

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS

OPERA
GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

CHRYSIPPVS.

VOLUMEN QUARTUM

BIPONTI

EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS

CICIDCCXC

ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ

Η ΠΕΡΙ ΑΙΡΕΣΕΩΝ.

ΛΥΚ. **Ο**ΣΟΝ, ὦ Ἑρμότιμε, τῷ βιβλίῳ καὶ τῇ τοῦ 1
 βαδίσματος σπουδῇ τεκμήρασθαι, παρὰ τὸν διδάσκα-
 λον ἐπειγομένῳ ἔοικας· ἐνενόεις γοῦν τι μεταξὺ προίων,
 καὶ τὰ χεῖλη διεσάλευες, ἥρέμα ὑποτονβοῦζων, καὶ τὴν
 χεῖρα ὧδε κακῆϊσε μετέΦερες, ὥσπερ τινὰ ῥῆσιν ἐπὶ σε-
 αυτοῦ διατιθέμενος· ἐρώτημα δὲ, ἢ τί τῶν ἀγκύλων συν-
 τίθεις, ἢ σκέμμα σοφιστικὸν ἀναφροντίζων, ὥς μηδὲ
 ὁδῷ βαδίζων σχολὴν ἄγοις, ἀλλ' ἐνεργὸς εἴης, αἰεὶ σπου-
 δαῖόν τι πράττων, καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ σοι γένοιτ' ἂν ἐς τὰ
 μαθήματα.

ΕΡΜ. Νῆ Δί', ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτό τι. τὴν γὰρ χθιζήν

HERMOTIMUS

SIVE DE SECTIS.

Lyc. **Q**UANTUM licet, Hermotime, ex libro, tum ex in-
 cessus celeritate, colligere, festinare ad magistrum videris.
 Commentabaris enim aliquid inter eundum, & movebas
 cum leni murmure labia, & manum huc illuc transferebas,
 tanquam qui orationem aliquam intra te disponderes, aut
 altercationem, aut tortuosum quiddam componeres, aut
 Sophisticam quaestionem cogitatione persequereris, ut ne
 in via quidem otio indulgeas *nimirum*, sed operosus sis, &
 serium quiddam agas, quodque ad doctrinam tibi profit.

Herm. Per Iovem, Lycine, tale quiddam erat. Etenim he-
Lucian. Vol. IV.

A

συνουσίαν, καὶ ἂν εἶπε πρὸς ἡμᾶς, ἀνεπεμπαζόμενην, ἐπιὼν τῇ μνήμῃ ἕκαστα. χρή δὲ μηδένα καιρὸν, οἶμαι, παριέναι, εἰδόμενος ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ Κῆρου ἰατροῦ εἰρημένον, ὡς ἄρα Βραχὺς μὲν ὁ βίος, μακρὴ δὲ ἡ τέχνη. καίτοι ἐκεῖνος ἰατρικῆς περὶ ταῦτ' ἔλεγεν, εὐμαθεστέρου πράγματος· Φιλοσοφία δὲ καὶ μακρῷ τῷ χρόνῳ ἀνέφικτος, ἣν μὴ πάνυ τις ἐγρηγόρως ἀτενὲς αἰεὶ καὶ γοργὸν ἀποβλέπη ἐς αὐτήν· καὶ τὸ κινδύνευμα οὐ περὶ μικρῶν, ἢ ἄθλιον εἶναι ἐν τῷ πολλῷ τῶν ἰδιωτῶν συρφετῷ παραπολόμενον, ἢ εὐδαιμονῆσαι Φιλοσοφήσαντα.

- 2 ΛΥΚ. Τὰ μὲν ἅθλα, ὦ Ἑρμότιμε, θαυμάσια, ἡλίκαι εἰρηκαί. οἶμαί γε μὴν οὐ πόρρω σε εἶναι αὐτῶν, εἰ γε χρή εἰκάζειν τῷ τε χρόνῳ ὅσον Φιλοσοφεῖς, καὶ προσέτι τῷ πόνῳ οἷόν μοι οὐ μέτριον ἐκ πολλοῦ ἤδη ἔχειν δοκεῖς. εἰ γάρ τι μέμνημαι, σχεδὸν εἴκοσιν ἔτη ταῦτά ἐστιν, ἀφ' οὗ σε οὐδὲν ἄλλο ποιοῦντα ἐώρακα, ἢ παρὰ

3 Τοῦ Κῆρου ἰατροῦ) Ἰπποκράτους. V.

sternam auditionem, & quae dixit nobis, repetebam, memoria percurrrens singula. Oportet autem, puto, tempus nullum praetermittere, qui sciamus verum esse illud a Coo dictum medico, *Brevem vitam esse, artem vero longam*. Quamquam ista de medicina dixit ille, re ad discendum faciliore: ad philosophiam vero aliquis ne longo quidem tempore pervenerit, nisi vigilantī admodum animo defixos & acres in illam oculos habeat; nec de parva re periculum, *cum id agatur*, ut aut miser sis & in multa vulgi colluvie pereas, aut beatum in philosophia aevum agas.

Lyc. Praemia quidem, quanta dixisti, admirabilia. Ac puto equidem te non longe ab illis abesse, si quidem conii-cere illud fas est & tempore, quo philosopharis, & labore insuper, quem minime mihi mediocrem a longo inde tempore sustinere videris. Si quid enim memini, prope viginti ipsi anni sunt, ex quo te nihil aliud vidi, quam ad magistros

τοὺς διδασκάλους φοιτῶντα, καὶ ὡς τοπολὺ ἐς βιβλίον ἐπικεκυφῶτα, ὑπομνήματα τῶν συνουσιῶν ἀπογραφόμενον, ὡχρὸν αἰεὶ ὑπὸ Φροντίδων, καὶ τὸ σῶμα κατεσκληρότα. δοκεῖς δέ μοι ἀλλ' οὐδὲ ὅναρ ποτὲ ἀνίεναι σαντόν, οὕτως ὅλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι. ταῦτ' οὖν σκοπουμένῳ μοι, φαίνεται οὐκ ἐς μακρὰν ἐπιλήψεσθαι τῆς εὐδαιμονίας, εἴ γε μὴ λέλῃθας ἡμᾶς καὶ πάλαι αὐτῇ συνῶν.

ΕΡΜ. Πόθεν, ὦ Λυκίνε, ὃς νῦν ἀρχομαι παρακύνπτειν ἐς τὴν ὁδόν; ἢδ' Ἀρετὴ πάνυ πόρρω κατὰ τὸν Ἡσίοδον οἰκεῖ, καὶ ἔστιν ὁ οἶμος ἐπ' αὐτὴν μακρός τε, καὶ ὀρθίος, καὶ τρηχὺς, ἰδρῶτα οὐκ ὀλίγον ἔχων τοῖς ὁδοιπόροις.

ΛΥΚ. Οὐχ ἱκανὰ οὖν ἰδρωταί σοι, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ὡδοιπόρηται;

ΕΡΜ. Οὐ, Φημί. οὐδὲν γὰρ ἐκάλυέ με πανευδαίμονα εἶναι, ἐπὶ τῷ ἄκρῳ γενόμενον. τὸ δὲ νῦν, ἀρχόμεθα ἔτι, ὦ Λυκίνε.

itare, & ut plurimum libro imminere, & commentarios disputationum tibi exscribere, pallidum semper curis, & callo quodam aridum corpus habentem. Videris autem mihi adeo totus in hac re esse, ut ne per somnum quidem te remittas. Haec ergo cogitanti mihi videris non ita multo post comprehensus istam felicitatem, nisi forte fugit nos, te olim cum illa versari.

Herm. Quī possim, Lycine, qui nunc tandem incipiam inspicere in viam? Longe autem habitat Hesiodo teste virtus, & est via ad illam longaque & praerupta, & aspera, sudorem excutiens non parvum viatoribus.

Lyc. Nondum ergo satis tibi sudatum est, Hermotime, nec viae satis factum?

Herm. Nondum, inquam. Nihil enim prohiberet me undique beatum esse, in summo si essem: nunc vix, Lycine, incipimus.

3 ΛΥΚ. Ἀλλὰ τὴν γε ἀρχὴν ὁ αὐτὸς οὗτος Ἡσίοδος ἡμῖσι τοῦ παντὸς ἔφη εἶναι, ὥστε κατὰ μέσσην τὴν ἀνοδὸν εἶναι σε ἤδη λέγοντες, οὐκ ἂν ἀμάρτοιμεν.

ΕΡΜ. Οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο· κάμπολου γὰρ ἂν ἡμῖν ἦνυστο.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ ποῦ γὰρ σε φῶμεν τῆς ὁδοῦ τυγχάνειν ὄντα;

ΕΡΜ. Ἐν τῇ ὑπωρεΐᾳ κάτω ἔτι, ὦ Λυκῖνε, ἄρτι προβαίνειν βιαζόμενον· ὀλισθηρὰ δὲ, καὶ τραχεῖα, καὶ δεῖ χεῖρα ὀρέγοντος.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὁ διδάσκαλός σοι τοῦτο ἱκανὸς ποιῆσαι, ἄνωθεν ἐκ τοῦ ἄκρου καθάπερ ὁ τοῦ Ὀμήρου Ζεὺς, χρυσῇν τινα σειρὰν καθιεύς, τοὺς αὐτοῦ λόγους, ὅφ' ὧν σε ἀνασπᾷ δηλαδὴ, καὶ ἀνακουφίζει πρὸς αὐτόν τε καὶ τὴν ἀρετὴν αὐτὸς πρὸ πολλοῦ ἀναβεβηκώς.

ΕΡΜ. Αὐτὸ ἔφησθα, ὦ Λυκῖνε, τὸ γιγνόμενον. ὅσῳ

Lyc. At initium idem ille Hesiodus totius dimidium ait esse. Itaque nihil erraverimus, si circa medium te ascensum esse dicamus.

Herm. Nondum, ne hoc quidem. Multum enim sic effectum esset.

Lyc. Sed ubinam viae versari te dicemus?

Herm. In ipsis adhuc montis radicibus, Lycine, sed summa iam vi conantem progredi: lubrica autem est, & aspera, & opus est, qui manum nobis porrigat.

Lyc. Magister ergo tuus, qui hoc faciat, idoneus, qui desuper ex summo, ut Homericus ille Iuppiter auream catenam, demittat sermones suos, quibus nimirum attrahat te & levet ad se & virtutem, cum olim ipse ascenderit.

Herm. Rem ipsam, Lycine, dixisti. Quantum enim in

γούνην ἐπ' ἐκείνῳ πάλαι ἀνεσπάρσμεν ἄνω, καὶ συνῆν αὐ-
τοῖς· τὸ δ' ἐμὸν, ἔτι ἐνδεῖ.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ θάρρῃν χρή, καὶ θυμὸν ἔχειν ἀγαθόν, 4
ἐς τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ ὁρῶντα, καὶ τὴν ἄνω εὐδαιμονίαν,
καὶ μάλιστα ἐκείνου συμπροθυμουμένου. πλὴν ἀλλὰ
τίνα σοι ἐλπίδα ὑποφαίνει, ὡς δήποτε ἀναβησομένη;
ἐς νέωτα εἵκαζεν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἔσεσθαι σε, οἷον μετὰ τὰ
μυστήρια τὰ ἄλλα, ἢ Παναθήναια;

ΕΡΜ. Ὀλίγον Φῆς, ὦ Λυκῖνε.

ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐς τὴν ἐξῆς Ὀλυμπιάδα;

ΕΡΜ. Καὶ τοῦτο ὀλίγον ὡς πρὸς ἀρετῆς ἀσκήσιν, καὶ
εὐδαιμονίας κτῆσιν.

ΛΥΚ. Μετὰ δύο μὲν δὴ Ὀλυμπιάδας πάντως· ἢ πολ-
λὴν γ' ἂν ὑμῶν ραθυμίαν καταγνοίῃ τις, εἰ μὴδ' ἐν τοσ-
ούτῳ χρόνῳ δύναισθε, ὅσον τρεῖς ἀπὸ Ἡρακλείων στη-
λῶν εἰς Ἰνδοὺς ἀπελθεῖν, εἴτ' ἐπανελθεῖν ῥάδιον, εἰ καὶ
7 Εἰς νέωτα) Μίλλων. V.

illo est, olim extractus in altum essem, & cum illis ver-
farer. Sed ipse nimis adhuc sum imbecillus.

Lyc. Verum confidere oportet, & bonum habere ani-
mum, & finem viae spectare, supernamque illam felicitate-
m, illo praesertim una animum studiumque adhibente. In-
terea quam tibi spem ostendit, quando futurum sit ut eni-
taris? proximone anno coniicit in arce te futurum, verbi
causa post mysteria altera, aut Panathenaea?

Herm. Pauxillum narras, Lycine.

Lyc. Sed proxima Olympiade?

Herm. Et hoc parum est, ut ad virtutis exercitationem,
possessionemque felicitaris.

Lyc. Post duas ergo Olympiadas omnino: alioquin mul-
tam quis focordiam vestram accusaverit, si neque tanto
tempore illud possitis, quo facile sit ter a columnis inde
Herculis ad Indos abire, indeque redire; etiamsi nec recto

μὴ εὐθεΐαν, μηδ' αἰεὶ βαδίζοι τις, ἀλλ' ἐν τοῖς διὰ μέσου
ἔθνεσι περιπλανώμενος. καίτοι πόσῳ τινὶ βούλει ὑψηλο-
τέραν καὶ λισσοτέραν θῶμεν εἶναι τὴν ἄκραν, ἐφ' ἧς ὑ-
μῖν ἡ ἀρετὴ οἰκεῖ, τῆς Ἀόρνου ἐκείνης, ἣν ἐντὸς ὀλίγων
ἡμερῶν Ἀλέξανδρος κατὰ κράτος εἶλεν;

- 5 EPM. Οὐδὲν ὅμοιον, ὦ Λυκῖνε, οὐδ' ἔστι τὸ πρᾶγμα
τοιούτον, οἷον σὺ εἰκάξεις, ὥς ὀλίγῳ χρόνῳ κατεργα-
σθῆναι, καὶ ἀλῶναι, οὐδ' ἂν μυρίοι Ἀλέξανδροι προσ-
βάλωσιν· ἐπεὶ πολλοὶ ἂν οἱ ἀνιόντες ἦσαν. νῦν δὲ ἀνέρ-
χονται μὲν οὐκ ὀλίγοι μάλα ἐρρωμένως, καὶ προσέρχον-
ται ἐπὶ ποσόν, οἱ μὲν, ἐπὶ πάντῳ ὀλίγον, οἱ δὲ, ἐπὶ πλεόν.
ἔπειδ' ἂν κατὰ μέσσην τὴν ὁδὸν γένωνται πολλοαῖς τοῖς
ἀπόροις καὶ δυσχερέσιν ἐντυγχάνοντες, ἀποδυσπετοῦσί
τε, καὶ ἀναστρέφουσιν, ἀσθμαίνοντες, καὶ ἰδρῶτι ρέο-
μενοι, οὐ φέροντες τὸν κάματον. ὅσοι δ' ἂν εἰς τέλος δια-
καρτερήσωσιν, οὗτοι πρὸς τὸ ἄκρον ἀφικνῶνται, καὶ τὸ

itinere neque semper progrediatur aliquis, sed in gentibus
interiectis oberret. Quamquam, quanto vis altiore, &
magis lubricum, ponamus verticem illum, in quo virtus
vobis habitat, Aorno illa, quam paucos intra dies vi ce-
pit Alexander?

Herm. Nihil quidquam simile est, Lycine, neque res ta-
lis est, qualem tu imaginaris, quae exiguo tempore con-
fici possit & capi; non, si sexcenti simul Alexandri aggre-
diantur: sic enim multi ascenderent. Iam vero aggrediun-
tur quidem non pauci valde animose, & aliquantum pro-
cedunt, alii parum admodum, alii longius. Cum vero cir-
ca mediam iam viam sunt, atque in impedita multa atque
aspera incidunt, difficultate viæ pedem referunt, anhelan-
tes, sudore affluentes, ac laboris plane impatientes. Quo-
quot vero ad finem perseverant, hi in arcem perveniunt,
& ab eo inde tempore felices, admirabilemque vitam, quae

ἀπ' ἐκείνου, εὐδαιμονοῦσι θαυμάσιόν τινα βίον τὸν λοιπὸν βιοῦντες, οἷον, μύρμηκας ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐπισκοποῦντές τινες τοὺς ἄλλους.

ΛΥΚ. Παπαὶ, ὦ Ἑρμότιμε, ἡλίκοις ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς Πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαιπετεῖς παντάπασιν ἐν χρῶ τῆς γῆς. εἰκότως. ὑψηλὰ γὰρ ἤδη φρονεῖς, καὶ ἄνωθεν ἡμεῖς δὲ ὁ συρφετός, καὶ ὅσοι χαμαὶ ἐρχόμενοι ἐσμέν, μετὰ τῶν θεῶν καὶ ὑμᾶς προσευξόμεθα ὑπερνεφέλους γενομένους, καὶ ἀνελθόντας οἱ πάλαι σπεύδετε.

ΕΡΜ. Εἰ γὰρ γένοιτο καὶ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκῖνε. ἀλλὰ πάμπολυ τὸ λοιπόν.

ΛΥΚ. Ὅμως οὐκ ἔφησθα ὅπόσον, ὡς χρόνῳ παραβαλεῖν.

ΕΡΜ. Οὐδ' αὐτὸς γὰρ οἶδα, ὦ Λυκῖνε, τὰκριβές. εἰκάζω μέντοι οὐ πλείω τῶν εἰκοσιν ἐτῶν ἔσεσθαι, μεθ' ἃ πάντως που καὶ ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐσόμεθα.

11 Εἰ) Εὐκτικὸν τὸ εἶ. πολὺ δὲ παρὰ Πλάτωνα τοῦτο. M.

reliqua est, viventes, velut formicas de alta quadam specula reliquos intuentur.

Lyc. Papae, Hermotime, quantillos nos facis? ne aequales quidem Pygmaeis illis, sed humi omnino, in ipsa quasi telluris cute, deprimis. nec mirum: iam enim altum sapis, & e summo: nos vero colluvio illa, & quotquot humi repimus, cum Diis vos etiam veneramur, iam superatis nubibus, eo, quo festinatis, olim delatos.

Herm. Modo contingat ille ascensus, Lycine. Sed nimis multum superest.

Lyc. Tamen non dixisti, quantum, ut tempori comparare possemus.

Herm. Nempe nec ipse accurate scio: coniicio tamen, viginti non amplius annos futuros, quibus interiectis, omnino quondam in summo futuri sumus.

ΛΥΚ. Ἡράκλεις, πολὺ λέγεις.

ΕΡΜ. Καὶ γὰρ περὶ μεγίστων, ὦ Λυκῖνε, οἱ πόνοι.

ΛΥΚ. Τοῦτ' ἐμὲν ἴσως ἀληθές. ὑπὲρ δὲ τῶν εἰκοσίων ἐταῶν, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα, πότερον ὁ διδάσκαλός σου καθυπέσχετο, οὐ μόνον σοφός, ἀλλὰ καὶ μαντικός ὢν, ἢ χρησμολόγος τις, ἢ ὅσοι τὰς Χαλδαίων μεθόδους ἐπίστανται; Φασὶ γοῦν εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. οὐ γὰρ δὴ σέ γε εἰκός, ἐπὶ τῷ ἀδήλῳ, εἰ βιώσῃ μέχρι πρὸς τὴν ἀρετὴν, τοσούτους πόνους ἀνέχεσθαι, καὶ ταλαιπωρεῖν νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν, οὐκ εἰδὸτα εἰ σε πλησίον ἤδη τοῦ ἄκρου γενόμενον, τὸ χρεῶν ἐπιστὰν, κατασπάσει λαβόμενον τοῦ ποδός, ἐξ ἀτελοῦς τῆς ἐλπίδος.

ΕΡΜ. Ἀπαγε. δύσφημα γὰρ ταῦτα, ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' εἴη βιῶναι, ὡς μίαν γοῦν ἡμέραν εὐδαιμονήσω, σοφὸς γενόμενος.

ΛΥΚ. Καὶ ἱκανή σοι ἀντὶ τῶν τοσούτων καμάτων ἡ μία ἡμέρα;

Lyc. Hercules tuam fidem! multum narras.

Herm. Etenim de maximis rebus laboratur.

Lyc. Istuc quidem forte verum fuerit. Sed de viginti annis, utrum te illis victurum, magister tibi tuus promisit, ceu non sapiens modo, sed divinus quidam aut fatidicus, aut ex eorum numero aliquis, qui Chaldaeorum rationes norunt? aiunt quippe scire talia. Neque enim veri simile est, te rebus incertis, an vitam ad virtutem usque perducturus sis, tot labores sustinere, & aerumnis vexari noctes ac dies, cum nescias, an non te iam prope fastigium enixum, instans fatum ex imperfecta spe pede prehensum detrahat.

Herm. Apage. mali enim ominis sunt ista: sed vivere liceat, ut unum certe diem sapientiae possessione beatus sim.

Lyc. Ac satis tibi est pro tot laboribus unus ille dies?

ΕΡΜ. Ἐμοὶ μὲν καὶ ἀκαριαῖον ὅποσον ἱκανόν.

ΛΥΚ. Τὰ δὲ δὴ ἄνω ὅτι εὐδαίμονα, καὶ τοιαῦτα, 7
ὡς πάντα χρῆν ὑπομῖναι δι' αὐτὰ, πόθεν ἔχεις εἰδέναι;
οὐ γὰρ δὴ αὐτός πω ἀνελήλυθας.

ΕΡΜ. Ἀλλὰ τῷ διδασκάλῳ πιστεύω λέγοντι ὁ δὲ
πάνυ οἶδεν, ἅτε ἀκρότατος ἦδη ὢν.

ΛΥΚ. Ἐλεγε δὲ πρὸς Θεῶν, ποῖα τὰ περὶ αὐτῶν, ἢ
τινα τὴν εὐδαιμονίαν εἶναι τὴν ἐκεῖ ἥπου τινὰ πλοῦτον,
καὶ δόξαν, καὶ ἡδονὰς ἀνυπερβλήτους;

ΕΡΜ. Εὐφήμει, ὦ ἑταῖρε, οὐδὲν γὰρ ἔστι ταῦτα,
πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ τίνα Φησὶ τὰ γὰρ, εἰ μὴ ταῦτα ἔξεν
πρὸς τὸ τέλος τῆς ἀσκήσεως ἐλθόντας;

ΕΡΜ. Σοφίαν, καὶ ἀνδρίαν, καὶ τὸ καλὸν αὐτὸ, καὶ
τὸ δίκαιον, καὶ τὸ πάντα ἐπίστασθαι βεβαίως πεπεισ-

Herm. Mihi quidem minuta quamvis temporis particula
satis est.

Lyc. Supera autem illa beata esse, ac talia, propter quae
sustinere omnia consultum sit, unde potes scire? neque
enim ipse unquam ascendisti.

Herm. Ego vero magistro fidem habeo dicenti: ille qui-
dem omnino novit, fastigium iam assecutus scilicet.

Lyc. Qualem autem dixit, per ego te Deos oro, illo-
rum conditionem, aut quam ibi esse felicitatem? numquid
divitias, & gloriam, & voluptates inextsuperabiles?

Herm. Bona verba, amice: nihil enim ista ad vitam cum
virtute coniunctam.

Lyc. Quae igitur dicit bona, si haec non dicit, habitu-
ros, qui ad finem exercitationis pervenerint?

Herm. Sapientiam, & fortitudinem, & ipsum honestum;
& quod firma persuasione novit, quomodo se habeant fun-

μένον, ἥ ἕκαστα ἔχει. πλούτους δέ, καὶ δόξας, καὶ ἡδονάς, καὶ ὅσα τοῦ σώματος, πάντα ταῦτα κάτω ἀφῆκε, καὶ ἀποδυσάμενος, ἀνέρχεται, ὥσπερ Φασὶ τὸν Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἰτῇ κατακαυθέντα, θεὸν γενέσθαι. καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἀποβαλὼν ὅποσον ἀνθρώπειον εἶχε παρὰ τῆς μητρὸς, καὶ καθαρὸν τε, καὶ ἀκῆρατον φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεοὺς διευκρινηθὲν ὑπὸ τοῦ πυρός. καὶ οὗτοι δὴ ὑπὸ φιλοσοφίας, ὥσπερ ὑπὸ τινὸς πυρός, ἀπαντα ταῦτα περιαιρεθέντες, ἀ τοῖς ἄλλοις θαυμαστὰ εἶναι δοκεῖ, οὐκ ὀρθῶς δοξάζουσιν, ἀνελθόντες ἐπὶ τὸ ἀκρον, εὐδαιμονοῦσι, πλούτου, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν ἀλλ' οὐδὲ μεμνημένοι ἔτι, καταγελῶντες δὲ τῶν οἰομένων ταῦτ' εἶναι.

- 8 ΛΥΚ. Νῆ τὸν Ἡρακλέα, ὦ Ἑρμότιμε, τὸν ἐν Οἰτῇ, ἀνδρεῖα καὶ εὐδαίμονα λέγεις περὶ αὐτῶν, πλὴν ἄλλα τὸ δέ μοι εἶπε, καὶ κατέρχονται ποτὲ ἐκ τῆς ἀκρας, ἣν ἐβελήσωσι χρησόμενοι τοῖς κάτω, ἀ καταλελοίπασιν, ἣ

gula. Divitias autem, & glorias, & voluptates, & quaecunque sunt corporis, ea infra reliquit omnia, iisque exutus ascendit, ut Herculem aiunt, cum in Oeta conflagrasset, Deum factum. Etenim ille quoque, abiectis quaecunque humana a matre habebat, puramque & sinceram divinitatem, ipso igni quasi purgatam a scoriis ferens, evolavit ad Deos. Et hi sane a philosophia velut ab igni quodam liberati illis omnibus, quae admiratione digna aliis non recte rem putantibus videntur, in arcem evedti felix aevum agunt, divitiarum, & gloriae, & voluptatum ne servantes quidem memoriam, sed irridentes eos, qui esse aliquid ista arbitrantur.

Lyc. Oeteum tibi Herculem iuro, Hermotime, magnam tu mihi illorum fortitudinem praedicas, magnam felicitatem: verum hoc mihi expedi, utrum descendunt aliquando de arce illa sua, si voluerint, usuri illis, quae hic relique-

ἀνάγκη ἅπαξ ἀνελθόντας αὐτοὺς, μένειν, καὶ συνέειναι τῇ ἀρετῇ, πλούτου καὶ δόξης καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας;

ERM. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκῖνε· ἀλλ' ὅς ἂν ἀποτελεσθῇ πρὸς ἀρετὴν, οὔτε ὀργῇ, οὔτε φόβῳ, οὔτ' ἐπιθυμίαις ὁ τοιοῦτος ἂν δουλεύῃ· οὐδ' ἂν λυποῖτο, οὐδὲ ὅλως πάθος ἔτι τοιοῦτον πάθοι ἂν.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εἷγε με δεῖ, μηδὲν ὀκνήσαντα, εἰπεῖν τὰ ληθές, ἀλλ' εὐφημεῖν χρηοῖμαι, μηδ' ὅσιον εἶναι ἐξετάζειν τὰ ὑπὸ τῶν σοφῶν γιγνόμενα.

ERM. Μηθαμῶς, ἀλλ' εἰπέ ὅ, τι καὶ λέγεις.

ΛΥΚ. Ὅρα, ὦ ἐταῖρε, ὡς ἔγωγε καὶ πάνυ ὀκνῶ.

ERM. Ἀλλὰ μὴ ὀκνεῖ, ὦ γενναῖε, πρόσγε μόνον ἐμὲ λέγων.

ΛΥΚ. Τὰ μὲν τοίνυν ἄλλα, ὦ Ἑρμότιμε, διηγού- 9
μένω σοι παρεπόμεν, καὶ ἐπίστευον οὕτως ἔχειν, σο-
φούς τε γίγνεσθαι αὐτοὺς, καὶ ἀνδρείους, καὶ δικαίους,

runt? an necesse est eos, qui semel ascenderunt, manere; versari cum virtute, divitias & voluptates deridere?

Herm. Non hoc solum ita habet, Lycine: sed qui consummatus ad virtutem fuerit, is neque ira, neque metu, neque cupiditatibus serviat, neque tristitia, nec ulla in univ-
ersum perturbatione afficiatur.

Lyc. Verum, si quidem fas est nihil cunctantem dicere quod res est — sed linguis, puto, favendum hic esse, neque per religionem licere inquirere in ea, quae fiunt a sapientibus.

Herm. Minime, quin tu loquere, quidquid est, quod dicis.

Lyc. Vide, amice, quam valde cunctator sim.

Herm. Tu vero cunctari noli, apud me solum qui dicas.

Lyc. Cetera quidem, Hermotime, narrantem te profequebar, credebamque rem ita habere, sapientesque fieri illos, & fortes, & iustos, & reliqua, mulcebarque aliquan-

καὶ τάλλα· καὶ πῶς ἐκηλούμην πρὸς τὸν λόγον· ὅποτε δὲ καὶ πλούτου ἔφησθα καταφρονεῖν σφᾶς, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν, καὶ μῆτε ὀργίζεσθαι, μῆτε λυπεῖσθαι, πάνυ ἐνταῦθα (μόνῳ γὰρ ἐσμεν) ἐπέστην, ἀναμνησθεῖς ἂν πρότερον εἶδον ποιοῦντα. βούλει φῶ τίνα; ἢ ἱκανὸν καὶ ἄνευ τοῦ ὀνόματος;

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ καὶ τοῦτο εἶπε, ὅστις ἦν.

ΛΥΚ. Διδάσκαλος αὐτὸς οὗτος ὁ σὸς, ἀνὴρ τάτ' ἄλλα αἰδοῦς ἄξιος, καὶ γέρον ἤδη ἐς τὸ ὕστατον.

ΕΡΜ. Τί οὖν δὴ ἐποίεις;

ΛΥΚ. Τὸν ξένον οἶσθα τὸν Ἡρακλεώτην, ὃς ἐκ πολλοῦ συνεφιλοσόφει αὐτῷ, μαθητὴς ὢν, τὸν ξανθὸν, τὸν ἐριστικόν;

ΕΡΜ. Οἶδα ὃν λέγεις· Δίῳν αὐτῷ τοῦνομα.

ΛΥΚ. Ἐκεῖνον αὐτὸν, ἐπεὶ τὸν μισθόν, οἶμαι, μὴ ἀπεδίδου κατὰ καιρὸν, ἀπήγαγε παρὰ τὸν ἄρχοντα ἑναγχος, περιβείς γε αὐτῷ θοιμάτιον περὶ τὸν τράχη-

tum sermone illo tuo. Cum vero etiam divitiarum contemptores esse diceres & gloriae & voluptatum, & nec irasci illos neque dolere, hic omnino (soli enim duo sumus) institi, cum in mentem veniret, quae paulo ante videram facientem — vis dicam quem? an satis est etiam tacito nomine?

Herm. Nequaquam, sed hoc etiam dic, quis fuerit.

Lyc. Ipse tuus ille doctor, reverentia dignus vir cetera, & ultimae aetatis senex.

Herm. Quid is igitur faciebat?

Lyc. Hospitem nosti illum Heracleensem, qui diu cum ipso philosophatus est, tanquam discipulus? rufum illum? contentiosum?

Herm. Novi, quem dicas. Dioni nomen est.

Lyc. Illum ipsum, cum mercedem puto in tempore non solveret, rapuit nuper ad magistratum, obtorto collo, νο-

λον, καὶ ἐβόα, καὶ ὀργίζετο, καὶ εἰ μὴ τῶν συνήθων
τινὲς ἐν μέσῳ γενόμενοι, ἀφείλοντο τὸν νεανίσκον ἐκ τῶν
χειρῶν αὐτοῦ, εὖ ἴσθι, προσφῦς ἂν, ἀπέτραγεν αὐτοῦ
τὴν ρίνα ὃ γέρων, οὕτως ἡγανάκτει.

ΕΡΜ. Πονηρὸς γὰρ αἰεὶ ἐκεῖνος, καὶ ἀγνώμων, ὧ 10
Λυκίνε, περὶ τὰς ἀποδόσεις. ἐπεὶ τοὺς γε ἄλλους, οἷς
δανεῖζει, πολλοὺς ὄντας, εὐδὲν τοιοῦτό που διατέθεικεν.
ἀποδιδόσσι γὰρ αὐτῷ κατὰ καιρὸν τοὺς τόκους.

ΛΥΚ. Τί δέ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν, ὧ μακάριε, μέλει
τι αὐτῷ, καθαρθέντι ἤδη ὑπὸ Φιλοσοφίας, καὶ μηκέτι
τῶν ἐν τῇ Οἴτῃ καταλελειμμένων δεομένων;

ΕΡΜ. Οἷε γὰρ ὅτι ἑαυτοῦ χάριν ἐκεῖνος περὶ τὰ τοι-
αῦτα ἐσπούδακεν; ἀλλ' ἔστιν αὐτῷ παιδία νεογνά, ὧν
κῆδεται, μὴ ἐν ἀπορίᾳ καταβιώσωσι.

ΛΥΚ. Δέον, ὧ Ἑρμότιμε, ἀναγαγεῖν κακῆϊνα ἐπὶ
τὴν ἀρετὴν, ὡς συνευδαιμοναῖεν αὐτῷ, πλούτου κατα-
φρονούντα.

ciferans & irarum plenus, & nisi familiarium quidam, qui
commodum adessent, eripuissent ipsius manibus iuvenem,
crede mihi, correptum morfu nasum homini abstulisset,
adeo indignabatur.

Herm. Nam malus ille semper, & in reddendo, quod de-
bet, ingratus. Aliis enim, quibus foeneratur, nihil unquam
tale fecit: solvunt quippe ufuras temporari.

Lyc. Quid vero, & si non solvant, o beate, ipsi curae
est, purgato iam a philosophia, & relictis illis in Oeta mon-
te nihil iam indigenti?

Herm. Puras enim, sua ipsum causa laborare de talibus.
Verum sunt ipsi parvi liberi, quorum curam habet, ne
inopes vitam agant.

Lyc. Oportebat, Hermotime, educere & illos ad virtutem,
ut pari cum ipso felicitate fruantur, & contemnant divitias.

11 ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι, ὦ Λυκῖνε, περὶ τούτων διαλέγεσθαι σοι. σπεύδω γὰρ ἤδη ἀκροάσασθαι αὐτοῦ, μὴ καὶ λάβω τελέως ἀπολειφθεῖς.

ΛΥΚ. Θάρρει, ὦ γαβέ. τὸ τήμερον γὰρ ἐκ χειρὶ ἐπὶ γελταί· ὥστε ἐγὼ ἀφίημί σοι ὅσον ἔτι λοιπὸν τῆς ὁδοῦ.

ΕΡΜ. Πῶς λέγεις;

ΛΥΚ. "Οτι ἐν τῷ παρόντι οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν, εἴγε χρὴ πιστεύειν τῷ προγράμματι· πινάκιον γάρ τι ἐκρέματο ὑπὲρ τοῦ πυλῶνος, μεγάλοις γράμμασι λέγον, τήμερον οὐ συμφιλοσοφεῖν. ἐλέγετο δὲ παρ' Εὐκράτει, τῷ πάνυ, δειπνήσας χθές, γενέθλια θυγατρὸς ἐστιῶντι, πολλά τε συμφιλοσοφῆσαι ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ πρὸς Εὐθύδημον τὸν ἐκ τοῦ Περιπάτου παροξυνθῆναι τι, καὶ ἀμφισβητῆσαι αὐτῷ, περὶ ὧν ἐκεῖνοι εἰώθασιν ἀντιλέγειν, τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς. ὑπὸ τε σὺν τῆς κραυγῆς, πονήρως τὴν κεφαλὴν διατεθῆναι, καὶ ἰδρῶσαι μάλα πολ-

Herm. Non vacat mihi, Lycine, de his disputare tecum: iam enim festino ad ipsum audiendum, ne forte imprudens plane fero veniam.

Lyc. Bono es animo, bone vir: hodie enim induciae denuntiatae sunt: itaque ego tibi, quod reliquum est viae, remitto.

Herm. Quid ais?

Lyc. Tibi illius iam copiam non futuram, si quidem fides habenda programmati. Tabella enim suspensa super vestibulum, magnis literis scripta significabat, hodie illum non disputare. Dicebatur autem apud Eucratem, nobilem illum, filiae suae natalem qui celebraret convivio, heri coenatus, tum disputasse multa in convivio, tum Euthydemo Peripatetico iratior concertasse cum illo de iis, in quibus ipsi solent contradicere Stoicis; a clamore vero caput illi dolere, & sudasse multum, protracta in mediam noctem,

λὰ ἐς μέσας νύκτας, ἀποταθείσης, ὡς Φασι, τῆς συνου-
σίας· ἅμα δὲ καὶ ἐπεπώκει, οἶμαι, πλεόν τοῦ ἱκανοῦ,
τῶν παρόντων ὡς εἰκὸς Φιλοτησίας προπινόντων, καὶ ἐδε-
δειπνήκει πλεόν, ἢ κατὰ γέροντα· ὥστε ἀναστρέψας,
ἡμεσὲ τε ὡς ἔφασκον πολλὰ, καὶ μόνον ἀριθμῶ παρα-
λαβὼν τὰ κρέα, ὅποσα τῷ παιδί κατόπιν ἐστῶτι πα-
ραδεδῶκει, καὶ σημηνάμενος ἐπιμελῶς, τὸ ἀπ' ἐκείνου
καθεύδει, μηδὲνα εἰσδέχεσθαι παραγγείλας. ταῦτα δὲ
Μίδου ἤκουσα τοῦ οἰκέτου αὐτοῦ διηγουμένου τισὶ τῶν
μαθητῶν, οἱ καὶ αὐτοὶ ἀνέστρεφον μάλα πολλοί.

ΕΡΜ. Ἐκράτησε δὲ πότερος, ὦ Λυκῖνε, ὁ διδάσκα- 12
λος, ἢ ὁ Εὐθύδημος; εἴ τι καὶ τοιοῦτον ἔλεγεν ὁ Μίδας;

ΛΤΚ. Τὰ μὲν πρῶτα Φασὶν, ὦ Ἑρμότιμε, ἀγχώ-
μαλα σφίσι γενέσθαι. τὸ δ' οὖν τέλος τῆς νίκης, καθ'
ὑμᾶς ἐγένετο, καὶ παραπολὺ ὁ πρεσβύτερος ὑπερέσχε.
τὸν γοῦν Εὐθύδημον, οὐδ' ἀναιματί Φασιν ἀπελθεῖν,

13 Ἀγχόμαλα) Ἰσα, ἑγγὺς τοῦ ὀμαλοῦ. V.

ut aiunt, disputatione. Simul vero biberat, puto, plus quam
fatis fuit, cum, ut fieri solet, convivae illum largioribus
invitatiunculis ad bibendum provocarent; porro plus, quam
pro sene, cibi sumferat. Igitur domum reversus & vomuit,
ut aiunt, copiose, & cum primum annumerari sibi iussisset
carnis frustra, quae puero a tergo stanti tradiderat, & cu-
rate ea obsignasset, ab eo inde tempore dormit, imperato,
ne quis intro admittatur. Haec autem e Mida audiavi eius
servo, qui narraret quibusdam ipsius discipulorum, qui &
ipsi, multi fane, revertebantur.

Herm. Uter vero, Lycine, discessit superior, doctorne
meus, an Euthydemus? numquid tale etiam narravit Midas?

Lyc. Primo quidem aequo fere Marte pugnatum esse:
ceterum finis victoriae penes vos fuit, multumque fuit se-
nex superior. Euthydemum enim nec incruentum discessif-

ἀλλὰ τραῦμα παμμέγεθες ἔχοντα ἐν τῇ κεφαλῇ. ἐπεὶ γὰρ ἀλαζών ἦν, καὶ ἐλεγκτικός, καὶ πείθεσθαι οὐκ ἤθελεν, οὐδὲ παρῆρχε ράδιον αὐτὸν ἐλέγχεσθαι, ὁ δὲ δάσκαλός σου ὁ βέλτιστος, ὃν εἶχε σκύφον Νεστόρειόν τινα καταφέρει αὐτοῦ, πλησίον κατακειμένου, καὶ οὕτως ἐκράτησεν.

ERM. Εὖγε. οὐ γὰρ ἄλλως ἐχρῆν πρὸς τοὺς μὴ ἐβέλοντας εἶκειν τοῖς κρείττοσι.

LYC. Ταυτὶ μὲν, ὦ Ἑρμότιμε, πάνυ εὐλογα. ἢ τί γὰρ παθὼν Εὐθύδημος, ἄνδρα γέροντα παρώξυνεν, ἀόρητον, καὶ θυμοῦ κρείττονα, σκύφον οὕτω βαρὺν ἐν τῇ
 13 χειρὶ ἔχοντα; Ἀλλὰ, σχολὴν γὰρ ἄγομεν, τί οὐ διηγῇ μοι ἐταίρω ὄντι, ὃν τρόπον ὠρμήθης τὸ πρῶτον Φιλοσοφεῖν, ὡς καὶ αὐτὸς εἰ δυνατόν, ἔτι συνοδοιποροῖην ὑμῖν, τὸ ἀπὸ ταῦδε ἀρξάμενος; οὐ γὰρ ἀποκλείσετέ με δηλαδὴ φίλοι ὄντες.

se aiunt, sed vulnus habentem in capite maximum. Cum enim insolens esset, & convellere nostrum studiose vellet, & persuaderi sibi nollet, nec facilem refutanti se praeberet, optimus ille tuus magister, quem forte habebat scyphum, Nestoreum quendam, impingit in illum prope accubantem, & ira superavit.

Herm. Bonum factum! neque enim aliter oportebat adversus eos, qui cedere melioribus recusant.

Lyc. Illa quidem, Hermotime, valde rationabilia. Quibus enim intemperiiis agitated Euthydemus virum senem incendit, irritari nescium, & ira superiorem, scyphum adeo gravem manu tenentem? Verum enimvero, quando otiosi sumus, quid non narras mihi tuo sodali, quomodo primum animum ad philosophiam appuleris? ut ipse quoque, si fieri possit, iter illud vestrum ingrediar, initio ab hac inde hora facto. Neque enim excluderis me videlicet, amicum amici.

ΕΡΜ. Εἰ γὰρ ἐβελήσεις, ὦ Λυκίне, ὅψει ἐν βραχεῖ ὅσον διοίσεις τῶν ἄλλων παῖδας εὖ ἰσθι οἴση ἅπαντας, ὡς πρὸς σέ, τοσοῦτον ὑπερφρονήσεις αὐτός.

ΛΥΚ. Ἰκανὸν, εἰ μετὰ εἴκοσιν ἔτη γενοίμην τοιοῦτος, εἶς σὺ νῦν.

ΕΡΜ. Ἀμέλει, καὶ αὐτὸς κατὰ σέ γεγονὼς, ἡρξάμην φιλοσοφεῖν τετταρακοντούτης σχεδόν, ὅποσα, οἶμαι, σὺ νῦν γέγονας.

ΛΥΚ. Τοσαῦτα γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε. ὥστε τὴν αὐτὴν ἄγε, λαβὼν, καί με, δίκαιον γάρ· καὶ πρῶτόν γέ μοι τοῦτο εἶπε, δίδοτε ἀντιλέγειν τοῖς μανθάνουσιν, ἢ τι μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι δοκῇ αὐτοῖς; ἢ οὐκ ἐφίετε τοῦτο τοῖς νεωτέροις;

ΕΡΜ. Οὐ πάνυ. σὺ δέ, ἢ τι βούλη, ἐρώτα μεταξὺ, καὶ ἀντίλεγέ· ῥᾶον γὰρ οὕτω μάθης.

ΛΥΚ. Εὖγε, νῆ τὸν Ἑρμῆν, ὦ Ἑρμότιμε, αὐτὸν, οὗ

Herm. Modo velles, Lycine! paulo post videres, quantum superes alios. Pueros, mihi crede, iudicabis, ad te se comparentur, omnes: tantum illos superabis sapientia.

Lyc. Satis mihi fuerit, si post viginti annos talis fiam, qualem te nunc video.

Herm. Noli esse sollicitus: ego quoque ea, qua nunc tu es, aetate philosophari coepi, quadraginta circiter annorum, quot tu iam, puto, natus es.

Lyc. Nempe toridem, Hermotime. Itaque eadem via susceptum me quoque ducito; aequum enim est. Sed primum quidem hoc mihi dic, Permittitisne contradicere discipulis, si quid minus recte dictum illis videatur? an non conceditis hoc iunioribus?

Herm. Non usquequaque. At tu si quid volueris, inter discendum interrogato, & contradicito: sic enim disces facilius.

Lyc. Bene, ita me Mercurius amet, [Gr. *Hermes*] cuius tu

- 14 ἑπώνυμος ὢν τυγχάνεις. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, μία τις ὁδὸς
 ἔστιν ἢ ἐπὶ Φιλοσοφίαν ἄγουσα, ἢ τῶν Στωϊκῶν ὑμῶν;
 ἢ ἀληθῆ ἐγὼ ἤκουον, ὥς καὶ ἄλλοι πολλοὶ τινὲς εἰσι;

ΕΡΜ. Μάλα πολλοὶ, Περιπατητικοὶ, καὶ Ἐπικού-
 ρειοι, καὶ οἱ τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι· καὶ αὖ Διο-
 γένους ἄλλοι τινὲς, καὶ Ἀντισθένης ζηλωταὶ, καὶ οἱ
 ἀπὸ τοῦ Πυθαγόρου, καὶ ἔτι πλείους.

ΛΥΚ. Ἀληθῆ ταῦτα, πολλοὶ γάρ εἰσι. πότερον δὴ,
 ὦ Ἑρμότιμε, τὰ αὐτὰ οὗτοι λέγουσιν, ἢ διάφορα;

ΕΡΜ. Καὶ πάνυ διάφορα.

ΛΥΚ. Τὸ δέ γε ἀληθὲς, οἶμαι, πάντως που ἐν ᾗ
 αὐτῶν, ἀλλ' οὐ πάντα διάφορά γε ὄντα.

ΕΡΜ. Πάνυ μὲν οὖν.

- 15 -ΛΥΚ. Ἴθι δὴ, ὦ Φιλότης, ἀπόκριναι μοι, τῷ ποτε
 πιστεύσας τὸ πρῶτον σὺ, ὁπότε ἤεις Φιλοσοφῆσων,
 πολλῶν σοι θυρῶν ἀναπεπταμένων, παρὲς σὺ τας ἄλ-

nomine appellaris. At illud mihi dic, unane via est ad phi-
 losophiam ducens, vestra illa Stoicorum, an verum ego
 audiui, & alios multos esse, [qui diversas vias sequantur?]

Herm. Sane quam multi, Peripatetici, & Epicurei, &
 qui Platonis sibi nomen inscribunt, & rursus alii quidam
 Diogenis, & Antisthenis aemuli, & qui a Pythagora sunt,
 & adhuc plures.

Lyc. Vera dicis: multi enim sunt. Utrum vero eadem
 isti, Hermotime, dicunt, an diversa?

Herm. Omnino diversa.

Lyc. Sed verum quidem, puto, omnino unum illorum
 esse, at non omnia, si quidem sunt diversa.

Herm. Recte fane.

Lyc. Age ergo, amice, responde mihi, cui tandem ar-
 gumento fidem tu primum habens, cum philosophatum ires,
 ac multae tibi ianuae paterent, ceteris relictis, Stoicorum

λας, εἰς τὴν τῶν Στωϊκῶν ἥκας, καὶ δι' ἐκείνης ἡξίους ἐπὶ τὴν ἀρετὴν εἰσιέναι, ὥς δὴ μόνης ἀληθοῦς οὐσης, καὶ τὴν εὐθείαν ἐπιδεικνυούσης, τῶν δ' ἄλλων εἰς τυφλὰ καὶ ἀνέξοδα φερουσῶν; τίνι ταῦτ' ἐτεκμαίρου τότε; καὶ μὴ μοι τὸν νῦν δὴ τοῦτον σεαυτὸν ἐννόει, τὸν εἴτε ἡμίσοφον, εἴτε σοφὸν ἤδη τὰ βελτίω κρίνειν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ἡμᾶς δυνάμενον· ἀλλ' οὕτως ἀποκρίναι, ὅποῖος τότε ἦσθα ἰδιώτης, καὶ κατὰ τὸν νῦν ἐμέ.

ΕΡΜ. Οὐ συνίημι ὅ, τι σοι τοῦτο βούλεται, ὦ Λυκῖνε.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν οὐ πάνυ ἀγκύλον ἥρομην. πολλῶν γὰρ ὄντων φιλοσόφων, οἷον, Πλάτωνος, καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ Ἀντισθένης, καὶ τῶν ὑμετέρων προγόνων, τοῦ Χρυσίππου, καὶ Ζήνωνος, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι εἰσὶ, τῷ σὺ πιστεύσας, τοὺς μὲν ἄλλους εἶας, ἐξ ἀπάντων δὲ προελόμενος, ἅπερ προήρησαι, ἀξίους κατὰ ταῦτα φιλοσοφεῖν; ἄρα καὶ σὲ ὥσπερ τὸν Χαιρεφῶντα ὁ

16 Τὸν Χαιρεφῶντα) Ὅτι Στωϊκὸς εἰπὼν ἀνδρῶν δι' πάντων Σωκράτης. ἐπ' αὐτὸν γὰρ ὁ σοφώτατος. V.
Πύθιος Χαιρεφῶντα περὶ τρέφατο

illam ingressus sis, ac per eam decreveris ad virtutem intrare, velut sola ea vera sit, & rectam viam ostendat, reliquis ad caeca & exitum non habentia loca ducentibus; quo, inquam, argumento ista tum colligebas? Nec velis mihi illum, qui nunc es, te ipsum cogitare, vel semisapientem, vel sapientem plane, qui meliora iudicare prae nobis, qui de vulgo fumus, possis: verum pro eo responde, qualis tum eras, idiora, & mei, ut nunc sum, similis.

Herm. Non intelligo, quid hoc tibi sermone velis, Lycine.

Lyc. Atqui nihil valde tortuosum interrogavi. Cum enim philosophi sint multi, ut Plato, ut Aristoteles, ut Antisthenes, & de vestris progenitoribus Chrysippus, Zeno, reliqui quotquot sunt, quo, inquam, argumento reliquos adspernatus, ex omnibus elegisti, quae elegisti, & secundum haec philosophandum censes? Numquid te etiam, ut Chae-

Πύθιος ἐξέπεμψεν ἐπὶ τὰ Στωϊκῶν, ἀρίστους ἐξ ἀπάντων προειπῶν; ἔθος γὰρ αὐτῷ ἄλλον ἐπ' ἄλλο εἶδος Φιλοσοφίας προτρέπειν, τὴν ἀρμόττουσαν οἷμαι ἐκάστῳ εἰδότει.

ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐδὲν τοιοῦτον, ὦ Λυκῖνε. οὐδὲ ἡρόμην περὶ γε τούτων τὸν Θεόν.

ΛΥΚ. Πότερον οὐκ ἄξιον Θείας συμβουλίας ἡγούμενος αὐτὸ, ἢ ἱκανὸς ὧν αὐτὸς εἶναι ἐλέσθαι τὸ βέλτιον κατὰ σαυτὸν, ἄνευ τοῦ Θεοῦ;

ΕΡΜ. Ὡμην γάρ.

16 ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ ἡμᾶς ἀν διδάσκοις τοῦτο πρῶτον, ὅπως διαγνωστέον ἡμῖν εὐθύς ἐν ἀρχῇ, τίς ἡ ἀρίστη Φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ ἡ ἀληθεύουσα, καὶ ἢν ἂν τις ἐλοιτο. παρεῖς τὰς ἄλλας;

ΕΡΜ. Ἐγὼ σοι Φράσω. ἑώρων τοὺς πλείστους ἐπ' αὐτὴν ὁρμῶντας, ὥστε εἰκαζόν ἀμείνῳ εἶναι αὐτήν.

rephontem, Pythius ad Stoicorum rationem ablegavit, optimos omnium illos praedicens? Mos enim illi alium ad aliud philosophiae genus hortari, qui noverit, opinor, quod cuique maxime conveniat.

Herm. At nihil tale, Lycine; nec interrogavi de hisce Deum.

Lyc. Utrum ideo, quod parum dignum negotium deliberatione divina iudicares, an quod sufficere te putabas, qui per te ipsum, quod optimum esset, etiam sine Deo eligeres?

Herm. Nimirum sic putabam.

Lyc. Igitur nos etiam hoc primum docueris, quomodo ab initio statim dignosci possit, quae sit optima philosophia, & verax, quam quis relictis ceteris eligat.

Herm. Ego tibi dicam. Videbam plerisque ad illam ferri: hanc itaque optimam esse colligebam.

ΛΥΚ. Πόσω τινὲ πλείους τῶν Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν, ἢ Περιπατητικῶν; ἡρίθμησας γὰρ αὐτοὺς δηλαδὴ, καθάπερ ἐν ταῖς χειροτονίαις.

ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐκ ἡρίθμησα ἔγωγε· εἵκαζον δέ.

ΛΥΚ. Ὡς οὐκ ἐθέλεις διδάξαι με, ἀλλ' ἐξαπατᾷς· ὃς περὶ τῶν τοιούτων εἰασμῶ Φῆς καὶ πλήθει κρῖναι, ἀποκρυπτόμενος λέγειν πρὸς με τὰληθές.

ΕΡΜ. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, ἀλλὰ καὶ ἤκουον πάντων λεγόντων, ὡς οἱ μὲν Ἐπικούρειοι, γλυκύθυμοι, καὶ Φιλήδονοί εἰσιν· οἱ Περιπατητικοὶ δέ, καὶ Φιλόπλουτοι, καὶ ἐριστικοὶ τινες· οἱ Πλατωνικοὶ δέ, τετύφονται, καὶ Φιλόδοξοί εἰσι· περὶ δέ τῶν Στωϊκῶν πολλοὶ ἔφασκον ὅτι ἀνδράδεις, καὶ πάντα γιγνώσκουσι· καὶ ὅτι ὁ ταύτην ἰὼν τὴν ὁδὸν, μόνος βασιλεὺς, μόνος πλούσιος, μόνος σοφός, καὶ συνόλως ἅπαντα.

ΛΥΚ. Ἐλεγον δέ ταῦτα πρὸς σέ ἄλλοι δηλαδὴ περὶ 17

Lyc. Quanto plures videbas Epicureis, aut Platonis, aut Peripateticis? Numerabas enim illos videlicet, ut in suffragiis.

Herm. Quin non numerabam equidem: sed conieciebam.

Lyc. Ut tu non vis me docere! sed fallis, qui de tali re coniectura te dicas & multitudine iudicasse, & verum apud me dicere subterfugas.

Herm. Non hoc solum, Lycine, sed audiebam quoque omnes dicere, Epicureos quidem delicatos esse & voluptuarios, Peripateticos vero divitiarum amantes & contentiosos, Platonicos denique inflatos gloriaeque cupidos. De Stoicis autem multi praedicabant, fortes esse & cognoscere omnia; qui vero illam viam elegisset, eum solum regem, solum divitem, solum sapientem, & in universum omnia.

Lyc. Dicebant vero de illis haec ad te alii nimirum?

αὐτῶν. οὐ γὰρ δὴ ἐκείνοις ἀν' αὐτοῖς ἐπίστευσας ἐπαι-
νοῦσι τὰ αὐτῶν.

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἔλεγον.

ΛΥΚ. Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι οὐκ ἔλεγον, ὡς τὸ εἰκός·
[οὔτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφούντες.]

ΕΡΜ. Οὐ γὰρ.

ΛΥΚ. Οἱ δ' ἄρα ιδιώται ταῦτα ἔλεγον.

ΕΡΜ. Καὶ μάλα.

ΛΥΚ. Ὅρας ὅπως αὖθις ἐξαπατᾷς με, καὶ οὐ λέ-
γεις τὰληθες, ἀλλ' οἶε Μαργίτη διαλέγεσθαι τινι, ὡς
πιστεῦσαι ὅτι Ἑρμότιμος, ἀνὴρ συνετός, ἔτη τότε γεγο-
νὼς τεσσαράκοντα περὶ φιλοσοφίας, καὶ φιλοσόφων
ἀνδρῶν, τοῖς ιδιώταις ἐπίστευσε, καὶ κατὰ τὰ ὑπ' ἐκεί-
νων λεγόμενα, ἐπαιεῖτο τὴν αἴρεσιν καὶ τῶν κρειττόνων
ἀξιῶν. οὐ γὰρ πιστεύσαιμί σοι τοιαῦτα λέγοντι.

18 ΕΡΜ. Ἄλλ' οἶσθα, ὦ Λυκῖνε, οὐχὶ τοῖς ἄλλοις
μόνον ἐπίστευον, ἀλλὰ καὶ ἐμαυτῷ. ἐώραν γὰρ αὐτοὺς
10 Μαργίτη) Μαρομίη. V.

Neque enim fane illis ipsis credidisses sua laudantibus.
Herm. Nequaquam, sed dicebant ceteri.

Lyc. Qui vero diversae sententiae erant, non dicebant,
arbitror: hi vero erant, qui aliter philosophantur.

Herm. Non fane.

Lyc. Ergo idiotae dicebant ista.

Herm. Ita est.

Lyc. Vides, quam iterum me decipias, nec verum dicas,
sed cum Margite te quodam disputare putes, qui credat,
Hermotimum, virum prudentem, annos tunc natum qua-
draginta, de philosophia & philosophis fidem habuisse idio-
tis, & secundum illorum dicta fecisse electionem & prin-
cipatum tribuisse. Neque enim talia dicenti crediderim.

Herm. Sed noris, Lycine; non aliis modo credidi, sed
ipfi mihi. Videbam enim illos decenter ingredientes, ami-

κοσμίως βαδίζοντας, ἀναβεβλημένους εὐσταλῶς, Φρον-
τίζοντας ἀεὶ, ἀρρενωπούς, ἐν χρῶ̃ κυρίας τοὺς πλεί-
στον, οὐδὲν ἀβρὸν, οὐδ' αὖ πάνυ ἐς τὸ ἀδιάφορον ὑπερ-
εκπίπτον, ὡς ἐκπληκτον εἶναι καὶ κυνικὸν ἀτεχνῶς,
ἀλλ' ἐπὶ τοῦ μέσου καταστήματος, ὃ δὴ ἄριστον ἅπαν-
τες εἶναι Φασίν.

ΛΥΚ. Ἀρ' οὖν καὶκεῖνα εἶδες ποιοῦντας αὐτοὺς, ἃ μυ-
κρῶ πρόσθεν ἔλεγον αὐτὸς ἐωρακέναι τὸν σὸν διδάσκα-
λον, ὡς Ἑρμότιμε, πράττοντα; οἷον, δανερίζοντας, καὶ
ἀπαιτοῦντας πικρῶς, καὶ Φιλονείκως πάνυ ἐρίζοντας ἐν
ταῖς ξυνουσίαις, καὶ τᾶλλα ὅσα ἐπιδείκνυνται; ἢ τού-
των ὀλίγον σοι μέλει, ἄχρις ἂν εὐσταλὴς ἢ ἀναβολή,
καὶ ὁ πῶγων βαθὺς, καὶ ἐν χρῶ̃ ἡ κουρά; καὶ πρὸς τὸ
λοιπὸν ἄρα ἔχωμεν τούτου κανόνα, καὶ σταθμὴν ἀκρι-
βῆ τῶν τοιούτων, ὡς Ἑρμότιμός Φησι, καὶ χρὴ ἀπὸ σχη-
μάτων, καὶ βαδισμάτων, καὶ κουρᾶς διαγιγνώσκειν
τοὺς ἀρίστους· ὅς δ' ἂν μὴ ἔχῃ ταῦτα, μηδὲ σκυθρῶπός

Esos honeste, cogitabundos semper, virile quid tuentes, ad
cutem tonsos plerosque, nihil neque molle, neque rursus
in nimiam negligentiam prolapsum. (*quo fit*, ut attonitus
aliquis & plane cynicus sit) sed in medio quodam statu,
quem optimum omnes esse perhibent, constitutos.

Lyc. Numquid igitur ista quosque illos facere videbas,
quae paulo ante ipse dicebam me vidisse tuum, Hermoti-
me, magistrum facere? verbi causa, foenerari, & reposcere
acerbe, & rixose omnino contendere in congressionibus, &
reliqua, quae in se demonstrant? an parum ista curas, dum
compositus sit amictus, & barba proluxa, & capillus ad cu-
tem detonsus? &, quod superest, hunc habemus canona,
hanc regulam exquisitam talium, de sententia Hermotimi;
atque oportet ex habitu, incessu, tonsura dignoscere opti-
mos; quicunque vero ista non habuerit, qui neque tetri-

ἤ, καὶ Φροντιστικὸς τὸ πρόσωπον, ἀποδοκιμαστέος, καὶ
 19 ἀποβλητέος; Ἀλλ' ὅρα μὴ καὶ ταῦτα, ὦ Ἑρμότιμε,
 παίξεις πρὸς μὲ, πειρώμενος, εἰ ἐξαπατῶμενος συνήμι.

ΕΡΜ. Διὰ τί τοῦτ' ἔφησθα;

ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ γὰρ, ἀνδριάντων ταύτην ἐξέτασιν λέ-
 γεις, τὴν ἀπὸ τῶν σχημάτων. παραπολὺ γοῦν ἐκείνοι
 εὐσχημονέστεροι, καὶ τὰς ἀναβολὰς κοσμιώτεροι, Φει-
 δίου τινός, ἢ Ἀλκιμέμενος; ἢ Μύρωνος πρὸς τὸ εὐμορ-
 φότατον εἰκάσαντος. εἰ δὲ καὶ ὅτι μάλιστα χρὴ τεκμαί-
 ρεσθαι τοῖς τοιούτοις, τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ὢν
 ἐπιθυμοῖ φιλοσοφεῖν; τῷ διαγνῶ τὸν τὴν ἀμείνω πρα-
 αίρεσιν προηρημένον, οὔτε σχῆμα οὔτε βᾶσιςμα ὄραν
 δυνάμενος;

ΕΡΜ. Ἀλλ' ἔμοιγε οὐ πρὸς τυφλοὺς ὁ λόγος, ὦ
 Λυκίε, οὔδ' ἐμοὶ μέλει τῶν τοιούτων.

ΛΥΚ. Ἐχρῆν μὲν, ὦ χρηστὲ, κοινόν τι τὸ γνῶρισμα
 εἶναι τῶν οὕτω μεγάλων, καὶ ἅπασιν χρησίμων. πλὴν

cus fuerit & cogitabundo vultu, reprobandus est ac reiiciendus? Sed vide, ne in his quoque ludas me, Hermotime, tentans, decipine me sentiam.

Herm. Quorsum hoc dixisti?

Lyc. Quod statuarum, bone vir, probationem mihi narraſti, quae fit ex habitu. Multum enim illae magis compositae, decentius amictae, ubi Phidias aliquis, vel Alcame-
 nes, vel Myron ad formosissimam illas speciem configura-
 vit. Si vero vel maxime signis talibus utendum est, quid
 faciat, si quis caecus philosophari cupiat? qua re dignove-
 rit sectae melioris sectatorem, qui neque habitum cernere
 neque incesſum queat?

Herm. At mihi oratio est non ad caecos, neque tales curo.

Lyc. Debebat quidem, bone vir, commune quoddam si-
 gnum esse rerum ita magnarum & omnibus utilium. In-

εἰ δοκεῖ, οἱ μὲν, ἔξω ἡμῖν φιλοσοφίας μενέτωσαν οἱ τυ-
φλοὶ, ἐπείπερ μὴδὲ ὁρῶσι. καίτοι ἀναγκαῖον ἦν τοῖς
τοιούτοις μάλιστα φιλοσοφεῖν, ὥς μὴ πάνυ ἄχθοιντο
ἐπὶ τῇ συμφορᾷ. οἱ δὲ δὴ βλέποντες, καὶ πάνυ ὀξυδε-
ρεῖς ὄντι, τί ἂν δύναιτο συνιδεῖν τῶν τῆς ψυχῆς, ἀπὸ γε
τῆς ἔξωθεν ταύτης περιβολῆς; Ὁ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, 20
τοῖόν δέ ἐστιν, οὐχ ὅτι τῆς γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔρωτι
προσῆεις αὐτοῖς, καὶ ἡξίους ἀμείνων γίνεσθαι ἐς τὰ
τῆς γνώμης;

ERM. Καὶ μάλα.

LYC. Πῶς οὖν οἷόν τέ σοι ἦν, ἀφ' ὧν ἔφησθα ἐκεί-
νων τῶν γνωρισμάτων διορᾶν, τὸν ὁρθῶς φιλοσοφοῦντα,
ἢ μὴ; οὐ γὰρ φιλεῖ τὰ τοιαῦτα οὕτω διαφαίνεσθαι,
ἀλλ' ἐστὶν ἀπόρητα, καὶ ἐν ἀφανεῖ κείμενα, λόγοις
καὶ συνουσίαις ἀναδεικνύμενα, καὶ ἔργοις τοῖς ὁμοίοις
οὔτε μόλις. ὁ γοῦν Μῶμος, ἀκήκοας, οἶμαι, ἃ τινὰ

terim, si videtur, extra philosophiam nobis maneant caeci,
quandoquidem neque oculis cernunt: quamquam talibus
vel maxime necesse erat philosophari, ne nimis graviter
calamitatem ferrent. Sed ipsi sane, qui vident, si vel acutis-
simum cernant, quidnam videre queant eorum, quae in ani-
mo sunt, ex illo externo amictu? Quod autem dicere vo-
lo, eiusmodi est. Nonne *verum est*, te amore quodam men-
tis & *sententiarum* in his viris ad eos accessisse, & mente ac
sententiis fieri voluisse meliorem?

Herm. Ita est.

Lyc. Quomodo ergo potuisti signis, quae modo dicebas,
recte vel secus philosophantem pervidere? Neque enim so-
lent ita dilucere talia, sed secreta sunt, in occulto latent,
sermonibus & congressionibus, & operibus similibus, vix
sero tandem ostenduntur. Itaque Momus ille, audisti puto,

ἡτιάσατο τοῦ Ἡφαίστου· εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ νῦν ἄκουε. Φησὶ γὰρ ὁ μῦθος ἐρίσαι Ἀθηναῖν, καὶ Ποσειδῶνα, καὶ Ἡφαιστον εὐτεχνίας περὶ· καὶ τὸν μὲν Ποσειδῶ, ταῦτόν τινα ἀναπλάσαι τὴν Ἀθηναῖν δὲ, οἰκίαν ἐπινοῆσαι· ὁ Ἡφαιστος δὲ, ἄνθρωπον ἄρα συνεστήσατο. καὶ ἐπεὶ περ ἐπὶ τὸν Μῶμον ἦκον, ὅνπερ δικαστὴν προείλοντο, θεασάμενος ἐκεῖνος ἐκάστου τὸ ἔργον, τῶν μὲν ἄλλων, ἅτινα ἡτιάσατο, περιττόν αὖν εἶη λέγειν· ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου δὲ τοῦτο ἐμέμψατο, καὶ τὸν ἀρχιτέκτονα ἐπέπληξε τὸν Ἡφαιστον, διότι μὴ καὶ θυρίδας ἐποίησεν αὐτῷ κατὰ τὸ στέρνον, ὡς ἀναπετασθεῖσῶν, γνώριμα γίγνεσθαι ἅπασιν αὐτῷ βούλεται, καὶ ἐπινοεῖ· καὶ ἡ ψεύδεται, ἢ ἀληθεύει. ἐκεῖνος μὲν οὖν ἄτε ἀμβλυώττων, αὐτῷ περὶ τῶν ἀνθρώπων διανοεῖτο. σὺ δ' ὑπὲρ τὸν Λυγκέα ἡμῶν δέδορκας, καὶ ὁρᾷς τὰ ἔνδον, ὡς εἴκει, διὰ τοῦ στέρνου, καὶ ἀνέωκταί σοι τὰ πάντα, ὡς εἶδέναι μὴ

quid Vulcanum accusaverit : sin minus, at nunc audi. Fert nempe fabula, contentionem inter Minervam, & Neptunum, & Vulcanum de artis praestantia intercessisse; & a Neptuno quidem effictum taurum, a Minerva excogitatam domum, compositum a Vulcano hominem. Cum ad Momum venissent, quem arbitrum sibi nempe sumferant, perspecto ille uniuscuiusque opere, quid in reliquis reprehenderit, dicere iam superfluum fuerit : in homine autem hoc desideravit, & increpuit architectum illius Vulcanum, quod non & valvas pectori illius applicuisset, quibus apertis nota fierent omnibus, quae is vellet atque cogitaret, atque utrum sentiretur, an vera diceret. Ille igitur ita de hominibus sentiebat, tanquam qui hebeti circa illos visu esset. Tu vero supra Lyncea illum nobis acute vides, & quae intus sunt trans ipsa, opinor, praecordia cernis, & patent tibi omnia, ut non quae velit modo, & quae cognoscit unuf-

μόνον ἂν βούλεται, καὶ ἂν γιγνώσκει ἕκαστος, ἀλλὰ καὶ πότερος ἀμείνων ἢ χειρῶν.

ΕΡΜ. Παίζεις, ὦ Λυκῖνε· ἐγὼ δὲ, κατὰ θεὸν εἰλό- 21
μην· καὶ οὐ μεταμέλει μοι τῆς αἰρέσεως. ἱκανὸν δὲ τοῦ-
το πρὸς γοῦν ἐμέ.

ΛΥΚ. Ὅμως οὐκ ἂν εἴποις, ὦ ἐταῖρε, καὶ πρὸς ἐμέ, ἀλ-
λὰ περιόψει με παραπολούμενον ἐν πολλῷ τῷ συρφετῷ;

ΕΡΜ. Οὐδὲν γὰρ ἂν σοι ἀρέσκει, ὧν ἂν εἴπω.

ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ γαβέ. ἀλλ' οὐδὲν ἐθέλεις εἰπεῖν ὅποιον
ἂν με ἀρέσειεν. ἐπεὶ δ' οὖν σὺ ἐκὼν ἀποκρύπτῃ, καὶ
Φθονεῖς ἡμῖν, ὥς μὴ ἐξ ἴσου γενοίμεθά σοι Φιλοσοφῆ-
σαντες, ἐγὼ πειράσομαι ὅπως ἂν οἷός τε ὦ κατ' ἐμαυ-
τὸν ἐξευρεῖν τὴν ἀκριβῆ περὶ τούτων κρίσιν, καὶ τὴν ἀ-
σφαλεστάτην αἶρεσιν. ἄκουε δὲ καὶ σὺ, εἰ βούλει.

ΕΡΜ. Ἀλλὰ βούλομαι, ὦ Λυκῖνε. ἴσως γὰρ τι
γνώριμον ἔρεῖς.

quisque, scias, verum etiam uter melior sit aut deterior.

Herm. Ludis, Lycine. Ego vero secundo numine elegi,
neque optionis illius meae me poenitet: satis autem hoc,
mihi quidem, est.

Lyc. Mihi tamen hoc non dixeris sufficere; sed negliges
me in multa illa colluvione pereuntem cum reliquis?

Herm. Nihil enim tibi placet, quidquid dixerō.

Lyc. Non ita est, bone vir. Sed nihil tu vis dicere, quod
placere mihi possit. Quandoquidem vero tu volens occul-
tus es, & nobis invidēs, ne aequē ac tu philosophemur:
ego tentabo, quantum eius facere potero, pro me inveni-
re accuratum de his iudicium, & sectam certissimam. Audi
vero & tu, si volueris.

Herm. Ego vero volo, Lycine. Forte enim cognitu ali-
quid dignum dixeris.

- ΛΥΚ. Σκόπει δὴ, καὶ μὴ καταγελάσῃς, εἰ παντά-
 πασιν ἰδιωτικῶς ἀναζητῶ αὐτό. ἀνάγκη γὰρ οὕτως,
 ἐπεὶ μὴ σὺ ἐβέλεις σαφέστερον εἰπεῖν, εἰδῶς ἄμεινον.
 22 Ἔστω δὴ μοι ἡ μὲν ἀρετὴ, τοῖον δέ τι, οἷον πόλις τις εὐ-
 δαίμονας ἔχουσα τοὺς ἐμπολιτευομένους, (ὥς Φαίη ἂν ὁ
 διδάσκαλος ὁ σὸς, ἐκεῖβεν ποθεν ἀφίγμενος) σοφοὺς ἐς
 τὸ ἀκρότατον, ἀνδρείους ἅπαντας, δικαίους, σώφρονας,
 ὀλίγον θεῶν ἀποδέοντας· οἷα δὲ πολλὰ γίγνεται παρ'
 ἡμῶν, ἀρπαζόντων καὶ βιαζομένων, καὶ πλεονεκτούντων,
 οὐδὲν ἂν εἶδης, Φασίν, ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει τολμῶμενον,
 ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ συμπολιτεύονται, μάλα εἰ-
 κότως. ἂ γὰρ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν, οἶμαι, τὰς στά-
 σεις καὶ φιλονεικίας ἐγείρει, καὶ ὧν ἕνεκα ἐπιβουλευού-
 σιν ἀλλήλοις, ταῦτα πάντα ἐμποδὼν ἔστιν ἐκείνοις. οὐ
 γὰρ οὔτε χρυσίον ἔτι, οὔτε ἡδονὰς, οὔτε δόξας ὀρῶσιν, ὥς
 διαφέρεσθαι περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ πάλαι τῆς πόλεως ἐξ-
 16 Διαφέρεισθαι) Διαμάχεσθαι. V.

Lyc. Confidera igitur, sed noli irridere, si hominis omni-
 no rudis in morem illud disquiram: necesse enim est ita fa-
 cere, cum tu, qui melius scias, dicere clarius nolis. Sit igi-
 tur mihi virtus tale quiddam, velut civitas quaedam bea-
 tos habens cives, (ut dicat forte tuus magister, inde aliqua
 via huc delatus) sapientes summo gradu, fortes universos,
 tum iustos, temperantes, parum Diis minores. Eorum ve-
 ro, quae multa apud nos fiunt, cum rapiant homines,
 vim faciant, iusto plus sibi arrogent, nihil videas, aiunt,
 in ea urbe quemquam audere, sed per pacem & concor-
 diam civitate una fruuntur. Nec mirum. Quae enim, pu-
 to, aliis in civitatibus seditiones & contentiones excitant,
 quorum causa mutuas sibi insidias struunt homines, illa e
 medio sublata apud illos sunt omnia. Neque enim amplius
 aurum, neque voluptates, neque glorias spectant, de qui-
 bus certent; sed olim civitate illa exegerunt, non necessa-

εληλάκασιν αὐτὰ, οὐκ ἀναγκαῖα ἡγησάμενοι συμπολι-
τεύεσθαι ὥστε γαληνὸν τινα, καὶ πανευδαίμονα βίον
βιοῦσι, ἔνν εὐνομία, καὶ ἰσότητι, καὶ ἐλευθερία, καὶ
τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς.

ΕΡΜ. Τί οὖν, ὦ Λυκῖνε; οὐκ ἄξιον ἅπαντας ἐπιθυ- 23
μεῖν πολίτας γίγνεσθαι τῆς τοιαύτης πόλεως, μήτε κά-
ματον ὑπολογιζομένους τὸν ἐν τῇ ὁδῷ, μήτε πρὸς τὸ μῆ-
κος τοῦ χρόνου ἀπαγορεύοντας, εἰ μέλλουσιν ἀφικόμενοι
ἐγγραφῆσεσθαι καὶ αὐτοὶ, καὶ μεθέξειν τῆς πολιτείας;

ΛΥΚ. Νῆ Δί', ὦ Ἑρμότιμε, πάντων μάλιστα ἐπὶ
τούτῳ σπουδαστέον τῶν δ' ἄλλων ἀμελητέον. καὶ μήτε
πατρίδος τῆς ἐνταῦθα ἐπιλαμβανομένης, πολὺν ποιῶ-
σθαι λόγον, μήτε παίδων, ἢ γονέων, ὅτῳ εἰσὶν ἐπικατ-
εχόντων, καὶ κλαυθμυριζομένων, ἐπικλᾶσθαι, ἀλλὰ
μάλιστα μὲν καρκύνους παρακαλεῖν ἐπὶ τὴν αὐτὴν ὁδόν.
εἰ δὲ μὴ ἐθέλοιεν, ἢ μὴ δύναιντο, ἀποσεισάμενον αὐτοὺς,
χωρεῖν εὐθὺς τῆς πανευδαίμονος ἐκείνης πόλεως καὶ αὐτὸ

ria rati, quae in ea versentur. Itaque tranquillam quan-
dam & undique beatam vitam vivunt, cum bonis legibus,
& aequalitate, & libertate, & bonis reliquis.

Herm. Quid ergo, Lycine? nonne dignum est, omnes con-
cupiscere civitatem eam adipisci, nec laborem imputantes
viae, neque animum despondentes propter longitudinem
viae, si futurum sit, ut, ubi pervenerint, adscribantur & ipsi
in *tabulis publicis*, civitatemque consequantur?

Lyc. Per Iovem, Hermotime, omnium maxime in hoc
elaborandum est, reliquorum vero cura abiicienda; neque
si haec *antiqua* patria manum iniiciat, multam habere ra-
tionem *oportet*, neque liberis aut parentibus, si cui sint, re-
tinere cum ploratu volentibus, frangi; sed primum quidem
hortari & illos ad eandem viam *ingrediendum*; si vero nolint,
vel non possint, dimotis illis recta procedere ad beatam il-

ἀπορρίψαντα τὸ ἱμάτιον, εἰ τούτου ἐπειλημμένοι κατερύ-
κοιεν, ἐσσύμενον ἐκείσε. οὐ γὰρ θεός μὴ σέ τις ἀποκλεί-
24 ση, καὶ γυμνὸν ἐκείσε ἤκοντα. Ἦδη γὰρ ποτε καὶ ἄλ-
λότε πρεσβύτου ἀνδρὸς ἤκουσα διεξιόντος, ὅπως τὰ ἐκεῖ
πράγματα ἔχοι, καὶ με προὔτρειπεν ἔπειθαί οἱ πρὸς
τὴν πόλιν ἡγήσασθαι γὰρ αὐτός· καὶ ἐλθόντα ἐγγρά-
ψειν, καὶ Φυλέτην ποιήσασθαι, καὶ Φρατρίας μεταδώ-
σειν τῆς αὐτοῦ, ὡς μετὰ πάντων εὐδαιμονοίην. ἀλλ' ἐγὼ
οὐ πιθόμην ὑπ' ἀνοίας, καὶ νεότητος τότε, πρὸ πεντε-
καίδεκα σχεδὸν ἐτῶν. ἴσως γὰρ ἂν αὐτὰ ἦδη ἀμφὶ τὰ
προάστυα, καὶ πρὸς ταῖς πύλαις ἦν ἄν. ἔλεγε δ' οὖν
περὶ τῆς πόλεως, εἴ γε μέμνημαι, ἄλλα τε πολλὰ,
καὶ ἦδη καὶ τάδε, ὡς ξύμπαντες μὲν ἐπήλυδες καὶ ξένοι
εἶεν, αὐθιγενῆς δὲ οὐδεῖς· ἀλλὰ καὶ βαρβάρους ἐμπο-
λιτεύεσθαι πολλοὺς, καὶ δούλους, καὶ ἀμόρφους, καὶ
μικροὺς, καὶ πένητας· καὶ ὅλως, μετέχεν τῆς πόλεως

² Ἐσσύμενον) Ὁρμήμενον. V. σι καὶ ἐσσύμενον κατερύκοι. M.
Ὁρμος (II. Z, 518.) ἢ μάλα δὴ 7 Καὶ Φρατρ.) Συντάγματος. V.

Iam ex omni parte civitatem; & ipso abiecto vestimento, si forte illo comprehenso impediatur, eo erumpere. neque enim metus est, ne quis excludat vel nudum eo advenientem. Iam enim alias quondam senem audivi enarrantem, uti se res illae haberent; isque me hortatus est, uti ad eam se civitatem sequeretur; ipsum enim se praeiturum, & adscripturum civibus, cum advenissem, & tribulem facturum, & curiae mihi suae ius impertiturum, ut cum omnibus beatam vitam viverem. Ego vero prae iuvenili tum incertitia, quindecim fere anni sunt, non sum obsecutus: forte circa ipsa iam suburbia, & ad portas essem. Dicebat autem de civitate illa, si bene memini, tum alia multa, tum ista etiam: Omnes ibi advenas esse & peregrinos, indigenam neminem: sed & barbaros in civitate versari multos & servos, & deformes, & parvos, & pauperes, atque iam universum ci-

τὸν βουλούμενον. τὸν γὰρ δὴ νόμον αὐτοῖς, οὐκ ἀπὸ τιμημάτων ποιεῖσθαι τὴν ἐγγράφην, οὐδ' ἀπὸ σχημάτων, ἢ μεγέθους ἢ κάλλους, οὐδ' ἀπὸ γένους, οὐδὲ λαμπρῶν ἐκ προγόνων. ἀλλὰ ταῦτα μὲν, οὐδὲ νομίζεσθαι παρ' αὐτοῖς, ἀποχρῆν δ' ἐκάστω πρὸς τὸ πολίτην γενέσθαι, σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνων, καὶ τὸ λιπαρές, καὶ τὸ μὴ ἐνδοῦναι, μηδὲ μαλακισθῆναι πολλοῖς τοῖς δυσχερέσι, κατὰ τὴν ὁδὸν ἐντυγχάνοντα ὡς ὅστις ἂν ταῦτ' ἐπιδείξηται καὶ διεξέλθῃ, πορευόμενος ἄχρι πρὸς τὴν πόλιν, αὐτίκα μάλα πολίτην ὄντα τοῦτον, ὅστις ἂν ἦ, καὶ ἰσότημον ἅπασιν. τὸ δὲ, χείρων, ἢ κρείττων, ἢ εὐπατρίδης, ἢ ἀγεννῆς, ἢ δοῦλος, ἢ ἐλεύθερος, οὐδὲ ὅλως εἶναι, ἢ λέγεσθαι ἐν τῇ πόλει.

ΕΡΜ. Ὁρᾶς, ὦ Λυκῖνε, ὡς οὐ μάτην, οὐδὲ περὶ μισθῶν κάρμω, πολίτης ἐπιθυμῶν γενέσθαι καὶ αὐτὸς αὐτῷ καλῆς καὶ εὐδαίμονος πόλεως;

vem esse, qui velit: legem enim illis esse, non ex censu adscribi aliquem, neque ex habitu, vel statura, vel pulchritudine, neque ex genere, neque claris ex maioribus; sed istorum nec rationem ullam haberi apud illos: sufficere autem unicuique ad hoc, uti civis fiat, prudentiam, & honesti amorem, & laborem, & deliciarum contemptum, & animum, qui neque cedat temere, neque molliatur, si in multas in via difficultates incidat. Atque adeo, si quis ista in se esse demonstraverit, emensusque totum ad urbem usque iter fuerit, eum civem esse continuo, & aequo iure, quisquis alioqui fuerit: ista autem ^{nomina}, deterior, melior, nobilis, ignobilis, servus, liber, neque esse omnino, neque nominari in ea civitate.

Herm. Vides, Lycine, quam non frustra, neque parvis de rebus laborem, qui civis cupiam fieri & ipse pulchrae adeo & beatae civitatis.

ΛΥΚ. Καὶ γὰρ αὐτὸς, ὦ Ἑρμότιμε, τῶν αὐτῶν σοι ἐρῶ, καὶ οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν μοι πρὸ τούτων εὐξαίμην γενέσθαι. εἰ μὲν οὖν πλησίον ἦν ἡ πόλις, καὶ Φανερά ἰδεῖν ἅπασι, πάλαι ἂν εὖ ἴσθι μηδὲν ἐνδοιάσας, αὐτὸς ἦεν ἐς αὐτὴν, καὶ ἐπολιτευόμεν ἂν ἐκ πολλοῦ. ἐπεὶ δὲ, ὡς ὑμεῖς Φατε, (σύ τε καὶ Ἡσίοδος ὁ ῥαψῳδός) πάνυ πόρρω ἀπώκισται, ἀνάγκη ζητεῖν ὁδὸν τε τὴν ἀγούσαν ἐπ' αὐτὴν, καὶ ἡγεμόνα τὸν ἀριστον. ἢ οὐκ αἶει σὺ οὕτω χρῆναι ποιεῖν;

ΕΡΜ. Καὶ πῶς ἂν ἄλλως ἔλθοι τις;

ΛΥΚ. Οὐκοῦν σοι μὲν ἐπὶ τὸ ὑπισχνεῖσθαι, καὶ Φάσκειν εἶδέναι, πολλὴ ἀφθονία τῶν ἡγησομένων. πολλοὶ γὰρ ἔτοιμοι παρεστᾶσιν αὐτόχθονες, ἐκεῖθεν ἕκαστος εἶναι λέγοντες. ὁδὸς γε μὴν, οὐ μία καὶ ἡ αὐτὴ φαίνεται, ἀλλὰ πολλαὶ καὶ διάφοροι, καὶ οὐδὲν ἀλλήλαις ὅμοιαι. ἢ μὲν γὰρ ἐπὶ τὰ ἐσπέρια, ἢ δὲ ἐπὶ τὴν ἑω φέρειν ἕακεν,

Lyc. Nam egomet eorundem, quorum tu, amore flagro: neque est, quod mihi ante ista velim contingere. Si quidem igitur in propinquo esset illa civitas, & manifesta in conspectu omnium, olim, crede mihi, ipse nihil cunctatus ad eam perrexissem, & civis illius essem a longo inde tempore. Cum vero, ut vos dicitis, tu nempe & Hesiodus confarcinator ille carminum, longo admodum spatio remota habitetur, necesse est & viam, quae ducit ad illam, quaerere, & ducem optimum. An non putas hoc agendum?

Herm. Et qua alia ratione perveniat aliquis?

Lyc. Igitur quantum ad promissiones, & scientiae professionem, multa tibi ducum copia. Multi enim parati adstant, indigenas inde esse quisque se dicentes. Sed via non una atque eadem videtur, sed multae ac diversae, ac nihil altera alteri similes. Nam haec quidem ad occidentales partes, illa vero ad orientem videtur ferre; haec ad septem-

ἡ δὲ ἐπὶ τὰς ἀρκτους, καὶ ἄλλη εὐθὺ τῆς μεσημβρίας. καὶ ἡ μὲν διὰ λειμώνων καὶ φυτῶν καὶ σκιάς, εὐνδρος καὶ ἡδεῖα, οὐδὲν ἀντίτυπον ἢ δύσβατον ἔχουσα· ἡ δὲ, πετρώδης καὶ τραχεῖα, πολὺν ἥλιον καὶ δῖφος καὶ κάματον προφαίνουσα. καὶ ὅμως αὗται πᾶσαι πρὸς τὴν πόλιν ἄγειν λέγονται, μίαν οὖσαν, ἐς τὰ ἐναντιώματα τελευτῶσαι. Ἐνθα δὴ μοι καὶ ἡ πᾶσα ἀπορία ἐστίν. ἐφ' 26 ἣν γὰρ ἂν ἔλθω αὐτῶν, ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραπού ἕκαστος ἐφεστώς ἐν τῇ εἰσόδῳ μάλα τις ἀξιόπιστος ᾠρέγει τε τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει κατὰ τὴν αὐτοῦ ἀπίε- ναι, λέγων ἕκαστος αὐτῶν μόνος τὴν εὐθείαν εἰδέναι, τοὺς δ' ἄλλους πλανᾶσθαι, μῆτε αὐτοὺς ἐσθλυότας, μῆτε ἄλλοις ἠγήσασθαι δυναμένους ἀκολουθήσαντας. καὶ ἐπὶ τὸν πλησίον ἀφίσταμαι, καὶ κεινὸς τὰ ὅμοια ὑποσχεῖται περὶ τῆς αὐτοῦ οδοῦ, καὶ τοὺς ἄλλους κακίζει, καὶ ὁ παρ' αὐτῷ ὁμοίως, καὶ ἐξῆς ἅπαντες. τό τε τοῖνον τὰ πλήθος τῶν οδῶν, καὶ τὸ ἀνόμοιον αὐτῶν, οὐ μετρίως

triones, & altera recta ad meridiem : & haec quidem per prata, & plantas, & umbram, irrigua & amoena, nihil durum habens, nihil incedentibus asperum; altera vero saxosa, & áspera, solem multum ac sitim & laborem denuntians. Et tamen omnes hae ad civitatem ferre dicuntur, quae una est, ipsae in maxime opposita exeuntes. Hic igitur mihi, & quidem omnis dubitatio est. Ad quamcunque enim illarum veniam, vir ad caput uniuscuiusque tramitis, in ipso ingressu adstans fide dignissimus, & manum porrigit, & in suam nos abire hortatur, dicens unusquisque illorum, solum se rectam nosse, ceteros vero errare, qui nec ipsi inde venerint, neque deducere alios sequentes possint. Et si ad proximum accessero, ille quoque similia de sua via promittit, & aliis detrahit; & ille, qui iuxta hunc est, similiter, & sic deinceps omnes. Haec ipsa igitur via-

ταράττει με καὶ ἀπορεῖν ποιεῖ καὶ μάλιστα οἱ ἡγεμόνες ὑπερδιατεινόμενοι, καὶ τὰ ἑαυτῶν ἕκαστοι ἐπαυνοῦντες. σὺ γὰρ οἶδαι ἤν τινα τραπόμενος, ἢ τῷ μᾶλλον ἀκολουθήσας, ἀφικοίμην ἀνὰ πρὸς τὴν πόλιν.

27 EPM. Ἄλλ' ἐγὼ σε ἀπολύσω τῆς ἀπορίας. τοῖς γὰρ προωδοιπορηκόσιν, ὦ Λυκῖνε, πιστεύσας, οὐκ ἀνσφαλεῖς.

ΛΥΚ. Τίσι λέγεις; τοῖς κατὰ ποίαν ὁδὸν ἐλθοῦσιν; ἢ τίνι τῶν ἡγεμόνων ἀκολουθήσασιν; αὐθις γὰρ ἡμῖν τὸ αὐτὸ ἄπορον, ἐν ἄλλῃ μορφῇ ἀναφαίνεται, ἀπὸ τῶν πραγμάτων ἐπὶ τοὺς ἀνδρας μετεληλυθόσι.

EPM. Πῶς τοῦτο Φῆς;

ΛΥΚ. Ὅτι ὁ μὲν, τὴν Πλάτωνος τραπόμενος, καὶ συνοδοιπορήσας μετ' αὐτοῦ, ἐκείνην ἐπαυνέσεται δηλονότι· ὁ δὲ, τὴν Ἐπικούρου ἐκείνην, καὶ ἄλλος ἄλλην· σὺ δὲ, τὴν ὑμετέραν· ἢ πᾶς γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε, οὐχ οὕτω;

2 Ὑπερδιατεινόμενοι) Φιλονεικούντες. V.

rum multitudo, earumque ratio dissimilis me perturbat, & in consilii inopiam coniecit: ac duces maxime quantum possunt & ultra contententes, suamque singuli laudantes. Neque enim, in quam converfus, aut quem maxime secutus ad civitatem perveniam, scio.

Herm. At ego ista te consilii inopia liberabo. Si enim his, Lycine, fidem habueris, qui viam illam ante fecerunt, non erraveris.

Lyc. Quibus dicis? & qua via euntibus, aut quem cum secutis? rursus enim nobis eadem consilii inopia alia se forma offert, cum a rebus ad viros transivimus.

Herm. Quid ita ais?

Lyc. Quoniam hic quidem in Platonis viam digressus, eoque viae duce [comite] usus illam nimirum laudabit; ille vero Epicuri viam, atque alius aliam: tu autem, vestram: nam qui non ita fiat, Hermotime?

ΕΡΜ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΛΥΚ. Οὐ τοίνυν ἀπέλυσάς με τῆς ἀπορίας, ἀλλ' ἐτι ὁμοίως ἀγνοῶ τῷ μᾶλλον χρῆ πιστεῦσαι τῶν ὁδοιπόρων. ὁρῶ γὰρ ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αὐτὸν, καὶ τὸν ἡγεμόνα, μιᾶς πεπειραμένον, καὶ ἐκείνην ἐπαινοῦντα, καὶ λέγοντα ὡς αὕτη μόνῃ ἄγει ἐπὶ τὴν πόλιν· οὐ μέντοι ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθῆ Φησιν· ἀλλ' ὅτι μὲν ἀΦίκται πρὸς τι τέλος, καὶ εἶδε τινα πόλιν, δώσω αὐτῷ ἴσως. εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἣν ἐχρῆν, ἐν ἣ ἐπιθυμοῦμεν ἐγὼ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι, ἢ δέον εἰς Κόρινθον εἰλθεῖν, ὃ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀΦικόμενος οἶεται Κόρινθον ἐωρακέναι, ἀδελον ἔμοιγ' οὖν ἐτι. οὐ γὰρ πάντως ὁ τινα πόλιν ἰδὼν, Κόρινθον εἶδεν, εἴ γε οὐ μόνῃ πόλιν ἐστὶν ἡ Κόρινθος. ὃ δὲ δὴ μάλιστα εἰς ἀπορίαν με καθίστησι, ἐκεῖνό ἐστι, τὸ εἰδέναι ὅτι πᾶσα ἀνάγκη μίαν εἶναι τὴν ἀληθῆ ὁδόν. καὶ γὰρ ἡ Κό-

12 Οὐ γὰρ πάντως ὁ τινα πόλιν . . . Τὸ παροιμῶδες μίμνησιν ἐκεῖνο· οὐ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἰσθ' ὁ πλοῦς. V.

Herm. Et cur non?

Lyc. Non tu liberaſti me dubitatione, fed adhuc aequē ignoro, cui viatorum magis credendum fit. Video enim unumquemque illorum cum ipſum, tum ducem, unius modo viae periculum feciſſe, & illam laudare, ac dicere ſolam ferre in urbem; neque tamen habeo, unde ſciam vera illum dicere. Verum veniſſe illum ad finem quendam, & vidiſſe civitatem aliquam, forte illi dederim. Utrum vero illam viderit, quam oportebat, cuius cives eſſe tu non minus quam ego volumus; an cum Corinthum eundum eſſet, ille Babylonem delatus Corinthum ſe vidiſſe putarit, illud mihi quidem adhuc obſcurum eſt. Neque enim quiſquis urbem vidit, Corinthum vidit, ſiquidem non ſola urbs eſt Corinthus. Quod autem maxime inopem me conſilii reddit, illud eſt, quod novi, unam neceſſario eſſe veram viam, quippe cum

ρινθος μία ἐστίν. αἱ δ' ἄλλαι πανταχόσε μᾶλλον, ἢ εἰς Κόρινθον ἄγουσιν; εἰ μὴ τις οὕτω σφόδρα παραπαῖοι, ὡς οἰεσθαι καὶ τὴν εἰς Ὑπερβορέους, καὶ τὴν εἰς Ἰνδοῦς ἄγουσαν, εἰς Κόρινθον στέλλειν.

ERM. Καὶ πῶς οἷόν τε, ὦ Λυκίνε; ἄλλη γὰρ ἀλαχόσε ἄγει.

- 28 ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ καλὲ Ἑρμότιμε, οὐ μικρὰς δεῖ βουλῆς ἐπὶ τὴν αἵρεσιν τῶν ὁδῶν τε, καὶ ἡγεμόνων. οὐδὲ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου ποιήσομεν, ἔνθα ἂν ἡμᾶς οἱ πόδες φέρωσιν, ἐκεῖσε ἅπιμεν. ἐπεὶ λήσομεν οὕτως, ἀντὶ τῆς εἰς Κόρινθον ἀγούσης, τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος, ἢ Βάκτρων ἀπιόντες. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖνο καλῶς ἔχει, τῇ τύχῃ ἐπιτρέπειν, ὡς τάχα ἂν τὴν ἀρίστην ἐλομένους, εἰ καὶ ἄνευ ἐξετάσεως ὀρμήσαιμεν ἐπὶ μίαν τῶν ὁδῶν ἡγτιναοῦν. δυνατόν μὲν γὰρ καὶ τοῦτο γενέσθαι· καὶ ἴσως ποτὲ ἐγένετο ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ. ἡμᾶς δὲ γε περὶ τῶν οὕτω

& Corinthus una sit, reliquas autem quovis potius quam Corinthum ducere; nisi in tantum quis desipiat, etiam eam, quae ad Hyperboreos fert, & quae ad Indos, Corinthum ducere.

Herm. Et quomodo hoc fieri possit, Lycine, alia cum aliorum ducat?

Lyc. Ergo, pulcher Hermotime, non parva deliberatione opus est ad electionem viarum pariter ac ductorum: neque id, quod est in proverbio, hic agemus, Quocunque nos pedes tulerint, eo imus: alioquin imprudentes pro ea, quae Corinthum fert, alteram, quae Babylonem aut Bactra ducit, ingrediamur. Neque vero consultum est fortunae permittere, ut qui forte optimam capeffituri simus, licet sine examine in unam quamcunque viarum ingrediamur. Etenim potest quidem id quoque fieri, & forte aliquando in longo tempore factum est. At nos de tantis rebus non pu-

μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρριπτεῖν, οὐδ' ἐς στενὸν κομιδῇ κατακλείειν τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ριπὸς, ὡς ἡ παροιμία Φησὶ, τὸν Αἰγαῖον, ἢ τὸν Ἰόνιον διαπλευσαι θέλοντας. ὅτε οὐδ' αἰτιασαίμεθ' ἂν εὐλόγως τὴν τύχην, εἰ τοξεύουσα, καὶ ἀκοντίζουσα, μὴ πάντως ἔτυχε τοῦ ἀληθοῦς, ἐνὸς ὄντος ἐν μυρίοις τοῖς ψεύδεσιν, ὅπερ οὐδὲ τῷ Ὀμηρικῷ τοξότη ὑπῆρξεν. ἐς δέον τὴν πελειάδα κατατοξεύσαι, ὃ δὲ, τὴν μῆρινθον ἔτεμεν ὁ Τεῦκρος, οἶμαι. ἀλλὰ παραπολὺ ἐκείνο εὐλογώτερον τῶν πολλῶν τρωθήσεσθαι καὶ περιπεσεῖσθαι τῷ τοξεύματι ἐλπίζειν, ἢ πάντως ἐκείνο τὸ ἐν ἑξ' ἀπάντων. ὃ δὲ κίνδυνος ὅτε οὐ μικρὸς, εἰ ἀντὶ τῆς ἐπ' εὐθὺ ἀγούσης, ἐς τῶν πεπλανημένων μίαν ἀγνοοῦντες ἐμπέσοιμεν, ἐλπίζοντες ἄμεινον αἰρήσεσθαι τὴν τύχην ὑπὲρ ἡμῶν, εἰκάζειν οἶμαι. οὐδὲ γὰρ ἀναστρέψαι ἔτι, καὶ ἀνασωθῆναι ὀπίσω ῥαβδίων, ἣν ἀπαξ ἐπιδῶ τῇ πλεύσῃ τις αὐτὸν, τὰ ἀπόγεια

2 'Ὡς ἡ παροιμία φησὶ) Παροιμία, Θεοῦ θέλοντος καὶ ἐπὶ ριπὸς πλοῖοι. V.

to oportere periculofam temere aleam iacere, neque in angusto adeo concludere spes nostras, *viminea*, quod est in proverbio, *scapha Aegaeum Ioniumve mare ausos traicere*: ubi nec fortunam cum ratione accusaremus, si ea sagittando vel iaculando non omnino feriat verum, quippe quod unum fit inter mille mendacia: quale quid nec Homericō illi sagittario contigit, qui, cum columba delicienda esset, lineam zelo rupit; Teucrum fuisse arbitror. Sed multo rationabilius est sperare futurum, ut de multis *quiddam* [*quodcunque sit*] ferriatur, & in telum quasi incidat, quam unum illud omnino ex omnibus. Non parvum autem esse periculum, si spe illa inducti, futurum ut melius fortuna pro nobis eligat, pro recta via in erronearum aliquam ignorantia incidamus, ita me puto colligere: neque enim redire iam & retro navigare ad salutem facile est, si quis semel spiranti se *aurae*,

λυσάμενος· ἀλλ' ἀνάγκη ἐν τῷ πελάγει διαφέρεσθαι, ναυτιῶντα ὡς τὸ πολὺ, καὶ δεδιότα, καὶ καρηβαροῦντα ὑπὸ τοῦ σάλου, δεόν ἐξ ἀρχῆς πρὶν ἐκπλεῦσαι, ἀναβάντα ἐπὶ σκοπὴν τινα, σκέψασθαι εἰ ἐπίφορόν ἐστι καὶ οὐριον τὸ πνεῦμα τοῖς εἰς Κόρινθον διαπλεῦσαι ἐθέλουσι· καὶ νῆ Δία, κυβερνήτην ἕνα τὸν ἄριστον ἐκλέξασθαι, καὶ ναῦν εὐπαγῇ, οἴαν διαρκέσαι πρὸς τηλικαῦτον κλύδωνα.

- 29 EPM. Οὕτω γε ἄμεινον, ὦ Λυκῖνε, παραπολύ· πλὴν οἶδά γε ὅτι ἅπαντας ἐν κύκλῳ περιελθὼν, οὐκ ἄλλους ἂν εὐροις, οὔτε ἡγεμόνας ἀμείνους, οὔτε κυβερνήτας ἐμπειροτέρους τῶν Στωϊκῶν. καὶ ἦν ἐθελήσης γε ἀφικέσθαι ποτὲ πρὸς Κόρινθον, ἐκείνοις εἴψῃ, κατὰ τὰ Χρυσίππου καὶ Ζήνωνος ἵχνη προΐων· ἄλλως δέ, ἀδύνατον.

ΛΥΚ. Ὅρας τοῦτο ὡς κοινόν, ὦ Ἑρμότιμε, εἴρηκας; εἴποι γὰρ ἂν αὐτὸ καὶ ὁ τῷ Πλάτῳ συνοδοκπορῶν, καὶ ὁ Ἐπικούρῳ ἐπόμενος, καὶ οἱ ἄλλοι, μὴ ἀνελθεῖν με εἰς

solutis retinaculis, permiserit; sed necesse est in pelago iactari nauseantem plerumque, metuentem, & gravato ob agitationem capite: cum oportuisset ab initio, ante aliquando, quam portu exires, conscensa specula videre, ferensine sit & secundus ventus Corinthum navigare volentibus; & per Iovem, gubernatorem unum optimum deligere, & navim bene compactam, quae durare ad tantum fluctum possit.

Herm. Ita quidem, Lycine, multo melius. Verum novi equidem, te, si circulo omnes obeas, nec duces meliores inventurum, neque peritiores gubernatores Stoicis: & si quidem pervenire aliquando Corinthum volueris, illos sequere, per Chrysippi Zenonisque vestigia progressus: aliter vero fieri non potest.

Lyc. Vides, quam commune illud, Hermotime, dixeris. Eodem enim modo & qui cum Platone viam faciat, & qui Epicurum sequatur, & reliqui, non perventurum me Co-

τὴν Κόρινθον, εἰ μὴ μεθ' ἑαυτοῦ ἕκαστος. ὥστε, ἢ πᾶσι πιστεύειν χρὴ, ὅπερ γελοιότατον, ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως μακρῷ γὰρ ἀσφαλέςτατον τὸ τοιοῦτον, ἄχρις ἂν εὐρω-
 μεν τὰληθῆ ὑπισχνούμενον. Ἐπεὶ Φέρε, εἰ καθάπερ νῦν 30
 ἔχω ἀγνοῶν ἔτι ὅστις ἐξ ἀπάντων ἐστὶν ὁ ἀληθεύων, ἐλοίμην τὰ ὑμέτερα, σοὶ πιστεύσας, ἀνδρὶ Φίλω, ἀτὰρ μόνα γε εἰδότες τὰ τῶν Στωϊκῶν, καὶ μίαν ὁδὸν ὁδοιπο-
 ρήσαντι ταύτην, ἔπειτα θεῶν τις ἀναβιῶναι ποιήσειε Πλάτωνα, καὶ Πυθαγόραν, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ τοὺς ἄλλους· οἱ δὲ περιστάντες ἐρωτῶν με, καὶ, νῆ Δί', εἰς δικαστήριον ἀγαγόντες, ὕβρεως ἕκαστος δικάζοντο, λέ-
 γοντες, ὦ βέλτιστε Λυκῖνε, τί παθὼν, ἢ τίνι ποτὲ πι-
 στεύσας, Χρύσιππον καὶ Ζήνωνα προετίμησας ἡμῶν, πρεσβυτέρων ὄντων παραπολὺ, χθές καὶ πρῶην γενο-
 μένους, μήτε λόγου μεταδούς ἡμῖν, μήτε πειραβεῖς ὅλας ὧν Φαμέν; εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν ἀποκριναίμην αὐ-

rinthum, nisi secum, quisque dixerit. Itaque aut credere omnibus oportet, quod maxime ridiculum, aut fidem denegare similiter. Longe enim tutissimum tale quid fuerit, dum, qui vera promittat, inveniamus. Nam, age, si ita, uti nunc habeo, ignarus adhuc quis ex omnibus verum dicat, vestra eligam, fide tibi habita, viro amico, sed qui sola tamen Stoicorum *dogmata* didiceris, & unam hanc viam iveris; ac deinde Deus aliquis in lucem revocet Platonem, & Pythagoram, & Aristotelem, & reliquos: iique circumstantes me interrogent, quin, Hercle, ad tribunal tractum iniuriarum unusquisque postulent, dicentes, Quo animi impetu, bone Lycine, aut cuius auctoritate, Chrysippum & Zenonem nobis praetulisti, homines heri & nudius tertius natos, nobis multum natu maioribus, qui neque sermonem communicaveris nobiscum, nec omnino, quae dicimus, exploraveris? Haec, *inquam*, si dicant, quid illis re-

τοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἴπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπέισθην
 Φίλῳ ἀνδρί; ἀλλὰ Φαῖεν ἂν, οἷδ' ὅτι, ἡμεῖς, ὦ Λυκί-
 νε, οὐκ ἴσμεν τὸν Ἑρμοτίμον τοῦτον, ὅστις ποτέ ἐστιν,
 οὐδὲ ἐκεῖνος ἡμᾶς· ὥστε οὐκ ἐχρῆν ἀπάντων καταγιγνώ-
 σκειν, οὐδὲ ἐρήμην ἡμῶν καταδιαστᾶν, ἀνδρὶ πιστεύσαν-
 τα μίαν ὁδὸν ἐν Φιλοσοφία, καὶ οὐδὲ ταύτην ἴσως ἀκρι-
 βῶς κατανοήσαντι. οἱ δὲ γε νομοθέται, ὦ Λυκίνε, οὐχ
 οὕτω προστάττουσι τοῖς δικασταῖς ποιεῖν, οὐδὲ τοῦ ἐτέ-
 ρου μὲν ἀκούειν, τὸν δὲ ἕτερον, οὐκ ἔαν λέγειν ὑπὲρ ἐαυ-
 τοῦ, ἃ οὐταὶ συμφέρειν, ἀλλ' ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροά-
 σθαι, ὡς ῥᾶον ἀντεξετάζοντες τοὺς λόγους, εὐρίσκειεν
 τῶληθῇ τε καὶ ψευδῇ. καὶ ἦν γε μὴ οὕτω ποιῶσιν, ἐφίε-
 ναι δίδωσιν ὁ νόμος εἰς ἕτερον δικαστήριον τοιαῦτα, ἅττα
 31 εἰκὸς εἶρεν αὐτούς. Ἡ τάχ' ἂν τις αὐτῶν καὶ προσέροικό-
 με, εἰπέ μοι, λέγων, ὦ Λυκίνε, εἴ τις Αἰθίοψ μὴ δὲ
 πώποτε ἄλλους ἀνθρώπους ἰδὼν, οἷοι ἡμεῖς ἐσμεν, διὰ

spondeam? Satisne mihi erit dixisse, Hermotimo, amico ho-
 mini, fidem habui? At ego novi illos dicturos, Nos, Ly-
 cine, Hermotimum illum tuum, quis homo sit, nescimus;
 neque ille nos. Itaque non decebat damnare universos, ne-
 que contra absentes & inauditos nos ferre arbitrium, ac
 fidem habere homini, qui unam modo philosophiae viam,
 & forte ne hanc quidem accurate satis perspexerit. Legum
 latores autem, Lycine, non ita facere iudices iubent, nec
 alteram quidem partem audire, alteram dicere pro se non
 pati, sed similiter audire utramque, quo facilius, compa-
 ratis invicem orationibus, quid verum falsumve sit inve-
 niant: & si tamen ita non fecerint iudices, provocandi ad
 aliud tribunal potestatem lex tribuit. Talia fere dicturos il-
 los veri simile est. Aut forte illorum aliquis praeterea me
 interroget, Dic mihi, Lycine, si quis Aethiops, qui alios
 nunquam homines, quales nos sumus, usurpasset oculis, eo

τὸ μὴ ἀποδεδημηκέναι τοπαράπαν, ἐν τινὶ σύλλόγῳ τῶν Αἰθιοπῶν διῴσχυρίζοιτο, καὶ λέγοι μηδαμῶς τῆς γῆς ἀνθρώπους εἶναι λευκοὺς, ἢ ξανθοὺς, μηδὲ ἄλλο τι ἢ μέλανας, ἅρα πιστεύοιτ' ἂν ὑπ' αὐτῶν; ἢ εἴποι τις ἂν πρὸς αὐτὸν τῶν πρεσβυτέρων Αἰθιοπῶν, σὺ δὲ δὴ, πόθεν ταῦτα, ὦ θρασύτατε, οἶσθα, οὐ γὰρ ἀπεδήμησας παρ' ἡμῶν οὐδαμῶς, οὐδὲ, νῆ Δία, τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις οἶδας ὅποιά ἐστι, Φαίην ἂν ἔγωγε δίκαια ἐρωτῆσαι τὸν πρεσβύτερον; ἢ πῶς, ὦ Ἑρμότιμε, συμβουλευέεις;

ΕΡΜ. Οὕτω δικαιοτάτα γὰρ ἐπιπλήξαι δοκεῖ μοι.

ΛΤΚ. Καὶ γὰρ ἔμοιγε, ὦ Ἑρμότιμε. ἀλλὰ τὸ μετὰ τοῦτο οὐκ ἔτ' οἶδα, εἰ ὁμοίως καὶ σοὶ δοξεῖ· ἐμοὶ μὲν γὰρ καὶ τοῦτο πάνυ δοκεῖ.

ΕΡΜ. Τὸ ποῖον;

ΛΤΚ. Ἐπάξει δηλαδὴ ὁ ἀνὴρ, καὶ Φήσκει πρὸς με ὧδέ πως. ἀνάλογον τοίνυν κείσθω τις ἡμῖν, ὦ Λυκίνε,

32

quod patria pedem non extulisset, hic igitur in concione Aethiopum asseveraret atque diceret, nusquam terrarum homines esse albos, vel flavos, neque aliud usquam nisi nigros, numquid fidem apud illos inveniat? Aut si quis ei de maioribus natu Aethiopibus dicat, Tu vero unde haec, audacissime, nosti, qui neque usquam a nobis peregre abfueris, neque Hercle res aliorum, quales sint, novēris? dicamne ego merito sic interrogasse seniore? aut quid consulis, Hermotime?

Herm. Sic est: iustissime enim illum mihi videtur increpuisse.

Lyc. Nimirum mihi quoque, Hermotime. Sed quod sequitur, non iam novi, an aequē tibi placeat: mihi certe hoc etiam magno videtur opere.

Herm. Quale id est?

Lyc. Subiiciet nempe vir ille, & ita fere mecum aget: Hac igitur ratione ac proportionē servata ponatur nobis

τὰ Στωϊκῶν μόνα εἰδῶς, καθάπερ ὁ σὸς Φίλος οὗτος ὁ Ἑρμότιμος, ἀποδημήσας δὲ μὴ δὲ πώποτε, μήτε ἐς Πλάτωνος, μήτε παρὰ τὸν Ἐπίκουρον, μηδὲ ὅλως πρὸς ἄλλον τινά. εἰ τοίνυν λέγοι, μηδὲν οὕτω καλὸν εἶναι, μηδ' ἀληθὲς παρὰ τοῖς πολλοῖς, οἷα τὰ τῆς στοᾶς ἐστὶ, καὶ ἂ ἐκεῖνη Φησὶν, οὐκ ἂν εὐλόγως θρασὺς εἶναι δόξειέ σοι, περὶ πάντων ἀποφαινόμενος, καὶ τὰντα, ἐν εἰδῶς, οὐδὲ πώποτε ἐξ Αἰθιοπίας τὸν ἕτερον πόδα προελθών; τί βούλει ἀποκρίνωμαι αὐτῷ;

ERM. Τὸ ἀληθέστατον ἐκείνο δηλαδὴ, ὅτι ἡμεῖς τὰ μὲν Στωϊκῶν, καὶ πάνυ ἐκμανθάνομεν, ὥς ἂν κατὰ τὰντα φιλοσοφεῖν ἀξιούντες· οὐκ ἀγνοοῦμεν δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων λεγόμενα. ὁ γὰρ διδάσκαλος καὶ κείναι, μεταξὺ καὶ διέξεισι πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἀνατρέπει γὰρ αὐτὰ, προσθεῖς αὐτός.

33 ΛΤΚ. Ἡ νομίζεις ἐνταῦθα σιωπήσεσθαι ἡμῖν τοὺς ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα καὶ Πυθαγόραν καὶ Ἐπίκουρον,

aliquis, Lycine, qui Stoicorum placita sola norit, ut amicus hic tuus Hermotimus, nunquam autem neque in Platonis *regnum*, neque ad Epicurum, neque ad alium quemquam peregrinatus fuerit. Is ergo si dicat, nihil ita pulchrum esse neque verum apud alios, quam sint ea, quae sunt in Porticu, & quae illa dicit; nonne merito videatur tibi temerarius esse, qui de omnibus pronuntiet, cum unum modo sciat, & nunquam alterum ex Aethiopia *illa sua* pedem protulerit? Quid vis illi respondeam?

Herm. Verissimum illud nempe, Nos quidem Stoicorum *dogmata*, & praecipue quidem illa, ediscere, ut qui secundum illa philosophari postulemus: neque tamen ignorare, quae dicantur ab aliis. Magistrum enim & illa inter docendum enarrare, atque eadem deinde evertere.

Lyc. An putas hic tacituros Platonem, & Pythagoram,

καὶ τοὺς ἄλλους; οὐχὶ δὲ ἀναγελάσαντας ἂν εἰπεῖν πρὸς ἐμὲ, οἷα ποιεῖ, ὦ Λυκῖνε, ὁ ἐταῖρός σου ὁ Ἑρμότιμος; ἀξιοὶ τοῖς ἀντιδίκοις περὶ ἡμῶν πιστεῦναι, καὶ οἶεται τοιαῦτα εἶναι τὰ ἡμέτερα, ὅποια ἂν ἐκείνοι Φῶσιν, ἢ οὐκ εἰδότες, ἢ κρυπτόμενοι τὸ ἀληθές; οὐκοῦν ἦν τινα καὶ τῶν ἀθλητῶν ἰδὴ ἀσκούμενον πρὸ τοῦ ἀγῶνος, λακτίζοντα εἰς τὸν αἶρα, ἢ πύξ κενὴν πληγὴν τινα καταφέροντα, ὡς τὸν ἀνταγωνιστὴν δῆθεν παίοντα, εὐθύς ἀνακηρύξει αὐτὸν ἀγωνοθέτης ὢν, ὡς ἄμαχόν τινα· ἢ ἐκεῖνα μὲν οἰήσεται ράδια εἶναι, καὶ ἀσφαλῆ τὰ νεανιεύματα, οὐδενὸς ἀνταιρομένου αὐτῶ, τὴν δὲ νίκην τηνικαῦτα κρίνεσθαι, ὅποταν καταγωνίσῃται τὸν ἀντίπαλον αὐτὸν, καὶ κρατήσῃ, ὁ δ' ἀπαγορεύσῃ, ἄλλως δὲ οὐ; μὴ τοῖνυν μὴ δὲ Ἑρμότιμος, ἀφ' ὧν ἂν οἱ διδάσκαλοι αὐτοῦ σκιαμαχῶσι πρὸς ἡμᾶς ἀπόντας, οἰέσθω κρατεῖν αὐτοὺς, ἢ τὰ ἡμέτερα τοιαῦτα εἶναι, ὡς ἀνατρέπεσθαι ραδίως. ἐπεὶ τὸ τοιοῦτον ὅμοιον ἂν εἶναι τοῖς τῶν παιδίων οἰκοδομήμα-

& Epicurum, & reliquos, ac non potius cum risu ad me dicturos, Quid agit tuus, Lycine, fodalis Hermotimus? Aequum censet adversariis de nobis nostris credere, ac talia esse putat nostra, qualia illi dixerint, vel ignorantia, vel quod verum studio occultant. Utrum igitur si quem Athletarum videat meditantem ante certamen, calcibus petentem aëra, aut vanam pugno plagam inferentem, quasi adversarium feriat: continuone, si praeses sit certaminis, illum praeconio ornabit pro invicto? an potius facilia illa putabit, & periculi expertes iuvenis lusus, victoriam verotum decerni, cum ipsum adversarium certamine vicerit,isque victum se fassus fuerit; alias vero non? Ne igitur Hermotimus ex eo, quod magistri ipsius umbratiles forte velitationes adversus absentes nos instituunt, vincere illos arbitretur, aut talia esse nostra, quae facile adeo evertantur:

σιν, ἃ κατασκευάσαντες ἐκεῖνοι ἄσθενῇ, εὐθὺς ἀνατρέ-
 πουσιν, ἢ καὶ, νῆ Δία, τοῖς τοξεύειν μελετῶσιν, οἱ κάρ-
 Φη τινὰ συνδήσαντες, ἔπειτα ἐπὶ κόντου πῆξαντες, οὐ
 πόρρω προθέμενοι, στοχάζονται ἀφιέντες· καὶ ἦν τύχω-
 σί ποτε, καὶ διαπεύρωσι τὰ κάρφη, ἀνέκραγον εὐθὺς,
 ὥς τι μέγα ποιήσαντες, εἰ διεξελήλυθεν αὐτοῖς τὸ βέλος
 διὰ τῶν Φρυγάνων. ἀλλ' οὐ Πέρσαι γε οὕτω ποιῶσιν,
 οὐδὲ Σκυθῶν, ὅσοι τοξόται. ἀλλὰ πρῶτον μὲν αὐτοὶ κι-
 νούμενοι ἀφ' ἵππων, ὥς τὸ πολὺ τοξεύουσιν, ἔπειτα δὲ
 καὶ τὰ τοξεύόμενα κινεῖσθαι ἀξιοῦσιν, οὐχ ἑστῶτα, οὐ-
 δὲ περιμένοντα τὸ βέλος, ἐστ' ἂν ἐμπέσῃ, ἀλλὰ διαδι-
 δράσκοντα ὥς ἐνὶ μάλιστα, θηρία γέ τοι ὥς τὸ πολὺ
 κατατοξεύουσι, καὶ ὀρνίθων ἐνιοὶ τυγχάνουσιν. ἦν δέ ποτε
 καὶ ἐπὶ σκοποῦ δὲ πειραθῆναι τοῦ τόκου τῆς πληγῆς,
 ξύλον ἀντίτυπον, ἢ ἀσπίδα ὠμοβοΐνην προθέμενοι, δι-
 λαύνουσι, καὶ οὕτω πιστεύουσι, καὶ δι' ὅπλων σφίσι

cum ea ratio similis sit puerorum aedificationibus, quas cum
 infirmas admodum struant, celeriter evertunt; aut his, qui
 sagittandi artem meditantur, qui stipulas quasdam colliga-
 tas & in conto defixas proponunt intervallo non longo, at-
 que ad eas deinde collineant: & si quando feriant, traii-
 ciantque stipulas, exclamant continuo, ut in magno faci-
 nore, si sarmenta telum transierit. Verum ita Persae certe
 non faciunt, neque Scytharum qui sunt sagittarii. Sed pri-
 mo ipsi dum moventur in equis, ut plurimum sagittant:
 deinde vero ea etiam, quae petuntur, volunt moveri, non
 stare & exspectare sagittam, dum incidat; sed fugere quan-
 tum licet maxime. Bestias enim ut plurimum deiciunt sa-
 gittis, & aves quidam eorum feriunt. Si vero etiam ad sco-
 pum tentanda sit vis & contentio plagae, lignum, quod
 ictum repellat, aut scutum e crudo boum tergo propofi-
 tum traiiciunt, & ita sperant per arma quoque sagittas suas

χωρῆσαι τοὺς οἰστούς. εἶπε τῶνυν, ὦ Λυκίνε, παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ, ὅτι οἱ διδάσκαλοι αὐτοῦ Φρύγανα προθέμενοι, κατατοξεύουσιν, εἴτα Φασὶν ἀνδρῶν ὠπλισμένων κεκρατημέναι, καὶ εἰκόνας ἡμῶν γραψάμενοι, πυκτεύουσι πρὸς ἐκείνας· καὶ κρατήσαντες, ὡς τὸ εἶκος, κρατεῖν ἡμῶν οἴονται. ἀλλὰ Φαίημεν ἂν ἕκαστος πρὸς αὐτοὺς τὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἐκείνα. ἃ Φησι περὶ τοῦ Ἑκτορος.

Οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσουςι μέτωπον.

ταῦτα μὲν οἱ ξυμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος. Ὁ Πλάτ³⁴ των δ' ἂν μοι δοκεῖ καὶ διηγῆσασθαι τι τῶν ἐκ Σικελίας, ὡς ἂν εἰδῶς τὰ πλεῖστα. τῷ γὰρ Συρακουσίῳ Γέλωνι, Φασὶ δυσῶδες εἶναι τὸ στόμα, καὶ τοῦτο ἐπιπολὺ διαλαβεῖν αὐτὸν, οὐδενὸς τολμῶντος ἐλέγχειν τύραννον ἄνδρα, μέχρι δὴ τινα γυναῖκα ξένην συνενεχθεῖσαν αὐτῷ, τολμῆσαι καὶ εἰπεῖν ὅπως ἔχοι· τὸν δὲ, παρὰ τὴν γυναῖκα ἐλθόντα τὴν ἑαυτοῦ, ὀργίζεσθαι, ὅτι οὐκ ἐμήνυσε πρὸς αὐτὸν, εἰδυῖα μάλιστα τὴν δυσωδίαν. τὴν δὲ,

transituras. Dic igitur, Lycine, a nobis Hermotimo, magistros ipsius proposita farmenta sagittis transiicere, deinde viros armatos a se devictos, gloriari: & pictas imagines nostras pugnis invadere, iisque, ut facile est ad existimandum, victis, nos a se putare superatos. Nostrum vero quicque dixerimus ad eos, Achillis ista, quae ille de Hectore,

Nec galeae poterunt vultumque minasque tueri Nostrae.

Haec, inquam, universi, & pro se unusquisque. Plato vero videtur mihi enarraturus aliquid de Sicilia, qui pleraque eius novit. Nempe Syracusio Geloni graveolens fuisse os aiunt, idque diu ipsum ignorasse, cum nemo auderet indicare tyranno, donec peregrina mulier congressa illi auderet etiam dicere, uti se res haberet: illum vero, ad conjugem cum veniret suam, iratum fuisse ipsi, quod sibi non indicasset, cum maxime graveolentiam illam sciret: illam

παρατεῖσθαι συγγνώμην ἔχειν αὐτῇ. ὑπὲρ γὰρ τοῦ μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρός, μὴ δὲ ὁμιλῆσαι πλεσίον, οἰσθῆναι ἅπασιν τοῖς ἀνδράσι τοιοῦτό τι ἀποπνεῖν τοῦ στόματος. καὶ Ἑρμότιμος τοιγαροῦν ἄτε μόνοις τοῖς Στωϊκοῖς ξυνών, Φαίη ἂν ὁ Πλάτων, εἰκότως ἀγνοεῖ ὁποῖα τῶν ἄλλων τὰ στόματά ἐστιν. ὅμοια δ' ἂν καὶ Χρυσίππος εἴποι, ἢ ἔτι πλείω τούτων, εἴπερ λιπὼν αὐτὸν ἄκριτον, ἐπὶ τὰ Πλάτωνος ὀρμήσαιμι, πιστεύσας τινὲ τῶν μόνῳ Πλάτῳ ὠμληχότων. ἐνὶ τε λόγῳ ξυνελών Φημι, ἄχρῃς ἂν ἀδῆλον ἢ τίς ἀληθὴς ἐστὶ πραίρεισις ἐν Φιλοσοφίᾳ, μὴδὲ μίαν αἰρεῖσθαι· ὕβρις γὰρ ἐς τὰς ἄλλας τὸ τοιοῦτον.

35 EPM. ὦ Λυκῖνε, πρὸς τῆς Ἑστίας, Πλάτωνα μὲν, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ Ἐπικούρου, καὶ τοὺς ἄλλους ἀ-

¹ Μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρός) Τούτο καὶ περὶ Διῶνος ἱστοροῦσιν τοῦ Πανουσιῶς· ὃν καὶ διὰ τοῦτο κατ' εὐφημισμὸν χρυσόστομον ἐπωνόμασεν. V.

¹³ ὦ Λυκῖνε, πρὸς τῆς Ἑστίας) Φίλον ὄντα κατὰ τῆς Ἑστίας ἐξορ-

κοῖ· αὐτὸ γὰρ καὶ πρὸς τὸ εἶναι ἡμᾶς, αἰτίζεται, καθ' ἃ καὶ Πλάτων ἐν Κρατύλῳ ἐτυμολογᾷ αὐτὴν ἀποφαίνεται καὶ πρὸς Φαίαν αὐτὴ συνάγει διὰ τῆς κατ' οἶκον ἐσχάρας τούτο προσηγορεύει. V.

vero ignosci sibi petiisse, se enim, quod virum alium experta non esset, neque ex proximo sermones cum quocumque miscuisset, putasse, viris omnibus tale quiddam os olere. Etiam Hermotimus igitur, qui solis cum Stoicis fuerit, dicat Plato, ignorat, nec id mirum, qualia aliorum sint ora. Similia vero etiam Chrysippus dicat, aut plura hisce, si quidem relinquens ipsum inauditum ad Platonica me conferam, fidemque habeam eorum alicui, qui solo cum Platone versati fuerint. Uno denique verbo comprehendens omnia aio, donec obscurum sit, quae vera sit in philosophia secta, nullam earum esse sectandam. Ista enim contumelia fuerit in reliquas.

Herm. Per Vestam, Lycine, Platonem, & Aristotelem, & Epicurum, & reliquos patiamur quiescere: neque enim

τρεμῆν ἰάσωμεν· οὐ γὰρ κατ' ἐμὲ ἀνταγωνίζεσθαι αὐτοῖς· νῶϊ δέ, ἐγὼ τε, καὶ σὺ, ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν ἐξετάσωμεν εἰ τοιοῦτόν ἐστι τὸ φιλοσοφίας πρᾶγμα, οἷον ἐγὼ φημι αὐτὸ εἶναι Αἰθίοπας δέ, ἢ τὴν Γέλωνος γυναῖκα, τί ἔδει καλεῖν ἐκ Συρακουσῶν ἐπὶ τὸν λόγον;

ΛΥΚ. Ἄλλ' ἐκεῖνοι μὲν ἀπίτῳσαν ἐκποδῶν, εἴ σοι δοκοῦσι περιττοὶ εἶναι πρὸς τὸν λόγον· σὺ δὲ λέγε ἥδη· θαυμαστὸν γάρ τι ἐρεῖν ἔοικας.

ΕΡΜ. Δοκεῖ μοι, ὦ Λυκῖνε, καὶ πάνυ δυνατόν εἶναι μόνον τὰ τῶν Στωϊκῶν ἐκμαθόντα, εἰδέναι τὰ ληθές ἀπὸ τούτων, καὶ μὴ τὰ τῶν ἄλλων ἐπεξέλθῃ τις ἐκμαθάνων ἕκαστα. οὕτως δὲ σκόπει, ἢ τις λέγῃ πρὸς σὲ μόνον τοῦτο, ὡς αἱ δύο δυνάδες, τὸν τέτταρα ἀριθμὸν ἀποτελοῦσιν, ἅρα δεήσει περιιόντα σὲ πυνθάνεσθαι τῶν ἄλλων, ὅσοι ἀριθμητικοί, μὴ τις ἅρα εἴη πέντε, ἢ ἐπὶ τὰ λέγων αὐτὰς εἶναι, ἢ αὐτίκα εἰδείης ἂν ὅτι ἀνὴρ ἀληθῆ λέγει;

6 Ἀπίτῳσαι ἐκποδῶν) Procul facessant. G.

cum illis contendere meum est. Nos vero, ego, inquam, & tu per nos ipsos quaeramus, sitne tale philosophia, quale ego aio esse. Aethiopas autem, & Gelonis uxorem Syracusis evocare ad hunc sermonem quid attinebat?

Lyc. At illi quidem e vestigio abeant, si superflui tibi videntur ad nostram disputationem: tu vero iam dicito, mirabile enim quiddam videris dicturus.

Herm. Videtur mihi, Lycine, & facile quidem fieri posse, ut aliquis, qui sola Stoicorum *placita* didicerit, sciat ex his verum, etiam si aliorum *sententias* non persequatur, atque ediscat singulas. Ita vero considera. Si quis hoc tibi solum dicat, dyadas duas quaternarium numerum efficere, numquid opus est, te in circuitu interrogare reliquos, quotquot sunt numerorum periti, num quis forte sit, qui quinque aut septem dicat eas esse; an vero statim noris vera illum dicere?

ΛΥΚ. Αὐτίκα, ὦ Ἑρμότιμ.

ΕΡΜ. Τί ποτ' οὖν ἀδύνατον εἶναι σοι δοκεῖ, ἐντυχάζοντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι τάληθῃ, πείθεσθαι τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τῶν ἄλλων, εἰδόμενα ὡς οὐκ ἂν ποτε τὰ τέτταρα πέντε γένοιτο, οὐδ' ἂν μυρία Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόρα λέγωσιν.

36 ΛΥΚ. Οὐδέν πρὸς ἔπος, ὦ Ἑρμότιμ· τὰ γὰρ ὁμολογούμενα τοῖς ἀμφισβητούμενοις εἰκάζεις, πάμπολυ αὐτῶν διαφέροντα. ἢ τί ἂν Φαίης; ἔστιν ὦ τινι ἐντετύχηκας, λέγοντι τὰς δύο δυάδας συντεθείσας, τὴν ἑπτὰς ἢ ἐνδεκά αριθμὸν ἀποτελεῖν;

ΕΡΜ. Οὐκ ἔγωγε. ἢ μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων.

ΛΥΚ. Τί δαί, ἐντετύχηκας πώποτε, καὶ πρὸς Χαρίτων πειρᾷ ἀληθεύειν, Στωϊκῶ τινι, καὶ Ἐπικουρείῳ, μὴ διαφερομένοις περὶ ἀρχῆς, ἢ τέλους;

Lyc. Statim, Hermotime.

Herm. Quid tandem igitur fieri tibi non posse videtur, ut aliquis in Stoicos incidat vera dicentes, & persuaderi sibi ab iis patiatur, nec amplius opus reliquis habeat, cum sciat, nunquam, quae quatuor sint; quinque posse fieri, neque si sexcenti Platones aut Pythagorae dicant.

Lyc. Nihil hoc ad disputationem nostram, Hermotime: ea enim, de quibus inter omnes convenit, cum his, de quibus disceptatur, confers, quae tamen longe inter se distant: aut quid dixeris? Estne, quem videris, qui dicat, binarios duos compositos septem aut undecim numerum efficere?

Herm. Non equidem. alioqui furat, qui non confieri quattor dicat.

Lyc. Quid vero? incidistine unquam (& per ego te Gratiarum numen obtestor, tenta verum amare) in Stoicum aſquem aut Epicureum, qui non diffident de infinitis rerum aut de finibus?

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς.

ΛΥΚ. Ὅρα τοίνυν μήπως με παραλογίζῃ, ὃ γενναῖε, καὶ ταῦτα, Φίλον ὄντα ζητούντων γὰρ ἡμῶν οἱ τινες ἀληθεύουσιν ἐν Φιλοσοφίᾳ, σὺ τοῦτο προαρπάσας, ἔδωκας Φέρων τοῖς Στωϊκοῖς, λέγων ὡς οὗτοί εἰσιν, οἱ τὰ δις δύο, τέσσαρα τιθέντες, ὅπερ ἄδηλον εἰ οὕτως ἔχει. Φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι, ἢ Πλατωνικοὶ, σφᾶς μὲν οὕτω ξυντιθέναι, ὑμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτὰ ἢ οὐ δοκοῦσί σοι τοῦτο ποιεῖν, ὁπότεν ὑμεῖς μὲν μόνον τὸ καλὸν, ἀγαθὸν ἡγεῖσθε εἶναι· οἱ Ἐπικούρειοι δὲ, τὸ ἡδύ, καὶ ὅταν ὑμεῖς λέγητε σώματα εἶναι ἅπαντα, ὁ Πλάτων δὲ νομίζει καὶ ἀσώματόν τι ἐν τοῖς οὖσιν εἶναι; ἀλλ' ὅπερ ἔφην, πλεονεκτικῶς πάνυ τὸ ἀμφοισβητούμενον συλλαβὼν, ὡς ἀναμφιλόγως ἴδιον τῶν Στωϊκῶν δίδως αὐτὸ ἔχειν, καίτοι ἀντιλαμβανομένων τῶν ἄλλων, καὶ λεγόντων αὐτῶν τοῦτο εἶναι, ἐνθα δὴ κρίσεις μάλι-

Herm. Nequaquam.

Lyc. Vide igitur, ne me rationibus colligendis fallas, eumque amicum. Quaerentibus enim nobis, qui veram rationem in philosophia sequantur, tu hoc praereptum aliis ad Stoicos detulisti, cum diceres, hos esse, qui bis duo ponant esse quatuor; quod obscurum, an ita habeat. Dixerint enim Epicurei, vel Platonici, se quidem ita componere, vos autem quinque aut septem ea esse dicere. An non videntur tibi hoc facere, cum vos quidem solum, quod honestum, idem bonum putatis esse; Epicurei autem id, quod suave sit? & cum vos dicitis, corpora esse, quaecunque sunt; Plato autem statuit etiam incorporeum quiddam in rerum natura esse? Tu vero, quod modo dicebam, iniuste sane id ipsum, de quo disceptatur, comprehendens, tanquam extra controversiam Stoicorum esset, ipsis habendum adiudicas, licet vindicantibus idem sibi reliquis, & suum esse dicentibus,

Lucian. Vol. IV.

D

στα, οἶμαι, δεῖ. ἂν μὲν οὖν πρόδηλον γένηται τοῦτο, ὥς Σταϊκῶν ἐστὶ μόνων τὰ δις δύο, τέτταρα ἡγεῖσθαι, ὥρα σιωπᾶν τοῖς ἄλλοις· ἄχρι δ' ἂν αὐτοῦ τούτου πέρι διαμάχωνται, πάντων ὁμοίως ἀκουστέον, ἢ εἰδέναι ὅτι πρὸς χάριν δικάζειν δοξομεν.

37 EPM. Οὐ μοι δοκεῖς, ὦ Λυκίη, ξυνιέναι πῶς βούλομαι εἰπεῖν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν σαφέστερον χρὴ λέγειν, εἰ ἑτεροῖόν τι, ἀλλὰ μὴ τοιοῦτον φήσεις.

EPM. Εἴση αὐτίκα οἷόν τι λέγω. Θῶμεν γάρ τινας δύο ἐσεληλυθέναι ἐς τὸ Ἀσκληπιεῖον, ἢ ἐς τοῦ Διονύσου τὸ ἱερόν· εἴτα μέντοι Φιάλην τινὰ τῶν ἱερῶν ἀπολωλέναι· δεήσει δὴπου ἀμφοτέρους ἐρευνῆσθαι αὐτοὺς, ὁπότερος ὑπὸ κόλπου ἔχει τὴν Φιάλην.

ΛΥΚ. Καὶ μάλα.

EPM. Ἐχει δὲ πάντως ὁ ἕτερος.

ubi fane iudicio vel maxime, opinor, opus est. Si quidem igitur planum hoc fiat, Stoicorum solorum esse, bis duo putare esse quatuor; tum fane tacendum reliquis. Dum autem de hoc ipso certaverint, omnes aequae audiendi sunt, aut sciendum, nos in opinionem venturos condonati gratiae iudicii.

Herm. Non videris mihi, Lycine, intelligere, quid mihi voluerim.

Lyc. Igitur dilucidius dicendum erit, si quid diversum, non autem tale [*quale ante intelligebam*] dices.

Herm. Statim scies, quid dicam. Ponamus enim, duos quosdam in Aesculapii aut in Bacchi templum ingressos. Deinde vero phialam de sacris perditam. Oportebit scilicet ambos excutere, uter in sinu habeat phialam.

Lyc. Sane.

Herm. Habet autem omnino alteruter.

ΛΥΚ. Πῶς γὰρ οὐ, εἴ γε ἀπόλωλεν;

ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἂν παρὰ τῷ προτέρῳ εὗρης αὐτήν, οὐκ ἔτι τὸν ἕτερον ἀποδύσεις· πρόδηλον γὰρ ὡς οὐκ ἔχει.

ΛΥΚ. Πρόδηλον.

ΕΡΜ. Καὶ εἴ γε μὴ εὔροιμεν ἐν τῷ τοῦ προτέρου κόλπῳ, ὁ ἕτερος πάντως ἔχει· καὶ οὐδὲν ἐρευνῆς οὐδὲ οὕτω δεῖ.

ΛΥΚ. Ἐγεί γάρ.

ΕΡΜ. Καὶ ἡμεῖς τοίνυν εἰ εὔροιμεν ἤδη παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς τὴν Φιάλην, οὐκ ἔτι ἐρευνᾶν τοὺς ἄλλους ἀξιόσομεν, ἔχοντες ὁ πάλαι ἐζητοῦμεν ἢ τίνος γὰρ ἕνεκα ἔτι κάμνοιμεν;

ΛΥΚ. Οὐδενὸς, εἴ γε εὔροιτε, καὶ εὔρόντες ἔχοιτε εἰ- 38
δέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλὸς, ἢ εἰ ὅλως γνώριμον ὑμῖν εἴη τὸ ἀνάθηρα. νῦν δὲ, ὧ ἑταῖρε, πρότερον μὲν οὐ δύο εἰσὶν οἱ παρελθόντες ἐς τὸν νεῶν, ὡς ἀναγκαῖον εἶναι τὸν ἕτερον αὐτοῖν, τὰ Φώρια ἔχειν, ἀλλὰ μάλα πολ-

Lyc. Quī non, siquidem perdita sit?

Herm. Igitur si apud priorem illam inveneris, non iam alterum exues: planum enim, illum non habere.

Lyc. Planum.

Herm. Et si non inveniamus in sinu prioris, alter omnino habet, & nihil perscrutatione neque sic opus est.

Lyc. Habet enim *alter*.

Herm. Et nos igitur si inveniamus mox apud Stoicos phialam, non iam excutere reliquos opus putabimus, quippe qui habeamus, quod olim quaesivimus: aut cuius rei gratia plus laboris sumamus?

Lyc. Nullius, si quidem inveneritis, & inventum scire possitis id ipsum esse, quod fuerat perditum; aut modo omnino notum vobis sit donarium. Iam vero, amice, primum quidem non duo sunt ingressi in templum, ut necesse sit alterutrum habere rem furtivam, sed valde multi.

λοί τινες. εἴτα καὶ τὸ ἀπολόμενον αὐτὸ, ἄδηλον ὃ, τι ποτέ ἐστιν, εἴ τε Φιάλη τις, ἢ σκύφος, ἢ στέφανος ὅσοι γοῦν ἱερεῖς, ἄλλος ἄλλο εἶναι λέγουσι, καὶ οὐδὲ περὶ τῆς ὕλης αὐτῆς ὁμολογοῦσιν· ἀλλ' οἱ μὲν, χαλκοῦ, οἱ δὲ, ἀργύρου, οἱ δὲ, χρυσοῦ, οἱ δὲ, κασσιτέρου εἶναι αὐτὸ Φάσκουσιν· ἀνάγκη τοίνυν ἅπαντας ἀποδῦσαι τοὺς εἰσελθόντας, εἰ βούλει εὐρεῖν τὸ ἀπολωλός· καὶ γὰρ ἂν παρὰ τῷ πρώτῳ εὐθὺς εὕρης Φιάλην χρυσῇν, ἔτι καὶ τοὺς ἄλλους σοι ἀποδυτέον.

ΕΡΜ. Διὰ τί, ὦ Λυκῖνε;

ΛΥΚ. Ὅτι ἄδηλον εἰ Φιάλη τὸ ἀπολόμενον ἦν. εἰ δὲ καὶ τοῦτο ὑπὸ πάντων ὁμολογηθεῖη, ἀλλ' οὔτι γε χρυσῇν ἅπαντές Φασιν εἶναι τὴν Φιάλην· εἰ δὲ καὶ μάλιστα γνῶριμον γένοιτο, ὥς Φιάλη ἀπόλοιτο χρυσῇ, καὶ σὺ παρὰ τῷ πρώτῳ εὐροῖς Φιάλην χρυσῇν, οὐδὲ οὕτω παύσῃ διερευνώμενος τοὺς ἄλλους· οὐ γὰρ δῆλόν που εἰ αὐτὴ

Deinde ipsum, quod desideratur, quid sit obscurum est, phialane, an scyphus, an corona. Quot enim sunt sacerdotes, alius aliud dicit, nec de materia ipsa inter illos convenit; sed alii ex aere, alii argenteum esse, aureum alii, alii e stanno esse; dicunt. Necesse igitur est, quicumque ingressi sunt, omnes exuere, si invenire velis, quod desideratur: etiam enim si apud primum statim invenias phialam auream, adhuc reliquos tamen oportet exuere.

Herm. Cur, Lycine?

Lyc. Quoniam obscurum est, sitne phiala illud, quod periit: si vero hoc etiam inter omnes conveniat; at auream non omnes aiunt esse phialam. Si vero maxime illud etiam constet, auream periisse phialam, tuque penes primum invenias auream phialam, ne sic quidem excutere alios desi-

ἦν ἡ τοῦ Θεοῦ ἢ οὐκ οἶε πολλὰς Φιάλας εἶναι χρυσᾶς;

ΕΡΜ. Ἐγωγε.

ΛΤΚ. Δεήσει δὴ ἐπὶ πάντας ἰέναι ἐρευνῶντα, καὶ τὰ παρ' ἐκάστῳ εὐρεθέντα πάντα, εἰς μέσον καταθέντα, εἰκάζειν, ὅ, τί ποτε αὐτῶν πρόποι ἂν θεῖον κτῆμα οἴεσθαι. Καὶ γὰρ αὐτὸ τὴν πολλὴν ἀπορίαν παρεχόμενον, 39 τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδυθησομένων ἔχει τι πάντως, ὃ μὲν, σκύφον, ὃ δὲ, Φιάλην, ὃ δὲ, στέφανον· καὶ ὃ μὲν, ἐκ χαλκοῦ, ὃ δὲ, ἐκ χρυσοῦ, ὃ δὲ, ἀργύρου· εἰ δὲ ὃ ἔχει, τοῦτο ἱερόν ἐστιν, οὐδέπω δῆλον. Πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ἀπορεῖν, ὅν τινα ἱερόσυλον εἴπῃς· ὅπου γε, καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον, ἀδῆλον ἦν καὶ οὕτως, ὅστις ὃ τὰ τοῦ Θεοῦ ὑφηρημένος· ἔστι γὰρ καὶ ἰδιωτικὰ ἔχειν. τὸ δ' αἴτιον τῆς ἀγνοίας ἐν ἐστίν, οἶμαι, τὸ ἀνεπίγραφον εἶναι τὴν ἀπολωμένην Φιάλην. Θᾶμεν γὰρ Φιάλην ἀπο-

nes. Neque enim planum est, sitne haec ipsa, quae fuit Dei: aut non putas, plures esse phialas aureas?

Herm. Ego vero.

Lyc. Opus igitur erit per omnes ire scrutando, quaeque apud singulos inventa fuerint, ea in medio ponere omnia, & sic facere coniecturam, quid tandem illorum divinam possessionem putare deceat. Etenim quod multam adeo dubitationem affert, illud est, quod eorum, qui exuentur, unusquisque habet aliquid; scyphum unus, alius phialam, alius coronam: & alius quidem ex aere, ex auro alius, alius ex argento: utrum vero, quod habet quisque, id ipsum sacrum sit, nondum patet. Necessse igitur omnino est dubitare, quem dicas sacrilegum: ubi etiam, si similia haberent omnes, sic quoque obscurum esset, quis sit, qui Dei cimeteria surripuisset: licet enim privata quoque habere. Causa autem illius ignorantiae una est, puto, quod inscriptionem non habet desiderata phiala. Ponamus enim interim, deside-

λωλέναι, ὥς εἴ γε ἐπεγέγραπτο τοῦ Θεοῦ τὸ ὄνομα, ἢ τοῦ ἀναβέντος, ἦττον ἂν ἐκάμνομεν, καὶ εὐρόντες τὴν ἐπιγεγραμμένην, ἐπεπαύμεθ' ἂν ἀποδύοντες, καὶ ἐνοχλοῦντες τοὺς ἄλλους. οἶμαι δέ σε, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ἀγῶνας ἤδη γυμνικούς ἐωρακέναι πολλάκις.

ΕΡΜ. Καὶ ὁρῶς οἶε, πολλάκις γὰρ, καὶ πολλαχόθι.

ΛΥΚ. Ἡ οὖν ποτε καὶ παρὰ τοὺς ἀθλοθέτας αὐτοὺς ἐκαθέζου;

ΕΡΜ. Νῆ Δία, ἑναγχος Ὀλυμπιάσιν ἐπὶ τὰ λαιὰ τῶν Ἑλλανοδικῶν, Εὐανδρίδου τοῦ Ἡλείου θείαν μοι προκαταλαβόντος ἐν τοῖς ἑαυτοῦ πολίταις. ἐπεθύμουν γὰρ ἐγγύθεν ἅπαντα ὁρᾶν τὰ παρὰ τοῖς Ἑλλανοδικαῖς γιγνόμενα.

ΛΥΚ. Οἶσθα οὖν καὶ τοῦτο, πῶς κληροῦσιν ὃν τινα ᾧτινι χρὴ παλαίειν, ἢ παγκρατιάζειν;

ΕΡΜ. Οἶδα γάρ.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἄμεινον σὺ εἴποις, ἐγγύθεν ἰδῶν.

rari phialam. Quod si inscriptum esset Dei nomen, aut donantis, minus laboraremus, inventaque ea, quae inscripta est, desineremus exuere alios, & molestiam illis faceffere. Puto autem, te, Hermotime, gymnicos etiam saepe vidisse ludos.

Herm. Recte putas. Saepe enim vidi, & multis locis.

Lyc. Numquid igitur unquam prope ipsos sedisti certaminum praefides?

Herm. Quin nuper Olympiis ad finistram Hellanodicarum, Euandrida Eleo spectaculum mihi occupante in suis civibus. Cupiebam enim ex proximo videre omnia, quae apud Hellanodicas fierent.

Lyc. Itaque nosti hoc quoque, ut fortiantur, quem, quicum, aut lucta certare aut pancratio oporteat.

Herm. Novi enim.

Lyc. Itaque melius tute dixeris, qui videris ex proximo.

ΕΡΜ. Τὸ μὲν, παλαιὸν, ἐπὶ Ἡρακλέους ἀγωνασθε- 40
 τούντος, Φύλλα δάφνης.

ΛΥΚ. Μή μοι τὰ παλαιά, ᾧ Ἑρμότιμῃ· ἃ δὲ εἶδες
 ἐγγυθεν, ἐκεῖνα λέγε.

ΕΡΜ. Κάλπις ἀργυρᾷ πρόκειται ἱερὰ τοῦ θεοῦ, ἐς
 ταύτην ἐμβάλλονται κλῆροι μικροὶ, ὅσον δὴ κυαμιαῖοι
 τὸ μέγεθος, ἐπιγεγραμμένοι· ἐγγράφεται δὲ ἐς δύο μὲν,
 ἅλφα ἐν ἑκατέρῳ· ἐς δύο δὲ, τὸ βῆτα· καὶ ἐς ἄλλους
 δύο τὸ γάμμα, καὶ ἐξῆς κατὰ τὰ αὐτὰ, ἣν πλείους οἱ
 ἀθληταὶ ᾴσι, δύο αἰὶ κλῆροι τὸ αὐτὸ γράμμα ἔχοντες.
 προσελθὼν δὴ τῶν ἀθλητῶν ἕκαστος, προσευξάμενος τῷ
 Διὶ, καθεὶς τὴν χεῖρα ἐς τὴν κάλπιν, ἀνασπᾷ τῶν κλῆ-
 ρων ἕνα, καὶ μετ' ἐκείνων ἕτερος, καὶ παρυστῶς μαστι-
 γοφόρος ἑκάστῳ, ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα, οὐ παρέχων
 ἀναγνῶναι ὅ, τι τὸ γράμμα ἐστὶν ὃ ἀνέσπακεν· ἀπάν-
 των δὲ ἥδη ἔχόντων, ὁ Ἀλυτάρχης, οἶμαι, ἡ τῶν Ἑλ-
 λανοδικῶν αὐτῶν εἰς (οὐκ ἔτι γὰρ τοῦτο μέμνημαι)

Herm. Olim quidem, praefide certaminis Hercule, lauri
 folia.

Lyc. Ne tu mihi antiqua, Hermotime, sed quae ex pro-
 pinquo vidisti, ea narra.

Herm. Urna argentea proposita est, Dei sacra: in hanc
 parvae fabarum instar sortes iniiciuntur, inscriptae. Inscri-
 bitur autem binis A, binis aliis B, binis Γ, & eodem modo
 deinceps, si plures athletae fuerint, ut duae semper sortes
 eandem literam habeant. Accedens autem athletarum unus-
 quisque, & Iovem precatus, demissa in urnam manu, sor-
 tium unam extrahit, & post illum alius; adstantque unicui-
 que flagellifer manum illius retinet, nec sinit illum videre,
 quae sit litera, quam extraxit. Omnibus autem suam iam
 habentibus, Alytarcha puto, aut ipsorum unus Hellanodi-
 carum, hoc enim non iam recorder, circumiens inspicit

περιῶν, ἐπισκοπεῖ τοὺς κλήρους ἐν κύκλῳ ἐστώτων, καὶ οὕτω τὸν μὲν τὸ ἄλφα ἔχοντα, τῷ τὸ ἕτερον ἄλφα ἀνεσπακότι, παλαίειν ἢ παγκρατιαζειν συνάπτει· τὸν δὲ τὸ βῆτα, τῷ τὸ βῆτα ὁμοίως, καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ὁμογράμμους κατὰ ταῦτά. οὕτω μὲν γὰρ, ἢν ἄρτιοι ᾖσιν οἱ ἀγωνισταὶ, οἷον ὀκτῶ, ἢ τέσσαρες, ἢ δώδεκα. ἢν δὲ περιττοὶ, πέντε, ἑπτὰ, ἑνέα, γράμμα τι περιττὸν ἐν κλήρῳ ἐγγραφὲν συμβάλλεται αὐτοῖς, ἀντίγραφον ἄλλο οὐκ ἔχον· ὅς δ' ἂν τοῦτο ἀνασπάσῃ, ἐφεδρεύει περιμένων ἔστ' ἂν ἐκεῖνοι ἀγωνίσωνται· οὐ γὰρ ἔχει τὸ ἀντίγραμμα, καὶ ἔστι τοῦτο οὐ μικρὰ εὐτυχία τοῦ ἀθλητοῦ, τὸ μέλλειν ἀκμήντα τοῖς κεκμηκόσι συμπεσεῖσθαι.

- 41 ΛΥΚ. Ἐχ' ἀτρέμα, τούτου γὰρ ἐδεόμην μάλιστα· οὐκοῦν ἑνέα ὄντες, ἀνεσπάκασιν ἅπαντες, καὶ ἔχουσι τοὺς κλήρους, περιῶν δὴ, (βούλομαι γὰρ σὲ Ἑλλανόδικην ἀντὶ θεατοῦ ποιῆσαι) ἐπισκόπησον τὰ γράμματα

fortes stantium circulo, atque ita eum, qui A habet, cum eo, qui alterum A extraxit, ad luctam vel pancratium comparat, similiterque eum, cui B evenit, cum altero, qui B habet, & reliquos eiusdem literae eadem ratione. Atque ita quidem si pari numero sint athletae, v. g. octo, quatuor, duodecim: si vero impari numero, quinque, septem, novem, litera quaedam impar & ipsa, uni tantum forti inscripta, respondentem sibi aliam non habens, cum reliquis iniicitur. Hanc qui extraxerit, subsidet, exspectans, dum illi certaverint: nec enim habet ex adverso sibi respondentem literam. Et est illa non parva athletae felicitas, qui integer committendus sit fatigatis.

Lyc. Insiste. hoc enim maxime mihi opus erat. Igitur novem cum sint, extraxerunt omnes & habent sortes. Circumiens itaque (volo enim te iam pro spectatore Hellenodicam facere) inspicere literas, nec prius puto didiceris,

τα, καὶ οὐ πρότερον, οἶμαι, μάθοις ἂν ὅστις ὁ ἔφεδρός ἐστιν, ἣν μὴ ἐπὶ πάντας ἔλθῃς, καὶ συζεύξῃς αὐτούς.

ΕΡΜ. Πῶς, ὦ Λυκίνε, τοῦτο Φῆς;

ΛΥΚ. Ἀδύνατόν ἐστιν εὐθὺς εὐρεῖν τὸ γράμμα ἐκεῖνο τὸ δηλοῦν τὸν ἔφεδρον, ἢ τὸ μὲν γράμμα ἴσως ἂν εὖροις, οὐ μὴν εἴσῃ γε εἰ ἐκεῖνός ἐστιν· οὐ γὰρ προεῖρηται ὅτι τὸ (κ) ἢ τὸ (μ) ἢ τὸ (ι) ἐστὶ τὸ χειροτονοῦν τὸν ἔφεδρον· ἀλλ' ἐπειδὴ τῷ (α) ἐντύχῃς, ζητεῖς τὸν τὸ ἕτερον (α) ἔχοντα, καὶ εὐρῶν, ἐκείνους μὲν ἤδη συνέζευξας· ἐντυχῶν δὲ αὖθις τῷ βῆτα, τὸ ἕτερον βῆτα ὅπου ἐστὶ ζητεῖς, τὸ ἀντίπαλον τῷ εὐρεθέντι, καὶ ἐπὶ πάντων ὁμοίως, ἄχρις ἂν ἐκεῖνός σοι περιλειφθῇ, ὃ τὸ μόνον γράμμα ἔχων τὸ ἀνανταγώνιστον.

ΕΡΜ. Τί δ' εἰ ἐκείνῳ πρώτῳ, ἢ δευτέρῳ ἐντύχῃς, τί 42 ποιήσεις;

ΛΥΚ. Οὐ μένου. ἀλλὰ σὺ ὁ Ἑλλανοδίκης, ἐβέλω εἰ-

quis subfessor ille sit, quam veneris ad omnes, eosque comparaveris.

Herm. Quid ita, Lycine?

Lyc. Fieri non potest, ut statim invenias literam illam subfessoris indicem; aut literam forte invenias, sed utrum illa sit, nescies. neque enim praedictum est, aut K aut M aut I esse, quae subfessorem indicet. Sed ubi in A incideris, quaeris eum, qui alteram A habet, eoque invento, illos iam comparasti: & cum in B incidis, altera B ubi sit quaeris, inventae respondens, ac de omnibus similiter, donec ille tibi relinquitur, solitariam literam habens, cui nulla ex adverbo respondet.

Herm. Quid si vero in illam primo aut secundo incidas, quid facies?

Lyc. Minime, quid ego facturus sim, quaeritur. Sed tu Hel-

δέναι ὃ, τι καὶ πράξεις, πότερον αὐτίκα ἐρεῖς ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ ἔφεδρος, ἢ δεήσει ἐπὶ πάντας ἐν κύκλῳ ἐλθόντας ἰδεῖν, εἴ που αὐτῷ γράμμα ὁμοίον ἐστίν· ὥς εἴ γε μὴ τοὺς πάντων κλήρους ἰδοῖς, οὐκ ἂν μάθοις τὸν ἔφεδρον.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν, ὦ Λυκίνε, ῥαδίως ἂν μάθοιμι. ἐπὶ γούν τῶν ἐννέα, ἣν τὸ (ε) εὗρω πρῶτον ἢ δεύτεραν, οἶδα ὅτι ἔφεδρος ὁ τοῦτο ἔχων, ἐστί.

ΛΥΚ. Πῶς, ὦ Ἑρμότιμε;

ΕΡΜ. Οὕτω, τὸ (Α) δύο αὐτῶν ἔχουσι, καὶ τὸ (Β) ὁμοίως δύο, τῶν λοιπῶν δὲ τεττάρων ὄντων, οἱ μὲν, τὸ (Γ) αἱ δὲ, τὸ (Δ) πάντως ἀνεσπάσασι, καὶ ἀνῆλωται ἤδη ἐς τοὺς ἀθλητάς ὀκτὼ ὄντας τὰ τέτταρα γράμματα. δῆλον αὖν ὅτι μόνον ἂν οὕτω περιττὸν εἴη τὸ ἐξῆς γράμμα τὸ (Ε), καὶ ὁ τοῦτο ἀνεσπακώς, ἔφεδρός ἐστι.

ΛΥΚ. Πότερον, ὦ Ἑρμότιμε, ἐπαινέσω σὲ τῆς συνέσεως, ἢ θέλεις ἀντείπω τάγε μοι δοκοῦντα, ὅποια ἂν ᾖ;

lanodica, scire volo, quid factururus sis? utrum statim dicturus sis, hic est subsefflor, an ad omnes per orbem eundum putes, & videndum, si qua ipsi litera similis sit? atque adeo, nisi omnium fortes videris, non discas subsefflorem.

Herm. Quin, Lycine, facile discam. Inter novem enim si E primo invenero, aut secundo loco, novi, hanc qui habeat, esse subsefflorem.

Lyc. Quid ita, Hermotime?

Herm. Hoc modo: A duo illorum habent, B itidem duo; reliqui cum sint quatuor, duo Γ, Δ autem alii duo omnino extraxerunt, consumtaeque sunt in octo athletas literae quatuor. Apparet igitur, solam ita imparem futuram proximam literam E, eumque, qui illam extraxerit, esse subsefflorem.

Lyc. Utrum, Hermotime, prudentiam tuam laudem, an vis contra dicam, quae mihi videntur, qualiacunque demum fuerint?

ΕΡΜ. Νῆ Δία, διαπορῶ μὲν τοι ὅ, τι ἂν εὐλογον ἀντειπεῖν ἔχοις πρὸς τὸ τοιοῦτον.

ΛΥΚ. Σὺ μὲν γὰρ ὡς ἐξῆς πάντως γραφομένων 43
 γραμμάτων, εἴρηκας, οἷον, πρώτου τοῦ (Α) δευτέρου δὲ
 τοῦ (Β) καὶ κατὰ τὴν τάξιν ἄχρις ἂν ἐς ἐν αὐτῶν τελευ-
 τήσῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀθλητῶν· καὶ δίδωμί σοι Ὀλυμπιά-
 σιν οὕτω γίνεσθαι. τί δαί, εἰ ἐξελόντες ἀτάκτως πέντε
 γράμματα, ἐξ ἀπάντων τὸ (Χ) καὶ τὸ (Σ) καὶ τὸ (Ζ)
 καὶ τὸ (Κ) καὶ τὸ (Θ) τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τέτταρα, δι-
 πλᾶ ἐπὶ τῶν κλήρων τῶν ὀκτὼ γράφωμεν, τὸ δὲ (Ζ)
 μόνον ἐπὶ τοῦ ἐννάτου, ὃ δὴ καὶ δηλοῦν ἐμελλεν ἡμῖν τὸν
 ἔφεδρον, τί ποιήσεις πρῶτον εὐρών τὸ (Ζ); τῷ διαγνώσῃ
 ἔφεδρον ὄντα τὸν ἔχοντα αὐτὸ, ἢ μὴ ἐπὶ πάντας ἐλθῶν
 εὐρῆς οὐδὲν αὐτῷ συμφανοῦν; οὐ γὰρ εἶχες ὥσπερ νῦν τῇ
 τάξει αὐτῶν τετραμαίρεσθαι.

ΕΡΜ. Δυσάποκριτον τοῦτο ἐρωτᾷς.

ΛΥΚ. Ἴδου δὴ καὶ ἑτέρως τὸ αὐτὸ ἐπισκόπησον. τί 44

Herm. Quin dic. Non comminiscor equidem, quid cum ratione in tali re dicere contra possis.

Lyc. Tu quidem ita dixisti, tanquam ordine deinceps suo omnino scribantur literae, v. g. prima A, altera B, & sic ordine, donec in una illarum numerus athletarum deficiat. Ac do tibi, Olympiae ita fieri. Quid vero, si sumtis sine ordine quinque literis X, Σ, Ζ, Κ, Θ, reliquas quidem quatuor bis quamque in octo fortibus scribamus, Ζ autem solum in nona, quod scilicet designet nobis subsefforem: quid facies, si primum Ζ invenias? quamam re intelliges subsefforem esse, qui illam habeat, nisi ad omnes accedens invenias, nullam cum ea convenire? neque enim possis, ut modo, ex ordine illarum illud intelligere.

Herm. Difficile est ad respondendum, quod rogas.

Lyc. Ecce alio etiam modo idem illud considera. Quid

γὰρ εἰ μὴδὲ γράμματα γράφοιμεν ἐπὶ τῶν κλήρων, ἀλλὰ τινὰ σημεῖα, καὶ χαρακτῆρας, οἷα πολλὰ Αἰγύπτιοι γράφουσιν ἀντὶ τῶν γραμμάτων, κυνοκεφάλους τινὰς ὄντας, καὶ λεοντοκεφάλους ἀνθρώπους; ἢ ἐκεῖνα μὲν ἑάσομεν, ἐπεὶ περ ἀλλόκοτά ἐστι· Φέρε δὲ τὰ μονοειδῆ καὶ ἀπλᾶ ἐπιγράψωμεν, ὥς οἷόν τε εἰκάσαντες δύο ἀνθρώπους ἐπὶ δυοῖν κλήροι, δύο ἵππους ἐπὶ δυοῖν, καὶ ἀλεκτρούνας δύο, καὶ κύνas δύο, τῷ δὲ ἐννάτῳ, λέων ἔστω τὸ ἐπίσημον· ἦν τοῖνυν τῷ λεοντοφόρῳ τούτῳ κλήρῳ ἐν ἀρχῇ ἐντύχης, πόθεν ἕξεις εἰπεῖν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ τὸν ἔφεδρον ποιῶν, ἢ μὴ περιβεωρήσης ἅπαντας ἐπιῶν, εἴ τις καὶ ἄλλος λέοντα ἔχει;

ΕΡΜ. Οὐκ ἔχω ὅ, τι σοὶ ἀποκρίνωμαι, ὦ Λυκῖνε.

45 ΛΥΚ. Εἰκότως· οὐδὲ γὰρ εὐπρόσωπον οὐδέν· ὥστε ἢν ἐβέλωμεν ἢ τὸν ἔχοντα τὴν ἱεράν Φιάλην εὐρεῖν, ἢ τὸν ἔφεδρον, ἢ τὸν ἄριστα ἡγησόμενον ἡμῖν ἐς τὴν πόλιν ἐκείνην

enim, si neque literas scribamus in fortibus, sed signa quaedam & notas, quo genere Aegyptii multa scribunt, pro literis pingentes caninis aut leoninis capitibus homines. Aut illa quidem relinquamus, cum absurda sint: sed age uniformia illa & simplicia in iis pingamus, observata quantum potest similitudine, homines in duabus fortibus, duos in duabus equos, & gallos duo, & duo canes, nonae autem nota esto leo. In hanc igitur signatam leone fortem si primum incidas, unde habebis dicere, hanc esse, quae subfessorem faciat, nisi ante obeundo omnes inspexeris, si qua etiam alia leonem habeat.

Herm. Non habeo, quod tibi, Lycine, respondeam.

Lyc. Nihil mirum. Neque enim speciosum quidquam est, quod responderi possit. Itaque si voluerimus vel eum, qui auream phialam habeat, invenire, vel subfessorem, vel opti-

τὴν Κόρινθον, ἐπὶ πάντας ἀναγκαίως ἀφ' ἑξέμεθα, καὶ ἐξετάσομεν ἄκρως πειρώμενοι καὶ ἀποδύοντες, καὶ περιθεωροῦντες· μόλις γὰρ ἂν οὕτω τάληθες ἐκμάθοιμεν. καὶ εἴ γε τις μέλλει σύμβουλός μοι ἀξιόπιστος ἔσεσθαι, Φιλοσοφίας περὶ, ἣν τινα Φιλοσοφητέον, οὗτος ἂν εἴη μόνος ὁ τὰ ὑπὸ πασῶν αὐτῶν λεγόμενα εἰδώς· οἱ δ' ἄλλοι, ἀτελεῖς· καὶ οὐκ ἂν πιστεύσαιμι αὐτοῖς, ἔστ' ἂν καὶ μιᾷς ἀπείρατοι ᾖσι. τάχα γὰρ ἂν ἡ ἀρίστη ἐκεῖνη εἴη. οὐ γὰρ δὴ εἴ τις παραστησάμενος καλὸν ἄνθρωπον, λέγοι τοῦτον εἶναι κάλλιστον ἀνθρώπων ἀπάντων, πιστεύσαιμεν αὐτῷ, ἢ μὴ εἰδῶμεν ὅτι πάντας ἀνθρώπους ἑώρακεν· ἴσως μὲν γὰρ καὶ οὗτος καλός· εἰ δὲ πάντων κάλλιστος, οὐκ ἂν ἔχοι εἰδέναι, μὴ ἰδὼν ἅπαντας· ἡμεῖς δὲ, οὐκ αὐτὸ μόνον καλοῦ, ἀλλὰ τοῦ καλλίστου θεόμεθα, καὶ ἢ μὴ τοῦτο εὖρωμεν, οὐδὲν ἡμῖν πλέον πεπράχθαι ἡγησόμεθα. οὐ γὰρ ἀγαπήσομεν ὁποῖα δήποτε

mum illum in civitatem illam Corinthum ducem, ad omnes necessario deveniemus, & inquiremus summo opere tentantes, & exuentes, & circum circa insipientes. Vix enim vel sic verum discamus. Et si quis velit consiliarius mihi fide dignus de philosophia esse, quae sequenda sit, ille fuerit solus, qui ea, quae ab omnibus dicuntur, noverit. Reliqui omnes in censum non veniunt, neque iis crediderim, dum vel unius *sectae* sint ignari: forte enim haec ipsa fuerit optima. Neque enim sane, si quis pulchrum nobis hominem adducat, huncque dicat esse omnium pulcherrimum, ipsi credamus, nisi sciamus, omnes illum homines vidisse. Forte enim & hic quidem pulcher: an vero omnium pulcherrimus, scire non possit, qui omnes non viderit. Nos autem non pulchro solum, sed pulcherrimo opus habemus: & hoc nisi invenerimus, nihil nobis profecisse videbimur. neque enim satis habebimus in pulchrum quodcunque in-

καλῶ ἐντυχόντες, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ἀκρότατον ζητοῦμεν κάλλος, ὅπερ ἀνάγκη ἐν εἶναι.

46 EPM. Ἀληθῆ.

ΛΥΚ. Τί οὖν; ἔχεις μοι τινὰ εἰπεῖν, ἀπάσης ὁδοῦ πεπειραμένον ἐν Φιλοσοφίᾳ, καὶ ὃς τά τε ὑπὸ Πυθαγόρου, καὶ Πλάτωνος, καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ Χρυσίππου, καὶ Ἐπικούρου, καὶ τῶν ἄλλων λεγόμενα εἰδώς, τελευτῶν, μίαν εἴλετο ἐξ ἀπασῶν ὁδῶν, ἀληθῆ τε δοκιμάσας, καὶ πείρα μαθὼν, ὡς μόνῃ ἄγει εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας; εἰ γάρ τινα τοιοῦτον εὔροιμεν, παυσόμεθα πράγματα ἔχοντες.

EPM. Οὐ ράδιον, ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτον ἄνδρα εὑρεῖν.

47 ΛΥΚ. Τί δὴ οὖν πράττομεν, ὦ Ἑρμότιμε; οὐκ ἂν ἀγορευτέον οἶμαι, ἐπεὶ μηδενὸς ἡγεμόνος τοιούτου ἔς γε τὰ παρὸν εὐποροῦμεν. ἄρα τόδε πάντων κράτιστόν ἐστι, καὶ ἀσφαλέστατον, αὐτὸν ἕκαστον ἀρξάμενον, διὰ πάσης

cidisse, sed summam illam pulchritudinem quaerimus, quam unam esse necesse est.

Herm. Vera sunt ista.

Lyc. Quid igitur? habes mihi dicere aliquem, qui viam omnem in philosophia probaverit, quique cognitis, quae dicuntur a Pythagora, & Platone, & Aristotele, & Chrysippo, & Epicuro, & reliquis, unam tandem ex omnibus viam delegerit, quam veram probaverit, & cognoverit experimento, solam ducere recta ad felicitatem? Talem enim si inveniamus, laborare desinemus.

Herm. Non facile est, Lycine, talem virum reperire.

Lyc. Quid agemus ergo, Hermotime? Non puto despondendum esse animum, si in praesens non sit ducis eiusmodi copia. Numquid optimum est atque tutissimum, ipsum quem-

προαιρέσεως χωρῆσαι, καὶ ἐπισκέψασθαι ἀκριβῶς τὰ ὑπὸ πάντων λεγόμενα;

ΕΡΜ. Ἐοικεν ἀπὸ γε τούτων, πλὴν ἐκεῖνο μὴ ἐναντίον ἧ, ὃ μικρῷ πρόσθεν ἔλεγες, ὥς οὐ ράδιον ἐπιδόντα ἑαυτὸν, καὶ πετάσαντα τὴν ὁδὸν, ἀναδραμεῖν αὐθις. πῶς γὰρ οἷόν τε πάσας ἐπελθεῖν τὰς ὁδοὺς ἐν τῇ πρώτῃ ὥς Φῆς κατασχεθησομένῳ;

ΛΤΚ. Ἐγὼ σοι φράσω, τὸ τοῦ Θήσεως ἐκεῖνο μιμησόμεθα· καὶ τι λῖνον παρὰ τῆς τραγικῆς Ἀριάδνης λαβόντες, εἰσὶμεν εἰς τὸν λαβύρινθον ἕκαστον, ὥς ἔχειν ἀπραγμόνως μηρυόμενοι αὐτὸ, ἐξιέναι.

ΕΡΜ. Τίς ἂν οὖν ἡμῖν Ἀριάδνη γένοιτ' ἂν, ἣ πόθεν τοῦ λίνου εὐπορήσομεν;

ΛΤΚ. Θάρρει, ὦ ἑταῖρε· δοκῶ γάρ μοι εὐρηκῆται, οὗ τινος ἐχόμενοι, ἐξέλθοιμεν ἅν.

ΕΡΜ. Τί οὖν τοῦτό ἐστιν;

que incipere, & per sectas ire omnes, & considerare accurate, quae dicuntur ab omnibus?

Herm. Sic videtur ex his quidem, quae disputata sunt: modo illud paulo ante a te dictum non adversetur, quod non facile est, qui semel se vento passis velis permiserit, retro cursum agere. Quomodo enim fieri potest, ut vias aliquis omnes obeat, si in prima, quod dicis, futurum sit ut retineatur?

Lyc. Dicam tibi. Thesei illud consilium imitabimur, & lino a Tragica Ariadne accepto in labyrinthum quemque ingrediamur, ut glomerando illo sine molestia exeamus.

Herm. Quae igitur nobis Ariadne fuerit, aut unde lini nobis erit copia?

Lyc. Bono animo, sodalis, esto. Videor enim mihi invenisse, quod tenentes egrediamur.

Herm. Quod igitur illud est?

ΛΥΚ. Οὐκ ἐμὸν ἐρῶ, ἀλλὰ τινος τῶν σοφῶν, τὸ, νῆφε, καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν· ἦν γὰρ μὴ ῥαδίως πιστεύωμεν ἀκούοντες, ἀλλὰ δικαστικῶς αὐτὸ ποιῶμεν, ἀπολιπόντες καὶ τοῖς ἐξῆς λόγον, ἴσως εὐμαρῶς ἀν τοὺς λαβυρίνθους ἐκφύγοιμεν.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις, καὶ τοῦτο ποιῶμεν.

48 ΛΥΚ. Εἶεν. ἐπὶ τίνα δὴ αὐτῶν πρῶτον ἔλθοιμεν ἄν; ἢ τοῦτο μὲν οὐδὲν διοίσει; ἀρξάμενοι δ' ἀφ' ὅτου οὖν, οἷον ἀπὸ Πυθαγόρου, ἦν οὕτω τύχη, πόσῳ ἂν χρόνῳ οἰόμεθα ἐκμαθεῖν τὰ Πυθαγόρου ἅπαντα; καὶ μὴ ἐξαίρει καὶ τὰ πέντε ἔτη ἐκεῖνα τὰ τῆς σιωπῆς· σὺν δ' οὖν τοῖς πέντε, ἱκανὰ τριάκοντα, οἶμαι, εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ πάντως γε εἴκοσι.

ΕΡΜ. Θῶμεν οὕτως.

ΛΥΚ. Εἴτα ἐξῆς τῷ Πλάτῳ θετέον δηλαδὴ τοσαῦτα ἕτερα, ἔτι μὲν καὶ Ἀριστοτέλει οὐκ ἐλάττω.

1 Το νῆφε καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν) Ἐπιχάρμου ἀπόφθεγμα τοῦτο. V.

Lyc. Non meum dicam, sed cuiusdam sapientium, *Sobrius fidem negato*. Si enim non facile credamus inter audiendum, sed tanquam iudices illud faciamus, relinquentes etiam his, qui sequuntur, dicendi copiam, facile fortasse Labyrinthos illos effugiamus.

Herm. Bene mones, hoc igitur faciemus.

Lyc. Sint ista. Ad quem igitur illorum primum veniamus? An nihil hoc refert? Incipientes igitur a quocunque, verbi gratia a Pythagora, si usu ita veniat, quanto putamus tempore ediscere nos posse Pythagorae omnia? Nec excipe etiam quinque illos silentii annos. Computatis igitur quinque illis, sufficere triginta arbitror. Sin minus *hoc placeat tanquam nimium*, at viginti quidem certe.

Herm. Sic ponamus.

Lyc. Tum deinceps Platoni assignandi totidem nempe alii: verum etiam Aristoteli non pauciores.

ΕΡΜ. Οὐ γάρ.

ΛΥΚ. Χρυσίππῳ δέ γε οὐκ ἔτι ἐρήσομαί σε πόσα· οἶδα γὰρ παρὰ σοῦ ἀκούσας, ὅτι τετταράκοντα μόγεις ἱκανά.

ΕΡΜ. Οὕτως.

ΛΥΚ. Εἴτα ἐξῆς Ἐπικούρῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις. ὥς δὲ οὐ πολλὰ ταῦτα τίθημι, ἐκείβεν μάθοις ἂν, ἣν ἐννοήσης ὅσοι ὀγδοηκοντούεις εἰσὶ Στωϊκοὶ, ἢ Ἐπικουρείοι, ἢ Πλατονικοὶ, ὁμολογοῦντες μὴ πάντα εἰδέναι τὰ τῆς ἑαυτοῦ αἰρέσεως ἕκαστος, ὥς μηδὲν ἐνδεῖν σφίσιν ἐς τὰ μαθήματα. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ Χρυσίππος γε, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ Πλάτων φαῖεν ἂν καὶ πρὸ τούτων, ὁ Σωκράτης οὐδὲν φαυλότερος αὐτῶν, ὃς ἐκεκράγει πρὸς ἅπαντας, οὐχ ὅπως μὴ πάντα, ἀλλὰ μὴδ' ὅλως εἰδέναι τι, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι οὐκ οἶδε. λογισάμεθα οὖν ἐξ ἀρχῆς, εἴκοσι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐτίθεμεν, εἴτα Πλάτωνι τοσαῦθ' ἕτερα, εἴτα ἐξῆς τοῖς ἄλλοις· πόσα δ' οὖν ταῦ-

Herm. Non fane.

Lyc. Chrysippo autem non iam interrogabo te, quot? Novi enim ex te auditum, quadraginta annos vix sufficere.

Herm. Ita est.

Lyc. Tum deinceps Epicuro, & reliquis? Me vero non multos ponere, inde intelligas, si cogites, quot octogennarii sint Stoici, aut Epicurei, aut Platonici, qui fateantur, nondum se scire suae quisque sectae omnia, ut nihil sibi ad disciplinam desit. Si hoc non placeat, at Chrysippus, & Aristoteles, & Plato dicant, & ante hos nihil iis deterior Socrates, qui clamabat ad omnes, nedum ut omnia, nihil omnino se scire, nisi hoc solum, nihil se scire. Computemus igitur ab initio: viginti Pythagorae posuimus, tum Platoni totidem alios, tum ordine reliquis; quot igitur hi con-

Lucian. Vol. IV.

E

τα συντεθέντα, ἐν κεφαλαίῳ γένοιτ' ἂν, εἰ δέκα μόνως
 θεῖμεν τὰς αἵρέσεις ἐν φιλοσοφίᾳ;

ΕΡΜ. Ὑπὲρ διακόσια, ὦ Λυκῖνε.

ΛΥΚ. Βούλει οὖν ἀφαιροῦμεν τὸ τέταρτον, ὥς πενή-
 κοντα καὶ ἑκατὸν [ἔτη] ἱκανὰ εἶναι, ἢ τὸ ἥμισυ ὅλον;

49 ΕΡΜ. Αὐτὸς ἂν εἰδείης ἄμεινον, ἐγὼ δὲ ὁρῶ τοῦτο, ὅτι
 ὀλίγοι ἂν καὶ οὕτω διὰ πασῶν ἐξέλθοιεν, ἐκ γενετῆς
 εὐδὺς ἀρξάμενοι.

ΛΥΚ. Τί οὖν πάθοι τις, ὦ Ἑρμότιμε, εἰ τοιοῦτόν ἐστι
 τὸ πρᾶγμα; ἢ ἀνατρεπτέον ἐκεῖνα τὰ ἤδη ὠμολογη-
 μένα, ὥς οὐκ ἂν τις ἔλοιτο ἐκ πολλῶν τὸ βέλτιστον,
 μὴ οὐχὶ πειραθεῖς ἀπάντων; ὥς τόν γε ἄνευ πείρας αἰ-
 ρούμενον, μαντεία μᾶλλον, ἢ κρίσει τᾶληδες ἀναζητοῦν-
 τα, οὐχ οὕτως ἐλέγομεν;

ΕΡΜ. Ναί.

ΛΥΚ. Πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ἐπὶ τοσούτον βιῶναι ἢ

summaverint forte, si decem solas ponamus philosopho-
 rum sectas?

Herm. Supra ducentos, Lycine.

Lyc. Vin ergo auferamus hinc quartam partem, ut centum
 & quinquaginta anni sufficiant, aut ipsum dimidium adeo?

Herm. Ipse noris melius: ego vero hoc video, paucos
 vel sic per sectas omnes ituros, si etiam a nativitate inde
 statim incipiant.

Lyc. Quid igitur agat aliquis, Hermotime, si ita se res
 habet? Evertendane, de quibus iam inter nos convenit, nem-
 pe eligere non posse quemquam ex pluribus, quod sit opti-
 mum, nisi exploratis omnibus, tanquam is, qui citra expe-
 rimentum eligat, divinatione magis, quam iudicio, verum
 requirat? Nonne ita diximus?

Herm. Ita.

Lyc. Omni igitur ratione necessarium, eo usque nos vi-

μῆες, εἰ μέλλοιμεν εὖ τε αἰρήσεσθαι, ἀπάντων πειρα-
θέντες, καὶ ἐλόμενοι φιλοσοφήσειν, καὶ φιλοσοφήσαν-
τες εὐδαιμονήσειν. πρὶν δὲ οὕτω ποιῆσαι, ἐν σκότῳ,
Φασίν, ἔρχοιμεθ' ἂν, οἷς ἂν τύχωμεν, προσπταίοντες,
καὶ ὅ, τι ἂν πρῶτον ἐς τὰς χεῖρας ἔλθῃ, τοῦτ' εἶναι τὸ
ζητούμενον ὑπαλαμβάνοντες, διὰ τὸ μὴ εἶδέναι τὰληθές.
εἰ δὲ καὶ εὖροιμεν ἄλλως κατὰ τινα ἀγαθὴν τύχην περι-
πεσόντες αὐτῷ, οὐχ' ἔχομεν βεβαίως εἶδέναι εἰ ἐκείνῳ
ἐστὶν ὃ ζητοῦμεν· πολλὰ γὰρ ἐστὶν ὅμοια αὐτοῖς, λέ-
γοντα ἕκαστον αὐτὸ εἶναι τὰληθέστατον.

ΕΡΜ. ὦ Λυκίνε, οὐκ οἶδ' ὅπως εὐλογα μὲν δοκεῖς 50
μοι λέγειν ἅταρ, (εἰρήσεται γὰρ τὰληθές,) οὐ μετρίως
ἀνιάς με διεξιὼν αὐτὰ, καὶ ἀκριβολογούμενος οὐδὲν δέον.
ἴσως δὲ καὶ εἵκα οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθέναι τήμερον
ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ ἐξελθὼν ἐντετυχηκέναι σοι, ὅς με
πλησίον ἤδη τῆς ἐλπίδος ἄντα, εἰς ἀπορίας φέρων ἐμβέ-

vere, si & bene eligere velimus exploratis omnibus, &
electione facta philosophari, & per philosophiam felices esse.
Ante vero quam id fecerimus, in tenebris, quod aiunt,
saltabimus, offendentes ad quaecunque obvia, & quidquid
primum in manus venerit, id ipsum rati quod quaeritur,
qui verum non noverimus. Si vero inveniamus temere,
bona quadam fortuna in illud incidentes, non habebimus
tamen, unde sciamus firmiter, sitne illud ipsum, quod quae-
rimus. Multa enim sunt inter se similia, quorum unum-
quodque se verissimum esse contendat.

Herm. Nescio, quid fiat, Lycine, ut rationalia quidem di-
cere mihi videaris: sed, dicetur enim verum, non medio-
cri me molestia afficis, persequendis illis & ad minutias us-
que perscrutandis praeter necessitatem. Forte etiam infelici-
bus hodie auspiciis domo exisse videar, & egressus in te in-
cidisse, qui me, cum prope spem iam essem, in consilii ino-

βληκας, ἀδύνατον ἀποφαίνων τῆς ἀληθείας τὴν εὔρεσιν, ἐτῶν γε τοσούτων δεομένην.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ ἐταῖρε, πολὺ δικαιότερον μέμφοις ἂν τῷ πατρί σου Μενεκράτει, καὶ τῇ μητρὶ, (ἥ τις ποτ' ἐκαλεῖτο, οὐ γὰρ οἶδα) ἢ καὶ πολὺ πρότερον τῇ φύσει ἡμῶν, ὅτι σε μὴ κατὰ τὸν Τιθωνὸν πολυετῇ, καὶ μακρόβιον ἔβησαν, ἀλλὰ περιέγραψαν μὴ πλείω βιώναι τὸ μῆκιστον ἐτῶν ἑκατὸν, ἄνθρωπον ὄντα· ἐγὼ δὲ μετὰ σοῦ σκεπτόμενος, εὔρον τὸ ἐκ τοῦ λόγου ἀποβαίν.

51 ΕΡΜ. Οὐκ, ἀλλ' ὑβριστὴς αἶε σὺ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν, μισεῖς φιλοσοφίαν, καὶ ἐς τοὺς φιλοσοφούντας ἀποσκάπτεις.

ΛΥΚ. ὦ Ἑρμότιμε, ἥτις μὲν ἡ ἀλήθειά ἐστιν, ὑμεῖς ἂν ἄμεινον εἴποιτε οἱ σοφοί, σύ τε, καὶ ὁ διδάσκαλος. ἐγὼ δὲ, τόγχε τοσούτον οἶδα, ὥς οὐ πάνυ ἡδεῖά ἐστιν αὐτῇ τοῖς ἀκούουσιν, ἀλλὰ παρευδοκιμεῖται ὑπὸ τοῦ ψεύ-
16 Παρευδοκιμεῖται) Νικᾷται, ἥτις εἰς δόξαν ὑπερφαινεται. V.

piam conieccheris, ostendendo, quam supra vires nostras veritatis fit inventio, quae tot annis indigeat.

Lyc. Igitur, amice, multo iustius irascaris patri tuo Menecrati & matri, quocunque illa nomine vocata est, non enim novi; vel etiam multo potius naturae nostrae, quod te non, Tithoni instar, annosum & longaeuum fecerunt, sed circumscripserunt, ne plus quam centum summum annis vivat unusquisque, homo qui sit. At ego tecum considerans, illud, quod ex rationibus consequeretur, inveni.

Herm. Non. Sed contumeliosus semper homo es, &, nescio qua animi affectione, odisti philosophiam & vides philosophos.

Lyc. Mi Hermotime, quae sit veritas, vos forte melius, qui sapientes estis, dixeritis, tu & tuus ille magister. At ego tantum novi equidem, audientibus illam non vehementer suavem esse, sed multum gratia a mendacio superari. Spe-

δοὺς παραπολύ. εὐπρεσσωπότερον γὰρ ἐκείνο, καὶ διὰ τοῦτο, ἥδιον. ἡ δὲ, ἅτε μηδὲν κίβδηλον ἐαυτῇ συνειδυῖα, μετὰ παρήρησίας διαλέγεται τοῖς ἀνθρώποις, καὶ διὰ τοῦτο ἄχθονται αὐτῇ. ἰδοὺ γέ τοι καὶ σὺ νῦν ἄχθῃ μοι, τὰ ληθές ἐξευρόντι περὶ τούτων μετὰ σοῦ, καὶ δηλώσαντι, οἷον ἐρῶμεν ἐγὼ τε, καὶ σὺ, ὡς οὐ πάνυ ραδίῳ ὥσπερ εἰ ἀνδριάντος ἐρῶν ἐτύγχανες, καὶ ὧου τεύξεσθαι, ὑπολαμβάνων ἀνθρώπον εἶναι· ἐγὼ δὲ, κατιόντων ὡς λίθος, ἢ χαλκός εἴη, ἐμήνυσσα πρὸς σέ ὑπ' εὐνοίας, ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾶς, καὶ τότε δύσνουν ἐμὲ εἶναι ὧου ἂν σαυτῶ, διότι σε οὐκ εἶων ἐξαπατᾶσθαι, ἀλλόκοτα καὶ ἀνέλπιστα ἐλπίζοντα.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Λυκίνε, Φῆς, ὡς οὐ φιλοσο- 52
Φητέον ἡμῖν, ἀλλὰ χρὴ ἀργίᾳ παραδιδόντας αὐτοὺς, ἰδιώτας καταβιῶναι;

ΛΥΚ. Καὶ ποῦ τοῦτο ἤκουσας ἐμοῦ λέγοντος; ἐγὼ

ciosius enim hoc, eaque causa iucundius. At illa, quae scilicet nihil sibi fraudulentum conscia sit, cum fiducia quadam agit cum hominibus, & ob id ipsum eam gravantur. Itaque & iam tu nunc offensus mihi es, qui verum hisce de rebus tecum invenerim, & declaraverim, qualia amemus ego & tu, quam non omnino facilia: velut si statuam tu forte adamasses, eiusque te futurum compotem sperasses, quod hominem putares; ego autem, cognito, lapidem esse aut aes, indicassem tibi benevolo animo, amare te quorum fieri non posset copia, & tum malevolum me esse tibi putares, qui decipi te non passus sum, & absurda atque supra omnem spem posita sperare.

Herm. Ergo illud, Lycine, dicis, non philosophandum nobis esse, sed *consultum*, ut pigritiae nos tradamus, idiotarumque vitam vivamus.

Λyc. Et ubi hoc dicere me audisti? Neque enim ego phi-

γὰρ οὐχ ὡς οὐ φιλοσοφητέον Φημί, ἀλλ' ἐπεὶ περ φιλοσοφητέον, ὁδοὶ τε πολλάί εἰσιν, ἐπὶ φιλοσοφίαν ἐκάστη καὶ ἀρετὴν ἄγειν φάσκουσai, ἥδ' ἀληθὴς ἐν αὐταῖς ἀδελος⁹ ἀκριβῆ ποιήσασθαι τὴν διαίρεσιν. ἀδύνατον δὲ γε ἡμῖν ἐφαίνετο, πολλῶν προτεθέντων, ἐλεῖσθαι τὸ ἄριστον, εἰ μὴ ἐπὶ πάντα ἴοι τις πειρώμενος· εἴτα πως μακρὰ ἡ πείρα ὤφθη. σὺ δὲ πῶς ἀξιοῖς; (αὐθις γὰρ ἐρησομαι) ὅτῳ ἂν πρώτῳ ἐντύχης, τούτῳ εἴη, καὶ συμ-φιλοσοφήσεις; καὶ κεῖνος Ἑρμαῖον ποιήσεται σε;

- 53 EPM. Καὶ τί σοι ἀποκρινάμην ἂν ἔτι; ὅς οὔτε αὐτόν τινα κρίνειν οἶόν τε εἶναι Φῆς, ἢν μὴ Φοῖνικος ἔτη βιώῃ, πάντας ἐν κύκλῳ περιῶν, καὶ πειρώμενος, οὔτε τοῖς προπεπειραμένοις πιστεύειν ἀξιοῖς, οὔτε τοῖς πολλοῖς ἐπαινοῦσι, καὶ μαρτυροῦσι;

LYC. Τίνας Φῆς τοὺς πολλοὺς εἰδότας, καὶ πεπει-

⁹ Ἑρμαῖον) Τὸ ἀποσώζοντα
κέρδος. V.

11 Ἦν μὲν Φοῖνικος ἔτη βιώῃ) Φοῖνικα, τὸ Ἀράβιον λέγει πτηνόν. V.

losofari nos veto, sed cum philosophandum sit, multae porro viae sint, ad philosophiam unaquaeque & virtutem ducere se professae; vera denique inter has obscura: accuratum faciendum esse discrimen, dixi. Fieri autem non posse, nobis apparebat, multis propositis, eligere, quod optimum, nisi per omnia quis experiendo eat: deinde longum aliquanto experimentum illud visum est. Tu autem quomodo vis facere? rursus enim interrogabo: in quem primum incideris, eum sequere, cum illo philosophabere? & ille te sibi habebit lucrum a propitio Mercurio temere obiectum?

Herm. Et quid tibi porro respondeam, qui neges per se iudicare quemquam posse, nisi annos vixeris Phoenicis, ac per orbem circumiens omnes probaverit, neque his credere velis, qui ante experti sunt, laudantiumve & perhibentium testimonia multitudini?

Lyc. Quam mihi narras multitudinem? eorumne, qui

ραμένους ἀπάντων; εἰ γάρ τις τοιοῦτός ἐστιν, ἱκανὸς ἔμοιγε καὶ εἰς, καὶ οὐκ ἐτι πολλῶν δεήσει. ἦν δὲ τοὺς οὐκ εἰδότας λέγεις, οὐδὲν τι τὸ πλῆθος αὐτῶν προσάξεται μα πιστεύειν, ἄχρις ἂν ἡ μηδὲν, ἢ ἐν εἰδότες, περὶ ἀπάντων ἀποφαίνωνται.

ERM. Μόνος δὲ σὺ τάληθες κατεῖδες, αἱ δ' ἄλλαι ἀνόητοι ἅπαντες, ὅσοι φιλοσοφοῦσι.

LYC. Καταψεύδῃ μου, ὦ Ἑρμότιμ, λέγων, ὡς ἐγὼ προτίθημί πῃ ἑαυτὸν τῶν ἄλλων, ἢ τάττω ὅλως ἐν τοῖς εἰδόσι, καὶ οὐ μνημονεύεις ὧν ἔφη, οὐκ αὐτὸς εἰδέναι τάληθες ὑπὲρ τοὺς ἄλλους διατεινόμενος, ἀλλὰ μετὰ πάντων αὐτὸ ἀγνοεῖν ὁμολογῶν.

ERM. Ἄλλ', ὦ Λυκίε, τὸ μὲν ἐπὶ πάντας ἐλθεῖν 54 χρῆναι, καὶ πειραθῆναι ὧν φασί, καὶ τὸ μὴ ἂν ἄλλως

7 Ὅσοι φιλοσ.) Τὸ τῆς σκεπτικῆς ὅμοιος, ὃ Λυκίε, ληρεῖν. ἐπεὶ γὰρ κἀκεῖνη ἀκαταληψίαν πρὸς βεβαιότητα ἀνεπίκριτον ματαιολογεῖ τὸ ἀληθές. παύσειν πάντες ἄνθρωποι καὶ τῇ τῶν λόγων ἰσοσθένειά δεόμενοι τοῦ ἐπικρινεῖντος. ἄνθρωπος δὲ τοῦτο φησὶν ἀμήχανος γενέσθαι. καθότι

οὐδαὶς ἄνθρωπον ἀδιάτρεπτος γνάμης ἀληθοῦς. ἀλλὰ κἀγὰ φησὶν. ἐπεὶ καὶ αὐτὸς οὐδ' ὅσα ταῦτα λήρων ἄνθρωπος, ἐν μέρει καὶ οὐ τῆς σῆς παραπολὴ ἀκροβολογίας, καὶ τὸ μηδὲν λογιζομένης παρὰ γὰρ τοῖς τοῦν ἔχουσι. καὶ οὕτως τοῖς οἰκείοις ἀλώσῃ πτεροῖς. M.

sciunt, & experti sunt omnia? Si quis enim talis est, sufficit mihi unum etiam, nec iam multis opus fuerit. Si vero nescientes dicas, nihil me ipsorum multitudo ad credendum adducet, dum aut nihil, aut unum modo cum sciant, pronuntiabunt de omnibus.

Herm. Solus autem tu verum vidisti, reliqui amentes omnes, quotquot philosophantur.

Lyc. Calumniaris me, Hermotime, quasi ego usquam me praeponam reliquis, aut omnino in scientibus collocem, nec recordaris eorum, quae dixi, non contendens ipse scire verum praeter reliquos, sed cum omnibus ignorare illud confessus.

Herm. Sed, Lycine, illud forte consentaneum rationi,

ἐλίσσθαι τὸ βέλτιον, ἢ οὕτως, εὐλογον ἴσως. τὸ δὲ τῇ
 πείρᾳ ἐκάστη τοσαῦτα ἔτη ἀποδιδόναι, παγγέλοιον,
 ὥσπερ οὐχ οἷόν τε ὄν ἀπ' ὀλίγων καταμαθεῖν τὰ πάντα.
 ἐμοὶ δὲ καὶ πάνυ ῥάδιον εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, καὶ οὐ
 πολλῆς διατριβῆς δεόμενον. Φασὶ γέ τοι τῶν πλαστῶν
 τινα, Φειδίαν οἶμαι, ὄνυχά μόνον λέοντος ἰδόντα, ἀπ'
 ἐκείνου ἀναλελογίσθαι ἡλικίᾳς ἂν ὁ πᾶς λέων γένοιτο,
 κατ' ἀξίαν τοῦ ὄνυχος ἀναπλασθεῖς· καὶ σὺ δέ, ἢν τις
 σοι χεῖρα μόνην ἀνθρώπου δείξῃ, τὸ ἄλλο σῶμα κατα-
 καλύψας, εἴσῃ, οἶμαι, αὐτίκα ὅτι ἀνθρώπος ἐστὶ τὸ
 κεκαλυμμένον, καὶ μὴ τὸ πᾶν σῶμα ἰδῆς. καὶ τοῖνυν
 τὰ μὲν κεφαλαιώδη, ὧν ἅπαντες λέγουσι, ῥάδιον κα-
 ταμαθεῖν ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, τὸ δ' ὑπερακριβὲς
 τοῦτο, καὶ μακρᾶς τῆς ἐξετάσεως δεόμενον, οὐ πάνυ
 ἀναγκαῖον ἐς τὴν αἴρεσιν τοῦ βελτίονος, ἀλλ' ἐνεστὶ
 κρίναι καὶ ἀπ' ἐκείνων.

6 Ὀνυχά μόνον λέοντος) Ἀπὸ τούτου ἡ παροιμία, ἐξ ὀνύχων ὁ λίων. V.
 eundum esse ad omnes, dicta omnium exploranda, nec ali-
 ter quam hoc modo eligendum, quod optimum est: sed
 experimento unicuique tot annos attribuerē, valde ridicu-
 lum, quasi non liceret ex paucis cognoscere omnia. Mihi
 vero etiam valde facile esse tale quidpiam videtur, nec mul-
 ta mora indigere. Dicunt certe statuariorum aliquem, Phi-
 diam puto, solo conspecto leonis ungue, ex illa portionis
 aestimatione collegisse, quantus integer leo esset, ex digni-
 tate unguis effectus. Et tu sane, si quis manum tibi solam
 ostenderit hominis, reliquo contexto corpore, scies, puto,
 statim, hominem esse, quod tegitur, etiam si totum corpus
 non videas. Iam summa capita eorum, quae omnes dicunt,
 facile est in parva diei parte discere: illud autem nimis ex-
 quisitum, & longa exploratione indigens, ad melioris ele-
 ctionem non utique necessarium est, sed ex illis etiam potest
 diiudicari.

ΛΥΚ. Παπαί, ὦ Ἑρμότιμε, ὡς ἰσχυρά ταῦτ' εἶρη- 55
 κας, ἀπὸ τῶν μερῶν ἀξιῶν τὰ ὅλα εἶδεναι· καίτοι ἐγὼ
 τὰ ἐναντία ἀκούσας, μέμνημαι, ὡς ὁ μὲν τὸ ὅλον εἶ-
 δῶς, εἰδείη ἂν καὶ τὸ μέρος· ὁ δὲ μόνον τὸ μέρος, οὐκέτι
 καὶ τὸ ὅλον. οὕτω καὶ μοι τόδε ἀποκρίναι, ὁ Φειδίας ἂν
 ποτε ἰδὼν ὄνυχα λέοντος, ἔγνω ἂν ὅτι λέοντός ἐστιν, εἰ
 μὴ ἑώρακει ποτὲ λέοντα ὅλον; ἢ σὺ ἀνθρώπου χεῖρος
 ἰδὼν, ἔσχες ἂν εἰπεῖν, ὅτι ἀνθρώπου ἐστὶ, μὴ πρότερον
 εἰδὼς μὴδ' ἑωρακώς ἀνθρώπον; τί σιγᾷς; ἢ βούλει ἐγὼ
 ἀποκρίνωμαι ὑπὲρ σοῦ τά γε ἀναγκαῖα, ὅτι οὐκ ἂν

6 Ἰδὼν ὄνυχα λέοντος, ἔγνω ἂν)
 Τὸν ἐγκεκαλυμμένον λόγον, ὅς ἐστι
 σοφισματώδης, ἐπ' οὐδενὶ καταστρέ-
 φαν χρησίμῳ ἀναλαμβάνει. πλὴν
 ἐστὶ καὶ μερικὴ γνῶσις αὐτόπιστος
 καὶ ἀληθής, καὶ μὴδὲν τοῦ καθόλου
 δεσμεῖν. ὡς φέρε τοῦ ἀριθμοῦ μέρη ὁ
 δύο καὶ ὁ τέσσαρα, ὁ δὲ τούτων συν-
 εκτικὸς ὁ δέκα προσεχῶς, ὡς καὶ τοῦ
 δέκα ὁ ἑκατὸν, καὶ τούτου ὁ χίλια,
 καὶ κείνου ὁ μυρία. οὐδὲν μέντοι κα-
 λύσει τὸν τὰ δέκα μὴ ἐπιστάμενον
 εἰδῶν, μὴ δὲ γε τὴν τῶν ἀριθμῶν
 ἥτις φύσις αὐτοῖς, τοῦτο γοῦν ἐπί-
 στασθαι ἀπαργαλίτως, ὡς μία καὶ
 μία δύο, καὶ δις δύο τέσσαρα. ὥστε
 οὐ πᾶν γενναῖος ὁ διατρέπων λόγος
 τὸν τοιοῦτον λόγον, ὡς εἰ μὴ τὸ καθ-
 ὅλου τις εἶδη οὐδὲ τὸ κατὰ μέρος.

τοῦναντίον γὰρ ἀπὸ τῶν μερῶν, τὸ
 ὅλον συλλογίζεται, καὶ ἡ τῶν κατὰ
 μέρος ἄθροισις πρὸς γνῶσιν τοῦ καθό-
 λου λεγομένου καθ' ἑαυτὴν ὑφιστα-
 μένη. ταῦτη καὶ ὁ σοφὸς ὕμν' Ἀρι-
 στοτέλης τερετίσματα που τῶν ἑαυ-
 τοῦ λόγων φησὶ τὰ καθόλου. ὥστε
 καὶ ὁ τοῦ λέοντος ὄνυχ' αὐτὸ τὸ μέρος
 γνῶσθ' ἐξ ἀναλογίας τῷ φιδίᾳ, εἰ
 καὶ μὴ τὸ ὅλον εἴδῃς, τὸ γοῦν μέγε-
 θος παραστήσαι τοῦ θηρίου οὐδὲν πε-
 ποίηκεν ἐμποδόν, εἰ δὲ καὶ ἀναλο-
 γίαν ἀναιρήσεις, τί ἂν ἄλλο, ἢ πρὸς
 ἄλογον σαντὸν συνωθήσεις, καὶ τῶν
 ὄντων ἀπάντων ἀνεπαίσθητον ζῶν;
 καὶ φθόνος οὐδέις σοι τῆς σοφῆς τού-
 της ἐμπληξίας· δι' ἣν καὶ πρὸς τοὺς
 λύκους ἀποπεμφθῆση ὡς λύκινος τῷ
 ὄντι καὶ ἂν καὶ καλεῖται. V.

Lyc. Vah, Hermotime, quam firma sunt, quae dixisti,
 dum postulas, ex partibus nos cognoscere tota: ego vero
 contraria me audire memini, qui totum norit, eum nosse
 etiam partes; qui vero partem modo, eum non continuo
 scire totum. Sic illud etiam mihi responde: Phidias, unguem
 leonis videns, num leonis eum esse cognovisset, si totum
 nunquam leonem vidisset; aut hominis tu manum videns
 an posses nobis dicere, eam esse hominis, si prius neque
 novisses, neque vidisses hominem? quid taces? aut vis, ego
 pro te necessaria respondeam, te non posse, videlicet. Igi-

εἶχες; ὥστε κινδυνεύει ὁ Φειδίας ἄπρακτος ἀπελήλυθε-
 ναι, μάτην ἀναπλάσας τὸν λέοντα· οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν
 Διόνυσον, ὦ παῖ, λέγων. ἢ πῶς ταῦτ' ἐκείνοις ὁμοία;
 τῷ μὲν γὰρ Φειδία καὶ σοι οὐδὲν ἄλλο τοῦ γνωρίζειν τὰ
 μέρη αἴτιον ἦν, ἢ τὸ εἶδέναι τὸ ὅλον, ἄνθρωπον λέγων, καὶ
 λέοντα· ἐν φιλοσοφίᾳ δὲ, οἷον τῇ Στωϊκῶν, πῶς ἂν ἀπὸ
 τοῦ μέρους καὶ τὰ λοιπὰ ἴδοις; ἢ πῶς ἂν ἀποφαίνοιο ὡς
 56 καλὰ; οὐ γὰρ οἶσθα τὸ ὅλον, οὗ μέρη ἐκείν' ἐστίν. Ὁ
 δὲ Φῆς, ὅτι τὰ κεφάλαια ῥάδιον ἀκοῦσαι ἀπάσης φι-
 λосоφίας ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, οἷον, ἀρχὰς αὐτῶν,
 καὶ τέλη, καὶ τί θεοὺς οἰόνται εἶναι, τί ψυχὴν, καὶ τίνες
 μὲν σώματα πάντα φασί, τίνες δὲ καὶ ἀσώματα εἶναι
 ἀξιῶσι, καὶ ὅτι οἱ μὲν ἡδονὴν, οἱ δὲ, τὸ καλὸν ἀγαθὸν
 καὶ εὐδαιμον τίθενται, καὶ τὰ τοιαῦτα· αὐτῶσι μὲν ἀ-
 κοῦσαντας, ἀποφῆναι ῥάδιον, καὶ ἔργον οὐδὲν· εἰ-
 δέναι δὲ ὅστις ὁ τάληθ' ἔστιν, ὅρα μὴ οὐχὶ μό-
 ριον ἔστιν ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν δέχεται. ἢ τέ

tur infecta re abiturus videtur tuus Phidias, effictio frustra
 leone, dicens, nihil hoc ad Bacchum, puer. Aut quomo-
 do haec illis similia? Phidiae enim & tibi nulla fuit causa
 alia partes agnoscendi, praeter eam, quod integrum nos-
 feris, hominem dico, & leonem. In philosophia autem, e.
 g. Stoicorum, quomodo ex parte cognosces etiam reliqua?
 aut quomodo pulchras pronuntiabis? neque enim totum
 nosti, cuius illae partes sunt. Quod vero dicis, capita sum-
 ma philosophiae facile esse audire exigua diei parte, e. g.
 principia cuiusque, & fines, & quid Deos putent esse,
 quid animam? qui corpora esse omnia dicant, qui incor-
 poreae etiam quaedam velint esse? & quod alii quidem in
 voluptate, alii vero in honestate bonum ac felicitatem col-
 locant, & similia, sic audire & reddere facile est, & labor
 nullus. Scire vero, quis sit ille, qui vera dicat, vide, ne non

γὰρ ἐκεῖνοι παρόντες, ὑπὲρ αὐτῶν τούτων ἑκατοντάδας καὶ χιλιάδας βιβλίων ἕκαστοι συγγεγράφασιν, ὡς πείσαιεν, οἶμαι, ἀληθῆ εἶναι τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα, καὶ ἃ σοι ἐδόκει ῥάδια, καὶ εὐμαθῆ; νῦν δὲ μάντεως, οἶμαι, δεήσει σοι κἀνταῦθα πρὸς τὴν αἴρεσιν τῶν κρείττωνων, εἰ μὴ ἀνέχη τὴν διατριβὴν, ὡς ἀκριβῶς ἐλέσθαι αὐτὰς ἅπαντα, καὶ ὅλον ἕκαστον κατανοήσας· ἐπιτομος γὰρ αὕτη γένοιτ' ἂν, οὐκ ἔχουσα περιπλοκάς, οὐδ' ἀναβολάς, εἰ μεταστειλάμενος τὸν μάντιν, ἀκούσας τῶν κεφαλαίων ἁπάντων, σφαγιάζοιο ἐφ' ἑκάστοις ἀπαλλάξει γὰρ σε ὁ θεὸς μυρίων πραγμάτων, δείξας ἐν τῷ τοῦ ἱερείου ἥπατι ἅ τινά σοι αἰρετέον. Εἰ δὲ βούλει, καὶ 57 ἄλλο τι ἀπραγμονέστερον ὑποθήσομαί σοι, ὡς μὴ ἱερεῖα καταθύης ταυτὶ, καὶ θυσιάῃ τῷ μὴδ' ἱερεῖα τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παρακαλῆς, ἀλλ' ἐς κάλπιν ἐμβαλὼν γραμματεῖα, ἔχοντα τῶν φιλοσόφων ἑκάστου τού-

tam pars sit diei, quam dies multos postulet. Aut quid illis in mentem venit, ut de his ipsis rebus centenos millenosque libros singuli conscriberent? ut persuadeant nempe, vera esse paucula illa, quae facilia tibi videbantur & discen- tibus obvia. Iam vero vate, puto, opus erit tibi hic etiam ad meliorum electionem, si morae impatiens sis, qua curiose considerata unaquaque re integra, eligas ipse omnia. Compendiaria enim haec forte *via* fuerit, nihil habens perplexum, dilationes nullas, si haruspice advocato, dum audis capita singula, exta de unoquoque consulas. Infinitis enim te molestiis Deus liberabit, ostendens in hepate victimae, quae tibi eligenda sint. Si vero vis, etiam aliud quiddam tibi minus etiam molestum subiiciam, ut non mactes ista *sacrificia*, & hostias consulas, *sed* neque advocos facerdotem aliquem magna mercede conducendum: sed coniectis in urnam tabellis, singulorum nomina philosophorum

νομα, κέλευε παῖδα τῶν ἀνέβων ἀμφιβαλῆ τινα, προσ-
ελθόντα πρὸς τὴν κάλπιν, ἀνελεσθαι ὃ, τι ἂν πρῶτον
ὑπὸ τὴν χεῖρα ἔλθῃ τῶν γραμματείων, καὶ τολοιπὸν
κατὰ τὸν λαχόντα ἐκείνουν, ὅστις ἂν ᾖ, Φιλοσόφει.

58 EPM. Ταυτὶ μὲν, ὦ Λυκῖνε, βωμολοχικὰ, καὶ οὐ
κατὰ σέ. σὺ δὲ εἰπέ μοι, ἥδη ποτὲ οἶνον ἐπρίω αὐτός;

ΛΥΚ. Καὶ μάλα πολλάκις.

ΕΡΜ. Ἀρ' οὖν περιήεις ἅπαντας ἐν κύκλῳ τοὺς ἐν τῇ
πόλει κατήλους, ἀπογευόμενος, καὶ παραβάλλον,
καὶ ἀντεξετάζων τοὺς οἶνους;

ΛΥΚ. Οὐδαμῶς.

ΕΡΜ. Χρὴ γὰρ, οἶμαί, σοι τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ
ἀξίῳ ἐντυχόντι ἀποφέρεσθαι.

ΛΥΚ. Νῆ Δία.

ΕΡΜ. Καὶ ἀπὸ γε τοῦ ὀλίγου ἐκείνου γεύματος, εἴ-
χης ἂν εἰπῇν ὁποῖος ἅπας ὁ οἶνός ἐστιν;

inscripta habentibus, iube puerum impuberem patrimonium
matrimoniumque accedere ad urnam, & extrahere, quaecun-
que tabellarum prima sub manum venerit, ac deinde se-
cundum eum, cuius fors exierit, qui demum cunque fue-
rit, philosophare.

Herm. Ista quidem, Lycine, scurrilia, neque digna te.
At dic mihi, ipse nequam vinum emisisti?

Lyc. Et saepe quidem.

Herm. Tum ergo circumibas circulo omnes in urbe cau-
pones, degustans & comparans, & inter se conferens vina.

Lyc. Minime vero.

Herm. Sufficit enim tibi, puto, in quod primum bonum
& dignum pretio incideris, de eo ferendum tibi curare.

Lyc. Per Iovem.

Herm. Et de parvo illo gustu dicere poteras, universum
vinum quale sit.

ΛΤΚ. Εἶχον γάρ.

ΕΡΜ. Εἰ δὲ δὴ ἔλεγες προσελθὼν τοῖς κατήλοις, ἐπει-
δὴ κοτύλην πρίασθαι βούλομαι, δότε μοι, ὦ οὔτοι, ἐκ-
πιεῖν ὅλον ἕκαστος ὑμῶν τὸν πίθον, ὡς διὰ παντὸς ἐπεξ-
ελθὼν, μάθοιμι ὅστις ἀμείνω τὸν οἶνον ἔχει, καὶ ὅθεν μοι
ὠνητέον· εἰ ταῦτ' ἔλεγες, οὐκ ἂν οἶε καταγελάσαι σου
αὐτούς· εἰ δὲ καὶ ἐπιπλέον ἐνοχλοῖς, τάχ' ἂν καὶ
προσχέαι τοῦ ὕδατος;

ΛΤΚ. Οἶμαι ἔγωγε, καὶ δίκαιά γ' ἂν πάθοιμι.

ΕΡΜ. Κατὰ ταῦτα δὴ καὶ ἐν φιλοσοφίᾳ· τί δεῖ ἐκ-
πιεῖν τὸν πίθον, δυναμένους ἀπ' ὀλίγου τοῦ γεύματος εἰ-
δέναι ὁποῖον τὸ πᾶν ἐστίν;

ΛΤΚ. Ὡς ὀλισθηρὸς εἶ, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ διαδιδρά- 59
σκεῖς ἐκ τῶν χειρῶν, πλὴν ἄλλ' ὠνησάς γε· οἴομενος γὰρ
ἐκπεφευγέναι, εἰς τὸν αὐτὸν κύρτον ἐμπέπτωκας.

ΕΡΜ. Πῶς τοῦτ' ἔφης;

Lyc. Poteram enim.

Herm. Si vero accedens ad caupones diceres, quando-
quidem emere vini heminam volo, date mihi, o isti, ebi-
bere totum quisque dolium, ut, ubi per omnes iero, intel-
ligam, quis melius vinum habeat, & unde mihi emendum
sit. Haec si dicas, non putas, te ab illis derisum iri: si vero
molestus esse pergas, forte etiam aqua iri perfusum?

Lyc. Equidem arbitror: nec fiat mihi iniuria.

Herm. Eadem igitur philosophiae ratio. Quid ebibere do-
lium opus est, cum possimus de parvo gustu scire, quale
sit universum?

Lyc. Quam lubricus es, Hermotime, & inter manus ef-
fugis? Quin tu adiuvisti me! dum enim effugisse te putas,
in nasam eandem incidisti.

Herm. Quid ita?

ΛΥΚ. Ὅτι αὐθόμολογούμενον πρᾶγμα λαβὼν, καὶ γνῶριμον ἅπασι, τὸν οἶνον, εἰκάξεις αὐτῷ τὰ ἀνομοιώτατα, καὶ περὶ ὧν ἀμφισβητοῦσιν ἅπαντες ἀφανῶν ὄντων· ὥστε ἔγωγε οὐκ ἔχω εἰπεῖν καθότι σοι ὅμοιος Φιλοσοφία καὶ οἶνος εἴη, ἄρα κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι καὶ Φιλόσοφοι ἀποδίδονται τὰ μαθήματα, ὥσπερ οἱ κάπηλοι, κερασάμενοί γε οἱ πολλοὶ, καὶ δολώσαντες, καὶ κακομετροῦντες· οὕτως δ' ἐπισκοπήσωμεν ὅ, τι καὶ λέγεις· τὸν οἶνον Φῆς τὸν ἐν τῷ πίθῳ ὅλον αὐτὸν αὐτῷ ὅμοιον εἶναι, καὶ μὰ Δι', οὐδὲν ἄτοπον· ἀλλὰ καὶ εἴ τις γεύσαιο ἀρυσάμενος ὀλίγον ὅσον αὐτοῦ, εἴσεται αὐτίκα ὀπιῶς ἅπας ὁ πίθος ἐστίν, ἀκόλουθον καὶ τοῦτο, καὶ οὐδὲν ἂν ἔγωγέ τι ἀντεῖπω. ὅρα δὴ καὶ τὸ μετὰ τοῦτο, Φιλοσοφία, καὶ οἱ Φιλοσοφῶντες, οἷον ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἄρα ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁσημέραι, καὶ περὶ τῶν αὐτῶν, ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ γάρ ἐστι, πρόδηλον, ὧ ἑταῖρε· ἢ οὐκ ἂν εἰκὸς ἔτι παρέμενες αὐτῷ κατὰ

Lyc. Quod rem, quae ipsa se satis prodit, & notam omnibus, vinum, fumis, eique assimilas dissimillima, de quibus nempe disputent omnes, cum sint obscura. Itaque non habeo dicere, qua re tibi similis philosophia & vinum sit. Numquid in hoc solo, quod etiam philosophi vendunt doctrinas, ut caupones, multi etiam interpolant, & adulterant, & male metiuntur? Ita vero inspiciamus, quod dicis. Ais vinum in dolio universum simile sibi esse, nec profecto id absurdum; sed etiam si quis haustum vel tantillum illius gustet, illum statim sciturum, quale totum sit dolium: consequens hoc etiam, neque quidquam equidem contra dixerō. Sed iam vide etiam, quod sequitur. Philosophia & philosophi, v. g. magister tuus, utrum eadem vobis dicit quotidie, & de iisdem, an alias alia? Multa enim sunt. Manifestum id quidem, amice: alioquin probabile non fuerit,

τὸν Ὀδυσσεά περινοστών, καὶ περιπλανώμενος, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρη ἂν σοι καὶ ἀπ᾽ ἀκούσαντι.

ERM. Πῶς γὰρ οὐ;

60

LYC. Πῶς οὖν οἶόν τέ σοι ἦν, ἀπὸ τοῦ πρώτου γεύματος εἰδέναι τὰ πάντα; οὐ γὰρ τὰ αὐτά γε, ἀλλ' αἰεττέρα καινὰ ἐπὶ καινοῖς ἔλέγετο, οὐχ ὥσπερ ὁ οἶνος αἰετὸς αὐτὸς ἦν. ὥστε, ὦ ἐταῖρε, ἦν μὴ ὅλον ἐκπίης τὸν πίθον, καὶ ἄλλως, μεθύων περιήεις; ἀτεχνῶς γὰρ ἐν τῷ πυθμένι δοκεῖ μοι ὁ θεὸς κατακρύψαι τὸ φιλοσοφίας ἀγαθὸν ὑπὸ τὴν τρύγα αὐτήν. δεήσει οὖν ὅλον ἐξαντλῆσαι ἐς τέλος, ἢ οὐποτ' ἂν εὖροις τὸ νεκτάρειον ἐκείνο πόμα, οὐ πάλαι διψῇ μοι δοκεῖς. σὺ δὲ οἶε τὸ τοιοῦτον αὐτὸ εἶναι, ὥς εἰ μόνον γεύσαιο αὐτοῦ, καὶ σπάσαιο μικρὸν ὅσον, αὐτίκα σε πάνσοφον γενησόμενον, ὥσπερ Φαῖσιν ἐν Δελφοῖς τὴν πρόμαντιν, ἐπειδὴν πῆν τοῦ ἱεροῦ νάματος, ἐνθεν εὐθὺς γίγνεσθαι, καὶ χάριν τοῖς προσιοῦσιν.

2 Ἀπίχρη) *Ηρμι. V.

se apud illum mansisse, Ulyssis illius instar circumeuntem & oberrantem, si eadem diceret, sed semel audisse tibi sufficeret.

Herm. Quī enim possit res habere aliter?

Lyc. Quomodo igitur potuisti de primo gustu nosse omnia? Neque enim eadem profecto, sed alia semper nova super nova dicebantur; non, quemadmodum vinum, semper idem erat. Itaque, sodalis, nisi totum ebibas dolium, etiam temere ebrius oberraveris. In ipso enim plane fundo videtur mihi Deus occultasse bonum philosophiae, sub ipsas faeces. Oportebit igitur totum ad finem usque exhaurire, aut nunquam invenias nectareum illum, quem olim sitire mihi videris, potum. Tu autem puras, tale hoc esse, ut, si modo gustes illud, & paulum quiddam haurias, continuo sapientiae omnis consultus fias, ut Delphis aiunt antistitam, cum de sacro fonte biberit, Deo statim plenam fieri, & respondere accedentibus. Sed non ita se res habere vi-

ἀλλ' οὐχ οὕτως ἔχειν ἔοικε. σύγ' οὖν ὑπὲρ ἡμῖσι τοῦ
 61 πίθου ἐκπεπωκώς, ἐνάρχῃσθαι ἐτι ἔλεγες. Ὅρα τοίνυν
 μὴ τῷδε μᾶλλον Φιλοσοφία ἔοικεν. ὁ μὲν γὰρ πίθος, ἐτι
 μενέτω σοι, καὶ ὁ κᾶπηλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ
 πανοσπερμία τις πυρὸς ὑπεράνω, καὶ μετὰ τοῦτο κύα-
 μοι, εἴτα κριθαὶ, καὶ ὑπὸ ταύταις, Φακοὶ, εἴτα ἐρέ-
 βινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς. εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι
 ἐθέλων τῶν σπερμάτων, καὶ ὃς ἀφελὼν τοῦ πυροῦ, οὐ-
 περ ἦν, ἀνέδωκε σοι δεῖγμα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς ἰδοῖς, ἄρα
 οὖν ἔχοις ἂν εἰπεῖν εἰς ἐκεῖνο ἀποβλέπων, εἰ καὶ οἱ ἐρέ-
 βινθοι καθαροὶ, καὶ οἱ Φακοὶ εὐτακεῖς, καὶ οἱ κύαμοι
 οὐ διάκενοι;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς.

ΛΥΚ. Οὐ τοίνυν οὐδὲ Φιλοσοφίαν ἀφ' ἐνός, ὣν Φήσει
 τις τοῦ πρώτου, μάθοι ἂν ἅπασαν ὁποῖά ἐστιν· οὐ γὰρ
 ἓν τι ἦν, ὥσπερ ὁ οἶνος, ὥπερ σὺ αὐτὴν ἀπεικάζεις,

detur. Itaque ipse tu, epoto iam ultra dimidium dolio, te
 circa initia adhuc esse dicebas. Vide igitur, ne huic potius
 similis videatur philosophia, *quod dicam*. Maneat enim ad-
 huc dolium, & mercator. Inesto autem non iam vinum,
 sed feminum quaedam omnigena congeries, triticum su-
 pra, deinde faba, tum hordeum, sub his lentescens, deinde ci-
 cer, & alia insuper varia. Si igitur tu emturus esses de femi-
 nibus, & ille de tritico auferens aliquid, ubi illud erat, spe-
 cimen tibi in manum daret, ut videas; numquid igitur pos-
 ses illo inspecto videre, an etiam purum cicer, mollis ad
 coquendum lens, & fabae non caesae?

Herm. Nequaquam.

Lyc. Ergo neque philosophiam ab uno aliquo, quod
 primum quis dixerit, universam didiceris, qualis sit. Neque
 unum aliquid erat, ut vinum, cui tu illam assimilas, &
 similem esse gustui postulas: at illam plane diversum quid

ἀξιῶν ὁμοίαν εἶναι τῷ γεύματι. τὸ δὲ ἑτεροῖόν τι ὥφθη,
οὐ παρέργου τῆς ἐξετάσεως θεόμενον. οἶνον μὲν γὰρ Φαῦ-
λον πρίασθαι, ἐν θυοῖν ὀβολοῖν ὁ κίνδυνος, αὐτὸν δὲ τινα
ἐν τῷ συμφετῷ παραπολεῖσθαι, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ
ἔφησθαι, οὐ μικρὸν εἶναι κακόν· ἄλλως τε, ὁ μὲν ὅλον
ἀξιῶν ἐκπιεῖν τὸν πίθον, ὡς κοτύλην πρίαίτο, ζημιῶσαι
ἂν τὸν κάπηλον, οὕτως ἀπίθانا γευόμενος· Φιλοσοφία
δὲ, οὐδὲν ἂν τοιοῦτο πάθοι, ἀλλὰ καὶ ὅτι πάμπολλα
πίης, οὐδὲν ἐλάττων ὁ πίθος γίγνεται, οὐδὲ ζημιώσεται
ὁ κάπηλος. ἐπιρρεῖ γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν τὸ πρᾶγ-
μα, ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ τῶν Δαναϊδῶν πί-
θος. ἐκεῖνος μὲν γὰρ τὸ ἐμβαλλόμενον οὐ συνεῖχεν, ἀλ-
λὰ διέρρει εὐθύς· ἐντεῦθεν δὲ, ἣν ἀφέλης τί, πλεῖον τὰ
λοιπὸν γίγνεται. Ἐβέλω δέ σοι καὶ ἄλλο ὅμοιον εἰπεῖν 62

Φιλοσοφίας περὶ γεύματος, καὶ μή με νομίσης βλασ-
φημεῖν περὶ αὐτῆς, ἣν εἶπω ὅτι Φαρμάκῳ ἀλεθρίῳ ἔοι-

10 Ἐπιρρεῖ γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν) ἄλλον μὲν ἐξαντλούμενον, ἢ δ' 16 Ὅτι φαρμάκῳ) Ὅτι ἡ φι-
λοσοφία φαρμάκῳ ἀλεθρίῳ ἔοικε.
ἐπιρρεῖ, τοῦτο ἡ παροιμία. V. F.

esse apparuit, quod exploratione non perfunctoria indi-
geat. Vinum enim malum emere periculo duorum obolo-
rum constat: ipsum vero aliquem in colluvione perire cum
ceteris, ipse initio dicebas non parvum esse malum. Ce-
terum ille, qui totum ebibere dolium postulet, ut deinde
emat heminam, cauponem damno illa absurda sua gusta-
tione auxerit: philosophiae autem nihil tale usu venit; sed
quantumcunque biberis, nihilo minus plenum fit dolium,
neque damnum ad cauponem pervenit. Adfuit enim, quod
in proverbio est, res illa, quo magis exhauritur, contraria
ratione illi Danaïdum dolio: illud enim, quidquid infunde-
retur, non continebat, quin statim diffunderet; hic autem, si
quid abstuleris, plus fit quod superest. Volo autem aliud
quoque de gustu philosophiae simile dicere: neque maledi-
cere me putaveris, si veneno illam pernicioso similem di-

κεν, οἷον κωνεῖω, ἢ ἀκονίτω, ἢ ἄλλω τῶν τοιούτων. οὐδὲ γὰρ ταῦτα, ἐπεὶ περ θανατηφόρα ἐστὶν, ἀποκτείνειν ἂν, εἴ τις ὀλίγον ὅσον ἀκαριαῖον ἀποξύσας αὐτῶν, ἄκρῳ τῷ ὄνυχι ἀπογεύσασατο, ἀλλὰ ἢ μὴ τοσούτον ὅσον χρῆ, καὶ ὅπως, καὶ ἔν οἷς, οὐκ ἂν ἀποθάνοιο προσεγεγκάμενος· σὺ δὲ ἡξίους τοῦλάχιστον ἐξαρκεῖν, ὥς ἀποτελέσσαι τὴν τοῦ ὅλου γνῶσιν.

- 63 EPM. Ἔστω ταῦτα ὡς βούλει, Λυκῖνε. τί οὖν ἕκαστον ἔτη χρῆ βιῶναι, καὶ τοσαῦθ' ὑπομεῖναι πράγματα; ἢ οὐκ ἂν ἄλλως φιλοσοφῆσαιμεν;

ΛΥΚ. Οὐ γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε· καὶ δεῖνόν οὐδέν, εἴ γε ἀληθῆ ἔλεγες ἐν ἀρχῇ, ὡς ὁ μὲν βίος βραχύς, ἡ δὲ τέχνη μακρὴ· νῦν δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθῶν, ἀγανακτεῖς, εἰ μὴ αὐθιμερόν ἡμῖν πρὶν θῆναι ἥλιον, Χρύσιππος, ἢ Πλάτων, ἢ Πυθαγόρας γένοιο.

EPM. Περιέρχῃ με, ὦ Λυκῖνε, καὶ συνελαύνεις ἐς

xero, ut cicutae, vel aconito, aut alii ex eo genere. Neque enim haec, mortifera quantumvis, interficiant, si quis minutissimum quiddam & individuum, summo inde ungue abrasum degustet: sed nisi tantum, quantum opus est, & quomodo, & cum quibus; non moriatur, qui sumserit. Tu autem postulabas minimam particulam sufficere, ad perficiendam totius cognitionem.

Herm. Sint ista, uti vis, Lycine. Quid igitur? centumne annos vivere oportet, & tot sustinere molestias, aliter philosophari non licet?

Lyc. Non, Hermotime: neque id intolerabile putandum, siquidem vere dixisti ab initio, vitam brevem esse, artem autem longam. Nunc vero, nescio qua causa, indignaris, si non eodem die nobis ante solis occasum, Chrysippus, aut Plato, aut Pythagoras fias.

Herm. Circumvenis me, & in angustias cogis, nulla a

στενόν, οὐδέν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθὼν, ὑπὸ Φθόνου δηλαδὴ, ὅτι ἐγὼ μὲν προὔκοπτον ἐν τοῖς μαθήμασι, σὺ δὲ ὠλιγώρησας ἐαυτοῦ, τηλικούτος ὢν.

ΛΥΚ. Οἷσθ' οὖν ὃ δράσεις; ἐμοὶ μὲν, ὥσπερ κορυβαντιῶντι, μὴ πρόσεχε τὸν νοῦν, ἀλλ' ἕα ληρεῖν· σὺ δ' ὡς ἔχεις, προχῶρει ἐς τὸ πρόσθεν τῆς ὁδοῦ, καὶ πέραν ἐκ κατα τὰ ἐξ ἀρχῆς σοι δεδογμένα περὶ τούτων.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐκ ἔας σὺ βίαιος ὢν αἰρεῖσθαι τι, ἢ μὴ πειραθῶ ἀπάντων.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ εἶδέναι χρὴ, ὥς οὐκ ἂν ποτε ἄλλο εἴποιμι. βίαιον δὲ λέγων ἐμὲ, ἀναίτιον δοκεῖς μοι κατὰ τὸν ποιητὴν αἰτιάσθαι αὐτὸν, ἔστ' ἂν μὴ ἕτερός σοι λόγος συμμαχήσας, ἀφέλῃται τῆς βίας, ἥδη ἀγόμενον. ἰδοὺ γέ τοι καὶ τάδε πολλῶ βιαιότερα φαίη ἂν σοι ὁ λόγος· σὺ δ' ἐκείνον παρεῖς, ἐμὲ ὥς αἰτιάσῃ.

me affectus iniuria, prae invidia scilicet, quod ego progressus aliquo usque sum in doctrina, tu vero, id aetatis homo, te neglexisti.

Lyc. Scis ergo, quid facias? Mihi quidem, ut parum sanae mentis homini noli animum advertere, sed delirare me finito: tu vero, ut habes, perge viam; &c, ut ab initio tibi visum est de rebus hisce, ita perfice.

Herm. Sed tu, violentus homo, non pateris eligere me quidquam, nisi exploratis ante omnibus.

Lyc. Atqui bene noris, nunquam aliud me dicturum. Cum vero violentum me vocas, innocentem videris mihi, ut est apud poetam, accusare, qui ipse, donec alia ratio tibi succenturiata a vi me liberet, iam auferatur. Ecce enim ista multo iam violentiora dixerit tibi ratio. Tu vero, illa omissa, me forte accusabis.

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; Θαυμάζω γὰρ εἴτι ἄρρητον κατα-
λέλειπται αὐτῷ.

64 ΛΤΚ. Οὐχ ἱκανὸν εἶναί Φησι, τὸ πάντα ἰδεῖν καὶ
διεξελθεῖν δι' αὐτῶν, ὥς ἔχειν ἤδη ἐλέσθαι τὸ βέλτι-
στον, ἀλλ' ἔτι τοῦ μεγίστου ἐνδεῖν.

ΕΡΜ. Τίνος τούτου;

ΛΤΚ. Κριτικῆς τινος, ὃ θαυμάσιε, καὶ ἐξεταστικῆς
παρασκευῆς, καὶ νοῦ ὀξέος, καὶ διανοίας ἀκριβοῦς, καὶ
ἀδεκάστου, οἷαν χρὴ εἶναι τὴν περὶ τῶν τηλικούτων δι-
κασουσάν ἢ μάτην ἀν' ἅπαντα ἐωραμένα εἶη. ἀποδοτέον
σὺν Φησι, καὶ τῷ τοιούτῳ χρόνον οὐκ ὀλίγον, καὶ προ-
θέμενον ἅπαντα εἰς μέσον, αἰρεῖσθαι διαμέλλοντα, καὶ
βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοποῦντα· μήτε ἡλικίαν τοῦ
λέγοντος ἐκάστου, μήτε σχῆμα, ἢ δόξαν ἐπὶ σοφίᾳ αἰ-
δούμενον, ἀλλὰ κατὰ τοὺς Ἀρεοπαγίτας αὐτὸ ποιεῖν-
τα, οἱ ἐν νυκτὶ καὶ σκότῳ δικάζουσιν, ὥς μὴ ἐς τοὺς λέ-

Herm. Quae? Miror enim, si quid indictum ei praeter-
missum sit.

Lyc. Negat ratio, sufficere, si per nos videamus & perse-
quamur omnia, ad hoc, ut iam eligere, quod optimum est,
queamus; sed eo, quod maximum est, adhuc opus esse.

Herm. Quonam illo?

Lyc. Iudicandi quodam & explorandi apparatu, ingenio
acuto, intelligentia accurata & incorrupta, qualem nimi-
rum oportet esse, quae tantis de rebus iudicatura sit: alio-
quin frustra omnia inspecta fuerint. Tribuendum ergo, ait,
huic etiam tempus non parvum, &, in medium propo-
sitis omnibus, electionem ita faciendam, ut multum cuncteris,
teque sustineas, ac saepe consideres; nec aetatem uniuscu-
iusque, qui dicunt, neque habitum, aut gloriam sapientiae
reverearis, sed ut Areopagitarum more hoc agas, qui no-
ctu & in tenebris iudicant, ne ad hos, qui dicunt, sed ad

γοντας, ἀλλ' ἐς τὰ λεγόμενα ἀποβλέποιν, καὶ τότε ἤδη ἐξέσται σοι βεβαίως ἐλόμενῳ φιλοσοφεῖν.

ERM. Μετὰ τὸν βίον Φῆς. ἐκ γὰρ τούτων, οὐδενὸς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν ὡς ἐπὶ πάντα ἐλθεῖν, καὶ ἑκαστον ἀκριβῶς ἐπιθεῖν, καὶ ἐπιδόντα κρίναι, καὶ κρίναντα ἐλέσθαι, καὶ ἐλόμενον φιλοσοφῆσαι. μόνως γὰρ δὴ οὕτως εὐρεθῆναι Φῆς τὰληβες, ἄλλως δὲ οὐ.

ΛΥΚ. Ὅκνῳ γὰρ σοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι οὐδὲ 65 τοῦτό πω ἱκανόν, ἀλλ' ἐτι μοι δοκοῦμεν λεληθῆναι ἡμᾶς αὐτοὺς, οἴομενοι μὲν τι εὐρηκέναι βεβαίον, εὐρόντες δὲ οὐδὲν, ὥσπερ οἱ ἀλιεύοντες πολλάκις καθέντες τὰ δίκτυα καὶ βάρους τινὸς αἰσθόμενοι, ἀνέλκουσιν, ἰχθὺς παμπόλλους γὰρ περιβεβληκέναι ἐλπίζοντες, εἴτα ἐπειδὴν κάμωσιν ἀνασπῶντες, ἢ λίθος τις ἀποφαίνεται αὐτοῖς, ἢ κεράμιον, ψάμμῳ σεσαγμένον σκοπεῖ μὴ καὶ ἡμεῖς τι τοιούτων ἀνεσπάκαμεν.

ea, quae dicuntur, respiciant: tum demum licere, post firmam electionem, philosophari.

Herm. Post hanc vitam nempe. Quantum enim audio, nullius hominum vita suffecerit, ut ad omnes veniamus, & unumquemque accurate inspiciamus, inspectum iudicemus, eligamusque iudicatum, atque electione facta philosophemur. Hac enim sola ratione inveniri verum ais, alia minime.

Lyc. Piget enim tibi dicere, Hermotime, ne illud quidem iam satis esse, sed nos videri per imprudentiam putasse firmum quiddam a nobis inventum, invenisse autem nihil: uti piscatores saepe submissis retibus pondus quoddam sentientes, extrahunt, pisces se quamplurimos comprehendisse rati; deinde, cum multo labore extraxerunt, aut lapis illis apparet, aut figlinum vas arena impletum. Vide, ne nos quoque tale quid extraxerimus.

ΕΡΜ. Οὐ μανθάνω τί σοι τὰ δίκτυα ταῦτα βούλεται· ἀτεχνῶς γάρ με περιβάλλεις αὐτοῖς.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν πειρῶ διεκδύναί· σὺν θεῷ γὰρ οἶσθαι θεῖν, εἰ καὶ τις ἄλλος· ἐγὼ γὰρ καὶ ἐφ' ἅπαντας ἔλθωμεν πειρώμενοι, καὶ τοῦτο ἐργασώμεθά ποτε, οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο δῆλον ἔσεσθαι νομίζω, εἴ τις ἐξ αὐτῶν ἔχει τὸ ζητούμενον, ἢ πάντες ὁμοίως ἀγνοοῦσι.

ΕΡΜ. Τί Φῆς; οὐδὲ τούτων τις πάντως ἔχει;

ΛΥΚ. Ἀδελφόν· ἢ σοι ἀδύνατον δοκεῖ ἅπαντας ψεύδεσθαι, τὸ δ' ἀληθές, ἄλλο τι εἶναι πρὸς μηδενὸς αὐτῶν πω εὔρημένον.

66 ΕΡΜ. Πῶς οἶόντε;

ΛΥΚ. Οὕτως· ἔστω γὰρ ὁ μὲν ἀληθὴς ἀριθμὸς ἡμῖν, εἴκοσιν. οἷον, κυάμους τις εἴκοσιν ἐς τὴν χεῖρα λαβὼν, ἐπωλεισάμενος, ἐρωτάτω δέκα τινας, ὅποσοι εἰσὶν οἱ κύαμοι ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, οἱ δ' εἰκάζοντες, ὁ μὲν ἑπτὰ,

Herm. Non assequor, quid illa sibi retia velint: plane enim illis me comprehendis.

Lyc. Exire igitur tenta. Dei enim virtute, si quis alius, natate didicisti. Ego enim, etiam cum tentando per omnes iverimus, idque perfecerimus aliquando, nondum puto neque id ipsum planum futurum, habeatne aliquis eorum id, quod quaerimus, an similiter omnes ignorent.

Herm. Quid ais? neque horum quisquam omnino illud habet?

Lyc. Obscurum: nisi forte fieri non posse putas, ut fallantur omnes, verumque aliud plane quiddam sit, a nullo dum illorum inventum.

Herm. Quò fieri illud possit?

Lyc. Ita. Sit enim verus nobis numerus, viginti. Verbi causa fabas aliquis viginti manu sumens, ea clausa interroget decem homines, quot sint in manu sua fabae? at illi

ὁ δὲ πέντε, ὁ δὲ τριάκοντα λεγέτωσαν, ὁ δὲ τις δέκα, ἡ πεντεκαίδεκα, καὶ ὅλως ἄλλος ἄλλον τινὰ ἀριθμόν. ἐνδέχεται μέντοι καὶ κατὰ τύχην τινὰ ἀληθεῦσαι, ἥ γάρ;

ΕΡΜ. Ναί.

ΛΥΚ. Οὐ μὴν οὐδὲ τοῦτο ἀδύνατον, ἅπαντας ἄλλον ἄλλους ἀριθμούς εἰπεῖν, τοὺς ψευδεῖς, καὶ οὐκ ὄντας, μηδένα δὲ αὐτῶν φάναι, ὅτι εἴκοσιν ὁ ἀνὴρ κυάμους ἔχει· ἢ τί Φῆς;

ΕΡΜ. Οὐκ ἀδύνατον.

ΛΥΚ. Κατὰ ταῦτα τοίνυν ἅπαντες μὲν οἱ φιλοσοφῶντες τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦσιν ὁποῖόν τι ἐστὶ, καὶ λέγουσιν ἄλλος ἄλλο τι αὐτὴν εἶναι, ὁ μὲν, ἡδονὴν, ὁ δὲ, τὸ καλόν, ὁ δὲ, ὅσα ἑτέρα φασὶ περὶ αὐτῆς. εἰκὸς μὲν οὖν καὶ τούτων ἐν τι εἶναι τὸ εὐδαιμόν· οὐκ ἀπεικὸς δὲ καὶ ἄλλο τι παρ' αὐτὰ πάντα· καὶ εἰκάμεν ἡμεῖς ἀνάπαλιν ἢ ἐχρῆν, πρὶν τὴν ἀρχὴν εὐρεῖν, ἐπείγεσθαι πρὸς

divinantes dicant unus septem, alius quinque, alius triginta, alius decem aut quindecim, & in universum alium alius numerum. Fieri quidem potest, ut aliquis forte quadam verum dicat. Nonne ita est?

Herm. Est sane.

Lyc. Verum enimvero neque illud non potest accidere, ut omnes, alium alii, numeros falsos dicant, non veros, nemo autem illorum dicat, viginti fabas virum habere. Aut quid ais?

Herm. Fieri sic posse.

Lyc. Eadem ratione igitur philosophi omnes felicitatem quaerunt, qualis sit, & eam dicunt alius in alia re inesse, unus quidem in voluptate, alius in honesto, alii alia omnia de ea dicunt. Veri igitur simile est, horum unum quoddam esse summum bonum; sed nec abhorret, esse quiddam praeter illa omnia. Itaque videmur nos, contra quam oportet

τὸ τέλος. ἔδει δ' οἶμαι, πρότερον Φανερόν γενέσθαι, ὅτι ἔγνωσται τὰληθές, καὶ πάντως ἔχει τις αὐτὸ εἰδὼς τῶν Φιλοσοφούντων· εἶτα μετὰ τοῦτο, τὸ ἐξῆς ἂν ἦν ζητῆσαι, ὥς πειστέαν ἐστίν.

ERM. Ὡστε, ὦ Λυκῖνε, τοῦτο Φῆς, ὅτι οὐ δ' ἂν διὰ πάσης Φιλοσοφίας χωρήσωμεν, οὐδὲ τότε πάντως ἔσομεν τὰληθές εὐρέιν.

ΛΥΚ. Μὴ ἐμέ, ὦ γαθε, ἐρώτα, ἀλλὰ τὸν λόγον αὐθις αὐτόν· καὶ ἴσως ἂν ἀποκρίναίτο σοι ὅτι οὐδέπω, ἐστ' ἂν ἀόηλον ἦ, εἰ ἓν τι τούτων ἐστίν, ὧν οὔτοι λέγουσιν.

- 67 ERM. Οὐδέποτε ἄρα ἐξ ὧν σὺ Φῆς, εὐρήσομεν, οὐδὲ Φιλοσοφῆσομεν, ἀλλὰ δεήσει ἡμᾶς ἰδιώτην τινὰ βίον ζῆν, ἀποστάντας τοῦ Φιλοσοφεῖν. τοῦτο ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν Φῆς ἀδύνατον εἶναι Φιλοσοφῆσαι, καὶ ἀνέφικτον ἀν-

7 Τὰληθές εὐρέιν) ἵνα καὶ εὐρή- σεις; τῆς ἀνθρώπου φύσεως κατὰ σὸ τίς ἂν εὐρήσει, βδελυρότατα, ἀν- οὐδ' ὅλως ἐχούσης τὸ κεκριμένον καὶ θραύς ἂν; καὶ τίς τούτῳ πιστεύ- ἀδιάπταιστον. Μ.

bat, initio nondum invento festinare ad finem. Oportebat autem, puto, planum ante fieri, cognitam esse veritatem, & omnino haberi illam ab uno, qui eam sciat, philosophorum: ac deinde quaerendum erat, cui illorum fides sit habenda.

Herm. Hoc igitur, Lycine, dicis, neque si per unamquamque eamus philosophiam, ne sic quidem, inquam, omnino verum nos invenire posse.

Lyc. Noli me, bone vir, interrogare, sed ipsam rursus rationem. Atque illa tibi forte respondeat, nondum hoc omnino nos posse, dum obscurum maneat, sitne aliquid eorum, quae isti dicunt.

Herm. Nunquam igitur, quantum dicis, inveniemus, neque philosophabimur, sed idiotarum nos vitam vivere oportebit, & a philosophia desistere. Hoc cogitur ex iis, quae dicis, fieri non posse, ut philosophemur, pervenire ad eam

θρώπων γε ὄντι. ἀξιοῖς γὰρ τὸν φιλοσοφῆσιν μέλλοντα, ἐλέσθαι πρῶτον φιλοσοφίαν τὴν ἀρίστην· ἡ δ' αἵρεσις, οὕτω σοι ἐδόκει μόνως ἀκριβὴς ἀν γενέσθαι, εἰ διὰ πάσης φιλοσοφίας χωρήσαντες, ἐλοίμεθα τὴν ἀληθεστάτην. εἴτα λογιζόμενος ἐτῶν ἀριθμὸν, ὅπως ἐκάστη ἰκανός ἐστιν, ὑπερεξέπιπτες, ἀπομηκύνων τὸ πρᾶγμα ἐς γενεὰς ἄλλας, ὡς ὑπερήμερον γίγνεσθαι τὰληθές τοῦ ἐκάστου βίου. τελευτῶν δέ, καὶ τοῦτο αὐτὸ οὐκ ἀνενδοίαστον ἀποφαίνεις, ἄδηλον εἶναι λέγων, εἴτε εὔρηται πρὸς τῶν φιλοσοφούντων πάλαι τὰληθές, εἴτε καὶ μή.

ΛΥΚ. Σὺ δὲ πῶς, Ἑρμότιμε, δύναο ἀν ἐπομοσάμενος εἰπεῖν ὅ, τι εὔρηται πρὸς αὐτῶν;

ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἀν ὁμῶσαιμι.

ΛΥΚ. Καίτοι πόσα ἄλλα παρεῖδαν ἐκὼν σοι, ἐξετάσεως μακρᾶς καὶ αὐτὰ δεόμενα;

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα;

68

homini nato non licere. Postulas enim, eum, qui philosophaturus sit, eligere primum philosophiam optimam. Eligio porro ista ita demum accurata tibi videtur esse, si per omnem philosophiam euntes, eam, quae verissima est, eligamus. Deinde dum computas annorum numerum, qui unicuique *sectae* sufficiat, modum omnem excessisti, producto in alias generationes negotio, ut adeo post terminum vitae singulorum veniat demum veritas. Denique vero id ipsum quoque dubitatione non usquequaque liberum esse pronuntias, qui dicas, obscurum esse, inventane sit olim a philosophis veritas, necne.

Lyc. At tu, Hermotime, num possis iuratus dicere, eam inventam ab illis esse?

Herm. Equidem non iuraverim.

Lyc. Quam multa etiam praetervidi tibi prudens, examine longo quae & ipsa opus habeant?

Herm. Quae?

ΛΥΚ. Οὐκ ἀκούεις τῶν Στωϊκῶν, ἢ Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι Φασκόντων, τοὺς μὲν, εἰδέναι τοὺς λόγους ἐκάστους, τοὺς δὲ μὴ, καίτοι τάγε ἄλλα πάνυ ἀξιολογίους ὄντας;

ΕΡΜ. Ἀληθῆ ταῦτα.

ΛΥΚ. Τὸ τοίνυν διακρίναι τοὺς εἰδότας, καὶ διαγινώσκειν, ἀπὸ τῶν οὐκ εἰδόντων μὲν, Φασκόντων δὲ, αὐτοὶ σοὶ δοκεῖ πάνυ ἐργῶδες εἶναι;

ΕΡΜ. Καὶ μάλα.

ΛΥΚ. Δεήσει τοίνυν σέ, εἰ μέλλεις Στωϊκῶν τὸν ἄριστον εἰσεσθαι, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ πάντας, ἀλλ' οὖν ἐπὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐλθεῖν, καὶ πειραθῆναι, καὶ τὸν ἀμείνω προστήσασθαι διδάσκαλον, γυμνασάμενόν γε πρότερον, καὶ κριτικὴν τῶν τοιούτων δύναμιν πορισάμενον, ὥς μὴ σε λήθῃ ὁ χείρων προκριθεῖς. καὶ σὺ καὶ πρὸς τοῦτο ὄρα, ὅσου δεῖ τοῦ χρόνου, ὃν ἐκὼν παρήκα, δεδιώς μὴ σὺ ἀγανακτήσης, καίτοι τό γε μέγιστόν τε ἅμα καὶ

Lyc. Nonne audis, qui se Stoicos, aut Epicureos, aut Platonicos esse dicant, eorum partim scire rationes singulas, alios non item, quamvis dignos fide ceteroquin homines?

Herm. Vera ista.

Lyc. Discernere igitur eos, qui sciunt, & dignoscere ab his, qui, cum nesciant, scire tamen se dicant, nonne operosum valde esse tibi videtur?

Herm. Valde id quidem.

Lyc. Oportebit igitur te, si optimum Stoicorum nosse volueris, si non ad omnes, ad plerosque certe illorum accedere, & tentare, & meliorem tibi magistrum eligere, instituta prius exercitatione, & iudicandi de talibus comparata facultate, ne imprudens deteriorem praeferas. Tu vero hoc etiam vide, quanto opus sit tempore, quod praetermisi volens, veritus, ne indigne ferres, licet maximum

ἀναγκαιότατον ἐν τοῖς τοιούτοις, λέγω δὴ τοῖς ἀδήλοισι
 τε, καὶ ἀμφιβάλοις, ἐν τούτῳ ἐστίν, οἶμαι. καὶ μόνῃ
 σοι αὕτη πιστὴ καὶ βέβαιος ἐλπίς ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν τε
 καὶ εὐρεσίν αὐτῆς, ἄλλη δὲ οὐδ' ἥτισουν, ἢ τὸ κρίνειν δύ-
 νασθαι, καὶ χωρίζειν ἀπὸ τῶν ἀληθῶν τὰ ψευδῆ, καὶ
 ὑπάρχειν σοι κατὰ τοὺς ἀργυρογνώμονας διαγιγνώσκειν
 ἃ, τε δοκιμα καὶ ἀκίβδηλα, καὶ ἃ παρακεκομμένα
 καὶ εἴ ποτε τοιαύτην τινὰ δύναμιν καὶ τέχνην πορισά-
 μενος, ἥεις ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν λεγομένων· εἰ δὲ μὴ,
 εὖ ἴσθι ὡς οὐδὲν κωλύσει σε τῆς ῥίνης ἔλκεσθαι ὑφ'
 ἐκάστων, ἢ θαλλῶ προδειχθέντι ἀκολουθεῖν, ὥσπερ τὰ
 πρόβατα. μᾶλλον δὲ τῷ ἐπιτραπεζίῳ ὕδατι ἑοικῶς ἐσθι,
 ἐφ' ὃ, τι ἂν μέρος ἐλκύσῃ σέ τίς, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἀγό-
 μενος· ἢ καὶ, ἡ Δία, καλάμῳ τινὶ, ἐπ' ὄχθῃ παραπο-
 ταμῖα πεφυκότι, καὶ πρὸς πᾶν τὸ πνέον καμπτομένῳ,
 καὶ μικρὰ τις αὔρα διαφυσήσασα, διασαλεύσῃ αὐτόν.

12 Τῷ ἐπιτραπεζίῳ ὕδατι) Τῷ καὶ τῆς ἐπιφανείας ἐπαπειστικὸς τῷ
 ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐκχεομένῳ, ὃ διὰ δακτύλου ὀχνητοῦντι αὐτὸ φιλεῖ
 τὴν ἰσορροπίαν καὶ τὸ ἀπαρέγκλι- ἔπεσθαι, ὅτι τῆς φύσεως ὑπάρχει καὶ
 τον τῆς τραπέζης ἐπὶ χάρας μένον, ἀτριμῆν μὴ πεφυκός. V.

& maxime necessarium in talibus, obscuris inquam & am-
 biguis, unum hoc esse arbitrer. Ac sola tibi haec fidelis &
 firma spes ad veritatem inveniendam; alia vero quaecun-
 que nulla, quam si iudicare possis & separare a veris falsa,
 si facultas tibi sit, qualis agentariorum, dignoscendi proba
 & fraudis expertia ab his, quae adulterata sunt. Et, si quan-
 do facultate illa atque arte comparata, ad eorum, quae di-
 cuntur, examen accedas, bene habet: sin vero minus, nihil,
 mihi crede, obstat, quo minus naribus traharis ab uno-
 quoque, aut fruticem praemonstratum sequaris uti pecora.
 Potius vero fusae per mensam aquae similis eris, qui, quam-
 cunque te in partem summo quis digito trahat, sequare;
 aut, per Iovem, enatae ad fluminis ripam arundini, ad
 quemvis spiritum flexae, quam & minuta quaevis aura fla-

69 Ὡς εἴ γε τίνα εὐρὴς διδάσκαλον, ὃς ἀποδείξειας περὶ, καὶ τῆς τῶν ἀμφισβητουμένων διακρίσεως, τέχνην τινὰ εἰδῶς, διδάξειέ σε, παύσῃ δηλαδὴ πράγματα ἔχων. αὐτίκα γάρ σοι τὸ βέλτιστον φανεῖται, καὶ τάληβες ὑπαχθὲν τῇ ἀποδεικτικῇ ταύτῃ τέχνῃ, καὶ τὸ ψεύδος ἐλεγχθήσεται, καὶ σὺ βεβαίως ἐλόμενος, καὶ κρίνας, φιλοσοφήσεις, καὶ τὴν τριπόθητον εὐδαιμονίαν κτησάμενος, βιώσῃ μετ' αὐτῆς, ἅπαντα συλλήβδην ἔχων τὰ ἀγαθὰ.

ERM. Εὖ γε, ὦ Λυκῖνε, παραπολὺ γὰρ ταῦτ' ἀμείνω, καὶ ἐλπίδος οὐ μικρᾶς ἐχόμενα λέγεις, καὶ ζητητέος ὡς εἴκειν ἡμῖν ἀνὴρ τις τοιοῦτος, διαγνωστικούς τε, καὶ διακριτικούς ποιήσων ἡμᾶς, καὶ τὸ μέγιστον ἀποδεικτικούς, ὡς τὰ γε μετὰ ταῦτα, ῥάδια ἤδη, καὶ ἀπράγμονα, καὶ οὐ πολλῆς διατριβῆς δεόμενα. καὶ ἐγὼ γε ἤδη χάριν οἶδά σοι, ἐξευρόντι σύντομόν τινα ταύτην ἡμῖν, καὶ ἀρίστην ὁδόν.

tu suo commoveat. Itaque si quem magistrum invenias, qui de demonstratione atque dubiorum diiudicatione artem, quam norit, te doceat, laborare nimirum defines. Statim enim quod optimum est tibi apparuerit, & verum demonstrativae illi arti subiectum; mendacium vero deprehendetur, tuque, firma electione facta & iudicio, philosophare, & expetita illa votis omnibus felicitate parata, cum ea vives, bona possidens coniunctim omnia.

Herm. Euge, Lycine, multum enim ista meliora dicis, & cum spe non mediocri coniuncta, quaerendusque, ut videtur, nobis talis vir est, qui illa nos dignoscendi diiudicandique facultate instruat, & quod maximum est, demonstrandi quoque: itaque ea, quae sequuntur, facilia iam, & molestiae expertia, nec morae multae indigentia. Atque iam tibi gratiam equidem habeo, qui compendiarium hanc nobis optimamque viam inveneris.

ΛΤΚ. Καὶ μὴν οὐδέπω χάριν ἂν μοι εἰδείης εἰκότως. οὐδὲν γὰρ σοι ἐξευρηκῶς ἔδειξα, ὡς ἐγγυτέρω σε ποιήσειν τῆς ἐλπίδος. τὸ δὲ, πολὺ πορρώτερω γεγόναμεν, ἢ πρότερον ἦμεν, καὶ κατὰ τοὺς παροιμιαζομένους, πολλὰ μοχθήσαντες, ὁμοίως ἐσμέν.

ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο Φῆς; πάνυ γὰρ λυπηρόν τι καὶ δύσελπι ἐρεῖν ἔοικας.

ΛΤΚ. Ὅτι, ὦ ἐταῖρε, καὶ εὐρωμεν ὑπισχνούμενόν 70
τινα εἶδέναι τε ἀπόδειξιν, καὶ ἄλλον διδάξειν, οὐκ αὐ-
τίκα, οἶμαι, πιστεύσομεν αὐτῷ, ἀλλὰ τινα ζητήσομεν
τὸν κρίναι δυνάμενον, εἰ ἀληθὴ ὁ ἀνὴρ λέγει. καὶ τούτου
εὐπορήσομεν, ἄδηλον ἔτι ἡμῖν, εἰ ὁ ἐπιγνώμων οὗτος οἶ-
δε διαγιγνώσκειν τὸν ὀρθῶς κρινόντα, ἢ μή. καὶ ἐπ' αὐ-
τὸν αὖτις τοῦτον, ἄλλου ἐπιγνώμονος, οἶμαι, δεῖ. ἡμεῖς
γὰρ πόθεν ἂν εἰδείημεν διακρίνειν τὸν ἀρίστα κρίνειν ду-
νάμενον; ὁρᾷς ὅποι τοῦτο ἀποτείνεται, καὶ ὡς ἀπέραν-

12 Εἰ ὁ ἐπιγνώμων) Εἰ δὲ τοῦτο, τί καὶ αἱ νῦν αὐταὶ ὑπὸ σοῦ λεγόμεναι ἀμφιβολίαι; V.

Lyc. Quin nondum debes mihi gratias: nihil enim vel inveni vel ostendi, quod spei te tuae propius admoveat. Sed multo, quam prius eramus, longius nunc absumus, & quod est in proverbio, post multum laborem, ut ante habemus.

Herm. Quid ita? videris enim triste quiddam & desperationis plenum dicturus.

Lyc. Quoniam, amice, etiamsi inveniamus aliquem, professum scire se demonstrationem, ac docere velle alios, non statim, puto, illi credemus, sed quaeremus, qui iudicare possit, an vera ille dicat? Et huius si oblata copia sit, obscurum adhuc nobis, utrum ille index dignoscere possit recte iudicaturum, necne? & ad hunc ipsum alio, arbitror, indice opus est. Nos enim unde sciamus diiudicare eum, qui iudicare possit optime? Vides, quorsum hoc pertineat,

τον γίγνεται, στήναί ποτε καὶ καταληφθῆναι μὴ δυνάμενος; ἐπεὶ καὶ τὰς ἀποδείξεις αὐτὰς, ὅποσας οἶόν τε εὐρίσκειν, ἀμφισβητουμένας ὄψει, καὶ μηδὲν ἐχούσας βέβαιον. αἱ γοῦν πλείους αὐτῶν, δι' ἄλλων ἀμφισβητουμένων πείθειν ἡμᾶς βιάζονται εἰδέναι· αἱ δὲ τοῖς πάνυ προδήλοις τὰ ἀφανέστατα συνάπτουσαι, οὐδὲν αὐτοῖς κοινωνοῦντα, ἀποδείξεις ὅμως αὐτῶν εἶναι φάσκουσιν. ὥσπερ εἴ τις οἴοιτο ἀποδείξιν εἶναι θεοῦς, διότι βωμοὶ αὐτῶν ὄντες φαίνονται. ὥστε, ὦ Ἑρμότιμε, οὐκ οἶδ' ὅπως, καθάπερ οἱ ἐν κύκλῳ θέοντες, ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν καὶ ἀπορίαν ἐπανελήλυθαμεν.

71 EPM. Οἷά με εἰργάσω, ὦ Λυκῖνε, ἀνθρακάς μοι τὸν θησαυρὸν ἀποφῆνας, καὶ ὡς ἔοικεν ἀπολεῖται μοι τὰ τοσαῦτα ἔτη, καὶ ὁ κάματος ὁ πολὺς.

ΛΥΚ. Ἄλλ', ὦ Ἑρμότιμε, πολὺ ἔλαττον ἀνιάσῃ, ἢ ἐννοήσῃς ὅτι οὐ μόνος ἔξω μένεις τῶν ἐλπισθέντων ἀγα-

& ut sit infinitum, cum stare nusquam, & comprehendi possit? quandoquidem ipsas quoque demonstrationes, quotquot inveniri possunt, in dubium revocari videas, neque firmum quidquam habere. Aliae enim & pleraeque illarum per alia, de quibus & ipsis adhuc lis est, persuadere nobis nituntur se scire: aliae vero, quae obscurissima manifestis copulant, & commune nihil habentibus, demonstrationes tamen illorum esse dicunt. Verbi causa, si quis putet inde se demonstraturum Deos esse, quod altaria illorum esse apparet. Itaque nescio quomodo, Hermotime, ut currentes in circulo ad idem initium & dubitationem rediimus.

Herm. Ut me tractasti, Lycine, qui thesaurum mihi in carbones redegeris! ut videtur, periire mihi tot anni & labor ille plurimus.

Lyc. Sed multo minus, Hermotime, moleste feres, si cogitaveris, non solum te speratis bonis carere, sed omnes,

θῶν, ἀλλὰ πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, περὶ ὄνου σκιᾶς μά-
χονται οἱ φιλοσοφούντες, ἢ τίς ἄρα δύναίτο δι' ἐκείνων
ἀπάντων χωρῆσαι, ὧν ἔφην; ὅπερ ἀδύνατον καὶ αὐτὸς
λέγεις εἶναι· νῦν δὲ, ὁμοίον μοι δοκεῖς ποιεῖν, ὥσπερ εἰ-
τις δακρυοῖ, καὶ αἰτιῶτο τὴν τύχην, ὅτι μὴ δύναίτο ἀν-
ελθεῖν εἰς τὸν οὐρανόν, ἢ ὅτι μὴ βύθιος ὑποδύς εἰς τὴν θά-
λατταν, ἀπὸ Σικελίας εἰς Κύπρον ἀναδύσεται, ἢ ὅτι μὴ
ἀρβείς πτηνὸς αὐθήμερόν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἰνδοὺς τε-
λεῖ· τὸ δ' αἴτιον τῆς λύπης, ὅτι ἡλπίκει, οἶμαι, ἢ ὅναρ
ποτὲ ἰδῶν τοιοῦτον, ἢ αὐτὸς αὐτῷ ἀναπλάσας, οὐ πρό-
τερον ἐξετάσας εἰ ἐφικτὰ εὔχεται, καὶ κατὰ τὴν ἀνθρώ-
που φύσιν. καὶ δὴ καὶ σὲ, ὦ ἐταῖρε, πολλὰ καὶ θαυ-
μαστὰ ὀνειροπολοῦντα νύξας ὁ λόγος, ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐκ-
θορεῖν ἐποίησεν. εἴτα ὀργίζῃ αὐτῷ, ἔτι μόλις τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς ἀνοίγων, καὶ τὸν ὕπνον οὐ ραδίως ἀποσειόμενος ὑφ'
ἡδονῆς ὧν ἐώρας. πᾶσχευσι δ' αὐτὸ καὶ οἱ τὴν κενὴν μα-

16 Τὴν κενὴν μακαρίαν) Κενὴ μα- γινομένη εὐδαιμονία, τοιαῦτα τοῖς
καρία ἢ κατὰ τοὺς ὕπνους τισὶν ἐγ- ὀνειρώττουσιν ἐμποιοῦσα τὰ εἰς τρυ-

ut ita dicam, de asini umbra pugnare philosophos. Aut
quis ire queat per illa, quae dixi, omnia? quod fieri posse
& ipse negas. Iam vero idem mihi videris facere, ac si quis
ploret & cum fortuna queratur, quod ascendere in coe-
lum nequeat, aut quod non profundo mari mergus a Sici-
lia emergere in Cyprum, aut quod non pennis sublatus ex
Graecia eodem die ad Indos perveniat: causam vero eius
doloris hanc habeat, quod speraverit, puto, aut viso forte
tali somnio, aut quod ipse sibi ultro finxerit, non explo-
rato prius, num ea optet, ad quae pervenire possit, quae-
que humanae naturae convenient. Et sane tibi quoque,
fodalis, multa & admirabilia somnianti latus fodiens ratio,
ex somno ut exsilires effecit. Deinde illi irasceris vix ape-
riens oculos, & non sine difficultate somnum prae volu-
ptate visorum excutens. Ufu illud venit etiam iis, qui va-

καρίαν ἑαυτοῖς ἀναπλάττοντες, ἣν μεταξὺ πλουτοῦσιν αὐτοῖς, καὶ θησαυροὺς ἀνορύττουσι, καὶ βασιλεύουσι, καὶ τᾶλλα εὐδαιμονοῦσιν, οἷα πολλὰ ἡ θεὸς ἐκείνη ῥα-
 διουργεῖ, ἡ εὐχὴ μεγαλόδωρος οὔσα, καὶ πρὸς οὐδέν ἀν-
 τιλέγουσα, καὶ πτηνὸς θέλη τις γενέσθαι, καὶ κολοσ-
 σιαῖος τὸ μέγεθος, καὶ ὅρη ὅλα χρυσᾷ εὐρίσκειν. ἦν τοί-
 νυν ταῦτα ἐννοοῦσιν αὐτοῖς, ὁ παῖς προσελθὼν, ἔρηταί τι
 τῶν ἀναγκαίων, οἷον, ὅθεν ἄρτους ὠνητέον, ἢ ὁ, τι ἢ
 φατέον πρὸς τὸν ἀπαιτοῦντα τούνοίκιον, ἐκ πολλοῦ περι-
 μένοντα, οὕτως ἀγανακτοῦσιν, ὡς ὑπὸ τοῦ ἐρομένου καὶ
 παρενοχλήσαντος ἀφαιρεθέντες ἅπαντα ἐκείνα τὰ γαθαί,
 72 καὶ ὀλίγου δέουσι τὴν ῥῖνα τοῦ παιδὸς ἀποτραγεῖν. Ἀλ-
 λά σὺ, ὦ Φιλότης, μὴ πάθῃς αὐτὸ πρὸς ἐμὲ, εἴ σε θη-
 σαυροὺς ἀνορύττοντα, καὶ πετόμενον, καὶ τινὰς ἐννοίας

φάν καὶ εὐτηρίαν ὅσα ὁ παρὼν διέξ-
 εις λόγος. διὸ καὶ μακαρία μὲν ὄσον
 ἐπὶ τῷ ὕπνῳ τὴν ἀπύλαυσιν ὑπο-
 βάλλομεν, κενὰ δὲ ὅτι μηδὲν ἰσθὲς
 ἔχει καὶ βίβαιον, ἀλλὰ μετὰ τοῦ

ὕπνου καὶ τὴν εὐτηρίαν ἀφίπτα-
 ται. τοιοῦτο καὶ τὸ τοῦ θεολόγου
 Γρηγορίου, κενὴν μακαρίαν τὰς Ἀ-
 θήνας ἀνόμαζε, ὡς κατ' οὐδὲν τῆς ἐν
 ὕπνῳ εὐτηρίας διαφερούσας. V.

nam illam Beatam *insulam* sibi fingunt. Si his, dum divites
 sunt, dum effodiunt thesauros, & regnant, & ceteris rebus
 beati sunt, qualia multa perpetrat Dea illa, cui Voti no-
 men est, magnifica muneribus, neque contradicens cui-
 quam, nec si volucris fieri quis velit, nec si Colossaea ma-
 gnitudine, nec si aureos totos montes invenire: haec igi-
 tur dum animo agitant, si puer accedens interroget neces-
 sarium quiddam, verbi gratia, unde panis emendus? aut
 quid respondendum mercedem domus repetenti, qui diu iam
 expectaverit? ita indignantur, quasi ab interrogante illo at-
 que interpellante ablata ipsis essent bona illa omnia, &
 parum abest, quin morsu nasum puero auferant. Tu vero,
 amice, noli eodem in me impetu ferri, si te effodientem
 thesauros, aut volantem, aut cogitationes quasdam maio-

ὑπερφυεῖς ἐννοοῦντα, καὶ τινὰς ἐλπίδας ἀνεπίκτους ἐλ-
 πίζοντα, φίλος ὢν, οὐ περιεῖδον διὰ πάντος τοῦ βίου,
 ὀνειρώτῃ μὲν ἴσως, ἀπὸρ ὀνειρώ γε συνόντα διαναστάν-
 τα δὲ, ἀξιώ πράττειν τὶ τῶν ἀναγκαίων, καὶ ὅ σε πα-
 ραπέμψῃ ἐς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου, τὰ κοινὰ ταῦτα Φρο-
 νοῦντα. ἐπεὶ ὅ γε νῦν ἔπραττες, καὶ ἐπενόεις, οὐδὲν τῶν
 ἱπποκενταύρων καὶ χιμαῖρῶν καὶ γοργόνων διαφέρει,
 καὶ ὅσα ἄλλα ὄνειροι, καὶ ποιηταὶ καὶ γραφεῖς ἐλεύθεροι
 ὄντες, ἀναπλάττουσιν, οὔτε γενόμενα πώποτε, οὔτε γε-
 νέσθαι δυνάμενα· καὶ ὅμως ὁ πολὺς λεῶς πιστεύουσιν
 αὐτοῖς, καὶ κηλοῦνται ὀρώντες, ἢ ἀκούοντες τὰ τοιαῦτα,
 διὰ τὸ ξένα καὶ ἀλλόκοτα εἶναι. Καὶ σὺ δὴ μυθοποιῶ 73
 τινος ἀκούσας, ὡς ἔστι τις γυνὴ ὑπερφυῆς τὸ κάλλος,
 ὑπὲρ τὰς Χάριτας αὐτὰς, ἢ τὴν Οὐρανίαν εἶναι, μὴ
 πρότερον ἐξετάσας εἰ ἀληθῆ λέγει, καὶ εἰ ἔστι που τῆς

res, quam natura patitur, agitantem, & spes habentem,
 ad quas perveniri non potest, pro amicitia nostra non pas-
 sus sum per omnem vitam in somnio suavi illo quidem,
 sed somnio tamen, versari; sed furgere iubeo, & facere
 quidquam eorum, quae opus sunt, quodque te ad id, quod
 superest, vitae dimittere possit communi illo sensu praedi-
 tum. Quod enim modo agebas, & cogitabas, ab Hippo-
 centauris & Chimaeris & Gorgonibus nihil quidquam dif-
 fert, & quaecunque alia somnia & poëtae & pictores pro
 sua libertate confingunt, quae nec fuere unquam, neque
 fieri possunt. Et tamen maior pars populi credunt illis, &
 videndis audiendisve talibus mulcentur, ob id ipsum nempe,
 quod peregrina sunt & absurda. Et tu sane cum ex fabula-
 tore quodam audisses, mulierem esse, quae puchritudine
 naturam supergressa, vel Gralias ipsas aut coelestem illam
Venerem vincat, non explorato prius, utrum vera dicat, &

γῆς ἡ ἀνθρώπος αὕτη, ἥρας εὐθύς, ὥσπερ Φασι τὴν Μή-
 δειαν, ἐξ ὀνείρατος ἐρασθῆναι τοῦ Ἰάσονος· ὃ δὲ δὴ μά-
 λιστα σε πρὸς τὸν ἐρωτα ἐπηγάγετο, καὶ τοὺς ἄλλους
 δὲ, ὅποσοι τοῦ αὐτοῦ σοι εἰδώλου ἐρῶσι, ταῦτο ἦν, ὥς γε
 μοι εἰκάζοντι φαίνεται, τὸ τὸν λέγοντα ἐκείνον περὶ τῆς
 γυναικὸς, ἐπέιπερ ἐπιστεύθη τὸ πρῶτον, ὅτι ἀληθῆ λέ-
 γει, ἀκόλουθα ἐπάγειν. εἰς τοῦτο γὰρ ἐωρᾶτε μόνον, καὶ
 διὰ τοῦτο εἴλκεν ὑμᾶς τῆς ρινὸς, ἐπέιπερ ἅπαξ τὴν πρῶ-
 τὴν λαβὴν ἐνεδώκατε αὐτῷ, καὶ ἦγεν ἐπὶ τὴν ἀγαπω-
 μένην, δι' ἧς ἔλεγεν εὐθείας ὁδοῦ. ῥάδια γὰρ, σῖμαι, τὰ
 μετὰ ταῦτα, καὶ οὐδεὶς ὑμῶν ἐτι ἐπιστρεφόμενος εἰς τὴν
 εἰσοδὸν, ἐξήταζεν εἰ ἀληθὴς ἐστι, καὶ εἰ μὴ ἔλαθε, καθ'
 ἣν οὐκ ἐχρῆν εἰσελθῶν, ἀλλ' ἠκολούθει τοῖς τῶν προωδευ-
 κότων ἵχνεσι, καθάπερ τὰ πρόβατα πρὸς τὸν αὐτῶν ἡ-
 γούμενον, δεόν ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ, καὶ κατὰ τὴν ἀρχὴν εὐθύς
 74 σκέψασθαι, εἴπερ εἰσιτητέον. Ὁ δὲ Φημι, σαφέστερον
 9 Δαβὴν) Ἀφερμὴν, μέμψιν, ἰπαφίν. V.

fitne terrarum alicubi ista mulier, statim amare eam coe-
 pisti, ut Medeam aiunt ex infomnio amore Iasonis corre-
 ptam. Quod autem maxime te in amorem illum induxit,
 aliosque, quotquot eandem quam tu umbram amant, quan-
 tum coniectura assequor, hoc erat, quod is, qui de muliere
 praedicabat, postquam semel fides illi habita est, quasi ve-
 ra diceret, ea subiunxit, quae consequentia & cohaerentia es-
 sent superioribus. Ad hoc enim spectabatis solum, & propter
 hoc ipsum naso quasi alligatos traxit, cum primam semel
 velut ansam ei dedissetis, duxitque ad amatam recta, quam
 dicebat, via. Facilia enim, reor, cetera, neque quisquam
 vestrum ad ingressum reflexa cogitatione, verane esset via,
 exploravit, & num forte imprudens, quam non oportebat,
 instituisse? sed praeceuntium sequebatur vestigia, uti oves
 suum solent ducem, cum deceret ad introitum & princi-
 pio statim videre, intrandumne sit? Quod autem dico, aper-

ἀν μάθοις, ἢν τι τοιοῦτον ὅμοιον παραθεωρήσῃ αὐτῷ. λέγοντος γάρ τινος τῶν μεγαλοτόλμων τούτων ποιητῶν ὡς γένοιτό ποτε τρικέφαλος, καὶ ἐξάχειρ ἄνθρωπος, ἀν τὸ πρῶτον ταῦτα ἀπραγμόνως ἀποδέξῃ, μὴ ἐξετάσας εἰ δυνατόν, ἀλλὰ πιστεύσας, εὐθὺς ἀκολουθῶν ἀν ἐπάγοι καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς καὶ ὀφθαλμοὺς ὁ αὐτὸς εἶχεν ἐξ, καὶ ὠτὰ ἐξ, καὶ φωνὰς τρεῖς ἅμα ἡφίει, καὶ ἥσθιε διὰ τριῶν στομάτων, καὶ δακτύλους τριάκοντα εἶχεν, οὐχ ὥσπερ ἕκαστος ἡμῶν δέκα ἐν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ καὶ εἰ πολεμεῖν δεοί, αἱ τρεῖς μὲν χεῖρες ἕκαστη, πέλτην, ἡ γέρον, ἡ ἀσπίδα εἶχεν· αἱ τρεῖς δὲ, ἡ μὲν, πέλεκυν κατέφερον, ἡ δὲ, λόγχην ἡφίει, ἡ δὲ, τῷ ξίφει ἐχρήτο. καὶ τίς ἐτι ἀν ἀπιστήσῃ ταῦτα λέγοντι αὐτῷ; ἀκόλουθα γὰρ τῇ ἀρχῇ, περὶ ἧς ἐχρῆν εὐθὺ σκοπεῖν εἴπερ δεκτέα, καὶ εἰ συγχωρητέα οὕτως ἔχουσιν. ἢν δ' ἀπαξ ἐκεῖνα δοῷς, ἐπιρρεῖ τὰ λοιπὰ, καὶ οὔποτε στήσεται, καὶ

tius intelligas, si consideres & conferas eiusmodi quiddam simile. Si enim audacium horum poetarum aliquis dicat, fuisse quondam tricipitem & sex manibus hominem, si primum ista facile recipias, non explorato, fierine possit, sed fide illi habita; ille statim consequenter subiungat cetera: eundem hominem sex habuisse oculos, & aures totidem, & voces eodem tempore ternas emisisse, & oribus tribus fumfisse cibum, & triginta habuisse digitos, non decem, ut quisque nostrum, in ambabus manibus: ac si bellica opera opus esset, tres quidem manus peltam, aut cratem, aut scutum habuisse; trium vero reliquarum unam deiecisse securim, alteram emisisse lanceam, tertiam usam gladio. Et quis adhuc fidem negaret dicenti talia? conveniunt enim principio, de quo statim videndum erat, possetne recipi, & an concedendum sit, rem ita habere. Ubi vero semel illa dederis, adfluunt quasi reliqua, nec usquam subsistent,

τὸ ἀπιστεῖν αὐτοῖς οὐκ ἔτι ῥάδιον, ἐπεὶ περ ἀκόλουθα, καὶ ὁμοία ἐστὶ τῇ συγχωρηθείσῃ ἀρχῇ, ἅπερ καὶ ὑμεῖς πάσχετε. ὑπὸ γὰρ δὴ ἔρωτος, καὶ προθυμίας, οὐκ ἐξετάσαντες τὰ κατὰ τὴν εἴσοδον ἐκάστην, ὅπως ὑμῖν ἔχει, προχωρεῖτε ὑπὸ τῆς ἀκολουθίας ἐλκόμενοι, οὐκ ἐννοοῦντες εἴ πῃ γένοιτ' ἂν ἀκόλουθόν τι αὐτῷ, καὶ ψεῦδος ὄν. οἶον, εἴ τις λέγοι τὰ δῖς πέντε, ἑπτὰ εἶναι, καὶ σὺ πιστεύσειας αὐτῷ, μὴ ἀριθμήσας ἐπὶ σαυτοῦ, ἐπάξει δηλαδὴ, ὅτι καὶ τετράκις πέντε, τεσσαρακαίδεκα πάντως ἐστὶ, καὶ μέχρις ἂν ὅτου ἐβελήσῃ, οἷα καὶ ἡ θαυμαστὴ γεωμετρία ποιεῖ. καὶ κείνη γὰρ τοὺς ἐν ἀρχῇ, ἀλλόκοτά τινα αἰτήματα αἰτήσασα, καὶ συγχωρηθῆναι αὐτῇ ἀξιώσασα, οὐδ' ἐυστῆναι δυνάμενα, σημεία τινα ἀμερῇ, καὶ γραμμάς ἀπλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαθροῖς τοῖς θεμελίοις τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἀξιοῖ εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν, ἀπὸ ψευδοῦς τῆς ἀρ-

ipsumque illud negare fidem non iam facile, cum consequentia sint & concessis principiis similia: quod quidem vobis accidit. Prae amore enim & studio, non ante explorato uti se vobis habeant, quae sunt circa unumquemque ingressum, proceditis, tracti a consequentia, non advertentes animum, si qua sit quod sequatur ex illis, & idem sit falsum. Ut si quis dicat, bis quinque septem esse, tuque fidem illi habeas, non & ipse apud te dinumerans, inferet scilicet, etiam quater sumpta quinque efficere quatuordecim, & quousque ille voluerit: qualia etiam admirabilis geometria efficit. Nam illa quoque hos, qui versantur circa principia, absurda quaedam postulata poscit, eaque dari sibi aequum censet, quae tamen ne consistere quidem possunt, puncta quaedam individua, & lineas latitudine omni carentes, & id genus plura; deinde putribus illis fundamentis similia inaedificat, & postulat vera ad demonstrationem di-

χῆς ὀρμωμένη. Κατὰ ταυτὰ τοίνυν καὶ ὑμεῖς δόντες τὰς 75
 ἀρχὰς τῆς προαίρεσως ἐκάστης, πιστεύετε τοῖς ἐξῆς,
 καὶ γνώρισμα τῆς ἀληθείας αὐτῶν τὴν ἀκολουθίαν ἡ-
 γείσθε εἶναι, ψευδῆ οὖσαν. εἴτα οἱ μὲν ὑμῶν, ἐναποθνή-
 σκουσι ταῖς ἐλπίσι, πρὶν ἰδεῖν τὰ λήθες, καὶ καταγνώ-
 ναι τῶν ἐξαπατησάντων ἐκείνων· οἱ δὲ, καὶ αἰσθωνταὶ
 ἐξηπατημένοι, ὀψέεσθε γέροντες ἤδη γεγόμενοι, ὀκνοῦσιν
 ἀναστρέφειν, αἰδοῦμενοι εἰ δεήσει τηλικούτους αὐτοὺς ὄν-
 τας ἐξομολογήσασθαι, ὅτι πράγματα παίδων ἔχοντες
 οὐ συνίεσαν, ὥς τε ἐμμένουσι τοῖς αὐτοῖς ὑπ' αἰσχύνῃς,
 καὶ ἐπαινοῦσι τὰ παρόντα, καὶ ὁπόσους ἀν' ὀνόματι,
 πατρέπουσιν ἐπὶ τὰ αὐτὰ, ὥς ἀν' μὴ μόνον ἐξηπατημένοι
 ὦσιν, ἀλλ' ἔχωσι παραμυθίαν τὸ καὶ πολλοὺς καὶ ἄλ-
 λους τὰ ὅμασι παθεῖν αὐτοῖς. καὶ γὰρ αὖ κακῆϊνο ὀρώ-
 σων, ὅτι ἦν τὰ λήθες εἰπῶσιν, οὐκ ἔτι σέμνοι, ὥσπερ νῦν

4. Εἴτα οἱ μὲν ὑμῶν. . .) Opti-
 me torqueri possunt in fratrum
 Collegia; & quod dicit, ἀλλ'
 ἔχουσι παραμυθίαν, in Dial. Achil-

lis & Antilochi dixit; φέρει δὲ πα-
 ραμυθίαν καὶ ἡ κοινανία τοῦ πράγ-
 ματος. G.

cere, initio a falsis principiis factio. Eodem modo vos quo-
 que, concessis, sectae cuiusque principiis, his, quae sequun-
 tur, fidem adiungitis, & signum veritatis illorum consequen-
 tiam illam putatis, quae & ipsa tamen falsa est: deinde alii
 quidem vestrum spei suae immoriuntur, antequam verum
 viderint, suosque illos deceptores, damnaverint; alii vero,
 licet sero denique senes iam facti deceptos se sentiant, redi-
 re tamen cunctantur, pudore nimirum deterriti, si oporteat,
 id aetatis cum sint; fateri, se imprudentes puerorum tra-
 ctasse ludibria: itaque manent in iisdem prae pudore, &
 laudant praesentia, & quotquot possunt, ad eadem hortan-
 tur, ne soli sint decepti, sed solatium habeant ex eo, quod
 multis etiam aliis eadem, quae sibi, usu venerint. Nam rur-
 sus illud quoque vident, si verum dicant, se non iam gra-

καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς δοῶσιν, οὐδὲ τιμήσονται ὁμοίως. οὐκ ἂν οὖν ἐκόντες εἴποιεν εἰδότες ἀφ' οἷων ἐκπεσόντες, ὅμοιοι τοῖς ἄλλοις δοῶσιν. ὀλίγοις δ' ἂν πάνυ ἐντύχοις, ὑπ' ἀνδρείας τολμῶσι λέγειν, ὅτι ἐξηπάτηνται, καὶ τοὺς ἄλλους ἀποτρέπειν τῶν ὁμοίων πειρωμένους. εἰδ' οὖν τινι τοιούτῳ ἐντύχοις, Φιλαλήθῃ τε κάλει τὸν τοιοῦτον, καὶ χρηστὸν, καὶ δίκαιον, καὶ, εἰ βούλει, Φιλόσοφον· οὐ γὰρ ἂν φθονήσαιμι τούτῳ μόνῳ τοῦ ὀνόματος· οἱ δ' ἄλλοι, ἢ οὐδὲν ἀληθὲς ἴσασιν οἷόμενοι εἰδέναι, ἢ εἰδότες, ἀποκρύπτονται ὑπὸ δειλίας, καὶ αἰσχύνῃς, καὶ τοῦ προ-
 76 τιμᾶσθαι βούλεσθαι. Καίτοι πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς, ἅπαν-
 τα μὲν ἂ ἐφην, ἑάσωμεν, αὐτοῦ καταβαλόντες, καὶ
 λήθῃ τις ἔστω αὐτῶν, ὥσπερ τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἄρχον-
 τος πραχθέντων. ὑποθέμενοι δὲ ταύτην Φιλοσοφίαν ὀρθήν

13 Ὡς περ τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος πραχθέντων) Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων περιγενόμενοι λ' τυράννους ἵστησαν παρ' αὐτοῖς. οἱ τινες παραλαβόντες τινὰς τῶν πολιτῶν, μετὰ τούτων κακῶς ἐχρήσαντο τοῖς

λοιποῖς. Καταλοθίσαντες οὖν τῶν τυράννων, καὶ γενομένου μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησι-καχίσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν, ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἀνεξίτηστα εἶναι. V.

ves, ut adhuc, & supra vulgus elatos visum iri, neque honorem eundem consecuturos. Nunquam ergo voluntate dixerint, quantumvis sciant, quibus exciderint, & quam similes videantur reliquis. Paucos omnino reperias satis fortes, uti audeant dicere, se deceptos esse, & dehortari alios, qui similia tentent. In talem ergo si incidas, veritatis amicum voca, & frugi, & iustum, &, si vis, etiam philosophum. Huic enim soli nominis huius honorem non invidiam. Reliqui autem aut veri nihil sciunt, cum scire se putent; aut, quod sciunt, occultant, prae timiditate & pudore, & quod praeferri aliis cupiunt. Quamquam, per ego te Minervam oro, quaecunque dixi iam relinquamus hic deposita omnia, sitque eorum oblivio, ut eorum, quae ante Euclidem Archontem facta sunt; ponamusque, hanc Stoi-

εἶναι τῶν Στωϊκῶν, ἄλλην δὲ μὴδ' ἡντιναοῦν, ἰδῶμεν εἰ ἐφικτὴ αὕτη, καὶ δυνατὴ ἐστίν, ἢ μάτην κάμνουσιν, ὁπόσοι ἐφίενται αὐτῆς. τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμαστάς τινας, ἥνικα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότατον ἐλθόντες· μόνους γὰρ τούτους πάντα συλλαβόντας ἔξειν τὰ τῷ ὄντι ἀγαθὰ. τὸ μετὰ ταῦτα δέ, σὺ ἄμεινον εἰδεῖς, εἴ τι ἐντετύχηκας Στωϊκῷ τοιοῦτῳ καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ, οἷώ μῆτε λυπεῖσθαι, μὴτ' ὑφ' ἡδονῆς κατασπᾶσθαι, μὴτ' ὀργίζεσθαι, Φρόνου δὲ κρείττονι, καὶ πλούτου καταφρονούντι, καὶ συνόλως εὐδαίμονι, ὁποῖον χρὴ τὸν κανόνα εἶναι, καὶ γνώμονα τοῦ κατὰ τὴν ἀρετὴν βίου. ὁ γὰρ καὶ κατὰ μικρότατον ἐνδέων, ἀτελής, καὶ πάντα πλείω ἔχη. εἰ δὲ τοῦτο οὐχί, οὐδέπω εὐδαίμων.

ΕΡΜ. Οὐδένα τοιοῦτον εἶδον.

77

ΛΥΚ. Εὐγε, ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι οὐ ψεύδῃ ἐκόν. εἰς τί

corum philosophiam veram esse, aliam vero quamcunque nullam: ac videamus deinde, num illa talis sit, ad quam pervenire, & quam assequi aliquis possit; an vero frustra laborent, quotquot illam concupiverunt. Audio enim admirabilia quaedam promissa, de eorum felicitate, qui ad fastigium eius delati sint: solos quippe illos vera bona habituros in universum omnia. Quod vero sequitur, melius tute noris, inciderisne unquam in Stoicum talem, & summum Stoicorum, qui nunquam vincatur dolore, ad voluptatem nunquam detrahatur, irascatur nunquam, qui invidia maior sit, divitiarum contemtor, & verbo beatus, qualem oportet esse, canon qui haberi velit & regula vitae ad virtutem compositae. Qui enim vel minima in re deficiatur, imperfectus est, quantumvis omnibus in rebus aliis superet. Hoc vero si sit, non est, nondum, inquam, est beatus.

Herm. Talem equidem vidi neminem.

Lyc. Recte istud, Hermotime, quod non mentiris pru-

γούν ἀποβλέπων Φιλοσοφεῖς, ὅταν ὁρᾷς μήτε τὸν διδάσκαλον τὸν σὸν, μήτε τὸν ἐκείνου μήτε τὸν πρὸ αὐτοῦ; μὴδ' ἂν εἰς δεκαγονίαν ἀναγάγῃς μηδένα αὐτῶν σοφὸν ἀκριβῶς, καὶ διὰ τοῦτο εὐδαίμονα γεγεννημένον; οὐδὲ γὰρ ἂν ἐκείνο ὀρθῶς εἴποις, ὡς ἀπόχη καὶ πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας, ἐπεὶ οὐδὲν ὄφελος. ὁμοίως γὰρ ἔξω τοῦ οὐδοῦ ἐστὶ, καὶ ἐν τῇ ὑπαίθρῳ, ὃ, τε παρὰ τὴν θύραν ἔξω ἐστὼς, καὶ ὁ πόρρω. διαλλάττοιν δ' ἂν ὅτι μᾶλλον οὗτος ἀνιάσεται, ὅρῳ ἐγγύθεν οἶων ἐστέρηται. εἴτα, ὡς πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας (δώσω γὰρ τοῦτό σοι) τσαῦτα πονεῖς κατατρύχων σεαυτὸν καὶ παραδεδράμῃκε σε ὁ βίος, ὁ τσοῦτος ἐν ἀκηδία, καὶ καμάτῳ, καὶ ἀγρυπνίαις κάτω νενευκότα, καὶ εἰσαῦθις ποθήσεις, ὡς Φῆς, ἀλλὰ εἰκοσιν ἔτη τοῦλάχιστον, ἢ ὀγδοηκονταίτης γενόμενος ἢ τίς ἐγγυητής ἐστί σοι, ὅτι βιώσῃ τσαῦτα; ὅμως ἥς ἐν τοῖς μηδέπω εὐδαιμονοῦσιν, εἰ μὴ μόνος οἶε δ Διαλλάττοιν) Διαφέρειν. V.

dens ac volens. Quo igitur consilio philosopharis, cum videas, neque tuum magistrum, neque qui illius fuit, neque qui ante istum, neque si ad decimam quasi generationem ascendas, quemquam illorum plane sapientem, & propter hoc beatum fuisse? Neque vero illud recte dixeris, sufficere tibi, si vel prope felicitatem venias. Nihil enim profeceris: nam aequè extra limen est & sub divo, tam qui ad ianuam stat foris, quam qui e longinquo: & in hoc forte differant, quod ille magis ex cruciabitur, qui e proximo videat, quibus sibi bonis cendum sit. Deinde, ut prope felicitatem sis, (dabo tibi enim hoc) tantum laboras? teque conteris, tantumque tibi vitæ spatium effluxit, dum te non respicis, dum labores, dum vigiliae te humi deprimunt? ac denuo laborabis, ut ais, viginti alios minimum annos, ut octuagenarius senex, (& quis sponsor tibi est, te tantum victurum?) tamen sis illorum unus, qui nondum beati sunt?

τεύξεσθαι τούτου, καὶ αἰρήσειν διώκων, ὁ πρὸ σοῦ μάλα πολλοὶ, καὶ ἀγαθοὶ, καὶ ὠκύτεροι παραπολὺ διώκοντες οὐ κατέλαβον. Ἀλλὰ καὶ κατάλαβε, εἰ δοκεῖ, καὶ ἔχε 78 ὅλον συλλαβών. τὸ μὲν δὴ πρῶτον, οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ποτ' ἂν εἴη τὰγαθόν, ὡς ἀντάξιον δοκεῖν τῶν πόνων τῶν τοσούτων. ἔπειτα ἐς πόσον ἔτι τὸν λοιπὸν χρόνον ἀπολαύσεις αὐτοῦ, γέρων ἤδη, καὶ παντὸς ἡδέος ἔξωρος ὢν, καὶ τὸν ἕτερον πόδα, Φασίν, ἐν τῇ σορῶ ἔχων· εἰ μήτι ἐς ἄλλον, ὃ γενναῖε, βίον προγυμνάζεις σεαυτὸν, ὡς ἐς ἐκείνον ἐλθῶν, ἄμεινον διαγάγοις, εἰδὼς ὅν τινα τρόπον χρή βιοῦν ὅμοιον, ὡς εἰ τις ἐς τοσούτον σκευάζοι τε, καὶ εὐτρεπίζοι, ὡς δειπνήσων ἄμεινον, ἄχρις ἂν λάβῃ ὑπὸ λιμοῦ διαφθαρεῖς. Ἀλλ' 79 λὰ μὲν, οὐδ' ἐκεῖνό πω κατανενόηκας, οἶμαι, ὡς ἡ μὲν ἀρετὴ, ἐν ἔργοις δῆπου ἐστίν, αἴαν ἐν τῷ δίκαια πράττειν, καὶ σοφὰ, καὶ ἀνδρεῖα· ὑμεῖς δὲ, (τὸ δὲ ὑμεῖς ὅταν εἰ-

7 Τὸν ἕτερον πόδα . . .) In *Apologia* dixit, τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῇ περὶ μετῴης ἔχοντα. G.

nisi forte solum te putas illud confecturum & persequendo capturum, quod ante te multi admodum & boni viri, & multum celeriores, persequendo non comprehenderunt. Sed comprehendere etiam, finita videtur, & habere tibi universum. Primum quidem non video, quid demum sit illud bonum, quod tantis laboribus equiparari possit? Deinde quantum est temporis reliquum, quo illo fruaris, senex iam & suavitatibus omnibus non amplius tempestivus, & alterum iam pedem, quod aiunt, habens in capulo? nisi forte aliam, generose, vitam meditaris, ut in eam delatus, melius vivas, qui, quomodo vivendum sit, didiceris: quod est eiusmodi, ac si quis tantum paret atque adornet ad coenandum melius, donec fame imprudens pereat. Verum neque illud dum animadvertisti, puto, in operibus scilicet inesse virtutem, ut in faciendo iuste, sapienter, fortiter: at vos (vos cum dico, summos philosophorum dico) mittere

πω, τοὺς ἄκρους τῶν Φιλοσοφούντων Φημί,) ἀφέντες ταῦτα ζητεῖν, καὶ ποιεῖν, ῥημάτια δύστηνα μελετᾶτε, καὶ συλλογισμούς, καὶ ἀπορίας, καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ βίου ἐπὶ τούτοις διατρίβετε· καὶ ὅς ἂν κρατῇ ἐν αὐτοῖς, καλλίνικος ὑμῖν δοκεῖ. ἀφ' ὧν, οἶμαι, καὶ τὸν διδάσκαλον τούτον θυμαίνετε, γέροντα ἄνδρα, ὅτι τοὺς προσομιλοῦντας ἐς ἀπορίαν καθίστησι, καὶ οἶδεν ὡς χρὴ ἐρεσθαι, καὶ σοφίσασθαι, καὶ πανουργῆσαι, καὶ ἐς ἄφυκτα ἐμβαλεῖν καὶ τὸν καρπὸν ἀτεχνῶς ἀφέντες (οὗτος δὲ ἦν περὶ τὰ ἔργα) περὶ τὸν Φλοῖον ἀσχολεῖσθε, τὰ φύλλα καταχέοντες ἀλλήλων ἐν ταῖς ὁμιλίαις. ἡ γὰρ ἄλλα ἐστὶν, ἃ πράττετε, ὦ Ἑρμότιμε, πάντες ἑωθεν ἐς ἐσπέραν;

ΕΡΜ. Οὐκ, ἀλλὰ ταῦτα.

ΛΥΚ. Ἡ οὖν οὐχὶ καὶ ὀρθῶς τις Φαίη, τὴν σκιὰν ὑμᾶς θηρεύειν, ἐάσαντας τὸ σῶμα, ἢ τοῦ ὀφείως τὸ σύφαρ,

16 Τὸ σύφαρ) Ἡ γὰρ τὸ δέρμα. V.

tes ista quaerere & facere, in oculis miseris exercemini & syllogismis, & dubitationibus, & maiorem vitae partem in his conteritis; & qui in hisce vicerit, ille pulchram vobis retulisse victoriam videtur. Quarum rerum causa hunc etiam, puto, doctorem admiramini, senem hominem, quod qui secum colloquantur in dubitationem coniicit, & quomodo interrogandum sit novit, & cavillationibus atque fraudibus quomodo utendum, & ad incitas quomodo redigi aliquis possit. Plane igitur fructu relicto, qui in operibus est, circa corticem negotiosi estis, foliis vos invicem vestris in congressibus perfundentes. Aut sunt alia, quae facitis, Hermotime, omnes a prima luce ad vesperam?

Herm. Non, sed haec ipsa.

Lyc. Nonne igitur recte dicat aliquis, relicto vos corpore umbram captare, aut exuvias serpentis, tractu ipso ac

ἀμελήσαντας τοῦ ὀλκοῦ; μάλλον δὲ τὸ ὅμοιον ποιεῖν, ὥσπερ εἴ τις ἐς ὄλμον ὕδωρ ἐκχέας ὑπὲρ σιδηρῶ πτίττοι, πράττειν ἀναγκαῖόν τι καὶ προὔργου οἰόμενος, οὐκ εἰδὼς, ὅτι ἂν ἀποβάλλῃ, Φασὶ, τοὺς ὤμους πτίττων, ὕδωρ ὁμοίως τὸ ὕδωρ μένει. Καὶ μοι δὸς ἐνταῦθα ἤδη ἔρεσθαι 80 σε, εἰ ἐθέλοις ἂν ἔξω τῶν λόγων τὰ ἄλλα εἰκέναι τῷ διδασκάλῳ, οὕτω μὲν ὀργίλος, οὕτω δὲ μικρολόγος, οὕτω δὲ Φιλόνεικος ὢν, καὶ Φιλήδονος, νῆ Δί', εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ.

ERM. Τισί γε.

LYC. ὦ Ἑρμότιμε, θέλεις διηγήσομαι ἃ πρῶην ἤκουσα ὑπὲρ Φιλοσοφίας τινὸς λέγοντος ἀνδρὸς πάνυ γε-
γηρακότες, ὧ πάμπολλοι τῶν νέων ἐπὶ σοφία πλησια-
ζουσιν; ἀπαιτῶν γὰρ παρὰ τινὸς τῶν μαθητῶν τὸν μι-

1 Ἀμελήσαντας τοῦ ὀλκοῦ) Ἀ-
μελήσαντες τοῦ ὀλκοῦ, ἢ γοῦν
τοῦ σώματος, λέγεται γὰρ ὀλκός
καὶ τὸ σῶμα τοῦ ὄφιος, ἀπὸ τοῦ
ὀλκω λέγεται ὀλκός, καὶ ἀπὸ τοῦ-
του ἰχθός, ἢ γοῦν ἡ κοινὴ συρμή.
ὥσπερ ποῦς καὶ τὸ μέρος τοῦ σώμα-
τος καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἰχθός. V.

3 Προὔργου) Προὔργου πρὸ ἔρ-
γου, συμφέρον, πλεόν. Ἰσοχράτης
φασίν. ἵνα προὔργου τι γίνηται,
ἀντὶ τοῦ πλεόν. V.

4 Τοὺς ὤμους πτίττων) Πτίτ-
των ἀντὶ τοῦ πτίσσειν, ὃ περὶ τῆς
ἄχνης λέγεται ὅτι πτίσσει τὸ ἄν-
δρα τῆς ἄχνης. V.

volamine corporis neglecto? aut potius simile quid illi fa-
cere, si quis aquam in mortarium infusam ferreo pistillo
coniundat, necessarium quid, & quod ad rem faciat; a se
putans peragi, ignorans, aquam manere aquam, si tun-
dendo perdat, quod aiunt, humeros. Et concede mihi, ut
hic te iam interrogem, velisne, excepta doctrina, aliis in
rebus similis esse magistri tui, aequae iracundus, aequae sor-
didus, aequae contentiosus uti sis, aequae voluptuarius: *ta-
lis enim est per Iovem, licet vulgo talis non videatur.*

Herm. Quibusdam certe.

Lyc. Visne, Hermotime, tibi referam, quae nuper audi-
vi quendam pro philosophia dicere hominem plane senem, cu-
ius domum multi admodum iuvenes sapientiae causa frequen-

σθόν, ἡγανάκτει, λέγων ὑπερήμερον εἶναι, καὶ ἐκπρό-
 θεσμον τοῦ ὀφλήματος, ὃν ἔδει πρὸ ἐκκαίδεκα ἡμερῶν
 ἐκτετικέναι τῇ ἐνῇ καὶ νέᾳ, οὕτω γὰρ συνθεσθαι, καὶ ἐπὶ
 81 ταῦτα ἡγανάκτει. Παρεστὼς ὁ θεῖος τοῦ νεανίσκου,
 ἄγροικος ἄνθρωπος, καὶ ιδιώτης ὡς πρὸς τὰ ὑμέτερα, πέ-
 παυσο, εἶπεν, ὦ θαυμάσιε, τὰ μέγιστ' ἡδικῆσθαι λέ-
 γων, εἰ ῥημάτια παρὰ σοῦ πριάμενοι, μηδέπω ἐκτετί-
 καμεν διάφορον· καίτοι ἃ μὲν ἡμῶν πέπρακας, ἔτι ἔχεις
 καὶ αὐτός, καὶ οὐδὲν ἑλάττον γέγονέ σοι τῶν μαθημά-
 των· τὰ δ' ἄλλα, ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπιθυμῶν, συνέστησά σοι
 τὸν νεανίσκον, ὃδ' οὐδὲν ἀμείνων γεγένηται διὰ σέ, ὅς
 τοῦμοῦ γείτονος Ἐχεκράτους τὴν θυγατέρα συναρπά-
 σας, παρθένον οὕσαν διέφθειρε, καὶ ὀλίγου δίκην ἔφυγε
 βιαίων, εἰ μὴ ἐγὼ ταλάντου ὠνησάμην τὸ πλημμέλη-
 μα παρὰ πέντητος ἀνδρὸς τοῦ Ἐχεκράτους· τὴν μητέρα δὲ
 πρώην ἐρράπισεν, ὅτι αὐτοῦ ἐλάβετο ὑπὸ κόλπου ἐκκα-

8 Διάφορον.) Ἀνάλομα. G.

14 Πλημμέλημα.) Ἀμάρτυμα. V.

tant? Is dum reposcit ab aliquo discipulorum mercedem, in-
 dignabatur, dicens, ipsum intra diem praestitutum non sol-
 visse debitum, quod solutum iam ab illo oportuisset, sexde-
 cim diebus ante, nempe pridie Kalendas illius mensis: ita
 quippe convenisse. Adstans autem avunculus adolescentis,
 homo rusticus, & ad haec vestra imperitus, Desine, inquit,
 homo admirabilis, dicere, maxima te affectum iniuria, si pro
 verbis a te emtis praeium nondum persolvimus. Atqui quae
 vendidisti nobis, eadem adhuc habes & ipse, neque quid-
 quam decessit tibi doctrinarum. Ceterum quarum rerum de-
 siderio ab initio commendavi tibi adolescentem, in iis rebus
 ille nihilo melior tua opera factus est, qui Echecratis vicini
 mei filiam virginem rapuerit, & aegre iudicium de vi effu-
 gisset, nisi talento redemissem iniuriam a pauperculo homine
 Echecrate. Matri vero alapas nuper dedit, deprehensus ab ea

μίζοντος τὸν κάδον, ὡς ἔχοι συμβολὰς, οἶμαι, καταβεί-
ναι· τὰ μὲν γὰρ ἐς ὀργήν, καὶ θυμόν, καὶ ἀναισχυν-
τίαν, καὶ ἐς τόλμαν, καὶ ψεύδος, μακρῶ τινι ἄμεινον
εἶχε πέρυσιν, ἢ νῦν· καίτοι ἐβουλόμην ἂν αὐτὸν ἐς ταῦ-
τα ὠφελῆσθαι ὑπὸ σοῦ μᾶλλον, ἢ περ ἐκείνα εἰδέναι,
ἀ καθ' ἐκάστην ἡμέραν πρὸς ἡμᾶς οὐδὲν θεομένους, ἐπὶ
τὸ δεῖπνον διεξέρχεται, ὡς Κροκόδειλος ἤρπασε παιδίον,
καὶ ὑπέσχηται ἀποδώσει αὐτὸ, ἂν ἀποκρίνηται ὁ πα-
τὴρ οὐκ οἶδ' ὅ, τί· ἢ ὡς ἀναγκαῖόν ἐστιν ἡμέρας οὔσης,
μὴ νύκτα εἶναι. ἐνίστε δὲ καὶ κέρατα ἡρῖν ὁ γενναῖος ἀνα-
Φύει, οὐκ οἶδ' ὅπως περιπλέκων τὸν λόγον· ἡμεῖς δὲ,
γελῶμεν ἐπὶ τούτοις· καὶ μάλιστα ὅταν ἐπιβυσάμενος
τὰ ὦτα, μελετᾷ πρὸς αὐτὸν ἕξεις τινάς, καὶ σχέσεις,
καὶ καταλήψεις, καὶ Φαντασίας, καὶ τοιαῦτα πολλὰ
ὀνόματα διεξιῶν. ἀκούομεν δὲ αὐτοῦ λέγοντος, ὡς καὶ ὁ
θεὸς οὐκ ἐν οὐρανῷ ἐστίν, ἀλλὰ διὰ πάντων πεφοίτη-
κεν, οἷον ξύλων, καὶ λίθων, καὶ ζώων, ἄχρι καὶ τῶν

1 Κάδον) Μίτρεν οἰνηρόν. γκυλὸς 7 'Ως Κροκόδειλος) *Ολεθρε,
ὑπὸ Σολέων. κεράμιον ὑπὸ Ἰώταν. V. πάλιν ἐπὶ τὰ σαντοῦ. M.

cum sub veste efferret cadum, ut haberet, puto, quas con-
ferret symbolas. Quantum ad iram, excandescentiam, im-
pudentiam, audaciam, mendacia, multo melius superiore
anno, quam nunc, habuit. Atqui volui ego in hisce potius
illum a te iuvari, quam illa scire, quae quotidie ad nos ni-
hil opus habentes in coena disputat, ut crocodilus puerum
rapuerit, illumque se redditurum promiserit, si respondif-
set pater nescio quid; aut, necesse esse, si dies sit, non esse
noctem. Interdum & cornua nobis bonus vir, sermone ne-
scio quomodo perplexo, producit. At nos ridemus ista, &
maxime quoties obturatis auribus meditatur, *habitus* quof-
dam, & *relationes*, & *comprehensiones*, & *visa*, & nomina id
genus plura persequens. Audimus autem illum dicere, non
in coelo esse Deum, sed ire per omnia, ut ligna, & lapi-

ἀτιμοτάτων. καὶ τῆς γε μητρὸς ἐρομένης αὐτὸν τί ταῦτα
 ληρεῖ, καταγελάσας αὐτῆς, ἀλλ' ἦν τὸν λῆρον τοῦτον,
 ἔφη, ἐκμάβω ἀκριβῶς, οὐδὲν κωλύσει με μόνον πλού-
 σιον, μόνον βασιλέα εἶναι, τοὺς δὲ ἄλλους, ἀνδράποδα
 82 καὶ καθάρματα νομίζεσθαι, ὡς πρὸς ἐμέ. Τοιαῦτα τοῦ
 ἀνδρὸς εἰπόντος, ὁ Φιλόσοφος, ὅρα οἷαν ἀπέκρισιν ἀπέ-
 κρίνατο, ὦ Ἑρμότιμε, ὡς πρεσβυτικῇ. ἔφη γάρ, ἀλλ'
 εἰ γε μὴ ἐμοὶ ἐπλησίαζεν οὗτος, οὐκ οἶει μακρῶ χεῖρ᾽ ἂν
 αὐτὸν ἐξεργάσασθαι, ἢ καὶ, νῆ Δία, ἴσως τῷ δημίῳ
 παραδεδόσθαι; ὡς νῦν γε χαλινόν τινα ἐμβέβληκεν αὐ-
 τῷ ἢ Φιλοσοφία, καὶ ἢ πρὸς ταύτην αἰδώς, καὶ διὰ τοῦ-
 το, μετριώτερός ἐστιν ὑμῖν, καὶ φορητός ἐτι. Φέρει γάρ
 τινα αἰσχύνην αὐτῷ, εἰ ἀνάξιος φαίνοιτο τοῦ σχήματος
 καὶ τοῦ ὀνόματος· ἃ δὴ παρακολουθοῦντα, παιδαγωγεῖ
 αὐτόν· ὥστε δίκαιος ἂν εἶην, εἰ καὶ μὴ ὢν βελτίῳ ἀπέ-
 φηνα, μισθὸν παρ' ὑμῶν λαβεῖν, ἀλλ' οὖν ἐκείνων γε,

9 Δημῖος) Τῷ καλᾷζοντι τοὺς παρανόμους. V.

des, & animalia, ad res usque contemptissimas. Ac cum ma-
 ter ipsum interrogaret, quorsum ista nugaretur? deridens
 illam, verum, inquit, si perdidicero accurate nugas illas,
 nihil prohibebit, solum me divitem, solum regem esse, re-
 liquos vero mancipia & purgamenta ad me putare. Haec
 ille cum dixisset, quod responsum ei philosophus dederit,
 iam vide, Hermotime, quam senile. Dixit enim: Verum
 nisi se ad me applicuisset, nonne putas, multo illum dete-
 riora perpetraturum fuisse, quin carnifici forte fuisse tra-
 dendum? adeo iam frenum illi quoddam philosophia im-
 posuit, & adversus eam reverentia, atque ob id ipsum mo-
 deratior vobis est & adhuc tolerabilis. Afferit enim illi pu-
 dorem quendam, si indignus isto habitu & nomine isto vi-
 deatur, quae nimirum sequuntur illum, & paedagogi in
 morem continent. Itaque dignus sim, si non eorum, in qui-
 bus meliorem illum reddidi, mercedem a vobis capere; at

αὐτὸν μὴ δέδρακεν, αἰδούμενος Φιλοσοφίαν, ἐπεὶ καὶ αἱ τί-
 θαι τοιαύδε λέγουσι περὶ τῶν παιδίων, ὡς ἀπιτέον αὐτοῖς
 ἐς διδασκάλου. καὶ γὰρ ἂν μηδέπω μαθεῖν ἀγαθόν τι
 θύωνται, ἀλλ' οὖν Φαῦλον οὐδὲν ποιήσουσιν ἐκεῖ μένον-
 τες. ἐγὼ μὲν οὖν τὰ ἄλλα πάντα ἀποπλήσαι μοι δο-
 κῶ, καὶ ὃν τινα ἂν ἐθέλης τῶν εἰδόντων τὰ ἡμέτερα, ἥκέ-
 μοι ἐς αὖριον παραλαβὼν, ὅψι τε ὅπως ἐρωτᾷ, καὶ
 πῶς ἀποκρίνεται, καὶ ὅσα μεμάθηκε, καὶ ὅσα ἤδη ἀν-
 ἐγνωκε βιβλία, περὶ ἀξιωμαίων, περὶ συλλογισμῶν,
 περὶ καταλήψεως, περὶ καθηκόντων, καὶ ἄλλα ποικί-
 λα· εἰ δὲ ἢ τὴν μητέρα ἔτυπεν, ἢ παρθένους συνήρπαζε,
 τί ταῦτα πρὸς ἐμέ; οὐ γὰρ παιδαγωγόν με ἐπεστήσα-
 τε αὐτῷ. Τοιαῦτα γέρων ἄνθρωπος ὑπὲρ Φιλοσοφίας 83
 ἔλεγε. σὺ δὲ καὶ αὐτὸς ἂν Φαίης, ὦ Ἑρμότιμε, ἱκανὸν
 εἶναι, ὡς διὰ τοῦτο Φιλοσοφοίημεν, ὡς μηδὲν τῶν Φαυ-
 λότερων πράττομεν· ἢ ἐπ' ἄλλαις ἐλπίσιν ἐξ ἀρχῆς
 Φιλοσοφεῖν ἤξιοῦμεν, οὐχ ὡς τῶν ἰδιωτῶν κοσμιώτεροι

certe eorum, quae philosophiae reverentia facere intermi-
 sit: quandoquidem nutrices etiam parvos in scholam cen-
 sent mittendos, cum si nondum bonum quidquam possint
 discere, certe mali nihil, dum ibi manent, faciant. Equidem
 reliqua mihi omnia implevisse videor, & quocunque vo-
 lueris eorum, qui nostra non ignorant, assumto, cras ad
 me veni, videbisque, ut interroget, ut respondeat, quot res
 didicerit, & quot iam legerit libros, de axiomatis, de syl-
 logismis, de comprehensione, de officiis, & alia varia. Si
 vero aut matrem pulsavit, aut rapuit virginem, quid est
 ad me? neque enim paedagogum me illi praefecistis. Talia
 senex pro philosophia dicebat. Tu vero & ipse forte di-
 xeris, Hermotime, satis esse, si propter hoc philosophemur,
 ne quid peius faciamus: aut num alia spe philosophari
 ab initio postulavimus? non ideo, ut idiotis decentiores

εἶημεν περισσोटούντες; τί οὖν οὐκ ἀπακρίνη καὶ τοῦτο;

ΕΡΜ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ ὅτι καὶ δακρύσαι ὀλίγου δέω; ἐς τοσοῦτό μου καθίκετο ὁ λόγος ἀληθῆς ὦν, καὶ ὁδύρομαι ὅσον ἄβλιος χρόνον ἀνάλωκα, καὶ προσέτι μισθοὺς σὺν ὀλίγοις τελῶν ἀντὶ τῶν πόνων· νυνὶ γὰρ, ὥσπερ ἐκ μέθης ἀνανήφων, ὁρῶ οἷα μέν ἐστιν ὦν ἥρων, ὅποσα δὲ πέπονθα διὰ ταῦτα.

84. ΛΥΚ. Καὶ τί δεῖ δακρύων, ὦ χρηστέ; τὸ γὰρ τοῦ μύθου ἐκείνο πάνυ συνετὸν, οἶμαι, ὃν Αἰσωπος διηγείτο. ἔφη γὰρ ἀνθρώπον τινα ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενον, ἐπὶ τὴν κυματωγὴν, ἀριθμεῖν τὰ κύματα, σφαλέντα δὲ, ἄχθεσθαι καὶ ἀνιάσθαι, ἄχρι δὴ τὴν κερδῶ παραστᾶσαν εἰπεῖν αὐτῷ, τί, ὦ γενναῖε, ἀνιᾶ τῶν παρελθόντων ἔνεκα; δέον τὰ ἐντεῦθεν ἀρξάμενον ἀριθμεῖν, ἀμελήσαντα ἐκείνων. καὶ σὺ τοίνυν ἐπεῖπερ οὕτω σοι δοκεῖ, ἐς τὸ λοιπὸν ἂν ἄμεινον ποιήσῃς βίον τε κοινὸν ἅπασι βιοῦν

12 Κερδῶ) Ἀλώπεικα. V.

circumiremus? Cur igitur non respondes hoc quoque?

Herm. Quid vero aliud, quam quod parum abest, quin illacrimem? adeo in animum meum penetravit vera ratio: ac deploro, quantum miser temporis infumserim, mercede insuper non parvas laborum meorum persolvens. Iam enim velut ab ebrietate resipiscens video, qualia sint, quae amabam, quae autem propter ea perpeffus sim.

Lyc. Et quid lacrimis opus est, o bone? valde enim prudens consilium arbitror fabulae, quam narrabat Aesopus. Dicebat enim, hominem sedentem in litore ad fluctuosum mare, numerasse fluctus. Cum vero subinde erraret, graviter tulisse & excruciarum esse, donec adstans vulpes ei diceret, quid laboras, mi homo, eorum causa, qui praeterierunt? cum oporteat eos, qui hinc oriuntur, numerare incipere, neglectis illis. Et tu igitur, quoniam ira tibi videtur, in reliquum melius feceris, si communem omnibus

αἰζιῶν, καὶ συμπολιτεύσῃ τοῖς πολλοῖς, οὐδὲν ἀλλόκοτον, καὶ τετυφωμένον ἐλπίζων, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ, ἥνπερ εὖ Φρονεῖς, εἰ γέρων ἄνθρωπος μεταμαθήσῃ, καὶ μεταχωρήσεις πρὸς τὸ βέλτιον. Ταῦτα πάντα, ὧ Φιλότης, 85 ὅποσα εἶπον, μὴ με νομίσης κατὰ τῆς στοᾶς παρεσκευασμένον, ἔχθραν τινὰ ἐξαίρετον πρὸς Στωϊκοὺς ἐπανηρημένον εἰρηκέναι· ἀλλὰ κοινὸς ἐπὶ πάντας ὁ λόγος· τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σέ εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος, ἢ Ἀριστοτέλους ἤρησο, τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καταγνοῦς. νῦν δὲ ἐπεὶ τὰ Στωϊκῶν προετίμησας, πρὸς τὴν στοᾶν ἀποτετάσθαι ὁ λόγος ἔδοξεν, οὐδὲν ἐξαίρετον πρὸς αὐτὴν ἔχων.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις. ἄπειμι γοῦν ἐπ' αὐτὸ τοῦτο, ὡς 86 μεταβαλοίμην καὶ αὐτὸ δὴ τὸ σχῆμα. ὅψει γοῦν οὐκ εἰς μακρὰν οὔτε πώγωνα ὥσπερ νῦν λάσιον, καὶ βαθὺν, οὔτε δίαιταν κεκολασμένην, ἀλλ' ἄνετα πάντα,

6 Ἐπανηρημένον) Προηρημένον, δίδοντα. V.

vitam velis vivere, & civem te gerere de vulgo unum, nihil alienum aut inflatum sperans; nec pudeat te, si recte sapias, senem hominem, mutatis quasi partibus, ad id, quod melius est, transire. Ceterum haec, quaecunque dixi, omnia, amice, noli me putare contra Porticum paratum, aut susceptis eximiis contra Stoicos inimicitias dixisse. Sed communis ad omnes pertinet ratio. Eadem enim ad te dixissem, si Platonis aut Aristotelis sectam secutus esses, reliquis indicta causa damnatis. Nunc vero cum Stoicorum sectam praetulisses, ad Porticum intenta videbatur oratio, quae eximium nihil contra eam habeat.

Herm. Bene dicis. Abeo igitur ad hoc ipsum, ut ipsum etiam mutem habitum. Videbis enim non ita multo post neque barbam, uti nunc, hirsutam & prolixam, neque vitulum ita castigatum, sed remissa omnia atque libera. Forte

Lucian. Vol. IV.

H

καὶ ἐλεύθερα, τάχα δὲ καὶ πορφυρίδα μεταμφιάσομαι, ὡς εἶδεῖν ἅπαντες, ὅτι μηκέτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων μέτεστιν· ὡς εἶθε γε καὶ ἐξεμέσαι δυνατόν ἦν ἅπαντας ἐκείνα, ὅποσα ἤκουσα παρ' αὐτῶν· καὶ εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν ὤκνησα καὶ ἐλλέβορον πιεῖν διὰ τοῦτο ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ Χρύσιππος, ὅπως μηδὲν ἐτι ἐννοήσαιμι ὧν Φασι. σοὶ δ' οὖν οὐ μικρὰν χάριν οἶδα, ὦ Λυκῖνε, ὅτι με παρα-Φερόμενον ὑπὸ θολεροῦ τινος χειμάρρου, καὶ τραχέος, ἐπιδιδόντα ἑμαυτόν, καὶ κατὰ ῥοὴν συρρέοντα τῷ ὕδατι, ἀνέσπασας, ἐπιστάς τὸ τῶν τραγωδῶν τοῦτο, θεὸς ἐκ μηχανῆς ἐπιφανείς· δοκῶ δέ μοι οὐκ ἀλόγως ἂν καὶ ξυρήσασθαι τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ναυαγιῶν ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι, ἅτε καὶ σωτήρια τήμερον ἄξων,

110 Θεὸς ἐκ μηχανῆς ἐπιφανείς) Ἐπὶ τῶν παραδείξων καὶ παραλόγων. εἰ γὰρ τῶν τραγωδιῶν ποιηταὶ ὅταν εἰσάγουν εἰς τὴν σκηνὴν ἢ πόλιν ὥστε συγχυθῆναι τοὺς θεατὰς πρὸς τὰ εἰρημῖνα καὶ ἡρεῖν τοὺς ἡτυχηκέναι δόξαντας, ὡς ἀνάξια πεπινθότας ἢ μισῶσαι τοὺς πεποικίλους καὶ παρανυμίσαντας, εἰώθασι

θεοὺς εἰσάγειν· οὐκ ἐπ' αὐτῆς τῆς σκηνῆς ὀρμαμένους· ἀλλὰ ἐξ ὕψους ἀπὸ τινὸς μηχανῆς ἢν ἐβλεπον μὲν πρότερον οἱ θεαταί. κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ἡμέραν ὁ φεβύζομενος εἰδείχυνε τὸ τοῦ θεοῦ πρόσωπον, καὶ τοῦ κατὰ στολὸν τοῦ δράματος, ἐλέγχετο δὲ θεὸς ἀπὸ μηχανῆς. V.

autem purpuram etiam induam, uti sciant omnes, nihil mihi iam esse cum illis nugis. Utinam etiam evomere liceat, quaecunque ex illis audiui! Et noris, me non cunctanter hel-leborum propterea bibiturum, contraria quam Chrysippus ratione, nimirum ne quid amplius eorum, quae dicunt, in mentem mihi veniat. Tibi igitur gratiam, Lycine, non par-vam habeo, quod me turbido torrente ablatum, atque aspero, cum iam cessissem fluctibus, & secundo flumine cum aqua ferrer, extraxisti, superveniens tanquam ille in Tragoediis praeferens ex machina Deus. Videor autem mihi non praeter rationem caput etiam rasurus, ut qui e nau-fragiis servantur liberi, quippe qui & ipse salutis recupe-ratae festum diem hodie acturus sim, tanta ab oculis amo-

τοσαύτην ἀχλὺν ἀποσεισάμενος τῶν ὀμμάτων. Φιλοσό-
 Φω δὲ ἐς τὸ λοιπὸν, καὶ ἅκων ποτὲ ἐν ὁδῷ βαδίζων ἐν-
 τύχω, οὕτως ἐκτραπήσομαι, καὶ περιστήσομαι, ὥσπερ
 τοὺς λυττῶντας τῶν κυνῶν.

ta caligine. In philosophum autem de reliquo, si vel invi-
 tus aliquando ingrediens per viam incidero, ita averfabor,
 ita cavebo, ut canes rabiosos *solemus*.

ΗΡΟΔΟΤΟΣ Η ΑΕΤΙΩΝ.

ἩΡΟΔΟΤΟΣ εἶπε μὲν καὶ τᾶλλα μιμήσασθαι δυνατὸν ἦν. οὐ πάντα Φημί, ὅσα προσῆν αὐτῷ, (μείζον γὰρ εὐχῆς τοῦτό γε) ἀλλὰ καὶ ἐν ἐκ τῶν ἀπάντων, οἷον, ἢ κάλλος τῶν λόγων, ἢ ἀρμονίαν αὐτῶν, ἢ τὸ οἰκεῖον τῇ Ἰωνίᾳ, καὶ προσΦυῆς, ἢ τῆς γνώμης τὸ περιττὸν, ἢ ὅσα μυρία καλὰ ἐκεῖνος ἅμα συλλαβὼν ἔχει, πέρα τῆς εἰς μίμησιν ἐλπίδος. ἃ δὲ ἐποίησεν ἐπὶ τοῖς συγγράμμασι, καὶ ὡς πολλαχῶς τοῖς Ἑλλήσι γνώριμος ἐν βραχεῖ κατέστη, ἐγὼ καὶ σὺ καὶ ἄλλος ἂν μιμησάμεθα. πλεύσας γὰρ οἰκοθεν ἐκ τῆς Καρίας εὐδὺ τῆς Ἑλλάδος, ἐσκοπεῖτο πρὸς ἑαυτὸν, ὅπως ἂν τάχιστα, καὶ ἀπραγμονέστατα ἐπίσημος καὶ περιβόητος

ἩΡΟΔΟΤΟΣ Η ΑΕΤΙΩΝ)

Σημειῶσαι ἐν τούτοις τῷ λόγῳ ὑπέδει-
ξεν ὡς ἐπιδείξειας ἄγαν κίττων τοὺς

ἑαυτοῦ περιειργάζετο λόγους. V.

II. Οἰκοθεν ἐκ τῆς Καρίας) Ἡ
Ἀλικαρνασσὸς γὰρ τῆς Καρίας. V.

HERODOTUS SIVE AETION.

UTINAM Herodoti reliqua etiam imitari liceret! non omnia dico, quae viro aderant, maius enim voto illud quidem; sed vel unum *quiddam* de omnibus, verbi causa, venustatem orationis, aut compositionem, aut domesticam illam Ionicae linguae & nativam *suavitatem*, aut sententiarum divitias, aut quae sexcenta pulchra ille una complexus habet, imitandi omnem spem transgressa. Ceterum quae circa libros suos historicos faciebat, & ut Graecis multis in locis brevi innotesceret, *illud* ego, & tu, & *quisvis* alius imitemur. Cum enim domo e Caria versus Graeciam navigaret, dispiciebat apud se, qua tandem ratione quam celerissime, & minimo labore insignis & celebris tum ipse,

γένεοιτο, καὶ αὐτὸς, καὶ τὰ συγγραμμάτια. τὸ μὲν οὖν περινοστοῦντα, νῦν μὲν Ἀθηναίοις, νῦν δὲ Κορινθίοις ἀναγινώσκειν, ἢ Ἀρχαίοις, ἢ Λακεδαιμονίοις ἐν τῷ μέρει, ἐργῶδες καὶ μακρὸν ἡγεῖτο εἶναι, καὶ τριβὴν οὐ μικρὰν ἐν τῷ τοιούτῳ ἔσεσθαι. οὐκ οὖν ἤξιον διασπᾶν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν, οὕτω κατ' ὀλίγον ἀγείρων καὶ συλλέγων τὴν γνῶσιν· ἐπεβούλευε δὲ εἰ δυνατόν εἴη, ἀθρόους παυ λαβεῖν τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας. εἰσίσταται οὖν Ὀλύμπια τὰ μεγάλα, καὶ ὁ Ἡρόδοτος, τοῦτ' ἐκεῖνο ἤκειν οἱ νομίσας τὸν καιρὸν, οὗ μάλιστα ἐγλίχετο, πλήθουσιν τηρήσας τὴν πανήγυριν, ἅπανταχόθεν ἤδη τῶν ἀρίστων συνειλεγμένων, παρελθὼν ἐς τὸν ὀπισθοδόμον, οὐ θεατὴν, ἀλλ' ἀγωνιστὴν. Ὀλυμπίαν παρέιχεν ἑαυτὸν, ἄδων τὰς ἱστορίας, καὶ κηλῶν τοὺς παρόντας, ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληθῆναι τὰς βίβλους αὐτοῦ, ἐννέα καὶ αὐτὰς οὔσας. Ἦδη οὖν ἅπαντες αὐτὸν ᾔδεσαν πο- 2

10 Ἐγλίχετο) Γλίχομαι. λίαν ἔχομαι. ἐπιθυμῶ. γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ. V.

tum si quid scripisset, fieret. Iam circumire, & nunc Atheniensibus, nunc Corinthiis recitare, aut Argivis, aut Lacedaemoniis particulatim, laboriosum & longum esse ducebat, moramque in ea re haud parvam esse futuram. Noluit igitur negotium hoc distrahere, neque disperse ita & minutatim conciliare & cogere sibi notitiam hominum: verum eo intendit animum, ut, si fieri posset, confertos alibi Graecos universos deprehenderet. Instant igitur magna Olympia: & Herodotus, rem ipsam putans, venire sibi tempus maxime desideratum, observato pleno concilio, collectis undique iam proceribus, ingressus in posticum templi Iovis Olympii, non spectatorem, sed certatorem se Olympiorum professus est, canens historias, & eo usque demulcens hos, qui adessent, ut Musae ipsius libri, qui & ipsi novem essent, vocarentur. Iam igitur multo ipsum

λὺ μᾶλλον, ἢ τοὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτοὺς. καὶ οὐκ ἔστιν
 ὅστις ἀνήκοος ἦν τοῦ Ἡροδότου ὀνόματος, οἱ μὲν, αὐτοὶ
 ἀκούσαντες ἐν Ὀλυμπίᾳ, οἱ δὲ, τῶν ἐκ τῆς πανηγύρεως
 ἡκόντων πυνθανόμενοι, καὶ εἴ που γε Φανείῃ μόνον, εἰδεί-
 κνυτο ἂν τῷ δακτύλῳ· ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, Ἡρόδοτός
 ἐστίν, ὃ τὰς μάχας τὰς Περσικὰς Ἰαστὶ συγγεγρα-
 Φώς, ὃ τὰς νίκας ἡμῶν ὑμνήσας. τοιαυτὸν ἐκεῖνος ἀπέ-
 λαισε τῶν ἱστοριῶν, ἐν μιᾷ συνόδῳ πάνδημόν τινα κοι-
 νὴν ψῆφον τῆς Ἑλλάδος λαβὼν, καὶ ἀνακηρυχθεὶς οὐχ
 ὑφ' ἐνός, μὰ Δία, κήρυκος, ἀλλ' ἐν ἀπάσῃ πόλει, ὅθεν
 3 ἕκαστος ἦν τῶν πανηγυριστῶν. Ὅπερ ὕστερον κατανοή-
 σαντες, ἐπίτομόν τινα ταύτην ὁδὸν ἐς γινῶσιν, Ἰππίας
 τε ὃ ἐπιχώριος αὐτῶν σοφιστής, καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος,
 καὶ Ἀναξίμενης ὁ Χῖος, καὶ Πῶλος ὁ Ἀκραγαντίνος,
 καὶ ἄλλοι συχνοὶ, λόγους ἔλεγαν αἰεὶ καὶ αὐτοὶ πρὸς
 τὴν πανήγυριν, ἀφ' ὧν γινώριμοι ἐν βραχεὶ ἐγίγνοντο.

magis nosse omnes, quam victores ipsos Olympiae; nec
 esse, cui Herodoti nomen non esset auditum, partim quod
 ipsi illum Olympiae audissent, partim quod ab his, qui ex
 concilio venerant, percontando percepissent: & sicubi con-
 spiceretur modo, digito monstrabatur, Hic ille Herodotus
 est, *dicentium*, qui proelia cum Persis Ionico sermone con-
 scripsit, qui victorias nostras hymno celebravit. Hunc ille
 talem historiarum suarum fructum cepit, in uno conventu
 publicum quoddam & commune totius Graeciae suffragium
 qui ferret, ornareturque praeconio non ab uno fane prae-
 cone, sed in unaquaque urbe, unde singuli spectatorum
 essent. Quod quidem postea considerantes, hanc nempe
 compendiarium quandam ad notitiam hominum viam, Hip-
 pias ex ipsa illa *Ehdis* regione Sophista, & Ceus Prodicus,
 & Anaximenes Chius, & Agrigentinus Polus, & frequen-
 tes alii, semper verba & ipsi fecerunt ad concilium, unde

Καὶ τί σοι τοὺς παλαιοὺς ἐκείνους λέγω σοφιστὰς, καὶ 4
 συγγραφεάς, καὶ λογογράφους, ὅπου καὶ τὰ τελευ-
 ταῖα ταῦτα, καὶ Ἀετίωνα φασὶ τὸν ζωγράφον, συγ-
 γράψαντα τὸν Ῥωξάνης καὶ Ἀλεξάνδρου γάμον, εἰς
 Ὀλυμπίαν καὶ αὐτὸν ἀγαγόντα, τὴν εἰκόνα ἐπιδείξα-
 σθαι, ὥστε Προξενίδαν, Ἑλλανοδίκην τότε ὄντα, ἡσθέν-
 τα τῇ τέχνῃ, γαμβρὸν ποιήσασθαι τὸν Ἀετίωνα. Καὶ 5
 τί τὸ θαῦμα ἐνῆν τῇ γραφῇ αὐτοῦ ἥρετό τις, ὡς τὸν Ἑλ-
 λανοδίκην δι' αὐτὸ, οὐκ ἐπιχωρίῳ τῷ Ἀετίωνι συνάψα-
 σθαι τῆς θυγατρὸς τὸν γάμον; ἔστιν ἡ εἰκὼν ἐν Ἰτα-
 λία, καὶ γὰρ εἶδον, ὥστε καὶ σοὶ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. Θάλα-
 μός ἐστι περικαλλής, καὶ κλίνη νυμφική· καὶ ἡ Ῥω-
 ξάνη κάθεται πάγκαλόν τι χρῆμα παρθένου, ἐς γῆν
 ὁρῶσα, αἰδουμένη ἐστῶτα τὸν Ἀλέξανδρον. ἔρωτες δέ τινες
 μειδιῶντες, ὁ μὲν κατόπιν ἐφεστώς, ἀπάγει τῆς κεφα-
 λῆς τὴν καλύπτραν, καὶ δείκνυσι τῷ νυμφίῳ τὴν Ῥω-
 ξάνην. ὁ δέ τις, μάλα δουλικῶς ἀφαιρεῖ τὸ σανδάλιον

11 Ὀτάλαμος) Confer cum Philostrati imagine. G.

nobiles brevi tempore facti sunt. Et quid tibi antiquos illos
 Sophistas dico, & historicos, & rhetoras, cum nuper adeo
 etiam Aëtion pictor dicatur, depictis a se Roxanes & Alex-
 andri nuptiis, Olympiam & ipse deportatam eam tabulam
 ostendisse, *successu eo*, ut Proxenidas, iudex certaminis qui
 tum esset, delectatus arte generum sibi Aëtionem assumeret.
 Et quid in pictura ipsius mirum inerat, roget aliquis,
 ut arbiter certaminum propter illud Aëtioni, non civi,
 nuptias filiae conciliaret? Est illa in Italia, & ipse eam vi-
 di, ut etiam narrare tibi possim. Thalamus est pulcherri-
 mus, & lectus nuptialis: & affidet Roxane virgo undique
 pulcherrima, humi defixos habens oculos, pudore adstantis
 Alexandri. Cupidines autem quidam renidentes, alter qui-
 dem a tergo imminens, reducit a capite flammeum, ostenditque
 Roxanen sponso. Alius autem aliquis verniliter sane

ἐκ τοῦ ποδός, ὡς κατακλίνοιτο ἤδη. ἄλλος τῆς χλαϊνίδος τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπειλημμένος ἔρως, καὶ οὗτος ἔλκει αὐτὸν πρὸς τὴν Ῥωξάνην, πάνυ βιαίως ἐπισπώμενος. ὁ βασιλεὺς δέ, αὐτὸς μὲν στέφανόν τινα ὀρέγει τῇ παιδί. πάροχος δὲ καὶ νυμφαγωγὸς Ἡφαιστίων συμπάρεστη, δάδα καιομένην ἔχων, μεираκίῳ πάνυ ὠραίῳ ἐπεριδόμενος. ὑμέναιος, οἶμαί, ἐστίν. σὺ γὰρ ἐπεγέγραπτο τοῦνομα. ἐτέρωθι δὲ τῆς εἰκόνος, ἄλλοι ἔρατες παίζουσιν ἐν τοῖς ὅπλοις τοῦ Ἀλεξάνδρου· δύο μὲν τὴν λόγχην αὐτοῦ φέροντες, μιμούμενοι τοὺς ἀχθοφόρους, ὁπότε δοκὸν φέροντες, βαροῖντο. ἄλλοι δὲ δύο, ἓνα τινὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος κατακείμενον, βασιλέα δῆθεν καὶ αὐτὸν σύρουσι, τῶν ὀχάνων τῆς ἀσπίδος ἐπειλημμένοι. εἷς δὲ ἐς τὸν θώρακα ἐσελθὼν ὑπτίον κείμενον, λοχῶντι ἔοικεν, ὡς Φοβήσειεν αὐτοὺς ὁπότε κατ' αὐτὸν γένοιτο σύροντες. Οὐ

5 Πάροχος) Ὁ ἀναβαίνειν εἰς τὸ ἄρμα ἢ τὸ ζεύγος λέγεται. καὶ οἱ παράνυμφοι, παρὰ τὸ παροχεῖσθαι τοῖς νυμφίοις, ἐπ' ὀχύμασι

γὰρ τὰς νύμφας ἔγον. V.

13 Ὀχάνων) Λάραν, ἰμάνταν σημαίνει δὲ καὶ τὰς ἐξοχάς. V.

demit pede sandalium, ut iam recumbat. Cupido alius laena prehensum Alexandrum trahit versus Roxanem, connixus validissime. Rex autem ipse quidem coronam offert puellae. Comes autem & deductor sponsi Hephaestion una adstat, facem ardentem gerens, puero innixus formosissimo. Hymenaeus puto est; neque enim adscriptum est nomen. In altera autem tabulae parte, Cupidines alii lusus agunt in armis Alexandri, duo quidem hastam illius ferentes, baiulos imitati, cum trabem ferentes onere pandantur. Alii autem duo, unum in clypeo iacentem, regem nempe ipsum quoque, *tanquam in curru* trahunt, comprehensis clypei ansis. Unus autem in lorica, quae supina iacet, ingressus, insidianti similis est, qui perterreat illos, si forte inter trahendum ad se deferantur. Ceterum non lusus ista

παιδιά δὲ ἄλλως ταῦτά ἐστιν, οὐδὲ περιεῖργασται ἐν αὐτοῖς ὁ Ἀετίων, ἀλλὰ δηλοῖ τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τὸν ἐς τὰ πολεμικὰ ἔρωτα· καὶ ὅτι ἅμα καὶ Ῥωξάνης ἦρα, καὶ τῶν ὅπλων οὐκ ἐπετέλεστο. πλὴν ἀλλ' ἡ γε εἰκὼν αὕτη, καὶ ἄλλως γαμήλιόν τι ἐπὶ τῆς ἀληθείας διεφάνη ἔχουσα, προμνηστευσαμένη τῷ Ἀετίωνι τὴν τοῦ Προξενίδου θυγατέρα. καὶ ἀπῆλθε γήμας καὶ αὐτὸς, πάρεργον τῶν Ἀλεξάνδρου γάμων, ὑπὸ νυμφαγωγῷ τῷ βασιλεῖ, μισθὸν εἰκασμένου γάμου, προσλαβὼν ἀληθῆ γάμον. Ἡρόδοτος μὲν οὖν (ἐπάνειμι γὰρ ἐπ' ἐκείνον) 7 ἱκανὴν τῶν Ὀλυμπίων τὴν πανήγυριν ἠγείτο, καὶ συγγραφέα θαυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἑλλήσι τὰς Ἑλληνικὰς [νίκας] διεξιόντα, ὡς ἐκεῖνος διεξῆλθεν. ἐγὼ δὲ, καὶ πρὸς Φιλίου, μή με κορυβαντιάων ὑπολάβητε, μηδὲ τὰ μὰ εἰκάζειν τοῖς ἐκείνου· ἴλεως ὁ ἀνὴρ· ἀλλὰ τοῦτό γε

1 Περιεῖργασται) Περιγίνεται. κατασχοπεῖ. περισσὸν ποιεῖ. V.

funt, neque temere in illis operam abusus est Aëtion, sed indicant amorem Alexandri etiam adversus res bellicas, eumque, cum Roxanem amaret, armorum non esse oblitum. Ceterum ipsa quoque tabula haec nuptiale quiddam revera habere apparuit, nempe quae conciliaverit Aëtionī Proxenidae filiam: discessitque *piſtor*, nuptiis & ipse celebratis, quae parergon essent, & *appendicula* quasi nuptiarum Alexandri; conciliatore atque deductore sponsae ipso rege, mercedis affimilatarum nuptiarum corollarium nactus veras nuptias. Herodotus igitur (ad hunc enim redeo) aptum iudicabat Olympiorum concilium, quod etiam historicum admirabilem redderet Graecis, qui quidem ita, ut ab ipso factum est, [victorias] Graecas enarrasset. Ego vero, & per amicitiarum vos praesidem *Iovem obtestor*, ne insanire me putetis, aut mea illius scriptis comparare, sic vir ille mihi faveat! Ego igitur illud certe simile viri illius accide-

ὅμοιον παθεῖν Φημι αὐτῷ. ὅτε γὰρ τοπρῶτον ἐπεδήμησα
 τῇ Μακεδονίᾳ, πρὸς ἑμαυτὸν ἐσκοπούμην, ὅ, τι μοι χρη-
 στέον τῷ πράγματι. καὶ ὁ μὲν ἔρως οὗτος ἦν ἀπασὶ γνω-
 σθῆναι, καὶ ὅτι πλείστοις Μακεδόνων δεῖξαι τὰμά.
 τὸ δ' αὐτὸν περιιόντα τηνικαῦτα τοῦ ἔτους ξυγγίγνε-
 σθαι πόλει ἐκάστη, οὐκ εὐμαρὲς ἐφαίνετο. εἰ δὲ τηρή-
 σαιμι τὴν δὲ ὑμῶν τὴν σύνοδον, εἴτα παρελθὼν ἐς μέσον
 δεῖξαιμι τὸν λόγον, ἐς δέον οὕτως ἀποβήσεσθαι μοι τὰ
 8 τῆς εὐχῆς. Αὐτοὶ τε οὖν ἤδη συνεληλύθατε, ὅ, τι περ
 ὅφρα ἐξ ἐκάστης πόλεως, αὐτὸ δὴ τὸ κεφάλαιον Μα-
 κεδόνων ἀπάντων καὶ ὑποδέχεται πόλις ἡ ἀρίστη οὔσα
 οὐ κατὰ Πίσαν, μὰ Δί', οὐδὲ τὴν ἐκεῖθι στενοχωρίαν,
 καὶ σκηναῶν, καὶ καλύβας, καὶ πνίγος. οἳ τε αὖ πανη-
 γυρισταί, οὐ συρφετώδης ὄχλος, ἀθλητῶν δὲ μάλλον
 φιλοθεάμονες, ἐν παρέργῳ οἱ πολλοὶ τὸν Ἡρόδοτον τιθέ-
 μενοι, ἀλλὰ ρητόρων τε καὶ συγγραφέων καὶ σοφιστῶν
 9 Ὅτι περ ὁφέλος Ἄντ' τοῦ, οἱ μέγιστοι καὶ ἀξιολογώτατοι. V.

re mihi confirmo, quod iam declarabo. Cum enim primum in
 Macedoniam peregrinatum venissem, apud animum meum
 considerabam, quomodo me tractarem. Et cupiebam sane
 innotescere omnibus, & quam plurimis Macedonum, quid
 essem, ostendere: circuire autem ipsum, id anni, & cum ci-
 vitate unaquaque agere, non facile videbatur: si vero hunc
 vestrum conventum observarem, ac tum progressus in me-
 dium dicendi facultatem ostenderem, sic sperabam votum
 mihi meum recte eventurum. Iam igitur & ipsi conveni-
 stis, quidquid in unaquaque civitate praestantissimum est,
 caput ipsum & flos omnium Macedonum: & suscepit vos
 urbs praestantissima, non illa Pisae similis, per Iovem, ne-
 que angustiis illis, & tabernaculis, & casis, & aestui. Por-
 ro qui huc convenere, non faex populi, athletarum spe-
 ctacula praeferentes plerique, & obiter tantum audiendum
 putantes Herodotum; sed Rhetorum, & Historicorum, &

οἱ δοκιμώτατοι ὅσον οὐ μικρὸν ἤδη, μὴ τοῦμὸν παραπο-
 λὺ ἐνδεέστερον φαίνεται τῶν Ὀλυμπίων. ἀλλ' ἦν μὲν
 ὑμεῖς Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι παραθεω-
 ρῆτέ με, κομιδῇ ὑμῖν δόξω θρασὺς ἄνθρωπος εἶναι. ἦν δὲ
 πολὺ ἐκείνων ἀπαγαγόντες τὴν μνήμην, ἐπ' ἑμαυτοῦ
 μόνον ἀποδύσαντες ἴδητε, τάχ' ἂν οὐ πάνυ μαστιγώσι-
 μος ὑμῖν δόξαιμι, ὥς ἐν γε τηλικούτῳ σταδίῳ, ἱκανὸν
 ἔμοι γ' οὖν καὶ τοῦτο.

3 Παραθεωρήτέ με) Ἀπὸ τοῦ συγκρίνετε, ἐξετάζετε. V.

Sophistarum probatissimi. Ferme parum iam *laboro*, ne mea
 haec conditio multum inferior videatur Olympiis. Verum
 si quidem ad Polydamantem *aliquem*, aut Glaucum, aut Mi-
 lonem me inter spectandum comparaveritis, oppido vobis
 audax videbor homo esse. Sin vero memoria longe ab illis
 abducta, per me solum me exutum spectaveritis, forte non
 omnino flagris dignus vobis videar, in tali quidem stadio:
 fatis mihi quidem & hoc fuerit.

ΖΕΥΞΙΣ Η ΑΝΤΙΟΧΟΣ.

Ἰ **Ε**ΝΑΓΧΟΣ ἐγὼ μὲν ὑμῖν δείξας τὸν λόγον, ἀπήειπα οἴκαδε. προσιόντες δέ μοι τῶν ἀκηκοότων πολλοὶ, (καλύει γὰρ οὐδέν, οἶμαι, καὶ τὰ τοιαῦτα πρὸς Φίλους ἤδη ὄντας ὑμᾶς λέγειν) προσιόντες οὖν ἐδεξιοῦντο, καὶ θαυμάζουσιν ἐώκεσαν. ἐπιπολὺ γοῦν παρομαρτοῦντες, ἄλλος ἄλλοθεν ἐβόων, καὶ ἐπήνουν, ἄχρι που καὶ ἐρυθρίασάμε, μὴ ἄρα πάμπλου τῆς ἀξίας τῶν ἐπαίνων ἀπολείποιμην. τὸ δ' οὖν κεφάλαιον αὐτοῖς τοῦτο ἦν, καὶ πάντες ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἐπεσημαίνοντο, τὴν γνώμην τῶν συγγραμμάτων ξένην οὔσαν, καὶ πολὺν ἐν αὐτῇ τὸν νεωτερισμόν. μᾶλλον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἄμεινον, ἅπερ ἐκεῖνοι ἀπεθέγγοντο· ὡς τῆς καινότητος, Ἡράκλεις· τῆς παραδοξολογίας· εὐμήχανος ἄνθρωπος. οὐδὲν ἂν τις εἴποι τῆς ἐπι-

ZEUXIS AUT ANTIOCHUS.

NUPER cum dicendi vobis facultatem, *recitata oratione*, ostendissem, domum abibam. Accedentes vero ad me auditorum multi, (nihil enim, puto, prohibet talia quoque apud vos amicos iam meos dicere) accedentes igitur complectebantur me, & admirationem prae se ferebant. Multum enim profecuti aliunde allus clamare, & laudare, adeo ut erubescerem, *veritus*, ne nimis multum a dignitate laudum illarum abessem. Caput autem, & *summa laudis* haec illis erat, omnesque unum & idem acclamabant, consilium scriptorum insolitum esse, & multum in illo novatum. Quia praestat ipsa illa *verba* commemorare, quae isti protulere: *Vah novitatem! Admirabilis Hercules oratio! hominem ad inveniendum agilem! Nihil quisquam dixerit cogitatis illis magis no-*

νοίας νεαρώτερον. οἱ μὲν τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγον, ὥς ἐκείνηντο δηλαδὴ ὑπὸ τῆς ἀκροάσεως. ἢ τίνα γὰρ ἂν αἰτίαν εἶχον ψεύδεσθαι καὶ κολακεύειν τὰ τοιαῦτα, ξένον ἄνθρωπον, οὐ πάνυ πολλῆς αὐτοῖς Φροντίδος ἄξιον τὰ ἄλλα; Πλὴν ἐμέ γε (εἰρήσεται γὰρ) οὐ μετρίως ἡνία ὁ 2 ἔπαινος αὐτῶν. καὶ ἐπειδὴ ποτε ἀπελθόντων κατ' ἐμαυτὸν ἐγενόμην, ἐνεόουν· οὐκοῦν τοῦτο μόνον χαρίεν τοῖς ἐμοῖς ἔνεστιν, ὅτι μὴ συνήθῃ, μηδὲ κατὰ τὸ κοινὸν βαδίζοι τοῖς ἄλλοις, ὀνομάτων δὲ ἄρα καλῶν ἐν αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὸν ἀρχαῖον κανόνα συγκειμένων, ἢ νοῦ ὀξέος, ἢ περὶ νοίας τινός, ἢ χάριτος Ἀπτικῆς, ἢ ἀρμονίας, ἢ τέχνης τῆς ἐφ' ἅπασιν, τούτων δὲ πόρρω ἴσως τοῦμόν· οὐ γὰρ ἂν παρέντες αὐτὰ ἐκεῖνα, ἐπὶ ἡνουν μόνον τὸ καινὸν τῆς προαιρέσεως, καὶ ξενίζον· ἐγὼ δὲ ὁ μάταιος ὥμην, ὅποτε ἀναστηδῶντες ἐπαινοῖεν, τάχα μέντοι καὶ αὐτὸ τοῦτο προσ-

num. Atque illi quidem talia multa dicere, prout nimirum ab auditione moverentur: quam alioqui mentiendi causam habuissent, & eo modo adulandi peregrino homini, nec de cetero ad curam illorum magnopere pertinenti? At me (dicetur enim) ista laus eorum non mediocri afficiebat molestia, & cum tandem post illorum discessum, solus essem, ita cogitabam: Ergo illud solum iucundum meis scriptis inest, quod usitata non sunt, neque communi *quasi* cum reliquis vestigio incedunt: a nominibus autem in iisdem pulchris, & ad antiquam regulam compositis, aut sensu acuto, aut excogitandi sollertia, aut venustate Attica, aut compositione *ac numero*, aut quodam in his omnibus artificio, ab his, inquam, longe forte ratio mea remota. Neque enim, *nisi hoc ita se haberet*, relictis illis ipsis, solam laudarent novitatem rationis nostrae ac peregrinitatem. At vanus ego *spei*, puraram, cum ad laudandum confurgerent, forte quidem hoc ipsum etiam eos alleciturum esse, cum

ἀγεσθαι αὐτούς· ἀληθές γὰρ εἶναι τὸ τοῦ Ὀμήρου, καὶ τὴν νέαν ὥδην κεχαρισμένην ὑπάρχειν τοῖς ἀκούουσιν· οὐ μὴν τοσούτον γε, οὔτε ὅλον τῇ καινότητι νέμειν ἡξιούν, ἀλλὰ τὴν μὲν, ὥσπερ ἐν προσθήκης μοῖρα συνεπικοσμεῖν τι, καὶ πρὸς τὸν ἔπαινον συντελεῖν καὶ αὐτήν. τὰ δὲ τῶ ὄντι ἐπαινούμενα, καὶ ὑπὸ τῶν ἀκούοντων εὐφημούμενα, ἐκεῖνα εἶναι· ὥστε οὐ μετρίως ἐπήρμην, καὶ ἐκινδύνευον πιστεύειν αὐτοῖς, ἓνα καὶ μόνον ἐν τοῖς Ἑλλήσιν εἶναι λέγουσι· καὶ τὰ τοιαῦτα· τὸ δὲ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἀνθρακες ἡμῶν ὁ Θησαυρὸς ἦσαν, καὶ ὀλίγου δέω θαυματοποιοῦ τινος ἔπαινον ἐπαινέσθαι πρὸς αὐτῶν.

3 Ἐβέλω γοῦν ὑμῖν καὶ τὸ τοῦ γραφέως διηγῆσασθαι. ὁ Ζεῦξις ἐκεῖνος ἄριστος γραφέων γενόμενος, τὰ δημόδη καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα οὐκ ἔγραφεν, ἢ ὅσα πάνυ ὀλίγα, ἥρωας ἢ θεοὺς, ἢ πολέμους, αἰεὶ δὲ καινοποιεῖν ἐπειρά-

verum sit Homericum illud, novam cantilenam iucundam esse audientibus; ast non eo usque: neque censebam futurum, omnia novitati ut tribuerent; verum hanc quidem, corollarii cuiusdam instar, ornamentum allaturam aliquid, & laudis ipsam quoque nonnihil collaturam; ea vero, quae serio ac solide laudarentur, quaeque secunda audientium fama exciperentur, ista esse, quae modo commemoravi. Itaque non mediocriter iam elatus fueram, & prope fuerat, ut crederem illis, cum unum & solum me in Graecis esse dicerent, atque id genus alia. Verum enimvero, in carbonem, quod est in proverbio, thesaurus noster abiit, & parum abest, quin praestigiatoris circumforanei laude ab illis affectus sim. Volo igitur illud etiam de pictore vobis narrare. Zeuxis ille pictorum praestantissimus, popularia ista & communia non pingebat, aut admodum certe pauca, Heroas puta, aut Deos, aut pugnas; sed novum quiddam proferre semper

το, καί τι ἀλλόκοτον ἂν καὶ ξένον ἐπινοήσας, ἐπ' ἐκείνῳ τὴν ἀκρίβειαν τῆς τέχνης ἐπεδείκνυτο· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις τολμήμασι, καὶ θήλειαν Ἴπποκένταυρον ὁ Ζεῦξις αὐτὸς ἐποίησεν, ἀνατρέφουσάν γε προσέτι παιδίῳ Ἴπποκενταύρῳ διδύμῳ, κομιδῇ νηπίῳ. τῆς εἰκόνος ταύτης ἀντίγραφός ἐστι νῦν Ἀθήνησι, πρὸς αὐτὴν ἐκείνην ἀκριβεῖ τῇ στάθμῃ μετενηνεγμένη. τὸ ἀρχέτυπον δ' αὐτὸ, Σύλλας ὁ Ῥωμαίων στρατηγός, ἐλέγετο μετὰ τῶν ἄλλων εἰς Ἰταλίαν πεπομφέναι· εἶτα περὶ Μαλέαν, οἶμαι, καταδύσης τῆς ὀλκάδος, ἀπολέσθαι ἅπαντα, καὶ τὴν γραφὴν. πλὴν ἀλλὰ τὴν γε εἰκόνα τῆς εἰκόνος εἶδον, καὶ αὐτὸς ὑμῖν ὡς ἂν οἷός τε ᾧ, δείξω τῷ λόγῳ, οὐ, μὰ τὸν Δία γραφικός τις ὢν, ἀλλὰ πάνυ μέμνημαι, οὐ πρὸ πολλοῦ ἰδὼν ἐν τινὸς τῶν γραφέων Ἀθήνησι. καὶ τὸ ὑπερθαυμάσαι τότε τὴν τέχνην, τάχ' ἂν μοι καὶ νῦν πρὸς τὸ σαφέστερον δηλᾶσαι συναγωνίσαιτο. Ἐπὶ χλόης εὐθα- 4
λοῦς ἡ Κένταυρος αὕτη πεποιήται, ὅλη μὲν τῇ ἵππῳ

tentabat. Et si quid insolens aut peregrinum excogitasset, in eo *demum vim* & accuratorem artis summam ostendebat. Inter reliqua ausa, Centaurum etiam feminam Zeuxis idem pinxit, lactantem adhuc pueros Centauros gemellos, admodum infantes. Tabulae huius exemplum nunc est Athenis, exacta regula inde translata. Ipsum vero archetypum Sylla Romanorum imperator dicebatur cum aliis in Italiam misisse, deinde circa Malean, puto, submersa navi perisse omnia, & ipsam adeo picturam. Verum imaginem certe imaginis vidi, & ipse eam vobis, quantum eius poterō, ostendam; non profecto, ut qui picturae peritus sim, verum *quod* plane memini, qui haud ita pridem in pictoris cuiusdam *pergula* Athenis *eam* viderim: & vehemens tum artis admiratio forte me nunc etiam in ea evidentius declaranda iuverit. In viridi molliter gramine Centaurus haec

χαμαὶ κειμένη, καὶ ἀποτέτανται εἰς τοῦπίσω οἱ πόδες· τὸ δὲ γυναικεῖον ὅσον αὐτῆς, ἡρέμα ἐπήγερται, καὶ ἐπ' ἀγκῶνός ἐστιν· οἱ δὲ πόδες οἱ ἔμπροσθεν, οὐκ ἔτι καὶ οὗτοι ἀποτάδην, οἷον ἐπὶ πλευράν κειμένης· ἀλλ' ὁ μὲν ὀκλάζοντι ἔοικεν, ὡν καμπύλος ὑπεσταλμένη τῇ ὀπλῇ, ὁ δὲ ἔμπαλιν ἐπανίσταται, καὶ τοῦ ἐδάφους ἀντιλαμβάνεται, οἷον εἰσιν ἵπποι, πειρώμενοι ἀναπηδᾶν. τοῖν νεογνοῖν δὲ, τὸ μὲν ἄνω ἔχει αὐτὴ ἐν ταῖς ἀγκάλαις, καὶ τρέφει ἀνθρωπικῶς, ἐπέχουσα τὸν γυναικεῖον μαστόν· τὸ δ' ἕτερον, ἐκ τῆς ἵππου θηλάζει, ἐς τὸν πωλικὸν τρόπον· ἄνω δὲ τῆς εἰκόνος, οἷον ἀπὸ τινὸς σκοπῆς Ἴπποκένταυρός τις, ἀνὴρ ἐκείνης δηλαδὴ τῆς τὰ βρέφῃ ἀμφοτέρωθεν τήηνουμένης, ἐπικύπτει γελῶν, οὐχ ὅλος φαινόμενος, ἀλλ' ἐς μέσον τὸν ἵππον, λέοντος σκύμνον ἀνέχων τῇ δεξιᾷ, καὶ ὑπὲρ ἑαυτὸν αἰωρῶν, ὡς δεδίδαιτο
 5 σὺν παιδιᾷ τὰ βρέφῃ. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα τῆς γραφῆς,

facta est, qua quidem equa est, humi tota cubans extensis retrorsum pedibus; quantum autem illius muliebre est, sensim attollitur nixum cubito: anteriores vero pedes non iam ipsi quoque porrecti, tanquam iacentis in latus *Centauri*, sed alter quidem geniculanti similis, incurvatus subducta ungula; sed alter contra insurgit, humique niritur, quales sunt equi, exsilire dum conantur. Parvorum vero alterum quidem supra ipsa tenet ulnis, & humano more lactat, muliebrem illi mammam praebens: at alterum ex equina parte subrumat, more pulli. In suprema vero tabulae parte, quasi e specula quadam *Centaurus* aliquis, illius scilicet parvos suos utrinque nutrientis maritus, despicit ridens, non totus conspicuus, sed ad medium usque equum, leonis catulum dextra ostentans & supra se extollens, quasi per lusum terrere velit paryulos. Reliquas igitur picturae dotes, in quantum nobis, eius artis rudibus,

ἐφ' ὅσα τοῖς ιδιώταις ἡμῖν, οὐ πάντῃ ἐμφανῇ ὄντα, τῇ ὅλῃ ὅμως ἔχει δύναμιν τῆς τέχνης, οἷον τὸ ἀποτεῖναι τὰς γραμμὰς ἐς τὸ εὐθύτατον, καὶ τῶν χρωμάτων ἀκριβῆ τὴν κράσιν, καὶ εὐκαιρον τὴν ἐπιβολὴν ποιήσασθαι, καὶ σκιάσαι ἐς δέον, καὶ τοῦ μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τῇ τῶν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα, καὶ ἁρμονίαν, γραφῶν παῖδες ἐπαινούντων, οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δὲ τοῦ Ζεῦξιδος ἐκεῖνο μάλιστα ἐπήνεσα, ὅτι ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ὑποθέσει ποικίλως τὸ περιττὸν ἐπεδείξατο τῆς τέχνης, τὸν μὲν ἄνδρα, ποιήσας πάντῃ φοβερὸν, καὶ κομιδῇ ἄγριον, σοβαρὸν τῇ χαίτῃ, λάσιον τὰ πολλὰ, οὐ κατὰ τὸν ἵππον αὐτοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ καθ' ἕτερον τοῦ ἀνθρώπου· καὶ ἐξάρας αὐτοῦ τοὺς ὤμους ἐπὶ πλείστον, τὸ βλέμμα, καίτοι γελῶντος, θηριῶδες ὅλον, καὶ ὀρεῖσσι τι, καὶ ἀνήμερον. Τοιοῦτον μὲν ἐκείνον τὴν Θήλειαν δὲ, 6 ἵππου γε τῆς καλλίστης, οἶαι μάλιστα αἱ Θετταλαί

non satis apparent, cum tamen totam artis vim contineant, velut illam linearum exquisitam directionem, & accuratam pigmentorum temperationem, & inductionem tempestivam, & umbrarum rationem, & proportionem magnitudinis, & mensuras integro aequabiliter respondentem, pictorum filii laudaverint; quorum opus est intelligere talia. Ego vero illud maxime Zeuxidis laudare soleo, quod in uno eodemque argumento varie divitias artis ostendit: qui virum quidem fecerit undique terribilem, & omnino ferum, crines superbe iactantem, hirsutum maiori ex parte, non quae equus est modo, sed etiam altera parte humana, & sub humeris eius quantum potest elatis; vultum, ridentis licet, ferinum totum & montanum atque minime mansuetum. Ita quidem illum: feminam vero, equae pulcherrimae, quales praefertim sunt Thesalae, nondum domitae, & fesso-

εἰσιν, ἀδμήτες ἔτι, καὶ ἄβατοι· τὸ δ' ἄνω ἡμίτομον γυναικὸς, πάγκαλον ἔξω τῶν ὠτῶν, ἐκεῖνα δὲ μόνον, σατυράδῃ ἐστὶν αὐτῇ, καὶ ἡ μίξις δὲ, καὶ ἡ ἀρμογὴ τῶν σωμάτων, καθὸ συνάπτεται, καὶ συνδίδεται τῷ γυναικίῳ τὸ ἵππικόν, ἡρέμα, καὶ οὐκ ἀβρόως μεταβαίνουσα, καὶ ἐκ προσαγωγῆς τρεπομένη, λαμβάνει τὴν ὄψιν ἐκ θατέρου εἰς τὸ ἕτερον ὑπαγομένη· τῶν νεογνῶν δὲ τὸ ἐν τῶν νηπίων, ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἀπαλῷ ἤδη φαβερόν, καὶ τοῦτο θαυμαστόν, οἷον ἔδοξε μοι, καὶ ὅτι παιδικῶς μάλα πρὸς τὸν σκύμνον τοῦ λέοντος ἀναβλέπουσι, μεταξύ τῆς θηλῆς ἐκάτερος ἐπειλημμένοι ἐν χρῶν τῇ μητρὶ προσιστάμενοι. Ταῦτα δ' οὖν ἐπιδειξάμενος ὁ Ζεῦξις, αὐτὸς μὲν ὥστε ἐκπλήξειν τοὺς ὁρῶντας ἐπὶ τῇ τέχνῃ· οἱ δὲ αὐτίκα μὲν ἐβόων· ἢ τί γὰρ ἂν ἐποίουν, καλλίστῳ θεάματι ἐντυγχάνοντες; ἐπῆνουν δὲ μάλιστα πάντες, ἅπερ καὶ μὲν πρόωγόν ἐκεῖνοι, τῆς ἐπινοίας τὸ ξένον, καὶ τὴν

2 Σατυράδῃ) Χερυτικά. V.

rem nondum passae. Superior autem pars dimidia mulieris undique & ipsa pulcherrima, praeter aures: illae enim solae satyrorum instar illi sunt. Commixtio vero & commisura corporum, ubi coagmentatur ac devincitur muliebri corpori equinum, sensum, non subito transiens, & accessu, qui vix sentiatur, conversa, visum fallit, ubi ex altero in alterum subit. Quod autem recens uterque partus in prima infantia tamen ferus, & in tenero iam est terribilis, id ipsum quoque mirabile, ut mihi videbatur; & quod pueriliter admodum ad leonis catulum respiciunt, mammae interea quisque suae arte inhaerentes, & quam proxime matrem assistentes. Haec itaque cum ostenderet Zeuxis, ipse quidem putabat futurum, ut artis admiratione percelleret spectatores. At illi statim quidem exclamarunt. Quid enim facerent aliud, ad pulcherrimum spectaculum admissi? Laudabant vero maxime omnes eadem, propter quae me nu-

γνώμην τῆς γραφῆς ὡς νέαν, καὶ τοῖς ἔμπροσθεν ἡγνο-
μένην οὔσαν· ὥστε ὁ Ζεῦξις συνεῖς ὅτι αὐτοὺς ἀσχολεῖ ἡ
ὑπόθεσις καινὴ οὔσα, καὶ ἀπάγει τῆς τέχνης, ὡς ἐν
παρέργῳ τίθεσθαι τὴν ἀκρίβειαν τῶν πραγμάτων,
ἄγε δὴ ἔφη, ὦ Μικκίων, πρὸς τὸν μαθητὴν, περίβαλε
ἤδη τὴν εἰκόνα, καὶ ἀράμενοι ἀποκομίζετε οἵκαδὲ, οὔτοι
γὰρ ἡμῶν τὸν πηλὸν τῆς τέχνης ἐπαινοῦσι, τῶν δ' ἐφ'
ὅτῳ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν
ποιοῦνται λόγον, ἀλλὰ παρευδοκιμεῖ τὴν ἀκρίβειαν τῶν
ἔργων ἢ τῆς ὑποθέσεως καινοτομία. Ὁ μὲν οὖν Ζεῦξις, 8
οὕτως, ὀργιλώτερον ἴσως. Ἀντίοχος δὲ, ὁ Σωτὴρ ἐπι-
κληθεὶς, καὶ οὗτος ὁμοίον τι παθεῖν λέγεται ἐν τῇ πρὸς
Γαλάτας μάχῃ. εἰ βούλεσθε, διηγῆσθαι καὶ τοῦτο,
ὁποῖον ἐγένετο, εἰδώς. τούτους γὰρ ἀλκίμους ὄντας, καὶ
πλήθει παμπόλλους ὄρων, καὶ τὴν Φάλαγγα καρτε-
ρῶς συναραρυῖαν, καὶ ἐπὶ μετώπῳ μὲν πρᾶσπιζοντας

per isti: inventionis novitatem, argumentum picturae re-
cens, & superioribus ignotum. Itaque intelligens Zeuxis,
occupari illos ab argumento novo, & ab arte contemplanda
abduci, ut obiter modo exquisitam rerum curam confide-
rent, Age, inquit ad suum discipulum, Miccio, involve iam
tabulam: vos sublatam domum referte. Isti enim lutum artis no-
strae laudant: eius autem, propter quod debebat laudari, si be-
ne & ex arte se habet, non multam habent rationem; sed exqui-
sitae circa opus ipsum artis laudem intercipit argumenti novitas.
Zeuxis igitur ita, iusto ille forte iracundius. Antiocho au-
tem, Soteri cognominato, simile quiddam usu venisse dici-
tur in pugna adversus Gallograecos. Si vultis, hoc quoque,
ut factum sit, enarrabo. Cum sciret enim, hos viros fortes
esse, & numero plurimos esse videret, & phalangem va-
lide densam, & in fronte quidem tegentes primam aciem

τοὺς χαλκοθώρακας αὐτῶν, ἐς βάθος δὲ ἐπὶ τεττάρων
καὶ εἰκοσι τεταγμένους ὀπλίτας, ἐπὶ κέρως δ' ἑκατέρω-
θεν τὴν ἵππον δισφυρίαν οὔσαν, ἐκ δὲ τοῦ μέσου, τὰ ἄρ-
ματα ἐκπηδήσεσθαι μέλλοντα, δρεπανηφόρα ὀγδοήκον-
τα, καὶ συνωρίδας ἐπ' αὐτοῖς δις τοσαύτας· ταῦτα ὄρων,
πάνυ πονηρὰς εἶχε τὰς ἐλπίδας, ὡς ἀμάχων ὄντων ἐκεί-
νων αὐτῷ. ἐκεῖνος γὰρ δι' ὀλίγου τῆς στρατείας ἐκείνης
παρασκευασθείσης, οὐ μεγαλωστί, οὐδὲ κατ' ἀξίαν
τοῦ πολέμου ἀφίκετο, κομιδῇ ὀλίγους ἄγων, καὶ τού-
των πελταστικὸν τὸ πολὺ, καὶ ψιλικόν. οἱ γυμνήτες δὲ,
ὑπὲρ ἡμισυ τῆς στρατιάς ἦσαν ὥστε ἐδόκει αὐτῷ ἤδη
σπένδεσθαι, καὶ τινα εὐπρεπῇ διάλυσιν εὐρίσκεισθαι
9 τοῦ πολέμου. Ἀλλὰ Θεοδότας ὁ Ῥόδιος, ἀνὴρ γενναῖος,
καὶ τακτικῶν ἔμπειρος, οὐκ εἶα παρὼν ἀθυμεῖν. καὶ ἦσαν
γὰρ ἐκκαίδεκα ἐλέφαντες τῷ Ἀντιόχῳ· τούτους ἐκέλευ-

5 Δις τοσαύτας) Δισφυρίας. V.

mini. G.

10 Πελταστικόν) Τεχικόν. V.

ibid. Ψιλικόν) Πεζόν. V. Levis
armaturae, puto. G.

Pelta scutum breve, si bene me-

loricatos aere, introrsus vero & in versum stantes in acie vi-
cenos quaternos armatos, cornua firmare utrinque viginti
millium equitarum; e media acie prorupturos currus fal-
catos octoginta, & bigarum praeter hos alterum tantum:
haec, inquam, videns, male fane de rebus suis speravit,
qui invicta ista sibi putaret. Ipse enim, brevi tempore com-
parato illo exercitu, non magnifice, neque pro dignitate
belli, veniebat, paucos oppido ducens, & in his peltastas
plerosque & levis armaturae homines: velites autem ultra
dimidiam exercitus partem erant. Itaque iam videbatur illi
pacisci, & honestam belli dissolvendi rationem reperire. Ve-
rum Rhodius Theodotas, vir fortis & ordinandae aciei pe-
ritus, cum adesset, non passus est animum abiicere. Erant
enim etiam sexdecim Antiocho elephantum. Hos iussit Theo-

σεν ὁ Θεοδότας, τέως μὲν ἔχειν, ὡς οἷόν τε κατακρύψαν-
 τας, ὡς μὴ κατάδηλοι εἶεν ὑπερφαινόμενοι τοῦ στρατοῦ·
 ἐπειδὴν δὲ σημήνη ὁ σαλπιγκτῆς, καὶ δὲ συμπλέκε-
 σθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἵεναι, καὶ ἡ ἵππος ἡ τῶν πολεμίων
 ἐπελαύνηται, καὶ τὰ ἄρματα οἱ Γαλάται ἀνοιζάντες
 τὴν Φάλαγγα, καὶ διαστήσαντες, ἐπαῶσι, τότε ἀνὰ
 τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων, ἀπαντᾶν ἐφ' ἑκάτερα τοῖς
 ἱππεῦσι, τοὺς ὀκτῶ δὲ ἀντεπαθεῖναι τοῖς ἀρματηλά-
 ταις, καὶ συνωριασταῖς. εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, φοβηθή-
 σονται αὐτῶν, ἔφη, οἱ ἵπποι, καὶ ἐς τοὺς Γαλάτας αὖ-
 θις ἐμπεσοῦνται φεύγοντες· καὶ οὕτως ἐγένετο. Οὐ γὰρ 10
 πρότερον ἰδόντες ἐλέφαντα οὔτε αὐτοὶ Γαλάται, οὔτε οἱ
 ἵπποι αὐτῶν, οὕτω πρὸς τὸ παράδοξον τῆς ὄψεως ἐταρά-
 χθησαν, ὥστε πόρρω ἐτι τῶν θηρίων ὄντων, ἐπεὶ μόνον
 τετριγύτων ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀδόντας εἶδον ἀποστίλ-
 λοντας ἐπισημότερον, ὡς ἂν ἐκ μέλανος τεῦ παντός σώ-
 ματος, καὶ τὰς προνομαίας, ὡς ἐς ἀρπαγὴν ὑπεραιω-

15 Τετριγύτων) Ποῖόν ἤχον ἀποτελούντων. V.

doras tum quidem, quantum eius fieri posset, occultos ha-
 bere, ne manifesti essent, ultra exercitum eminentes: ubi
 vero clasticum cecinisset, & iam concurrendum esset, at-
 que veniendum ad manus, invehereturque iam hostium equi-
 tatus, currusque suos Gallograeci aperta phalange & dis-
 cedentes emitterent; tum quaternos elephantem, singulis
 utrinque equitum alis occurrere, octo autem alios contra
 immitti currum & bigarum agitatoribus. Hoc enim si fie-
 ret, terrebuntur, dicebat, illorum equi, & retro in ipsos
 Gallograecos fuga irruent. Idque ita factum. Cum enim
 nunquam elephantem neque ipsi Gallograeci, neque equi
 illorum vidissent: adeo ad inopinatum spectaculum pertur-
 bati sunt, ut cum longe adhuc abessent belluae, audito so-
 lo illorum barritu, & dentibus conspectis, tanto insigni-
 tius, ut e nigro usquequaque corpore, fulgentibus, & ro-

ρουμένας, πρὶν ἢ τὸ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, ἐκκλινάντες, σὺν αὐθενὶ κόσμῳ ἔφευγον· οἱ μὲν πεζοὶ, περιπειρόμενοι ὑπ' ἀλλήλων τοῖς δορατίοις, καὶ συμπατούμενοι ὑπὸ τῶν ἱππέων, ὡς εἶχον, ἐμπεσόντων ἐπ' αὐτοὺς, τὰ ἄρματα δὲ, ἀναστρέψαντα καὶ ταῦτα ἔμπαλιν εἰς τοὺς οἰκείους οὐκ ἀναιματὶ διεφέρετο ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ τὸ τοῦ Ὀμήρου,

Δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίζον.

οἱ ἵπποι δ' ἐπέπερ ἅπαξ τῆς ἐς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ ἀπετρέποντο, οὐκ ἀνασχόμενοι τῶν ἐλεφάντων, τοὺς ἐπιβάτας ἀποβαλόντες κεῖν' ὄχεα κροτάλιζον, τέμνοντες, νῆ Δία, καὶ διαιροῦντες τοῖς δρεπάνοις, εἴ τινας τῶν Φίλων καταβάλοιεν. πολλοὶ δ' ὡς ἐν ταραχῇ τοσούτῳ κατεβάλλοντο, εἶποντο δὲ καὶ οἱ ἐλέφαντες συμπατοῦντες, καὶ συναναρρίπτουντες ἐς ὕψος ταῖς προνομαίαις, καὶ συναρπάζοντες, καὶ τοῖς ὁδοῦσι περιπειρόντες, καὶ τέλος,

8 Δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίζον) καὶ συντριβέμενοι ἔχον ἀπετέλουν. Αἰρόμενοι καὶ πρὸς γῆν φερόμενοι, V.

stris tanquam ad rapinam sublati; ante teli iactum, inclinati sine more modoque fugerent: ubi pedites quidem confixi mutuo suorum iaculis, & ab equitibus conculcati, qui toto impetu in illos ruerent; currus autem, relati & ipsi retro in suos, non sine sanguine inter ipsos differebantur, sed ut est apud Homerum,

Dederunt sonitumque ruinamque.

Equi vero semel recta regione viarum excussi, cum ferre elephantos non possent, deiectis aurigis, currus cum strepitu vacuos raptant, secantes, per Iovem, & lacerantes falcibus, si quos amicorum deiecissent; multi vero, ut in tanto tumultu, deiciebantur. Insequebantur vero elephantum etiam, qui conculcarent, & rostris in altum iactarent corpora, & corripserent, & confoderent dentibus: & tandem hi suis vi-

οὗτοι κατὰ κράτος παραδίδασσι τῷ Ἀντίοχῳ τὴν νίκην.
 Οἱ Γαλάται δὲ, οἱ μὲν, ἐτεβήκεσαν, πολλοῦ τοῦ Φό- 11
 νου γενομένου, οἱ δὲ ζῶντες ἐλαμβάνοντο, πλὴν πάν-
 ὀλίγοι, ὅποσοι ἔσθασαν ἐς τὰ ὄρη ἀναφυγόντες· οἱ Μα-
 κεδόνες δὲ, ὅσοι σὺν Ἀντίοχῳ ἦσαν, ἐπαιάνιζον· καὶ
 προσιόντες ἄλλος ἄλλαχόθεν, ἀνέδουν τὸν βασιλέα,
 καλλίνικον ἀναβοῶντες. ὁ δὲ, καὶ δακρύσας, ὥς Φασιν,
 Αἰσχυνώμεθα, ἔφη, ὦ στρατιῶται, οἷς γε ἡ σωτηρία ἐν
 ἐκκαίδεκα τούτοις θηρίοις ἐγένετο, ὥς εἰ μὴ τὸ καινὸν
 τοῦ θεάματος ἐξέπληξε τοὺς πολεμίους, τί ἂν ἡμεῖς
 ἦμεν πρὸς αὐτούς; ἐπὶ τε τῷ τροπαίῳ, κελεύει ἄλλο
 μῆδεν, ἐλέφαντα δὲ μόνον ἐγκολάφαι. Ὡρα τοίνυν με 12
 σκοπεῖν, μὴ καὶ τοῦμὸν ὅμοιον ᾗ τῷ Ἀντίοχῳ, τὰ μὲν
 ἄλλα, οὐκ ἄξια μάχης, ἐλέφαντες δὲ τινες, καὶ ξένα
 μορμολύκεια πρὸς τοὺς ὀρώντας, καὶ θαυμαστοποιᾶ,
 ἄλλως ἐκεῖνα γοῦν ἐπαινοῦσι πάντες· οἷς δ' ἐγὼ ἐπεποί-
 5 ἔπαιάνιζον) Ἀλαλάζειν ἐπὶ νίκῃ. V. 6 Ἀντίου) Ἐστιφάνου. V.

ribus tradunt Antiocho victoriam. Gallograeci autem par-
 tim in proelio ceciderunt, magna caede facta, partim vi-
 vi capti sunt, praeter paucos oppido, qui fuga montes pe-
 tiere. Paeanem autem cecinere, qui cum Antiocho fuerant
 Macedones, & alius aliunde accedentes coronarunt regem
 cum clamore, egregium victorem illum praedicantes. At
 ille, nec sine lacrimis, pudeat nos, inquit, milites, quorum
 salus in sexdecim his bellis posita fuerit. Itaque nisi perculisset
 hostes spectaculi novitas, quid nos ad illos futuri eramus? In tro-
 paeo autem iussit aliud nihil, quam solum elephantem, in-
 sculpi. Iam mihi videndum est, ne, quod mihi contigit, An-
 tiochi proelio sit simile. Reliqua quidem proelii, indigna visa
 sunt attentione: elephantum autem quidam sunt, & peregrina
 spectantibus terculamenta, & praeftigia: temere quidem
 illa laudant omnes. Ast quibus ego confisus fueram, horum

136 LUCIANI ZEUXIS VEL ANTIOCHUS:

θελόν, οὐ πάνυ ταῦτα ἐν λόγῳ παρ' αὐτοῖς ἔστιν· ἀλλ' ὅτι μὲν Θήλεια Ἴπποκένταυρος γεγραμμένη, ταῦτο μόνον ἐκπλήττονται, καὶ ὥσπερ ἔστι, καινόν, καὶ τεράστιον δοκεῖ αὐτοῖς. τὰ δ' ἄλλα, μάτην ἄρα τῷ Ζεύξειδι πεποιήται; ἀλλ' οὐ μάτην· γραφικοὶ γὰρ ὑμεῖς, καὶ μετὰ τέχνης ἕκαστα ὁρᾶτε, εἴη μόνον ἄξια τοῦ θεάτρου δεικνύνειν.

nulla apud illos habetur ratio: verum ad id solum obstupescunt, pictam hic esse Centaurum feminam, idque, ut est, novum ac portentosum illis videtur. Reliqua igitur frustra elaborata Zeuxidi? Minime vero frustra: vos enim pictoriae rationis periti, & cum arte inspicitis omnia. Utinam modo digna sint, theatro quae ostendantur!

Α Ρ Μ Ο Ν Ι Δ Η Σ.

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ ὁ αὐλητὴς, ἤρετο ποτὲ Τιμόθεον ἱ
 διδάσκαλον αὐτοῦ ὄντα, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε,
 πῶς ἂν ἐνδοξος γενοίμην ἐπὶ τῇ τέχνῃ; καὶ τί ποιοῦντα,
 εἴσονται με οἱ Ἕλληνες ἅπαντες; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα εὖ
 ποιῶν, ἐδιδάξω με ἤδη ἀρμόσασθαι τὸν αὐλὸν ἐς τὸ ἀ-
 κριβές, καὶ ἐμπνεῖν ἐς τὴν γλωσσίδα λεπτὸν τι, καὶ
 ἐμμελές, καὶ υποβάλλειν τοὺς δακτύλους εὐαφῶς ὑπὸ
 πυκνῇ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει, καὶ βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, καὶ
 σύμφωνα εἶναι τὰ μέλη πρὸς τὸν χορὸν, καὶ τῆς ἀρμο-
 νίας ἐκάστης διαφυλάττειν τὸ ἴδιον, τῆς Φρυγίου τὸ ἐν-
 θεον, τῆς Λυδίου τὸ Βακχικόν, τῆς Δωρίου τὸ σεμνόν,
 τῆς Ἴωνικῆς τὸ γλαφυρόν. ταῦτα μὲν οὖν πάντα ἐκμε-
 μάθηκα παρὰ σοῦ· τὰ μέγιστα δὲ καὶ ὧν ἕνεκα ἐπεθύ-

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ) Ad eruditissi-
 mum quendam de suis sermoni-
 bus scribit, cuius iudicium vi-
 detur plurimi facere. G.

3 Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε)
 Παρέλκει τὸ ἔφη, καὶ περιττόν ἐστιν
 Ἀθηναίων ἔθει. V.

H A R M O N I D E S.

HARMONIDES tibicen interrogavit olim magistrum suum
 Timotheum: Dic mihi, inquit, Timothee, quomodo celebris in
 arte fieri possum? & quo facto meo me Graeci omnes cognoscent?
 Reliqua enim, agnosco beneficium tuum! docuisti me iam accurate
 tibiam temperare, & inflare in ligulam tenue quiddam ac modula-
 tum, & admoveere commode digitos sublatione crebra ac positione,
 & incedere ad numeros, & ut cantus consentiat choro, & modi
 uniuscuiusque proprietatem servare, Phrygii illum quasi divinum
 afflatum, Lydii Bacchicum furorem, honestam gravitatem Dorii,
 & Ionii denique venustatem. Haec igitur didici a te omnia. Maxi-

μησα τῆς αὐλητικῆς, οὐχ ὁρῶ πῶς ἂν ἀπ' αὐτῆς μοι
προσγένοιτο ἡ δόξα, ἡ παρὰ τῶν πολλῶν, καὶ τὸ ἐπίση-
μον εἶναι ἐν πλήθεσι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ· καὶ
ἦν που Φανῶ, εὐθὺς ἐπιστρέφεσθαι πάντας εἰς ἐμέ, καὶ
λέγειν τοῦνομα, ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ Ἀρμονίδης ἐστίν, ὁ
ἄριστος αὐλητῆς ὥσπερ ὅτε καὶ σὺ, ὦ Τιμόθεε, τοπρῶ-
τον ἐλθὼν οἰκοθεν ἐκ Βοιωτίας, ὑπηύλησας τῇ Πανδιονί-
δι, καὶ ἐνίκησας ἐν τῷ Αἰάντι τῷ ἐμμανεῖ, τοῦ ὁμωνύμου
σοι ποιήσαντος τὸ μέλος, οὐδεὶς ἦν ὃς ἠγνόει τοῦνομα,
Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν· ἀλλ' ἔνθα ἂν καὶ νῦν Φανῆς, συν-
βέουσιν ἐπὶ σέ πάντες, ὥσπερ ἐπὶ τὴν γλαῦκα τὰ ὄρνεα·
ταῦτ' ἐστὶ δι' ἅπερ ἠξάμην αὐλητῆς γενέσθαι, καὶ ὑ-
πὲρ ὧν πεπόνηκα τὸν πόνον τὸν πολὺν, ἐπεὶ τό γε αὐλεῖν
αὐτὸ, ἄνευ τοῦ ἐνδοξον εἶναι δι' αὐτὸ, οὐκ ἂν δεξαίμην,
ἀγνώστῳ μοι προσγενόμενον, οὐδ' εἰ Μαρσύας, ἢ Ὀ-
λυμπος γενήσεσθαι μέλλοιμι λαμβάνων. οὐδὲν γὰρ ὀ-
φελος ἀπορρήτου, Φασί, καὶ ἀφανοῦς τῆς μουσικῆς. ἀλ-

*ma vero, & propter quae concupivi artem canendi tibiis, nondum
video quomodo ab illa mihi contingant, gloria apud populum, &
ut conspicuus sim in multitudine hominum, & monstret digito, &
ut, sicubi appaream, statim convertantur ad me omnes, & no-
men meum dicant, Hic est ille Harmonides, tibicen optimus I
quemadmodum cum tu etiam, Timothee, primum domo e Boeotia
adveniens succinxisti Pandionidi, vicistisque in Aiaee furioso, mo-
dulos faciente tuo illo cognomine; nemo erat, qui ignoraret no-
men, Timotheum Thebanum. Sed ubicunque nunc etiam conspicien-
dum te praebes, concurrunt ad te omnes, ut ad nostram aves. Haec
sunt, propter quae tibicen fieri optavi, & pro quibus laborem il-
lum multum suscepi. Ipsam quandoquidem canendi facultatem, &
celebritate nominis separatam, non receperim, si inglorio & ignota
contingat, neque si Marsyas aut Olympus in illa obscuritate fu-
turus sim. Occultae enim, aiunt, nullus est respectus Musicae.*

λὰ σὺ, ἔφη, καὶ ταῦτα παίδευσόν με, ὅπως μοι χρη-
 στέον κάμαυτῶ, καὶ τῇ τέχνῃ καὶ σοι διττὴν εἶσομαι
 τὴν χάριν, καὶ ἐπὶ τῇ αὐλήσει, καὶ τὸ μέγιστον, καὶ ἐπὶ
 τῇ δόξῃ αὐτῆς. Ἀποκρίνεται οὖν αὐτῶ ὁ Τιμόθεος, ἀλλ', 2
 ὦ Ἀρμονίδη, ἔρας μὲν, ἔφη, εὖ ἴσθι, οὐ μικροῦ πράγ-
 ματος, ἐπαίνου, καὶ δόξης, καὶ ἐπίσημος εἶναι, καὶ γι-
 γνώσκεισθαι πρὸς τῶν πολλῶν τοῦτο δέ, εἰ μὲν οὕτωςί
 πως ἐς τὰ πλήθη παριῶν ἐπιδεικνύμενος, ἐθέλοις πορί-
 ζεσθαι, μακρὸν ἂν γένοιτο, καὶ οὐδὲ οὕτως ἅπαντες
 εἴσονται σέ· πού γάρ ἂν εὐρεθείη ἢ θέατρον, ἢ στάδιον
 οὕτω μέγα, ἐν ᾧ πᾶσιν αὐλήσεις τοῖς Ἑλλήσιν; ὥς δὲ
 ποιήσας γνωσθήσῃ αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸ πέρας ἀφίξῃ τῆς
 εὐχῆς, ἐγὼ καὶ τοῦθ' ὑπαθήσομαί σοι· σὺ γὰρ αὐλεῖ
 μὲν καὶ πρὸς τὰ θεάτρα ἐνίστε· ἀτὰρ ὀλίγον μελέτω
 σοι τῶν πολλῶν. ἢ δ' ἐπίτομος καὶ ῥᾶστα ἐπὶ τὴν δόξαν
 ἄγουσα, ἥδ' ἐστίν. εἰ γὰρ ἐπιλεξάμενος τῶν ἐν τῇ Ἑλ-
 λάδι τοὺς ἀρίστους καὶ ὀλίγους αὐτῶν, ὅσοι κορυφαῖοι,

*Verum tu, inquit, & haec doce me, quomodo & me ipso & arte
 utendum sit: & duplicem tibi habebō gratiam, & de canendī fa-
 cultate, & quod maximum, gloriae etiam, quae inde continget,
 ipsius nomine. Respondet igitur illi Timotheus: Tu vero, in-
 quit, Harmonide, amare te noris rem non parvam, laudem &
 gloriam, & ut insignis fias, & cognoscaris a plurimis. Hoc vero
 si sic in publicum prodians, tuique audiendī copiam faciens, prae-
 stare tibi velis; longum fuerit, & ne sic quidem omnes te noverint.
 Ubi enim aut theatrum inveniatur, aut circus ita magnus, in
 quo tibia canas Graecis omnibus? Quo vero facto innotescas illis,
 & ad finem voti tui pervenias, id ipsum quoque ego tibi subiiciam.
 Cane tu quidem etiam theatri nonnunquam; sed parum cura vul-
 gus. Compendiaria vero, & facillime ducens ad gloriam via ista
 est: si nempe elegeris Graecorum optimos, & paucos illorum, qui*

καὶ ἀναμφιλόγως θαυμαστοὶ, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρα πιστοὶ, εἰ τούτοις (Φημί) ἐπιδείξαιο τὰ αὐλήματα, καὶ οὗτοι ἐπαινέσονται σε, ἅπασιν Ἑλλήσι νόμιζε ἥδη γεγενῆσθαι γνῶριμος ἐν οὕτῳ βραχεῖ καὶ τὸ πρᾶγμα ὅρα πῶς συντίθημι. εἰ γὰρ οὐς ἅπαντες ἴσασι, καὶ οὐς θαυμάζουσιν, οὗτοι δὲ εἰσονται σε αὐλητὴν εὐδόκιμον ὄντα, τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν, οἳ γέ πάντως ἀκολουθήσουσι τοῖς ἄμεινον κρῖναι δυναμένοις; ὁ γὰρ τοι πολὺς οὗτος λεώς, αὐταὶ μὲν ἀγνοοῦσι τὰ βελτίω, βάνανσοι ὄντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν. ὄντινα δ' ἂν οἱ προύχοντες ἐπαινέσωσι, πιστεύουσι μὴ ἂν ἀλόγως ἐπαινέθηναι ταῦτον ὥστε ἐπαινέσουσι καὶ αὐτοί. καὶ γὰρ οὖν καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσιν, οἳ μὲν πολλοὶ θεαταὶ ἴσασι κροτῆσαί ποτε, καὶ συρίσαι, κρίνουσι δὲ ἑπτὰ, ἢ πέντε, ἢ ὅσοι δὴ. ταῦτα ὁ μὲν Ἀρμονίδης οὐκ ἔΦθη ποιῆσαι. μετὰ γὰρ αὐτῶν, Φασιν, ὅτε τοπρῶτον ἠγωνίζετο, Φιλοτιμότερον ἐμ-

Ι Ἐπ' ἀμφοτέρα πιστοὶ) Πρὸς τὸ ψέγειν καὶ ἐπαινεῖν. G.

capita sunt, & extra controversiam admirabiles, & quibus fides in utramque partem habeatur: [sive vituperent sive laudent] his, inquam, si ostenderis cantus tuos, atque hi te laudaverint; Graecis omnibus brevi adeo tempore innotuisse te putato. Vide, quomodo hoc demonstrum. Si enim quos omnes norunt, & quos admirantur, hi norint, te probatum tibicinem esse; quid vulgo tibi opus est, qui omnino sequetur hos, qui melius iudicare possunt? Ista enim multitudo, ipsi quidem ignorant meliora, sellularii maiorem partem opifices: quem vero principes laudaverint, illum non sine ratione laudari arbitrantur, itaque laudabunt ipsi quoque. Etenim in certaminibus quoque, multitudo quidem spectatores sunt ceterus, ut plaudant aliquando vel sibilent: iudicant vero aut septem, aut quinque, aut quocunque tandem. Illa quidem Harmonides perficere non potuit. Inter canendum enim, narrant, cum primum in certamen descenderet, contentius prae honoris

Φυσῶν, ἐναπέπνευσε τῷ αὐλῷ, καὶ ἄσπεφάνωτος ἐν τῇ σκηνῇ ἀπέθανε, τὸ αὐτὸ καὶ πρῶτον καὶ ὕστατον αὐλίσας ἐν Διονυσίοις. Ὁ μέντοι τοῦ Τιμοθέου λόγος, οὐκ αὐληταῖς, οὐδ' Ἀρμονίῳ μόνον εἰρησθαί μοι δοκεῖ, ἀλλὰ πᾶσιν, ὅσοι δόξης ὀρέγονται, δημόσιόν τι ἐπιδεικνύμενοι, τοῦ παρὰ τῶν πολλῶν ἐπαίνου δεόμενοι. ἔγωγ' οὖν ὅποτε καὶ αὐτὸς ἐνενόουν τὰ ὅμοια περὶ τῶν ἑμαυτοῦ, καὶ ἐζήτουν ὅπως ἂν τάχιστα γνωσθεῖν πᾶσι, τῷ Τιμοθέου λόγῳ ἐπόμενος, ἐσκοπούμην ὅς τις ἄριστος εἴη τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτω πιστεύουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ ὅς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν αὐν. οὗτος δὲ ἄρα σὺ ἐμελλες ἡμῖν Φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον, ἀρετῆς ἀπάσης ὁ γνώμων, Φασὶ, καὶ ὁ ὁρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. εἰ δέ σοι δείξαιμι τὰ μὰ, καὶ σὺ ἐπαινήσεις αὐτὰ (εἴη γὰρ οὕτω Φανήσεσθαι) καὶ δὴ ἐπὶ πέρας ἤκειν με τῆς ἐλπίδος, ἐν μιᾷ ψήφῳ τὰς ἀπάσας

13 Γνώμων) Γνώμων λέγεται ὁ σοσιπὲς καὶ κανονικὸν τι μηχανικόν, καὶ σχῆμα γεωμετρικόν. V.

cupiditate dum inflat, in ipsam quasi tibiam exspiravit, & sine coronae honore in tabernaculo mortuus est. Verum Timothei illa oratio, non tibiaicibus neque Harmonidi solum dicta mihi videtur, sed qui gloriam adamarunt omnibus, cum publicum quiddam profitentur, cum populari laude opus habent. Ego igitur, cum & ipse cogitarem de mea ratione similiter, & quomodo celerrime possem innotescere omnibus, quaererem: Timothei sermonem secutus, dispiciebam, quis in hac urbe esset praestantissimus, cui fidem reliqui habeant, quique unus sit instar omnium. Ille igitur tu nobis videri vir debebas iure meritoque, virtutis omnis, quod quidem caput est, norma, aiunt, & recta talium regula. Si vero tibi mea ostendissem, tuque ea laudasses, (atque uninam ita tibi videatur!) scilicet ad finem me spei venire *putabam*, in uno qui suffragio ferrem universa. Aut

λαβόντα. ἢ τίνα γὰρ ἂν πρὸ σοῦ ἐλόμενος, οὐχὶ παρὰ-
 παίειν ἂν εἰκότως νομισθεῖν; ὥστε λόγῳ μὲν ἐφ' ἐνὸς
 ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἀληθές, ὥσπερ ἂν
 εἰ τοῖς ἀπανταχόθεν ἀνθρώποις ἐπιδεικνύμεν τοὺς λό-
 γους, δῆλον γὰρ ὡς καθ' ἓνα τε, καὶ σὺν ἅμα πάντων
 συνειλεγμένων, μόνος αὐτὸς ἀμείνων ἂν ᾗσθα. οἱ μὲν
 γε τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεῖς, τῶν ἄλλων ἐκάστου
 μίαν ψῆφον Φεράντων, ἐκεῖνοι μόνοι ἐκάτερος αὐτῶν, δύο
 ἔφερον. σὺ δέ, καὶ τὰς τῶν Ἐφόρων, καὶ τὰς τῶν γερόν-
 των προσέτι, καὶ ὅλως ἀπάντων ὁ πολυψηφώτατος ἐν
 παιδείᾳ. σὺ γε καὶ μάλιστα ὅσω τὴν λευκὴν αἰεὶ καὶ
 σώζουσαν Φέρεις, ὃ καὶ θαρρεῖν μετὰ παρόντι ποιεῖ,
 διὰ γε τὸ μέγεθος τοῦ τολμήματος, καὶ πάνυ δικαίως
 ἂν σοβηθέντα. κακέينو δέ, νῆ Δία, προσέτι καὶ αὐτὸ
 θαρρεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ πάνταπασιν ἀλλότριον τὰμα εἶναι

4 Ἐπιδεικνύμεν) *Ἡ ἐπιδεικνύ-
 μεν ὑπερσυντελικὸν, ἢ ἐπιδεικνυέ-
 μεν εὐκτικόν. V.

11 Τὴν λευκὴν) Δύο γὰρ ψῆφοι

τρεῖς νενικηκόσιν ἀνέκειντο, λευκὴ
 καὶ πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἡττημένους
 ἡ μέλαινα καὶ ἡ τετρασημένη. V.

quis est, quem tibi si praeferam, non merito infanire vi-
 dear? Igitur verbo quidem in uno homine iacimus aleam;
 re autem vera idem est, quasi omnibus undecunque ho-
 minibus vim dicendi ostenderem. Apertum enim est, te &
 singulis, & collectis in universum omnibus, esse praestan-
 tiorem. Lacedaemoniorum reges, calculos reliquis singu-
 los habentibus, soli habebant binos. Tu vero & ephoro-
 rum, & senum insuper, calculos; & omnino omnium in
 doctrina amplissimum suffragandi ius habes, ea maxima de
 causa, quod candidum semper & salutare fers calculum:
 quae res etiam mihi in praesenti facit fiduciam, qui pro-
 pter rei, quam conor, magnitudinem merito perterrear. Ad-
 haec illud etiam profecto animum mihi addit, quod non
 plane aliena tibi sunt mea, qui tum ex ea urbe sum, quam

σοί ὅς πόλεάς τε ἐκείνης εἰμι, ἣν πολλάκις εὖ ἐποίησας, τὸ μὲν πρῶτον, ἰδίᾳ, τὸ δὲ δεύτερον, κοινῇ μετὰ παντὸς τοῦ ἔθνους ὥστε ἦν που καὶ νῦν ἐμοὶ ἐς τὸ χεῖρον ῥέπωσιν αἱ ψῆφοι ἐν τῷ λόγῳ, καὶ ἐλάττους ὦσιν αἱ ἀμείνους, σὺ τὴν τῆς Ἀθηνᾶς προστιθεῖς, ἀναπλήρου τὸ ἐνδέον παρὰ σεαυτοῦ, καὶ τὸ ἐπανόρθωμα οἰκεῖόν σοι δοκεῖτω. Καὶ 4 γὰρ οὐδὲ ἐκεῖνό μοι ἰκανόν, εἰ πολλοὶ ἐθαύμασαν πρότερον, εἰ ἔνδοξος ἤδη ἐγὼ, εἰ ἐπαινοῦνται πρὸς τῶν ἀκουσάντων οἱ λόγοι. πάντα ἐκεῖνα, ὑπηνέμια ὀνειράτά, Φασι, καὶ ἐπῶν σκιαί. τὸ δ' ἀληθές, ἐν τῷ παρόντι δειχθήσεται. οὗτος ἀκριβοῦς ὅρος τῶν ἐμῶν, οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, οὐδ' ὡς ἂν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δεήσει νομίζεσθαι, σοὶ γε δόξαν, ἢ πάντων. . . . εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς οὕτω μέγαν ἀγῶνα χαρῶντα, δοξάμεν γὰρ, ὦ θεοὶ, λόγου ἄξιοι, καὶ βε- 9 Ὑπνέμια) Ἀβέβαια. V.

saepe tu ornaſti, primo quidem privatim ipſam, iterum vero publice cum gente univerſā. Itaque ſi forte nunc etiam in ſequiorem partem inclinent, dum loquor, calculi, paucioresque ſunt meliores, tu adieſto illo Minervae, de te, quae deſciunt, exple: ac domeſticum tibi & familiare videatur prava *hic etiam* corrigere. Etenim neque illud mihi ſatis eſt, ſi multi ante me admirati ſunt, ſi nobilis iam ego, ſi laudantur ab his, qui audierunt, orationes: omnia illa *ſomnia*, quod aiunt, *vento concepta*, & irrita, *umbrae verborum*: verum autem iam apparebit. Hic accuratus meorum finis. Nihil in utramque partem amplius accipietur, aut ita ut dubitare quis poſſit; ſed oportebit aut optimum circa doctrinam me putari, ſi quidem tibi ita videatur, aut omnium — Sed bene ominari fas eſt ad tantum certamen euntem. Videamur enim, o Dii, digni hodie, quorum ra-

βαιώσαίτε ἡμῖν τὸν παρὰ τῶν ἄλλων ἔπαινον, ὡς τὸ
λοιπὸν θαρρόυντας ἐς τοὺς πολλοὺς παρέϊναι. πᾶν γὰρ
ἤδη στάδιον ἦττον φοβερὸν τῷ Ὀλύμπῳ τὰ μεγάλα
νενικηκότι.

tio habeatur! & firmate nobis laudem *tributam* ab aliis, ut
reliquo tempore cum fiducia in multitudinem procede-
re possimus. Stadium enim omne minus formidabile ei,
magna qui Olympia vicerit.

ΣΚΥΘΗΣ Η ΠΡΟΞΕΝΟΣ.

ΟΤ πρώτος Ἀνάχαρσις ἀφίκετο ἐκ Σκυθίας Ἀθήνα-
 ζε, παιδείας ἐπιθυμία τῆς Ἑλληνικῆς, ἀλλὰ καὶ Τό-
 ξαρις πρὸ αὐτοῦ, σοφὸς μὲν, καὶ φιλόκαλος ἀνὴρ, καὶ
 ἐπιτηδευμάτων φιλομαθῆς τῶν ἀρίστων οἴκοι δὲ, οὐ τοῦ
 βασιλείου γένους ὢν, οὐδὲ τῶν πιλοφορικῶν, ἀλλὰ Σκυ-
 θῶν τῶν πολλῶν καὶ δημοτικῶν, οἷοί εἰσι παρ' αὐτοῖς οἱ
 ὀκτάποδες καλούμενοι· τοῦτο δὲ ἐστὶ, δύο βοῶν δεσπό-
 την εἶναι, καὶ ἀμάξης μιᾶς. οὗτος ὁ Τόξαρις, οὐδ'
 ἀπῆλθεν ἐτι ὀπίσω ἐς Σκύθας, ἀλλ' Ἀθήνησιν ἀπέθανε·
 καὶ μετ' οὐ πολὺ καὶ ἥρως ἔδοξε, καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ
 Ξένῳ Ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι· τοῦτο γὰρ τοῦνομα, ἥρως γε-
 νόμενος, ἐπεκτήσατο. τὴν δ' αἰτίαν τῆς ἐπωνυμίας, καὶ
 ἀνθ' ὅτου ἐς τοὺς ἥρωας κατελέγη, καὶ τῶν Ἀσκληπια-

11 Ἐντέμνουσιν) Ἐναγίζουσι. V.

SCYTHA SEU CONCILIATOR HOSPITII.

NON primus e Scythia Athenas venit Anacharsis Grae-
 cae disciplinae causa; sed Toxaris etiam ante ipsum, sapiens
 vir & pulchrarum rerum amans, optimorumque instituto-
 rum studiosus. Domi vero non regii generis erat, neque
 pileatorum, sed Scytharum de multis unus & plebeiorum,
 quales apud illos sunt, qui Oetipedes vocantur: hoc autem
 significat boum duorum dominum esse, & unius plaustri.
 Hic Toxaris neque rursus ad Scythas rediit, sed Athenis
 mortuus est. Neque ita multo post pro Heroë est habitus,
 sacrificantque illi, ut *HOSPITI MEDICO* Athenienses:
 hoc enim nomen, cum Heros esse iuberetur, accepit. Cau-
 sam vero cognominis, & cur in Heroas relatus sit, & pro
 Lucian. Vol. IV. K

δῶν εἰς ἔδοξεν, οὐ χεῖρον ἴσως διηγήσασθαι, ὥς μάθητε
 οὐ Σκύβαις μόνον ἐπιχώριον ὃν ἀπαθανατίζειν, καὶ πέμ-
 πειν παρὰ τὸν Ζάμολξιν, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίοις ἐξεῖναι
 2 Θεοποιεῖν τοὺς Σκύβας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. Κατὰ τὸν λοι-
 μὸν τὸν μέγαν, ἔδοξεν ἡ Ἀρχιτέλους γυνή, Ἀρεοπαγί-
 του ἀνδρὸς, ἐπιστάντα οἱ τὸν Σκύβην κελεῦσαι εἰπεῖν
 Ἀθηναίοις, ὅτι παύσονται τῷ λοιμῷ ἐχόμενοι, ἢν τοὺς
 στενωποὺς οἶνῳ πολλῷ ράνωσι. τοῦτο συχράκις γενό-
 μενον, οὐ γὰρ ἡμέλησαν Ἀθηναῖοι οἱ ἀκούσαντες, ἔπαυ-
 σε μηκέτι λοιμώττειν αὐτούς· εἴτε ἀτμούς τινὰς πονηροὺς
 ὁ οἶνος σβέσας τῇ ὁδμῇ, εἴτε ἄλλο τι πλέον εἰδὼς ὁ ἥρως
 ὁ Τόξαρις, ἄτε ἱατρικὸς ὢν, συνεβούλευσεν. ὁ δ' οὖν μι-
 σθὸς τῆς ἰάσεως ἔτι καὶ νῦν ἀποδίδεται αὐτῷ, λευκὸς
 ἵππος καταθυόμενος ἐπὶ τῷ μνήματι· ὅθεν ἔδειξεν ἡ Δει-
 μαινέτη προσελθόντα αὐτὸν, ἐντείλασθαι ἐκεῖνα τὰ περὶ

5 Ἀρχιτέλους γυνή) Ἡ Δειμαι-
 νίτη. G.

6 Ἐπιστάντα } Multo ante vita
 vita functum. G.

Aesculapii posterorum uno habitus, enarrare haud abs re
 forte fuerit, ut discatis, non Scythis modo patrium esse im-
 mortalitatem credere, & ablegare nuntios ad Zamolxin;
 sed Atheniensibus etiam licere Deos facere in ipsa Graecia
 Scythas. In magna illa pestilentia visa sibi per quietem est
 videre Architelis Areopagitae uxor, adstantem sibi Scy-
 tham, qui iuberet dicere Atheniensibus, *a pestilentia ipsos*
vexari desituros, si vicos urbis vino multo conspergant. Hoc fae-
 pius factum (neque enim neglexerunt, qui audierant, Athe-
 nienſes) finem pestilentiae apud illos imposuit, seu vapores
 quosdam malos odore delente vino, seu aliud quid ampli-
 us videns Toxaris Heros, quippe Medicinae peritus,
 consuluit. Merces igitur curationis hodieque illi perſolvitur
 equus albus, in ipsius monumento immolatus, *illo ipſo*
loco, unde ostendit Dimaenete progressum ipsum, illa de

τοῦ οἴνου. καὶ εὐρέθη κεῖθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεῖς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι καὶ μάλιστα, ὅτι ἐπὶ τῇ στήλῃ Σκύθης ἀνὴρ ἐγκεκόλαπτο, τῇ λαιᾷ μὲν, τόξον ἔχων ἐντεταμένον· τῇ δεξιᾷ δὲ, βιβλίον, ὡς ἐδόκει· ἔτι καὶ νῦν ἰδοῖς ἂν αὐτοῦ ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τὸ τόξον ὅλον, καὶ τὸ βιβλίον. τὰ δ' ἄλλα τῆς στήλης, καὶ τὸ πρόσωπον, ὁ χρόνος ἤδη ἐλυμήνατό που. ἔστι δὲ οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ Διπύλου, ἐν ἀριστερᾷ εἰς Ἀκαδημίαν ἀπίόντων, οὐ μέγα τὸ χάσμα, καὶ ἡ στήλη χαμαὶ, πλὴν ἀλλ' ἔστεπταί γε αἰεὶ, καὶ Φασί, πυρεταίνοντάς τινας ἤδη πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ, καὶ, μὰ τὸν Δί', οὐδὲν ἄπιστον, ὃς ὅλην ποτὲ ἰάσατο τὴν πόλιν. Ἀλλὰ γὰρ οὐπὲρ ἕνεκα ἐμνήσθην αὐτοῦ, ἔζη μὲν ἔτι ὁ Τόξαρις. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, ἄρτι καταπεπλευκώς, ἀνῆκει ἐκ Πειραιῶς, οἷα δὲ ξένος, καὶ βάρβαρος, οὐ μετρίως τε-

9 Χῶμα) Tumulus. G.

vino praecepisse: & inventus ibi fuerat sepultus Toxaris, tum inscriptione agnitus, etsi ea non omnibus iam apparerat, & maxime, quod in columella insculptus erat Scythas, sinistra quidem arcum intentum habens, dextra vero, ut videbatur, librum. Videas iam adhuc ultra dimidiam eius partem, arcum autem integrum atque librum: reliqua vero columellae, & ipsam faciem, tempus olim iam abolevit. Est autem non multum a Dipylo, *sive Iano*, ad sinistram in Academiam euntium, tumulus non magnus, & humi iacens columella. Verumtamen coronata semper est, & aiunt, febri laborantes quosdam illius ope esse liberatos: neque profecto incredibile, qui totam olim urbem sanaverit. Verum enimvero, cuius rei causa mentionem illius inieci, superstes erat Tóxaris, cum Anacharsis navigatione modo finita, a Piraeo ascendit, tanquam peregrinus & barbarus non

ταραγμένος ἔτι τὴν γνώμην, πάντα ἀγνοῶν, φοφοδὲς
 πρὸς τὰ πολλὰ, οὐκ ἔχων ὅ, τι χρήσαιτο ἑαυτῷ. καὶ
 γὰρ συνίει καταγελῶμενος παρὰ τῶν ὀρώντων ἐπὶ τῇ
 σκευῇ, καὶ ὁμόγλωσσον οὐδένα εὕρισκε, καὶ ὅλως μετέ-
 μελεν αὐτῷ ἤδη τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐδέδοκτο, ἰδόντα μόνον τὰς
 Ἀθήνας, ἐπὶ πόδα εὐθύς ὀπίσω χωρεῖν καὶ πλοίου ἐπι-
 βάντα, πλεῖν αὐθις ἐπὶ Βοσπόρου, ὅθεν οὐ πολλὴ ὁδὸς
 ἔμελλεν αὐτῷ ἔσεσθαι οἴκαδ' ἐς Σκύθας. οὕτως ἔχοντι
 τῷ Ἀναχάρσιδι, ἐντυγχάνει δαίμων τις ἀγαθός, ὡς
 ἀληθῶς, ὁ Τοῦξαρς ἤδη ἐν τῷ Κεραμεικῷ. καὶ τὸ μὲν
 πρῶτον, ἡ στολὴ αὐτὸν ἐπεσπάσατο, πατριῶτις οὔσα·
 εἶτα μέντοι οὐ χαλεπῶς ἔμελλε καὶ αὐτὸν γνῶσεσθαι
 τὸν Ἀνάχαρσιν, ἅτε γένους τοῦ δοκιμωτάτου ὄντα, καὶ
 ἐν τοῖς πρῶτοις Σκυθῶν. ὁ Ἀνάχαρς δ' ἐ, πόθεν ἂν ἐκεί-
 νον ἔγνω ὁμοεθνῆ ὄντα, Ἑλληνιστὶ ἐσταλμένον, ὑπέξυ-
 ρημένον τὸ γένειον, ἄζωστον, ἀσίδηρον, ἤδη σταμύλον·

I Φοφοδὲς) Τοὺς φόφους φοβοῦ-
 μινος, τουτίστι δειλός. V.

IO Κεραμεικῷ) Τύπη. V.

II Ἐπεσπάσατο) Allexit. G.

mediocriter adhuc turbatus animo, ignarus omnium, stre-
 pitum saepe quemvis exhorrescens, de se quid faceret, ne-
 scius: sentiebat enim, derideri se ob habitum & arma; &
 linguae suae peritum inveniebat neminem: & in universum
 viae ipsum iam poenitentia subibat, decretumque ipsi erat,
 visis modo Athenis, retro legere vestigia, consensoque na-
 vigio navigare rursus in Bosporum, unde via sibi non longa
 domum ad Scythas suos futura esset. Ita affecto Anacharsidi,
 obviam in ipso Ceramico fit bonus aliquis, revera, genius,
 Toxaris. Ac primo quidem habitus illum invitabat, patrius
 qui esset: deinde non difficulter debebat ipsum quoque nos-
 se Anacharsin, generis nobilissimi virum, & Scytharum e
 principibus. Anacharsis autem unde illum agnosceret po-
 pularem suum esse, Graece vestitum, rasum genas, non
 cinctum, sine ferro, iam affabilem, indigenarum iam unum

αὐτῶν τῶν Ἀττικῶν ἓνα τῶν αὐτοχθόνων; οὕτω μετεπε-
 ποίητο ὑπὸ τοῦ χρόνου. Ἀλλὰ Τόξαρις Σκυθιστὶ προσ- 4
 ειπὼν αὐτὸν, Οὐ σὺ, ἔφη, Ἀνάχαρσις ὦν τυγχάνεις,
 ὁ Δαυκέτου; ἐδάκρυσεν ὑφ' ἡδονῆς ὁ Ἀνάχαρσις, ὅτι καὶ
 ὁμόφωνον εὐρήκει τινὰ, καὶ τοῦτον εἰδὼτα ὅστις ἦν ἐν
 Σκύθαις, καὶ ἤρετο, σὺ δὲ πόθεν οἶσθα ἡμᾶς, ὦ ξένης;
 καὶ αὐτὸς, ἔφη, ἐκεῖθ' εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τούνο-
 μα, οὐ τῶν ἐπιφανῶν, ὥστε καὶ ἐγνωσθαι ἂν σοι κατ'
 αὐτό. μὲν, ἔφη, σὺ ἂν Τόξαρις εἶ, περὶ οὗ ἐγὼ ἤκουσα ὡς
 τις Τόξαρις ἔρωτι τῆς Ἑλλάδος, ἀπολιπὼν καὶ γυναῖ-
 κα ἐν Σκυθίᾳ, καὶ παιδίᾳ νεογνᾷ, οἴχοιτο ἐς Ἀθήνας,
 καὶ νῦν διατρίβοι κείθι, τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀρίστων;
 ἐγὼ, ἔφη, ἐκεῖνός εἰμι, εἴ τις καμμοῦ λόγος ἐτι παρ'
 ὑμῖν. οὐκοῦν, ἦ δ' ὅς ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητὴν σου ἴσθι
 με γεγεννημένον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος, ὃν ἠράσθης,
 ἰδεῖν τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ χετὴν ἐμπορίαν ταύτην
 ἀποδημήσας, ἦ καί σοι, μυρία παθὼν ἐν τοῖς διὰ μέσου

Atticorum? adeo ab ipso iam tempore immutatus fuerat. Sed
 Scythice ipsum allocutus Toxaris, *Non tu, inquit, Anachar-
 sis es, Dauceti filius?* Lacrimari prae gaudio Anachar-
 sis, quod & linguae suae peritum invenisset aliquem, eumque
 gnarum, quis ipse esset inter Scythas; atque rogare, *Tu
 vero, hospes, unde nosti nos?* Et ipse, inquit, *inde sum, e
 vobis: Toxaris mihi nomen, non e nobilibus, ut ea tibi notus
 sim. Numquid, inquit, ille tu Toxaris es, de quo audiui ego.
 Toxarin quendam Graeciae amore, uxore relicta in Scythia & par-
 vis pueris, Athenas abiisse, & nunc ibi vivere, & in honore esse
 apud optimos quosque?* Ille ipse, inquit, *ego sum, si quis de me
 adhuc sermo apud vos est. Tum, Noris erga, inquit Anachar-
 sis, discipulum me tuum factum esse, & aemulum amoris, quo
 flagrabas, videndae Graeciae. Huius negotii studio profectus ve-
 nio tibi, sexcenta perpeffus mala ab interieffis gentibus. Ac nisi in*

ἔθνεσι. καὶ εἶγε μὴ σοὶ ἐνέτυχον, ἔγνωστο ἤδη πρὶν ἥλιον
 δύναι, ὀπίσω αὖθις ἐπὶ ναῦν κατιέναι, οὕτως ἐτεταράγ-
 μην, ξένα καὶ ἄγνωστα πάντα ὁρῶν· ἀλλὰ πρὸς ἀκι-
 νάκου, καὶ Ζαμόλξιδος, τῶν πατρώων ἡμῖν θεῶν, σύ
 με, ὦ Τόξари, παραλαβὼν ξενάγησον, καὶ δεῖξον τὰ
 κάλλιστα τῶν Ἀθήνησιν, εἴτα καὶ τὰ ἐν τῇ ἄλλῃ Ἑλ-
 λάδι, νόμων τε τοὺς ἀρίστους, καὶ ἀνδρῶν τοὺς βελτί-
 στους, καὶ ἥθη, καὶ πανηγύρεις, καὶ βίον αὐτῶν, καὶ
 πολιτείαν, δι' ἃπερ σύ τε, καὶ γὰρ μετὰ σέ, τοσαύτην
 ὁδὸν ἤκομεν, καὶ μὴ περιόδῃς ἀθέατον αὐτῶν ἀναστρέ-
 5 ψοντα. Τοῦτο μὲν, ἔφη ὁ Τόξарис, ἥκιστα ἐρωτικὸν εἴ-
 ρηκας, ἐπὶ τὰς θύρας αὐτὰς ἐλθόντα, οἴχεσθαι ἀπιόν-
 τα· πλὴν ἀλλὰ θάρρει· οὐ γὰρ ἂν, ὥς Φῆς, ἀπέλθης,
 οὐδ' ἂν ἀΦῇ σε ραδίως ἡ πόλις, οὐχ οὕτως ὀλίγα τὰ
 θελγητρά· ἔχει πρὸς τοὺς ξένους, ἀλλὰ μάλα ἐπιλή-
 ψεταιί σου, ὥς μήτε γυναικὸς ἔτι, μήτε παιδῶν, εἴ σοι

15 Οἰλγυτρα) Οἰλγυτρα, τὰ εἰς ἡδονὴν ἄγοντα, καὶ εὐφροδύτην,
 καὶ ἀπάτην. V.

te incidissem, decretum iam erat, ante solis occasum retro rursus
 descendere ad navim, adeo perturbatus sum, cum peregrina &
 ignota mihi viderem omnia. Sed per ego te acinacem, & Zamol-
 xin, patria numina, obsecro, tu me, Toxari, assumptum tan-
 quam peregrinum circumducito, & ea, quae Athenis pulcherrima
 sunt, ostendito, tum & reliqua in Graecia, leges optimas, viros
 praestantissimos, mores, celebritates, vivendi rationem & admini-
 strandae reipublicae, propter quae & tu, & post te ego, tantum
 itineris fecimus; neque patere, me his non visis domum redire.
 Illud quidem, inquit Toxaris, minime pro amatore dicebas, te,
 ad ipsas cum ianuas venisses, abitum parasse. Verum bono es ani-
 mo: neque enim, ut aiebas, abieris, neque te ita facile urbs haec
 dimiserit, neque pauca adeo habet pro hospitibus delinimenta: sed
 valide te complectetur, adeo ut neque uxoris iam, neque liberorum,

ἤδη εἰσὶ, μεμνησθαι ὡς δ' ἀντάχιστα πᾶσαν ἰδοὺς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων, μᾶλλον δὲ τὴν Ἑλλάδα ὅλην, καὶ τὰ Ἑλλήνων καλὰ ἐγὼ ὑποθήσομαι σοι. Ἔστι σοφὸς ἀνὴρ ἐνταῦθα, ἐπιχώριος μὲν, ἀποδημήσας δὲ μάλα πολλὰ ἐς τε Ἀσίαν, καὶ ἐς Αἴγυπτον, καὶ τοῖς ἀρίστοις τῶν ἀνθρώπων συγγενόμενος, τὰ ἄλλα, οὐ τῶν πλουσίων, ἀλλὰ καὶ κομιδῇ πένης ὅψει γέροντα οὕτω δημότικῶς ἐσταλμένον· πλὴν διὰ γε τὴν σοφίαν, καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν, πάνυ τιμῶσιν αὐτὸν, ὥστε καὶ νομοθέτη χραῖνται πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ ἀξιούσι κατὰ τὰ ἐκείνου προστάγματα βιοῦν. εἰ τοῦτον Φίλον κτήσαιο, καὶ μάθοις οἷος ἀνὴρ ἐστὶ, πᾶσαν νόμιζε τὴν Ἑλλάδα ἐν αὐτῷ ἔχειν, καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη ἂν εἰδέναι τῶν τῆδε ἀγαθῶν, ὡς οὐκ ἐστὶν ὅ, τι ἂν μεῖζόν σοι καλὸν χαρίσασθαι δυναίμην, ἢ συστήσας ἐκεῖνω. Μὴ τοίνυν μέλλωμεν, 6 ἔφη, ὦ Τόξари, ὁ Ἀνάχαρσις, ἀλλὰ με λαβὼν, ἄγε παρ' αὐτόν· ἀτὰρ ἐκεῖνο δέδωκε, μὴ δυσπρόσοδον καὶ ἐν

7 Δημοτικῶς ἐσταλμένον) Nota frugi hominem. G.

si qui tibi iam sint, memoriam servaturus sis. Quomodo vero celerissime omnem videas Athenarum urbem, aut Graeciam potius totam, & bona Graecorum ac pulchra, ego tibi subiiciam. Est hic vir sapiens, indigena ille quidem, sed multum per Asiam & Aegyptum peregrinatus, & versatus cum hominibus praestantissimis, ceterum non divitum unus, sed oppido pauper; videbis senem ita, ut me, plebeum in morem vestitum. verum propter sapientiam virtutemque aliam, maximo illum in honore habent, adeo ut legislatore etiam illo ad constituendam civitatem utantur, & secundum illius praecepta vivere velint. Hunc si amicum tibi conciliareris, & quantus vir sit didiceris, totam te in illo Graeciam habere putato, & summam iam nosse bonorum, quae hic sunt. Itaque non est, quod maius tibi donare bonum possim, quam illi si te commendem. Ne igitur cunctemur, Toxari, inquit Anacharsis, sed prehensum me ad ipsum deduc. Verum illud timeo, ne difficilis accessus ha-

παρέργω θῆται σου τὴν ἔντευξιν ὑπὲρ ἡμῶν. εὐφήμει, ἥδ' ὅς, ἐκείνῳ τὰ μέγιστα χαριῆσθαι μοι δοκῶ, ἀφορμὴν παρασχὼν τῆς ἐς ξένον ἀνδρὰ εὐποίας· ἔπου μόνον, εἴση γὰρ ὅση περὶ τοὺς ξένους ἡ αἰδώς, καὶ ἡ ἄλλη ἐπιεικεία, καὶ χρηστότης. μᾶλλον δὲ κατὰ δαίμονα οὗτος αὐτὸς ἡμῖν πρόσεισιν, ὃ ἐπὶ συννοίας, ὃ λαλῶν ἑαυτῷ, καὶ ἅμα προσειπὼν τὸν Σόλωνα, τοῦτό σοι, ἔφη, δῶρον μέγιστον
 7 ἥκω ἄγων, ξένον ἀνδρὰ, Φιλίας δεόμενον. Σκύθης δὲ ἐστὶ τῶν παρ' ἡμῖν εὐπατριδῶν, καὶ ὅμως τὰ κεῖ πάντα ἀφείς, ἥκει συνεσόμενος ὑμῖν, καὶ τὰ κάλλιστα ὀψόμενος τῆς Ἑλλάδος, καὶ γὰρ ἐπιτομὴν τινα ταύτην ἐξεῦρον αὐτῷ, ὅπως ῥᾶστα καὶ αὐτὸς μάθοι πάντα, καὶ γνῶριμος γένοιτο τοῖς ἀρίστοις· τοῦτο δ' ἦν σοι προσαγαγεῖν αὐτόν. εἰ τοίνυν ἐγὼ Σόλωνα οἶδα, εὐτὼ ποιήσεις, καὶ προξενήσεις αὐτοῦ, καὶ πολίτην γνήσιον ἀποφανεῖς

11 Ταύτην ἐξεῦρον) Τὴν οὖν, αὐτοῦ ἴση. V. Ibid. ex altero MS. puta. G. in fol. ad eadem verba legitur:
 15 Καὶ προξενήσεις) Πρόξενος Ἀπὸ τοῦ πρόξενος αὐτοῦ γένοιτο. V.

beat, tuamque pro me deprecationem non magni faciat. Bona verba! inquit, quin maxime illum affeclurus videor, subministranda illi beneficentiae in hospitem occasione. Sequere modo: scies enim, quantus sit illius circa peregrinos pudor, & reliqua aequitas, & benignitas. Quin divinitus ille ipse ad nos accedit, cogitabundus ille, ille secum ipse loquens: & simul Solonem allocutus, Huc iibi, inquit, donum maximum adduco, peregrinum hominem, indigentem amicitiae. Scythia autem est, generosus apud nos, & tamen relictis, quae ibi sunt, omnibus, huc venit, ut vobiscum verseiur, ut ea, quae pulcherrima sunt in Graecia, videat: ego autem compendariam hanc illi viam reperi, ut facile & ipse discat omnia, & innotescat praestantissimis; haec vero in eo inerat, ut ad te illum deducerem. Si igitur Solonem ego novi, ita facies, & tanquam publico illum hospitio accipies, & germanum Graeciae civem effi-

τῆς Ἑλλάδος. καὶ ὅπερ σοι ἔφην μικρὸν ἔμπροσθεν, ὡς Ἀνάχαρσι, πάντα ἑώρακας ἤδη Σόλωνα ἰδών· τοῦτο αἰ Ἀθῆναι· τοῦτο ἡ Ἑλλάς· οὐκ ἐτι ξένος, σύμπαντές σε ἴσασι, πάντες σε φιλοῦσι· τηλικούτον ἐστι τὸ κατὰ τὸν πρεσβύτην τούτον ἀπάντων ἐπιλήσει τῶν ἐν Σκυθία, συνὼν αὐτῷ. ἔχεις τῆς ἀποδημίας τὰ ἅλλα, τοῦ ἔρωτος τὸ τέλος. οὗτός σοι ὁ Ἑλληνικὸς κανὼν, τοῦτο δεῖγμα τῆς φιλοσοφίας τῆς Ἀττικῆς. οὕτω τοίνυν γίγνωσκε, ὡς εὐδαιμονέστατος ὢν, ὃς συνέσει Σόλωνι, καὶ φίλῳ χρήσῃ αὐτῷ. Μακρὸν ἂν εἴη διηγήσασθαι, ὅπως μὲν ἦσθι 8 ὁ Σόλων τῷ δώρῳ, οἷα δὲ εἶπεν· ὡς δὲ τὸ λοιπὸν συνῆσαν, ὁ μὲν, παιδεύων καὶ διδάσκων τὰ κάλλιστα, ὁ Σόλων, καὶ φίλον ἅπασι ποιῶν τὸν Ἀνάχαρσιν, καὶ προσάγων τοῖς Ἑλλήνων καλοῖς, καὶ πάντα τρόπον ἐπιμελούμενος, ὅπως ἥδιστα διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι· ὁ δὲ, τεθηπῶς τὴν σοφίαν αὐτοῦ, καὶ μηδε τὸν ἕτερον πόδα ἑκὼν εἶναι ἀπολειπόμενος. ὡς γοῦν ὑπέσχετο αὐτῷ ὁ

10 Ἡσδ.) Laetatus est. G.

cies. Et, Quod tibi paulo ante dicebam, Anacharsi, omnia videris, viso Solone. Hic Athenae. Hic Graecia. Non iam hospes es. Norunt te omnes, omnes te amant. Tantum est in hoc fene. Omnium, quae sunt in Scythia, oblivionem capies, cum hoc si fueris. Habes praeimia peregrinationis tuae, finem tui amoris. Haec tibi norma Graecanica, hoc Atticae philosophiae specimen. Ita igitur iudica, te esse felicissimum, qui cum Solone futurus sis, & amico illo sis usus. Longum fuerit iam commemorare, quam delectatus sit munere Solon, & quae dixerit, & quomodo ab eo inde tempore una vixerint, cum alter quidem, Solon, institueret & doceret pulcherrima quaeque, & amicum omnibus conciliaret Anacharsin, & bonis eum Graecorum ad-moveret, omni ratione curans, uti quam suavissime in Graecia aetatem ageret: alter vero, Anacharsis, sapientiam huius admiraretur, nec latum pedem ab illo sua voluntate

Τόξαρις ἐξ ἑνὸς ἀνδρὸς τοῦ Σόλωνος, ἅπαντα ἔγνω ἐν ἀκαρεῖ, καὶ πᾶσιν ἦν γινώριμος, καὶ ἐτιμᾶτο δι' ἐκεῖνον. οὐ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλων ἐπαινῶν, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι καὶ τοῦτο, ὡς νομοθέτῃ ἐπέθοντο, ἐφίλουσιν οὓς ἐκεῖνος δοκιμάζοι, καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι. τὰ τελευταῖα καὶ ἐμυθήθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις, δημοποίητος γενόμενος, εἰ χρὴ Θεοξένῳ πιστεύειν καὶ τοῦτο ἱστοροῦντι περὶ αὐτοῦ. καὶ οὐκ ἂν οὐδὲ ἀνέστρεψεν, οἷμαι, ἐς Σκύθας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε. Βούλεσθε οὖν ἤδη ἐπαγάγω τῷ μύθῳ τὸ τέλος, ὡς μὴ ἀκέφαλος περινοστοίῃ; ὥρα γοῦν εἰδέναι οὐ τινός μοι εἵνεκα, ὃ Ἀνάχαρσις ἐκ Σκυθίας, καὶ Τόξαρις τανῦν ἐς Μακεδονίαν ἤκετον, ἔτι καὶ Σόλωνα γέροντα ἄνδρα ἐπαγομένῳ Ἀθήνηθεν. Φημὶ δὴ ὁμοίον τι καὶ αὐτὸς παθεῖν τῷ Ἀναχάρσιδι, καὶ, πρὸς Χαρίτων, μὴ νεμεσήσῃτέ μοι τῆς εἰκόνης,

6 Δημοποίητος) Δημοπίκτος ἔστιν ὃ ψήφῃ δήμου πολίτης γεγονώς. V.

discederet. Ut enim promiserat illi Toxaris, ex uno viro Solone, brevissimo tempore cognoscebat omnia, & innotescebat omnibus, & in honore apud omnes erat. Neque enim parvum quiddam erat laudans Solon; sed homines hac etiam in re illi, tanquam legislatori, obsequebantur, amabantque quos ille probaret, & viros optimos esse credebant. Denique ad mysteria etiam admissus est Anacharsis, solus barbarorum, civitatis ante iure donatus, si fides habenda est Theoxeno, hoc etiam de illo narranti. Et ne rediturus erat, puto, in Scythiam, nisi Solon esset mortuus. Vultin' igitur iam inducam etiam finem & coronidem fabulae, ne sine capite oberret? Iam enim sciendum est, cuius mihi rei causa Anacharsis e Scythia inde Toxarisque nunc in Macedoniam venerint, adducentes insuper Solonem, senem virum, Athenis. Aio nimirum, simile mihi quiddam Anacharsidi usu venisse. Et, per ego vos Gratiarum *nunc* rogo, nolite irasci mihi ob istam imaginem, si regii

εἰ βασιλικῷ ἀνδρὶ ἐμαυτὸν εἴκασα. Βάρβαρος μὲν γὰρ
 καίκεϊνος, καὶ οὐδέν τι Φαίης ἂν τοὺς Σύρους ἡμᾶς Φαι-
 λοτέρους εἶναι τῶν Σκυθῶν. ἀτὰρ, οὐδὲ κατὰ τὸ βασι-
 λικὸν εἰσποιῶ τὰμὰ ἐς τὴν ὁμοιότητα, κατ' ἐκεῖνα δέ-
 ὅτε γὰρ πρῶτον ἐπεδήμησα ὑμῶν τῇ πόλει, ἐξεπλάγην
 μὲν εὐθύς ἰδὼν τὸ μέγεθος, καὶ τὸ κάλλος, καὶ τῶν ἐμ-
 πολιτευομένων τὸ πλῆθος, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν, καὶ
 λαμπρότητα πᾶσαν· ὥστε ἐπιπολὺ ἐτεθήπειν πρὸς ταῦ-
 τα, καὶ οὐκ ἐξήρκουν τῷ θαύματι, οἷόν τι καὶ ὁ νησιώ-
 της ἐκεῖνος νεανίσκος ἐπεπόνθει πρὸς τὴν τοῦ Μενελάου
 οἰκίαν. καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθήσασθαι τὴν γνώμην,
 ἰδὼν πόλιν ἀκμάζουσαν ἀκμῇ τῷσαύτῃ, καὶ κατὰ τὸν
 ποιητὴν ἐκεῖνον, ἀνθεῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, οἷς θάλλει
 πόλις. Οὕτω δὲ ἔχων, ἐσκοπούμην ἤδη περὶ τῶν πρα- 10
 κτέων. καὶ τὸ μὲν δεῖξαι τῶν λόγων ὑμῖν, πάλαι ἐδέδο-
 κτο. τίσι γὰρ ἂν ἄλλοις ἔδειξα, σιωπῇ παροδεύσας τη-

9 Νησιώτης) Τὸν Τηλέμαχόν φησι, ut in Odyssæa Homerus ait. G.

generis viro me affimilavi. Barbarus enim & ille; neque
 Syros nos Scythis ulla in re deteriores temere dixeris. Ego
 vero, non quantum ad regiam nobilitatem, similitudinem
 illam affecto, sed quantum ad illa *priora*. Cum enim pri-
 mum peregrinus vestram in urbem veni, statim quidem
 perculsus sum conspecta magnitudine, & pulchritudine, &
 civium numero, & reliqua omni facultate ac splendore.
 Itaque diu ad ista stupebam, nec par eram admirationi;
 quale quid illi de insula adolescenti accidit ad Menelai do-
 mum. Et debebam ita animo affici, qui viderem urbem
 in eo culmine constitutam, &, secundum poetam, bonis
 omnibus florentem, queis vigere urbes solent. Ita nempe
 habens, quid agendum esset, iam considerabam. Et facul-
 tatis quidem dicendi specimen vobis præbere, decrerum
 olim fuerat. Quibus enim præberem aliis, si silentio ta-

λικαύτην πόλιν; ἐζήτουν γὰρ, (οὐδ' ἀποκρύψομαι τὰν
ληθές) οἵ τινες οἱ προύχοντες εἶεν, καὶ οἷς ἂν τις προσελ-
θὼν, καὶ συγγραψάμενος προστάτας, συναγωνισταῖς
χρῶτο πρὸς τὰ ὅλα. ἐνταῦθ' αἱ μοι οὐχ εἷς, ὥσπερ τῷ
Ἀναχάρσιδι, καὶ οὗτος βάρβαρος, ὁ Τόξαρις, ἀλλὰ
πολλοὶ, μᾶλλον δὲ πάντες, τὰ αὐτὰ, μόνον οὐκ αὐταῖς
συλλαβαῖς ἔλεγον, ὧς ξένη, πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι χρη-
στοὶ, καὶ δεξιοὶ ἀνὰ τὴν πόλιν, καὶ οὐκ ἂν ἀλλάχῃ
τοσαύτους εὐροῖς ἀνδρας ἀγαθοὺς· δύο δὲ μάλιστα ἐστὼν
ἡμῖν ἀνδρὲς ἀρίστῳ, γένει μὲν, καὶ ἀξιώματι, πολὺ
προὔχοντες ἀπάντων, παιδείᾳ δὲ, καὶ λόγων δυνάμει,
τῇ Ἀττικῇ δεκάδι παραβάλλοις ἂν. ἡ δὲ παρὰ τοῦ δή-
μου εὐνοία, πάντῃ ἐρωτικῇ πρὸς αὐτούς· καὶ τοῦτ' ἐγίγνε-
ται, ὅ, τι ἂν οὗτοι ἐβέλωσιν, ἐβέλουσι γὰρ ὅ, τι ἂν ἀρι-
στον ἢ τῇ πόλει. τὴν μὲν γὰρ χρηστότητα, καὶ τὴν πρὸς
τοὺς ξένους Φιλανθρωπίαν, καὶ τὸ ἐν μεγέθει τοσαύται.

12 Τῇ Ἀττικῇ δεκάδι) Τοὺς πρὸς Ὑπερίδην, Λίσιππον, καὶ τοὺς
περὶ Δημοσθένην λέγει δέκα ῥητο- λαιπούς. V.

lem urbem praeterirem? Quaerebam enim, (neque verum
celabo) qui essent principes, & quibus quis applicans se,
& patronis sibi adscitis, deinde auxiliatoribus uti ad uni-
versa posset? Hic mihi non unus aliquis, ut Anacharsidi,
isque barbarus, Toxaris, sed multi, quin omnes eadem,
tantum non iisdem syllabis, dixere: *Multi quidem, hospes,*
& *alii boni dextrique in urbe viri, nec alias tot bonos viros in-*
venias. Duo autem maxime sunt nobis viri optimi, genere qui-
dem & dignitate multum superiores omnibus, doctrina autem &
eloquentia Atticae illos decadi comparaveris. Tantum autem popu-
lari gratia florens, ut plane amentur: idque ipsum magna cum uti-
litate reipublicae accidit. Fitque, quidquid hi volunt: volunt enim,
quidquid optimum est. Benignitatem enim, & in hospites humanita-
tem, & quod in tanta magnitudine nullum invidiae locum relin-

ἀνεπίφθονον, καὶ τὸ μετ' εὐνοίας αἰδέσιμον, καὶ τὸ πρᾶον,
καὶ τὸ εὐπρόσδον, αὐτὸς ἂν ἄλλοις διηγῆσαι, πειρα-
θεὶς μικρὸν ὕστερον. Καὶ ὡς μᾶλλον θαυμάσης, μᾶς I I
καὶ τῆς αὐτῆς οἰκίας ἔστων, υἱὸς καὶ πατὴρ, ὁ μὲν, εἰ
τινα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ἐπινόεις· ὁ δὲ
υἱὸς, καὶ ὁφθεὶς μὲν, αὐτίκα ἀπάξεται σε, οὕτω μέγας
ἔστι, καὶ καλὸς ἀρρενωπὴν τινα τὴν εὐμορφίαν. εἰ δὲ καὶ
Φθέγξαιτο μόνον, οἰχήσεται σε ἀπὸ τῶν ὧτων ἀναδη-
σάμενος, τὸσαύτην Ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ γλώττῃ ὁ νεανί-
σκος ἔχει. ἢ γέ τοι πόλις ἅπασα κεχηνότες ἀκούουσιν
ἐπὶ τῷ ἂν δημηγορήσων παρέλθοι· ἐποῖόν Φασι τοὺς τότε
Ἀθηναίους, πρὸς τὸν τοῦ Κλεινίου πεπονθέναι, παρ' ὅσον
τοῖς μὲν, οὐκ εἰς μακρὰν μετεμέλησε τοῦ ἔρωτος, ὃν ἠρά-
σθησαν τοῦ Ἀλκιβιάδου· τοῦτον δὲ, ἢ πόλις οὐ Φιλεῖ
μόνον, ἀλλὰ καὶ αἰδεῖσθαι ἤδη ἄξιοι, καὶ ὅλως, ἐν τοῦ-
το ἡμῶν δημόσιον ἀγαθὸν ἔστι, καὶ μέγα ὄφελος ἅπα-
σιν, ἀνὴρ οὗτος. εἰ δὲ αὐτὸς τε καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ, δέ-
12 Κλεινίου) Ἀλκιβιάδην. V.

quunt, & quod in illa se benevolentia venerabiles tamen praestant,
& quam sint placidi, quam faciles accessus habeant, tute aliis
enarrare poteris, periculo paulo post facto. Utque magis mireris,
ex una eademque domo sunt, filius & pater. Hic quidem, si So-
lonem aliquem aut Periclem, aut Aristidem cogitas: filius vero,
ubi primum videris, statim te amicum sibi abducet, ita procerus
est, & virili quadam formositate pulcher; si vero locutus solum
fuerit, illicet auribus te devincto abibit, tantam in lingua Vene-
rem habet iuvenis. Urbs quidem universa hiantes audiunt, quoties
in concionem prodierit, id quod aiunt Atheniensibus, qui tum erant,
in Cliniae filio accidisse: nisi quod illos quidem non ita multo
post amoris illius, quo profecuti Alcibiadem fuerant, poenituit;
hunc vero non amat modo civitas, sed reverentia iam dignatur.
Denique unum hoc publicum nostrum bonum est, & maxima omni-
bus utilitas, hic vir. Si igitur & ipse & ipsius pater recipiant te,

ξαιντό σε, καὶ Φίλον ποιήσαιντο, πᾶσαν ἔχεις τὴν πόλιν,
καὶ ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἔτ'
ἐνδοιόσιμα τὰ σά. ταῦτα νῆ τὸν Δί' ἅπαντες ἔλεγον, εἰ
χρὴ καὶ ὄρκον ἐπάγειν τῷ λόγῳ. καὶ μοι ἤδη πειρωμένῳ,
τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι ἔδοξαν· οὐχ ἔδρας
τοῖνυν, οὐδ' ἀμβολᾶς ἔργον, ὡς ὁ Κεῖος Φησὶν, ἀλλὰ
χρὴ πάντα μὲν κάλων κινεῖν, πάντα δὲ πράττειν, καὶ
λέγειν, ὡς Φίλοι ἡμῖν τοιοῦτοι γένοιντο· ἦν γὰρ τοῦθ' ὑπ-
άρξει, εὐδία πάντα, καὶ πλοῦς οὖριος, καὶ λειοκύμων ἡ
θάλασσα, καὶ ὁ λιμὴν πλησίον.

6 Ὁ Κεῖος Ἄνακρίων. G. (fallitur; vid. notam nostram. Solan.)

& amicum sibi faciant, civitatem habes universam: & hoc solum
opus est, ut manu significationem voluntatis edant, neque amplius
de tuis fortunis dubitare licebit. Haec, ita me Iuppiter, (si ius-
iurandum adiicere orationi fas est) dixerunt universi: &
mihī iam experiēti, vix aliquam de multis partem eorum,
quae insunt, dixisse videntur. Non igitur desidendi, aut dif-
ferendi, ut Ceus poëta ait, iam tempus est, sed funem
omnem movere oportet, facereque & dicere omnia, hi ut
amici nobis fiant. Hoc enim si contigerit, serena omnia,
& secunda navigatio, & molli fluctu leniter motum mare,
& portus in proximo.

ΠΩΣ ΔΕΙ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΝ.

ΑΒΔΗΡΙΤΑΙΣ, Φασί, Λυσιμάχου ἤδη βασιλεύον-
τος, ἐμπεσεῖν τι νόσημα, ᾧ καλὲ Φίλων, τοιοῦτο· πυ-
ρέττειν μὲν γὰρ τὰ πρῶτα πανδημεῖ ἅπαντας, ἀπὸ τῆς
πρώτης εὐθὺς ἐρρωμένως, καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ· περὶ
δὲ τὴν ἐβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πολὺ ἐκ ρινῶν ῥυέν, τοῖς δὲ
ιδρᾶς ἐπιγενόμενος πολὺς καὶ οὗτος, ἔλυσε τὸν πυρετόν.
ἐς γελοῖον δὲ τι πάθος περιίστη τὰς γνώμας αὐτῶν·
ἅπαντες γὰρ ἐς τραγωδίαν παρεκινοῦντο, καὶ ἰαμβεῖα
ἐφθέγγοντο, καὶ μέγα ἐβόων, μάλιστα δὲ τὴν Εὐριπί-
δου Ἀνδρομέδαν ἐμονώδουν, καὶ τὴν τοῦ Περσέως ῥῆσιν
ἐν μέλει διεξήεσαν· καὶ μεστὴ ἦν ἡ πόλις ὠχρῶν ἁπάν-
των καὶ λεπτῶν, τῶν ἐβδομαίων ἐκείνων τραγωδῶν,

2 Ἀβδηρίταις) Initium artifi-
ciosissimum, quo mira ingenii
dexteritas Luciani patet, ob com-
parationes. G.

II Ἐμονώδουν) Μονωδεῖν τὸ
θρῆνεῖν, ἐπειχῶς γὰρ πᾶσαι αἱ ἀπὸ
σκληρᾶς αἰῶν ἐν τῇ τραγωδίᾳ θρῆνοι
εἰσι. V.

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT.

ΑΒΔΕΡΙΤΑΣ dicitur Lysimacho iam regnante morbus
invasisse, mi iucundissime Philo, talis. Febricitasse enim
primum tota urbe omnes, a primo statim die valide, &
febri continua: circa diem vero septimum, aliis sanguis co-
piosus naribus fluens, aliis sudor superveniens largus &
ipse, febrim solvit. At illa *febris* in ridiculam quandam af-
fectionem mentes illorum coniecit. Omnes ad tragoediam
vitioso motu impellebantur, & iambica proferebant, &
clamabant valide, maxime vero Euripidis Andromedam so-
litario cantu pronuntiabant, & illam Persei orationem mo-
dulate persequabantur. Plena igitur urbs pallidis omnibus
& extenuatis septiduanis illis tragoedis,

Σὺ δ', ὦ θεῶν τύραννε καὶ ἀνθρώπων, Ἔρως,
καὶ τὰλλα μεγάλη τῇ Φωνῇ ἀναβοώντων, καὶ τοῦτο
ἐπιπολὺ, ἄχρι δὴ χειμῶν, καὶ κρύος δὲ μέγα γενόμενον,
ἔπαυσε ληροῦντας αὐτούς. αἰτίαν δέ μοι δοκεῖ τοῦ τοιοῦ-
του παρασχεῖν, Ἀρχέλαος ὁ τραγῳδός, εὐδοκιμῶν τότε,
μεσοῦντος θέρους ἐν πολλῷ τῷ Φλογμῷ τραγωδήσας
αὐτοῖς τὴν Ἀνδρομέδαν, ὥς πυρέξαι τε ἀπὸ τοῦ θεάτρου
τοὺς πολλοὺς, καὶ ἀναστάντας ὕστερον ἐς τὴν τραγω-
δίαν παρολισθαίνειν, ἐπιπολὺ ἐμΦιλοχωρούσης τῆς Ἀν-
δρομέδας τῇ μνήμῃ αὐτῶν, καὶ τοῦ Περσέως ἔτι σὺν τῇ
2 Μεδούσῃ, τὴν ἐκάστου γνώμην περιπετομένου. Ὡς οὖν
ἐν, Φασιν, ἐνὶ παραβαλεῖν, τὸ Ἀβδηριτικὸν ἐκεῖνο πά-
θος, καὶ νῦν τοὺς πολλοὺς τῶν πεπαιδευμένων περιελή-
λυθεν· οὐχ ὥστε τραγωδεῖν, ἔλαττον γὰρ ἂν τοῦτο παρ-
έπαιον, ἀλλοτρίαις ἱαμβείοις, οὐ Φαύλοις κατεσχη-
μένοι· ἀλλ' ἀφ' οὗ δὴ τὰ ἐν ποσὶ ταῦτα κεκίνηται, ὁ

Tuque, o Deorum hominumque saepe rex, Amor,
& reliqua voce magna proclamantibus, idque multum diu-
que, donec hiems, & frigus magnum ingruens, delirio il-
lorum finem imposuit. Causam mihi vero videtur huius-
modi *eventus* prae buisse Archelaus, Tragoedus ea aetate fa-
vore hominum florens, qui media aestate, multo aestu,
Andromedam illis egerat, adeo ut ab ipso theatro multi
febricitarent, & surgentes deinde in tragoediam delaberentur,
cum suavitatem quadam obversante memoriae ipsorum
Andromeda, & Perseo cum sua Medusa circa sensus unius-
cuiusque adhuc volitante. Si igitur unum, quod aiunt, al-
teri comparare fas est, Abderiticus ille morbus nunc quo-
que eruditorum multos comprehendit: non illos quidem,
uti tragoedias agant; minus enim sic delirarent, si iambis
alienis, nec malis occupati essent. Sed ex quo praefens hic

πόλεμος ὁ πρὸς τοὺς βαρβάρους, καὶ τὸ ἐν Ἀρμενίᾳ
τραῦμα, καὶ αἱ συνεχεῖς νίκαι, οὐδεὶς ὅς τις οὐχ ἱστο-
ρίαν συγγράφει· μᾶλλον δὲ Θουκυδίδαι, καὶ Ἡρόδο-
τοι, καὶ Ξενοφῶντες ἡμῖν ἅπαντες· καὶ ὡς ἔοικεν, ἀλη-
θες ἂρ' ἦν ἐκεῖνο, τὸ, Πόλεμος ἁπάντων πατὴρ· εἰ γε
καὶ συγγραφέας τοσούτους ἀνέβυσεν, ὑπὸ μιᾷ τῇ ὁρμῇ.
Ταῦτα τοίνυν, ὦ Φιλότης, ὁρῶντα, καὶ ἀκούοντά με, 3
τὸ τοῦ Σινωπέως ἐκεῖνο εἰσῆλθεν· ὁπότε γὰρ ὁ Φίλιπ-
πος ἐλέγετο ἤδη ἐπελαύνειν, οἱ Κορίνθιοι πάντες ἐταράτ-
τοντο, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν· ὁ μὲν, ὅπλα ἐπισκευάζων, ὁ
δὲ, λίθους παραφέρων, ὁ δὲ, ὑποικοδομῶν τοῦ τείχους,
ὁ δὲ, ἐπαλξιν ὑποστηρίζων, ὁ δὲ ἄλλος, ἄλλο τι τῶν
χρησίμων ὑπουργῶν. ὁ δὲ Διογένης ὁρῶν ταῦτα, ἐπεὶ
μηδὲν εἶχεν ὅ, τι καὶ πράττοι, οὐδεὶς γὰρ αὐτῷ ἐς οὐδὲν
ἐχρῆτο, διαζωσάμενος τὸ τριβώνιον, σπουδῇ μάλα καὶ
αὐτὸς ἐκύλιε τὸν πίθον, ἐν ᾧ ἐτύγχανεν οἰκῶν, ἄνω καὶ

5 Πόλεμος α. π.) Τὸ τοῦ Ἐμπεδοκλέους νεῖκος φησὶν, ἥτοι τῶν ἐναν-
τίων τὴν μάχην. V.

motus exstitit, bellum, inquam, contra barbaros, & vul-
nus in Armenia acceptum, & victoriarum perpetuae; nemo
est, quin conscribat historiam: potius vero Thucydides no-
bis, & Herodoti, & Xenophontes sunt omnes. Et, ut vi-
detur, verum erat illud, *bellum omnium esse patrem*, si una
tot historicos plaga genuit. Haec igitur, amice, videntem
me & audientem Sinopenfis illud subiit. Cum enim iam du-
cere contra Corinthios nuntiaretur Philippus, perturbari
omnes & trepidare, arma parare alius, alius afferre lapi-
des, alius murorum *partem* substruere, loricam moenium
firmare alius, alius vero aliud eorum, quae usui essent,
ministrare. Diogenes vero, videns ista, cum quod ageret
non haberet, neque enim quisquam illo ad ullam rem ute-
batur, succincto palliolo suo, studiose admodum & ipse
dolium, in quo degebat, volvere sursum deorsum in Cra-
Lucian. Vol. IV.

κάτω τοῦ Κρανείου καὶ τινος τῶν συνήθων ἐρομένου, τί
ταῦτα ποιεῖς, ὦ Διόγενες; Κυλίω, ἔφη, καὶ γὰρ τὸν πί-
θον, ὥς μὴ μόνος ἀργεῖν δοκοίην ἐν τοσούτοις ἐργαζομένοις.
4 Καὶ τὸς οὖν, ὦ Φίλων, ὥς μὴ μόνος ἄφωνος εἶην ἐν οὕτω
πολυφώνῳ τῷ καιρῷ, μὴδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρη-
μα, κεχηγνῶς σιωπῇ παραφεροίμην, καλῶς ἔχειν ὑπέ-
λαβον, ὥς δυνατόν μοι, κυλίσαι τὸν πίθον, οὐχ ὥς ἱστο-
ρίαν συγγράφειν, οὐδὲ πράξεις αὐτὰς διεξιέναι· οὐχ οὐ-
τω μεγαλόταλμος ἐγὼ, μὴδὲ τοῦτο δείσης περὶ ἐμοῦ
εἶδα γὰρ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ κατὰ τῶν πετρῶν κυλίοι
τις, καὶ μάλιστα, οἷον τοῦμόν τοῦτο πιθάκιον, οὐδὲ
πάνυ καρτερῶς κεκεραμευμένον· δέήσει γὰρ αὐτίκα μά-
λα πρὸς μικρόν τι λιθίδιον προσπταίσαντα, συλλέγειν
τὰ ὄστρακα. τί οὖν ἐγνωσταί μοι, καὶ πῶς ἀσφαλῶς
μεθέξω τῷ πολέμου, αὐτὸς ἔξω βέλους ἐστὼς, ἐγὼ σοι
φράσω· τούτου μὲν καπνοῦ, καὶ κύματος, καὶ φροντί-
1 Τοῦ Κρανίου) *Ότομα τόπου. 3 Δορυφόρημα) Τὸ κεντὸν προσω-
G. πέισιν. G.

nio: & familiarium interrogante uno, quorsum haec facis, Diogenes? respondere, Volvo & ipse dolium, ne otiosus solus inter tot occupatos videar. Itaque ipse ego quoque, Philon, ne mutus solus essem in vocali adeo tempore, neque comici satellitii instar hiantē ore praeterveherer, decere arbitratus sum, pro virili me quoque dolium volvere, non ut historiam scriberem, neque ut ipsa enarrem facta; non ita audax ego, neque hoc de me metueris. Novi enim, quantum sit periculum, si per saxa volvat aliquis, inprimis doliolum, quale meum est, non valide admodum a figulo elaboratum: cogar enim, si vel ad parvum lapillum offendam, testas colligere. Quid igitur decretum mihi sit, & quomodo tutus in partem belli venturus sim, extra teli iactum ipse constitutus, tibi enarrabo. Nimirum a fumo, & fluctu, & curis, quae scribendo adiunctae sunt, abstinebo

δων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἐνεῖσιν, ἀνέξω ἑμαυτὸν, εὖ
ποιῶν. παραινέσιν δέ τινα μικρὰν, καὶ ὑποθήκας ταύτας
ἐλίγας ὑποθήσομαι τοῖς συγγράφουσιν, ὥς κοινωνήσαι-
μι αὐτοῖς τῆς οἰκαδομίας, εἰ καὶ μὴ τῆς ἐπιγραφῆς,
ἄκρῳ γε τῷ δακτύλῳ τοῦ πηλοῦ προσαιφάμενος. Καί- 5
τοι οὐδὲ παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἰοῦνται σφίσιν ἐπὶ
τὸ πρᾶγμα, οὐ μᾶλλον ἢ τέχνης τινὸς ἐπὶ τὸ βαδίζειν,
ἢ βλέπειν, ἢ ἐσθίειν, ἀλλὰ πάνυ ῥᾶστον, καὶ πρόχει-
ρον, καὶ ἅπαντος εἶναι ἱστορίαν συγγράψαι, ἣν τις ἐρ-
μηνεῦσαι τὸ ἐπελθὼν δύνηται· τὸ δὲ, οἷσθ' αὖ που καὶ αὐ-
τὸς, ὧ ἑταῖρε, ὥς αὐτῶν εὐμεταχειρίστων, οὐδὲ ραθύ-
μως συντεθῆναι δυναμένων ταῦτ' ἐστίν, ἀλλὰ εἴ τι ἐν λό-
γοις, καὶ ἄλλο πολλῆς τῆς φροντίδος δεόμενον, ἣν τις,
ὥς ὁ Θουκυδίδης φησὶν, ἐς αἰὲ κτῆμα συνκτιθεῖη. οἶδα μὲν
οὖν οὐ πάνυ πολλοὺς αὐτῶν ἐπιστρέφων, ἐνίοις δὲ καὶ

5 Καίτοι οὐδὲ παραινέσεως -) πολλοὶ δεῖν οἶον τε φασὶν ἐπὶ τῷ
Γραι. καὶ τοι οὐδὲ παραινέσεως οἱ πρᾶγμα. G.

me, sapienti consilio. Admonitionem autem parvam quan-
dam, & pauca haec praecepta subiiciam scribentibus, ut
in aedificandi aliquam partem veniam, licet in inscriptio-
ne nulla mei mentio futura sit, qui extremo tantum digi-
to lustrum attigerim. Quamquam neque admonitione pleri-
que opus sibi esse putant ad hoc negotium, non magis
quam arte quadam ad incedendum, aut videndum, aut
edendum: sed facillimum omnino, & promptum, & unius-
cuiusque esse, scribere historiam, modo quis eloqui, quae
in mentem veniunt, possit. Hoc vero, nosti forte ipse quo-
que, sodalis, quam non sit ex facillimis, neque ex iis,
quae negligenter componi possint, sed *hoc esse*, si quid est
in studiis literarum aliud, quod multa cura indigeat; si qui-
dem aliquis *tanquam* possessionem in perpetuum *obtinendam*,
ut ait Thucydides, componere velit. Novi equidem fore,
ut non admodum multos advertam, quin omnino, ut odio-

πάνυ ἐπαχθῆς δόξαν, καὶ μάλιστα ὁπόσοις ἀποτετέλε-
σται ἤδη, καὶ ἐν τῷ κοινῷ δέδεικται ἡ ἱστορία. εἰ δὲ καὶ
ἐπὶ ἡνῆται ὑπὸ τῶν τότε ἀκροασαμένων, μανία, ἤγε ἐλ-
πίς, ὥς οἱ τοιοῦτοὶ μεταποιήσουσιν ἢ μεταγράψουσιν τι
τῶν ἅπαξ κεκυρωμένων, καὶ ὥσπερ ἐς τὰς βασιλείους
αὐλὰς ἀποκειμένων. ὅμως δὲ οὐ χεῖρον καὶ πρὸς αὐτοὺς
ἐκείνους εἰρήσθαι, ἢ εἴ ποτε πόλεμος ἄλλος συσταίῃ,
ἢ Κελτοῖς πρὸς Γέτας, ἢ Ἰνδοῖς πρὸς Βακτρίους (οὐ γὰρ
πρὸς ἡμᾶς γε τολμήσειεν ἂν τις ἀπάντων ἤδη κεχειρω-
μένων) ἔχωσιν ἀμεινον συντιθέναι, τὸν κανόνα τοῦτον
προσάγοντες, ἥνπερ γε δόξη αὐτοῖς ὀρθὸς εἶναι· εἰ δὲ μὴ,
αὐτοὶ μὲν καὶ τότε τῷ αὐτῷ πῆχει, ὥσπερ καὶ νῦν, με-
τρούντων τὸ πρᾶγμα· ὁ ἰατρὸς δὲ, οὐ πάνυ ἀνιάσεται,
ὅτι πάντες Ἀβδηρίται ἐκόντες Ἀνδρομέδαν τραγωδῶσι.

6. Διττοῦ δὲ ὄντος τοῦ τῆς συμβουλῆς ἔργου, τὰ μὲν γὰρ

11 Εἰ δὲ μὴ, αὐτοὶ μὲν καὶ τότε) ἐπαυροῦσιν τοῦ χαρόντων, μένειν
Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὸ τινῶν μὲν δι' ἀναγωγῶν προαιρουμένων. V.

fus etiam quibusdam videar, illis praeferim, quibus iam per-
fecta est, & ostensa in publico historia. Si vero etiam lau-
data sit ab audientibus, insania fuerit sperare, retractatu-
ros aliquid, aut aliter scripturos eorum, quae semel fir-
mata auctoritatibus & quasi in aulas regias reposita sunt.
Verumtamen non pessimum fuerit etiam ad illos ipsos dicta
haec esse, ut, si quando bellum confletur aliud, aut Celta-
rum adversus Getas, aut contra Baetrianos Indorum, (ne-
que enim contra nos quisquam aufit *tale quid*, perdomitis
iam omnibus) habeant, quomodo componere melius pos-
sint, applicanda hac norma, si quidem recta iis videatur
esse. Sin minus, ipsi quidem tum eadem ulna, ut nunc
etiam, rem metiantur: medicus vero non valde angetur,
si Abderitani omnes sua voluntate agant Andromedam.
Cum autem duplex consilii opus sit, quod alia eligere do-

αἰρεῖσθαι, τὰ δὲ Φεύγειν διδάσκει, Φέρε πρῶτα εἰπώ-
μεν, ἅτινα Φευκτέον τῇ ἱστορίᾳ συγγράφοντι, καὶ ὧν
μάλιστα καθαρευτέον ἔπειτα, οἷς χρώμενος οὐκ ἂν ἁ-
μάρτοι τῆς ὀρθῆς, καὶ ἐπ' εὐθὺ ἀγούσης, ἀρχὴν τε οἶαν
αὐτῷ ἀρκτέον, καὶ τάξιν ἣν τινὰ τοῖς ἔργοις ἐΦαρμοστέον,
καὶ μέτρον ἐκάστου, καὶ ἃ σιωπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατρι-
πτέον, καὶ ὅσα παραδραμεῖν ἄμεινον, καὶ ὅπως ἐρμη-
νεύσαι αὐτὰ καὶ συναρμόσαι. ταῦτα μὲν, καὶ τὰ τοιαῦ-
τα, ὕστερον· νῦν δὲ, τὰς κακίας ἥδη εἰπώμεν, ὅποσαι
τοῖς Φαύλως συγγράφουσι παρακολουθοῦσιν. ἃ μὲν οὐκ
κοινὰ πάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρτήματα, ἐν τε Φωνῇ,
καὶ ἁρμονίᾳ, καὶ διανοίᾳ, καὶ τῇ ἄλλῃ ἀτεχνία, μα-
κρόν τε ἂν εἴη ἐπελθεῖν, καὶ τῆς παρούσης ὑποθέσεως οὐκ
ἴδιον. κοινὰ γὰρ, ὡς ἔΦην, ἀπάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρ-
τήματα ἐν τε Φωνῇ, καὶ ἁρμονίᾳ. Ἄ δὲ ἐν ἱστορίᾳ δια- 7
μαρτάνουσι, τὰ τοιαῦτα ἂν εὖροις ἐπιτηρᾶν, οἷα καὶ μοι

13 Τῆς παρούσης ὑποθέσεως) Praesentis instituti. G.

cet, fugere vero alia: age primum dicamus, quae fugien-
da sint scribenti historiam, & a quibus purum esse opor-
teat; deinde, quibus rebus usus non aberret a vera via,
quaeque recto itinere ducat, quo initio illi sit incipiendum,
quis ordo sit accommodandus rebus, quae uniuscuiusque
mensura, quae praetereunda silentio, quibus immorandum
sit, quae melius breviter percurrere, quomodo verbis ex-
plicanda omnia & inter se committenda, atque devincien-
da. Atque haec quidem, & similia his, deinde. Iam nunc
vero vitia dicamus, quae malos scriptores comitantur. Quae
quidem igitur in oratione omni communia insunt vitia, in
lingua, in compositione, & sententia, in ruditare reliqua,
longum fuerit persequi, & huius argumenti minime pro-
prium est. Communia enim, quod modo dixi, omnis ora-
tionis vitia sunt in lingua & compositione. Quae vero in
historia peccant, ea, si observare velis, talia invenias, qua-

πολλάκις ἀκρωμένῳ ἔδοξε, καὶ μάλιστα ἣν ἅπασαν αὐτοῖς ἀναπετάσῃς τὰ ὦτα. οὐκ ἄκαιρον δὲ μεταξὺ καὶ ἀπομνημονεύσαι ἓνια, παραδείγματος ἕνεκα, τῶν ἤδη οὕτω συγγεγραμμένων καὶ πρῶτόν γε ἐκείνο, ἡλίκον ἀμαρτάνουσιν, ἐπισκοπήσωμεν. ἀμελήσαντες γὰρ οἱ πολλοὶ αὐτῶν τοῦ ἱστορεῖν τὰ γεγενημένα, τοῖς ἐπαίνοις ἀρχόντων καὶ στρατηγῶν ἐνδιατρίβουσι τοὺς μὲν οἰκείους, εἰς ὕψος ἐπαίροντες, τοὺς πολεμίους δὲ, πέρα τοῦ μετρίου καταρρίπτοντες· ἀγνοοῦντες ὡς οὐ στενῶν τῶν Ἰσθμῶν διώρισταί καὶ διατετείχισται ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, ἀλλὰ τι μέγα τείχος ἐν μέσῳ ἐστὶν αὐτῶν, καὶ τὸ τῶν μουσικῶν δὴ τοῦτο, δις διὰ πασῶν, ἐστὶ πρὸς ἄλληλα. εἰ γε τῷ μὲν ἐγκωμιάζοντι, μόνου ἑνὸς μέλει, ὅπως οὖν ἐπαινέσαι καὶ εὐφραίνει τὸν ἐπαινούμενον· καὶ εἰ ψευσαμένῳ ὑπάρχει τυχεῖν τοῦ τέλους, ὀλίγον ἂν φροντίσειεν. ἡ δὲ οὐκ ἂν τι ψεύδους ἐμπεσὼν ἡ ἱστορία, οὐδ' ἀκαριαῖον

2 Καὶ ἀπομνημονεύσαι ἓνια) Αἰτιατικὴ ἀντὶ γενικῆς. V.

lia mihi etiam, qui saepius audiui, videbantur, & maxime si omnibus illis patulas aures praebueris. Neque vero intempestivum, interea etiam speciminis causa quaedam commemorare eorum, quae iam ita scripta sunt. Et primum quidem illud, quantum sit eorum peccatum, inspiciamus, quod omittit vulgus illorum docere, quae facta sunt, & in laudibus principum atque ducum immorantur, suos quidem tollentes in fumum, hostes vero ultra modum deprimentes: ignari, quam non angusto intervallo determinata & separata sit ab encomio historia; sed magnum hisce murum esse interpositum; &, ut musicorum voce utamur, octava duplici, id est, eo, quod maximum est, intervallo illa a se invicem distare: siquidem encomium scribenti illa sola cura est, quomodocunque laudare, & exhilarare eum, qui laudatur, &, si per mendacia finem illum consequi deus, parum curaverit; historia vero ne minimum quidem, quod

ἀνάσχοιτο, οὐ μᾶλλον, ἢ τὴν ἀρτηρίαν ἱατρῶν παῖδες
 Φασι, τὴν τραχεῖαν, παραδέξασθαι ἂν τι ἐς αὐτὴν κα-
 ταποθέν. Ἔτι ἀγνοεῖν εἰκασιν οἱ τοιοῦτοι, ὡς ποιητικῆς 8
 μὲν, καὶ ποιημάτων, ἄλλαι ὑποσχέσεις, καὶ κανόνες
 ἴδιοι ἱστορίας δέ, ἄλλοι. ἐκεῖ μὲν γὰρ, ἀκρατὴς ἡ ἐλευ-
 θερία, καὶ νόμος εἷς, τὸ δόξαν τῷ ποιητῇ. ἔνθεος γὰρ καὶ
 κάτοχος ἐκ Μουσῶν, καὶ ἵππων ὑποπτέρων ἄρμα ζεύ-
 ξασθαι θέλη, καὶ ἐφ' ὕδατος ἄλλους, ἢ ἐπ' ἀνθερίκων
 ἄκρων θευσομένους ἀναβιβάσσηται, φθόνος οὐδεὶς, οὐδ'
 ὅπότεν ὁ Ζεὺς αὐτῶν ἀπὸ μιᾶς σειρᾶς ἀνασπάσας,
 αἰωρῇ ὁμοῦ γῆν καὶ θάλατταν, δεδίασι, μὴ ἀπορρά-
 γεισῃς ἐκείνης, συντριβῇ τὰ πάντα κατενεχθέντα. ἀλ-
 λά καὶ Ἀγαμέμνονα ἐπαινέσαι θέλωσιν, οὐδεὶς ὁ κα-
 λύσων, Διὶ μὲν αὐτὸν ὅμοιον εἶναι τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ
 ὄμματα, τὸ στέρνον δὲ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ τῷ Ποσειδῶνι,
 τὴν δὲ ζώνην, τῷ Ἄρει καὶ ὅλως, σύνθετον ἐκ πάντων

forte inciderit, mendacium ferat, non magis quam aspe-
 ram arteriam recipere quidquam in illam glutitione dela-
 tum, narrant medicorum filii. Ignorare porro tales viden-
 tur, poëticae artis & poëmatum aliud esse institutum, &
 sua quaedam praecepta; alia vero historiae. Illic enim im-
 moderata libertas, & lex una, quidquid visum poëtae fue-
 rit. Cum enim divino afflatu plenus, & a Musis obsessus
 sit, etiamfi alatos curru equos velit iungere, & si alios su-
 per aquas, aut per fummas aristas decursuros imponat,
 invidia nulla est: neque, cum illorum Iuppiter una catena
 tractum tollit cum terra mare, metuunt, ne rupta illa,
 conterantur delapsa illa omnia. Verum etiamfi laudare Aga-
 memnonem velint, nemo est, qui intercedat, Iovi quidem
 illum similem caput & oculos, pectus vero fratri illius Ne-
 ptuno, circa cingulum vero Marti, atque in universum

θεῶν γενέσθαι θεῖ τὸν Ἀτρεΐως καὶ Ἀερόπης. οὐ γὰρ
 ἱκανὸς ὁ Ζεὺς, οὐδ' ὁ Ποσειδῶν, οὐδ' ὁ Ἄρης, μόνος ἕκα-
 στος ἀναπληρῶσαι τὸ κάλλος αὐτοῦ. ἡ ἱστορία δέ, ἥν
 τινα κολακείαν τοιαύτην προσλάβη, τί ἄλλο, ἢ περὶ
 τις ποιητικὴ γίγνεται, τῆς μεγαλοφρονίας μὲν ἐκείνης
 ἐστερημένη, τὴν λοιπὴν δὲ τερατείαν γυμνὴν τῶν μέτρων,
 καὶ δι' αὐτὸ ἐπισημοτέραν ἐκφαίνουσα; μέγα τοίνυν,
 μᾶλλον δὲ ὑπέρμεγα τοῦτο κακόν, εἰ μὴ εἰδείη τις χω-
 ρίζειν τὰ ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγοι τῇ
 ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἑτέρας κομμώματα, τὸν μῦθον, καὶ τὸ
 ἐγκώμιον, καὶ τὰς ἐν τούτοις ὑπερβολὰς· ὥσπερ ἂν εἴ-
 τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων, καὶ κομιδῇ πρινίων,
 αἰουργοῖσι περιβάλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρι-
 κῷ, καὶ Φύκιον ἐντρίβοι, καὶ Ψιμνύθιον τῷ προσώπῳ·
 Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον αὐτὸν ἀπεργάσαιτο, αἰ-
 9 σχύνας τῷ κόσμῳ ἐκείνῳ. Καὶ οὐ τοῦτό φημι ὡς οὐχ

compositum e Diis omnibus fieri oportet Atrei & Aëropes
 filium. Neque enim par Iuppiter, neque Neptunus, neque
 Mars, qui solus per se pulchritudinem illius expleat. Hi-
 storia vero, si quam id genus adulationem adsciscat, quid
 aliud quam pedestris quaedam poëtica fiet, magnifico qui-
 dem illo dicendi genere privata, sed portentosa commenta
 reliqua, nudata numeris, & ob id ipsum magis conspicua
 ob oculos ponens? Magnum igitur, quin plusquam ma-
 gnum illud vitium, si quis separare, quae historiae sunt, &
 quae poëticae, nesciat, sed historiae fucum alterius artis
 inducat, fabulam *puito* & encomium, & qui sunt in utro-
 que excessus. Velut si quis athletam de robustorum horum
 numero unum, & plane illicis instar durorum, purpura
 induat, alioque cultu meretricio, & fucum affricet ceru-
 samque faciei: quam, Hercules, ridendum illum reddide-
 rit, quam ipso cultu turpem! Neque illud dico, quasi non

καὶ ἐπαινέτεον ἐν ἱστορίᾳ ἐνίοτε· ἀλλ' ἐν καιρῷ τῷ προσή-
κοντι ἐπαινέτεον, καὶ μέτρον ἐπακτέον τῷ πράγματι, τὸ
μὴ ἐπαχθές τοῖς ὑστερον ἀναγνώσκομένοις αὐτὰ, καὶ ὁ-
λως, πρὸς τὰ ἔπειτα κανονιστέον τὰ τοιαῦτα, ὥστε μι-
κρὸν ὑστερον ἐπιδείξομεν. ὅσοι δὲ οἴονται καλῶς διαιρεῖν
εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν, καὶ χρήσιμον, καὶ
διὰ τοῦτο εἰσποιοῦσι καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτὴν, ὡς
τερπνόν, καὶ εὐφραῖνον τοὺς ἐντυγχάνοντας, ὅρας ὅσον
τᾷ ἀληθοῦς ἡμαρτήκασι; πρῶτον μὲν, κιβδηλῶ τῇ διαι-
ρέσει χρώμενοι. ἐν γὰρ ἔργον ἱστορίας καὶ τέλος, τὸ χρή-
σιμον, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀληθοῦς μόνου συνάγεται· τὸ τερπνόν
δὲ, ἄμεινον μὲν εἰ καὶ αὐτὸ παρακολουθήσειεν, ὥστε
καὶ κάλλος ἀθλητῇ· εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν κωλύσει ἀφ' Ἡρα-
κλέους γενέσθαι Νικόστρατον τὸν Ἰσιδότου, γεννάδαν
ὄντα, καὶ τῶν ἀνταγωνιστῶν ἐκατέρων ἀλκιμώτερον, εἰ
αὐτὸς μὲν αἰσχιστος ὀφθῆναι εἴη τὴν ὄψιν· Ἀλκαῖος δὲ ὁ

14 Νικόστρατον) Ἐσικεν Νικό- λως δὲ τὸ πρόσωπον πενήρως καὶ τὸν
στρατος οὗτος ἀθλητὴς τῶν κατ' Μιλήσιον Ἀλκαῖον τὸν καλὸν μὲν
ἐκείνους καιροὺς γενναῖος εἶναι, ἀλ- ἀνάγκη δὲ εἶχειν ἐρώμενον. M.

& laudandum fit nonnunquam in historia: sed tempore
opportuno laudandum, & modus negotio adhibendus, in
quantum ea laus non molesta sit futuris lectoribus, & omni-
no ad futuri temporis regulam dirigenda sunt talia, ut pau-
lo post demonstrabimus. Quotquot vero putant, bene se
historiam in duo tribuere, suavitatem atque utilitatem, ob
eamque rem etiam encomium in eam inferunt, ut iucun-
dum quiddam, & lectores exhilarans, vides, quantum aber-
rent a vero: primo quidem divisione quod utuntur falla-
ci; unum enim opus historiae & finis, utilitas, quae ex
vero solo colligitur. Iucunditas vero, melius quidem est,
si & ipsa consequatur, ut athletam pulchritudo; sin minus,
nihil prohibet, quo minus ab Hercule numeretur Nicostra-
tus Isidoti, generosus vir & utroque colluctatorum suo-
rum fortior, licet aspectu esset foedissimus; Alcaeus autem

καλὸς ὁ Μιλήσιος, ἀνταγωνίζοιτο αὐτῷ, καὶ ἐρώμενος, ὡς Φασι, τοῦ Νικοστράτου ὦν. καὶ τοίνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὲν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιτο, πολλοὺς ἂν τοὺς ἐραστὰς ἐπισπᾶσαιτο ἄχρι δ' ἂν καὶ μόνον ἔχη τὸ ἴδιον ἐντελές, λέγω δὲ τὴν τῆς ἀληθείας δῆλωσιν, ὀλίγον
 10 τοῦ κάλλους Φροντεῖ. Ἐτι καὶ κείνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσαντες παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν· ἦν μὲν τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν ὄῃμον ἐπινοήσας, ἀλλὰ τοὺς δικαστικῶς, καὶ, νῆ Δία, συκοφαντικῶς προσέτι γε ἀκροασομένους, οὓς οὐκ ἂν τι λάβοι παραδραμὸν, ὅζυτερον μὲν τοῦ Ἄργου ὄρωντας, καὶ πανταχόθεν τοῦ σώματος, ἀργυραμοιβικῶς δὲ τῶν λεγομένων ἑκάστα ἐξετάζοντας, ὡς τὰ μὲν παρακεκομμένα, εὐθὺς ἀπορρίπτειν, παραδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα, καὶ ἔννομα, καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον· πρὸς οὓς ἀποβλέποντα χρὴ καὶ συγγράφειν,

Milesius, pulcher ille, cum ipso certaret, amasius idem, ut aiunt, Nicostrati. Historia igitur, si quidem iucunditatem corollarii cuiusdam instar adiiciat *utilitati*, multos amatores alliciat. Verum quamdiu vel solam illam suam perfectionem habuerit, declarationem veritatis dico, pulchritudinem parum curabit. Illud adhuc dicere e re fuerit, neque iucundum in historia esse, quod sit plane fabulosum; & laudare rem maxime adversam in utramque partem esse audientibus, si non faecem populi, & plebem cogites, sed hos, qui iudicium more, quin calumniatorum insuper, audituri sunt; quos nihil fugiat, acutius videntes Argo, & ex omni parte corporis; tum trapezitica ratione singula, quae dicuntur, explorantes, ut adulterina abiiciant protinus, proba autem, & legitima, & accurate expressa, recipiant: ad quos videlicet inter scribendum oportet respice-

τῶν δ' ἄλλων ὀλίγον φροντίζειν, καὶ διαρράγῳσιν ἐπαι-
 νούντες. ἦν δ' ἀμελήσας ἐκείνων, ἡδύνης πέρα τοῦ μετρίου
 τὴν ἱστορίαν μύθοις, καὶ ἐπαίνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ θωπεΐᾳ,
 τάχιστ' ἂν ὁμοίαν αὐτὴν ἐξεργάσαιτο τῷ ἐν Λυδίᾳ Ἡρα-
 κλεΐ. ἑωρακέναι γάρ που σε εἰκὸς γεγραμμένον, τῇ
 Ὀμφάλῃ δουλεύοντα, πάνυ ἀλλόκοτον σκευὴν ἔσκευα-
 σμένον, ἐκείνῃ μὲν, τὸν λέοντα αὐτοῦ περιβεβλημένην,
 καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσαν, ὡς Ἡρακλῆα δῆθεν οὖ-
 σαν, αὐτὸν δὲ, ἐν κροκωτῷ, καὶ πορφυρίδι, ἔρια ξαίνον-
 τα, καὶ παϊόμενον ὑπὸ τῆς Ὀμφάλῃς τῷ σανδάλῳ
 καὶ τὸ θεῆμα αἰσχιστον, ἀφεστῶσα ἢ ἐσθῆς τοῦ σώ-
 ματος, καὶ μὴ προσίζανουσα, καὶ τοῦ θεοῦ τὸ ἀνδρῶδες
 ἀσχημόνως καταβηλυνόμενον. Καὶ οἱ μὲν πολλοὶ, ἴσως
 καὶ ταῦτά σου ἐπαινέσονται· οἱ ὀλίγοι δὲ ἐκείνοι, ὧν σὺ
 καταφρονεῖς, μάλα ἡδὺ, καὶ ἐς κόρον γελάσονται, ὁ-
 ρῶντες τὸ ἀσύμφυλον, καὶ ἀνάρμοστον, καὶ δυσκόλλη-
 τον τοῦ πράγματος. ἐκάστου γὰρ δὴ ἰδίόν τι, καλόν

re, parum autem curare alios, si vel rumpantur laudando.
 Sin his neglectis, condias ultra modum historiam fabulis &
 laudibus, & lenocinio reliquo, facillime eam similem red-
 dideris Herculi in Lydia: verisimile enim est, alicubi eum
 te vidisse pictum, ut servit Omphalae, habitu indutum pla-
 ne alieno: illam quidem leonina testam, clavamque manu
 tenentem, nempe quasi Hercules sit; ipsum vero in cro-
 coto, & purpura, carpentem lanas, & fandatio Omphales
 percussus. Turpissimum illud est spectaculum, quod rece-
 dit a corpore vestis, nec fatis applicatur, & quidquid in
 Deo virile est, indecore effeminatur. Ac vulgus quidem
 haec ipsa fortasse in te laudaverit: at illi pauci, quos tu
 contemnis, suaviter sane & ad satietatem ridebunt, viden-
 tes rem absurdam, incongruam, & combinari nesciam. Sin-
 gulorum enim propria quaedam pulchritudo est. Horum

ἐστίν. εἰ δὲ τοῦτο ἐναλλάξειας, ἀκαλλῆς τὸ αὐτὸ παρὰ
 τὴν χρῆσιν γίγνεται. ἔω λέγειν ὅτι οἱ ἔπαινοι, ἐνὶ μὲν
 ἴσως τερπνοὶ, τῷ ἐπαινουμένῳ, τοῖς δ' ἄλλοις, ἐπαχθεῖς·
 καὶ μάλιστα ἦν ὑπερβυεῖς τὰς ὑπερβολὰς ἔχουσιν· οἷους
 αὐτοὺς οἱ πολλοὶ ἀπεργάζονται, τὴν εὐνοίαν τὴν παρὰ
 τῶν ἐπαινουμένων θηρώμενοι, καὶ ἐνδιατρίβοντες, ἄχρι
 τοῦ πᾶσι προφανῇ τὴν κολακείαν ἐξεργάσασθαι· οὐδὲ
 γὰρ κατὰ τέχνην αὐτὸ δρᾶν ἴσασιν, οὐδ' ἐπισκιάζουσι
 τὴν θωπείαν· ἀλλ' ἐμπεσόντες, ἀθρόα πάντα καὶ ἀπί-
 12 θανα, καὶ γυμνά διεξίσασιν. Ὡστε οὐδὲ τυγχάνουσιν οὐ
 μάλιστα ἐφίενται· οἱ γὰρ ἐπαινούμενοι πρὸς αὐτῶν,
 μισοῦσι μᾶλλον, καὶ ἀποστρέφονται ὡς κόλακας, εὖ
 ποιῶντες, καὶ μάλιστα ἦν ἀνδρώδεις τὰς γνώμας ὦσιν.
 ὥσπερ Ἀριστοβούλου μονομαχίαν γράψαντος Ἀλεξάν-
 δρου, καὶ Πάρου, καὶ ἀναγνόντος αὐτῷ τοῦτο μάλιστα
 τὸ χωρίον τῆς γραφῆς (ᾧτο γὰρ χαριεῖσθαι τὰ μέγι-

vero si vices permutes, deforme idem, quia extra usum
 suum, fuerit. Mirro dicere, laudes uni quidem forte iucun-
 das, illi nempe, qui laudatur, ceteris vero graves, inpri-
 mis si immodicos excessus habeant, quales vulgus *scriben-*
ium facit, dum aucupantur eorum, quos laudant, benevo-
 lentiam, & in iis eo usque morantur, donec manifestam
 omnibus adulationem efficiant. Neque enim arte hoc face-
 re norunt, nec adulationem inumbrant. Sed facto impetu,
 conferta omnia & improbabilia, & nuda persequuntur.
 Adeo ut neque assequantur id, quod maxime concupiscunt.
 Qui enim ab ipsis laudantur, odio magis illos habent, &
 tanquam adulatōres averfantur: bene illi quidem, maxime
 si virili & magno sint animo. Quemadmodum, cum solita-
 riam Alexandri cum Poro pugnam scripsisset Aristobulus,
 & illum maxime libri sui locum ei praelegeret: putabat
 enim maximam se a rege gratiam initurum, quod men-

στα τῷ βασιλεῖ, ἐπιψευδόμενος ἀριστείας τινὰς αὐτῷ, καὶ ἀναπλάττων ἔργα μείζω τῆς ἀληθείας) λαβὼν ἐκεῖ-
 κος τὸ βιβλίον, (πλέοντες δ' ἐτύγχανον ἐν τῷ ποταμῷ
 τῷ Ὑδάσπει) ἔρριψεν ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸ ὕδωρ, ἐπει-
 πῶν, καὶ σὲ δὲ οὕτως ἐχρῆν, ὦ Ἀριστόβουλε, τοιαῦτα
 ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκοντίῳ
 φονεύοντα. καὶ ἐμελλέ γε οὕτως ἀγανακτήσειν ὁ Ἀλέξ-
 ανδρος, ὅς γε οὐδὲ τὴν τοῦ ἀρχιτέκτονος τόλμαν ἠνέσχε-
 το, ὑποσχομένου τὸν Ἄθω εἰκόνα ποιῆσειν αὐτοῦ, καὶ
 μετακοσμήσειν τὸ ὅρος ἐς ὁμοιότητα τοῦ βασιλέως· ἀλ-
 λὰ κόλακα εὐθύς ἐπιγνοὺς τὸν ἄνθρωπον, οὐκ ἔτ' οὐδ' ἐς
 τὰ ἄλλα ὁμοίως ἐχρῆτο. Ποῦ τῶν τερπνῶν ἐν τού- 13
 τοις, ἐκτὸς εἰ μὴ τις κομιδὴ ἀνόητος εἴη, ὥς χαίρειν τὰ
 τοιαῦτα ἐπαινούμενος; ὧν παρὰ πόδας οἱ ἐλεγχοὶ ὥσ-
 περ οἱ ἄμορφοι τῶν ἀνθρώπων, καὶ μάλιστα γε τὰ γύ-
 ναικα τοῖς γραφεῦσι παρακελευόμενα ὡς καλλίστας αὐ-
 τὰς γράφειν· οἷοντα γὰρ ἄμεινον ἔξειν τὴν ὄψιν, ἣν ὁ

14 Παρὰ πόδας) Ἑγγύς, πλησίον. G.

tiendo fortia quaedam facta illi adstrueret, & opera finge-
 ret vero maiora: arreptum ille librum, (commodum au-
 tem in Hydaspes fluvio navigabant,) praecipitem in aquam
 abiecit, addens, *te quoque oportebat, Aristobule*, ita tractari,
qui istam pro me pugnam susceperis, & *iaculo elephantos interfici-*
as. Et debebat ita indignari Alexander, qui neque archi-
 tecti conatum ferret, polliciti, se Athonem statuam ipsius
 facturum, & in regis simulacrum transformaturum esse
 montem. Sed adulatorem statim hominem intelligens, non
 amplius illo, neque ad alia similiter, *ut antea*, usus est. Ubi
 igitur in hisce iucunditas, nisi si quis plane sit stupidus, ut
 se in talibus laudari gaudeat, quorum e vestigio ostendi
 vanitas possit? ut homines deformes, praesertim muliercu-
 lae, quae pictoribus iniungunt, se ut quam pulcherrimas
 pingant. Putant enim speciosiores se futuras, si plus floridi

γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε πλεῖον ἐπανθήσῃ, καὶ τὸ
 λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ τῷ Φαρμάκῳ. τοιοῦτοι τῶν
 συγγραφέων οἱ πολλοὶ εἰσι τὸ τήμερον, καὶ τὸ ἴδιον,
 καὶ τὸ χρεῖῳδες, ὅ, τι ἂν ἐκ τῆς ἱστορίας ἐλπίσωσι,
 θεραπεύοντες. οὐς μισεῖσθαι καλῶς εἶχεν, ἐς μὲν τὸ
 παρὸν, κόλακας προδήλους, καὶ ἀτέχνους ὄντας· ἐς τοῦ-
 πριον δὲ, ὑποπτονταῖς ὑπερβολαῖς τὴν ὅλην πραγματείαν
 ἀποφαίνοντας. εἰ δὲ τις πάντως τὸ τερπνὸν ἡγείται κα-
 ταμερίχθαι δεῖν τῇ ἱστορίᾳ, πάσῃ τὰ ἄλλα, ἃ σὺν ἀ-
 ληθείᾳ τερπνά ἐστὶν ἐν τοῖς ἄλλοις κάλλεσι τοῦ λόγου·
 ὧν ἀμελήσαντες οἱ πολλοὶ, τὰ μηδὲν προσήκοντα ἐπεισ-
 14 κυκλοῦσιν. Ἐγὼ δ' οὖν καὶ διηγήσομαι ὅποσα μέμνη-
 μαι ἑαγχος ἐν Ἰωνίᾳ συγγραφέων τινῶν, καὶ, νῆ Δία,
 ἐν Ἀχαΐᾳ πρῶην ἀκούσας τὸν αὐτὸν τοῦτον πόλεμον διη-
 γουμένων· καὶ πρὸς Χαρίτων, μηδεὶς ἀπιστήσῃ τοῖς
 λεχθησομένοις, ὅτι γὰρ ἀληθὴ ἐστὶ καὶ ἐπωμοσάμην,
 εἰ ἀστείον ἦν ὄρκον ἐντιβέναι συγγράμματι· εἰς μὲν τις

ruboris pictor adhibeat, & album multum pigmento ad-
 misceat. Tale est vulgus historicorum, qui praesenti tem-
 pori, & suae rei, & utilitati, quam sperant ex historia,
 serviant: quos bonum erat odisse, qui in praesens quidem
 adulatores manifesti & inertes sint, in futurum autem suis
 excessibus suspectam totam rem faciant. Si quis vero pu-
 tat, omnino iucunditatem admixtam esse debere historiae,
 ille reliqua adspargat, quae cum veritate iucunda sunt in
 aliis orationis ornamentis, quibus neglectis vulgares illi ea,
 quae nihil ad rem faciunt, inculcant. At ego etiam enar-
 rabo, quaecunque memini nuper in Ionia ex historicis qui-
 busdam, & profecto in Achaia etiam, audita, idem hoc
 bellum enarrantibus. Et per ego vos Gratias obsecro, nemo
 his, quae dicentur, fidem deneget: vera enim esse iurare
 etiam possum, si urbanum esset iusiurandum scripto interpo-

αὐτῶν ἀπὸ Μουσῶν εὐθὺς ἤρξατο, παρακαλῶν τὰς θεὰς
 συνεφάσθαι τοῦ συγγράμματος. ὁρᾷς ὡς ἐμμελὲς
 ἡ ἀρχή, καὶ περὶ πόδα τῇ ἱστορίᾳ, καὶ τῷ τοιοῦτῳ εἶδει
 τῶν λόγων πρέπουσα; εἶτα μικρὸν ὑποβάς, Ἀχιλλεῖ
 μὲν, τὸν ἡμέτερον ἄρχοντα εἵκαζε, Θερσίτη δέ, τὸν τῶν
 Περσῶν βασιλέα, οὐκ εἰδὼς ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἀμείνων
 ἦν αὐτῷ, εἰ Ἐκτορα μᾶλλον ἢ Θερσίτην καθήρει· καὶ εἰ
 πρόσθεν μὲν ἔφευγεν ἐσθλὸς τις, ἐδίωκε δέ μιν μέγ'
 ἀμείνων. εἴτ' ἐπῆγεν ὑπὲρ αὐτοῦ τι ἐγκώμιον, καὶ ὡς
 ἄξιός ἐη συγγράφαι τὰς πράξεις, οὕτω λαμπρὰς οὖ-
 σας. ἤδη δὲ κατιῶν, ἐπῆνει καὶ τὴν πατρίδα τὴν Μίλη-
 ταν, προστιθεὶς, ὡς ἀμεινον ποιοῖ τοῦτο τοῦ Ὀμήρου,
 μηδὲν μνησθέντος τῆς πατρίδος. εἴτ' ἐπὶ τέλει τοῦ Φροι-
 μίου ὑπισχνεῖτο διαρρήδην καὶ σαφῶς, ἐπὶ μεῖζον μὲν
 αἶψιν τὰ ἡμέτερα, τοὺς βαρβάρους δὲ καταπολεμήσειν

2 Εὐμελὲς) Εὐρυθμος. V. Συνετή. G. (Εὐριθμος maie edit.)

nere. Unus quidem illorum aliquis a Musis statim initium
 fecerat, precatus Deas, ut manum' scriptioni secum ad-
 moveant. Vides, quam concinnum principium, & conve-
 niens historia, quaeque tale orationis genus deceret. Tum
 paulum ingressus Achilli quidem nostrum principem com-
 parabat, Therfitae autem regem Persarum, ignarus, tan-
 to sibi praestantiozem futurum fuisse Achillem, si Hector-
 rem potius, quam Therfitem, interemisset, & si ante qui-
 dem fugisset fortis aliquis, hunc autem egisset multum prae-
 stantior alter. Deinde subiunxit de se encomium quoddam,
 quamque dignus scriptor tam claris factis contigisset. Iam
 vero progressus Miletum laudabat patriam suam, subii-
 ciens, melius hac in re facere se, quam Homerum, qui
 mentionem patriae nusquam fecerit. Deinde in fine prooe-
 mii pollicebarur totidem verbis & dilucide, se elaturum in
 maius res nostras, barbaros autem bello, quantum posset,

καὶ αὐτὸς, ὡς ἂν δύνηται· καὶ ἤρξατό γε τῆς ἱστορίας οὕτως, αἰτία ἅμα τῆς τοῦ πολέμου ἀρχῆς διεξιὼν· ὁ γὰρ μιαιώτατος, καὶ κάκιος⁸ ἀπολούμενος Οὐολόγεσος, ἤρξατο πολεμεῖν, δι' αἰτίαν τοιάνδε. οὗτος μὲν, τοιαῦτα.

- 15 Ἐτερος δὲ Θουκυδίδου ζηλωτῆς ἄκρος, οἷος εὖ μάλα τῷ ἀρχετύπῳ εἰκασμένος, καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκεῖνος, σὺν τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι ἤρξατο, χαριεστάτην ἀρχῶν ἀπασῶν, καὶ θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσας· ὅρα γὰρ, Κρεπίριος Καλπουρνιανὸς Πομπηίουπολίτης, συνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Παρθυαίων καὶ Ῥωμαίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐδὺς ξυνισταμένου· ὥστε μετὰ γε τοιαύτην ἀρχὴν, τί ἂν σοι τὰ λοιπὰ λέγοιμι, ὅποια ἐν Ἀρμενίᾳ ἐδημηγόρησε, τὸν Κερκυραῖον αὐτὸν ῥήτορα παραστησάμενος; ἢ οἷον Νισιβηνοῖς λοιμὸν, τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων αἰρουμένοις, ἐπήγαγε, παρὰ Θουκυδίδου χρησάμενος ὅλον ἄρδην, πλὴν μόνου τοῦ Πε-

8 Καὶ ἐσπέριος καρπύ) Γραι. Κρεσπίριος. G.

& ipsum oppressurum: atque incipiebat hoc modo historiam, simul causas belli incepti persequens, *Impurissimus enim, quique pessime pereat! Vologesus, bellare coepit propter causam eiusmodi.* Hic quidem talia. Alius vero, summus Thucydidis imitator, praeclare ad exemplum illud suum compositus, etiam initium, ut ille, a suo nomine fecerat, suavissimum omnium exordium, & quod thymum Atticum redoleat. Ecce enim, *Creperius Calpurnianus Pompeiopolitanus, descripsit bellum Parthorum & Romanorum, ut inter se pugnarunt; initio facto ab eo inde tempore, quo conflatum est.* Ut post tale initium, quid reliqua tibi dicam, quomodo in Armenia concionatus sit, in medium producto ipso Corcyraeorum oratore? aut qualem Nisibenis, qui Romanas partes non essent secuti, pestilentiam immiserit, sumtam mutuo confertim totam a Thucydide, excepto solo *Pelasgico*, &

λασγικοῦ, καὶ τῶν τειχῶν τῶν μακρῶν, ἐν οἷς οἱ τότε λοιμῶζαντες, ὤκησαν; τὰ δ' ἄλλα καὶ ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο, ὥστε καὶ ἐς Αἴγυπτον κατέβη, καὶ ἐς τὴν βασιλέως γῆν τὴν πολλήν· καὶ ἐν ἐκείνῃ γε ἔμεινεν εὖ ποιῶν. ἐγὼ γ' οὖν θάπτοντα αὐτὸν ἔτι καταλιπὼν τοὺς ἀβλίους Ἀθηναίους ἐν Νισίβει, ἀπῆλθον ἀκριβῶς εἰδὼς καὶ ὅσα ἀπελθόντος ἐρεῖν ἔμελλε. καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τοῦτο ἐπιεικῶς πολὺ νῦν ἐστὶ, τὸ οἶσθαι τοῦτο εἶναι τοῖς Θουκυδίδου εὐκίεστα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας, τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λέγοι τις, μικρὰ καὶ κεῖνα, ὡς καὶ αὐτὸς ἀν' Φαίης, οὐδὲ αὐτὴν, νῆ Δία, καὶ κεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. ὁ γὰρ αὐτὸς οὗτός συγγραφεὺς, πολλὰ καὶ τῶν ὅπλων, καὶ τῶν μηχανημάτων, ὡς Ῥωμαῖοι αὐτὰ ὀνομάζουσιν, οὕτως ἀνέγραψε, καὶ τάφρον, ὡς ἐκεῖνοι, καὶ γέφυραν, καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ μοι ἐννόησον ἡλίκον τὸ ἀξίωμα τῆς ἱστορίας, καὶ ὡς Θουκυδίδῃ πρέπον, μετὰ τῶν Ἀττι-

7 Τὸ γὰρ ---) Οἷος πανταχοῦ τῷ γυλοῖσι ἐνιευδοκίμων ὁ κατάρατος οὗτος. M.

longis munitionibus, in quibus habitabant, qui tum laboraverant pestilentia? Ceterum etiam inceperat ab Aethiopia, ita ut deinde in Aegyptum descenderet, & in regis terras multas; & bonum factum, quod in illis mansit. Equidem sepelientem illum in Nisibi miseros Athenienses relinquens discessi, cum accurate nossem, quae etiam post meum discessum dicturus erat. Nam rursus hoc etiam valde frequens nunc est, uti putent, hoc esse Thucydideis similia dicere, si quis paucis immutatis ipsa illius verba dicat, etiam minuta illa, Ut ipse quoque dicas, Non propter eandem, profecto, Et illa parum aberat quin omitterem. Idem enim hic scriptor multa etiam armorum & machinarum genera, ut Romani illa nominant, ita retulit, & fossam, ut illi, & pontem, & similia dixit. Et cogita mihi, quae sit historiae dignitas, & quam deceat Thucydidem, inter Attica nomina Italica ista

κῶν ὀνομάτων, τὰ Ἰταλιωτικὰ ταῦτ' ἐγκεῖσθαι, ὥσπερ τὴν πορφύραν ἐπικοσμοῦντα, καὶ ἐμπρέποντα, καὶ
 16 πάντως συναρόντα. Ἄλλος δέ τις αὐτῶν, ὑπόμνημα τῶν
 γεγονότων γυμνὸν συναγαγὼν ἐν γραφῇ, κομιδῇ πεζόν,
 καὶ χαμαιπετὲς, οἷον καὶ στρατιώτης ἂν τις τὰ καθ' ἡμέραν ἀπογραφόμενος, συνέθηκεν, ἢ τέκτων, ἢ κάπη-
 λός τις συμπερινοστῶν τῇ στρατιᾷ. πλὴν ἀλλὰ μετριώ-
 τερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν,
 οἷός ἦν, ἄλλω δέ τινι χαριέντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν
 μεταχειρίσασθαι προπεπονηκώς. τοῦτο μόνον ἤτιασά-
 μην αὐτοῦ, ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώ-
 τερον, ἢ κατὰ τὴν τῶν συγγραμμάτων τύχην· Καλλι-
 μόρφου ἱατροῦ τῆς τῶν κοντοφόρων ἑκτῆς ἱστοριῶν Παρ-
 θικῶν. καὶ ὑπεγέγραπτο ἐκάστη ὁ ἀριθμὸς, καὶ, νῆ
 Δία, καὶ τὸ προοίμιον ὑπὲρψυχρον ἐποίησεν, οὕτω συν-
 αγαγὼν οἰκεῖον εἶναι ἱατρῷ ἱστορίαν συγγράφειν, εἶγε

interposita esse, quae purpurae instar ornatum addant, ac
 decentiam, omninoque consentiant. Alius vero quidam ex
 illo numero, commentarium eorum, quae gesta fuerant,
 nudum scripto congerens, pedestrem valde & humilem,
 composuit, qualem etiam miles fecerit, quae sunt quoti-
 die, describens, aut caupo aliquis oberrans cum exercitu.
 Verum enimvero tolerabilior sane hic idiota erat, ipse
 quidem statim quis esset manifestus, sed qui alii venusto
 homini, & tractandae historiae perito, laborem praecepe-
 rit. Illud solum in eo reprehendi, quod ita inscripserat li-
 bros suos, stilo magis, quam pro fortuna librorum, tragi-
 co, *Callimorphi, medici sextae contariorum, historiarum Parthi-*
carum; & subscriptus erat uniuscuiusque *libri* numerus.
 Etiam, me Iuppiter, prooemium supra modum frigidum
 fecit, hac ratione concludens, *familiares esse medico scribere*

ὁ Ἀσκληπιὸς μὲν, Ἀπόλλωνος υἱὸς, Ἀπόλλων δὲ, Μουσηγέτης, καὶ πάσης παιδείας ἄρχων. καὶ ὅτι ἀρξάμενος ἐν τῇ Ἰάδῃ γράφειν, οὐκ οἶδ' ὅ, τι δόξαν, αὐτίκα μάλα ἐπὶ τὴν κοινὴν μετέλθεν, ἱητρεῖν μὲν λέγων, καὶ πείρην, καὶ ὁκόσα, καὶ νοῦσοι, τὰ δ' ἄλλα, ὅσα ὁμοδίατα τοῖς πολλοῖς, καὶ τὰ πλεῖστα, οἷα ἐκ τριόδου. Εἰ δέ με δεῖ καὶ σοφοῦ ἀνδρὸς μνησθῆναι, τὸ μὲν 17 ὄνομα ἐν ἀΦανεῖ κείσθω, τὴν γνώμην δ' ἐρῶ, καὶ τὰ πρῶην ἐν Κορίνθῳ συγγράμματα, κρείττω πάσης ἐλπίδος· ἐν ἀρχῇ μὲν γὰρ εὐθύς ἐν τῇ πρώτῃ τοῦ προοιμίου περιόδῳ, συνηρώτησε τοὺς ἀναγιγνώσκοντας, λόγον πάνσοφον δεῖξαι σπεύδων, ὥς μόνῳ ἂν τῷ σοφῷ πρέποι ἱστορίαν συγγράφειν. εἶτα μετὰ μικρὸν, ἄλλος συλλογισμὸς, εἶτα ἄλλος· καὶ ὅλως ἐν ἅπαντι σχήματι συνηρώτητο αὐτῷ τὸ προοίμιον τὸ τῆς κολακείας ἐς κόρον· καὶ τὰ ἐγκώμια Φορτικά, καὶ κομιδῇ βωμολοχικά· οὐκ

historiam, siquidem Aesculapius ipse sit Apollinis filius, Apollo autem musageta & eruditionis omnis princeps: & quod, cum incepisset Ionica consuetudine scribere, nescio quo consilio ad communem subito transiit, ἱατρεινν dicens & *πείρην*, & *ὁκόσα*, & *νοῦσοι*: reliqua vero, quae in usu multitudinis sunt, & pleraque, qualia *petuntur* e trivio. Si vero me oportet sapientis etiam viri mentionem facere, nomen quidem illius in obscuro iaceat; dicam vero consilium, & libros nuper Corinthi editos, spe omni praestantiores. In principio enim, statim prima prooemii periodo, interrogatione aggressus est lectores suos, studuitque sapientissimam rationem ostendere, *solum nempe sapientem decere historiam scribere*. Deinde, paucis interiectis, syllogismus alius. Et in universum omni genere argumentandi per quaestiones compositum ipsi fuerat prooemium. Adulationis *hic fuit* ad satietatem, laudes importunae, & plane parasiticae; neque illae tamen ex-

ἀσυλλόγιστα μέντοι, ἀλλὰ συνηρωτημένα, καὶ συνηγμένα καὶ κεῖνα. καὶ μὴν καὶ κεῖνο Φορτικὸν ἔδοξέ μοι, καὶ ἥκιστα Φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, καὶ πῶγωνι πολὺ καὶ βαθεῖ πρέπον, τὸ ἐν τῷ προοιμίῳ εἰπεῖν, ὡς ἐξαίρετον τοῦτο ἔξει ὁ ἡμέτερος ἄρχων, οὐ γὰρ τὰς πράξεις καὶ Φιλόσοφοι ἤδη συγγράφειν ἀξιούσι. τὸ γὰρ τοιοῦτον, εἴπερ ἄρα, ἡμῖν
 18 ἔδει καταλιπεῖν λογίζεσθαι, ἢ αὐτὸν εἰπεῖν. Καὶ μὴν οὐδ' ἐκεῖνου ὅσιον ἀμνημονεῦσαι, ὅς τοιάνδ' ἀρχὴν ἤρξατο Ἐρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων, καὶ Περσῶν καὶ μικρὸν ὕστερον ἔδεε γὰρ Πέρσῃσι γενέσθαι κακῶς καὶ πάλιν ἦν Ὀσρόης, τὸν οἱ Ἕλληνες Ὀξυρόην ὀνυμέουσι καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα. ὅρας, ὅμοιος οὗτος ἐκείνῳ, παρ' ὅσον ὁ μὲν, Θουκυδίδῃ, αὐτὸς δέ, Ἡροδότῳ εὖ μά-
 19 λα εἴκει. Ἄλλος τις αἰοίδιμος ἐπὶ λόγων δυνάμει, Θουκυδίδῃ καὶ αὐτὸς ὅμοιος, ἢ ὀλίγῳ ἀμεινών αὐτοῦ, πάσας πόλεις, καὶ πάντα ὄρη, καὶ πεδιάς, καὶ ποταμούς

6 Το γὰρ τοιοῦτον) Γραι. τῷ γὰρ τοιούτῳ ἴδει. G.

tra syllogismum, sed interrogatae & collectae ipse etiam. Verum illud quoque importunum mihi videbatur, & minime virum philosophum, & barbam canam prolixamque decens, quod in prooemio dixit, illud eximium habiturum nostrum principem, cuius actiones etiam philosophi scribere iam dignentur. Tale quid enim, si modo omnino veri quid subest, nobis existimandum relinquere potius oportebat, quam ipsum dicere. Neque vero fas fuerit mentionem praetermittere illius, qui hoc coepit exordio: *Venio dicturus de Romanis & Persis*. Et paulo post, *debebat enim Persis male evenire*. Et rursus, *erat Osroës, quem Graeci Oxyroën appellant*. Et alia id genus multa. Vides, similis hic illi alteri, nisi quod iste quidem Thucydidi, hic vero Herodoto admodum erat similis. Alius quidam dicendi facultate nobilis, Thucydidi autem similis ipse quoque, aut paulum illo melior, qui urbes omnes, & omnes montes, & campos & fluvios diser-

ἐρμηνεύσας πρὸς τὸ σαφέστατον, καὶ ἰσχυρότατον, ὡς
 αἰετοῖ τὸ δέ, ἐς ἐχθρῶν κεφαλὰς ὁ ἀλεξίκακος τρέφει·
 τοσαύτη ψυχρότης ἐννῆν ὑπὲρ τὴν Κασπιακὴν χιόνα, καὶ
 τὸν κρύσταλλον τὸν Κελτικόν. ἡ γοῦν ἀσπίς ἡ τοῦ αὐτο-
 κράτορος, ὅλῳ βιβλίῳ μόγις ἐξηρμηνεύθη αὐτῷ, καὶ
 Γοργῶν ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐκ
 κυανοῦ, καὶ λευκοῦ, καὶ μέλανος, καὶ ζῶνῃ ἰρισιδεῖς,
 καὶ δράκοντες ἐλικηδόν, καὶ βοστρυχηδόν. ἡ μὲν γὰρ
 Οὐολογέσου ἀναξυρίς, ἡ ὁ χαλινὸς τοῦ ἵππου, Ἡρά-
 κλεις, ὅσαι μυριάδες ἐπ' αὐτῶν ἕκαστον τούτων, καὶ οἷα ἦν
 ἡ Ὀσρόου κόμη, διανέοντος τὸν Τίγρητα, καὶ ἐς οἶον ἀν-
 τρον κατέφυγε κιττοῦ, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης, ἐς
 ταυτὸ συμπεφυκότων, καὶ σύσκιον ἀκριβῶς ποιούντων
 αὐτό σκόπει ὡς ἀναγκαῖα τῇ ἱστορίᾳ ταῦτα, καὶ ὡς
 οὐκ ἄνευ αὐτῶν, ἤδειμὲν τι τῶν ἐκεῖπραχθέντων. Ὑπὸ 20
 γὰρ ἀσθενείας τῆς ἐν τοῖς χρησίμοις, ἡ ἀγνοίας τῶν
 λεκτέων, ἐπὶ τὰς τοιαύτας τῶν χωρίων καὶ ἀντρων ἐκ-

tissime elocutus fuerit, & vehementissimum, ut putabat,
 illud, *In hostium capita malorum depulsor vertas!* Tantum fri-
 gus inerat supra Caspiae nives & glaciem Gallicam. Cly-
 peus igitur imperatoris toto vix libro ab illo descriptus est;
 & Gorgo in umbone, & oculi illius ex caeruleo & albo ac ni-
 gro, & balicus colore iridis, & dracones flexi in capreolos, & in
 cincinnos plexi. Vologesi quidem braccae, aut frenum equi,
 Hercules, quot millia versuum singula horum occupant! &
 qualis caesaries Osrois fuerit, cum Tigrin transnaret: & in
 quale antrum confugerit, hederæ & myrti & lauri, inge-
 nio sibi suo implexarum, & umbrosum illud undique fa-
 cientium. Vide, quam ista sint necessaria historiae, & quam
 sine istis nihil intellexissemus eorum, quae ibi gesta sunt!
 Prae imbecillitate enim in utilibus recte versandi, aut igno-
 rantia dicendorum, ad tales regionum & antrorum descri-

Φράσεις τρέπονται· καὶ ὁπόταν ἐς πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα ἐμπέσωσιν, εἰκόασιν οἰκέτη νεοπλούτῳ, ἄρτι τοῦ δεσπότου κληρονομήσαντι, ὃς οὔτε τὴν ἐσθῆτα οἶδεν ὡς χρὴ περιβαλλεσθαι, οὔτε δειπνήσαι κατὰ νόμον, ἀλλ' ἐμπηδῆσας πολλάκις, ὀρνίθων, καὶ σுவείων, καὶ λαγῶν προκειμένων, ὑπερεμπίπλῃται ἔττους τινός, ἢ ταρίχου, ἔστ' ἂν διαρραγὴ ἐσθίων. οὗτος δ' οὖν, ὃν προεῖπον, καὶ τραύματα συνέγραψε πᾶν ἀπὸ θανάτου, καὶ θανάτου ἀλλοκότους· ὡς εἰς δάκτυλον τοῦ ποδὸς τὸν μέγαν τραβεί τις, αὐτίκα ἐτελεύτησε· καὶ ὡς ἐμβόησαντος μόνον Πρίσκου τοῦ στρατηγοῦ, ἑπτὰ καὶ εἴκοσι τῶν πολεμίων ἐξέθανον. ἔτι δέ, καὶ ἐν τῷ τῶν νεκρῶν ἀριθμῷ, τοῦτο μὲν, καὶ παρὰ τὰ γεγραμμένα ἐν ταῖς τῶν ἀρχόντων ἐπιστολαῖς εἰλέυσατο. ἐπὶ γὰρ Εὐρώπῳ, τῶν μὲν πολεμίων, ἀποθανεῖν μυριάδας ἑπτὰ, καὶ τριάκοντα, καὶ ἐξ πρὸς διακοσίους· Ῥωμαίων δέ,

6 Ὑπερεμπίπλῃται ἔττους) Ἀττική ἢ συντάξις. τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λίγην Ἀττικόν· αὐτοὶ γὰρ ἔφα-

γον, φασὶ, τοῦ ἄρτου, καὶ κατὰ γὰ τοῦ κοινίου. Ἐπὶ πάντοτε ὅσπερ ἐρεχθίν, V.

ptiones confugiunt, & cum in multas magnasque res incidunt, similes sunt servo divitiarum insueto, creta nuper demum domini sui hereditate, qui neque vestis novit quemadmodum induenda sit, neque ex more cibum capere; sed irruens saepe, cum tamen aves, & suillae, & lepores appositi sint, in pulmentum aliquod aut salsamentum, usque eo oppletur, ut ne rumpatur metus sit. Ille igitur, quem modo dicebam, etiam vulnera descripsit omnino improbabilia, & mortes absurdas, ut aliquis in pollice pedis vulneratus statim exspiraverit; &, ut inclamante solum Prisco duce, septem & viginti hostium mortui sint. Insuper etiam in caesorum numero, idque etiam praeter scripta in principum epistolis, mentitus est. Ad Europum enim hostium quidem cecidisse trecenties & septuagies mille ducentos & sex :

μόνους δύο, καὶ τραυματίας γενέσθαι ἐννέα. ταῦτα οὐκ οἶδα εἴ τις ἂν εὖ φρονῶν, ἀνάσχοιτο. Καὶ μὴν καίκεῖνο 21 λεκτέον, οὐ μικρὸν ὄν. ὑπὸ γὰρ τοῦ κομιδῇ Ἀττικὸς εἶναι, καὶ ἀποκεκαθάρθαι τὴν Φωνὴν ἐς τὸ ἀκριβέστατον, ἡξίωσεν οὕτω καὶ τὰ ὀνόματα ποιῆσαι τῶν Ῥωμαίων, καὶ μεταγράψαι ἐς τὸ Ἑλληνικόν, ὡς Κρόνιον μὲν, Σατουρνῖον λέγειν, Φρόντιν δέ, τὸν Φρόντωνα, Τιτάνιον δέ, τὸν Τιτιανόν, καὶ τᾶλλα πολλῶ γελοιότερα. ἔτι ὁ αὐτός οὗτος, περὶ τῆς Σεβηριανοῦ τελευτῆς ἔγραψεν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πάντες, ἐξηπάτηνται οἰόμενοι ἕξει τεθνάναι αὐτόν, ἀποθάνει δὲ ἀνὴρ, σιτίων ἀποσχόμενος· τοῦτον γὰρ αὐτῷ ἀλυπτότατον δοῦναι τὸν θάνατον· οὐκ εἰδὼς ὅτι τὸ μὲν πάθος ἐκεῖνο πᾶν, τριῶν, οἶμαι, ἡμερῶν ἐγένετο· ἀπόσιτοι δέ, καὶ ἑπτὰ διαρκοῦσιν οἱ πολλοί· ἐκτός ἐῖ μὴ τοῦθ' ὑπολάβοι τις, ὡς Ὀσρόης εἰστήκει περιμένων ἔστ' ἂν Σεβηριανὸς λιμῶ ἀπόληται, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ

6 Σατουρνῖον λέγειν) Σάτουρνον γὰρ Ῥωμαῖοι τὸν Κρόνον λέγουσιν. V.

Romanorum vero solos duos, faucios autem factos novem. Haec nescio an sanae mentis aliquis ferat. Verum illud quoque dicendum, quod non pusillum est. Prae nimio Atticismi studio, & accuratissimae circa linguam puritatis, ausus est talia etiam Romanorum nomina facere, & transferre in Graecum, ut pro Saturnino Κρόνιον diceret, Φρόντιν autem Frontonem, Titianum porro Τιτάνιον, & reliqua magis etiam ridicula. Ad haec idem hic de Severiani exitu scripsit, deceptos esse alios omnes, qui ferro illum mortuum putent; periisse autem virum inedia: hoc enim molliissimum mortis genus illi visum: ignorans, totum, quod ille passus est, trium, puto, dierum fuisse; qui vero cibo abstinent, etiam septem dies durare multos; nisi quis hoc putet, steterisse Osroën expectantem, dum fame periret Severianus, & ob id ipsum per septem dies non supervixisset.

- 22 ἐπήγαγε διὰ τῆς ἐβδόμης. Τοὺς δὲ καὶ ποιητικοῖς ὀνόμασιν, ὧ καλὲ Φίλων, ἐν ἱστορίᾳ χρωμένους, που ἂν τις θείῃ, τοὺς λέγοντας, ἐλέλιξε μὲν ἡ μηχανή, τὸ τεῖχος δὲ πεσὼν, μεγάλως ἐδούπησε; καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς καλῆς ἱστορίας· Ἐδεσσα μὲν δὴ οὕτω τοῖς ὀπλοῖς περιεσμαραγεῖτο, καὶ ὀττοβος ἦν, καὶ κόναβος ἅπαντα ἐκεῖνα, καὶ ὁ στρατηγὸς ἐμερμήριζεν, ὧ τρόπῳ μάλιστα προσαγάγοι πρὸς τὸ τεῖχος· εἶτα μεταξὺ οὕτως εὐτελεῖ ὀνόματα, καὶ δημοτικά, καὶ πτωχικά πολλὰ παρενεβέβυστο, τὸ, ἐπέστειλεν ὁ στρατοπεδάρχης τῷ κυρίῳ, καὶ, οἱ στρατιῶται ἡγόραζον τὰ ἐγχρήζοντα, καὶ, ἤδη λελουμένοι περὶ αὐτοὺς ἐγίγνοντο, καὶ τὰ τοιαῦτα ὥστε τὸ πρᾶγμα εἰκὸς εἶναι τραγωδῶν, τὸν ἕτερον μὲν πόδα, ἐπ' ἐμβατοῦ ὑψηλοῦ ἐπιβεβηκότι, θάτερον
- 23 δὲ, σάνδαλον ὑποδεδεμένῳ. Καὶ μὴν καὶ ἄλλους ἰδοὺς ἂν, τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ, καὶ τραγικά, καὶ ἐς ὑπερβολὴν μακρὰ συγγράφοντας, ὡς ἐλπίσαι θαυμα-

6 Ὀττοβος ἦν καὶ κόναβος. *Ἦτοι κρύτος καὶ φόρυτος, καὶ φόρος. ὡσαύτως καὶ κόναβος. G.

fe. Eos vero quo quis loco ponat, iucundissime Philo, qui poetis in historia verbis utuntur, dedique stridore machina, procumbensque murus tonuit vehementer? Et rursus in alio libro praeclarae historiae, Edeffa quidem igitur adeo quassis circumsonat armis, strepitusque fuisse & tumultus illa omnia. Et, Dux versat sub pectore curas, qua maxime ratione ad muros accedat. Deinde inter haec vilia adeo nomina, & plebeia, & mendicorum propria, multa inculcata erant, Epistolavit campiductor domino, &, Milites mercabantur illa, quibus indigebant, &, Iam loti ad illos aderant, & similia: ut similis ea res esset tragoedo, qui altero quidem pede alto cothurno nitatur, alterum autem sandalio devinctum gerat. Ac videas etiam alios, prooemia quidem splendida & tragica & ad excessum usque longa scribentes, ut speres, te mira quanta

στὰ ἡλικία τὰ μετὰ ταῦτα πάντως ἀκούσεσθαι, τὸ σῶμα δὲ αὐτὸ τῆς ἱστορίας μικρόν τι καὶ ἀγεννὲς ἐπαγόντας, ὡς καὶ τοῦτο εἰκέναι παιδίῳ, εἴ ποῦ Ἐρωτα εἶδες παίζοντα, προσωπεῖον Ἡρακλέους πάμμεγα, ἢ Τιτάνος περικείμενον· εὐθύς γοῦν οἱ ἀκούσαντες ἐπιφθέγονται αὐτοῖς, τὸ, Ὡδινεν ὄρος. χρὴ δὲ μὴ οὕτως, ἀλλ' ὁμοία τὰ πάντα, καὶ ὁμόχρσα εἶναι, καὶ συνάδον τῇ κεφαλῇ τὸ ἄλλο σῶμα, ὡς μὴ χρυσοῦν μὲν τὸ κράνος εἶη, θώραξ δὲ πάνυ γελοῖος ἐκ ῥακῶν ποθὲν, ἢ ἐκ δερμάτων σαπρῶν συγκεκαττυμένος, καὶ ἡ ἀσπίς οἰσυνίη, καὶ χοιρίνη περὶ ταῖς κνήμασι. ἴδοις γὰρ ἂν ἀφθόρους τοιούτους συγγραφέας, τοῦ Ῥοδίων Κολοσσοῦ τὴν κεφαλὴν νανῶδει σώματι ἐπιτιθέντας· ἄλλους αὖ ἔμπαλιν ἀκέφαλα τὰ σώματα εἰσάγοντας, ἀπροοιμίαστα, καὶ εὐθύς ἐπὶ τῶν πραγμάτων· οἱ καὶ προσεταιρίζονται

5 Ἐπιφθίγονται αὐτοῖς) Ἐπὶ πᾶν μεγάλως ἀμαθαινόντων τὸ ἐπιφθίγμ. V. Parturient montes) Proverbium tritum. G.

6 Ὡδινεν) Ὡδινεν ὄρος, καὶ ἔτι κε μὲν. Παροιμία ἐπὶ τῶν μεγάλα

μὲν ὑπισχνουμένων, καὶ οὐδενὸς ἄξια τελούντων. V.

10 Οἰσυνίη) Ἐκ λύγων πεπλεγμένη. V.

13 Νανῶδει) Μικρῷ. G.

post isthaec omnino auditurum: at ipsum corpus historiae pusillum quoddam & ignavum subiungentes, ut hoc etiam simile videatur puerulo, si qua Cupidinem vidisti sic ludentem; persona Herculis maxima, aut Titanis, caput occultantem. Statim igitur, qui audiere, illud subiiciunt: *Parturiant montes*. Oportet autem non ita esse, sed similia omnia, & eiusdem velut coloris, consentiensque capiti corpus reliquum, ne galea quidem sit aurea, thorax autem omnino ridiculus, ex pannis alicunde, aut pellibus putridis confusus, & vimineus clypeus, porcina autem circa tibias. Videas enim satis multos id genus scriptores, Rhodii Colossi caput imponentes nani corpusculo: alios contra ea, trunca suo capite corpora inducentes, & statim ad res ipsas aggressos; qui etiam suarum partium esse volunt Xenophon-

τὸν Ξενοφῶντα οὕτως ἀρξάμενον, Δαρείου καὶ Παρυσά-
τιδος παῖδες γίνονται δύο· καὶ ἄλλους τῶν παλαιῶν
οὐκ εἰδότες ὡς δυνάμει τινὰ προοίμιά ἐστι λεληθότα τοὺς
24 πολλοὺς, ὡς ἐν ἄλλοις δείξομεν. Καίτοι ταῦτα πάντα
Φορητά ἐστίν, ὅσα ἢ ἐρμηνείας, ἢ τῆς ἄλλης διατάξεως
ἀμαρτήματά ἐστι· τὸ δὲ καὶ περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς
ψεύδεσθαι, οὐ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ σταθ-
μοὺς ὅλους, τίνι τῶν καλῶν ἔοικεν; εἰς γοῦν οὕτω ραθυ-
μως συνήγαγε τὰ πράγματα, οὔτε Σύρῳ τινὶ ἐντυ-
χῶν, οὔτε τὸ λεγόμενον ὅη τοῦτο, τῶν ἐπὶ κουρείων τὰ
τοιαῦτα μυθολογούντων ἀκούσας, ὥστε περὶ Εὐρώπου
λέγων, οὕτως ἔφη· Ἡ δὲ Εὐρώπος, κεῖται μὲν ἐν τῇ
Μεσοποταμίᾳ, σταθμοὺς δύο τοῦ Εὐφράτου ἀπέχουσα,
ἀπὸ ὧκισαν δ' αὐτὴν Ἐδεσσαῖοι· καὶ οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρη-
σεν αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμὴν πατρίδα τὰ Σαμόσατα,
αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ἀράμενος ὁ γενναῖος, αὐτῇ

7 Παρασάγγης) Εἶδος μέτρου
Περσικοῦ ὃ ἐστὶ στάδια λ'. V.

15 Τὰ Σαμόσατα) Σημειοῦ ὅτι
Σαμόσατις ὁ Λουκιανός. V.

tem, qui ita coeperit, *Darii & Parysatidis filii nascuntur duo*;
& alios antiquorum. Ignorant nempe, esse quaedam, quae
vim prooemiorum habeant, licet vulgi intellectum fugiant,
ut monstrabimus alias. Verumtamen illa omnia tolerabi-
lia sunt, quaecunque aut elocutionis, aut constructionis
reliquae sunt vitia. Mentiri vero circa ipsa loca, non pa-
rafangis modo, sed integris mansionibus, cui rerum bo-
narum simile est? Unus quippe eorum adeo supine res con-
gessit, qui neque cum Syro unquam locutus videtur, ne-
que, quod est in proverbio, in constrictis talia fabulantes
audisse, ut de Europo verba faciens ita dicat, *Europus vero*
sita est in Mesopotamia, mansiones duas ab Euphrate remota :
condiderunt illam Edesseni. Neque satis hoc illi fuit, verum
etiam Samosata, patriam meam, ipse vir fortis eodem in li-

ἀκροπόλει, καὶ τείχεσι, μετέθηκεν ἐς τὴν Μεσοποταμίαν, ὥς περιωρίσθαι αὐτὴν ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν ποταμῶν, ἐκατέρωθεν ἐν χρῶ παραμειβομένων, καὶ μονονουχὶ τοῦ τείχους ψαύόντων. τὸ δὲ καὶ γελοῖον, εἴ σοι νῦν, ὦ Φίλων, ἀπολογοίμην, ὥς οὐ Παρθυαίων, οὐδὲ Μεσοποταμίτης σοι ἐγὼ, οἷς με φέρων ὁ θαυμαστός συγγραφεὺς ἀπώκισε. Νῆ Δία, καὶ κείνο κομιδῇ πιθανόν 25, περὶ τοῦ Σεβήριανου ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἐπομοσάμενος, ἢ μὴν ἀκοῦσαι τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγόντων. οὔτε γὰρ ξίφει ἐβελῆσαι αὐτὸν ἀποθανεῖν, οὔτε Φαρμάκου πιεῖν, οὔτε βρόχον ἀψασθαι, ἀλλὰ τινα θάνατον ἐπινοῆσαι τραγικόν, καὶ τῇ τόλμῃ ξενίζοντα· τυχεῖν μὲν γὰρ αὐτὸν ἔχοντα παμμεγέθη ἐκπάσματα ὑαλᾶ, τῆς καλλίστης ὑάλου. ἐπεὶ δὲ πάντως ἀποθανεῖν ἔγνωστο, κατὰξαντα τὸν μέγιστον τῶν σκύφων, ἐνὶ τῶν θραυσμάτων χρήσασθαι εἰς σφαγὴν, ἐντεμόντα

15 Σκύφαν) Ὁ σκύφος ἀρσενικῆς. G.

bro sublatam, sua cum arce & munitionibus transtulit in Mesopotamiam, ut includatur inter ambo amnes, quam proxime utrinque praeterlabentes, & tantum non ipsa aluentes moenia. Ridiculum autem fuerit, si nunc causam apud te, mi Philo, dicam, non ex Parthis me esse, neque Interamnium hominem, quibus me correptum scriptor admirabilis novum colonum adscripsit. Illud etiam, Mehercule, usquequaque probabile de Severiano idem ille, interposito iureiurando, dixit, se profecto audisse quendam eorum, qui ex ipso facto aufugerint. Neque enim ferro illum voluisse mori, neque venenum bibere, neque laqueum sibi innectere, sed tragicam mortem aliquam excogitare, & ipso consilio novam. Habuisse illum forte pocula mirae magnitudinis vitrea de vitro pulcherrimo. Cum autem mori omnino decretum esset, confregisse scyphorum maximum, & fragmentorum uno usum ad caedem, inciso vitri

τῇ ὑάλῳ τὸν λαιμόν. οὕτως οὐ ξιφίδιον, οὐ λογχάριον
 εὔρεν, ὡς ἀνδρεῖός γε αὐτῷ καὶ ἡρωϊκὸς ὁ θάνατος γέ-
 26 νοιτο. Εἴτα ἐπειδὴ Θουκυδίδης ἐπιτάφιόν τινα εἶπε τοῖς
 πρώτοις τοῦ πολέμου ἐκείνου νεκροῖς, καὶ αὐτὸς ἡγήσα-
 το χρῆναι ἐπειπεῖν τῷ Σεβηριανῷ. ἅπασι γὰρ αὐτοῖς
 πρὸς τὸν οὐδὲν αἴτιον τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ κακῶν, τὸν Θου-
 κυδίδην, ἡ ἄμιλλα. Θάψας οὖν τὸν Σεβηριανὸν μεγα-
 λοπρεπῶς, ἀναβιβάζεται ἐπὶ τὸν τάφον Ἀφράνιον τινα
 Σίλωνα ἑκατόνταρχον, ἀνταγωνιστὴν Περικλέους, ὃς
 τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐπερρήτόρευσεν αὐτῷ, ὥστε μετὰ
 τὰς Χαρίτας πολλὰ πάνυ δακρύσαι ὑπὸ τοῦ γέλωτος
 καὶ μάλιστα ὁπότε ὁ ρήτωρ ὁ Ἀφράνιος, ἐπὶ τέλει τοῦ
 λόγου δακρύων ἅμα σὺν οἰμωγῇ περιπαθεῖ, ἐμέμνητο
 τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δείπνων, καὶ προπόσεων· εἴτα
 ἐπέθηκεν Αἰάντειόν τινα τὴν κορωνίδα. σπασάμενος γὰρ
 τὸ ξίφος εὐγενῶς πάνυ, καὶ ὡς Ἀφράνιον εἰκὸς ἦν, πάν-

7 Θάψας) Παύου, ταλαίπῃρι, ἰκατῶς σοι πίπαισται. μέχρι πόσου
 διαγέλασις τοὺς καταράτους; M.

ope gutture. Adeo pugionem aut lanceolam non invenit,
 ut certe virilis illi & heroica mors contingeret. Deinde
 quando Thucydides funebrem quasi orationem habuit pri-
 mis illis in bello mortuis; ipse quoque existimavit, dicen-
 dum aliquid esse de Severiano. Omnibus enim illis cum
 Thucydide, penes quem tamen nulla causa est illorum in
 Armenia malorum, certamen est. Postquam ergo sepeliit
 Severianum magnifice, ad sepulcrum statuit Afranium Si-
 lonem quendam, Centurionem, Periclis aemulum, qui ta-
 lia ac tanta de illo declamat, ut, ita me Gratiae! multum
 sane lacrimarum risus mihi excusserit, & maxime, cum ora-
 tor Afranius in peroratione, lacrimans cum eiulatione ma-
 ximi affectus indice, mentionem facit sumtuofarum coena-
 rum, atque propinationum, deinde sumtam ab Aiacis fa-
 bula coronidem imponit. Stricto enim ense, generose sane,

τῶν ὁρώντων, ἀπέσφαξεν ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ τάφῳ, οὐκ ἀνάξιος ὢν, μὰ τὸν Ἐνυάλιον, πρὸ πολλοῦ ἀποθανεῖν, εἰ τοιαῦτα ἐρρητόρευε· καὶ τοῦτο ἔφη ἰδόντας τοὺς παρόντας ἅπαντας, θαυμάσαι, καὶ ὑπερεπαινεῖσαι τὸν Ἀφράνιον. ἐγὼ δὲ καὶ τᾶλλα μὲν αὐτοῦ κατεγίγνωσκον, μονονουχὶ ζωμῶν καὶ λοπάδων μεμνημένου, καὶ ἐπιδακρύοντος τῇ τῶν πλακούντων μνήμῃ· τοῦτο δὲ μάλιστα ἠτiasάμην, ὅτι μὴ τὸν συγγραφέα, καὶ διδάσκαλον τοῦ δράματος προαποσφάξας, ἀπέθανε. Πολλοὺς δὲ καὶ 27 ἄλλους ὁμοίους τούτοις ἔχων σοι, ὦ ἑταῖρε, καταριβήσασθαι, ὀλίγων ὅμως ἐπιμνησθεῖς, ἐπὶ τὴν ἑτέραν ὑπόσχεσιν ἤδη μετελεύσομαι, τὴν συμβουλήν, ὅπως αὖ ἄμεινον συγγράφοι τις. εἰσὶ γάρ τινες, οἱ τὰ μεγάλα μὲν τῶν πεπραγμένων, καὶ ἀξιομνημόνευτα παραλείπουσιν, ἢ παραβέουσιν, ὑπὸ δὲ ἰδιωτείας, καὶ ἀπειροκαλίας, καὶ ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ἢ σιωπητέων, τὰ μικρότατα

& ut decebat Afranium, in conspectu omnium ad sepulcrum se interemit, non indignus, ita me Mars amet, qui multo ante moreretur, si quidem declamavit talia. Et hoc, ait, cum viderent praesentes, omnes admiratos esse, & supra modum laudasse Afranium. Ego vero tum reliqua illius damnabam, qui tantum non iusculorum & patinarum memipisset, illacrimareturque mentioni placentarum; hoc vero nomine maxime illum incusabam, quod non interfecisset antea scriptore, qui hanc fabulam docuit, tum demum mortuus est. Ceterum multos etiam alios similes hisce, cum enumerare tibi, sodalis, possim; tamen paucorum facta mentione ad alterum promissum meum iam transibo, ad consilium, quomodo quis scribat melius. Sunt enim, qui magna negotia & digna memoratu praetermittunt aut transcurrunt; prae incitia vero, & pulchri imperitia, atque dicendorum tacendorumque ignoratione, minima quaeque

πάνυ λιπαρῶς καὶ Φιλοπόνως ἐρμηνεύουσιν ἐμβραδύνοντες. ὥσπερ ἂν εἴ τις τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸ μὲν ὅλον κάλλος, τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον ὄν, μὴ βλέποι, μηδ' ἐπαινοῖ, μηδὲ τοῖς οὐκ εἰδόσιν ἐξηγοῖτο τοῦ ὑποποδίου δέ, τό, τε εὐθυεργές καὶ τὸ εὖξεστον θαυμάζοι, καὶ τῆς κρηπίδος τὸ εὐρυθμον, καὶ ταῦτα πάνυ μετὰ πολλῆς
 28 Φροντίδος διεξιῶν. Ἐγὼ γ' οὖν ἤκουσά τινος, τὴν μὲν ἐπ' Εὐρώπῃ μάχην ἐν οὐδ' ὅλοις ἑπτὰ ἔπεσι παραδραμόντος, εἴκοσι δὲ μέτρα ἢ ἔτι πλείω ὕδατος ἀναλωκότος εἰς ψυχρὰν καὶ οὐδὲν ἡμῖν προσήκουσαν διήγησιν ὥς Μαῦρος τις ἱππεὺς, Μαυσάκας τοῦνομα, ὑπὸ δίψους πλανώμενος ἀνὰ τὰ ὄρη, καταλάβοι Σύρους τινὰς τῶν ἀγροίκων, ἄριστον παρατιθεμένους, καὶ ὅτι τὰ μὲν πρῶτα, ἐκείνοι φοβηθεῖεν αὐτὸν, εἴτα μέντοι μαθόντες ὡς τῶν φίλων εἴη, κατεδέξαντο, καὶ εἰστιάσαντο· καὶ γὰρ τινα τυχεῖν αὐτῶν ἀποδοδημηκότα καὶ αὐτὸν ἐς τὴν Μαύρων, ἀδελφοῦ αὐτῶ ἐν τῇ γῇ στρατευομένου. μῦθοι

copiose admodum studiosèque enarrant, diuque in iis immorantur. Velut si quis Olympii Iovis totam quidem pulchritudinem talem, tamque multiplicem, non videat, neque laudet, neque his, qui non viderunt, enarret, scamilium vero, quod ita ad normam exactus & politus sit, admiretur, & baseos proportionem; eaque multa cum cura persequatur. Ego igitur novi aliquem, qui pugnam quidem ad Europum vix septem totis versibus percurreret, viginti autem vel amplius menfuras aquae [*clepsydras*] impenderet in frigidam & nihil ad nos pertinentem narrationem, ut Maurus aliquis eques, Mausacas nomine, prae siti per montes oberrans, Syros quosdam rusticos deprehenderit, qui prandium sibi apposuerant, atque ut initio illi pertimuerint, deinde autem, cognito, amicum esse, acceperint convivio: etenim forte quendam illorum & ipsum in Maurorum terra peregrinatum esse, quod suus

τὸ μετὰ τοῦτο μακροὶ, καὶ διηγῆσαι, ὡς θηράσειεν αὐ-
τὸς ἐν τῇ Μαυρουσίᾳ, καὶ ὡς ἴδοι τοὺς ἐλέφαντας πολ-
λοὺς ἐν τῷ αὐτῷ συννεμομένους, καὶ ὡς ὑπὸ λέοντος ὀλί-
γου δειν καταβρωθεῖη, καὶ ἡλίκους ἰχθῦς ἐπρίατο ἐν
Καισαρείᾳ· καὶ ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀφείδους τὰς
ἐν Εὐρώπῳ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ ἐπελά-
σεις, καὶ σπονδας ἀναγκαίας, καὶ φύλακας, καὶ ἀν-
τιφύλακας, ἄχρι βαθείας ἐσπέρας ἐφειστήκει ὁρῶν
Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παμμε-
γέβεις ἀξίους ὠνούμενον. εἰ δὲ μὴ νύξ κατέλαβε, τάχα
καὶ συνεδείπνει μετ' αὐτοῦ, ἥδη τῶν σκάρων ἐσκευα-
σμένων. ἅπερ εἰ μὴ ἐνεγέγραπτο ἐπιμελῶς τῇ ἱστορίᾳ,
μεγάλα ἂν ἡμεῖς ἠγνοηκότες ἦμεν, καὶ ἡ ζημία Ῥω-
μαίοις ἀφόρητος, εἰ Μανσάκας ὁ Μαῦρος διψῶν, μὴ
εὖρε πιεῖν, ἀλλ' ἀδειπνὸς ἐπανῆλθεν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον.
καίτοι πόσα ἄλλα μακρῷ γελοιότερα ἔκων ἐγὼ νῦν

10 Ἀξίους) Εὐάνους. G.

*frater in ea regione militaret. Hinc fabulae longae, & narra-
tiones, quomodo ipse in Mauritania venatus esset, & ut vidis-
set elephantas multos una pascentes, & ut parum absuerit, quin a
leone devoratus esset, & quantos Caesareae pisces emerit. Et hi-
storicus admirabilis, omiffis tantis caedibus, quae circa Eu-
ropum factae sunt, & invasionibus, & induciis necessariis,
& custodibus, & his oppositis custodibus aliis, ad feram
usque vesperam absuit, dum videt Malchionem Syrum Cae-
sareae scaros ingentes vili pretio ementem: nisi vero nox
oppressisset, forte etiam coenaturus cum illo erat, scaris
iam paratis. Quae nisi cum cura scripta essent in historia,
magna nos ignorassemus, & iactura Romanis intoleranda
fuisset, si Mausacas Maurus sitiens, quod biberet, non in-
venisset, sed incoenatus in castra rediisset. Quamvis quot
alia longe magis ridicula prudens ego nunc praetermitto!*

παρίημι; ὡς καὶ αὐλητρίς ἦκεν ἐκ τῆς πλησίον κώμης αὐταῖς, καὶ ὡς δῶρα ἀλλήλοις ἀντέδωσαν, ὁ Μαῦρος μὲν τῷ Μαλχίῳ λόγχην, ὁ δὲ τῷ Μαυσάκᾳ πόρπην, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα τῆς ἐπ' Εὐρώπῳ μάχης, αὐτὰ δὲ τὰ κεφάλαια. τοιγάρτοι εἰκότως ἂν τις εἴποι τοὺς τοιοῦτους, τὸ μὲν ῥόδον αὐτὸ μὴ βλέπειν, τὰς ἀκάνθας δὲ
 29 αὐτοῦ τὰς παρὰ τὴν ρίζαν ἀκριβῶς ἐπισκοπεῖν. Ἄλλος, ὦ Φίλων, μάλα καὶ οὗτος γελοῖος, οὐδὲ τὸν ἕτερον πόδα ἐκ Κορίνθου πώποτε προβεβηκώς, οὐδ' ἄχρι Κεγχρεῶν ἀποδημήσας, οὔτι γε Συρίαν, ἢ Ἀρμενίαν ἰδὼν, ὥδε ἤρξατο μέμνημαι γάρ' ὅτα ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. γράφω τοίνυν ἃ εἶδον, οὐχ ἃ ἤκουσα. καὶ οὕτως ἀκριβῶς ἅπαντα ἑώρακει, ὥστε τοὺς δράκοντας ἔφη τῶν Παρθυαίων (σημεῖον δὲ πλήθους τοῦτο αὐτοῖς, χιλίους γάρ, οἶμαι, ὁ δράκων ἄγει) ζῶντας δράκοντας παμμεγέθεις εἶναι γεννωμένους ἐν τῇ Περσίδι, μικρὸν ὑπὲρ τὴν Ἰβηρίαν· τούτους δὲ, τέως μὲν ἐπὶ κοντῶν μεγάλων ἐκ-

ut tibicina etiam illis ex proximo pago venerit, & uti dona alter alteri dederint, Maurus quidem Malchioni lanceam, at hic fibulam Mausacae, multaue alia ex hoc genere, ipsa nempe proelii ad Europum capita. Merito ergo dicat aliquis, tales rosam quidem ipsam non videre, spinas vero illius, radici proximas, accurate considerare. Alius, mi Philo, valde ipse etiam ridiculus, qui neque alterum Corintho pedem protulisset unquam, neque Cenchreas usque discessisset, certe neque Syriam vidisset, neque Armeniam, ita, memini enim, exorsus est, Aures minus fideles oculis. Scribo igitur, quae vidi, non quae audiui. Atqui ita accurate viderat omnia, uti diceret, dracones Parthorum (est vero hoc illis numeri signum: mille enim, puto, milites draco ducit) vivos esse serpentes ingenti magnitudine, qui nascantur in Perside paulo supra Iberiam. Hos vero initio quidem in contis magnis revinctos celsosque ferri,

δεδεμένους, ὑψηλοὺς αἰωρεῖσθαι, καὶ πόρρωθεν ἐπελαυνόντων, θεὸς ἐμποιεῖν· ἐν αὐτῷ δὲ τῷ ἔργῳ, ἐπειδὴν ὁμοῦ ἴωσι, λύσαντες αὐτοὺς, ἐπαφίᾳσι τοῖς πολεμίοις· ἀμέλει πολλοὺς τῶν ἡμετέρων οὕτω καταποθῆναι, καὶ ἄλλους, περισπειραθέντων αὐτοῖς, ἀποπνιγῆναι καὶ συγκλασθῆναι· ταῦτα δὲ ἐφεστῶς ὁρᾶν αὐτὸς, ἐν ἀσφαλεῖ μέντοι ἀπὸ δένδρου ὑψηλοῦ ποιούμενος τὴν σκοπὴν. καὶ εὖγε ἐποίησε, μὴ ὁμόσε χωρήσας τοῖς θηρίοις, ἐπεὶ οὐκ ἂν ἡμεῖς θαυμαστὸν οὕτω συγγραφέα νῦν εἴχομεν, καὶ ἀπὸ χειρὸς αὐτὸν μεγάλα καὶ λαμπρά ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ ἐργασάμενον· καὶ γὰρ ἐκινδύνευσε πολλὰ, καὶ ἐτρώθη περὶ Σοῦραν, ἀπὸ τοῦ Κρανείου δηλονότι βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρναν. καὶ ταῦτα Κορινθίων ἀκουόντων ἀνεγίνωσκε, τῶν ἀκριβῶς εἰδόντων ὅτι μὴδὲ κατὰ τοίχου γεγραμμένον πόλεμον ἑώρακει. ἀλλ' οὐδὲ ὅπλα ἐκεῖνός γε ἤδει, οὐδὲ μηχανήματα οἷά ἐστιν, οὐδὲ τάξεων, ἢ κατα-

12. Βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρναν) Ἀπόλλοιο, μιστὲρ, αὐτῇ γελοιοποιίᾳ καὶ εἰρωνείᾳ. G.

ac e longinquo, dum invadant, terrorem iniicere. In ipsa autem pugna, inquit, cum concurritur, solutos illos hostibus immittunt. Itaque multos nostrorum ita devoratos, & alios, cum spiris illos suis complexi essent dracones, suffocatos elisosque. Haec vero ex propinquo se vidisse ipsum, in loco tuto de altissima arbore speculantem. Et bene sane fecit, quod non ex propinquo congressus est bestiis; alioqui enim tam admirabili nunc scriptore nobis carendum esset, qui manu etiam sua magnifica quaedam & clarissima facinora hoc bello edidit. Multa etenim pericula subiit, & vulneratus est circa Suram, qui videlicet longissimum iter a Cranio ad Lernam fecerit. Atque ista Corinthiis audientibus recitavit, qui accurate scirent, illum ne pictum quidem in pariete bellum vidisse. Sed neque arma ille novit, neque machinas, quales sint, neque acierum

λοχισμῶν ὀνόματα. πάνυ γοῦν ἔμελεν αὐτῷ πλαγιάσ
 μὲν τὴν ὀρβίαν Φάλαγγα, ἐπὶ κέρως δὲ λέγειν τὸ ἐπὶ
 30 μετώπου ἄγειν. Εἷς δὲ τις βέλτιστος ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς
 εἰς τέλος τὰ πεπραγμένα, ὅσα ἐν Ἀρμενίᾳ, ὅσα ἐν Συ-
 ρίᾳ, ὅσα ἐν Μεσοποταμίᾳ, τὰ ἐπὶ τῷ Τίγρητι, τὰ ἐν
 Μηδίᾳ, πεντακοσίοις οὐδ' ὅλοις ἔπεσι περιλαβὼν, συνέ-
 γραψε, καὶ τοῦτο ποιήσας, ἱστορίαν συγγεγραφέναι
 Φησί. τὴν μέντοι ἐπιγραφὴν ὀλίγου δεῖν μακροτέραν τοῦ
 βιβλίου ἐπέγραψεν, Ἀντιοχianoῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερο-
 νίκου (δόλιχον γὰρ πού, οἶμαι, ἐν παισὶ νενικήκει) τῶν
 ἐν Ἀρμενίᾳ, καὶ Μεσοποταμίᾳ, καὶ ἐν Μηδίᾳ Ῥω-
 31 μαίοις νῦν πραχθέντων ἀφῆγησις. Ἦδῃ δ' ἐγώ τινας καὶ
 τὰ μέλλοντα συγγεγραφότος ἤκουσα, καὶ τὴν λῆψιν
 Οὐολογέσου, καὶ τὴν Ὀσρόου σφαγὴν, ὡς παραβλη-
 θήσεται τῷ λέοντι, καὶ ἐπὶ πᾶσι, τὸν τριπόδητον ἡμῖν
 Θρίαμβον· οὕτω πάνυ μαντικῶς ἅμα ἔχων, ἔσπευδεν
 5 Ἐν Μηδίᾳ) Μεσοποταμίᾳ. V. 16 Θρίαμβ. Θρίαμβος ἐπιδειξις νίκης. G.
 aut ordinum struendorum nomina. Etenim, quasi hoc age-
 ret, *directum aciem* vocat *obliquum agmen*: in cornu vero ducere
 dicit, quod est *ducere in frontem*. Unus autem aliquis prae-
 clarissimus, res ab initio inde ad finem usque gestas omnes,
 quaecunque in Armenia, quae in Syria, quae in Mesopo-
 tamia, quae ad Tigrim, quae in Media *acta sunt*, quingentis
 non totis versibus complexus descripsit. Idque ubi fecit,
 historiam ait scripsisse. Titulum tamen, parum abest quin
 maiorem libro, inscripsit eiusmodi, Antiochiani, in sacro
 Apollinis certamine victoris, (cursu, credo, aliquando, puer
 vicerat) eorum, quae in Armenia, & Mesopotamia, & Me-
 dia a Romanis modo gesta sunt, enarratio. Iam vero au-
 divi etiam, qui futurarum rerum historiam scripserat, &
 captivitatem Vologesi, & Ofrois caedem, ut leoni obii-
 ciendus sit, & super omnia desideratissimum nobis trium-
 phum. Sic vaticinantis simul furore instinctus ad finem iam

ἤδη πρὸς τὸ τέλος τῆς γραφῆς. ἀλλὰ καὶ πόλιν ἤδη ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ ὤκισε, μεγέθει τε μεγίστην, καὶ κάλλει καλλίστην· ἔτι μέντοι ἐπισκοπεῖ, καὶ διαβουλεύεται, εἴτε Νίκαιαν αὐτὴν ἀπὸ τῆς νίκης χρή ὀνομάζεσθαι, εἴτε Ὀμόνοϊαν, εἴτε Εἰρηνίαν· καὶ τοῦτο μὲν ἔτι ἄκριτον, καὶ ἀνώνυμος ἡμῖν ἡ καλὴ πόλις ἐκείνη, λήρου πολλοῦ καὶ κορύζης συγγραφικῆς γέμουσα. τὰ δ' ἐν Ἰνδοῖςπραχθῆσόμενα, ὑπέσχετο ἤδη γράφειν, καὶ τὸν περίπλουν τῆς ἔξω θαλάσσης. καὶ οὐχ ὑπόσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντάσσεται. καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Κασσίῳ πάντες οὗτοι ἐπεραιώθησαν τὸν Ἰνδὸν ποταμόν· ὃ, τι δὲ πράξουσιν, ἢ πῶς δέξονται τὴν τῶν ἐλεφάντων ἐπέλασιν, οὐκ εἰς μακρὰν ἡμῖν ὁ θαυμαστός συγγραφεὺς, ἀπὸ Μουζούριδος, ἢ ἀπ' Ὀξυδρακῶν ἐπιστελεῖ. Τοιαῦτα πολλὰ ὑπ' ἀπαιδεύ- 32

γ Κορύζης) Κόρυζα ἢ μεταφρασμένη καὶ μυζῶσα. G.

scriptionis properavit. Verum etiam urbem iam in Mesopotamia condidit, *magnitudine maximam, & pulchritudine pulcherrimam*: illud vero adhuc considerat & consulit, utrum *Victoriam* illam appellare fas sit, an *Concordiam*, an *Pacificam*. Et istud quidem nondum iudicatum est, & adhuc sine nomine nobis urbs illa pulcherrima, deliriis multis, & pituita mala atque muco historico oppleta. Ea vero, quae apud Indos aliquando gerentur, iam scripturum se recepit, externique maris circuitum. Neque ista intra promissionem subsistunt, sed prooemium Indicae iam compositum est: ac tertia legio, & Galli, & Maurorum pars exigua duce Cassio, omnes iam Indum flumen traiecerunt. Quid vero facturi sint, aut elephantorum quomodo sint impetum excepturi, ea non ita multo post nobis admirabilis scriptor Muzuride aut ab Oxhydracis perscriber. Talia multa prae

σίας ληροῦσι, τὰ μὲν ἀξιοράτα οὐδ' ὀρώντες, οὐτ' εἰ βλέποιν, κατ' ἀξίαν εἰπεῖν δυνάμενοι, ἐπινοοῦντες δέ, καὶ ἀναπλάττοντες, ὅτι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶτταν, Φασίν, ἔλθῃ. καὶ ἐπὶ τῷ ἀριθμῷ τῶν βιβλίων ἐτι σεμνυόμενοι, καὶ μάλιστα ἐπὶ ταῖς ἐπιγραφαῖς· καὶ γὰρ αὐ καὶ αὐται, παγγέλοιοι τοῦ δεῖνος Παρθικῶν νικῶν, τοσάδε καὶ αὐ Παρθίδος, πρῶτον, δεύτερον, ὡς Ἀτθίδος δηλονότι. ἄλλος ἀστειότερον παραπολύ. ἀνέγγων γὰρ Δημητρίου Σαγαλασείως Παρθονικὰ· οὐδ' ὡς ἐν γέλῳ ποιήσασθαι, καὶ ἐπισκῶψαι τὰς ἱστορίας οὕτω καλὰς οὕσας, ἀλλὰ τοῦ χρησίμου ἕνεκα, ὡς ὅστις ἀν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα Φεύγῃ, πολὺ μέρος ἤδη ἐς τὸ ὀρθῶς συγγράφειν οὗτος προσείληθε· μᾶλλον δὲ ὀλίγων ἐτι προσδεῖται, εἴγε ἀληθὲς ἐκεῖνό φησιν ἡ διαλεκτική, ὡς τῶν ἀμέσων ἢ θατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντ-

33 εισάγει. Καὶ δὴ τὸ χωρίον σοι φαίη τις ἀν ἀκριβῶς

15 Τῶν ἀρίστων) Ἄμισον, εἰ μὴ θνητὸν πάντως ἀθάνατον. ἤμισον, εἰ μὴ λευκὸν, οὐ πάντας μέλαν, ἀλλ' ἢ φαίδν, ἢ ἐρυθρὸν, ἢ πυρρὸν, ἢ τι τοιοῦτο. G.

inscitia delirant, qui digna visu neque viderint, neque si viderint, explicare pro dignitate queant; excogitent vero & confingant, quidquid in *lingua* illam *importunam*, aiunt, venerit. Etiam in numero librorum honestatem quandam affectant, maxime ipsis in inscriptionibus: nam rursus hae quoque perquam ridiculae. Alicuius *Parthicarum victoriarum* tot libri: & rursus *Parthidis primus, secundus*, nempe ut *Atthidis*. Alius multo etiam urbanus. Legi enim Demetrii *Sagalassensis Parthonica*. Neque vero eo ista commemoro, ut ridiculo habeam, & ludibrio traducam historias ita pulchras, verum utilitatis causa: quandoquidem qui haec & horum similia fugerit, ille bonam iam partem ad recte scribendum adeptus est, vel potius paucis adhuc indiget, si quidem vere illud *Dialectica* praecipit, *Eorum, inter quae nihil est medium, alterius sublationem contra inducere alterum*. Et sane

ἀνακεκάβηται, καὶ αἱ τε ἄκανθαι, ὅποσαι ἦσαν, καὶ
 βάτοι, ἐκκεκομμέναι εἰσὶ, τὰ δὲ τῶν ἄλλων ἐρείπια,
 ἤδη ἐκπεφόρηται· καὶ εἴτι τραχὺ δὴ, καὶ τοῦτο λεῖον
 ἐστίν. ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖ ἤδη, καὶ αὐτὸν ὡς δείξῃς,
 οὐκ ἀνατρέψαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων γεννάδας ἂν, ἀλ-
 λά τι καὶ αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν, καὶ ὃ οὐδεὶς ἂν, ἀλλ'
 οὐδ' ὁ Μῶμος μωμήσασθαι δύναίτο. Φημὶ ταῦν τὸν 34
 ἄριστα ἱστορίαν συγγράφοντα, δύο μὲν ταῦτα κορυ-
 φαιότατα οἰκοθεν ἔχοντα ἤκειν, σύνεσίν τε πολιτικὴν,
 καὶ δύναμιν ἐρμηνευτικὴν· τὴν μὲν, ἀδίδακτόν τι τῆς φύ-
 σεως δῶρον· ἡ δύναμις δὲ, πολλῇ τῇ ἀσκήσει, καὶ συν-
 εχεῖ τῷ πόνῳ, καὶ ζήλῳ τῶν ἀρχαίων προσγεγενημένη
 ἔστω· ταῦτα μὲν οὖν ἀτεχνᾶ, καὶ οὐδὲν ἐμοῦ συμβού-
 λου δεόμενα. οὐ γὰρ συνετοὺς καὶ ὀξεῖς ἀποφαίνειν τοὺς
 μὴ παρὰ τῆς φύσεως τοιούτους φησὶ τοῦτο ἡμῖν τὸ βι-
 βλίον· ἐπεὶ πολλοὺ ἂν, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς ἦν ἄξιον.

area tibi, dicat aliquis, accurate purgata est, atque spinæ,
 quotquot erant, & rubi, excisi sunt: rudera aliorum iam
 elata, & si quid asperum fuerat, iam laeve est. Itaque iam
 ut aliquid ædifices opus est, utque te ipsum ostendas, qui
 non evertere modo fortiter aliorum res possis, sed aliquid
 ipse etiam aptum excogitare, quodque nemo, ne ipse qui-
 dem Momus possit reprehendere. Aio igitur, eum, qui
 optime scripturus sit historiam, duo quidem ista maxime
 capitalia domo ad eam rem afferre debere, prudentiam ci-
 vilem & vim eloquendi: alteram quidem ingenii munus,
 doceri nescium. *Eloquendi* vero vis multa exercitatione, &
 perpetuo labore, & antiquorum aemulatione acquisita sit.
 Haec quidem igitur artis expertia, neque meo indigentia
 consilio. Neque enim prudentes atque acutos reddere eos,
 qui a natura tales non sunt, hic nobis libellus promittit:
 alioquin magni, quin quantivis esset pretii, si refingere, &

εἰ μεταπλάσαι καὶ μετακοσμήσαι τὰ τηλικαῦτα εἰδύ-
 νατο, ἢ ἐκ μολίβδου χρυσὸν ἀποφῆναι, ἢ ἄργυρον ἐκ
 κασσίτερου, ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεωτρο-
 35 Φίδου Μίλωνα ἐξεργάσασθαι. Ἀλλὰ ποῦ τὸ τῆς τέ-
 χνης καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον; οὐκ ἐς ποίησιν
 τῶν προσόντων, ἀλλ' ἐς χρῆσιν αὐτῶν τὴν προσήκουσαν·
 οἷόν τι ἀμέλει καὶ Ἴκκος, καὶ Ἡρόδικος, καὶ Θέων,
 καὶ εἴ τις ἄλλος γυμναστῆς, οὐχ ὑπόσχοιντο ἂν σοι
 τοῦτον Περδίκκην παραλαβόντες, εἰ δὴ οὗτός ἐστιν ὁ τῆς
 μητρυιᾶς ἐρασθεὶς, καὶ διὰ ταῦτα κατεσκευηκώς, ἀλ-
 λά μὴ Ἀντίοχος ὁ τοῦ Σελεύκου Στρατονίκης ἐκείνης,
 ἀποφαίνειν Ὀλυμπιονίκην, καὶ Θεαγένη τῷ Θασίῳ,

3 Ἡ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον)
 Τίτορμος τῷ βουκόλῳ φασὶ περιτυ-
 χεῖν τὸν Κριτανιάτην Μίλωνα με-
 γαλοφρονούντα διὰ τὴν ῥάμην τοῦ
 σώματος. Θεασάμενος οὖν μέγα τὸν
 Τίτορμον τὸ σῶμα, ἐβούλετο λαβεῖν
 αὐτοῦ ἰσχύος πείραν. ὁ δὲ Τίτορμος
 ἔλογε μὲν μέγα ἰσχύειν κατα-
 βὰς δὲ εἰς τὴν Εὐνιον, καὶ θοιμά-
 τιον ἀπ' οὗτος, λαμβάνει μέγιστον λί-
 θον, καὶ πρῶτον μὲν ἔλκει πρὸς αὐ-
 τὸν, εἴτα ἀπωθεῖ. καὶ δις καὶ τρίς
 τοῦτο ἐποίκει. καὶ μετὰ ταῦτα αὐ-
 τὸν ἦρεν· ὅς τις εἰς τὰ γόνατα. καὶ τί-
 λος ἀράμενος ἐπὶ τῶν ὤμων, ἔφορεν
 ὡς ἐπ' ἐργυρίαις πεντήκοντα, καὶ ἔρι-

ψεν. ὁ δὲ Μίλων μόγις τὸν λίθον
 ἐκίνησεν. εἴτα ἐπὶ τὴν ἀγέλην ἦλθεν
 ὁ Τίτορμος, καὶ τὸν μέγιστον ταῦ-
 ρον ἄγριον οὕτως λαμβάνει τοῦ πε-
 δός. καὶ ὁ μὲν ἀποδράναι μὲν ἔσπει-
 νεν, οὐ δὲ εἰδύνατο. παρίοντα δὲ ἐτι-
 ρον τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ συναρπάσας τοῦ
 ποδὸς ὁμοίως εἶχε. Θεασάμενος ὁ
 Μίλων εἰς οὐρανὸν τὰς χεῖρας τίνας
 ἔφατο· ὦ Ζεῦ, μὴ καὶ ταῦτον Ἡρα-
 κλῆν ἔτερον ἐσπείρας; ἐντεῦθεν ρηθῆ-
 ναι λέγουσι τὴν παροιμίαν, ἄλλος
 οὗτος Ἡρακλῆς. V.

7 Καὶ Ἴκκος κ. Ἡρόδικος κ. Θ.)
 Γυμνασταὶ περιόνυμοι οὗτοι. Μ.
 Γυμναστὴς περιόνυμος οὗτος. ed. Cl.

instaurare talia posset, aut ex plumbo aurum facere, vel
 argentum de stanno, aut ex Conone Titormum, aut ex
 Leotrophide Milonem efficere. Sed ubi artis & confilii usus
 est? non ad creanda, quae adeste debent, sed ad usum il-
 lorum convenientem. Sicut nempe etiam Iccus & Herodi-
 cus, & Theon, & si quis alius exercitor, non promiserint
 tibi assumtum hunc Perdickam (si modo hic est ille, qui
 novercae suae amore cum correptus esset, ob id ipsum con-
 tabuit; non Antiochus Seleuci filius, Stratoniam illam de-
 periens) Olympiae victorem reddere, & qui cum Thasie

ἢ Παλυδάμαντι τῷ Σκοτουσσαίῳ ἀντίπαλον, ἀλλὰ τὴν δοθεῖσαν ὑπόθεσιν εὐφυᾶ πρὸς ὑποδοχὴν τῆς γυμναστικῆς παραπολὺ ἀμείνῳ ἀποφαίνειν μετὰ τῆς τέχνης. ὥστε ἀπέστω καὶ ἡμῶν τὸ ἐπίφθονον τοῦτο τῆς ὑποσχέσεως, εἰ τέχνην φαμέν ἐφ' οὗτω μεγάλῳ καὶ χαλεπῷ τῷ πράγματι ἐφευρηκέναι. οὐ γὰρ ὄντινόν παραλαβόντες, ἀποφαίνειν συγγραφέα φαμέν, ἀλλὰ τῷ φύσει συνετῷ, καὶ ἄριστα πρὸς λόγους ἡσκημένῳ ὑποδείξειν ἀδύς τινας ὁρθὰς, εἰ δὴ τοιαῦται φαίνονται, αἷς χρώμενος. Θᾶττον ἂν καὶ εὐμαρέστερον τελέσειεν ἄχρι καὶ πρὸς τὸν σκοπόν. Καίτοι οὐ γὰρ ἂν φαίης ἀπροσδεῖν τὸν συνετὸν 36 εἶναι τῆς τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὣν ἀγνοεῖ. ἐπεὶ καὶ ἐκιδάριζε μὴ μαθῶν, καὶ ἥυλει, καὶ πάντα ἂν ἡπίστατο. νῦν δὲ μὴ μαθῶν, οὐκ ἂν τι αὐτῶν χειρουργήσειεν. ὑποδείξαντος δὲ τινος, ῥᾶστα τε ἂν μάθοι, καὶ εὖ μετα-

Theagene, aut Polydamante Scotuffaeso comparari possit: verum hoc *promiserit*, se datam sibi materiem aptam natam recipiendae illi exercitationum rationi, meliorem multo ope artis suae redditurum. Itaque absit a nobis etiam invidenda illa promissio, si artem nos dicamus rei ita magnae atque difficilis reperisse. Neque enim hoc dicimus, nos quemcunque *de medio* arreptum reddituros historicum; sed ei, qui natura prudens, & optime ad dicendum exercitatus fuerit, ostensuros vias quasdam rectas: siquidem tales videantur eae, quas ingressus aliquis celerius faciliusque perfecerit, quae oportet, atque ad scopum pervenerit. Neque enim hoc dixeris, qui prudens sit, eum nihil indigere arte ac disciplina eorum, quae ignorat: alioqui citharam etiam nemine docente pulsaret, & inflaret tibias, ac nossset omnia. Iam vero sine disciplina nihil horum manibus effecerit. Verum si quis illi ostendat; facileque discat, & bene *deinde*

- 37 χειρίσαιοτο ἐφ' αὐτοῦ. Καὶ τοῖνυν καὶ ἡμῖν τοιούτος τις ὁ μαθητὴς νῦν παραδεδόσθω, συνιέναι τε, καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγεννῆς, ἀλλ' ὅξυ θεδορκῶς, οἷος καὶ πράγμασι χρῆσασθαι ἂν, εἰ ἐπιτραπείῃ, καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν, καὶ, νῆ Δία, καὶ ἐν στρατοπέδῳ γεγωνῶς ποτε, καὶ γυμναζομένους ἢ ταπτομένους στρατιώτας ἑωρακῶς, καὶ ὅπλα εἰδῶς, καὶ μηχανήματα ἓνια, καὶ τί ἐπὶ κέρως, καὶ τί ἐπὶ μετώπου, πῶς οἱ λόχοι, πῶς οἱ ἱππεῖς, καὶ πόθεν, καὶ τί ἐξελαύνειν, ἢ περιελαύνειν καὶ ὅλως, οὐ τῶν κατοικιδίων τις, οὐδ' οἷος πιστεύειν μόνον
- 38 τοῖς ἀπαγγέλλουσι. Μάλιστα δὲ καὶ πρὸ τῶν πάντων, ἐλευθέρως ἔστω τὴν γνώμην, καὶ μῆτε φοβείσθω μηδὲνα, μηδὲ ἐλπίζετω μηδέν· ἐπεὶ ὅμοιος ἔσται τοῖς Φαύλοις δικασταῖς, πρὸς χάριν, ἢ πρὸς ἀπέχθειαν ἐπὶ μισθῷ δικάζουσιν. ἀλλὰ μὴ μελέτω αὐτῶ μῆτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπο-

fuo ipse Marte tractet. Itaque nobis etiam talis nunc tradatur discipulus, non ignavus ad intelligendum pariter ac dicendum; sed acutum cernens, qui etiam negotia ipsa tractare, si praeficiatur, possit, militareque animum, sed cum civili, etiam bellici ducis prudentiam habere: porro qui in castris aliquando fuerit, decurrentesque aut stantes in acie milites viderit, armaque & machinas quasdam norit, quidque sit *in cornu*, quid *in frontem*, quomodo ordines, quomodo equites, & unde? & quid sit *procurrere*, aut *circumducere*? verbo, *detur nobis* non aliquis, qui domi desideat, quique credat solum narrantibus. Maxime vero & ante omnia, liber sit animo, neque metuat quemquam, neque quidquam speret: alioqui malis iudiciis similis erit, ad gratiam aut ad inimicitias mercede ius dicentibus. Sed neque curae ipsi sit Philippus oculo privatus ab Astere Am-

λίτου τοῦ τοξότου ἐν Ὀλύνθῳ, ἀλλὰ τοιοῦτος οἷος ἦν δε-
χθήσεται· μήτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσεται ἐπὶ τῇ Κλείτου
σφαγῇ, ὡμᾶς ἐν τῷ συμποσίῳ γενομένη, εἰ σαφῶς
ἀναγράφοιτο. εὐδὲ Κλέων αὐτὸν φοβήσεται, μέγα ἐν τῇ
ἐκκλησίᾳ δυνάμενος, καὶ κατέχων τὸ βῆμα, ὥς μὴ εἰ-
πεῖν ὅτι ὀλέβριος καὶ μανικὸς ἄνθρωπος οὗτος ἦν· οὐδὲ ἡ
σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἣν τὰ ἐν Σικελίᾳ κακὰ
ἱστορῇ, καὶ τὴν Δημοσθένους λῆψιν, καὶ τὴν Νικίου τε-
λευτὴν, καὶ ὡς ἐδίψων, καὶ οἷον τὸ ὕδωρ ἔπινον, καὶ ὡς
ἐφονεύοντο πίνοντες οἱ πολλοί. ἡγήσεται γὰρ (ὅπερ δι-
καιότατον) ὑπ' οὐδενὸς τῶν νοῦν ἐχόντων, αὐτὸς ἔξειν τὴν
αἰτίαν, ἣν τὰ δυστυχῶς ἢ ἀνοήτως γεγενημένα ὡς ἐπρά-
χθη διηγῆται. οὐ γὰρ ποιητὴς αὐτῶν, ἀλλὰ μνηστὴς ἦν·
ὥστε καὶ καταναυμαχῶνται, τότε οὐκ ἐκεῖνος ὁ κατα-
δύων ἐστὶ, καὶ Φεύγωσιν, οὐκ ἐκεῖνος ὁ διάκων· ἐκτὸς εἰ-
μὴ εὐξασθαι δεῖν μή τι παρέλιπεν· ἐπεὶ τοί γε εἰ σιω-

phipolite sagittario ad Olynthum; verum qualis est, talis
ostendetur: neque Alexander illum anget, de Cliti caede
crudeliter in convivio facta, si dilucide scribatur; neque
Cleon illum terrebit, multum in concione valens, & re-
gnans in iudiciis, quo minus dicat perniciosum furiosum-
que esse hominem; neque universa Atheniensium civitas,
si Siculas clades enarret, & Demosthenis captivitatem, &
mortem Niciae, & ut sitierint, & qualem aquam biberint,
& ut inter bibendum caesi sint multi. Existimabit enim,
quod res est, a nemine fano vitio sibi datum iri, si, quae
infeliciter aut parum prudenter facta sunt, ea, quemadmo-
dum contingere, enarret; neque enim ipse auctor illorum est,
sed index. Itaque cum navali proelio vincuntur, non ille
est, qui submergit; &, si fugiant, non ille, qui tergis in-
stat. Nisi forte, cum votis opus esset, ea praetermiserit.
Quandoquidem si tacendo illa, aut in contrarium narran-

πήσας αὐτὰ, ἢ πρὸς τὸναντίον εἰπὼν ἐπανορθώσασθαι
ἐδύνατο, ῥᾶστον ἦν ἐνὶ καλᾷμῳ λεπτῷ τὸν Θουκυδίδην
ἀνατρέψαι μὲν τὸ ἐν ταῖς Ἐπιπολαῖς παρατείχισμα,
καταδύσαι δὲ τὴν Ἑρμοκράτους τριήρη, καὶ τὸν κατάρ-
τον Γύλιπον διαπεῖραι μεταξὺ ἀποτειχίζοντα, καὶ ἀπο-
ταφρεύοντα τὰς ὁδοὺς· καὶ τέλος, Συρακουσίους μὲν εἰς
τὰς λιθοτομίας ἐμβαλεῖν, τοὺς δ' Ἀθηναίους περιπλεῖν
Σικελίαν, καὶ Ἰταλίαν, μετὰ τῶν πρώτων τοῦ Ἀλκι-
βιάδου ἐλπίδων. ἀλλ', οἶμαι, τὰ μὲν πραχθέντα, οὐδὲ
Κλωθὴν ἂν ἔτι ἀνακλώσειεν, οὐδ' Ἀτροπος μετατρέψει.

- 39 Τοῦ δὲ συγγραφέως ἔργον ἐν, ὡς ἐπράχθη εἰπεῖν. τοῦτο
δ' οὐκ ἂν δύναίτο, ἄχρις ἂν ἡ Φοβῆται Ἀρταξέρξην ἰα-
τρὸς αὐτοῦ ᾖν, ἢ ἐλπίξῃ κἀνδυν πορφυροῦν, καὶ στρε-
πτὸν χρυσοῦν, καὶ ἵππον τῶν Νισαίων λήψεσθαι μι-
σθὸν τῶν ἐν τῇ γραφῇ ἐπαίνων. ἀλλ' οὐ Ξενοφῶν αὐτὸ
ποιήσει, δίκαιος συγγραφεὺς, οὐδὲ Θουκυδίδης· ἀλλὰ

13 Κἀνδυν) Χιτὼν ὁ Περσικός. V.

do, corrigere potuisset; facillimum erat Thucydidi, tenui
uno calamo evertere munitionem Epipolis impositam, &
Hermocratis triremem submergere, & execrabilem illum
confodere Gylipum, dum munitionibus vias & fossis inter-
cludit; & tandem Syracusanos quidem in Lautumias con-
iicere, Atheniensibus vero hoc praestare, ut Siciliam atque
Italiam secundum primas spes Alcibiadis navigatione com-
plecterentur. Verum quae facta sunt, ea, puto, neque Clo-
tho retro glomerare potest, neque retrahere Atropos. Hi-
storici autem unum opus, ut gesta sunt singula, ita dicere.
Hoc vero facere non poterit, quamdiu Artaxerxen me-
tuet, cuius sit Medicus, aut purpuream togam sperabit, &
torquem auream, & equum Nisaeum accipere mercedem
suarum in historia laudum. Verum Xenophon hoc non fe-
cerit, iustus scriptor, neque Thucydides; sed licet privatim

καὶν ἰδίᾳ μισῇ τινας, πολὺ ἀναγκασιώτερον ἡγήσεται τὸ κοινόν, καὶ τὴν ἀλήθειαν περὶ πλείονος ποιήσεται τῆς ἔχθρας· καὶν Φιλῇ, ὅμως οὐκ ἀφέξεται ἀμαρτάνοντος. ἐν γὰρ, ὡς ἔφη, τοῦτο ἴδιον ἱστορίας, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, εἰ τις ἱστορίαν γράψων ἴοι, τῶν δ' ἄλλων ἀπάντων ἀμελητέον αὐτῷ. καὶ ὅλως, πῆχυσ εἰς, καὶ μέτρον ἀκριβές, ἀποβλέπειν μὴ εἰς τοὺς νῦν ἀκούοντας, ἀλλ' εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα συνεσομένους τοῖς συγγράμμασιν. Εἰ δὲ τὸ παραυτίκα τις θεραπεύοι, τῆς τῶν κο- 40
λακευόντων μερίδος εἰκότως ἂν νομισθεῖν, οὓς πάλαι ἡ ἱστορία ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἀπέστραπτο, οὐ μείον ἢ κωμωδικὴν ἢ γυμναστικὴν. Ἀλεξάνδρου γοῦν καὶ τοῦτο ἀπομνημονεύουσιν· ὡς ἥδεως ἂν, ἔφη, πρὸς ὀλίγον ἀνεβίουν, ὧ Ὀνησίκριτε, ἀποθανόν, ὡς μάθοιμι ὅπως ταῦτα οἱ ἄνθρωποι τότε ἀναγινώσκουσιν. εἰ δὲ νῦν αὐτὰ ἐπαινοῦσι, καὶ ἀσπάζονται, μὴ θαυμάσης· οἶονταί γὰρ οὐ μικρῶ

quosdam oderit, multo sibi magis necessariam iudicabit rempublicam, & veritatem pluris faciet, quam inimicitias: & si quem amet, tamen non parcat peccanti. Unum enim, ut dixi, hoc historiae proprium est, & soli litandum veritati, si quis ad scribendam historiam accedat; reliquorum vero omnium cura abiicienda. Atque in universum, norma una, & mensura exacta haec est, respicere non ad eos, qui nunc audiunt, sed ad hos, qui post haec in scriptis nostris versabuntur. Si quis vero, quod praefens est, modo observet, adulatorum merito partibus adscribetur, quos olim historia ab initio inde non magis, quam exercitatrix ars comtricem illam *mangonum* averfata est. Alexandri quidem illam quoque memorabilem vocem referunt, qui, *Lubens*, inquit, *Onesicrite*, vel ad parvum temporis spatium post mortem meam reviviscerem, audiendi causa, quomodo ista lecturi sint, qui erunt homines. Nunc vero ea si laudant & amplectuntur, mi-

- τινι τῷ δελέατι τούτῳ ἀνασπάσειν ἕκαστος τὴν παρ' ἡμῶν εὐνοίαν. Ὀμήρῳ γοῦν, καὶ τοι πρὸς τὸ μυθῶδες τὰ πλεῖστα συγγεγραφότι ὑπὲρ τοῦ Ἀχιλλέως, ἥδη καὶ πιστεῦειν τινὲς ἐπάγονται, μόνον τοῦτο εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας μέγα τεκμήριον τιθέμενοι, ὅτι μὴ περὶ ζῶντος ἔγραφεν. οὐ γὰρ εὐρίσκουσιν οὐ τινος ἔνεκα ἐψεύδεται ἄν.
- 41 Τοιοῦτος οὖν μοι ὁ συγγραφεὺς ἔστω, ἄφοβος, ἀδέκαστος, ἐλεύθερος, παρρησίας καὶ ἀληθείας φίλος, ὡς ὁ Κωμικός Φησι, τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην δὲ, σκάφην ὀνομάζων, οὐ μίσει, οὐδὲ Φιλία νέμων, οὐδὲ Φειδόμενος, ἢ ἐλεῶν, ἢ αἰσχυνόμενος, ἢ δυσωπούμενος ἴσος δικαστῆς εὖνους ἅπασιν, ἄχρι τοῦ μὴ θατέρῳ τι ἀπονεῖμαι πλεῖον τοῦ δέοντος, ξένος ἐν τοῖς βιβλίοις, καὶ ἀπολις, αὐτόνομος, ἀβασίλευτος, οὐ τί τῶδε, ἢ τῶδε
- 42 δοξεῖ λογιζόμενος, ἀλλὰ τί πέπρακται λέγων. Ὁ δ' οὖν Θουκυδίδης εὖ μάλα τοῦτο ἐνομοθέτησε, καὶ διέκρινεν

rari noli: putant enim, ea se non parva quadam esca piscaturos esse nostram quisque benevolentiam. Homero fane, licet fabulose pleraque scripserit de Achille, iam ad credendum quidam inducuntur, solum illud ad veritatis demonstrationem magnum signum ponentes, quod non de vivo scripsit: neque enim, cuius rei causa mentiretur, inveniunt. Talis igitur mihi fit historicus, metus expertus, incorruptus, liber, fiducia & veritatis amicus, qui, Comici verbo, Ficum vocet ficum, scapham dicat scapham: non odio, neque amicitia tribuens cuiquam quidquam, non parcens, non misericordia, aut pudore vel verecundia tactus, iudex aequus, benevolus omnibus eatenus, ne quid alteri iusto plus tribuat, hospes in libris suis, nullius civitatis, suis ipse legibus vivens, regem agnoscens nullum, non quid hic vel ille existimaturus sit reputans, sed dicens quid factum sit. Non sine causa igitur hanc legem tulit Thucydides, virtutemque &

ἐρετὴν, καὶ κακίαν συγγραφικὴν, ὁρῶν μάλιστα θαν-
μαζόμενον τὸν Ἡρόδοτον, ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληθῆ-
ναι αὐτοῦ τὰ βιβλία· κτῆμά τε γάρ Φησι μᾶλλον ἐς
αἰὲ συγγράφειν, ἢ περ ἐς τὸ παρὸν ἀγώνισμα· καὶ μὴ
τὸ μυθῶδες ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν γε-
γεννημένων ἀπολείπειν τοῖς ὕστερον· καὶ ἐπάγει τὸ χρη-
σιμον, καὶ ὃ τέλος ἂν τις εὖ φρονῶν ὑπόβοιτο ἱστορίας,
ὥς εἴ ποτε καὶ αὐθις τὰ ὅμοια καταλάβοι, ἔχοιεν, Φησι,
πρὸς τὰ προγεγραμμένα ἀποβλέποντες, εὖ χρῆσθαι
τοῖς ἐν ποσὶ. Καὶ τὴν μὲν γνώμην τοιαύτην ἔχων ὁ συγ- 43
γραφεὺς ἤκέτω μοι τὴν δὲ Φωνήν, καὶ τὴν τῆς ἐρμηνείας
ἰσχύν, τὴν μὲν σφοδρὰν ἐκείνην, καὶ κάρχαρον, καὶ συν-
εχὴ ταῖς περιόδοις, καὶ ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι, καὶ
τὴν ἄλλην τῆς ῥητορείας δεινότητα, μὴ κομιδῇ τεθηγμέ-
νος, ἀρχέσθω τῆς γραφῆς, ἀλλ' εἰρηνικώτερον διακεί-
μενος. καὶ ὁ μὲν νοῦς σύστοιχος ἔστω καὶ πυκνός, ἡ λέ-

12 Κάρχαρον) Τραχέϊαν. G.

vitium historici distinxit, cum maxima in admiratione vi-
deret esse Herodotum, adeo ut Musarum etiam nominibus
libri illius vocarentur. *Possessionem enim potius in perpetuum*
scribere se ait, quam commissionem, quae in praesens tantum pla-
ceat: neque fabulositatem sibi probari, sed verum de factis poste-
ritati se relinquere: subiungitque utilitatem, quemque finem,
si quis recte sapiat, constituat historiae: ut si quando rursus
similia ingruant, habeant, inquit, respicientes ad ea, quae olim
scripta sunt, quomodo recte utantur praesentibus. Ac talem qui-
dem habens animum historicus mihi detur. Quantum vero
ad linguam, & eloquendi facultatem attinet, vehementi qui-
dem illa atque aspera, & periodis continua, & argumentis
contorta, ceteraque vi oratoria, non admodum acutus &
inhorrescens, sed placide magis affectus, ad scribendum ac-
cedat. Ac sententiae quidem sint densae & crebrae: dictio

- 44 ξῖς δέ, σαφὴς καὶ πολιτικὴ, οἷα ἐπισημότατα δηλοῦν
 τὸ ὑποκείμενον. Ὡς γὰρ τῇ γνώμῃ τοῦ συγγραφέως
 σκοποὺς ὑπεβέμεθα, παρρησίαν καὶ ἀλήθειαν, οὕτω δὲ
 καὶ τῇ Φωνῇ αὐτοῦ, εἰς σκοπὸς ὁ πρῶτος, σαφῶς δη-
 λῶσαι, καὶ φανώτατα ἐμφανίσαι τὸ πρᾶγμα, μῆτε
 ἀπορρήτοις, καὶ ἔξω πάτου ὀνόμασι, μῆτε τοῖς ἀγοραίοις
 τούτοις καὶ καπηλικοῖς, ἀλλ' ὥς μὲν τοὺς πολλοὺς
 συνιέναι, τοὺς δὲ πεπαιδευμένους ἐπαινέσαι. καὶ μὴν καὶ
 σχήμασι κεκοσμήσθω ἀνεπαχθέσι, καὶ τὸ ἀνεπιτήδευ-
 τον μάλιστα ἔχουσιν· ἐπεὶ τοῖς κατηρτυμένοις τῶν ζωμῶν
 45 ἰοικότας ἀποφαίνει τοὺς λόγους. Καὶ ἡ μὲν γνώμη κοι-
 νωνεῖτω, καὶ προσαπτέσθω τι καὶ ποιητικῆς, παρ' ὅσον
 μεγαλήγορος, καὶ διηρμένη καὶ ἐκείνη, καὶ μάλισθ'
 ὁπότεν παρατάξεις, καὶ μάχαις, καὶ ναυμαχίας,
 συμπλέκεται. δεήσει γὰρ τότε ποιητικοῦ τινος ἀνέμου

5 Μῆτε ἀπορρήτοις) Scriptit
 Caesar, tanquam scopulum vi-
 tandum esse inauditum atque in-
 folens verbum. Hinc sunt, qui ita

verbis utendum putant, ut num-
 mis publicaue moneta. Horatius
 ait, *ut silvae foliis* &c. G.

autem dilucida & civilis, quae quam clarissime designet ma-
 teriam. Quemadmodum enim animo scriptoris metas po-
 suimus dicendi libertatem & veritatem: ita & linguae illius
seu dictioni, scopus unus primus, dilucide explicare, & cla-
 rissime rem declarare, neque secretis, & remotis ab usu no-
 minibus, neque hisce de media turba vel de caupona *sum-
 is*, sed quae vulgus intelligat, laudent eruditi. Verum fi-
 guris quoque ornata sint non nimium turgidis, & quae mi-
 nime videantur quaesitae: alioqui offis per nimia condimen-
 ta corruptis similem orationem faciunt. Ac mens quidem
historici participet aliquid, adsciscatque sibi, poëtices, qua-
 tenus magnificis ipsa quoque verbis utitur atque elata est,
 & maxime cum aciebus, & pugnis, & navalibus proeliis,
 implicatur. Opus enim tum erit poëtico quodam spiritu,

ἐπουριάσοντας τὰ ἀκάτια, καὶ συνδιαίσοντας ὑψηλὴν, καὶ ἐπ' ἄκρων τῶν κυμάτων τὴν ναῦν. ἡ λέξις δὲ ὁμοίως ἐπὶ γῆς βεβηκέτω, τῷ μὲν κάλλει καὶ τῷ μεγέθει τῶν λεγομένων συνεπαιρομένη, καὶ ὡς ἐνὶ μάλιστα ὁμοιουμένη, μὴ ξενίζουσα δὲ, μηδ' ὑπὲρ τὸν καιρὸν ἐνθουσιῶσα· κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστος παρακινήσαι, καὶ κατενεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα, ὥστε μάλιστα πειστέον τῇ καὶ τῷ χαλινῷ, καὶ σωφρονητέον, εἰδότας ὡς ἵππου Φία τις, καὶ ἐν λόγοις πάθος οὐ μικρὸν γίγνεται. ἄμεινον οὖν ἐφ' ἵππου ὀχουμένη τότε τῇ γνώμῃ, τὴν ἐρμηνείαν περὶ συμπαραθεῖν, ἐχομένην τοῦ ἐφιππίου, ὡς μὴ ἀπολείποιο τῆς φορᾶς. Καὶ μὴν καὶ 46 συνθήκη τῶν ὀνομάτων εὐκράτω καὶ μέσῃ χρηστέον, οὔτε ἄγαν ἀφιστάντα, καὶ ἀπαρτῶντα, (τραχὺ γὰρ) οὔτε ῥυθμῷ παρ' ὀλίγον, ὡς οἱ πολλοὶ, συνάπτοντα. τὸ μὲν

qui secundo flatu vela impleat, celsamque per summos fluctus navim perferat. Dictio tamen humi incedat, quae cum pulchritudine dicendorum & magnitudine attollatur, & quantum eius licet, exaequetur, interim in peregrinitatem non exeat, neque ultra quam opportunum est, fanatico quodam spiritu efferatur. Tum enim maximum periculum est, ne extra numeros moveatur, & in poeticum furorem incidat. Itaque tum inprimis exaudiendae sunt habentiae, & sobrietati studendum, cogitantes, esse ut equorum, ita etiam orationis morbum non parvum nimiam ferociam. Optimum igitur tum fuerit, uti mentem velut equo vectam, pedestri cursu comitetur elocutio, prehensio ephippio, ne ab impetu equi destituatur. Verum compositione etiam verborum temperata & media utendum, ut ea neque nimis distrahas & dimoveas, aspetum enim; neque rhythmum paene, ut plerique, concludas: quorum hoc quidem vitiosum est, illud

- 47 γὰρ ἐπαίτιον, τὸ δ' αἰδὲς τοῖς ἀκούουσι. Τὰ δὲ πρά-
 γματα αὐτὰ, οὐχ ὡς ἔτυχε συνακτέον, ἀλλὰ Φιλο-
 πόνως καὶ τالαιπώρως πολλάκις περὶ τῶν αὐτῶν ἀνα-
 κρίνοντα, καὶ μάλιστα μὲν παρόντα, καὶ ἐφορῶντα. εἰ
 δὲ μὴ, τοῖς ἀδεκαστότερον ἐξηγουμένοις προσέχοντα, καὶ
 οὓς εἰκάσειεν ἂν τις, ἥκιστα πρὸς χάριν ἢ ἀπέχθειαν
 ἀφαιρήσειν, ἢ προσθήσειν τοῖς γεγονόσι. καὶ ταῦτα ἤδη
 καὶ στοχαστικός τις, καὶ συνθετικός τοῦ πιθανωτέρου
 48 ἔστω. Καὶ ἐπειδὴν ἀθροίσῃ ἅπαντα, ἢ τὰ πλεῖστα,
 πρῶτα μὲν ὑπόμνημά τι συνυφαινέτω αὐτῶν, καὶ σῶ-
 μα ποιείτω ἀκαλλές ἐτι, καὶ ἀδιάρθρωτον. εἶτα ἐπιβέις
 τὴν τάξιν, ἐπαγέτω τὸ κάλλος, καὶ χρωρνύτω τῇ λέξει,
 49 καὶ χρηματίζετω, καὶ ρυθμιζέτω. Καὶ ὅλως, εἰκέτω
 τότε τῷ τοῦ Ὀμήρου Διί, ἄρτι μὲν τῶν ἵπποπόλων Θρη-
 κῶν γῆν ὀρῶντι, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν. κατὰ ταῦτα γὰρ

13 Χρηματίζετω) Χρηματίζειν τὸ χρηματίζει ἢ βουλὴ καὶ ὁ ὄντος.
 καὶ τὸ πράγματι χρῆσθαι σημαίνει, Χρηματίζεσθαι δὲ, τὸ χρήματα συλ-
 καὶ τὸ, πράγματι σχολάζειν, ὡς, λέγειν. V.

vero insuave audientibus. Res autem ipfas non temere con-
 nectere oportet, sed cum labore & acurnabili quadam
 diligentia, instituto saepius de iisdem iudicio. Et maxime
 quidem, quae quis ipse praesens inspexit, *scribet*; sin vero
 minus, fidem illis habeat, qui narrant incorruptius, & quos
 coniciat aliquis minime ad gratiam vel odii causa subtra-
 here quidquam rebus gestis, vel adicere. Et hic iam ad con-
 iecturam acutus sit, & qui argumentis elicere, quid sit pro-
 babilius, queat. Et cum collegerit omnia aut pleraque,
 primo quidem commentarium quoddam illorum contexat,
 & corpus faciat informe adhuc, & artubus suis nondum
 distinctum. Tum ordine adiecto pulchritudinem inducat, &
 dictionis colorem addat, & orationem rebus accommodet,
 & compositioni studeat. Et omnino tum Homericō illi Iovi
 similis sit, nunc quidem equestrium Thracum adspicienti
 terram, nunc vero Myforum. Eadem enim ratione ipse

καὶ αὐτὸς, ἄρτι μὲν τὰ Ῥωμαίων ἰδίᾳ ὁράτω, καὶ δη-
 λούτω ἡμῖν οἷα ἐφαίνεται αὐτῷ ἀφ' ὑψηλοῦ ὁρῶντι, ἄρ-
 τι δὲ τὰ Περσῶν, εἴτ' ἀμφοτέρω, εἰ μάχονται. καὶ ἐν
 αὐτῇ δὲ τῇ παρατάξει, μὴ πρὸς ἐν μέρος ὁράτω, μηδ' ἐς
 ἓνα ἱππέα, ἢ πεζόν, εἰ μὴ Βρασιδᾶς τις εἴη προπηδῶν,
 ἢ Δημοσθένης ἀνακόπτων τὴν ἐπίβασιν' ἐς τοὺς στρα-
 τηγούς μὲν τὰ πρῶτα, καὶ εἴ τι παρεκελεύσαντο, κα-
 κέῖνο ἀκούετω, καὶ ὅπως, καὶ ἥ τινι γνώμῃ, καὶ ἐπινοίᾳ
 ἔταξαν. ἐπειδὴν δὲ ἀναμιχθῶσι, κοινὴ ἔστω ἡ θέα, καὶ
 ζυγοστατεῖτω τότε, ὥσπερ ἐν τρυτάνῃ τὰ γιγνόμενα,
 καὶ συνδιώκετω, καὶ συμφευγέτω. Καὶ πᾶσι τούτοις 50
 μέτρον ἐπέστω, μὴ ἐς κόρον, μηδ' ἀπειροκάλως, μηδὲ
 νεαρῶς, ἀλλὰ ραδίως ἀπολυέσθω· καὶ στήσας ἐνταυθα
 που ταῦτα, ἐπ' ἐκεῖνα μεταβαίνειτω, ἣν κατεπέιγ'· εἴ-
 τα ἐπανίτω λυθεὶς ὅποτεν ἐκεῖνα καλῇ· καὶ πρὸς πάν-
 τα σπευδέτω, καὶ ὡς δυνατόν, ὁμοχρονεῖτω, καὶ μετα-

quoque iam res Romanorum singulatim inspiciat, & quae
 sibi visae sint ex alto contemplanti, enarret; iam vero
 Persarum; tum utraque, si pugnent: & in ipsa adeo acie
 non ad unam partem respiciat, neque ad unum equitem
 vel peditem, nisi forte Brasidas aliquis profiliat, aut De-
 mosthenes exscensum prohibeat: ad duces quidem primum;
 & si quid illi imperent, illud quoque audiat, & quomo-
 do, & qua mente, & consilio iniunxerint. Postquam ve-
 ro ad manus ventum, commune sit spectaculum, & quasi
 trutina suspendat, quaecunque geruntur; & persequentes
 comitetur, & fugientes. Et modus adsit hisce omnibus, ne
 ad satietatem, neque imperite, neque iuveniliter narret; sed
 cum facilitate se quadam expediat, & certo quodam loco
 his constitutis, ad illa, si urgeant, transeat: tum redeat ex-
 solutus, ubi ista vocaverint, festinetque ad omnia, & quan-
 tum potest, eodem cum ipsis temporibus vestigio procedat,

πετέσθω ἀπ' Ἀρμενίας μὲν εἰς Μηδίαν, ἐκεῖθεν δὲ ῥοι-
 ζήματι ἐνὶ, ἐς Ἰβηρίαν, εἶτα ἐς Ἰταλίαν, ὡς μηδενὸς
 51 καιροῦ ἀπολείποντο. Μάλιστα δὲ κατόπτρῳ εἰκνύσαν
 παρασχέσθω τὴν γνώμην, ἀδόλῳ, καὶ στιλπνῷ, καὶ
 ἀκριβεῖ τὸ κέντρον· καὶ ὁποίας ἂν δέξεται τὰς μορφὰς
 τῶν ἔργων, τοιαῦτα καὶ δεικνύτω αὐτὰ, διάστροφον δὲ,
 ἢ παράχρουν, ἢ ἑτερόσχημον, μηδὲν οὐ γὰρ ὥσπερ τοῖς
 φήτοσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθισόμενά ἐστι,
 καὶ εἰρήσεται· πέπρακται γὰρ ἤδη. δεῖ δὲ τάξαι, καὶ
 εἰπεῖν αὐτά· ὥστε, οὐ τί εἴπωσι ζηητέον αὐτοῖς, ἀλλ'
 ὅπως εἴπωσιν. ὅλως δὲ, νομιστέον τὸν ἱστορίαν συγγρά-
 φοντα, Φειδίᾳ ἢ Πραξιτέλει χρῆναι εἰκέναι, ἢ Ἀλκα-
 μέναι, ἢ τῷ ἄλλῳ ἐκείνων. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖνοι χρυσόν,
 ἢ ἄργυρον, ἢ ἐλέφαντα, ἢ τὴν ἄλλην ὕλην ἐποίου· ἀλλ'
 ἢ μὲν ὑπῆρχε, καὶ προὔποβέβλητο, Ἡλείων, ἢ Ἀθη-
 ναίων, ἢ Ἀργείων πεπορισμένων· οἱ δὲ ἐπλάττον μόνον,

transvoletque ab Armenia quidem in Mediam, inde vero
 stridentibus velut alis in Iberiam, inde in Italiam, ut nul-
 lum non tempus consequatur. Maxime vero speculo simi-
 lem praebeat animum, nihil turbido, & splendido, & cen-
 tri exacti: qualesque acceperit operum species, tales etiam
 illas ostendat; perversum vero, aut alieni coloris, aut fi-
 gurae diversae, nihil. Neque enim ut eloquentiae magistris
 scribunt *historici*: sed dicenda *prae*sto sunt, & dicentur *omni-*
no; iam enim facta sunt. Oportet autem ordinare illa atque
 dicere. Itaque non quid dicant, quaerendum eis est, sed
 quomodo dicant. In universum vero putandum est, histo-
 riae scriptorem Phidiae aut Praxiteli similem esse debere,
 aut Alcameni, aut cuidam alii ex eo numero. Neque enim
 illi aurum, aut argentum, aut ebur, aut aliam materiam
 faciebant: verum illa quidem aderat, & subiecta illis erat,
 Eliensibus, aut Atheniensibus, aut Argivis suppeditantibus;

καὶ ἔπριον τὸν ἐλέφαντα, καὶ ἔξεον, καὶ ἐκόλλων, καὶ
 ἐρρύθμιζον, καὶ ἐπὴνθιζον τῷ χρυσῷ. καὶ τοῦτο ἦν ἡ τέ-
 χνη αὐτῶν, ἐς θεὸν οἰκονομήσασθαι τὴν ὕλην. τοιοῦτο δὲ
 τοι καὶ τὸ τοῦ συγγραφέως ἔργον, εἰς καλὸν διαθέσθαι
 τὰ πεπραγμένα, καὶ εἰς δύναμιν ἐναργέστατα ἐπιθεῖ-
 ναι αὐτά. καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος οἴηται, μετὰ ταῦτα
 ὁρᾶν τὰ λεγόμενα, καὶ μετὰ τοῦτο ἐπαινεῖ, τότε δὲ τό-
 τε ἀπηκριβῶνται, καὶ τὸν οἰκεῖον ἐπαινον ἀπείληφε τὰ
 ἔργον τῷ τῆς ἱστορίας Φειδία. Πάντων δὲ ἡδὴ παρε- 52
 σκευασμένων, καὶ ἀπροοιμιάστον μὲν ποτε ποιήσεται
 τὴν ἀρχὴν, ὅταν μὴ πάνυ κατεπεύγῃ τὸ πρᾶγμα, προ-
 διοικήσασθαι τι ἐν τῷ προοιμίῳ· δύναμει δὲ καὶ τότε
 Φροιμίῳ χρήσεται, τῷ ἀποσαφύντι περὶ τῶν λεκτέων.
 Ὅποταν δὲ καὶ Φροιμιάζηται, ἀπὸ δυοῖν μόνον ἀρξεται, 53

14 Ὅποταν Ἔργα γὰρ τοῦ προοι-
 μίου τρία ταῦτα. τὸ προσοχὴν καὶ
 εὐμάθειαν καὶ εὐνοίαν ἀπεργάσα-
 σθαι· ὅν τὰ δύο πρόσηλον ὅτι ἀπὸ
 τῶν ἀκροατῶν, εὐμάθεια καὶ εὐνοία.
 τὸ μὲν οὖν τὸν ῥητορὰ ἀφελήσει ἢ
 εὐνοία, ἢ εὐμένως ἰδέσθαι [οἱ ἀν-
 θρωποι] τοὺς λόγους αὐτοῦ. καὶ ἡ

εὐμάθεια δὲ πρὸς τῶν ἀκροατῶν
 ἐστίν. ἐκείνους γὰρ οἰήσῃ τοῦτο
 ὥστε καὶ ἡ προσοχὴ· ὃ μάλιστα
 μεγαλοψυχίας δεῖσται ῥήτορος, εἰ-
 δότος καὶ τὰ σμικρὰ μεγάλα δεῖ-
 ξαι, καὶ ὥστε πρὶ ὁσιότητι τοὺς ἀ-
 κροατὰς εἰλεῖν. κατὰ δὲ δεύτερον λό-
 γον καὶ ἡ εὐμάθεια τὴν τοῦ ῥητορος

at ipsi formabant tantum, & fecabant ebur, poliebantque,
 & conglutinabant, & concinnabant, & auri velut florem
 inducebant: eaque ipsa illorum ars erat, materiam, prout
 opus erat, disponere. Tale igitur etiam opus historici, cum
 ornatu disponere res gestas, & quam potest lucidissime eas
 demonstrare. Et ubi, qui audit, postea putat se vidisse ea,
 quae dicuntur, & postea laudat, tunc sane tunc elabora-
 tum accurate, & propriam sibi laudem consecutum est opus
 historico nostro Phidiae. Omnibus autem iam paratis, &
 sine prooemio nonnunquam incipiet, cum res ipsa non val-
 de postulat praefrui quidquam in prooemio. Vim qui-
 dem ipsam prooemii tum quoque adhibebit, quod ea, quae
 dicenda sunt, declaret. Cum vero utetur prooemio, a duobus

οὐχ ὥσπερ οἱ ῥήτορες ἀπὸ τριῶν, ἀλλὰ τὸ τῆς εὐνοίας
 παρεῖς, προσοχὴν ἢ εὐμάθειαν εὐπορίσει τοῖς ἀκούουσι.
 προσέξουσιν μὲν γὰρ αὐτῷ, ἣν δείξῃ ὡς περὶ μεγάλων, ἢ
 ἀναγκαίων, ἢ οἰκείων, ἢ χρησίμων ἐρεῖ. εὐμαθὴ δὲ καὶ
 54 καὶ περιορίζων τὰ κεφάλαια τῶν γεγενημένων. Τοιού-
 τοις προομιόις οἱ ἄριστοι τῶν συγγραφέων ἐχρήσαντο.
 Ἡρόδοτος μὲν, ὡς μὴ τὰ γενόμενα ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ
 γένηται, μεγάλα καὶ θαυμαστά ὄντα, καὶ ταῦτα,
 νίκας Ἑλληνικὰς δηλοῦντα, καὶ ἥττας βαρβαρικὰς.
 Θουκυδίδης δὲ, μέγαν τε καὶ αὐτὸς ἐλπίσας ἔσσεσθαι,
 καὶ ἀξιολογώτατον, καὶ μείζω τῶν προγεγενημένων,
 ἐκεῖνον τὸν πόλεμον· καὶ γὰρ παθήματα ἐν αὐτῷ με-
 55 γάλα ξυνέβη γενέσθαι. Μέγα δὲ τὸ προοίμιον ἀνάλο-
 γον τοῖς πράγμασιν, ἢ μηκυνόμενον, ἢ βραχυνόμενον·

ἐντρέχειαν γινώσκειται. ἐπ' ἀφελίαν
 μίντοι καὶ αὐτὰ τῶν ἀχροατῶν. ὥστε
 τριῶν ὄντων, μόνῃ ἢ εὐνοίᾳ τὸν ῥήτορα
 ἀφελήσει, τὰ δὲ λοιπὰ δύο τοῦς

ἀχροατάς. διὸ καὶ ἐν ταῖς ἱστορίαις
 ἐκλείπει, ὅτι μὴ ἑαυτῷ τότε ὁ ῥή-
 τωρ, ἀλλὰ τοῖς ἀχροαταῖς ἐργάζε-
 ται. M.

tantum exordietur, non ut oratores a tribus, sed omisso il-
 lo, quod ad benevolentiam pertinet, attentionem ac docili-
 tatem in auditoribus parabit. Attendent illi, si ostenderit,
 se de magnis, aut necessariis, aut domesticis, aut utilibus
 dicturum: docilem autem, & ea, quae sequuntur, dilucida
 reddet, exponendis ante causis, & praefiniendis rerum ge-
 starum quibusdam capitibus. Talibus prooemiis optimi hi-
 storiorum usi sunt: Herodotus quidem, ne res gestae ipso
 tempore evanescant, magnae cum sint atque admirabiles, eaeque
 Graecas viatorias indicent, & clades barbarorum; Thucydides
 autem, magnum & ipse futurum ratus & memoria dignissimum,
 & maius prioribus, illud bellum; etenim calamitates quoque ma-
 gnas in illo contigisse. Magnum vero prooemium, pro rerum
 ipsarum portione productum aut correptum, Concinnus

εὐαφὴς δὲ καὶ εὐάγωγος ἔστω ἢ ἐπὶ τὴν διήγησιν μετά-
 βασις. ἅπαν γὰρ ἀτεχνῶς τὸ λοιπὸν σῶμα τῆς ἱστο-
 ρίας, διήγησις μακρά ἐστίν· ὥστε ταῖς τῆς διηγήσεως
 ἑρρεταῖς κατακεκοσμήσθω, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προί-
 οῦσα, καὶ αὐτῇ ὁμοίως, ὥστε μὴ προὔχειν, μήτε κοι-
 λαίνεσθαι. ἔπειτα τὸ σαφές ἐπανθείτω τῇ λέξει, ὡς
 ἔφην, μεμηχανημένον καὶ τῇ συμπεριπλοκῇ τῶν πραγ-
 μάτων. ἀπόλυτα γὰρ καὶ ἐντελῆ πάντα ποιήσει, καὶ τὸ
 πρῶτον ἐξεργασάμενος, ἐπάξει τὸ δεύτερον ἐχόμενον αὐ-
 τοῦ, καὶ ἀλύσεως τρόπῳ συνηρμοσμένον, ὡς μὴ διακε-
 κόφθαι, μηδὲ διηγήσεις πολλὰς εἶναι, ἀλλήλαις πα-
 ρακειμένας, ἀλλ' αἰεὶ τὸ πρῶτον τῷ δευτέρῳ, μὴ γει-
 τνιᾶν μόνον, ἀλλὰ καὶ κοινωνεῖν, καὶ ἀνακεκράσθαι
 κατὰ τὰ ἄκρα. Τάχος ἐπὶ πᾶσι χρήσιμον, καὶ μά- 56
 λιστα εἰ μὴ ἀπορία τῶν λεκτέων εἴη καὶ τοῦτο πορίζε-
 σθαι χρή μὴ τοσοῦτον ἀπὸ τῶν ὀνομάτων ἢ ῥημάτων,
 ἔσον ἀπὸ τῶν πραγμάτων. λέγω δὲ εἰ παραβέοις μὲν τὰ

porro & sequax fit transitus ad narrationem. Nam omne
 prorsus reliquum corpus historiae narratio longa est. Ita-
 que virtutibus narrationis ornata fit, mollique & aequabili
 vestigio procedat, & undique sibi similis similiter, ut ne-
 que emineat quidquam, neque recedat. Deinde perspicui-
 tas efflorescat in dictione, quae perficiatur etiam, ut dixi,
 rerum inter se complexu. Nempe absoluta omnia & con-
 summata faciet, & primo perfecto secundum illi cohaerens
 inducet, & catenae instar coagmentatum, ut nusquam in-
 tercidatur, neque multae sint narrationes altera alteri ad-
 iectae, sed semper prius posteriori non vicinum modo fit,
 sed continuum; & extremis suis permixtum. Celeritas utilis
 in omnibus, & maxime si non sit dicendorum penuria: ea-
 que paranda non tantum a nominibus aut verbis, quan-
 tum ab ipsis rebus: hoc autem dico, si percurras parva &

μικρὰ καὶ ἥττον ἀναγκαῖα, λέγοις δ' ἱκανῶς τὰ με-
γάλα· μᾶλλον δὲ καὶ παραλείπτεον πολλά. οὐδὲ γὰρ
ἦν ἐστίας τοὺς Φίλους, καὶ πάντα ἡ παρεσκευασμένα,
διὰ τοῦτο ἐν μέσοις τοῖς πέμμασι, καὶ τοῖς ὀρνέοις, καὶ
λοπάσι τισαύταις, καὶ συσὶν ἀγρίοις, καὶ λαγωῶς,
καὶ ὑπογαστρίοις, καὶ σαπέρδην εἰθῆσεις, καὶ ἔτνος, εἴ
τι κακείνο παρεσκευαστοῖ ἀμελήσεις δὲ τῶν εὐτελεστέ-
57 ρων. Μάλιστα δὲ σωφρονητέον ἐν ταῖς τῶν ὀρνῶν, ἡ τει-
χῶν, ἡ ποταμῶν ἑρμηνείαις, ὥς μὴ δύναμιν λόγων ἀπει-
ροκάλως παρεπιδείκνυσθαι δοκοῖης, καὶ τὸ σαυτοῦ δρᾶν,
παρεῖς τὴν ἱστορίαν, ἀλλ' ὀλίγον προσαψάμενος, τοῦ
χρησίου καὶ σαφοῦς ἕνεκα, μεταβῇ, ἐκφυγὼν τὸν
ἰξὸν τὸν ἐν τῷ πράγματι, καὶ τὴν τοιαύτην ἅπασαν λι-
χνείαν, οἷον ὅρας τι καὶ Ὅμηρος ὡς μεγαλόφρων ποιεῖ.
καίτοι ποιητὴς ὢν, παραβεί τὸν Τάνταλον, καὶ τὸν Ἰξίον-
να, καὶ Τιτυὸν, καὶ τοὺς ἄλλους. εἰ δὲ Παρθένιος, ἡ

5 Λοπάσι) Λοπάς τὸ βροῦμα καὶ
ἡ περιχειμένη ἰξωθεν τοῦ χρομίου λε-
πίς, ὡς τινες φασί. Σὺ δὲ μέμνησο

Ἀριστοφάνους λέγοντος, ὅξυς δὲ
πάσα καὶ λοπάδιον καὶ χύτρα χαλ-
κῇ γίγνεται. V.

minus necessaria, fatis autem dicas de magnis. Quin multa
etiam omittenda. Neque enim si quando convivio accipis
amicos, paratis omnibus, propterea inter media bellaria;
& aviculas, & tot patinas, & apros, & lepores, & fumi-
na, faperdam quoque appones, & fabam, si qua etiam pa-
rata sit; verum viliora negliges. Maxime vero sobrie ver-
fandum est in montium, aut moenium, aut fluminum de-
scriptionibus, ne imperite ac perversè vim dicendi osten-
tare videaris, & omiffa historia tuum negotium agere: sed
ubi leviter utilitatis perspicuitatisque causa attigeris, transi-
to, viscumque *veluti* illius rei, illasque omnes delicias effu-
gito. Quale quiddam ipse, vides, ut magnanimus Home-
rus faciat. Quantumvis poëta sit, transcurrit Tantalum, &
Ixionem, & Tityum, & reliquos. Si vero Parthenius, aut

Εὐφορίων, ἢ Καλλίμαχος ἔλεγε, πόσοις ἂν οἷε ἔπεσε
 τὸ ὕδωρ ἄχρι πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ Ταντάλου ἤγαγεν; εἴ-
 τα πόσοις ἂν Ἰξίωνα ἐκύλισε; μᾶλλον δὲ ἡ Θουκυδίδης.
 αὐτὸς, ὁλέγα τῷ ταιούτῳ εἶδει τοῦ λόγου χρησάμενος,
 σκέψαι ὅπως εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηχανήμα ἐρμηνεύ-
 σας, ἢ πολιορκίας χρήμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ
 χρειῶδες ὄν, ἢ ἐτι πόλεων σχῆμα, ἢ Συρακουσίων λι-
 μένα. ὅταν μὲν γὰρ τὸν λοιμὸν δηγῇται, καὶ μακρὸς
 εἶναι δοκῇ, σὺ τὰ πράγματα ἐννόησον· εἴη γὰρ οὕτω
 τὸ τάχος, καὶ ὡς Φεύγοντος ὁμῶς ἐπιλαμβάνεται αὐ-
 τοῦ τὰ γεγενημένα, πολλὰ ὄντα. Ἦν δὲ ποτε καὶ λό- 58
 γους ἐροῦντά τινα δεήσῃ εἰσάγειν, μάλιστα μὲν εἰκοτά
 τῷ προσώπῳ, καὶ τῷ πράγματι οἰκεῖα λεχέσθω·
 ἔπειτα, ὡς σαφέστατα καὶ ταῦτα· πλὴν ἐφείτῃ σοι
 τότε καὶ ῥητορεῦσαι, καὶ ἐπιδείξαι τὴν τῶν λόγων δει-
 νότητα. Ἐπαινοὶ μὲν γὰρ ἢ ψόγοι, πάνυ πεφεισμένοι, 59

Euphorion, aut Callimachus dixisset, quot, putas, ver-
 bus aquam ad labra usque Tantali perduxisset? deinde quot
alii circumegisset Ixionem? Potius vero Thucydides ipse,
 parce hac orationis forma usus, vide, quam celeriter desit-
 stat, ubi vel machinationem aliquam declaravit, aut obsi-
 dionis formam explicavit, necessariam licet & utilem, aut
 Epipolarum formam, aut Syracusiorum portum. Cum enim
 pestilentiam describit, & longus esse videtur, at tu res ipsas
 cogita: sic enim celeritatem intelliges, & ut fugientem *velut*
 tamen facta, multa quidem illa retineant ac reprehendant.
 Si quando vero etiam verba facientem aliquem inducere
 oportebit; maxime quidem personae convenientia, & pro-
 pria negotio dicantur, deinde quam dilucidissime haec quo-
 que. Quin tum etiam permissum tibi est rhetoricari, & vim
 dicendi ostendere. Laudes quidem aut vituperationes omni-

καὶ περιεσκεμμένοι, καὶ ἀσυκοφάντητοι, καὶ μετὰ ἀποδείξεων, καὶ ταχεῖς, καὶ μὴ ἄκαιροι, ἐπεὶ ἔξω τοῦ δικαστηρίου ἐκείνοί εἰσι. καὶ τὴν αὐτὴν Θεοπόμπῃ αἰτίαν ἔξεις, Φιλαπεχθιμόνως κατηγοροῦντι τῶν πλείστων, καὶ διατριβὴν ποιουμένῳ τὸ πρᾶγμα, ὥς κατηγορεῖν
 60 μᾶλλον ἢ ἱστορεῖν τὰ πεπραγμένα. Καὶ μὴν καὶ μῦθος εἴ τις παρεμπέσοι, λεκτέος μὲν, οὐ μὴν πιστωτέος πάντως, ἀλλ' ἐν μέσῳ θετέος τοῖς ὅπως ἂν ἐβέλωσιν, εἰκάσουσι περὶ αὐτοῦ. σὺ δ' ἀκίνδυνος, καὶ πρὸς οὐδέτερον
 61 ἐπιρρέπεστερος. Τὸ δ' ὅλον, ἐκείνου μοι μέμνησο, (πολλάκις τὰ αὐτὸ ἐρῶ) καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὁρῶν γράφε, ὥς οἱ νῦν ἐπαίνεσονται σε, καὶ τιμήσωσιν, ἀλλὰ τοῦ σύμπαντος αἰῶνος ἐστοχασμένος, πρὸς τοὺς ἔπειτα μᾶλλον σύγγραφε, καὶ παρ' ἐκείνων ἀπαίτει τὸν μισθὸν τῆς γραφῆς, ὥς λέγεται καὶ περὶ σοῦ, ἐκείνος μέντοι ἐλεύθερος ἀνὴρ ἦν, καὶ παρρησίας μεστός, οὐδὲν

no moderatae, & circumspectae, & a calumnia remotae sumro, & cum demonstratione coniunctae, & celeres [breves,] nec intempestivae. Alioquin extra tribunal sunt, idemque, quod Theopompus, crimen sustinebis, qui inimicitarum quodam studio plerosque accuset, in eoque negotio diu moretur, ut accuset potius, quam quae facta sunt enarret. Si etiam fabula ex transverso incidat, dicenda quidem, non tamen omnino asseveranda, sed relinquenda in medio, ut, prout quisque voluerit, de ea existimet: tu vero tutus, ac in neutram partem propensus. In universum autem, illud mihi memento, (saepius idem dicam) & non ad praesens modo spectans scribito, ut qui nunc sunt homines te laudent, & in honore habeant, sed ad omnis aevi memoriam quasi collineans, his potius scribe, qui post erunt, & ab illis scriptionis mercedem reposce, ut de te etiam dicatur, *Ille tamen liber fuit, & dicendi fiducia plenus. Nihil ne*

οὐδὲ κολακευτικόν, οὐδὲ δουλοπρεπές, ἀλλ' ἀλήθεια ἐπὶ
 πᾶσι. τοῦτ' εἰ σωφρονοίη τις, ὑπὲρ πάσας τὰς νῦν ἐλπί-
 δας θεῖτο ἂν, οὕτως ὀλιγοχρονίους οὔσας. Ὅρᾳς τὸν Κνί- 62
 διον ἐκείνον ἀρχιτέκτονα, οἷον ἐποίησεν; οἰκοδομήσας γὰρ
 τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, μέγιστον καὶ κάλλιστον ἔρ-
 γων ἀπάντων, ὡς πυρσεύοιτο ἀπ' αὐτοῦ τοῖς ναυτιλλο-
 μένοις, ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάττης, καὶ μὴ καταφέροντο
 εἰς τὴν Παραιτονίαν, παγχάλεπον, ὡς Φασιν, οὔσαν,
 καὶ ἄφυκτον, εἴ τις ἐμπέσοι εἰς τὰ ἔρματα. οἰκοδομή-
 σας οὖν τὸ ἔργον, ἔνδοθεν μὲν κατὰ τῶν λίθων τὸ αὐτοῦ
 ὄνομα ἐπέγραψεν, ἐπιχρίσας δὲ τιτάνῳ, καὶ ἐπικαλύ-
 ψας, ἐπέγραψε τοῦνομα τοῦ τότε βασιλεύοντος, εἰδὼς
 ὅπερ καὶ ἐγένετο, πάντῳ ὀλίγου χρόνου συνεκπεσούμενα
 μὲν τῷ χρίσματι τὰ γράμματα, ἐκφανησόμενον δὲ,
 ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ Κνίδιος, θεοῖς σωτῆρσιν
 ὑπὲρ τῶν πλωιζομένων. οὕτως οὐδ' ἐκείνος ἐς τὸν τότε

*que adulatorium, neque servile, sed veritas in omnibus. Hoc, si
 quis sapiat, super omnes huius vitae spes; quae parvi adeo
 temporis sunt, posuerit. Videsne tu Cnidium illum archi-
 tectum, quale quid fecerit? Cum enim aedificasset illam in
 Pharos turrim, maximum omnium operum pulcherrimum-
 que, ut inde signum igne accenso tolleretur navigantibus
 longe in mari, ne in Paraetoniā deferrentur, difficillimam,
 ut aiunt, & unde effugere non posset, si quis incidisset in
 scopulosa illa loca. Opere igitur exaedificato, intus quidem
 in ipsis saxis suum nomen inscripsit. Inducta vero calce cum
 texisset, ipsi tectorio inscripsit nomen regis, qui tum erat;
 qui sciret, quod etiam contigit, parvo admodum interiecto
 tempore futurum, ut cum tectorio exciderent literae, in
 conspectum vero prodiret Sostratus Dexiphantis Cnidius, Diis
 servatoribus, pro his, qui fluctu iactantur. Ita neque ille ad tem-*

καιρὸν, οὐδὲ τὸν αὐτοῦ βίον τὸν ὀλίγον εἶρα, ἀλλ' εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν αἰεὶ, ἄχρις ἂν ἐστήκη ὁ πύργος, καὶ
 63 μένῃ αὐτοῦ ἡ τέχνη. Χρὴ τοίνυν καὶ τὴν ἱστορίαν οὕτω γράφεσθαι σὺν τῷ ἀληθεῖ μᾶλλον πρὸς τὴν μέλλουσαν ἐλπίδα, ἢ περ σὺν κολακείᾳ πρὸς τὸ ἡδὺ τοῖς νῦν ἐπαινουμένοις. οὗτός σοι κανὼν καὶ στάθμη ἱστορίας διακαίας. καὶ εἰ μὲν σταθμῆσονται τινες αὐτῇ, εὖ ἂν ἔχοι, καὶ εἰς δέον ἡμῖν γέγραπται· εἰ δὲ μὴ, κεκύλισται ὁ πῖθος ἐν Κρανεῖῳ.

pus quod tum erat, neque ad suam vitam, brevem illam oppido, respexit, sed in hoc, quod nunc est, quodque futurum omni aevo, quamdiu turris steterit, ipsiusque manserit artificium. Oportet igitur historiam quoque eo modo scribi cum veri studio potius ad spem futuram, quam cum adulatione, ad suavitatem ex praesenti laude capiendam. Illa tibi regula & perpendiculum verae historiae, quo si qui dirigi se patiantur, bene habuerit, & recte nobis processerit scriptio: sin minus, at dolium volutum est in Craneo.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

ΩΣΠΕΡ τοῖς ἀθλητικοῖς καὶ περὶ τὴν τῶν σωμάτων ἱ ἐπιμέλειαν ἡσκημένοις, οὐ τῆς εὐεξίας μόνον, οὐδὲ τῶν γυμνασίων Φροντίς ἐστίν, ἀλλὰ καὶ τῆς κατὰ καιρὸν γιγνομένης ἀνέσεως, μέρος γοῦν τῆς ἀσκήσεως τὸ μέγιστον αὐτὴν ὑπολαμβάνουσιν· οὕτω δὲ καὶ τοῖς περὶ λόγους ἐσπουδακόσιν ἡγοῦμαι προσήκειν μετὰ τὴν πολλὴν τῶν σπουδαιοτέρων ἀνάγνωσιν, ἀνείναι τε τὴν διάνοιαν, καὶ πρὸς τὸν ἔπειτα κάματον ἀκμαιοτέραν παρασκευάζειν. Γένοιτο δ' ἂν ἐμμελὲς ἢ ἀνάπαυσις αὐτοῖς, 2 εἰ τοῖς τοιούτοις τῶν ἀναγνωσμάτων ὁμιλοῖεν, ἢ μὴ μόνον ἐκ τοῦ ἀστείου τε καὶ χαρίεντος ψιλὴν παρέξει τὴν ψυχαγωγίαν, ἀλλὰ τινα καὶ θεωρίαν οὐκ ἄμουσον ἐπι-

1 ΑΛΗΘΙΝΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑ- 11 Ἀνάγνωσις) Γραι. ἢ ἀνά-
ΤΩΝ. Inscript. Scholiast. πανσις. G.
9 Ἀνείναι) Γραι. ἀνίται. G.

VERAE HISTORIAE LIBER PRIMUS.

QUEMADMODUM athletic, & his, qui circa corporis curam exercentur, non habitus modo boni, neque exercitationum cura est, sed opportuna etiam remissionis, quippe quam partem exercitationis vel maximam arbitrentur: ita etiam his, qui studium in literis posuerunt, convenire arbitror, ut post multam severiorem lectionem remittant cognitionem, & ad futuros labores alacriorem reddant. Conveniens autem illis requies contingat, si in iis legendis versentur, quae non nudam modo ex urbanitate & venustate delectationem praebeant, sed cognitionem etiam non in-

δείξεται, οἷόν τι καὶ περὶ τῶνδε τῶν συγγραμμάτων Φρονήσιν ὑπολαμβάνω. οὐ γὰρ μόνον τὸ ξένον τῆς ὑποθέσεως, οὐδὲ τὸ χαρίεν τῆς προαιρέσεως ἐπαγωγὸν ἔσται αὐτοῖς, οὐδ' ὅτι ψεύσματα ποικίλα, πιθανῶς τε καὶ ἐναλήθως ἐξηγητόχαμεν, ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν ἱστορουμένων ἕκαστον οὐκ ἀκωμωδῆτως πρὸς τινὰς ἡνικεταὶ τῶν παλαιῶν ποιητῶν τε, καὶ συγγραφέων, καὶ φιλοσόφων, πολλὰ τεράστια καὶ μυθώδη συγγεγραφότων· οὓς καὶ ὀνομαστὶ ἀνέγραφον, εἰ μὴ καὶ αὐτῶ σοι ἐκ τῆς ἀναγνώσεως φαίνεσθαι ἔμελλε. Κτησίας ὁ Κτησιόχρου, ὁ Κνίδιος, συνέγραψε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς, ἃ μῆτε αὐτὸς εἶδε, μῆτε ἄλλου εἰπόντος ἤκουσεν. ἔγραψε δὲ καὶ Ἰαμβοῦλος περὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ παράδοξά· γινώριμον μὲν ἅπασιν τὸ ψεῦδος πλασάμενος, οὐκ ἄτερπῇ δ' ὅμως συνθεὶς τὴν ὑπόθεσιν. πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι τὰ αὐτὰ τούτοις προελό-

eruditam suppeditent, quale quid etiam de hisce libellis ut sentiant *lectores*, futurum existimo. Neque enim sola argumenti peregrinitas, neque quod in ipso consilio venustum est, ipsos alliciet, neque quod mendacia varia probabili & verisimili oratione protulimus, sed etiam quod eorum, quae narrantur, unumquodque non sine comica quadam hilaritate respectum occultum habent ad quosdam veterum poetarum, & historicorum, & philosophorum, qui portentosa multa & fabulosa conscripserunt, quos nominatim scripsissem, nisi futurum esset, ut tibi ipsi inter legendum appareant. Scripsit Ctesias Ctesiochi filius Cnidius de Indorum regione, & his, quae ibi sunt, quae neque vidit ipse, neque alio dicente audivit. Scripsit autem Iambulus etiam de magni maris rebus multa admirabilia, manifestum quidem omnibus mendacium fingens, non indelectabile tamen componens argumentum. Multi vero alii etiam eodem instituto

μενοι, συνέγραψαν, ὡς δὴ τινὰς ἑαυτῶν πλάνας τε, καὶ ἀποδημίας, θηρίων τε μεγέθη ἱστοροῦντες, καὶ ἀνθρώπων ὁμώτητας, καὶ βίων καινότητας. ἀρχηγὸς δὲ αὐτοῖς καὶ διδάσκαλος τῆς τοιαύτης βωμολοχίας, ὁ τοῦ Ὀμήρου Ὀδυσσεύς, τοῖς περὶ τὸν Ἀλκίνοον διηγούμενος, ἀνέμων τε δουλείαν, καὶ μονοφθάλμους, καὶ ὠμοφάγους, καὶ ἀγρίους τινὰς ἀνθρώπους· ἔτι δὲ πολυκέφαλα ζῶα, καὶ τὰς ὑπὸ Φαρμάκων τῶν ἑταίρων μεταβολὰς, οἷα πολλὰ ἐκεῖνος πρὸς ἰδιώτας τοὺς Φαίακας ἐτερατεύσατο. Τούτοις οὖν ἐντυχὼν ἅπασι τοῦ ψεύσασθαι μὲν, οὐ σφόδρα τοὺς ἀνδρας ἐμεμφάμην, ὁρῶν ἤδη σύνθετος ὃν τοῦτο καὶ τοῖς φιλοσοφεῖν ὑπισχυμένοις. ἐκεῖνο δ' αὐτῶν ἐθαύμασα, εἰ ἐνόμισαν λήσειν οὐκ ἀληθῆ συγγράφοντες. διόπερ καὶ αὐτὸς ὑπὸ κενοδοξίας ἀπολιπεῖν τι σπουδάσας τοῖς μεθ' ἡμᾶς, ἵνα μὴ μόνος ἄμοιρος ᾖ τῆς

II (Ὅρῶν ἤδη) Ταῦτα εἰς Πλάτωνα ἀποτείνεται πολλαχοῦ μὲν καὶ ἀλλαχοῦ μυθολογοῦντα, μά-

λιστα δὲ ἐν τῇ δεκάτῃ τῆς πολιτείας, τὰ περὶ τῶν ἐν ἥδου διεξιόντα. V.

scripsere velut suos quosdam errores, & peregrinationes; ubi bestiarum magnitudines enarrant, & hominum crudelitates, & novas victus rationes. Dux autem illis & magister eius scurrilitatis, Homericus ille Ulysses, enarrans Alcinoο, ventorum servitia, & coclites, crudivorosque, & silvestres quosdam homines; ad haec multorum capitum animalia, & versos in animalia medicamentis quibusdam socios, quod genus multa ille ad imperitos Phaeaces prodigiōse enarravit. In hos igitur cum incidissem, omnes, mendaciorum causa non valde reprehendi homines, qui viderem, olim solemne hoc esse his etiam, qui philosophiam promitterent: at illud miratus sum, si putarunt, fieri posse ut lateat, se non vera scripsisse. Quare & ego, cum gloriolae quodam studio impulsus ipse quoque relinquere aliquid vellem posteris, ne solus expers essem illius fingendi

ἐν τῷ μυθολογεῖν ἐλευθερίας, ἐπεὶ μηδὲν ἀληθὲς ἱστορεῖν εἶχον, (οὐδὲν γὰρ ἐπεπόνθειν ἀξιόλογον) ἐπὶ τὸ ψεῦδος ἐτραπόμην, πολλῶ τῶν ἄλλων εὐγνωμονέστερον. καὶ ἐν γὰρ δὴ τοῦτο ἀληθεύων λέγω, ὅτι ψεύδομαι, οὕτω δ' αὖ μοι δοκῶ καὶ τὴν παρὰ τῶν ἄλλων κατηγορίαν ἐκφυγεῖν, αὐτὸς ὁμολογῶν μηδὲν ἀληθὲς λέγειν. γράφω τοίνυν περὶ ὧν μήτ' εἶδον, μήτ' ἔπαθον, μήτε παρ' ἄλλων ἐπυθόμην· ἔτι δὲ μηδὲ ὅλως ὄντων, μηδὲ τὴν ἀρχὴν γενέσθαι δυναμένων. διὸ δὲ τοὺς ἐντυγχάνοντας μηδαμῶς
 5 πιστεύειν αὐτοῖς. Ὀρμηθεῖς γάρ ποτε ἀπὸ Ἡρακλείων στηλῶν, καὶ Ἀφείς ἐς τὸν ἐσπέριον Ὠκεανὸν, οὐρίῳ ἀνέμῳ τὸν πλοῦν ἐποιούμην. αἰτία δέ μοι τῆς ἀποδημίας, καὶ ὑπόθεσις, ἡ τῆς διανοίας περιεργία, καὶ πραγμάτων καινῶν ἐπιθυμία, καὶ τὸ βούλεσθαι μαθεῖν ὅ, τι τὸ τέλος ἐστὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ τίνες οἱ πέραν κατοικοῦντες ἄνθρωποι. τούτου γέ τοι ἕνεκα, πάμπολλα μὲν σιτία

libertatis, quando veri nihil narrare poteram, cui nihil dignum dictu usu venerit, ad mendacium conversus sum, multo aliorum mendaciis rationabilius: quandoquidem vel unum hoc certe verum dico, me mentiri. Ita autem mihi videor etiam crimen circa reliqua effugere, qui ipse veri nihil me dicere fatear. Scribo igitur, de quibus neque vidi, neque expertus sum, neque audiui ab aliis; ad haec, quae neque sunt, neque fieri omnino possunt. Nullo modo igitur fidem adhibere illis par est, si qui lectores mihi contigerint. Iam solvens aliquando de columnis Herculis, & in Occidentalem Oceanum delatus, secundo vento navigabam. Causa mihi peregrinationis & institutum mentis quaedam inanis sedulitas, novarumque rerum cupido, & quod discere vellem, quis finis esset Oceani, quique in diverso illius litore habitarent homines. Huius igitur rei causa, magnam vim ciborum, & aquae quod satis esset im-

ἐνεβαλόμην, ἱκανὸν δὲ καὶ ὕδωρ ἐνεβέμην, πεντήκοντα δὲ τῶν ἡλικιωτῶν προσεποιησάμην, τὴν αὐτὴν ἐμοὶ γνώμην ἔχοντας· ἔτι δὲ καὶ ὅπλων πολὺ τι πλῆθος παρεσκευασάμην, καὶ κυβερνήτην τὸν ἄριστον μισθῶ μεγάλῳ πείσας, παρέλαβον, καὶ τὴν ναῦν, (ἄκατος δὲ ἦν) ὡς πρὸς μέγαν καὶ βίαιον πλοῦν ἐκρατυνάμην. Ἡμέραν μὲν οὖν 6 καὶ νύκτα οὐρίῳ ἀνέμῳ πλέοντες, ἔτι τῆς γῆς ὑποφανομένης, οὐ σφόδρα βιαίως ἀνηγόμεθα· τῇ ἐπιούσῃ δὲ ἅμα ἡλίῳ ἄνισχοντι, ὃ, τε ἄνεμος ἐπεδίδου, καὶ τὸ κύμα ἠΰξετο, καὶ ζόφος ἐπεγίγνετο, καὶ οὐκ ἔτ' οὐδὲ στεῖλαι τὴν ὁθόνην δυνατόν ἦν. ἐπιτρέψαντες οὖν τῷ πνεύματι, καὶ παραδόντες αὐτοὺς, ἐχειμαζόμεθα ἡμέρας ἑννέα, καὶ ἐβδομήκοντα, τῇ ὀγδοηκοστῇ δὲ, ἄφνω ἐκλάμψαντος ἡλίου, καθορῶμεν οὐ πόρρω νῆσον ὑψηλὴν, καὶ δασεῖαν, αὐτῇ τραχεῖ περιχουμένην τῷ κύματι· καὶ

14 Καθορῶμεν -- νῆσον) Τὰ μὲν πρὸς ῥαστόνην καὶ εὐμερίαν τείνοντα εἴτε εἰρηγορότων ἐνθύμια, εἴτε καὶ καθυδόντων ἐνύπνια, κινὴν μακαρίαν οἱ παλαιοὶ κατεφύμισαν.

ταυτὶ δὲ τὰναντία (leg. τὰ ἴνι τί) καλέσμεν, Λουκιανὸς, πολλὰ καὶ μακρὰν ἐπιερχόμενα ταλαιπωρία καὶ ψυχῆς ἄσιν; ἢ λοιπὸν δίκαιον καλεῖν αὐτὰ κινὴν κακοδαίμονιαν. G.

posueram. Porro aequalium quinquaginta mihi adiunxeram, qui consilium idem haberent: ad haec armorum magnam vim paraveram, gubernatoremque optimum magna mercede inductum adsciveram: ac navim, erat autem acatium, ut ad magnam violentamque navigationem, firmaveram. Igitur diem quidem unum ac noctem secundo vento navigantes, adhuc apparente aliquantum tellure, non admodum violenter provecti sumus. Ast postridie eius diei, cum sole oriente, & ventus increbuit, & fluctus auctus est, & caligo ingruit, & neque velum iam contrahi potuit. Vento igitur cum concessissemus, nosque tradidissemus, tempestate undeoctoginta dies iactati sumus: octogesimo vero subito cum sol illucesceret, videmus non procul infulam eminentem atque silvestrem, non aspero fluctu cir-

γὰρ ἤδη τὸ πολὺ τῆς ζάλης κατεπαύετο. προσχόντες οὖν, καὶ ἀποβάντες, ὡς ἂν ἐκ μακρᾶς ταλαιπωρίας πολὺν μὲν ἐπὶ τῆς γῆς χρόνον ἐκείμεθα. διαναστάντες δὲ ὅμως, ἀπεκρίναμεν ἡμῶν αὐτῶν τριάκοντα μὲν Φύλακας τῆς νεῶς παραμένειν, εἴκοσι δὲ σὺν ἐμοὶ ἀνελθεῖν ἐπὶ κατα-
 7 σκοπῇ τῶν ἐν τῇ νήσῳ. Προελθόντες δὲ ὅσον σταδίους τρεῖς ἀπὸ τῆς θαλάττης δι' ὕλης, ὁρῶμέν τινα στήλην χαλκού πεποιομένην, Ἑλληνικοῖς γράμμασι καταγεγραμμένην, ἀμυδροῖς δὲ, καὶ ἐκτετριμμένοις, λέγουσαν· Ἀχρε τούτων Ἡρακλῆς καὶ Διόνυσος ἀφίκοντο. ἦν δὲ καὶ ἵχνη δύο πλησίον ἐπὶ πέτρας, τὸ μὲν, πλεθρίαῖον, τὸ δ' ἔλαττον, ἐμοὶ δοκεῖν τὸ μὲν, τοῦ Διονύσου τὸ μικρότερον, θά-
 τερον δὲ, Ἡρακλέους. προσκυνήσαντες οὖν, προήειμεν. οὕτω δὲ πολὺ παρήειμεν, καὶ ἐφιστάμεθα ποταμῷ οἶνον ρέοντι ὁμοιοτάτῳ μάλιστα οἷός περ ὁ Χιὸς ἐστίν. ἀφθονον δὲ ἦν τὸ ρεῦμα, καὶ πολὺ, ὥστε ἐνιαχοῦ καὶ

cumfonantem. Etenim maior tempestatis pars refederat. Appulsi igitur & egressi, ut a longa aerumna, longo quidem tempore humi iacuimus. Sed surgentes tamen, delegimus e nobis ipsis triginta, qui custodes navis manerent, viginti autem, qui mecum interiora, ad explorandum insulae statum, peterent. Progressi vero per silvam stadia circiter a mari tria, videmus columnam ex aere factam Graecis inscriptam literis, obscuris autem & exesis, in hanc sententiam: *Huc usque Hercules & Bacchus pervenere.* Erant autem vestigia duo prope in petra, alterum iugeri magnitudine, alterum vero minus. Ut mihi videbatur, Bacchi erat minus illud, alterum vero Herculis. Adoratis igitur *Diis*, progredimur. Nondum autem multum progressi eramus, cum adflamus fluvio, qui simillimus omnino esset vinum fluenti, maxime quale Chium est. Flumen erat copiosum & multum, ut quibusdam locis etiam posset navigari. Subiit ergo

ναυσίπορον εἶναι δύνασθαι. ἐπῆει οὖν ἡμῖν πολὺ μᾶλλον πιστεύειν τῷ ἐπὶ τῆς στήλης ἐπιγράμματι, ὁρῶσι τὰ σημεῖα τῆς Διονύσου ἐπιδημίας. δόξαν δέ μοι καὶ ὅθεν ἄρχεται ὁ ποταμὸς καταμαθεῖν, ἀνῆειν παρὰ τὸ ρεῦμα καὶ πηγὴν μὲν οὐδεμίαν εὔρον αὐτοῦ, πολλὰς δὲ καὶ μεγάλας ἀμπέλους, πλήρεις βοτρυῶν, παρὰ δὲ τὴν ρίζαν ἐκάστης, ἀνέρρει σταγῶν οἴνου διαυγοῦς, ἀφ' ὧν ἐγίνετο ὁ ποταμός. ἦν δὲ καὶ ἰχθύς ἐν αὐτῷ πολλοὺς ἰδεῖν, οἶνω μάλιστα καὶ τὴν χροῖαν καὶ τὴν γένειν προσεικότας. ἡμεῖς γοῦν ἀντρεφύσαντες αὐτῶν τινὰς, καὶ ἐμφάγοντες, ἐμεθύσθημεν· ἀμέλει καὶ ἀνατεμόντες αὐτοὺς, εὐρίσκομεν τρυγὸς μεστούς. ὕστερον μέντοι ἐπινοήσαντες τοὺς ἄλλους ἰχθύς, τοὺς ἀπὸ τοῦ ὕδατος, παραμιγνύντες, ἐκεράννυμεν τὸ σφοδρὸν τῆς οἶνοφαγίας. Τότε δὲ τὸν 8 ποταμὸν περάσαντες, ἥ διαβατὸς ἦν, εὔρομεν ἀμπέλων χρῆμα τεράστιον· τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τῆς γῆς, ὁ στέλεχος αὐτὸς εὐερινὸς καὶ παχύς· τὸ δ' ἄνω, γυναῖκες ἦσαν,

tanto magis credere inscriptioni columnae, cum signa praesentiae Bacchi videremus. Cum autem mihi placeret discere, unde oriretur fluvius, adverso itinere iuxta profluentem perrexi. Ac fontem quidem illius nullum reperi, sed multas & magnas vites, uvarum plenas. Ad radicem vero uniuscuiusque guttatim fluebat vinum liquidum, unde colligebatur fluvius. Erat autem pisces quoque in eo videre multos, vino, quantum ad colorem & gustum, similes. Nos enim captos eorum aliquot cum devorassimus, inebriati sumus: quin & resectos invenimus faece ac vinaceis plenos. Deinde vero illud commenti sumus, ut aliis de aqua piscibus admixtis temperaremus, quod in vinoso cibo nimium erat. Tum traiecto flumine, ubi vadofum est, prodigiosum vitium genus invenimus. Quod enim terrae contingens est, truncus ipse viridis & crassus: superius autem

ὅσον ἐκ τῶν λαγόνων, ἅπαντ' ἔχουσαι τέλεια. τοιαύτην παρ' ἡμῖν τὴν Δάφνην γράφουσιν ἄρτι τοῦ Ἀπόλλωνος καταλαμβάνοντος, ἀποδενδρουμένην. ἀπὸ δὲ τῶν δακτύλων ἄκρων ἐξεφύοντο αὐταῖς οἱ κλάδοι, καὶ μεστοὶ ἦσαν βοτρυῶν. καὶ μὴν καὶ τὰς κεφαλὰς ἐκόμων ἔλιξι τε, καὶ φύλλοις, καὶ βότρυσι. προσελθόντας δὲ ἡμᾶς ἡσπάζοντό τε καὶ ἐδεξιοῦντο, αἱ μὲν Λύδιον, αἱ δὲ Ἰνδικήν, αἱ πλείους δὲ τὴν Ἑλλάδα Φωνὴν προϊέμεναι. καὶ ἐφίλουν δὲ ἡμᾶς τοῖς στόμασιν· ὁ δὲ Φιληθεῖς, αὐτίκα ἐμέθνε, καὶ παράφορος ἦν. δρέπεσθαι μέντοι οὐ παρεῖχον τοῦ καρποῦ, ἀλλὰ ἤλγουν, καὶ ἐβόων, ἀποσπώμενου· αἱ δὲ καὶ μίγνυσθαι ἡμῖν ἐπεθύμουν. καὶ δύο τινὲς τῶν ἐταίρων πλησιάσαντες αὐταῖς, οὐκ ἔτ' ἀπελύοντο, ἀλλ' ἐκ τῶν αἰδοίων ἐδέδεντο· συνεφύοντο γὰρ, καὶ συνερρίζουντο. καὶ ᾗσιν αὐτοῖς κλάδοι ἦσαν οἱ δάκτυλοι, καὶ ταῖς ἔλιξι περιπλεκόμενοι, ὅσον οὐδέπω καὶ αὐτοὶ καρ-

12 Καὶ δύο τινὲς) Εἰς Ὅμηρον Ὀδυσσεὺς ἐταίρους ταῦτα μυθοποιήσας διὰ τοὺς λατοφάγους ποιήσας. V.

mulieres erant, ab ilibus inde membra omnia perfecta habentes: talem apud nos Daphnen pingunt, Apolline iam iam comprehendente in arborem mutatam. Summis autem digitis enascebantur illis palmites pleni uvarum. Verum capita etiam pro coma claviculas habebant, & folia & uvas. Ceterum accedentes nos salutabant & prensabant, vocem partim Lydiam, partim Indicam, Graecam vero pleraeque emittentes. Sed nos etiam osculabantur: at is, quem osculo contigissent, inebriatus statim incerto vestigio oberrabat. Vindemiare tamen de fructu suo non praebebant, sed prae dolore exclamabant, eo detracto. Quaedam etiam misceri nobis cupiebant: ac duo quidam sociorum congressi illis, dissolvi non amplius potuere devincti genitalibus. Coaluerunt nempe illis, & ipsis radicibus permixti sunt: iamque palmites, qui modo digiti fuerant, & claviculis implexi,

προΦορήσειν ἔμελλον. Καταλιπόντες δ' αὐτοὺς, ἐπὶ ναῦν 9
 ἐΦεύγομεν, καὶ τοῖς ἀπολειφθεῖσι διηγούμεθα ἐλθόν-
 τες, τὰ τε ἄλλα, καὶ τῶν ἑταίρων τὴν συμπλοκὴν, καὶ
 τὴν ἀμπελομιξίαν. καὶ λαβόντες ἀμφορέας τινάς, καὶ
 ὕδρουσάμενοί τε ἅμα, καὶ ἐκ τοῦ ποταμοῦ οἰνισάμενοι,
 καὶ αὐτοῦ πλησίον αὐλισάμενοι, ἔωθεν ἀτήχθημεν οὐ
 σφόδρα βιαίῳ πνεύματι. περὶ μεσημβρίαν δέ, οὐκ ἔτι
 τῆς νήσου Φαινομένης, ἄφνω τυφῶν ἐπιγεγόμενος, καὶ
 περιδιήσας τὴν ναῦν, καὶ μετεωρίσας, οἷον ἐπὶ σταδίου
 τρισχιλίους, οὐκ ἔτι καθῆκεν εἰς τὸ πέλαγος, ἀλλ' ἄνω
 μετέωρον ἐξηρημένην ἄνεμος ἐμπεσὼν τοῖς ιστίοις, ἔφερε
 κολπώσας τὴν ὁδόν. Ἑπτὰ δὲ ἡμέρας, καὶ τὰς ἴσας 10
 νύκτας ἀεροδρομήσαντες, ὁγδόῃ καθορῶμεν γῆν τινα με-
 γάλην ἐν τῷ αἰρί, καθάπερ νῆσον λαμπράν, καὶ σφαι-
 ροειδῆ, καὶ φωτὶ μεγάλῳ καταλαμπομένην· προσεν-
 εχθόντες δ' αὐτῇ, καὶ ὀρμισάμενοι, ἀπέβημεν. ἐπισκο-

9 Σταδίου τρισχ.) Ὁσαν στα- cam ἐπεφύκεσαν, quam nullibi re-
 δίου τριακοσίου τρισχιλίου. G. perio. Nec quid sibi voluerit,
 (Referebatur in Coll. G. ad vo- assequor. Solan.

iam iam fructum & ipsi laturo videbantur. Nos autem reli-
 ctis illis ad navim fugere, & his, qui remanserant, narrare
 tum reliqua, tum illam fociorum complexionem & com-
 mixtionem cum vitibus. Tum sumtis aliquot amphoris aqua-
 ti cum essemus, vinumque petiissemus de fluvio, atque in
 ipsa illa vicinia pernoctassemus, mane vento non nimis ve-
 hementi solvimus. Circa meridiem, cum iam disparuisset in-
 sula, subito ingruens turbo circumactam vertigine navim
 ad tria millia stadiorum sustulit, nec demisit iterum in ma-
 re, sed supra in aëre suspensam ventus in vela irruens, ea-
 que sinuans, abstulit. Septem dies & noctes totidem per
 aëra vecti, octavo terram videmus magnam in aëre, in-
 sulae instar, splendidam, globosam, & multa luce illustra-
 tam. Delati ad illam, atque appulsi, exscendimus; explora-

ποῦντες δὲ τὴν χάραν, εὐρίσκομεν οἰκουμένην τε, καὶ γεωργουμένην· ἡμέρας μὲν οὖν, οὐδὲν αὐτόθεν καθεωρῶμεν· νυκτὸς δ' ἐπιγενομένης, ἐφάινοντο ἡμῖν καὶ ἄλλαι νῆσοι πλησίον, αἱ μὲν μείζους, αἱ δὲ, μικρότεραι, πυρὶ τὴν χροάν προσεικυῖαι· καὶ ἄλλη δέ τις γῆ κάτω, καὶ πόλεις ἐν αὐτῇ καὶ ποταμούς· ἔχουσα, καὶ πελάγη, καὶ ὕλας, καὶ ὄρη. ταύτην οὖν τὴν καθ' ἡμᾶς οἰκουμένην εἰκάζομεν. Δόξαν δὲ ἡμῖν καὶ ἔτι πορρώτέρῳ προελθεῖν, ζυνελήφθημεν τοῖς Ἰππογύπταις παρ' αὐτοῖς καλαυμένοις, ἀπαντήσαντες. οἱ δ' Ἰππογυποὶ αὐτοὶ εἰσιν ἄνδρες ἐπὶ γυπῶν μεγάλων ὀχούμενοι, καὶ καθότι ἐπ' αὐτοῖς τοῖς ὀρέοις χρώμενοι· μεγάλοι γὰρ οἱ γυπες, καὶ ὡς ἐπίπαν τρικέφαλοι. μάθοι δ' ἂν τις τὸ μέγεθος αὐτῶν ἐν τεύθει· νεῶς γὰρ μεγάλης φορτίδος ἱστῷ, ἕκαστον τῶν πτερῶν μακρότερον καὶ παχύτερον φέρουσι. ταύτοις οὖν τοῖς Ἰππογύπταις προστέτακται περιπετομένοις τὴν γῆν, εἰ τις εὐρεθείη ξένος, ἄγειν ὡς τὸν βασιλέα· καὶ δὴ καὶ

taque regione, habitari eam colique invenimus. Ac interdum quidem nihil inde videmus: superveniente vero nocte, aliae in conspectum nobis veniunt in propinquo insulae, maiores, minores, colore igneo: alia autem infra terra, & urbes in se fluminaque habens, & maria, & silvas, & montes. Hanc igitur nostram esse, coniecimus. Cum vero placuisset nobis ultra progredi, comprehensi fumus ab his, qui Hippogypi [*Equivultures*] apud illos vocantur, in quos incideramus. Sunt autem Hippogypi viri magnis vulturibus vestiti, iisque avibus utentes velut equis. Magni enim illi vultures, & ut plurimum tricipites: magnitudinem eorum inde discat aliquis, quod pennam unamquamque onerariae magnae navis malo maiorem crassioremq; habent. His igitur Hippogypis iniunctum est, uti circumvolantes terram, si quis peregrinus inveniarur, deducant ad regem. Itaque nos

ἡμᾶς ξυλλαβόντες, ἄγουσιν ὡς αὐτόν. ὁ δὲ Θεασάμε-
νος, καὶ ἀπὸ τῆς στολῆς εἰκάσας, Ἕλληνες ἄρα, ἔφη,
ὑμεῖς, ὧ ξένοι; συμφησάντων δὲ ἡμῶν, πῶς οὖν ἀφίκε-
σθε, ἔφη, τοσούτον ἀέρα διελθόντες; καὶ ἡμεῖς τὸ πᾶν
αὐτῷ διηγούμεθα· καὶ ὃς ἀρξάμενος τὸ κατ' ἑαυτὸν, ἡμῶν
διεξήει, ὡς καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος ὢν, τοῦνομα Ἐνδυμίων,
ἀπὸ τῆς ἡμετέρας γῆς καθεύδων, ἀναρπασθεῖη ποτὲ,
καὶ ἀφικόμενος, βασιλεύσειε τῆς χώρας. εἶναι δὲ τὴν
γῆν ἐκείνην ἔλεγε, τὴν ἡμῖν κάτω Φαινομένην Σελήνην.
ἀλλὰ θάρρεῖν τε παρεκελεύετο, καὶ μηδένα κίνδυνον
ἐφορασθαι· πάντα γὰρ ἡμῖν παρέσσεσθαι ὢν δεόμεθα.
Ἦν δὲ καὶ καταβιάσω, ἔφη, τὸν πόλεμον, ἐν ἐκφέρειν 12
ῶν πρὸς τοὺς τὸν ἥλιον κατοικοῦντας, ἀπάντων εὐδαι-
μονέστατα παρ' ἑμοὶ καταβιώσετε. καὶ ἡμεῖς ἠρόμεθα
τίνες τε εἶεν οἱ πολέμοι, καὶ τὴν αἰτίαν τῆς διαφοράς·
ὁ δὲ, Φαέθων, φησὶν, ὁ τῶν ἐν τῷ ἡλίῳ κατοικούντων
βασιλεὺς, (οἰκεῖται γὰρ δὴ καὶ κείνος ὥσπερ καὶ ἡ Σε-

quoque comprehensos ad eum deducunt. Ille vero, conspe-
ctis nobis coniectura ex habitu ducta, *Graeci ergo, inquit, vos
estis, hospites? Fatentibus nobis, Quomodo igitur, inquit, huc
venitis, tanto superato aëre?* Et nos, quidquid erat, illi narra-
mus. Atque ille exorlus suas nobis res enarrat, ut ipse quo-
que, homo qui esset, *Endymion* nomine, de nostra terra inter ipsum
sopnum sursum quondam abreptus esset, & huc delatus regionē
imperitet. Esse autem terram illam dicebat eam, quae infra nobis
luna videatur. Sed bono nos animo esse iussit, & periculum su-
spicari nullum: praesto quippe nobis futura, quibus opus esset,
omnia. Si vero, inquit, bellum feliciter confecerō, quod iam So-
lis incolis infero, felicissimam apud me vitam vivetis. Interro-
gantibus nobis, quinam hostes essent, & quae dissidiorum causa?
ille *Phaëthon*, inquit, rex eorum, qui Solem incolunt (*habita-
tur enim ille quoque non minus, quam Luna*) diu iam bellum ad-

- λήνη) πολὺν ἤδη πρὸς ἡμᾶς πολεμεῖ χρόνον. ἤρξατο δὲ ἐξ αἰτίας τοιαύτης· Τῶν ἐν τῇ ἀρχῇ τῇ ἐμῇ ποτε τοὺς ἀπορατάτους συναγαγὼν, ἐβουλήθη ἀποικίαν ἐς τὸν ἰωσφόρον στείλαι, ὅντα ἔρημον, καὶ ὑπὸ μηδενὸς κατοικούμενον· ὁ τοίνυν Φαέθων φθονήσας, ἐκάλυψε τὴν ἀποικίαν, κατὰ μέσον τὸν πόρον ὑπαντήσας ἐπὶ τῶν Ἴππομυρμήκων. τότε μὲν οὖν νικηθέντες (αὐ γὰρ ἦμεν ἀντίπαλοι τῇ παρασκευῇ) ἀνεχωρήσαμεν. νῦν δὲ, βούλομαι αὐθις ἐξενεγκεῖν τὸν πόλεμον, καὶ παραγγεῖλαι τὴν ἀποικίαν. ἦν οὖν ἐβέλητε, κοινωνήσατέ μοι τοῦ στόλου, γῦπας δὲ ὑμῖν ἐγὼ παρέξω τῶν βασιλικῶν ἕνα ἐκάστῳ, καὶ τὴν ἄλλην ὅπλισιν. αὐρίον δὲ ποιησόμεθα τὴν ἔξοδον. οὕτως, ἔφην ἐγὼ, γιγνέσθω, ἐπειδὴ σοι δοκεῖ.
- 13 Τότε μὲν οὖν παρ' αὐτῶν ἐστιαθέντες, ἐμείναμεν· ἔωθεν δὲ διαναστάντες, ἐτασσόμεθα· καὶ γὰρ οἱ σκοπεῖ πλησίον εἶναι ἐσήμαινον τοὺς πολεμίους. τὸ μὲν οὖν πλῆθος τῆς στρατιᾶς, δέκα μυριάδες ἐγένοντο, ἄνευ τῶν σκευαφόρων, καὶ τῶν μηχανοποιῶν, καὶ τῶν πεζῶν, καὶ τῶν

versus nos gerit. Coepit autem ex causa tali. Collectis aliquando tenuissimis imperii mei, coloniam mittere in Luciferum statui, desertum, & inhabitatum a nemine. At Phaëthon prae invidia prohibuit coloniam, in media se via obiciens nobis in Hippomyrmecibus [Equiformicis.] Igitur tum quidem superavi discessimus; neque enim apparatu pares eramus. Iam vero denuo inferre bellum volo, & coloniam deducere. Quod si ergo volueritis, in partem expeditionis meae venite. Cultures autem vobis ego praebebo de regis singulos, & armaturam reliquam. Ceterum crastino die egrediemur. Ita fiat, inquam ego, quandoquidem tibi sic videtur. Ac tum quidem in convivio ipsius mansimus. Postridie eius diei vero mane surgentes, in aciem processimus, cum prope esse hostem significant speculatores. Numerus exercitus fuere centum millia, praeter calones, & machinarios, & pedites,

ξένων συμμάχων. τούτων δὲ ὀκτακισμύριοι μὲν ἦσαν οἱ Ἰππόγυπτοι, δισμύριοι δὲ, οἱ ἐπὶ τῶν λαχανοπτέρων. ἄρνεον δὲ καὶ τοῦτό ἐστι μέγιστον, ἀντὶ τῶν πτερῶν λαχάνοις πάντῃ λάσιον· τὰ δ' ἀκύπτερα ἔχει, θριδακίνοις φύλλοις μάλιστα προσεικότα. ἐπὶ δὲ τούτων, οἱ Κεγχροβόλοι τετάχατο, καὶ οἱ Σκοροδομάχοι. ἦλθον δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἄρκτου σύμμαχοι, τρισμύριοι μὲν Ψυλλοτοξόται, πεντακισμύριοι δὲ Ἀνεμοδρόμοι. τούτων δὲ, οἱ μὲν Ψυλλοτοξόται, ἐπὶ ψυλλῶν μεγάλων ἱππάζονται, ὅθεν καὶ τὴν προσηγορίαν ἔχουσι· μέγεθος δὲ τῶν ψυλλῶν, ὅσον δώδεκα ἐλέφαντες. οἱ δ' Ἀνεμοδρόμοι, πεζοὶ μὲν εἰσι, φέρονται δ' ἐν τῷ αἰέρι ἄνευ τῶν πτερῶν· ὁ δὲ τρόπος τῆς φορᾶς τοῖόςδε. χιτῶνας ποδήρεις ὑπεζωμένοι, κολπώσαντες αὐτοὺς τῷ ἀνέμῳ, καθάπερ ἰστία, φέρονται ὥσπερ τὰ σκάφη· τὰ πολλὰ δ' οἱ τοιοῦτοι ἐν ταῖς μάχασι πελτασταὶ εἰσιν. ἐλέγοντο δὲ καὶ ἀπὸ τῶν

&c auxilia peregrina: nempe octuaginta millia Hippogyporum, & viginti millia, qui Lachanopteris [*oleripennibus*] vehuntur. Est illa avis maxima, pro pennis undique hirsuta oleribus, alas habens lactucae foliis maxime similes. Iuxta hos collocati in acie erant Cenchroboli [*iaculatores militi*] & Scorodomachi [*alliis pugnantes*]. Venerant etiam de septemtrione auxiliares, trigesies mille Psyllotoxotae [*pulicisagitarii*], quinquagies mille autem Anemodromi [*venticursores*]. Horum autem isti magnis in pulicibus equitant, unde etiam nomen habent: magnitudo *singulorum* pulicum, quanta duodecim elephantorum: Anemodromi pedites illi quidem, sed sine alis in aëre feruntur. Ratio progressionis talis. Togas talaras substringunt, easque vento velorum instar sinuandas cum permisere, navigiorum more ferantur. Plerumque hi in proelii peltastae sunt. Dicebantur vero etiam de stel-

- ὑπὲρ τὴν Καππαδοκίαν ἀστέρων ἦξεν, Στρουθαβάλανοι μὲν ἑπτακισμύριοι, Ἱππογέρανοι δὲ πεντακισχίλιοι. τοὺς ἐγὼ οὐκ ἐθεασάμην, οὐ γὰρ ἀφίκοντο, διόπερ οὐδὲ γράψαι αὐτῶν τὰς φύσεις ἐτόλμησα· τεράστια γὰρ
 14 καὶ ἄπιστα περὶ αὐτῶν ἐλέγετο. Αὕτη μὲν τοῦ Ἐνδυ-
 - μίωνος ἡ δύναμις. σκευὴ δὲ πάντων ἡ αὕτη· κράνη μὲν ἀπὸ τῶν κυάμων· μεγάλοι γὰρ παρ' αὐτοῖς οἱ κύαμοι καὶ καρτεροί· θώρακες δὲ Φολιδωταὶ πάντες θέρμιοι· τὰ γὰρ λέπη τῶν θέρμων συρράπτοντες, ποιοῦνται θώρακας· ἄρρηκτον δ' ἐκεῖ γίγνεται τοῦ θέρμου τὸ λέπος, ὥσπερ κέρας· ἀσπίδες δὲ καὶ ξίφη, οἷα τὰ Ἑλληνικά.
 15 Ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἦν, ἐτάξαντο ὧδε· τὸ μὲν δεξιὸν κέρας εἶχον οἱ Ἱππόγυπτοι, καὶ ὁ βασιλεὺς τοὺς ἀρίστους περὶ αὐτὸν ἔχων· καὶ ἡμεῖς ἐν τούτοις ἤμεν· τὸ δ' εὐώνυμον οἱ Λαχανόπτεροι· τὸ μέσον δὲ, οἱ σύμμαχοι, ὡς ἕκαστοι· τὸ δὲ πεζόν, ἦσαν μὲν ἀμφὶ τὰς ἑξακισχιλίας μυριά-

lis Cappadociae imminentibus venturi, Struthobalanorum [passeriglandium] septuaginta millia, Hippogeronorumque [equigrium] millia quinque. Hos ego non vidi: neque enim venerunt. Ideo neque naturas illorum ausus sum scribere: prodigiosa enim & incredibilia de illis dicebantur. Atque hae Endymionis copiae. Ceterum arma omnium eadem. Galeae de fabis: magnae enim apud illos fabae ac robustae. Loricae squamatae omnes de lupinis: lupinorum nempe pelliculis confutis loricas sibi faciunt. Impenetrabilis enim ibi nascitur lupini pellicula, cornu instar. Clypei & gladii Graecis similes. Cum vero opportunum iam esset, aciem formabant eiusmodi. Dextrum cornu Hippogypsi tenebant, & ipse rex, qui circa se habebat quosque fortissimos; in his nos quoque: sinistrum Lachanopteri: mediam aciem auxiliares, suum sibi agmen quique implentes. Peditum ad

δας ἐτάχθησαν δὲ οὕτως. ἀράχλαι παρ' αὐτοῖς πολλοὶ καὶ μεγάλοι γίνονται, πολὺ τῶν Κυκλάδων νήσων ἕκαστος μείζων. ταῦτοις προσέταξε διυφῆναι τὸν μεταξὺ τῆς Σελήνης καὶ τοῦ Ἑωσφόρου αἶρα. ὡς δὲ τάχιστα ἐξεργάσαντα, καὶ πεδίον δ' ἐπαίησαν, ἐπὶ τούτου παρ-
 ἔταξε τὸ πεζόν. ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν Νυκτερίων ὁ Εὐδιάν-
 νακτος, τρίτος αὐτός. Τῶν δὲ πολεμίων τὸ μὲν εὐάνυμον 16
 εἶχον οἱ Ἴππομύρμηκες, καὶ ἐν αὐτοῖς, ὁ Φαέθων· Θη-
 ρία δὲ ἐστὶ μέγιστα, ὑπόπτερα, τοῖς παρ' ἡμῖν μύρ-
 μηξι προσεικότες, πλὴν τοῦ μεγέθους· ὁ γὰρ μέγιστος
 αὐτῶν, καὶ δίπλερος ἦν. ἐμάχοντο δὲ, οὐ μόνον οἱ ἐπ'
 αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ μάλιστα τοῖς κέρασιν· ἐλέγον-
 το δὲ οὗτοι εἶναι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας. ἐπὶ δὲ τοῦ
 θεξιῦ αὐτῶν, ἐτάχθησαν οἱ Ἀεροκῶνωνες, ὄντες καὶ οὗ-
 τοι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας, πάντες τοξόται, κῶνωψι
 μεγάλοις ἐποχούμενοι· μετὰ δὲ τούτους, αἱ Ἀεροκόρα-
 ς 11 Καὶ δίπλερος ἦν) Τὸ πλείον ἔχει πόδας ρ'. πύχεις ἔστ'. V.

fexagies mille millenos ita collocati. Araneae apud eos mul-
 tae magnaeque nascuntur, Cycladum insularum singulis
 singulae multo maiores. His obtexere imperavit interiectum
 Lunam inter & Phosphorum aëra. Hoc celeriter perfecto,
 paratoque sic campo, in eo instruxit pedestrem aciem,
 quam ducebat Nyctærian Eudianaëtis [*Nocturnus Sereni regis*]
 filius, cum tertio collega. At hostium sinistrum cornu
 tenebant Hippomyrmeces, atque in illis Phaëthon. Anima-
 lia autem sunt maxima, volucra, formicis nostris similia,
 a magnitudine si discesseris: maximum enim illorum vel
 duorum iugerum erat. Pugnabant autem non fessores mo-
 do, sed & ipsa maxime, cornibus: dicebanturque esse quin-
 quaginta circiter millia. In dextro cornu collocati erant
 Aëroconopes, quinquies mille circiter & ipsi, sagittarii
 omnes magnis culicibus inequitantes. Post hos vero Aëro-

κες, ψилоί τε ὄντες καὶ πεζοί, πλὴν μάχιμοί γε καὶ οὗτοι· πόρρωθεν γὰρ ἐσφενδόων ραφανίδας ὑπερμεγέθεις· καὶ ὁ βληθεὶς οὐδ' ἐπ' ἐλίγον ἀντέχειν εὐδυνάτο· ἀπέθνησκε δὲ, δυσσομίας τινὸς αὐτίκα τῷ τραύματι ἐπιγενομένης· ἐλέγοντο δὲ χρίειν τὰ βέλη μαλάχης ἰῶ. ἐχόμενοι δ' αὐτῶν ἐτάχθησαν οἱ Καυλομύκητες, ὀπλίται ὄντες, καὶ ἀγχέμαχοι, τὸ πλῆθος μύριοι· ἐκλήθησαν δὲ Καυλομύκητες, ὅτι ἀσπίσι μὲν μυκητίνοις ἐχρῶντο, δόρασι δὲ καυλίνοις, τοῖς ἀπὸ τῶν ἀσπαράγων· πλησίον δὲ αὐτῶν, οἱ Κυνοβάλανοι ἕστησαν, οὓς ἔπεμψαν αὐτῶν οἱ τὸν Σείριον κατοικοῦντες, πεντακισχίλιοι, καὶ οὗτοι ἄνδρες κυνοπρόσωποι, ἐπὶ βαλάνων πτερωτῶν μαχόμενοι. ἐλέγοντο δὲ κακείνων ὑστερίζειν τῶν συμμάχων, οὓς τε ἀπὸ τοῦ Γαλαξίου μετεπέμπετο σφενδονήτας, καὶ οἱ Νεφελακένταυροι· ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν, τῆς μάχης

II Οἱ τὸν Σείριον κατοικοῦντες) τὸν, διὰ τὸ ἀπὸ τοῦ καύσανος τῆς Σείριον τὸν ἀστέρα λέγει τὸν Κύνα ἐπιτολῆς αὐτοῦ σισιρέται τοὺς ἀκαλούμενον. Σείριον δὲ λέγουσιν αὐτοὺς θράπους. V.

coraces, levis armaturae pedites, sed pugnaces ipsi quoque . . . E longinquo enim fundis iaculabantur raphanos supra modum magnos, quibus percussus ne paulum quidem durare poterat, moriebaturque, foedo statim odore superveniente vulnere: dicebantur autem ungere tela veneno malvae. Continuo post illos stare iussi Caulomycetes [*Canlifungi*], gravis armaturae milites cominus pugnantes, decies mille: appellationem inde nacti, quod scutis quidem e fungis, hastis autem uterentur e caulibus asparagorum. Prope hos collocati Cynobalani [*Caniglandarii*], quos submiserant, qui habitant Sirium, quinquies mille. Hi caninis capitibus viri, in alatis glandibus pugnantes. Dicebantur autem de illorum quoque auxiliis quidam abesse, tum quos de Lactea via arcessiverat funditores, tum Nephelocentauri [*Nubicentauri*]. Verum illi acie iam inclinata venerunt, &

ἤδη κεκριμένης, ἀφίκοντο, ὥς μήποτε ὤφελον· οἱ σφεν-
 δονῆται δέ, οὐδ' ὅλως παρεγένοντο. διόπερ Φασὶν αὐτοῖς
 ὕστερον ὀργισθέντα τὸν Φαέθοντα, πυρπολῆσαι τὴν χώ-
 ραν. τοιαύτη μὲν καὶ Φαέθων ἐπ' ἡ παρασκευῇ. Συμ- 17
 μίζαντες δέ, ἐπεὶ τὰ σημεῖα ἦρθη, καὶ ὠγκήσαντο
 ἑκατέρων οἱ ὄνοι, (τούτοις γὰρ ἀντὶ σαλπιστῶν χρω-
 νται) ἐμάχοντο. καὶ τὸ μὲν εὐώνυμον τῶν Ἡλιωτῶν αὐ-
 τήκα ἔφυγεν, οὐδ' ἐς χεῖρας δεξάμενον τοὺς Ἴππογύ-
 πους, καὶ ἡμεῖς εἰπόμεθα κτείνοντες· τὸ δεξιὸν δ' αὐτῶν
 ἐκράτει τοῦ ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ εὐωνύμου· καὶ ἐπεξῆλθον οἱ
 Ἀεροκῶνες διώκοντες, ἄχρι πρὸς τοὺς πεζοὺς· ἐνταῦ-
 θα δέ καὶ κείνων ἐπιβοηθούντων, ἔφυγον ἐπικλίναντες,
 καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἤσθοντο τοὺς ἐπὶ τῷ εὐωνύμῳ σφῶν
 νενικημένους. τῆς δὲ τροπῆς λαμπρᾶς γενομένης, πολλοὶ
 μὲν ζῶντες ἠλίσκοντο, πολλοὶ δὲ καὶ ἀνθρωπύοντο, καὶ τὸ

6 Ἐκατέρων οἱ ὄνοι) Γόης, τερα- τοῖς οὐχ ὑπάρχουσιν ἐχρῶντο. V.
 πολόγι· οἷς οὐ παρῆσαν ὄνοι, οὐ γὰρ 12 Ἐπαυσαν ἐγκλιναντες) Γραι.
 ἐπισημῆται τοῦτο, πῶς σαλπικταῖς ἔφυγον ἐπικλιναντες. G.

utinam nunquam venissent ! funditores autem plane non ve-
 nerunt : propterea aiunt iratum deinde illis Phaëthontem,
 regionem illorum igni vastasse. Hoc quidem apparatu Phaë-
 thon inibat proelium. Cum vero commissā esset pugna, sub-
 latis signis, rudituque ab afinis utrinque edito, (his enim
 utuntur loco tubicinum) certabant. Ac sinistrum Helio-
 tarum cornu statim fugere, cum nec ad manus admisisset Hip-
 pogypos, & nos insequi caedibus : dextrum vero illorum
 cornu sinistram nostram aciem superavit, impetuque facto
 persecuti Aëroconopes ad pedites usque pervenerunt. Hic
 vero & illis subsidio venientibus, inclinata acie fugerunt,
 & maxime cum sentirent, suos in sinistro cornu victos. Cum
 effuse iam fugerent, multi quidem vivi capti sunt, multi
 vero etiam interfecti, copiosusque tum per nubes sanguis

αἷμα ἔρρει πολὺ μὲν ἐπὶ τῶν νεφῶν, ὥστε αὐτὰ βάπτε-
σθαι, καὶ ἐρυθρὰ φαίνεσθαι, οἷα παρ' ἡμῖν θυομένου
τοῦ ἡλίου φαίνονται· πολὺ δὲ καὶ εἰς τὴν γῆν κατέστα-
ζεν, ὥστε με εἰκάζειν, μὴ ἄρα τοιούτου τινὸς καὶ πάλας
ἄνω γενομένου, Ὅμηρος ὑπέλαβεν αἵματι ὕσαι τὸν
18 Δία ἐπὶ τῷ τοῦ Σαρπηδόνος θανάτῳ. Ἀναστρέψαντες
δὲ ἀπὸ τῆς διώξεως, δύο τρόπαια ἐστήσαμεν, τὸ μὲν ἐπὶ
τῶν ἀραχνίων τῆς πεζομαχίας· τὸ δὲ τῆς ἀερομαχίας,
ἐπὶ τῶν νεφῶν. ἄρτι δὲ τούτων γιγνομένων, ἠγγέλλον-
το ὑπὸ τῶν σκοπῶν οἱ Νεφελοκένταυροι προσελαύνον-
τες, οὓς ἔδει πρὸ τῆς μάχης ἐλθεῖν τῷ Φαέθοντι. καὶ δὴ
ἐφαίνοντο προσιόντες, θέαμα παραδοξότατον, ἐξ ἱππῶν
πτερωτῶν καὶ ἀνθρώπων συγκεκείμενοι· μέγεθος δὲ, τῶν
μὲν ἀνθρώπων, ὅσον τοῦ Ῥοδίου Κολοσσοῦ ἐξ ἡμισείας ἐς
τὸ ἄνω· τῶν δ' ἱππῶν, ὅσον νεὼς μεγάλης φορτίδος. τὸ
μέντοι πλήθος αὐτῶν οὐκ ἀνέγραψα, μὴ τῷ καὶ ἄπιστον
5 Ὅμηρος) Τὸ σχᾶμμα εἰς Ὀ- σου) Τριάκοντα πηχῶν, ἐξήκον-
την. G. τα γὰρ ἂν ὅλος ὁ Κολοσσὸς πε-
14 ὅσον τοῦ Ῥοδίου Κολοσ- χίας. V.

fluxit, ut tinctae illo, rubicundae viderentur, quales apud
nos occidente sole apparent; tum stillavit in terram, adeo
quidem ut conicerem ego, numquid forte tale quid olim
apud superos factum cum esset, Homerus putaverit, san-
guine pluuisse Iovem ob mortem Sarpedonis. A persequen-
dis hostibus reversi tropaea duo statuimus: alterum de pe-
destri proelio, in araneorum tela; alterum vero pugnae in
aëre commissae, in nubibus. Commodum ista gerebantur,
cum nuntiantur a speculatoribus adventare Nephelocentaui-
ri, quos ante pugnam venire Phaëthonti oportebat. Et sane
apparebat, cum accederent, admirabile inprimis spectaculum,
ex alatis equis & hominibus compositi: hominum magni-
tudo, quanta est qua superiorem partem dimidium Colossi
Rhodiorum; equorum, quanta magnae navis onerariae.
Numerum eorum non adscripsi, ne cui incredibilis vide-

δόξῃ, τοσούτον ἦν. ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν ὁ ἐκ τοῦ Ζωδιακοῦ τοξότης. ἐπεὶ δὲ ἤσθοντο τοὺς Φίλους νενικημένους, ἐπὶ μὲν τὸν Φαέθοντα ἔπεμπον ἀγγελίαν, αὐθις ἐπιέναι· αὐτοὶ δὲ διαταξάμενοι, τεταραγμένοις ἐμπίπτουσι τοῖς Σελήνιταις, ἀτάκτοις περὶ τὴν διώξιν, καὶ τὰ λάφυρα διεσκεδασμένοις· καὶ πάντας μὲν τρέπουσιν, αὐτὸν δὲ τὸν βασιλέα καταδιώκουσι πρὸς τὴν πόλιν, καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ὀρνέων αὐτοῦ κτείνουσιν· ἀνέσπασαν δὲ καὶ τὰ τρόπαια, καὶ κατέδραμον ἅπαν τὸ ὑπὸ τῶν ἀραχνῶν πεδῖον ὑφασμένον, ἐμὲ δὲ, καὶ δύο τινὰς τῶν ἐταίρων, ἐζώγρησαν. ἤδη δὲ παρὴν καὶ ὁ Φαέθων, καὶ αὐθις ἄλλα τρόπαια ὑπ' ἐκείνων ἴστατο. ἡμεῖς μὲν οὖν ἀπηγόμεθα ἐς τὸν ἥλιον αὐθημερόν, τῷ χεῖρε ὀπίσω δεθέντες ἀραχνίου ἀποκόμματι. Οἱ δὲ πολιορκεῖν μὲν οὐκ ἔγνωσαν τὴν πόλιν· ἀναστρέψαντες δὲ, τὸ μεταξὺ τοῦ αἵρος ἀπετείχιζον, ὥστε μήκετι τὰς αὐγὰς ἀπὸ τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν σελήνην διήκειν. τὸ δὲ τεῖχος ἦν διπλὸν, νεφε-

retur, adeo ingens erat. Dux illorum ille de Zodiaco Saggiarius. Cum vero victos amicos suos esse sensissent, Phaëthontem, missio nuntio, in proelium revocarunt: ipsi vero instructa acie in Selenitas irruunt perturbatos, palantes, & in persequendis hostibus praedaeque legenda dispersos. In fugam vertunt omnes, ipsumque regem ad urbem usque persequuntur, plerisque volucrum ipsius interfectis: tropaea revellunt, totumque campum ab araneis textum percurrunt: me vero & sociorum duos vivos capiunt. Iamque Phaëthon adest, & rursus alia ab illis tropaea statuuntur. Nos quidem igitur eodem adhuc die ad Solem abducimur, manibus ad terga revinctis filo de araneae tela abscisso. Atque oppugnare quidem urbem non statuunt, reversi autem quod interiectum est aëris muro interposito absciderunt, ut splendor a Sole non iam pervenire ad Lu-

λωτόν ὥστε σαφὲς ἔκλειψις τῆς Σελήνης ἐγεγόνει, καὶ
 νυκτὶ διηνεκεῖ πᾶσα κατείχετο. πιεζόμενος δὲ τούτοις ὁ
 Ἐνδυμίων, πέμψας ἰκέτευε καθαιρεῖν τὸ οἰκοδόμημα,
 καὶ μὴ σφᾶς περιορᾶν ἐν σκότῳ βιοτεύοντας· ὑπισχνέ-
 το δὲ καὶ Φόρους τελέσειν, καὶ σύμμαχος ἔσεσθαι, καὶ
 μηκέτι πολεμήσειν· καὶ ὁμήρους ἐπὶ τούτοις δοῦναι ἤθε-
 λεν. οἱ δὲ περὶ τὸν Φαέθοντα, γενομένης δις ἐκκλησίας,
 τῇ προτεραίᾳ μὲν, οὐδὲν παρέλυσαν τῆς ὀργῆς, τῇ ὑστε-
 ραίᾳ δὲ, μετέγνωσαν. καὶ ἐγένετο ἡ εἰρήνη ἐπὶ τούτοις.
 20 Κατὰ τὰδε συνθήκας ἐποίησαντο οἱ Ἡλιῶται καὶ οἱ
 σύμμαχοι πρὸς Σεληνίτας καὶ τοὺς συμμάχους, ἐπὶ
 τῷ καταλύσαι μὲν τοὺς Ἡλιώτας τὸ διατείχισμα, καὶ
 μηκέτι εἰς τὴν Σελήνην ἐσβάλλειν, ἀποδοῦναι δὲ καὶ τοὺς
 αἰχμαλώτους, ῥητῶν ἑκάστον χρημάτων· τοὺς δὲ Σελη-
 νίτας, ἀφεῖναι μὲν αὐτονόμους τοὺς γε ἄλλους ἀστέρας,
 ἔπλα δὲ μὴ ἐπιφέρειν τοῖς Ἡλιώταις, συμμαχεῖν δὲ τῇ

nam posset : iam murus ille duplex erat nubibus constans.
 Itaque aperta Lunae eclipsis efficiebatur, ut perpetua no-
 cte universa tegeretur. His cum urgeretur malis Endymion,
 legatione missa supplicavit, ut demoliretur illam munitio-
 nem, nec reiiceret se degentes in tenebris : promisitque tri-
 buta pendere, ac mittere auxilia, nec amplius rebellare,
 obfidesque harum rerum causa obtulit. Phaëthon autem cum
 suis concilio bis habito, priori quidem irarum nihil remi-
 sere, sed posteriore sententiam mutarunt. Convenit autem
 pax his legibus : In has condiciones foedus fecere Heliotae ipso-
 rumque socii, cum Selenitis ac sociis illorum, ut Heliotae quidem
 demoliantur munitiorem interpositam, nec amplius irruptionem in
 Lunam faciant, reddantque captivos pretio, de quo inter singulos
 convenerit. Selenitae autem uti liberas & sui iuris esse patiantur
 stellas reliquas ; neque bellum inferant Heliotis, sed auxilia po-

ἀλλήλων, ἣν τις ἐπὶ φόρον δὲ ὑποτελεῖν ἐκάστου ἔτους τὸν βασιλέα τῶν Σεληνιτῶν τῷ βασιλεῖ τῶν Ἡλιωτῶν, ὁρόσου ἀμφορέας μυρίους· καὶ ὁμήρους δὲ σφῶν αὐτῶν δοῦναι μυρίους, τὴν δ' ἀποικίαν τὴν ἐς τὸν ἑωσφόρον, κοινὴν ποιέεισθαι, καὶ μετέχειν τῶν ἄλλων τὸν βουλόμενον. ἐγγράψαι δὲ τὰς συνθήκας στήλῃ ἡλεκτρίνῃ, καὶ ἀναστήσαι ἐν μέσῳ τῷ αἰερί ἐπὶ τοῖς μεθορίοις. ὤμοσαν δὲ Ἡλιωτῶν μὲν, Πυρωνίδης καὶ Θερίτης, καὶ Φλόγιος· Σεληνιτῶν δὲ, Νύκτωρ, καὶ Μήνιος, καὶ Πολυλαμπής. Τοιαύτη μὲν ἡ εἰρήνη ἐγένετο· εὐθὺς δὲ τὸ τεῖχος 2A καθηρέϊτο, καὶ ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους ἀπέδωσαν. ἐπεὶ δὲ ἀφικόμεθα ἐς τὴν Σελήνην, ὑπηντίαζον ἡμῖν, καὶ ἡσπάζοντο μετὰ δακρύων, οἳ τε ἑταῖροι, καὶ ὁ Ἐνδυμίων αὐτός. καὶ ὁ μὲν, ἡξίου μεῖναι τε παρ' αὐτῷ, καὶ κοινωνεῖν τῆς ἀποικίας, ὑπισχνούμενος δώσειν πρὸς γάμον τὸν

10 Τὸ τεῖχος καθηρέϊτο) Σημειοῦ διὰ τὴν σύνταξιν. ἀφίκεται γὰρ οὕτως· εὐθὺς δὲ, τοῦ τεύχους καθαιρεθέντος, ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους

ἀπέδωκαν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἱστορία τὸν προκείμενον φεύγει τὸν πλαγιασμόν σαφηνείας χάριν. V.

eius mittant invicem, si quis illos invadat: tributumque pendat quotannis Heliotarum regi rex Selenitarum, rotis amphoras decies mille, eiusque rei obsides det decies mille: coloniam autem in Luciferum communiter mittant, & in partem eius veniat aliorum etiam quisquis voluerit: inscribantque foedus hoc columnae ex electro, eamque statuunt in medio aëre, ipsisque in finibus. Iurarunt in hoc foedus Heliotarum Pyronides [Igneus] & Therites [Aestivus] & Phlogius [Flammeus]; Selenitarum vero Nyctor [Nocturnus] & Menius [Menstruus] & Polylampes [Multilucius]. Haec talis igitur pax facta est. Statimque munitio deiecta, nosque captivos reddiderunt. Cum autem rediissemus in Lunam, occurrerunt nobis & cum lacrumis complexi sunt tum focii, tum ipse Endymion. Et hic quidem rogabat, maneremus apud se, & coloniae nos adscribi pateremur, pollicitus, se nuptui daturum mihi puerum suum: mulieres enim

ἑαυτοῦ παῖδας· γυναῖκες γὰρ οὐκ εἰσὶ παρ' αὐτοῖς. ἐγὼ δὲ οὐδαμῶς ἐπειθόμην, ἀλλ' ἤξιον ἀποπεμφθῆναι κάτω εἰς τὴν θάλατταν. ὥς δὲ ἔγνων ἀδύνατον ὃν πείθειν, ἀπο-
 22 πέμπει ἡμᾶς, ἐστίασας ἑπτὰ ἡμέρας. Ἀ δ' ἐν τῷ μετα-
 ξῷ διατρίβων ἐν τῇ Σελήνῃ, κατενόησα καινὰ, καὶ πα-
 ράδοξα, ταῦτα βούλομαι εἰπεῖν. Πρῶτα μὲν τὸ μὴ ἐκ
 γυναικῶν γενᾶσθαι αὐτοὺς, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἀρρένων·
 γάμοις γὰρ τοῖς ἀρρεσι χρῶνται, καὶ οὐδ' ὄνομα γυναι-
 κὸς ὅλως ἴσασι. μέχρι μὲν οὖν πέντε καὶ εἴκοσι ἐτῶν,
 γαμεῖται ἕκαστος, ἀπὸ δὲ τούτων, γαμεῖ αὐτὸς κύουσι
 δὲ οὐκ ἐν τῇ νηδίῳ, ἀλλ' ἐν ταῖς γαστροκνημίαις· ἐπειδὴ
 γὰρ συλλάβῃ τὸ ἔμβρυον, παχύνεται ἡ κνήμη, καὶ χρό-
 νῳ ὕστερον ἀνατεμόντες, ἐξάγουσι νεκρά· ἐκθέντες δὲ αὐ-
 τὰ πρὸς τὸν ἀνέμον κεκηνότα, ζωοποιοῦσι. δοκεῖ δὲ μοι
 καὶ ἐς τοὺς Ἕλληνας ἐκείθεν ἦκειν τῆς γαστροκνημίας
 τοῦνομα, ὅτι παρ' ἐκείνοις ἀντὶ γαστρός κυοφορεῖ. μετ-

11 Ἐν ταῖς γαστροκνημίαις) Τοῦτο αἰνιττόμενος τὰ παρὰ τὸν Διόγυτον
 φησί. G.

apud illos non sunt. At ego nullo modo persuaderi mihi
 passus sum, sed demitti in mare petii. Cum vero videret,
 persuaderi mihi non posse, post septem nos dierum epulas
 dimittit. Quae autem toto hoc, quo in Luna commoratus
 sum, tempore nova atque admiranda animadverterim, ea
 dicere iam volo: ac primum illud, non nasci illos ex mu-
 lieribus, sed e viris. Masculis enim nuptiis utuntur, mulie-
 risque plane nomen ignorant. Ad quinque igitur & vi-
 ginti annos nubit eorum unusquisque: ab eo inde tempore
 alium ipse ducit. Foetum gerunt non in utero, sed in suris;
 cum enim conceptus est embryo, crassescit sura: atque ali-
 quando post educunt mortuos, expositisque hianti ore ad
 ventum vitam conciliant. Videtur autem inde ad Graecos
 descendisse surae nomen, quam *surae ventrem* appellant, quod
 ea apud illos pro ventre gravida est. Sed hoc maius etiam

ζον δὲ τούτου ἄλλο διηγήσομαι. Γένος ἐστὶ παρ' αὐτοῖς ἀνθρώπων, οἱ καλούμενοι Δενδρίται· γίγνεται δὲ τὸν τρόπον τούτον. ὄρχιν ἀνθρώπου τὸν δεξιὸν ἀποτεμόντες, ἐν γῇ φυτεύουσιν, ἐκ δ' αὐτοῦ δένδρον ἀναφύεται μέγιστον, σάρκινον, οἷον Φαλλός· ἔχει δὲ καὶ κλάδους, καὶ Φύλλα· ὁ δὲ καρπὸς ἐστὶ βάλανοι πηχυαῖοι τὸ μέγεθος. ἔπειδ' αὖν πεπανθῶσι, τρυγῆσαντες αὐτὰς ἐκκολλήπτουσι τοὺς ἀνθρώπους. αἰδοῖα μέντοι προσθετὰ ἔχουσιν, οἱ μὲν ἐλεφάντινα, οἱ δὲ πένητες αὐτῶν, ξύλινα, καὶ διὰ τούτων ὀχεύουσι, καὶ πλησιάζουσι τοῖς γαμεταῖς αὐτῶν. Ἐπειδ' αὖν γε γηράσῃ ὁ ἀνθρώπος, οὐκ ἀπο- 23
θνήσκει, ἀλλ' ὥσπερ ὁ καπνὸς διαλυόμενος, ἀγὴρ γίγνεται. τροφὴ δὲ πᾶσιν ἡ αὐτὴ· ἔπειδ' αὖν γὰρ πῦρ ἀνακαύσωσι, βατράχους ὀπτῶσιν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, πολλοὶ δὲ παρ' αὐτοῖς εἰσιν ἐν τῷ ἀέρι πετόμενοι· ὀπτωμένων δὲ, περικαθεσθέντες, ὥσπερ δὴ περὶ τράπεζαν, λάπτουσι

1 Γένος ἐστὶ περὶ αὐτοῖς ἀνθρώπων) Σπαρτοὺς λεγομένους ἀποσκῶπτει, τοὺς ἐκ δρακοντίων ὀδόντων ἐκφύοντας. V.

16 Λάπτουσι τὸν ἀναθυμιάμενον καπνὸν) Ἡρεδότης διατύρει τὸ περὶ

Σχυθῶν αὐτῶν ἰστορούμενον περὶ τῆς βοτάνης, ἧς καιομένης τοῦ ἐκθυμιάμενου καπνοῦ σπῶντες οἱ περικαθήμενοι Σχύθαι τὴν πυρὰν, μεθύειν ὡς ἀπὸ οἴνου λέγονται. V. (C. κῆπτουσι. Nihil aliud.)

aliud enarrabo. Genus est apud illos hominum Dendritae, [Arborei] quod hunc in modum nascitur. Testiculum hominis dextrum resectum in terra deponunt. Ex illo deinde arbor enascitur maxima, carnea, phalli instar. Habet vero etiam ramos & folia. Fructus illius glandes cubitales. Has, ubi maturuere, decerpunt, hominesque inde excudunt. Pudenda habent adsciticia, eburnea alii, lignea vero pauperes, iisque coeunt, suosque nuptos subigunt. Cum consenuit homo, non moritur, sed fumi instar in aërem dissolvitur. Cibus omnibus unus est. Accenso enim igne ranas in prunis affant: sunt autem apud ipsos multae volantes in aëre. Assidentes vero circa eum, in quo affantur, focum,

τὸν ἀναθυμιάμενον καπνὸν, καὶ εὐωχῶνται. σίτω μὲν δὴ
τρέφονται τοιούτῳ· ποτὸν δὲ αὐτοῖς ἐστὶν ἀῆρ ἀποθλι-
βόμενος εἰς κύλικα, καὶ ὑγρὸν ἀνιεῖς ὥσπερ δρόσον· οὐ
μὴν ἀπουροῦσί γε, καὶ ἀφοδεύουσιν, ἀλλ' οὐδὲ τέτρη-
νται, ἥπερ ἡμεῖς· ἀλλ' οὐδὲ τὴν συνουσίαν οἱ παῖδες ἐν
ταῖς πυγαῖς παρέχουσιν, ἀλλ' ἐν ταῖς ἰγνύσιν, ὑπὲρ τὴν
γαστροκνημίαν· ἐκεῖ γάρ εἰσι τέτρημένοι. καλὰς δὲ νομί-
ζεται παρ' αὐτοῖς, ἣν που τις Φαλακρὸς καὶ ἄκομος ἦ,
τοὺς δὲ κομήτας καὶ μυσαύττοντας. ἐπὶ δὲ τῶν κομητῶν
ἀστέρων, τὸναντίον, τοὺς κομήτας καλοὺς νομίζουσιν·
ἐπεδήμουν γάρ τινες, οἱ καὶ περὶ ἐκείνων δηγοῦντο. καὶ
μὴν καὶ γένεια φύουσι, μικρὸν ὑπὲρ τὰ γόνατα. καὶ
ὄνυχας ἐν τοῖς ποσίν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλὰ πάντες εἰσὶ μο-
νοδάκτυλοι. ὑπὲρ δὲ τὰς πυγὰς ἐκάστῳ αὐτῶν κράμβη
ἐκπέφυκε μακρὰ, ὥσπερ οὐρά, θάλλουσα ἐς αἰεὶ, καὶ

6 Ἰγνύαις) Ὅτι οὐ μόνον ἰγνύα
ἢ εὐθεία εἴρηται, ἀλλὰ καὶ ἰγνύς·
ἀφ' οὗ καὶ γράφεται ταῖς ἰγνύσι·

γαστροκνημία δὲ λέγεται τὸ ἐξέπι-
σσει τοῦ καλέμου τοῦ σκέλους.
V.

furgentemque inde nidorem ore captantes, epulantur. Ac
cibo quidem nutriuntur eiusmodi. Potus vero illis est ex-
pressus aer in calicem, ubi liquidum quiddam roris instar
dimittit. Verumtamen neque urinam emittunt, neque al-
terius rei causa secedunt: quin neque iisdem, quibus nos,
locis perforati sunt. Sed neque praebent, quod pueri nostri,
amatoribus, sed supra furam poplites: ibi enim perfora-
ti sunt. Pulcher autem apud illos habetur, si quis calvus
& sine comis sit: comatos vero etiam abominantur. Con-
tra ea in Cometis [stellis comatis] comatos pro pulchris ha-
bent: peregrini enim inde quidam aderant, qui de illis etiam
narrarent. Barbas tamen habent paulum supra genua. Un-
gues in pedibus non habent, sed unum modo omnes ibi di-
gitum. Supra podicem brassica unicuique enata est magna,
caudae instar, virens semper, quae nec frangitur, si quis

ὑπτίου ἀναπίπτοντος, οὐ κατακλωμένη. Ἀπομύττονται 24
 δὲ μέλι δριμύτατον· καίπειδ' ἢ πονῶσιν, ἢ γυμνάζων-
 ται, γάλακτι πᾶν τὸ σῶμα ἰδρῶσιν, ὥστε καὶ τυροὺς
 ἀπ' αὐτοῦ πήγνυσθαι, ὀλίγον τοῦ μέλιτος ἐπιστάξαν-
 τες· ἔλαιον δὲ ποιῶνται ἀπὸ τῶν κρομμύων πᾶν λιπα-
 ρόν τε, καὶ εὐῶδες, ὥσπερ μύρον. ἀμπέλους δὲ πολλὰς
 ἔχουσιν ὑδροφόρους. αἱ γὰρ ῥαγες τῶν βοτρυῶν εἰσὶν ὥσ-
 περ χάλαζα. καὶ μοι δοκεῖ, ἐπειδ' ἀνέμους ἀνεμος
 διασείσῃ τὰς ἀμπέλους ἐκεῖνας, τότε πρὸς ἡμᾶς κατα-
 πίπτει ἡ χάλαζα, διαρραγόντων τῶν βοτρυῶν. τῇ μέντοι
 γαστρὶ, ὥσπερ πῆρα χρωῖνται, τιθέντες ἐν αὐτῇ ὅσων δέον-
 ται. ἀνοικτὴ γὰρ αὐτοῖς αὕτη, καὶ πάλιν κλειστὴ ἐστίν·
 ἔντερον δὲ ἐν αὐτῇ οὐδὲ ἥπαρ φαίνεται, ἢ τοῦτο μόνον,
 ὅτι δασεῖα ἐντοσθε, καὶ λάσιός ἐστιν, ὥστε καὶ τὰ
 νεογνά, ἐπειδ' ἀνέμους, ἐς ταύτην ὑποδύεται. Ἐσθῆς 25
 δὲ τοῖς μὲν πλουσίοις, ὑαλίνη, μαλθακὴ· τοῖς πένησι δὲ,
 χαλκῇ ὑφαντῇ· πολὺ χαλκα γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία, καὶ

ἡ Πήγνυσθαι) Γρ. πῆγνυται. G. τινῶν περὶ τῶν θαλασσίων σιλαχῶν
 12 Κλειστὴ ἐστίν) Εἰς τὸ ὑπὸ ἰστορούμενον διαπαίξει. V.

supinus cadat. Emungunt mel acerrimum, & cum aut la-
 borant, aut exercentur, lacte totum corpus diffuunt, adeo
 ut caseos etiam inde, exiguo instillato melle, efficiant. O-
 leum sibi parant de cepis pingue admodum & unguenti in-
 star fragrans. Vites habent multas aquae feraces, acinis uva-
 rum grandini similibus: &, ut mihi videtur, cum ventus
 ingruens illas vites commovet, tum ruptis uvis decidit apud
 nos grando. Ventre utuntur pro pera, in qua reponant,
 quibus opus est: aperiri enim ille potest, & rursus claudi.
 Intestinum autem in eo *nullum* neque hepar apparet, nisi
 hoc solum, quod hirsutus intus & villosus est, adeo ut
 etiam recens nati, cum frigent, in eum irrepant. Vestis di-
 vitibus ex vitro mollis; pauperibus textilis ex aere: aeris
 enim feraces illae regiones, trastantque illud, effusa pau-

ἐργάζονται τὸν χαλκὸν ὕδατι ὑποβρέξαντες, ὥσπερ τὰ ἔρια. περὶ μέντοι τῶν ὀφθαλμῶν, οἷους ἔχουσιν, ὁκνῶ μὲν εἰπεῖν, μή τις με νομίῃ ψεύδεσθαι διὰ τὸ ἄπιστον τοῦ λόγου, ὅμως δὲ καὶ τοῦτο ἐρῶ· τοὺς ὀφθαλμοὺς περιαιρετοὺς ἔχουσι καὶ ὁ βουλόμενος, ἐξελὼν τοὺς αὐτοῦ, φυλάττει ἐστ' ἂν δεηθῇ ἰδεῖν. οὕτω δὲ ἐνθήμενος, ὁρᾷ καὶ πολλοὶ τοὺς σφετέρους ἀπολέσαντες, παρ' ἄλλων χρησάμενοι ὁρῶσιν· εἰσὶ δ' αἱ καὶ πολλοὺς ἀποθέτους ἔχουσιν, οἱ πλούσιοι. τὰ ᾧτα δὲ, πλατάνων φύλλα ἐστὶν αὐτοῖς, πλὴν γε τοῖς ἀπὸ τῶν βαλάνων· ἐκεῖνοι γὰρ 26 μόνον ξύλινα ἔχουσι. Καὶ μὴν καὶ ἄλλο θαῦμα ἐν τοῖς βασιλείοις ἐθεασάμην· κάτοπτρον μέγιστον κεῖται ὑπὲρ Φρέατος, οὐ πάνυ βαθέος. ἂν μὲν οὖν εἰς τὸ Φρέαρ καταβῇ τις, ἀκούει πάντων τῶν παρ' ἡμῖν ἐν τῇ γῇ λεγόμενων· ἔαν δὲ εἰς τὸ κάτοπτρον ἀποβλέψῃ, πάσας μὲν πόλεις, πάντα δὲ ἔθνη ὁρᾷ, ὥσπερ ἐφεστὼς ἐκάστοις· τότε καὶ τοὺς οἰκείους ἐγὼ ἐθεασάμην, καὶ πᾶσαν τὴν

cula aqua, tanquam lanam. Verum de oculis, quales habeant, piget dicere, ne quis mentiri me putet, adeo a fide abhorret oratio. Tamen hoc etiam dicam. Habent igitur oculos exemtiles, & qui vult, exemtos suos servat, dum opus sit videre aliquid, ubi imposito sibi oculo videt: ac multi, cum suos perdidere, commodato acceptis aliorum oculis cernunt. Sunt autem divites, qui repositos fervent plures. Aures ipsis sunt folia platanorum, praeterquam his, quos e glandibus nasci diximus: ligneas enim foli habent. Vidi etiam aliud in regia miraculum. Speculum impositum est maximum puteo non adeo profundo. Si quis igitur descendat in puteum, audit, quae in terra nostra dicuntur, omnia: si vero in speculum inspiciat, urbes omnes atque gentes non minus videt, quam si adstaret singulis. Tum familiares ego quoque vidi, universamque patriam. Utrum

πατρίδα· εἰ δὲ καὶ κείνοι με εἰώρων, οὐκ ἔτι ἔχω τὸ ἀσφαλὲς εἰπεῖν. ὅστις δὲ μὴ πιστεύει ταῦτα οὕτως ἔχειν, ἂν ποτε καὶ αὐτὸς ἐκεῖσε ἀφίκηται, εἴσεται ὡς ἀληθῆ λέγω. Τότε δ' οὖν ἀσπασάμενοι τὸν βασιλέα, καὶ τοὺς 27
 ἅμφ' αὐτὸν, ἐμβάντες ἀνήχθημεν· ἐμοὶ δὲ καὶ δῶρα ἔδωκεν ὁ Ἐνδυμίων, δύο μὲν τῶν υαλίνων χιτῶνων, πέντε δὲ χαλκοῦς, καὶ πανοπλίαν θερμίνην· ἅ πάντα ἐν τῷ κήτει κατέλιπον. συνέπεμπε δὲ ἡμῖν καὶ Ἱππογύπους χιλίους, παραπέμψοντας ἄχρι σταδίων πεντακοσίων. Ἐν δὲ τῷ παράπλῳ, πολλὰς μὲν καὶ ἄλλας χώρας 28
 παρημέψαμεν, προσέσχομεν δὲ καὶ τῷ ἑωσφόρῳ ἄρτι συνοικιζομένῳ, καὶ ἀποβάντες, ὑδρευσάμεθα. ἐμβάντες δὲ εἰς τὸν Ζωδιακὸν, ἐν ἀριστερᾷ παρήειμεν τὸν ἥλιον, ἐν χρῶ τὴν γῆν παραπλέοντες· οὐ γὰρ ἀπέβημεν, καί-
 τοι πολλὰ τῶν ἐταίρων ἐπιθυμούντων, ἀλλ' ὁ ἄνεμος οὐκ ἔφῃκεν. ἐθεώμεθα μέντοι τὴν χώραν εὐβαλῆ τε, καὶ πῖονα, καὶ εὐὸδρον, καὶ πολλῶν ἀγαθῶν μεστήν. ἰδόντες

vero illi me quoque viderint, nondum habeo certo dicere: Quisquis vero non credit ita rem habere, si quando & ipse eo delatus fuerit, vera a me dici intelliget. Tum igitur, salutato rege & ipsius amicis, consensa navi solvimus. Dedit mihi etiam dona Endymion, duas quidem togas vitreas, aeneas autem quinque, & de lupinis armaturam integram, quae in ceto reliqui omnia. Misit etiam nobiscum Hippogypos mille, qui ad quingenta nos stadia deducerent. Inter navigandum multas alias praetervecti terras, appulimus etiam Luciferae colonis nuper auctae, egressique aquatum fumus. Invecti deinde in Zodiacum, sinistrum solem praeterivimus, proxime terram illam praeternavigantes: neque enim exscendimus, multum licet cupientibus fociis; sed non sinebat ventus. Vidimus tamen regionem virentem, pinguem, irriguam, & bonis multis plenam. Sed cum viderem

δὲ ἡμᾶς οἱ Νεφελοκένταυροι, μισθοφοροῦντες παρὰ τῷ
 Φαέθοντι, ἐπέπησαν ἐπὶ τὴν ναῦν, καὶ μαθόντες ἐν-
 29 σπόνδους, ἀπεχώρησαν. Ἦδη δὲ καὶ οἱ Ἴππόγυπτοι ἀπ-
 εληλύθεισαν· πλεύσαντες δὲ τὴν ἐπιούσαν νύκτα, καὶ
 ἡμέραν, περὶ ἑσπέραν ἀφικόμεθα ἐς τὴν Λυχνόπολιν κα-
 λουμένην, ἥδη τὸν κάτω πλοῦν διώκοντες· ἡ δὲ πόλις αὐ-
 τη κεῖται μεταξὺ τοῦ Πλειάδων, καὶ τοῦ Ὑάδων αἵρεος,
 ταπεινότερα μὲν τοῦ Ζωδιακοῦ. ἀποβάντες δὲ, ἀν-
 θρωπον μὲν οὐδένα εὔρομεν, λύχνους δὲ πολλοὺς περιβέον-
 τας, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ περὶ τὸν λιμένα διατρίβον-
 τας, τοὺς μὲν μικροὺς, καὶ ὥσπερ εἶπεῖν, πένητας· ὀλί-
 γους δὲ, τῶν μεγάλων καὶ δυνατῶν, πάνυ λαμπροὺς
 καὶ περιφανεῖς. οἰκήσεις δ' αὐτοῖς καὶ λυχνεῶνες ἰδίᾳ
 ἐκάστω πεποίητο, καὶ αὐτοὶ ὀνόματα εἶχον, ὥσπερ οἱ
 ἄνθρωποι, καὶ Φωνὴν προϊεμένων ἠκούομεν, καὶ οὐδὲν
 ἡμᾶς ἠδίκουν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ξενίᾳ ἐκάλουν· ἡμεῖς δὲ,
 ὅμως ἐφοβούμεθα καὶ οὔτε δειπνῆσαι, οὔτε ὑπνῶσαι

*nos Nephelocentauri, qui mercede apud Phaëthontem mili-
 tant, involarunt in navim, cognitoque, foedere nos com-
 prehendi, recefferunt. Iamque Hippogypi etiam discesse-
 rant. Navigaveramus noctem proximam & diem, cursum
 deorsum persecuti, cum versus vesperam delati fumus in
 eam, quae Lychnopolis vocatur. Iacet urbs inter aërem, qui
 Pleiades ambit, & qui Hyades, humilior tamen Zodiaco.
 Exscensione facta, hominem vidimus neminem; lychnos ve-
 ro multos circumcurrentes, & in foro atque circa portum
 versantes, parvos alios, &, ut ita loquar, pauperes, pau-
 cos vero de magnorum & potentium numero, claros omni-
 no atque illustres. Habitationes illis & lucernaria suum uni-
 cuique facta erant: ac nomina habebant velut homines. Au-
 divimus etiam voces emittere: neque ulla nos affecerunt
 iniuria, sed ad hospitium nos invitarunt. Nos vero nihilo*

τις ἡμῶν ἐτόλμησεν. ἀρχεῖα δ' αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ πόλει πεποιήται, ἐνθα ὁ ἄρχων αὐτῶν, δι' ὅλης νυκτὸς κάθηται, ὀνομαστὶ καλῶν ἕκαστον. ὃς δ' ἂν μὴ ὑπακούσῃ, καταδικάζεται ἀποθανεῖν, ὡς λιπὼν τὴν τάξιν· ὁ δὲ θάνατός ἐστι σβεσθῆναι. παρεστῶτες δὲ καὶ ἡμεῖς, ἐωρῶμεν τὰ γιγνόμενα, καὶ ἡκούομεν ἅμα τῶν λύχνων ἀπολογυμένων, καὶ τὰς αἰτίας λεγόντων, δι' ἃς ἐβράδυνον. ἐνθα καὶ τὸν ἡμέτερον λύχνον ἐγνώρισα, καὶ προσεῖπὼν αὐτὸν, περὶ τῶν κατ' οἶκον ἐπυνθανόμην ὅπως ἔχοιεν, ἃ δέ μοι πάντα διηγήσατο. τὴν μὲν οὖν νύκτα ἐκεῖνην, αὐτοῦ ἐμείναμεν· τῇ ἐπιούσῃ δὲ, ἄραντες, ἐπλέομεν πλησίον τῶν νεφῶν. ἐνθα δὴ καὶ τὴν Νεφελοκοκκυγίαν πόλιν ἰδόντες, ἐθαυμάσαμεν, οὐ μέντοι ἐπέβημεν αὐτῇ· οὐ γὰρ εἶα τὸ πνεῦμα. βασιλεύει μέντοι αὐτῶν Κορωνὸς ὁ Κοττυφίωνος. καὶ ἐγὼ ἐμνήσθην Ἀριστοφάνους τοῦ ποιητοῦ, ἀνδρὸς σοφοῦ, καὶ ἀληθοῦς, καὶ μάτην ἐφ' οἷς ἔγρα-

fecius timere, neque citum capere, neque somnum quicumque nostrum audere. Principis aula in media urbe exstructa est. Hic princeps illorum tota nocte sedet, nominatim unumquemque vocans: qui non obedierit, morte damnatur, ut stationis suae defertor. Mors autem est extinguui. Adstantes nos etiam simul audivimus causas lychnorum, quas tarditatis suae dicerent. Hic nostrum etiam lychnum agnovi, eumque allocutus, quomodo domi se res haberent, interrogavi: isque enarravit mihi omnia. Noctem igitur illam ibi mansimus; sed postridie solventes prope nubes navigavimus: ibi etiam Nephelococcygia [Nubicuculia] urbe conspecta admirati sumus. Nec tamen in illam egressi sumus, vento non permittente. Ceterum regnat apud illos Coronus Cottyphionis filius [Cornix Merulae]. Ac recordatus sum Aristophanis poetae, viri sapientis ac veracis, cuius

ψεν ἀπιστουμένου. τρίτη δ' ἀπὸ ταύτης ἡμέρα, καὶ τὸν Ὠκεανὸν ἤδη σαφῶς ἐωρῶμεν· γῆ δὲ οὐδαμῶς, πλὴν γε τῶν ἐν τῷ αἵρι. καὶ αὐταὶ δὲ, πυρρῶν ἤδη, καὶ ὑπεραυγεῖς ἐφαιτάντο. τῇ τετάρτῃ δὲ περὶ μεσημβρίαν, μαλακῶς ἐνδιδόντος τοῦ πνεύματος, καὶ συνιζάνοντος, 30 ἐπὶ τὴν θάλατταν κατετέθημεν. Ὡς δὲ τοῦ ὕδατος εἰσαίσαμεν, θαυμάσιον ὡς ὑπερῃδόμεθα, καὶ ὑπερεχαίρομεν, καὶ δεῖπνον πᾶσιν ἐκ τῶν παρόντων ἐποιοούμεθα, καὶ ἀπορρίψαντες, ἐνηχόμεθα. καὶ γὰρ ἔτυχε γαλήνη οὔσα, καὶ εὐσταθοῦν τὸ πέλαγος. Ἔοικε δὲ ἀρχὴ κακῶν μειζόνων γίγνεσθαι πολλάκις ἢ πρὸς τὸ βέλτιον μεταβολή· καὶ γὰρ ἡμεῖς δύο μόνας ἡμέρας ἐν ὕδατι πλεύσαντες, τῆς τρίτης ὑποφαινούσης, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἄφνω ὁρῶμεν θηρία καὶ κῆτη, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, ἐν δὲ μέγιστον ἀπάντων, ὅσον σταδίων χιλίων καὶ πεντακοσίων τὸ μέγεθος· ἐπ' αὐτῇ δὲ κεχηγνός, καὶ πρὸ πολ-

9 Καὶ ἀποβάττες ἐνηχόμεθα) Γραι. καὶ ἀπορρίψαντες ἐνηχ. G.

scriptis fidem frustra negant. Tertio inde die Oceanum satis iam clare videbamus. Terra vero nusquam, praeter eas, quae in aëre *pendent*, atque ipsae quoque iam igneae & supra modum fulgentes nobis videbantur. Quarto die circa meridiem, molliter cedente vento, subsidenteque, in mare depositi sumus. Cum vero tangeremus iam aquam, mirum quam supra modum delectati & gavisi simus: coenamque omnibus pro praesenti copia praebuimus, & *in mare* nos abiicientes natavimus; forte enim serenitas erat, & tranquillum mare. Videtur vero maiorum saepe malorum initium esse mutatio in melius. Etenim nos solos duo dies in mari cum navigassemus, illucescente tertio, ad orientem solem subito videmus belluas ac cetos, multos quidem etiam alios, unum vero omnium maximum mille & quingentorum stadiorum magnitudine; contra nos autem veniebat hians &

λῶν ταραττον τὴν θάλατταν, ἀφρῶ τε περικλυζόμενον,
 καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκφαῖνον, πολὺ τῶν παρ' ἡμῖν Φαλ-
 λῶν ὑψηλοτέρους, ὅξεῖς δὲ πάντας ὥσπερ σκόλοπας,
 καὶ λευκοὺς ὥσπερ ἐλεφαντίνους. ἡμεῖς μὲν οὖν τὸ ὕστα-
 τον ἀλλήλους προσειπόντες καὶ περιβάλλοντες, ἐμένο-
 μεν τὸ δὲ ἤδη παρῆν, καὶ ἀναρρόφῃσαν ἡμᾶς, αὐτῇ νῆϊ
 κατέπιεν. οὐ μέντοι ἔφθη συναρράξαι τοῖς ὀδοῦσιν, ἀλ-
 λα διὰ τῶν ἀραιωμάτων ἡ ναὺς εἰς τὸ εἶσω διεξέπεσεν.
 Ἐπεὶ δὲ ἔνδον ἦμεν, τὸ μὲν πρῶτον, σκότος ἦν, καὶ οὐ- 31
 δὲν ἐωρῶμεν ὕστερον δὲ αὐτοῦ ἀναχανόντος, εἶδομεν κῦ-
 τος μέγα, καὶ πάντῃ πλατὺ, καὶ ὑψηλὸν, ἱκανὸν μυ-
 ριάνδρῳ πόλει ἐνοικεῖν. ἔκειντο δ' ἐν μέσῳ καὶ μικροὶ
 ἰχθύες, καὶ ἄλλα πολλὰ θηρία συγκεκομμένα, καὶ
 πλοίων ἰστία, καὶ ἄγκυραι, καὶ ἀνθρώπων ὀστέα, καὶ
 φορτία κατὰ μέσον δὲ, καὶ γῆ, καὶ λόφοι ἦσαν, ἐμοὶ
 δοκεῖν, ἐκ τῆς ἰλύος ἣν κατέπινε συνιζάνουσα. ὕλη γοῦν

2 Φαλλῶν) Ἐν τῇ περὶ τῆς Συ-
 ρίης Θεοῦ λόγῳ μίμνεται τῶν φαλ-
 λῶν τούτων, ἵφ' ὧν καὶ ἀναβαίνου-
 σι λίγα ἀσκήσεις. εἰσὶ δὲ οἱ φαλ-
 λοὶ οὗτοι τριακοσίων ὀργυιῶν τὸ
 ὕψος. V.

longe ante se mare perturbans, spuma undique alludente,
 dentes exferens, multum phallis apud nos excelsiores, pa-
 lorum instar omnes acutos, & eboris in modum candidos.
 Nos igitur ultimum allocuti & complexi nos invicem, ex-
 spectare: at ille iam adest, & resorbens ipsa nos cum navi
 haurit. Neque tamen dentibus nos statim comminuit, sed
 per interstiria eorum navis illapsa est. Cum vero intrus iam
 essemus, primo tenebrae, neque videbamus quidquam. Post-
 ea illo hiantē, videmus cetum magnum, [*specum alvi*] &
 latum undique & altum, satis capacem, ut decies mille ho-
 minum in eo urbs habitaretur. Proiecti in medio & pisces
 minores, & animalia multa alia concisa, & navigiorum
 vela atque ancorae, & hominum ossa, & farcinae. In me-
 dio & terra & colles erant, ut mihi videbatur, de limo,

ἐπ' αὐτοῖς, καὶ δένδρα παντοῖα ἐπέφύκει, καὶ λάχανα
 ἐβεβλαστήκει, καὶ ἔωκει πάντα ἐξεργασμένοις· περί-
 μετρος δὲ τῆς γῆς στάδιοι διακόσιοι καὶ τεσσαράκοντα.
 ἦν δὲ ἰδεῖν καὶ ὄρνεα τὰ θαλάττια, λάρους, καὶ Ἀλκυό-
 32 νας, ἐπὶ τῶν δένδρων νεοττεύοντα. Τότε μὲν οὖν ἐπὶ πολὺ
 ἔδακρύομεν· ὕστερον δὲ ἀναστήσας τοὺς ἐταίρους, τὴν μὲν
 ναῦν ὑπεστηρίξαμεν· αὐτοὶ δὲ τὰ πυρεῖα συντρίψαντες,
 καὶ ἀνακαύσαντες, δεῖπνον ἐκ τῶν παρόντων ἐποιούμεθα.
 παρέκειτο δὲ ἄφθονα καὶ παντοδαπὰ κρέα τῶν ἰχθύων,
 καὶ ὕδωρ ἔτι τὸ ἐκ τοῦ ἑωσφόρου εἶχμεν. τῇ ἐπιούσῃ δὲ
 διαναστάντες εἴ ποτε ἀναχάνοι τὸ κῆτος, ἐωρῶμεν ἄλ-
 λοτε μὲν ὄρη, ἄλλοτε δὲ μόνον τὸν οὐρανὸν, πολλάκις δὲ
 καὶ νήσους. καὶ γὰρ ἡσθάνομεθα, φερομένου αὐτοῦ
 ὀξέως πρὸς πᾶν μέρος τῆς θαλάττης. ἐπειδὴ δὲ ἐβάδες τῇ
 διατριβῇ ἐγγιγνόμεθα, λαβὼν ἑπτὰ τῶν ἐταίρων, ἐβάδι-
 ζον ἐς τὴν ὕλην, περισκέψασθαι τὰ πάντα βουλόμενος.

7 Τὰ πυρεῖα συντρίψαντες) Τοὺς πυρεχολύτας λίθους λέγει. V.

quem glutiebat, confidentes. Igitur silva in illis & omnige-
 nae arbores nascebantur, & olera germinaverant, cultis-
 que omnia similia. Ambitus terrae illius stadia ducenta qua-
 draginta. Videre autem erat marinas aves, laros, Halcyo-
 nes, quae pullos in arboribus educerent. Tunc quidem igitur
 abunde ploravimus. Deinde vero, excitatis a me sociis,
 navem firmavimus, atque igni filicibus excusso, coenam
 de his, quae ad manum essent, paravimus: iacebant autem
 copiosae & omnis generis carnes piscium; aquam vero de
 Lucifera adhuc habebamus. Postridie cum surrexissemus,
 quoties hiaret cetus, vidimus alias quidem montes, alias
 coelum solum, saepe etiam insulas; sensimusque adeo, fer-
 ri illum celeriter in omnes maris partes. Cum iam huius
 commorationis consuetudinem quandam contraxissemus,
 assumtis septem fociis, in silvam ingressus sum, perspectu-

οὐπω δὲ ὅλους πέντε διελθὼν σταδίους, εὖρον ἱερὸν Ποσειδῶνος, ὡς ἐδήλου ἢ ἐπιγραφή, καὶ μετ' οὐ πολὺ, καὶ τάφους πολλούς, καὶ στήλας ἐπ' αὐτῶν, πλησίον τε, πηγὴν ὕδατος διαυγούς· ἐτι δὲ καὶ κυνὸς ὑλακὴν ἠκούομεν, καὶ καπνὸς ἐφαίνετο πόρρωθεν, καὶ τινα καὶ ἔπαυλιν εἰκάζομεν. Σπουδῇ οὖν βαδίζοντες, ἐφιστάμεθα 33
 πρεσβύτη καὶ νεανίσκῳ, μάλα προθύμως πρασίαν τινα ἐργαζομένοις, καὶ ὕδωρ ἀπὸ τῆς πηγῆς ἐπ' αὐτὴν διοχετεύουσιν· ἡσθέντες οὖν ἅμα, καὶ φοβηθέντες, ἔστημεν· καί κεῖνοι δὲ ταυτὸν ἡμῖν ὡς τὸ εἶκος παθόντες, ἀναυδοὶ παρεστήκεσαν· χροόνῳ δὲ ὁ πρεσβύτερος ἔφη, τίνες ὑμεῖς ἄρα ἐστέ, ᾧ ξένοι; πότερον, ἔφη, τῶν ἐναλίων δαιμόνων, ἢ ἀνθρώποι δυστυχεῖς, ἡμῖν παραπλήσιοι; καὶ γὰρ ἡμεῖς ἀνθρώποι ὄντες, καὶ ἐν γῇ τραφέντες, νῦν θαλάττιοι γεγόναμεν, καὶ συνηχόμεθα τῷ περιέχοντι τούτῳ θηρίῳ, οὐδ' ὁ πάσχομεν ἀκριβῶς εἰδότες. τέθνάναι μὲν

rus omnia. Quinque nondum integra stadia progressus, Neptuni templum inveni, ut indicabat inscriptio: neque multo post sepulcra etiam multa, & in iis columellas, atque in proximo fontem aquae pellucidae. Ad haec canis latratum audivimus, & fumus apparuit e longinquo. Habitationem etiam conicere quandam potuimus. Diligenter igitur progressi, seniori cuidam & iuveni adstitimus, studiose exercentibus hortum olitorium, atque de fonte aquam in eum derivantibus. Delectati simul & territi constitimus: & illi quoque eadem, qua nos, ratione, ut facile est ad existimandum, affecti, voce interclusa stabant. Post moram aliquam senex, Qui vos igitur estis, inquit, hospites? Utrum marini quidam daemones, an homines infelices, nobis similes? Etenim nos quoque homines nati & in terra nutriti marini iam facti sumus, & cum bellua hac, quae nos continet, natamus, nec accurate, quid de nobis fiat, scientes: mortuos enim nos esse conii-

γὰρ εἰκάζομεν, ζῆν δὲ πιστεύομεν. πρὸς ταῦτ' ἐγὼ εἶπον, καὶ ἡμεῖς τοὶ ἄνθρωποι νεήλυδες, ὦ πάτερ, ἐσμέν, αὐτῷ σκάφει πρῶην καταποθέντες. προήλθομεν δὲ νῦν, βουλόμενοι μαθεῖν τὰ ἐν τῇ ὕλῃ ὡς ἔχει. πολλὴ γάρ τις καὶ λᾶσιος ἐφαίνεται. δαίμων δὲ τις ὡς ἔοικεν ἡμᾶς ἡγάγε, σέ τε ὀψομένους, καὶ εἰσομένους ὅτι μὴ μόνοι ἐν τῷδε καθεύργμεθα τῷ θηρίῳ· ἀλλὰ Φράσον ἡμῖν τὴν σεαυτοῦ τυχὴν, ὅστις τε ὢν, καὶ ὅπως δεῦρο εἰσῆλθες. ὁ δὲ, οὐ πρότερον, ἔφη, ἐρεῖν, οὐδὲ πεύσεσθαι παρ' ἡμῶν, πρὶν ξενίων τῶν παρόντων μεταδοῦναι· καὶ λαβὼν ἡμᾶς ἡγεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν, ἐπεποιήτο δὲ αὐτάρκη, καὶ στιβάδας ἐνωκοδόμητο, καὶ τᾶλλα ἐξήρτιστο· παραβείς δὲ ἡμῖν λάχανά τε, καὶ ἀκρόρρυα, καὶ ἰχθύς, ἔτι δὲ καὶ οἶνον ἐγχεάς, ἐπειδὴ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυνθάνετο ἂν ἐπιπόνθειμεν· καὶ γὰρ πάντα ἐξῆς διηγησάμην, τὸν τε χειμῶνα, καὶ τὰ ἐν τῇ νήσῳ, καὶ τὸν ἐν τῷ αἰέρι πλοῦν,

cimus, vivere tamen credimus. Ad haec ego, Et nos sane, inquam, homines novi advenae sumus, pater, ipsa cum navi nudius tertius hausti. Modo vero progressi sumus, exploraturi haec se silva quomodo habeat: multa enim & proluxa videbatur. Duxit autem nos genius aliquis, ut ut videremus, disceremusque, non solos nos in hac includi bellua. Sed enarra tuam nobis fortunam, qui sis, & qua ratione huc intraveris? Ille vero negavit, se prius vel dicturum nobis, vel quidquam a nobis quaesiturum, quam hospitali nos munere, prout copia iam esset, impertiret; assumptosque nos in domum deduxit, quam sibi fecerat usibus satis commodam, & lectos in ea struxerat, paraveratque reliqua. Hic cum apposuisset nobis olea & arboreos fructus, & pisces, vinumque ministrasset, satiatos interrogavit, quid nobis accidisset? Hic ego ordine enarravi omnia, tempestatem, & quae in insula contingerant, & navigationem per aëra, & bellum, & reliqua

καὶ τὸν πόλεμον, καὶ τᾶλλα, μέχρι τῆς ἐς τὸ κῆτος
καταδύσεως. Ὁ δ' ὑπερθαυμάσας, καὶ αὐτὸς ἐν μέρει 34
τὰ καθ' αὐτὸν διεξήκει, λέγων, Τὸ μὲν γένος εἰμὶ, ὡς ἔ-
νοι, Κύπριος· ὁρμηθεὶς δὲ κατ' ἐμπορίαν ἀπὸ τῆς πατρί-
δος μετὰ παιδός, ὃν ὁρᾶτε, καὶ ἄλλων πολλῶν οἰκετῶν,
ἔπλεον εἰς Ἰταλίαν, ποικίλον φορτίον κομίζων ἐπὶ νεώς
μεγάλῃς, ἣν ἐπὶ στόματι τοῦ κήτους διαλελυμένην ἴσως
ἑωράκατε. μέχρι μὲν οὖν Σικελίας, εὐτυχῶς διεπλεύ-
σαμεν. ἐκείθεν δὲ ἀρπασθέντες ἀνέμῳ σφοδρῷ, τριταῖοι
ἐς τὸν Ὀκεανὸν ἀπήχθημεν, ἔνθα τῷ κήτει περιτυχόν-
τες, καὶ αὐτανόροι καταποθέντες, δύο ἡμεῖς, τῶν ἄλλων
ἀποθανόντων, ἐσώθημεν· θάψαντες δὲ τοὺς ἐταίρους, καὶ
ναὸν τῷ Ποσειδῶνι δειμάμενοι, τουτονὶ τὸν βίον ζῶμεν,
λάχανα μὲν κηπεύοντες, ἰχθῦς δὲ σιτούμενοι καὶ ἀκρό-
δρυα. πολλὴ δὲ ὡς ὁρᾶτε ἡ ὕλη, καὶ μὴν καὶ ἀμπέλους
ἔχει πολλὰς, ἀφ' ὧν ἡδιστος οἶνος γίγνεται· καὶ τὴν
πηγὴν δὲ ἴσως εἶδετε καλλίστου καὶ ψυχροτάτου ὕδατος.
εὐνὴν δὲ ἀπὸ τῶν φύλλων ποιούμεθα, καὶ πῦρ ἄφθονον

ad descensum usque in piscem. Ille vero admiratus supra
modum, vicissim ipse suas res enarravit, sic exorsus: Ge-
nere, hospites, sum Cyprius. Mercaturae causa patria egressus
cum filio, quem videtis, & servis multis aliis, in Italiam navi-
gavi, onera varia magna navi vehens, quam in ore ceti solutam
forte vidistis. Ac ad Siciliam usque feliciter navigavimus. Inde ve-
ro valido vento abrepti, tertio die in Oceanum delati sumus. Hic
incidentes in cetum, & viri cum nave glutiti, duo nos, mortuis
reliquis, servati sumus. Sepultis vero sociis, atque aede Neptuno
aedicata, hanc vitam vivimus, olera in horto colentes, in reliquo
cibo piscibus utentes & arborum fructibus. Silva autem, ut vide-
tis, prolixa, vites etiam habet multas, de quibus vinum fit sua-
vissimum. Et fontem forte vidistis pulcherrimae aquae & frigidis-
simae. Cubilia facimus de foliis, & igne utimur copioso, & aves

καίομεν, καὶ ὄρνεα δὲ θηρεύομεν τὰ εἰσπετόμενα, καὶ ζῶντας ἰχθῦς αἰγρεύομεν ἐξιόντες ἐπὶ τὰ βραγχία τοῦ θηρίου, ἐνθα καὶ λούμεθα, ὅποτεν ἐπιθυμήσωμεν. καὶ μὴν καὶ λίμνη οὐ πόρρω ἐστὶν ἀλμυρὰ, σταδίων εἴκοσι τὴν περίμετρον, ἰχθῦς ἔχουσα παντοδαπούς. ἐν ἧ καὶ νηχόμεθα, καὶ πλέομεν ἐπὶ σκάφους μικροῦ, ὃ ἐγὼ ἐναυπηγησάμην· ἔτη δὲ ἡμῖν ἐστὶ τῆς καταπόσεως ταῦτα
 35 ἑπτὰ καὶ εἴκοσι. Καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἴσως φέρειν δύναμεθα· οἱ δὲ γείτονες ἡμῖν, καὶ πάροικοι, σφόδρα χαλεποί, καὶ βαρεῖς εἰσιν, ἄμικτοί τε ὄντες, καὶ ἄγριοι. ἧ γὰρ, ἔφην ἐγὼ, καὶ ἄλλοι τινές εἰσιν ἐν τῷ κήτει; πολλοὶ μὲν οὖν, ἔφην, καὶ ἄξενοι, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλόκοτοι. τὰ μὲν γὰρ ἐσπέρια καὶ οὐραῖα τῆς ὕλης, Ταριχᾶνες οἰκοῦσιν, ἔθνος ἐγγχελυπὸν, καὶ караβοπρόσωπον, μάχιμον, καὶ θρασὺ, καὶ ὠμοφάγον. τὰ δὲ τῆς ἐτέρας πλευρᾶς, κατὰ τὸν δεξιὸν τοῖχον, Τριτωνομένδητες, τὰ μὲν ἄνω, ἀνθρώποις εἰκότες, τὰ δὲ κάτω, τοῖς γαλεώταις ἥττον μέντοι ἄδικοί εἰσι τῶν ἄλλων. τὰ λαϊὰ

aucupio capimus involantes, & vivos piscamur pisces, exeuntes in branchia belluae, ibi etiam, ubi volumus, lavamus: nam & lacus non porro est salsus, viginti stadiorum ambitu, pisces alens omnigenos, in quo natamus etiam, & in parva scapha navigamus, quam ego fabricatus sum. Anni nobis processerunt, a quo hausli sumus, septem & viginti. Ac reliqua ferre forte possumus: ast vicini nostri, qui iuxta habitant, difficiles admodum & graves sunt, infociabiles atque feri. Ecquid enim, inquam, alii quoque sunt in ceto? Multi vero, inquit, iique inhospitales, & figura horribili. Occidentales enim partes silvae & versus caudam sitas, Tarichanes [Salfamentarii] habitant, gens anguillinis oculis, & vultu cancrino, pugnax, audax, crudivora. Alterum vero latus, ad parietem dextrum, Tritonomendetes tenent, superiori parte hominibus similes, inferiore autem mustelis. Minus tamen hi iniusti

δὲ, Καρκινόχειρες, καὶ Θυννοκέφαλοι, συμμαχίαν τε
 καὶ Φιλίαν πρὸς ἑαυτοὺς πεποιημένοι. τὴν δὲ μεσόγαιαν
 νέμονται Παγουράδαι, καὶ Ψιττόποδες, γένος μάχιμον,
 καὶ δρομικώτατον. τὰ ἑῷα δὲ πρὸς αὐτῶ τῷ στόματι,
 τὰ πολλὰ μὲν, ἔρημά ἐστι, προσκλυζόμενα τῇ θαλάτ-
 τη. ὁμῶς δὲ ταῦτα ἐγὼ ἔχω. Φόρον τοῖς Ψιττόποσιν
 ὑποτελῶν ἐκάστου ἔτους, ὅστρεα πεντακόσια. Τοιαύτη 36
 μὲν ἡ χάρα ἐστίν· ἡμᾶς δὲ χρὴ ὁρᾶν ὅπως δυνησώμεθα
 τοσούτοις ἔθνεσι μάχεσθαι, καὶ ὅπως βιοτεύσωμεν.
 πόσοι δ', ἔφη ἐγὼ, οὗτοι πάντες εἰσὶ; πλείους, ἔφη,
 τῶν χιλίων. ὅπλα δὲ τίνα εἰσὶν αὐτοῖς; οὐδέν, ἔφη, πλὴν
 ὅστ' αὐτῶν ἰχθύων. οὐκοῦν, ἔφη ἐγὼ, ἄριστ' ἂν ἔχοι διὰ
 μάχης ἐλθεῖν αὐτοῖς, ἅτε οὖσιν ἀνόπλοις, αὐτοὺς γε
 ὠπλισμένους. εἰ γὰρ κρατήσομεν αὐτῶν, ἀδεῶς τολοι-
 πὸν οἰκήσομεν. ἔδοξε ταῦτα. καὶ ἀπελθόντες ἐπὶ ναῦν
 παρεσκευαζόμεθα. αἰτία δὲ τοῦ πολέμου ἔμελλεν ἔσε-
 σθαι, τοῦ Φόρου ἢ οὐκ ἀπόδοσις, ἥδη τῆς προθεσμίας

*sunt reliquis. Sinistra vero Carcinochires [cancrimani] & Thyn-
 nocephali [canicipites], qui belli societatem atque amicitiam inter
 se fecere. Mediterranea habitant Paguradae & Psittopodes, bel-
 licosum genus & cursu valens maxime. Orientales vero & vicinae
 ori partes, desertae sunt maiorem partem, quod mari alluuntur.
 Tamen haec ego habeo, Psittopodibus vestigal pendens quingenta
 quotannis ostrea. Ac talis quidem est regio. Nobis vero videndum
 est, quomodo possimus eos contra gentes pugnare, & victum quo-
 modo quaeramus. Quot vero, inquam, hi omnes sunt? Mille,
 inquit, amplius. Quae sunt illis arma? Nulla, inquit, praeter
 spinas piscium. Igitur optimum, inquam, fuerit pugna cum illis
 congregi, inermibus nempe, nos qui arma habemus. Illos enim si
 vicerimus, sine metu deinde vivemus. Sic placuit: digressiveque ad
 navem, nos paravimus. Causa belli futuri erat, vestigal
 non solutum, cuius iam dies instaret. Atque illi quidem*

- ἐνεστώσης. καὶ ὅτ' οἱ μὲν ἔπεμπον, τὸν δασμὸν ἀπαιτοῦν-
 τες· ὁ δὲ, ὑπεροπτικῶς ἀποκρινόμενος, ἀπεδίωξε τοὺς ἀγ-
 γέλους. πρῶτον οὖν οἱ Ψιττόποδες, καὶ οἱ Παγουράδαι,
 χαλεπαίνοντες τῷ Σκινθάρῳ (τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο)
 37 μετὰ πολλοῦ θορύβου ἐπήεισαν. Ἡμεῖς δὲ, τὴν ἔφοδον
 ὑποπτεύοντες, ἐξαυλισάμενοι, ἀνεμένομεν, λόχον τινα
 προτάξαντες ἀνδρῶν πέντε καὶ εἴκοσιν. εἴρητο δὲ αὐτοῖς ἐν
 τῇ ἐνέορᾳ, ἐπειδὴν ἴδωσι παρεληλυθότας τοὺς πολεμίους,
 ἐπανίστασθαι· καὶ οὕτως ἐποίησαν. ἐπαναστάντες γὰρ,
 κατόπιν ἔκοπτον αὐτοὺς, καὶ ἡμεῖς δὲ καὶ αὐτοὶ, πέντε
 καὶ εἴκοσι τὸν ἀριθμὸν ὄντες, καὶ γὰρ καὶ ὁ Σκίνθαρος,
 καὶ ὁ παῖς αὐτοῦ, συνεστρατεύοντο, ἡντιάζομεν, καὶ
 συμμιζάντες θυμῷ καὶ ῥώμῃ, διεκινδυνεύομεν. τέλος δὲ,
 τροπὴν αὐτῶν ποιησάμενοι, κατεδιώξαμεν, ἄχρι πρὸς
 τοὺς Φωλεούς. ἀπέθανον δὲ τῶν μὲν πολεμίων, ἐβδομή-
 κοντα καὶ ἑκατὸν, ἡμῶν δὲ, εἰς, καὶ ὁ κυβερνήτης τρί-
 38 γλης πλευρᾷ διαπαρεῖς τὸ μετὰφρενον. Ἐκείνην μὲν οὖν
 6 Ἐξοπισάμενοι) Γραι. ἐξαυλισάμενοι. G.

misere tributum poscentes. Illa vero superbo cum respon-
 so nuntios repulit. Primum ergo Psittopodes & Paguradae
 irati, Scintharum (hoc enim nomen viro) magno tumultu
 invaserunt. Nos vero suspicati invasionem, egressi do-
 mo expectamus, agmine praemisso virorum quinque &
 viginti, quibus praeceptum erat, ex insidiis, cum praeter-
 gressos viderent hostes, insurgerent. Et sic fecere. Insur-
 gentes enim a tergo illos ceciderunt. Nos vero quinque &
 viginti numero & ipsi, cum Scintharus ipsiusque filius una
 pugnarent, occurrimus, animoseque & fortiter confligentes
 non sine periculo pugnavimus. Tandem vero in fugam ver-
 sos persecuti sumus ad foveas suas usque. Ceciderunt ho-
 stium quidem centum & septuaginta: de nostris vero unus
 gubernator, costa triglae traiectus a tergo. Illo igitur die

τὴν ἡμέραν, καὶ τὴν νύκτα, ἐπηυλισάμεθα τῇ μάχῃ, καὶ τρόπαιον ἐστήσαμεν, ῥάχιν ξηρὰν δελφίνος ἀναπτήξαντες. τῇ ὑστεραία δὲ καὶ οἱ ἄλλοι αἰσθόμενοι παρήσαν, τὸ μὲν δεξιὸν κέρας ἔχοντες οἱ Ταριχᾶνες, ἡγήετο δὲ αὐτῶν Πήλαμος, τὸ δ' εὐώνυμον, οἱ Θυννοκέφαλοι, τὸ μέσον δὲ, οἱ Καρκινόχειρες. οἱ γὰρ Τριτωνομενότητες τὴν ἡσυχίαν ἤγον, οὐδετέροις συμμαχεῖν προαιρούμενοι. ἡμεῖς δὲ προαπαντήσαντες αὐτοῖς περὶ τὸ Ποσειδώνιον, προσεμίξαμεν, πολλῇ βοῇ χρώμενοι. ἀντήχει δὲ τὸ κῆτος ὥσπερ τὰ σπήλαια. τρεψάμενοι δὲ αὐτοὺς, ἄτε γυνῆτας, καὶ καταδιώξαντες εἰς τὴν ὕλην, τολοιπὸν ἐπεκρατοῦμεν τῆς γῆς. Καὶ μετ' οὐ πολὺ κήρυκας ἀποστεί- 39 λαντες, νεκροὺς τε ἀηροῦντο, καὶ περὶ Φιλίας διελέγοντο. ἡμῖν δὲ οὐκ ἑδόκει σπένδεσθαι· ἀλλὰ τῇ ὑστεραία χωρήσαντες ἐπ' αὐτοὺς, πάντας ἄρδην ἐξεκόψαμεν, πλὴν τῶν Τριτωνομενότητων. οὗτοι δὲ ὡς εἶδον τὰ γιγνόμενα, διαδραμόντες ἐκ τῶν βραγχίων, ἀφῆκαν αὐτοὺς εἰς τὴν

ac nocte in pugnae loco manimus, tropaeumque statuimus, spina dorſi arida delphini erecta. Poſtridie vero etiam alii, cognita re, adſunt: dextrum cornu tenentes Tarichanes duce Pelamo, ſiniſtrum vero Thynnocephali, medium Carcinochires. Tritonomendetes enim quieſcebant, neutriſ auxiliari volentes. Nos vero occurrentes illis circa Neptuni aedem, ad manus venimus, clamore utentes multo: reſonuit autem ſpeluncarum inſtar cetus. Illos autem in fugam verſos utpote nudos perſecuti in ſilvam, campum obtinuimus. Neque multo poſt, caduceatoribus miſſis, & mortuos tollunt, & agunt de amicicia. Sed nobis non placuit ſoedus: quin poſtridie eius diei contra illos proſecti confer- tim omnes delevimus, praeter Tritonomendetas. Hi enim, quid fieret animadverſo, curſu petitis branchiis, in mare

- θάλατταν. ἡμεῖς δὲ τὴν χώραν ἐπελθόντες, ἔρημον ἥδη οὖσαν τῶν πολεμίων, τὸ λοιπὸν ἀδεῶς κατωκοῦμεν, τὰ πολλὰ γυμνασίοις τε καὶ κυνηγεσίοις χρώμενοι, καὶ ἀμπελουργοῦντες, καὶ τὸν καρπὸν συγκομιζόμενοι τὸν ἐκ τῶν δένδρων· καὶ ὅλως, ἐώκειμεν τοῖς ἐν δεσμωτηρίῳ μεγάλῳ καὶ ἀφύκτῳ τρυφῶσι, καὶ λελυμένοις. ἐνιαυτὸν μὲν οὖν, καὶ μῆνας ὀκτὼ τοῦτον διήγομεν τὸν τρόπον.
- 40 Τῷ δ' ἐνάτῳ μηνί, πέμπτῃ ἰσταμένου, περὶ τὴν δευτέραν τοῦ στόματος ἀνοίξιν, (ἅπαξ γὰρ δὴ τοῦτο κατὰ τὴν ἄρην ἐκάστην ἐποίει τὸ κῆτος, ὥστε ἡμᾶς πρὸς τὰς ἀνοίξεις τεκμαίρεσθαι τὰς ἄρας) περὶ οὖν τὴν δευτέραν, ὡς ἔφην, ἀνοίξιν, ἄφνω βοή τε πολλή, καὶ θόρυβος ἠκούετο, ὥσπερ κελεύσματα, καὶ εἰρεσῖαι. ταραχθέντες οὖν, ἀνείρπυσάμεν ἐπ' αὐτὸ τὸ στόμα τοῦ θηρίου, καὶ στάντες ἐντὸς τῶν ὀδόντων καθωρῶμεν ἀπάντων ὧν ἐγὼ εἶδον θεαμάτων παραδοξότατον, ἀνδρας μεγάλους ὅσον

inde defilierunt. Nos vero tota lustrata regione, quae iam vacua esset hostibus, reliquo tempore metus expertes habitabamus, exercitationibus multum utentes & venatu, vineasque colentes, & fructum comportantes ex arboribus; & in univcrsum similes videbamus hominibus in magno quodam carcere, unde fuga non est, delicate viventibus ac solutis. Annum igitur & menses octo ad hunc modum vixeramus. Sed noni mensis die quinto decimo, circa secundam oris apertionem, (semel enim in singulas horas hoc faciebat cetus, ut illis hiatibus signare horas possemus) circa secundum ergo, ut dicebam, hiatum multus subito clamor, tumultusque exauditur, qualis celeusmatum atque remorum. Perturbati ergo erepsimus in ipsum os bestiae, stantesque intra dentes spectamus omnia: spectaculum nempe omnium, quae vidi ego, maxime admirabile, homines

ἡμισταδιαίους τὰς ἡλικίας, ἐπὶ νήσων μεγάλων προσ-
πλέοντας, ὥσπερ ἐπὶ τριηρῶν. οἶδα μὲν ἀπίστοις εἰκότα
ιστορήσων, λέξω δ' ὅμως. Νῆσοι ἦσαν ἐπιμήκεις μὲν, οὐ
πάνυ δὲ ὑψηλαί, ὅσον ἑκατὸν σταδίων ἐκάστη τὴν περί-
μετρον. ἐπὶ δ' αὐτῶν ἔπλεον τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἀμφοῖ
τοὺς εἴκοσι καὶ ὀκτώ. τούτων δὲ οἱ μὲν παρ' ἑκάτερα τῆς
νήσου καθήμενοι, ἐφεξῆς ἐκωπηλάτου, κυπαρίσσοις
αὐτοκλάδοις μεγάλαις, καὶ αὐτοκόμοις, ὥσπερ εἰ ἐρετ-
μοῖς. κατόπιν δὲ ἐπὶ τῆς πρύμνης, ὡς ἐδόκει, κυβερνήτης
ἐπὶ λόφου ὑψηλοῦ εἰστήκει, χαλκοῦν ἔχων πηδάλιον,
σταδιαῖον τὸ μήκος. ἐπὶ δὲ τῆς πύρας, ὅσον τεσσαρά-
κοντα ὠπλισμένοι αὐτῶν ἐμάχοντο, πάντα εἰκότες ἀν-
θρώποις, πλὴν τῆς κόμης. αὕτη δὲ πῦρ ἦν, καὶ ἐκαίετο,
ὥστε οὐδὲ κορύθων ἐδέοντο. ἀντὶ δὲ ἰστίων, ὁ ἄνεμος ἐμπί-
πτων τῇ ὕλῃ, πολλῇ ἐνούσῃ ἐν ἐκάστῃ, ἐκόλπου τε αὐ-
τὴν, καὶ ἔφερε τὴν νῆσον, ἣ ἐθέλει ὁ κυβερνήτης. κελευ-

14 Κορύθων εἰδόντο) Τὸ τοῦ Ὁ- Δαῖε οἱ ἐκ κόρυθες τε καὶ ἀσπίδος
μήρου διαγελᾷ περὶ Διομήδους, τὸ ἀχάματον πῦρ.

magnos quantum est dimidium stadium, magnis in insulis
tanquam triremibus adnavigantes. (Novi, me incredibilibus
similia referre; dicam tamen.) Insulae erant longae illae
quidem, sed non vehementer altae, stadiorum circiter cen-
tum ambitu. In his navigabant virorum illorum ad duode-
triginta. Horum porro alii ad utrumque insulae latus dein-
ceps affidentes, ut remos trahebant cupressos magnas ipsis
cum ramis atque foliis. In posteriori vero parte, in puppi,
ut videbatur, gubernator excelsus in colle stabat, aeneum
tractans gubernaculum stadii longitudine. In prora autem
eorum quadraginta circiter armati pugnabant, similes us-
quequaque hominibus, praeterquam comis: pro his enim
ignis erat, isque ardens. Itaque galeis opus non habebant.
Pro velis vero irruens in silvam, quae multa in unaqua-
que erat, ventus, sinuabat illam, impellebatque, quo vel-

στῆς δ' ἐΦειστήκει αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὴν εἰρεσίαν ὀξέως
 41 ἐκινούντο, ὥσπερ τὰ μακρὰ τῶν πλοίων. Τὸ μὲν οὖν
 πρῶτον δύο ἢ τρεῖς ἐωρῶμεν. ὕστερον δ' ἐΦάνησαν ὅσον
 ἑξακόσιοι. καὶ διαστάντες, ἐπολέμουν, καὶ ἐναυμάχουν.
 πολλαὶ μὲν οὖν ἀντίπρωροι συνηράσσοντο ἀλλήλαις,
 πολλαὶ δὲ καὶ ἐκβληθεῖσαι κατεδύοντο. αἱ δὲ συμπλε-
 κόμεναι, καρτερῶς διηγωνίζοντο, καὶ οὐ ῥαδίως ἀπελύ-
 οντο. οἱ γὰρ ἐπὶ τῆς πρώρας τεταγμένοι, πᾶσαν ἐπεδεί-
 κνυτο προθυμίαν, ἐπεμβαίνοντες, καὶ ἀναιροῦντες. ἐζώ-
 γρει δὲ οὐδεῖς. ἀντὶ δὲ χειρῶν σιδηρῶν, πολύποδας με-
 γάλους ἐκδεδεμένους ἀλλήλοις ἐπερρίπτουν. οἱ δὲ περι-
 πλεκόμενοι τῇ ὕλῃ, κατεῖχον τὴν νῆσον. ἔβαλλον μὲν-
 42 τοι καὶ ἐτίτρωσκον ὀστρέοις τε ἀμαξοπληθέσι, καὶ σπόγ-
 γοις πλεθρίαίσις. Ἦγεῖτο δὲ τῶν μὲν, Αἰολοκένταυρος,
 τῶν δὲ, Θαλασσοπότης· καὶ μάχη αὐτοῖς ἐγεγένητο,

let gubernator, insulam. Hortator autem illis stabat, atque insulae, velut naves longae, ad remigium celeriter movebantur. Ac primo duas aut tres videbamus: deinde apparere vel sexcentae, quae intervallo capto proelium committerent, & pugnarent classibus. Multae igitur adversis proris concurrebant, multae ab impulsu vehementi submergebantur: aliae sibi implicitae pugnabant fortiter, nec facile exsolvebantur. Constituti enim in prora alacritatem ostendebant maximam, transilientes in naves alienas, & caedem ibi edentes: captivum quidem duxit nemo. Pro ferreis manibus polypodas magnos, revinctos sibi invicem iniiciebant, qui silvam complexi retinerent insulam. Iactabant vero ostrea, quae singula plaustrum implerent, & iugeri magnitudine spongas, iisque se invicem vulnerabant. Dux erat alterius classis Aeolocentaurus, alterius Thalassopotes [*Maris potor*]. Pugna inter illos exorta, ut videtur,

ὥς ἐδόκει, λείας ἕνεκα· ἐλέγετο γὰρ ὁ Θαλασσοπότης
πολλὰς ἀγέλας δελφίνων τοῦ Αἰολοκενταύρου ἐληλα-
κέναι, ὡς ἦν ἀκούειν ἐπικαλούντων ἀλλήλοις, καὶ τὰ
ὀνόματα τῶν βασιλέων ἐπιβωμμένων. τέλος δέ, νικῶσιν
οἱ τοῦ Αἰολοκενταύρου. καὶ νήσους τε τῶν πολεμίων κα-
ταδύουσιν ἀμφὶ τὰς πεντήκοντα, καὶ ἑκατόν· καὶ ἄλ-
λας τρεῖς λαμβάνουσιν αὐτοῖς ἀνδράσιν. αἱ δὲ λοιπαί,
πρύμναν κρουσάμεναι, ἔΦευγον. οἱ δέ, μέχρι τινὸς διώ-
ξαντες, ἐπειδὴ ἑσπέρα ἦν, τραπόμενοι πρὸς τὰ ναυάγια,
τῶν πλείστων ἐπεκράτησαν, καὶ τὰ ἑαυτῶν ἀνείλοντο.
καὶ γὰρ ἐκείνων κατέδυσαν νῆσοι οὐκ ἐλάττους τῶν ὀγ-
δοήκοντα. ἔστησαν δὲ καὶ τρόπαιον τῆς νησομαχίας, ἐπὶ
τῇ κεφαλῇ τοῦ κήτους μίαν τῶν πολεμίων νῆσον ἀνα-
σταυρώσαντες. ἐκείνην μὲν οὖν τὴν νύκτα περὶ τὸ Θηρίον
ἠυλίσαντο, ἐξάψαντες αὐτοῦ τὰ ἀπόγεια, καὶ ἐπ' ἀγ-
κυρῶν πλησίον ὀρμισάμενοι. καὶ γὰρ ἀγκύραις ἐχρῶντο
μεγάλαις, ὑαλίαις, καρτεραῖς. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ θύσαν-

fuerat de praeda. Dicebatur enim Thalassopotes greges mul-
tos delphinorum Aeolocentauri abegisse, quantum audire
dabatur, cum inclamarent sibi invicem, & regum nomina
appellarent. Tandem vincunt Aeolocentauri *milites*, atque
insulas hostium demergunt centum circiter & quinquaginta,
tres alias cum ipsis viris capiunt: reliquae remis inhi-
bentes fugiunt. Hi vero aliquo usque eos persecuti, sub
vesperam conversi ad naufragia, pleraque in suam potesta-
tem redegerunt, & receperunt sua: nam ipsorum quoque
insulae octoginta non minus submersae fuerant. Statuerunt
vero tropaeum pugnae insularis, una insularum hostilium
in capite ceti suspensa. Illam igitur noctem circa belluam,
revinctis ab ea retinaculis, & iactis circa ancoris, transege-
re: nam ancoris quoque utebantur magnis, vitreis, validis.

τες ἐπὶ τοῦ κήτους, καὶ τοὺς οἰκείους θάψαντες ἐπ' αὐ-
τοῦ, ἀπέπλεον ἠδόμενοι, καὶ ὥσπερ Παιᾶνας ᾄδοντες,
ταῦτα μὲν τὰ κατὰ τὴν νησομαχίαν γιγνόμενα.

Postridie vero re sacra in ceto peracta, sepulstisq; in eo
fuis, solverunt laeti, & velut paeanas canentes. Ista sunt
circa insularem pugnam gesta.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

ΤΟ δ' ἀπὸ τούτου μηκέτι φέρων ἐγὼ τὴν ἐν ταῖς κήτει δαίταιν, ἀχθόμενός τε τῇ μονῇ, μηχανὴν τινα ἐζήτουν, δι' ἧς ἂν ἐξελθεῖν γένοιτο. καὶ τὰ μὲν πρῶτον, ἔδοξεν ἡμῖν διορύξασσι κατὰ τὸν δεξιὸν τοῖχον, ἀποδράναι καὶ ἀρξάμενοι διεκόπταμεν. ἐπεὶ δὲ προελθόντες ὅσον πέντε σταδίους, οὐδὲν ἠνύομεν, τοῦ ὀρύγματος ἐπαυσάμεθα. τὴν δὲ ὕλην καῦσαι διέγνωμεν. οὕτω γὰρ ἂν τὸ κῆτος ἀποθάνειν. εἰ δὲ τοῦτο γένοιτο, ραδία ἔμελλεν ἡμῖν ἔσσεσθαι ἡ ἔξοδος. ἀρξάμενοι οὖν ἀπὸ τῶν οὐραίων, ἐκαίομεν καὶ ἡμέρας μὲν ἑπτὰ καὶ νύκτας ἴσας ἀνακρήτῳ εἶχε τοῦ καύματος· ὀγδόῃ δὲ καὶ ἐννάτῃ συνίεμεν αὐτοῦ νοσοῦντος· ἀργότερον γοῦν ἀνέχασκε καὶ εἶποτε ἀναχάνοι, ταχὺ συνέμυε. δεκάτῃ δὲ καὶ ἐνδεκάτῃ τέλεον ἀπενεκροῦτο, καὶ

VERAE HISTORIAE LIBER SECUNDUS.

AΒ hoc inde tempore cum non amplius ferrem illam inceto vivendi rationem, & commoratione illa gravarer; exeundi aliquam rationem machinabar. Ac primo quidem placuit dextro pariete perfosso aufugere: iamque excidere illud coeperamus. Cum vero ad quinque stadia progressi nihil efficeremus, fodiendi consilio abiecto, incendere silvam statuimus: ita quippe morituram belluam, quo facto facilem nobis futurum exitum. A caudinis igitur partibus initio facto eam incendimus: ac septem dies totidemque noctes non sensit ardorem, octavo autem nonoque aegrotare eum intelleximus: hiabat enim tardius, & si hiarer, statim os claudebat. Decimo undecimoque plane iam ad mor-

δυσῶδες ἦν. τῇ δωδεκάτῃ δὲ μόγῃς ἐνόησαμεν ὥς, εἰ μὴ
 τις χανόντος αὐτοῦ ὑποστηρίξειε τοὺς γομφίους, ὥστε
 μηκέτι συγκλεῖσαι, κινδυνεύσομεν κατακλεισθέντες ἐν
 νεκρῷ αὐτῷ ἀπολέσθαι· οὕτω δὴ τὸ στόμα μεγάλας
 δοκοῖς διερείσαντες, τὴν ναῦν ἐπεσκευάζομεν, ὕδωρ τε ὥς
 ὅτι πλεῖστον ἐμβαλλόμενοι, καὶ τᾶλλα ἐπιτήδεια. κυ-
 βερνήσειν δ' ἔμελλεν ὁ Σκίνθαρος· τῇ δ' ἐπιούσῃ, τὸ μὲν
 2 ἤδη τεβνῆκει. Ἡμεῖς δ' ἀνελκυσαντες τὸ πλοῖον, καὶ διὰ
 τῶν ἀραιωμάτων διαγαγόντες, καὶ ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξά-
 ψαντες, ἡρέμα καθήκαμεν ἐς τὴν θάλατταν· ἐπιβάντες
 δ' ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ θύσαντες τῷ Ποσειδῶνι, αὐτοῦ παρὰ
 τὸ τρώπαιον, ἡμέρας τρεῖς ἐπαυλισάμενοι, (ἡνεμία γὰρ
 ἦν) τῇ τετάρτῃ ἀπεκλείσαμεν. ἔνθα δὲ πολλοὺς τῶν ἐκ
 τῆς ναυμαχίας νεκροῖς ἀπηγνῶμεν, καὶ προσπαέλλομεν.
 καὶ τὰ σώματα καταμετροῦντες, ἐθαυμάζομεν. καὶ
 ἡμέρας μὲν τινὰς ἐπλέομεν, ἐνκράτω αἶρος χράμενοι· ἔπει-

tem spectabat, atque olebat mala. Duodecimo vix tandem
 animadvertimus, nisi quis illo hiantе discunearet maxilla-
 res, quo minus claudere illos posset, periculum esse, ne in-
 clusi in cadavere una periremus. Itaque ore illius magnis
 trabibus discuneato, navem paravimus, & aqua quam plu-
 rima imposita, & necessariis reliquis: gubernatus autem
 erat Scintharus. Proxima luce cetus quidem iam erat mor-
 tuus. Nos vero extractum navigium, & per dentium in-
 terstitia traductum, suspensumque a densibus placide in
 mare demisimus. Tum tergo conscenso, sacraque re Ne-
 ptuno facta, ibidem prope tropaeum commorati triduo,
 quod malacia esset, quarto solvimus. Hic in multos de na-
 vali illo proelio mortuos incidimus, offendimusque, ac di-
 mensi corpora cum admiratione sumus. Ac dies quidem
 aliquot navigavimus aëre temperato usi; deinde borea flan-

τα βορέου σφοδρῶ πνεύσαντος, μέγα κρύος ἐγένετο, καὶ ὑπ' αὐτοῦ πᾶν ἐπάγη τὸ πέλαγος, οὐκ ἐξεπιτολῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐς βάθος, ὅσον ἐς τετρακοσίας ὀργυίας ὥστε καὶ ἀποβάντας διαθεῖν ἐπὶ τοῦ κρυστάλλου. ἐπιμένοντος οὖν τοῦ πνεύματος φέρειν οὐ δυνάμενοι, τοιοῦνδ' ἐπενοήσαμεν. (ὁ δὲ τὴν γνώμην ἀποφηνάμενος, ἦν ὁ Σκίνθαρος.) σκάψαντες γὰρ ἐν τῷ ὕδατι σπήλαιον μέγιστον, ἐν τούτῳ ἐμείναμεν ἡμέρας τριάκοντα, πῦρ ἀνακαίοντες, καὶ σιτούμενοι τοὺς ἰχθύς· εὐρίσκομεν δὲ ἀνορύττοντες. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐπέλιπε τὰ ἐπιτήδεια, προσελθόντες, καὶ τὴν ναῦν πεπηγυῖαν ἀνασπᾶσαντες, καὶ πετάσαντες τὴν ὀρόνην, ἐσυρόμεθα ὥσπερ πλέοντες λείας καὶ προσηνῶς, ἐπὶ τοῦ πάγου διολισθαίνοντες. ἡμέρα δὲ πέμπτη ἀλέα τε ἦν, καὶ ὁ πάγος ἐλύετο, καὶ ὕδωρ πάντα αὖθις ἐγίγνετο. Πλεύσαντες δὲ ὅσον τριακοσίους 3 σταδίους, ἤσῳ μικρᾷ καὶ ἐρήμῃ προσηνέχθημεν, ἀφ'

8 Πῦρ ἀνακαίοντες) Εἴτα βαμολόχε, οὐκ ἐμελλεν ὁ πάγος θαλάσσης τῇ πυρὶ εἰς ὕδωρ αὖθις μεταποιεῖσθαι, καὶ πᾶς οὐχὶ κατακλυ-

σθίντες τίλειν ἀπώλλεσθαι; ὥστε ἀπίθανος ἢ πλάσις παρὰ τὸ τῇ φύσει σου πρόσφορον. V.

te vehementi, frigus magnum oritur, a quo totum mare congelatur, non in extremitate modo, sed in profundum etiam ad trecentos circiter passus, ita ut egredi per glaciem discurreremus. Durante autem vento, cum ferre non possemus, tale quid excogitamus, consilii auctore Scimharo. Effosso intra aquam specu maximo, triginta in hoc dies mansimus, accenso igni, in cibo utentes piscibus, quos inter fodiendum inveniebamus. Deficientibus vero iam necessariis, aggressi navem gelu firmatam extraximus, passoque velo, vehimur quasi navigantes levi blandoque motu labentes per glaciem. Quinto inde die aestus fit, solvitur glacies, in aquam redeunt omnia. Trecenta ferme stadia navigaveramus, cum delati sumus ad insulam parvam ac de-

ἧς ὕδωρ λαβόντες (ἐπελελοίπει γὰρ ἡδὴ) καὶ δύο ταύ-
 ρους ἀγρίους κατατοξεύσαντες, ἀπεπλευσάμεν. οἱ δὲ
 ταῦροι οὗτοι, τὰ κέρατα οὐκ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς εἶχον, ἀλλ'
 ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὥσπερ ὁ Μῶμος ἡξίου. μετ' οὐ
 πολὺ δὲ εἰς πέλαγος ἐμβαίνομεν, οὐχ ὕδατος, ἀλλὰ
 γάλακτος. καὶ νῆσος ἐν αὐτῷ ἐφαίνετο λευκὴ, πλήρης
 ἀμπέλων. ἦν δὲ ἡ νῆσος, τυρὸς μέγιστος, πάνυ συμπε-
 πηγώς, ὡς ὕστερον ἐμφαγόντες ἐμάθομεν, σταδίων εἰ-
 κοσιπέντε τὸ μέγεθος· αἱ δ' ἀμπελοὶ, βοτρυῶν πλήρεις·
 οὐ μέντοι οἶνον, ἀλλὰ γάλα ἐξ αὐτῶν ἀπεθλίβομεν·
 ἱερὸν δ' ἐν μέσῃ τῇ νήσῳ ἀνωκοδόμητο, Γαλατείας τῆς
 Νηρηίδος, ὡς ἐδήλου τὸ ἐπίγραμμα. ὅσον οὖν χρόνον ἐκεῖ
 ἐμείναμεν, ὅψον μὲν ἡμῖν καὶ σιτίον ἡ γῆ παρέιχε, ποτὸν
 δὲ τὸ ἐκ τῶν βοτρυῶν γάλα. βασιλεύειν δὲ τούτων τῶν
 χωρίων ἐλέγετο Τυρῶ ἡ Σαλμωνέως, μετὰ τὴν ἐντεῦθεν
 ἀπαλλαγὴν, ταύτην παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος λαβοῦσα
 4 τὴν τιμὴν. Μείναντες δ' ἡμέρας ἐν τῇ νήσῳ πέντε, τῇ

fertam. Hic aqua hausta, iam enim defecerat, confectisque
 sagittarum ope silvestribus duobus bubus, rursum naviga-
 vimus. Hi vero tauri non in capite habebant cornua, sed,
 quod Momus censebat, sub oculis. Non ita multo post in
 pelagus intramus non aquae illud, sed lactis. Insula in eo
 conspiciebatur, plena vitibus. Erat autem haec insula, ca-
 seus maximus plane compactus, uti postea edendo exper-
 ti sumus, stadiorum quinque & viginti magnitudine: vi-
 tes porro uvis indutae. Verum non vinum inde, sed lac
 expressimus. Aedes in media insula exstructa erat Galateae
 [Lactae] Nereidis, quod indicabat inscriptio. Quamdiu igitur
 ibi mansimus, cibum pariter atque opsonia terra no-
 bis praebeuit, potum vero lac de uvis. Regnare his regio-
 nibus dicebatur Tyro [Caeae] Salmonei filia, hunc sibi ho-
 norem, postquam hinc discessit, nata. Morati in insula dies

ἕκτη ἐξωρμίσαμεν, αὔρας μὲν τινος παραπεμπούσης, λειοκύμονος δὲ οὔσης τῆς θαλάττης. τῇ ὀγδόῃ δὲ ἡμέρᾳ πλέοντες, οὐκ ἔτι διὰ τοῦ γάλακτος, ἀλλ' ἤδη ἐν ἀλμυρῷ καὶ κυανῷ ὕδατι, καθορῶμεν ἀνθρώπους πολλούς, ἐπὶ τοῦ πελάγους διαβέοντας, ἅπαντα ἡμῖν προσεικότας, καὶ τὰ σώματα, καὶ τὰ μεγέθη, πληρὴ μόνων τῶν ποδῶν ταῦτα γὰρ Φέλλινα εἶχον· ἀφ' οὗ δὴ, οἶμαι, καὶ ἐκαλοῦντο Φελλόποδες. ἐθαυμάζομεν σὺν ἰδόντες οὐ βαπτιζομένους, ἀλλ' ὑπερέχοντας τῶν κυμάτων, καὶ ἀδεῶς ὁδοιποροῦντας· οἱ δὲ καὶ προσήεσαν, καὶ ἡσπάζοντο ἡμᾶς Ἑλληνικῇ Φωνῇ, ἔλεγόν τε εἰς Φελλῶν τὴν αὐτῶν πατρίδα ἐπείγεσθαι· μέχρι μὲν δὴ τινος συνωδοιπόρου ἡμῖν παραβέοντες· εἶτα ἀποτραπόμενοι τῆς ὁδοῦ, ἐβάδιζον, εὐπλοῖαν ἡμῖν ἐπευξάμενοι. μετ' ὀλίγον δὲ, πολλαὶ νῆσοι ἐφαινόντο· πλησίον μὲν ἐξ ἀριστερῶν ἡ Φελλῶ, ἐς ἣν ἐκεῖνοι ἔσπευδον, πόλις ἐπὶ μεγάλαι καὶ

quinque, sexto solvimus, aura quidem nos quadam prosequente, non nisi levibus tamen fluctibus moto mari. Octavo die, non iam lacteo navigantes, sed salso mari & caeruleo, videmus homines multos per mare currentes, omni ex parte nobis similes, corporibus & statura, pedibus solum exceptis: hos enim habent ex subere, a quo nempe etiam appellantur, puto, Phellopodes [*suberipedes*.] Miramur igitur, cum videmus, illos non mergi, sed eminentes super fluctus, ac sine metu viam facientes. Atque adeunt nos etiam, & Graeca lingua salutant, dicuntque, in suam se patriam Phello [*suberium*] contendere. Et aliquousque iuxta currentes nobiscum iter faciunt: deinde diverſi abeunt, felicem nobis navigationem precati. Post paulo insulae apparent multae: in proximo ad sinistram Phello, in quam illi festinabant, urbs in magno & rotun-

στρογγύλου Φελλοῦ κατοικουμένη. πόρρωθεν δὲ, καὶ μάλλον ἐν δεξιᾷ πέντε μέγισται καὶ ὑψηλότεραι, καὶ 5 πῦρ πολὺ ἀπ' αὐτῶν ἀνεκαίετο. Κατὰ δὲ τὴν πρῶραν, μία πλατεῖα, καὶ ταπεινὴ, σταδίους ἀπέχουσα οὐκ ἐλάττους πεντακοσίων. ἤδη δὲ πλησίον τε ἦμεν, καὶ θαυμαστή τις αὔρα περιέπνευσεν ἡμᾶς, ἡδεῖα, καὶ εὐώδης, οἷαν Φησὶν ὁ συγγραφεὺς Ἡρόδοτος, ἀπόζειν τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας. οἷον γὰρ ἀπὸ ῥόδου, καὶ ναρκίσσου, καὶ ὑακίνθου, καὶ κρίνων, καὶ ἰῶν, ἔτι δὲ μυρσίνης, καὶ δάφνης, καὶ ἀμπελάνθης, τοιοῦτον ἡμῖν τὸ ἥδυν προσέβαλλεν· ἡσθέντες δὲ τῇ ὁσμῇ, καὶ χρηστὰ ἐκ μακρῶν πόνων ἐλπίσαντες, κατ' ἀλίγον ἤδη πλησίον τῆς νήσου ἐγγιγνόμεθα. ἔνθα δὴ καὶ καθεωρῶμεν λιμένας τε πολλοὺς περὶ πᾶσαν ἀκλύστους καὶ μεγάλους, παταμούς τε διαυγείς ἐξίοντας ἡρέμα ἐς τὴν θάλατταν· ἔτι δὲ λειμῶνας, καὶ ὕλας, καὶ ὄρνεα μουσικὰ, τὰ μὲν ἐπὶ τῶν ἡϊόνων ἄδοντα, πολλὰ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κλάδων. ἀὴρ δὲ κοῦφος καὶ

do subere aedificata: at e longinquo & dextrorsum magis quinque maximae atque altissimae, in quibus ignis ardebat multus. Versus proram lata una & humilis, stadiis distans non minus quingentis. Iam vero prope eramus, & aura circa nos spirabat admirabilis, suavis, & odora, qualem Herodotus historicus spirare ait a felici Arabia. Quale enim a rosa, & narcisso, & hyacintho, & liliis, & violis, myrtō praeterea & lauro, atque vitis flore, tam suave quiddam ad nares nobis accidit. Delectati odore & optima quaeque post longos labores dum speramus, brevissimo iam intervallo absumus ab insula. Hic & portus videmus multos circum circuitos a fluctibus & spatiosos, fluminaque pellucida placide exeuntia in mare: ad haec prata, & silvas, & cantrices aves, tum in litoribus canentes, tum multas in ramis. Aër por-

εὐπνοὺς περιεκέχυτο τὴν χώραν· καὶ αὖραι δὲ τινες ἡδέϊαι διαπνέουσαι, ἡρέμα τὴν ὕλην διεσάλευον· ὥστε καὶ ἀπὸ τῶν κλάδων κινουμένων, τερπνὰ καὶ συνεχῇ μέλη ἀπεσφρίζετο, εἰκότα τοῖς ἐπ' ἐρημίας αὐλήμασι τῶν πλαγίων αὐλῶν. καὶ μὴν καὶ βοὴ σύμμικτος ἠκούετο, οὐ θορυβώδης, ἀλλ' οἷα γένοιτ' ἂν ἐν συμποσίῳ, τῶν μὲν αὐλούντων, ἄλλων δὲ ἐπαινούντων, ἐνίων δὲ κροτούντων πρὸς αὐλὸν, ἢ κιθάραν. Τούτοις ἅπασι κηλούμενοι, κατ- 6 ἤχθημεν· ὀρμίσαντες δὲ τὴν ναῦν ἀπεβαίνομεν, τὸν Σκίνθαρον ἐν αὐτῇ, καὶ δύο τῶν ἐταίρων ἀπολιπόντες. προΐόντες δὲ διὰ λειμῶνος εὐανθοῦντος, ἐντυγχάνομεν τοῖς Φρουροῖς καὶ περιπόλοις· οἱ δὲ δῆσαντες ἡμᾶς ῥοδίνοις στεφάνοις, οὗτος γὰρ μέγιστος παρ' αὐτοῖς δεσμός ἐστιν, ἀνῆγον ὥς τὸν ἄρχοντα παρ' ᾧν δὴ καθ' ὁδὸν ἠκούσαμεν, ὥς ἡ μὲν νῆσος εἴη τῶν Μακάρων προσαγορευομένων, ἄρχαι δὲ ὁ Κρῆς Ραδάμανθους. καὶ δὴ ἀναχθέντες ὥς αὐτὸν, ἐν

Ι Περιεκέχυτο· Ἀπὸ τοῦ περιέ-
χεν, ὑπέλυφε, περιέβαλλεν, περι-
ελάμαζεν. V. (περιλίμναζεν. V.)

II Εὐανθοῦς) Γράφεται εὐάνθη-
τος. (leg. εὐανθοῦντος, ut in C.
exstat.)

ro levis & molliter spirans circumfusus regioni erat, atque aurae quaedam suaves leni flatu silvam motabant. Itaque & a ramis motis, iucunda perpetuaque cantica fibilabant, similia cantibus, qui ab obliquis fistulis in loco deserto reduntur. Sed clamor etiam mixtus exaudiebatur, non ille tumultuosus; sed qualis oriatur in convivio, instantibus aliis tibias, aliis laudantibus, plaudentibus ad tibiam citharamve aliis. Hisce omnibus dum demulcemur, allabimur; firmataque in portu navi, exscendimus, relictis in ea Scintharo cum duobus sociis. Progressi per pratum floridum; in praefidiarios litorisque custodes incidimus, qui roseis nos coronis vinctos (durissimum hoc apud illos vinculum est) ad principem abduxere: a quibus in via audivimus, hanc esse Beatorum, qui vocantur, insulam, imperitare in ea Rhadamanthum. Iam deducti ad illum, quarti stetimus

- 7 τάξει τῶν δικαζομένων ἕστημεν τέταρτοι. Ἦν δὲ ἡ μὲν
 πρώτη δίκη, περὶ Αἴαντος τοῦ Τελαμῶνος, εἴτε χρὴ αὐ-
 τὸν συνεῖναι τοῖς ἥρωσιν, εἴτε καὶ μὴ κατηγορεῖτο δὲ αὐ-
 τοῦ, ὅτι μεμνηοί, καὶ ἑαυτὸν ἀπεκτόνοι· τέλος δὲ, πολ-
 λῶν ῥηθέντων, ὁ Ῥαδάμανθς ἀπεφαίνετο, νῦν μὲν αὐ-
 τὸν πίομενον τοῦ ἐλλεβόρου, παραδοῖναι Ἱπποκράτει
 τῷ Κῳῳ ἱατρῷ, ὕστερον δὲ σωφρονήσαντα, μετέχειν τοῦ
 8 συμποσίου. Δευτέρα δὲ ἦν κρίσις ἐρωτικῇ, Θησέως καὶ
 Μενελάου περὶ τῆς Ἑλένης διαγωνιζομένων, ποτέρῳ αὐ-
 τὴν χρὴ συνοικεῖν. καὶ ὁ Ῥαδάμανθς, ἐδίκασε Μενελάῳ
 συνεῖναι αὐτὴν, ἅτε καὶ τοσαῦτα πονήσαντι, καὶ κινδυ-
 νεύσαντι τοῦ γάμου ἕνεκεν· καὶ γὰρ αὐτῷ Θησεῖ καὶ
 ἄλλας εἶναι γυναῖκας, τὴν τε Ἀμαζόνα, καὶ τὰς τοῦ
 9 Μίνως θυγατέρας. Τρίτη δ' ἐδίκασθη περὶ προεδρίας,
 Ἀλεξάνδρῳ τε τῷ Φιλίππου, καὶ Ἀννίβᾳ τῷ Καρχη-
 δονίῳ. καὶ ἔδοξε προεχεῖν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ θρόνος αὐ-
 10 τῷ ἐτέθη παρὰ Κύρον τὸν Πέρσῃν, τὸν πρότερον. Τέταρ-

in serie eorum, qui iudicandi erant. Primum iudicium erat de Telamonio Aiace, utrum par sit, eum versari cum Heroibus, necne? Accusabatur autem hoc nomine, quod furiosus fuisset, atque ipse manus sibi intulisset. Tandem cum multa utrinque dicta essent, pronuntiavit Rhadamanthus, *Iam quidem helleboro potio traderetur Hippocrati Coo Medico, in posterum ubi respuisset, convivio adhiberetur.* Alterum erat amatorium iudicium, Theseo & Menelao de Helena contententibus, cum utro ea habitare deberet? iudicavitque Rhadamanthus, *illam esse cum Menelao, qui nuptiarum illius causa tot labores, pericula tot, subisset. Etenim Theseo alias esse mulieres, Amazonem illam, & Minois filias.* Tertia causa iudicata est de loco antiquiore inter Alexandrum Philippi & Hannibalem Carthaginensem, & primas deberi, visum est, Alexandro, ac sella ei posita iuxta Cyrum maiorem Per-

τοὶ δ' ἡμεῖς προσηνέχθημεν. καὶ ὁ μὲν ἤρετο, τί παθόν-
τες, ἔτι ζῶντες ἱεροῦ χωρίου ἐπιβαίημεν· ἡμεῖς δὲ πάντα
ἐξῆς διηγησάμεθα. οὕτω δὲ μεταστησάμενος ἡμᾶς, ἐπὶ
πολὺν χρόνον ἐσκέπτετο, καὶ τοῖς συνέδροις ἐκοινοῦτο περὶ
ἡμῶν. συνήδρευον δὲ ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ Ἀριστείδης
ὁ δίκαιος, ὁ Ἀθηναῖος. ὡς δ' ἔδοξεν αὐτῶ, ἀπεφῆνατο,
τῆς μὲν πολυπραγμοσύνης καὶ τῆς ἀποδημίας, ἐπειδὴν
ἀποθάνωμεν, δοῦναι τὰς εὐθύνας, τὸ δὲ νυνὶ, ρητὸν χρόνον
μείναντας ἐν τῇ νήσῳ, καὶ συνδιατηθέντας τοῖς ἥρωσιν,
ἀπελθεῖν. ἔταξε δὲ καὶ τὴν προθεσμίαν τῆς ἐπιδημίας,
μὴ πλεῖον μηνῶν ἑπτὰ. Τούντεῦθεν αὐτομάτων ἡμῖν τῶν
στεφάνων περιρρέντων, ἐλελύμεθα, καὶ εἰς τὴν πόλιν
ἡγόμεθα, εἰς τὸ τῶν Μακάρων συμπόσιον. αὕτη μὲν οὖν
ἡ πόλις πᾶσα χρυσῇ, τὸ δὲ τεῖχος περίκειται σμαράγ-
δινον. πύλαι δὲ εἰσιν ἑπτὰ πᾶσαι μονόξυλοι κινναμώμι-

13 Αὕτη μὲν οὖν ἡ πόλις) Εἰς τοὺς τῆς Ἱερουσαλὴμ ἐν ἐσχάταις ἡμέραις
καθ' ἡμᾶς ὁ γόης ὁικειν ἁγίους προ- συνερχθῆναι ἀλληγορικῶς διέξηλ-
φῆτας διαπαίζειν, ἐφ' οἷς οὗτοι περὶ ζον. V.

fam. Quarti nos admoti sumus. Atque ille quidem interro-
gat, *Qua re impulsus, vivi adhuc sacram regionem ingressi esse-*
mus? Nos vero omnia deinceps enarramus. Sic vero no-
bis secedere aliquantum iussis, diu considerat, suisque cum
affectoribus de nobis communicat. Aderant autem illi in
consilio tum alii plures, tum Aristides iustus Atheniensis.
Cum vero visum ipsi esset, pronuntiavit, *Curiositatis quidem*
& professionis poenas nos, ubi mortui fuissetus, daturos: iam
vero dicto tempore in insula morati, & convivio Heroum usi, abi-
remus. Constituit autem etiam diem commorationis, ne
plus septem mensibus maneremus. Hinc sua sponte defluen-
tibus coronis liberati in urbem introducti sumus, ad bea-
torum convivium. Haec urbs tota aurea: moenia circum-
posita smaragdina: portae septem ex uno singulae trunco

- νοι. τὸ μέντοι ἔδαφος τῆς πόλεως, καὶ ἡ ἐντὸς τοῦ τεί-
 χους γῆ, ἐλεφαντίνη. ναοὶ δὲ πάντων θεῶν βηρύλλου λί-
 θου ἀποδομημένοι, καὶ βωμοὶ ἐν αὐτοῖς μέγιστοι, μονό-
 λιθοι, ἀμεύστινοι, ἐφ' ὧν ποιοῦσι τὰς ἐκατόμβας. περὶ
 δὲ τὴν πόλιν, ῥεῖ ποταμὸς μύρου τοῦ καλλίστου, τὸ
 πλάτος πηχέων ἑκατὸν βασιλικῶν, βάθος δὲ, ὥστε νεῖν
 εὐμαρῶς. λουτρὰ δὲ ἐστὶν αὐτοῖς, οἰκοὶ μεγάλοι, ὑάλι-
 νοι, τῷ κινναμώμῳ ἐγκαίόμενοι. ἀντὶ μέντοι τοῦ ὕδατος,
 12 ἐν ταῖς πύελαις δρόσος θερμὴ ἐστίν. Ἐσθῆτι δὲ χρῶνται,
 ἀραχνίοις λεπτοῖς, πορφύροις. αὐτοὶ δὲ σώματα μὲν οὐκ
 ἔχουσιν, ἀλλ' ἀναθεῖς καὶ ἄσαρκοί εἰσι, μορφὴν δὲ καὶ
 ἰδέαν μόνον ἐμφαίνουσι. καὶ ἀσώματοι ὄντες, ὅμως οὖν
 ἐστᾶσι, καὶ κινεῖνται, καὶ φρονεῖσι, καὶ φωνὴν ἀφίᾳσι.
 καὶ ὅλως ἔοικε γυμνὴ τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν, τὴν
 τοῦ σώματος ὁμοιότητα περικειμένη. εἰ γοῦν μὴ ἄψαιτό
 τις, οὐκ ἂν ἐλέγξειε μὴ εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. εἰσὶ γὰρ

11 Ἀναθεῖς) Γραι. ἀφανεῖς. G.

elaboratae cinnamominae: solum urbis, quodque intra mu-
 ros terrae est, eburneum: templa omnium Deorum e be-
 ryllo gemma aedificata, & altaria in iis maxima, ex una
 gemma amethystina, in quibus hecatombas faciunt. Cir-
 cum urbem fluit amnis unguenti pulcherrimi, cuius latitu-
 do centum cubitorum regionum; profunditas ea, ut facile
 sit natare. Balnea sunt illis aedes magnae, vitreae, cinna-
 momo vaporatae. Verum pro aqua in foliis ros calidus.
 In vestitu utuntur araneorum telis tenuibus, purpureis.
 Corpora ipsi non habent, sed tactum effugiunt, carnis ex-
 pertes, figuram solam & speciem ostendunt, ac licet corpora
 non habeant, tamen stant, moventur, sapiunt, vocem emit-
 tunt. Et omnino videtur nuda quodammodo anima illo-
 rum obversari, similitudinem quandam induta corporis. Ni-
 si enim tetigerit aliquis, non convincatur, corpus non esse

ὥσπερ σκιαὶ ὀρθαῖ, οὐ μέλαιναι. γηράσκει δὲ οὐδείς,
 ἀλλ' ἐφ' ἧς ἂν ἡλικίας ἔλθῃ, παραμένει. οὐ μὴν οὐδὲ νύξ
 παρ' αὐτοῖς γίγνεται, οὐδ' ἡμέρα πάνυ λαμπρά· ἀλλὰ
 καθάπερ τὸ λυκαυγὲς ἥδη πρὸς ἑώ, μηδέπω ἀνατείλαν-
 τος ἡλίου, τοιοῦτον ὧς ἐπέχει τὴν γῆν. καὶ μέντοι καὶ
 ὥρων μίαν ἴσασι τοῦ ἔτους· αἰεὶ γὰρ παρ' αὐτοῖς ἑαρ
 ἐστὶ, καὶ εἰς ἄνεμος πνεῖ ὁ Ζέφυρος. Ἡ δὲ χώρα, πᾶσι 13
 μὲν ἄνθεσι, πᾶσι δὲ φυτοῖς ἡμέροις τε καὶ σκιεροῖς τέθη-
 λεν· αἱ μὲν γὰρ ἄμπελοι δωδεκάφοροί εἰσι, καὶ κατὰ
 μῆνα ἕκαστον καρποφοροῦσι· τὰς δὲ ροιάς, καὶ τὰς μη-
 λέας, καὶ τὴν ἄλλην ὀπώραν, ἔλεγον μὲν εἶναι τρισκαι-
 δεκάφορον· ἐνὸς γὰρ μηνὸς τοῦ παρ' αὐτοῖς Μινώου, δῖς
 καρποφορεῖν. ἀντὶ δὲ πυροῦ, οἱ στάχυες ἄρτους ἐτοίμους
 ἐπ' ἄκρου φύουσιν, ὥσπερ μύκητας. πηγαὶ δὲ περὶ τὴν
 πόλιν ὕδατος μὲν πέντε, καὶ ἐξήκοντα, καὶ τριακόςιοι,
 μέλιτος δὲ ἄλλαι τσαῦται, μύρου δὲ πεντακόσιαι, μι-

2 Οὐδὲ νύξ) Εἰς τὰ ὑπὲρ Θου-
 λλὴν τερατολογούμενα ἐπισκᾶπτει.
 V.

13 Ἄρτον ἔτοιμον) Τὸ ἐξαγα-
 γεῖν ἄρτον ἐκ τῆς γῆς διακωμῶδει.
 V.

id, quod videt: sunt enim quasi umbrae erectae, non ni-
 grae. Senescit nemo, sed qua aetate huc venerit, ea ma-
 net. Verum neque nox apud illos est, neque dies plane
 clara: sed quale est mane diluculum, sole nondum exorto,
 talis lux terram obtinet. Unam etiam modo anni tempe-
 statem norunt. Semper enim apud illos ver est, & unus
 flat ventus, Zephyrus. Regio floribus omnibus, plantisque
 tum mansuetis tum umbrosis viret. Vites quidem duodecies
 feraces, mensibus singulis fructum ferunt. Punicas vero ar-
 bores, & malos, & reliquas autumnī copias, dicebant etiam
 ter & decies ferre: bis nempe uno mense, qui Minous apud
 illos est. Pro tritico spicae papes iam paratos in summo
 producunt, velut fungos. Fontes circa urbem aquae quin-
 que & sexaginta supra trecentos, mellis totidem alii, un-

κρότεραι μέντοι αὐταὶ καὶ ποταμοὶ γάλακτος ἐπὶ τὰς
 24 καὶ οἴνου ὀκτώ. Τὸ δὲ συμπόσιον, ἔξω τῆς πόλεως πε-
 ποιήται, ἐν τῷ Ἡλυσίῳ καλουμένῳ πεδίῳ· λειμὸν δὲ
 ἐστὶ κάλλιστος, καὶ περὶ αὐτὸν ὕλη παντοία, πυκνὴ,
 ἐπισκιάζουσα τοὺς κατακειμένους, καὶ στρωμνὴν μὲν ἐκ
 τῶν ἀνθέων ὑποβέβληνται. διακονοῦνται δὲ καὶ διαφέ-
 ρουσιν ἕκαστα οἱ ἄνεμοι, πλήν γε τοῦ οἰνοχοεῖν. τούτου
 γὰρ οὐδὲν δέονται, ἀλλ' ἐστὶ δένδρα περὶ τὸ συμπόσιον
 ὑάλινα, μεγάλα, τῆς διαυγεστάτης ὑάλου· ὁ καρπὸς
 δ' ἐστὶ τούτων τῶν δένδρων, ποτήρια παντοῖα καὶ τὰς
 κατασκευὰς, καὶ τὰ μεγέθη. ἐπειδὴν οὖν παρή τις εἰς
 τὸ συμπόσιον, τρυγῆσας ἐν ἧ καὶ δύο τῶν ἐκπαμμάτων
 παρατίθεται, τὰ δὲ αὐτίκα οἴνου πλήρη γίγνεται· οὕτω
 μὲν πίνουσιν. ἀντὶ δὲ τῶν στεφάνων, αἱ ἀηδόνες, καὶ
 τᾶλλα τὰ μουσικὰ ὄρνεα, ἐκ τῶν πλησίον λειμῶνων
 τοῖς στόμασιν ἀνθολογοῦντα, κατανίφει αὐτοὺς μετ'

6 Διακονοῦνται) Εἰς τὰ περὶ Βραχμάνων Σερατολογούμενα τῶν Ἀσ-
 σήρων διασέρει. V. (Vid. Philostr.)

guenti autem quingenti, hi tamen minores: fluvii lactis
 septem, & octo vini. Coenatio extra urbem structa est,
 in eo qui vocatur campus Elysus. Est autem pratum pul-
 cherrimum, & circa illud silva varia, densa, accumbenti-
 bus umbram faciens: stragula de floribus subiecta habent:
 ministrant omnia, & huc illuc ferunt venti, praeterquam
 quod vinum non infundunt: hoc enim nihil opus est; sed
 sunt arbores circa coenationem vitreae, magnae, de vitro
 pellucidissimo. Porro fructus harum arborum sunt pocula
 varia figuris & magnitudinibus. Cum igitur advenit aliquis
 in coenationem, decerptum unum alterumque poculum si-
 bi apponit: at illa statim vini plena fiunt, & sic bibunt.
 Pro coronis, lusciniæ, & aves aliae cantrices, ex vicinis
 pratibus flores rostris lectos instar nivis in eos spargunt cum

εὐδὴς ὑπερπετόμενα. καὶ μὴν καὶ μυρίζονται ὡδί· νεφέ-
 λαι πυκναὶ ἀνασπάσασθαι μύρον ἐκ τῶν πηγῶν, καὶ
 τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἐπιστᾶσαι ὑπὲρ τὸ συμπόσιον, ἡρέμα
 τῶν ἀνέμων ἀποθλιβόντων, ὕουσι λεπτὸν, ὥσπερ δρόσον.
 Ἐπὶ δὲ τῷ δείπνῳ, μουσικῇ τε καὶ ᾠδαῖς σχολάζουσιν 15
 ᾄδεται δὲ αὐτοῖς τὰ τοῦ Ὀμήρου ἔπη μάλιστα· καὶ αὐ-
 τὸς δὲ πάρεστι, καὶ συνευχεῖται αὐτοῖς, ὑπὲρ τὸν Ὀδυσ-
 σέα κατακείμενος. οἱ μὲν οὖν χοροὶ ἐκ παίδων εἰσὶ, καὶ
 παρθένων· ἐξάρχουσι δὲ, καὶ συναδούσιν, Εὐνομός τε ὁ
 Λοκρὸς, καὶ Ἀρίων ὁ Λέσβιος, καὶ Ἀνακρέων, καὶ
 Στῆσίχορος· καὶ γὰρ καὶ τοῦτον παρ' αὐτοῖς ἔθεασάμην,
 ἥδη τῆς Ἑλένης αὐτῷ διηλλαγμένης. ἐπειδὴν δὲ οὔτοι
 παύσωνται ᾄδοντες, δεύτερος χορὸς παρέρχεται ἐκ κύ-
 κνων, καὶ χελιδόνων, καὶ ἀηδόνων· ἐπειδὴν δὲ καὶ οὔτοι
 ἄσσωσι, τότε δὴ πᾶσα ἡ ὕλη ἐπαυλεῖ, τῶν ἀνέμων κατ-
 αρχόντων. Μέγιστον δὲ δὴ πρὸς εὐφροσύνην ἐκεῖνο ἔχου- 16
 σί· πηγαί εἰσι δύο παρὰ τὸ συμπόσιον, ἡ μὲν, γέλατος,

cantu supervolantes. Unguentis perfunduntur hunc in mo-
 dum. Densae nubes bibunt e fontibus ac fluyio unguen-
 tum, deinde imminentes coenationi, placide urgentibus ven-
 tis, tanquam tenuem rorem demittunt. In coena musicae
 vacant & cantibus. Canuntur ipsis Homeri maxime car-
 mina. Et adest ipse quoque, & cum illis epulatur, accum-
 bens supra Ulyssēm. Chori puerorum sunt & virginum.
 Ducunt eum concinantque Eunomus Locrus, & Lesbios
 Arion, & Anacreon, & Stefichorus. Etenim hunc quoque
 apud illos vidi, iam reconciliata illi Helena. Hi vero cum
 canere desierunt, alter chorus procedit cynnorum, birun-
 dinum, ac lusciniarum: & ubi hi quoque cecinerunt, tum
 sane silva tota fistulis quasi succinir, ventis ducibus. Ma-
 ximum & illud ad hilaritatem adiumentum habent, quod fon-
 tes sunt duo circa coenationem, risus alter, alter vero.

ἡ δὲ, ἡδονῆς· ἐκ τούτων ἑκατέρας, πάντες ἐν ἀρχῇ τῆς εὐ-
 ωχίας πίνουσι, καὶ τὸ λοιπὸν ἡδόμενοι, καὶ γελῶντες
 17 διάγουσι. Βούλομαι δὲ εἰπεῖν καὶ τῶν ἐπισήμων οὓς τινὰς
 παρ' αὐτοῖς ἔθεασάμην. πάντας μὲν τοὺς ἡμιθέους, καὶ
 τοὺς ἐπὶ Ἴλιον στρατεύσαντας, πλήν γε δὴ τοῦ Λακρεῦ
 Αἴαντος· ἐκείνῳ δὲ μόνον ἔφασκον ἐν τῷ τῶν ἀσεβῶν χώ-
 ρῳ κολάζεσθαι. βαρβάρων δὲ, Κύρους τε ἀμφοτέρους,
 καὶ τὸν Σκύθην Ἀνάχαρσιν, καὶ τὸν Θράκα Ζάμολ-
 ξιν, καὶ Νουμῖαν τὸν Ἰταλιώτην, καὶ μὴν καὶ Λυκούρ-
 γον τὸν Λακεδαιμόνιον, καὶ Φωκίωνα, καὶ Τέλλον,
 τοὺς Ἀθηναίους, καὶ τοὺς σοφοὺς, ἄνευ Περιάνδρου. εἶ-
 δον δὲ καὶ Σωκράτην τὸν Σωφρονίσκου ἀδολεσχοῦντα
 μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμῆδους· περὶ δὲ αὐτὸν ἦσαν
 Ὑακινθὸς τε ὁ Λακεδαιμόνιος, καὶ ὁ Θεσπιεὺς Νάρ-
 κισσος, καὶ Ὑλλας, καὶ ἄλλοι καλοί. καὶ μοι ἐδόκει
 ἔρᾶν τοῦ Ὑακινθοῦ· τὰ πολλὰ δ' οὖν ἐκείνῳ διήλεγχεν.
 ἐλέγετο δὲ χαλεπαίνειν αὐτῷ ὁ Ραδάμανθυς, καὶ ἤπει-

4 Ἐθιασάμην) Κατὰ κοινοῦ τὸ ἐθιασάμην. V.

voluptatis, e quorum altero in ipso convivii principio bi-
 bunt, & quod superest iucunde & cum risu agunt. Dicere
 iam volo, nobilium hominum quos apud illos viderim. Se-
 mideos quidem omnes, & qui ad Ilium pugnarunt, prae-
 ter Locrum Aiacem: illum solum dicebant in loco impio-
 rum dare poenas. Barbarorum vero Cyrum utrumque, &
 Scytham Anacharsin, & Zamolxin Thracem, & Numam
 Italum: ac praeter hos Lycurgum Lacedaemonium, & Pho-
 cionem ac Tellum Athenienses, & Sapientes, Periandro
 excepto. Vidi etiam Socratem Sophronisci filium sermones
 caedentem cum Nestore & Palamede. Circa illum erant Hy-
 acinthus Lacedaemonius, & Thespiensis Narcissus, & Hylas,
 & pulchri alii. Et videbatur mihi amare Hyacinthum: mul-
 ta fane illum redarguebant. Dicebatur autem iratus illi

ληκέναι. πολλάκις ἐκβαλεῖν αὐτὸν ἐκ τῆς νήσου, ἢ Φλυαρῇ, καὶ μὴ θέλῃ ἀφείς τὴν εἰρωνείαν, εὐωχεῖσθαι. Πλάτων δὲ μόνος οὐ παρῆν, ἀλλ' ἐλέγετο καὶ αὐτὸς ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ ἀναπλασθεῖσθαι πόλει οἰκεῖν, χρώμενος τῇ πολιτείᾳ, καὶ τοῖς νόμοις οἷς συνέγραψε, πολιτεύεσθαι. Οἱ μέντοι ἀμφ' Ἀρίστιππόν τε καὶ Ἐπίκουρον τὰ πρῶτα 18
τα παρ' αὐτοῖς ἐφέροντο, ἡδεῖς τε ὄντες, καὶ κεχαρισ-
μένοι, καὶ συμποτικώτατοι. παρῆν δὲ καὶ Αἰσωπος ὁ
Φρύξ. τούτῳ δὲ ὅσα καὶ γελωτατοῖσι χρώνται. Διογένης
μὲν γὰρ ὁ Σινωπεὺς, τοσούτον μετέβαλε τοῦ τρόπου, ὥστε
γῆμαι Λαΐδα τὴν ἑταίραν, ὀρχεῖσθαι τε ὑπὸ μέθης πολ-
λάκις ἀνιστάμενον, καὶ παροινεῖν. τῶν δὲ Στωϊκῶν, οὐ-
δεῖς παρῆν· ἐτι γὰρ ἐλέγοντο ἀναβαίνειν τὸν τῆς ἀρετῆς
ἄρχιον λόφον. ἡκούομεν δὲ καὶ περὶ Χρυσίππου, ὅτι οὐ
πρότερον αὐτῷ ἐπιβῆναι τῆς νήσου θέμις, πρὶν τὸ τέταρ-
τον ἑαυτὸν ἐλλεβορίσῃ· τοὺς δὲ Ἀκαδημαῖκούς ἔλεγον

12 Τῶν δὲ Στωϊκῶν —) Οἷα φησὶ ἀκριβῶς ἄγαν τοὺς Ἀκαδημαῖκούς
περὶ Στωϊκῶν, ἀνθρώποι; G. τοῖς Ἐφεκτικῶις συνάπτει Λουκιανός. V. (συνάπτει, Λουκιανέ. Coll.).
16 Τοὺς δὲ Ἀκαδημαῖκούς) Οὐκ

Rhadamanthus, & saepe minatus esse, de insula se illum
eiecturum, si nugas agere pergeret, & nollet dissimulatio-
ne omissa convivari. Plato solus non aderat, sed diceba-
tur ipse quoque civitatem habitare a se confectam, eaque
forma reipublicae, eisque, quas scripssisset, legibus uti. Ari-
stippus quidem & Epicurus primas hic ferebant, suaves
homines, & gratiosi, & convivae commodi. Aderat etiam
Aesopus Phryx, quo ut scurra ridiculario utuntur. Ve-
rum Sinopenfis Diogenes ita mutavit mores, ut Laida du-
xerit meretricem, ebriusque saepe ad saltandum confurgat,
& vinolentas nugas agat. Stoicorum aderat nemo: dice-
bantur enim adhuc ascendere arduum illum virtutis col-
lem. Audiebamus etiam de Chrysippo, non prius illi fas
esse insulam ingredi, quam elleboro quartum usus esset. Aca-

ἐθέλειν μὲν εἰλθεῖν, ἐπέχειν δ' ἔτι, καὶ διασκέπτεσθαι·
 μηδὲ γὰρ αὐτὸ τοῦτό πως καταλαμβάνειν, εἰ καὶ νῆ-
 σός τις τοιαύτη ἴστί· ἄλλως τε, καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ Ῥαδα-
 μάνθους, οἶμαι, κρίσιν ἐδεδοίκασαν, ἅτε καὶ τὸ κριτήριον
 αὐτοὶ ἀνηρηκότες. πολλοὺς δὲ αὐτῶν ἔφασκον ὀρμηθέν-
 τας ἀκολουθεῖν τοῖς ἀφικνουμένοις, ὑπὸ νωθείας δὲ ἀπο-
 λείπεσθαι, μὴ καταλαμβάνοντας, καὶ ἀναστρέφειν
 19 ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ. Οὗτοι μὲν οὖν ἦσαν ἀξιολογώτατοι
 τῶν παρόντων. τιμῶσι δὲ μάλιστα τὸν Ἀχιλλέα, καὶ
 μετὰ τοῦτον, Θησέα. περὶ δὲ συνασσίας καὶ ἀφροδισίων
 οὕτω φρονούσι· μίσγονται μὲν ἀναφανδόν, πάντων ὁρών-
 των, καὶ γυναῖξιν, καὶ ἄρσιν, καὶ οὐδαμῶς τοῦτο αἰ-
 σχρὸν αὐτοῖς δοκεῖ· μένος δὲ Σωκράτης διώκοντο, ἥ μὴν
 καθαρῶς πλησιάζειν τοῖς νέοις· καὶ μέντοι πάντες αὐτοῦ
 ἐπιωρκεῖν κατεγύγνωσκον. πολλάκις γοῦν ὁ μὲν Ὑάκιν-
 θος, ἡ ὁ Νάρκισσος, ὠρεολόγον, ἐκεῖνος δὲ ἤνεϊτο. αἰ
 13 Ἡ μὲν) Ἀπὸ τοῦ ὅτιαι. V.

demicos vero dicebant velle quidem venire, sed sustinere
 se adhuc, & considerare: neque enim hoc ipsum illos per-
 cipere, an insula talis sit. Alioquin etiam Rhadamanthi,
 puto, iudicium metuum, qui ipsum iudicandi instrumen-
 tum sustulerint. Multos vero illorum, narrabant, impetu
 capto sequi eos, qui veniant in insulam, sed ignavia quadam
 deficere, ante quam assequantur, & de media via reverti.
 Hi quidem igitur eorum, qui aderant, maxime commemo-
 rabiles. Maximo autem in honore habent Achillem, & post
 hunc, Theseum. De coitu & rebus venereis ita sentiunt.
 Misceant corpora publice, & in conspectu omnium, cum
 mulieribus pariter & cum maribus, & nequaquam malum
 hoc illis videtur. Solus Socrates deiebat, se caste acce-
 dere ad iuvenes: sed omnes peierare illum iudicabant. Sae-
 pe enim Hyacinthus aut Narcissus fatebantur: at ipse ne-

δὲ γυναῖκες εἰςὶ πᾶσαι κοιναὶ, καὶ οὐδεὶς Φθονεῖ τῷ πλη-
σίον, ἀλλ' εἰςὶ τοῦτο μάλιστα Πλατωνικώτατοι· καὶ οἱ
παῖδες δὲ παρέχουσι τοῖς βουλομένοις, οὐδὲν ἀντιλέγοντες.
Οὕτω δὲ δύο ἢ τρεῖς ἡμέραι διεληλύθεισαν, καὶ προσ- 20
ελθὼν ἐγὼ Ὀμήρῳ τῷ ποιητῇ, σχολῆς οὔσης ἀμφοῖν,
τάτε ἄλλα ἐπυνθανόμην, καὶ ὅθεν εἶη, λέγων τοῦτο μά-
λιστα παρ' ἡμῖν εἰσέτι νῦν ζητεῖσθαι. οὐδὲ αὐτὸς μὲν
ἀγνοεῖν ἔφασκεν ὡς οἱ μὲν Χῖον, οἱ δὲ Σμυρναῖον, πολ-
λοὶ δὲ Κολοφώνιον αὐτὸν νομίζουσιν. εἶναι μέντοι ἔλεγε
Βαβυλώνιος, καὶ παρά γε τοῖς πολίταις, σὺχ' Ὀμηρος,
ἀλλὰ Τισγρᾶνης καλεῖσθαι· ὕστερον δὲ ὁμηρεύσας παρὰ
τοῖς Ἑλλήσιν, ἀλλάξαι τὴν προσηγορίαν. ἔτι δὲ καὶ περὶ
τῶν ἀβετουμένων στίχων ἐπηρώτων, εἰ ὑπ' ἐκείνου εἰσὶ
γεγραμμένοι· καὶ ὃς ἔφασκε πάντας αὐτοῦ εἶναι. κατ-

6 Λέγων τ. μ.) Γραι. λέγων τοῦ-
το μάλιστα. G.

10 Τοῖς πλείστοις) Γραι. τοῖς
πολίταις, οὐχ' Ὀμηρος. G.

14 Κατεγίνωσκον) Σημειοῦ διὰ
τὴν σύνταξιν, τὸ γὰρ γινώσκω γιν-
κῇ συντάσσεται. οἷον καταγινώσκω
συν τῆς φλυαρίας. ὃ δὲ καὶ αἰτιολο-
γεῖται ἀπὸ τοῦ γινώσκω.

κὴν ἀπιδωκιν. κατεγίνωσκον τὴν
ψυχρολογίαν. ἥτοι οὖν Ἀττικῶς οὐ
συνέταξαν. αὐτοὶ γὰρ καὶ ἐπὶ ἄλλων
πολλῶν τοῦτ' ἐπιδόουσι ποιεῖν τῇ
κοινῇ ἐναντιούμενοι συνθεῖα. ἢ τὸ
καταγινώσκω ἀπὸ τοῦ γινώσκω ἢ δια-
σῦρειν εἰληπται. V.

gabat. Mulieres vero communes omnes, neque invidet
quisquam viro alteri, sed hac in re maxime sunt Platonicī.
Praebent etiam pueri volentibus, nihil repugnantes. Duo
nondum aut tres dies praeterierant, & accedens ad Home-
rum poetam cum ambobus esset otium, tum reliqua ex eo
quaesivi, tum unde esset? dicens, illud maxime apud nos in
hunc diem disputari. At ille aiebat, illos ignorare, cum hi
Chium, Smyrnaeum alii, multi Colophonium putent: se vero,
dicebat, Babylonium esse, & apud cives non Homerum vocari,
sed Tigranem: deinde cum obses [Homerus] apud Graecos es-
set, nomen mutasse. Ad haec de versibus illius reiectis inter-
rogabam, num scripti ab ipso essent? atque ille suos esse

εγίνωσκον οὖν τῶν ἀμφὶ τὸν Ζηνόδοτον καὶ Ἀρίσταρχον γραμματικῶν πολλὴν τὴν ψυχρολογίαν. ἐπεὶ δὲ ταύτ' ἱκανῶς ἀπεκέκριτο, πάλιν αὐτὸν ἠρώτων, τί δήποτε ἀπὸ τῆς μηνίδος τὴν ἀρχὴν ἐποίησατο; καὶ εἶπεν ὅς, οὕτως ἐπελθεῖν αὐτῷ, μηδὲν ἐπιτηδεύσαντι. καὶ μὴν καὶ κέῖνα ἐπεθύμουν εἰδέναι, εἰ προτέραν ἔγραψε τὴν Ὀδυσσεϊαν τῆς Ἰλιάδος, ὥς πολλοὶ Φασιν· ὁ δὲ ἠρνεῖτο. ὅτι μὲν γὰρ οὐδὲ τυφλὸς ἦν, ὃ καὶ αὐτὸ περὶ αὐτοῦ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμην, εἰάρα γάρ, ὥστε οὐδὲ πυνθάνεσθαι ἐδεόμην· πολλακίς δὲ καὶ ἄλλοτε ταῦτο ἐποίουν, εἴ ποτε αὐτὸν σχολὴν ἄγοντα εἴρων. προσιῶν γὰρ ἂν τι ἐπυνθανόμενῃ αὐτοῦ, καὶ ὅς προθύμως πάντα ἀπεκρίνετο, καὶ μάλιστα μετὰ τὴν δίκην, ἐπειδὴ ἐκράτησεν· ἦν γάρ τις γραφὴ κατ' αὐτοῦ ἐπενηνεγμένη ὕβρεως ὑπὸ Θερσίτου, ἐφ' οἷς αὐτὸν ἐν τῇ ποιήσει ἔσκωψε, καὶ ἐνίκησεν Ὀμηρος, 21 Ὀδυσσεῶς συνηγεροῦντος. Κατὰ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους

7 (Οὐδὲ τυφλὸς ἦν) Ἰσοκρίτης γὰρ ταῦτο Ἡρόδοτος ἐν τῇ περὶ τοῦ Ὀμήρου βίῃ. V.

omnes confirmavit. Damnabam itaque Zenodori & Aristarchi Grammaticorum frigidas disputationes. Ad haec cum factis respondisset, rursus interrogavi, *cur tandem ab ira Achilles initium carminis fecisset?* Et ille, *ita sibi temere in mentem venisse.* Etiam illud scire volebam, prioremne scripsisset Ulyssæam Iliade, ut multi referunt? Negabat. Caecum enim non fuisse, quod ipsum quoque de illo narrant, statim sciebam. Utebarur enim oculis: ut nec interrogatione opus esset. Saepe etiam alias hoc faciebam, si quando otiosum illum viderem, ut accedens ipsum interrogarem aliquid: atque ipse promte ad omnia respondebat, inprimis secundum iudicium cum vicisset. Erat enim dica illi scripta iniuriæ, a Thersite, quod contumeliose in ipsum lusisset in carmine: vicitque Homerus, causam illius una agente Ulyssæ. Iisdem temporibus Pythagoras etiam Samius advenit,

τούτους ἀφίκετο καὶ Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, ἐπτάκις ἀλλαγεῖς, καὶ ἐν τοσούτοις ζώοις βιοτεύσας, καὶ ἐκτέλεσας τῆς ψυχῆς τὰς περιόδους· ἦν δὲ χρυσοῦς ὅλον τὸ δεξιὸν ἡμίτομον. καὶ ἐκρίθη μὲν συμπολιτεύεσθαι αὐτοῖς, ἐνεδοιάζετο δὲ ἔτι, πότερον Πυθαγόραν ἢ Εὐφορβον χορῇ αὐτὸν ὀνομάζειν. ὁ μὲντοι Ἐμπεδοκλῆς, ἦλθε μὲν καὶ οὗτος περιέφθος, καὶ τὸ σῶμα ὅλον ὥπτημένος· οὐ μὲν παρεδέχθη γε, καίτοι πολλὰ ἱκετεύων. Προϊόντος δὲ τοῦ 22 χρόνου, ἐνέστη ὁ ἀγὼν, τὰ παρ' αὐτοῖς Θανατούσια. ἠγωνοβέτει δὲ Ἀχιλλεὺς τὸ πέμπτον, καὶ Θησεὺς τὸ ἑβδομον. τὰ μὲν οὖν ἄλλα, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν· τὰ δὲ κεφάλαια τῶν πραχθέντων διηγήσομαι. πάλην μὲν ἐνίκησε Κᾶρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους, Ὀδυσσεά περὶ τοῦ στεφάνου καταγωνισάμενος. πυγμῇ δὲ ἰσῆ ἐγένετο Ἀρείου τε τοῦ Αἰγυπτίου, ὃς ἐν Κορίνθῳ τέταπται, καὶ Ἐπειοῦ, ἀλλήλοισι συνελθόντων. παγκρατίου δὲ οὐ τίθεται ἄβλα

16 Παγκρατίου) Τάχα διὰ τὸ ὅτι ὁ ἐν ἁδου βίος, ἅτε σαρμάτων πλεγαῖς βάλλεσθαι τοὺς πυγμά- ἀππληαγμένων. V.
χους, ὃ ἐκείσε ἀγρὸν πυρ' ὅσον ἀπα-

sepries mutatus, vita in totidem acta animalibus, perfectif-
que tot animae circuitibus. Erat vero dextro toto latere
aureus. Illud quidem iudicatum est, eum versari secum:
hoc vero dubitabatur, utrum Pythagoram vocare, an Eu-
phorbum, oporteret. Venit & Empedocles, circum ustula-
tus, & toto affatus corpore. Neque tamen, quantumvis
multis verbis supplicaret, receptus est. Procedente tempore
certamen instabat, quae Thanatusia [Mortualia] apud illos
vocantur. Praesidebant Achilles quintum, Theseus septimum.
Reliqua longum fuerit dicere: summa capita rerum enar-
rabo. Lucta vicit Carus Heraclides, victo in certamine de
hac corona Ulyssē. Pugilatus aequa laus fuit Arei Aegy-
ptii, qui Corinthi sepultus est, & Epei, inter se congresso-
rum. Pancratii praemia apud illos non proponuntur. Cur-

παρ' αὐτοῖς. τὸν μέντοι δρόμον, οὐκ ἔτι μέμνημαι ὅστις ἐνίκησε. ποιητῶν δέ, τῇ μὲν ἀληθείᾳ, παραπολὺ ἐκράτει Ὅμηρος, ἐνίκησε δὲ ὅμως Ἡσίοδος. τὰ δ' ἄλλα ἦν ἀπα-
 23 σι στέφανος, πλακεῖς ἐκ πτερῶν ταωνίων. Ἄρτι δὲ τοῦ ἀγῶνος συντετελεσμένου ἠγγέλλοντο οἱ ἐν τῷ χωρίῳ τῶν ἀσεβῶν κολαζόμενοι, ἀπορρήξαντες τὰ δεσμὰ, καὶ τῆς Φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες, ἐλαύνειν ἐπὶ τὴν νῆσον ἠγείσθαι δὲ αὐτῶν, Φάλαριν τε τὸν Ἀκραγαντῖνον, καὶ Βούσιριν τὸν Αἰγύπτιον, καὶ Διομήδην τὸν Θρᾶκα, καὶ τοὺς περὶ Σκείρωνα, καὶ Πτυοκάμπτην. ὥς δὲ ταῦτ' ἤκουσεν ὁ Ῥαδάμανθους, ἐκτάσσει τοὺς ἥρωας ἐπὶ τῆς ἡϊόδος ἠγείτο δὲ Θησεύς τε καὶ Ἀχιλλεύς, καὶ Αἴας ὁ Τελαμῶνιος, ἥδη σωφρονῶν. καὶ συμμίζαντες ἐμάχοντο, καὶ ἐνίκησαν οἱ ἥρωες, Ἀχιλλεύς τὰ πλεῖστα κατορθώσαν-

8 Φάλαριν) Οὗτος χαλεποτάτας ἐπινοεῖ κολάσεις. (Hoc Scholium sede sua in V. motum, & in II Vol. ed. Amst. ad Ion. Trag. insertum, huic loco, ut & duo sequentia, restituiimus. Solan.)
 ibid. Βούσιριν) Οὗτος ὁμῶς ἦν ὡς καὶ ἀνθρώπους ἐσθίειν. V.

9 Διομήδην) Οὗτος ἵππους εἶχεν ἀνθρωποφάγους καὶ οὗς ἐκράτει ἱβάλλειν αὐταῖς. (Ante hoc Scholium haec verba legebantur in V. Ἐχεται τῆς Ἠπείρου βασιλῆος τιμωρητικῆς. Sed Echeius ille neque hic neque usquam apud Lucianum conspicitur. Solan.)

fu quis vicerit, non amplius recordor. Inter poëtas re quidem vera multum Homerus praestabat, vincebat tamen Hesiodus. Praemia omnibus plexa e pavoninis pennis corona. Iam consummato autem certamine nuntiantur ii, qui in loco impiorum puniuntur, ruptis vinculis, superataque custodia, pergere ad insulam, ducibus Phalari Agrigentino, & Aegyptio Bufiride, & Diomede Thrace, Scirone item atque Pityocamppte. His auditis Rhadamanthus emittit ad litora Heroas, quos ducunt Theseus & Achilles, &, qui iam resipuerat, Aiax Telamonius. Hi commisso proelio pugnant: vincunt Heroës, egregia praesertim Achillis opera. Multo

τος. ἤριστευσε δὲ καὶ Σωκράτης ἐπὶ τῷ δεξιῷ ταχθεὶς πολὺ μᾶλλον, ἢ ὅτε ζῶν ἐπὶ Δηλῷ ἐμάχετο. προσιόντων γὰρ τῶν πολεμίων, οὐκ ἔφυγε, καὶ τὸ πρόσωπον ἀτρεπτος ἦν· ἐφ' οἷς καὶ ὕστερον ἐξηρέθη αὐτῷ ἀριστεῖον, καλὸς τε καὶ μέγας παράδεισος ἐν τῷ προαστείῳ. ἐνθα συγκαλῶν τοὺς ἐταίρους, διελέγετο, Νεκρακαδημίαν τὸν τόπον προσαγορεύσας. Συλλαβόντες οὖν τοὺς νενικη- 24 μένους, καὶ δῆσαντες, αὐθις ἀπέπεμψαν ἔτι μᾶλλον κολασθησομένους. ἔγραψε δὲ καὶ ταύτην τὴν μάχην Ὀμηρος, καὶ ἀπιδόντι μοι ἔδωκε τὰ βιβλία κομίζεῖν τοῖς παρ' ἡμῖν ἀνθρώποις· ἀλλ' ὕστερον καὶ ταῦτα μετὰ τῶν ἄλλων ἀπώλεσamen. ἦν δὲ ἡ ἀρχὴ τοῦ ποιήματος αὕτη, Νῦν δὲ μοι ἔννεπε Μοῦσα μάχην νεκύων ἡρώων. τότε δ' οὖν κυάμους ἐψήσαντες, ὥσπερ παρ' αὐτοῖς νόμος, ἐπειδὴν πόλεμον κατορθώσωσιν, εἰστιῶντό τε ἐπινίκια, καὶ

1 Καὶ Σωκράτης) Τὰ περὶ Σω- λομένων ἑλληνίζειν εἰς τὸ νόθον τῆς
κράτους ἱστοροῦμενα διαφέρει. V. Ἑλληνίδος φωνῆς ἀποπλάκυσσι τὸ
5 Παράδεισος) Τῶν ἀκρως βου- παράδεισος ὄνομα. V.

etiam melius Socrates in dextro cornu collocatus hic rem gerit, quam cum vivus ad Delium pugnaret. Accedentibus enim hostibus non fugit, nec avertit faciem. Ea propter deinde virtutis ipsi praemium eximium decretum est, pulcher magnusque hortus suburbanus. Hic postea convocatis sodalibus disputabat, Mortuorumque Academiae loco nomen faciebat. Victos itaque comprehensos victosque iterum remiserunt, magis iam puniendos. Scripsit hanc quoque pugnam Homerus, ac discedenti mihi dedit libros nostratibus hominibus afferendos. Verum postea hos non minus, quam alia, perdidimus. Initium poematis hoc fuerat: *Musa, mihi Heroum dic proelia defunctorum.* Tum fabis coctis, qui apud illos mos est, bello feliciter administrato, epulas victoriae causa instituant, celebritatemque agunt ma-

ἑρτὴν μεγίστην ἦγον· ὁ μόνος δὲ ταύτης οὐ μετεῖχε Πυθαγόρας, ἀλλ' ἄσιτος πόρρω ἐκαθέζετο, μωσαττόμενος τὴν
 25 κυανοφαγίαν. Ἦδη δὲ μηνῶν ἕξ διεληλυθότων, περὶ μεσοῦντα τὸν ἑβδομον, νεώτερα συνίστατο πράγματα. Κίνυρος γὰρ ὁ τοῦ Σκινθάρου παῖς, μέγας τε ὢν, καὶ καλός, ἦρα πολὺν ἤδη χρόνον τῆς Ἑλένης, καὶ αὕτη δὲ οὐκ ἀφανὴς ἦν, ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. πολ- λάκις γοῦν καὶ διένευον ἀλλήλοις ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ προὔπινον, καὶ μόνον ἐξανιστάμενοι, ἐπλανῶντο περὶ τὴν ὕλην. καὶ θ' ὑπ' ἔρωτος καὶ ἀμνηχανίας ἐβουλεύσατο ὁ Κίνυρος ἀρπάσαι τὴν Ἑλένην. ἐδόκει δὲ καὶ κείνη ταῦτα οἴχεσθαι ἀπιόντας ἐς τινὰ τῶν ἐπικειμένων νήσων, ἥτοι ἐς τὴν Φελλῶν, ἢ ἐς τὴν Τυρόεσσαν. συνωμότας δὲ πάλαι προσειλήφεσαν τρεῖς τῶν ἐταίρων τῶν ἐμῶν, τοὺς θραυστάτους· τῷ μὲντοι πατρὶ, οὐκ ἐμήνυσεν ταῦτα· ἠπίστατο γὰρ ὑπ' αὐτοῦ κωλυθησόμενος. ὥς δ' ἐδόκει αὐ-

7 Ἐπιμῶς) Δεῖ γράφειν ἐπιμῶς, ἔπει καὶ τὸ ἐπινάζει τὸ ἐφέλκεται ἀλλ' οὐκ ἐπιμανῶς, σημειοῦ δὲ τὸ σημαίνει. V. ἐπιμῶς, ἀντὶ τοῦ ἐφελκυστικῶς.

ximam. Solus in partem illius non venit Pythagoras, sed cibo abstinens procul sedit, abominatus illam fabas edendi consuetudinem. Iam sex menses peracti fuerant, cum circa medium septimum, novi quid actum est. Cinyrus Scinthari filius, magnus & pulcher qui esset, diu iam amabat Helenam, & ipsum iuvenem apparebat ad furorem ab illa amari: saepe enim & innuebant sibi invicem in convivio, & propinabant, & soli surgentes oberrabant per silvam. Atque adeo prae amore & consilii alterius inopia consilia agitabat Cinyrus rapiendae Helenae. Placuit autem mulieri quoque aufugere in quandam adiacentium insularum, sive in Phello, sive in Tyroëssam. Coniuratos autem olim assumerant tres sociorum meorum audacissimos. Patri tamen haec non indicaverat, qui nosset ab eo se prohibendum

τοῖς, ἐτέλουν τὴν ἐπιβουλὴν. καὶ ἐπεὶ νύξ ἐγένετο, (ἐγὼ μὲν οὐ παρῆν, ἐτύγχανον γὰρ ἐν τῷ συμποσίῳ κεκοιμημένος) οἱ δὲ λαβόντες τοὺς ἄλλους, ἀναλαβόντες τὴν Ἑλένην, ὑπὸ σπουδῆς ἀνήχθησαν. Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον 26 ἀνεγρόμενος ὁ Μενέλαος, ἐπεὶ ἔμαθε τὴν εὐνὴν κεκλήναι τῆς γυναικὸς, βοήν τε ἴστη, καὶ τὸν ἀδελφὸν παραλαβὼν, ἦει πρὸς τὰ βασίλεια τοῦ Ῥαδάμανθυος. ἡμέρας δ' ὑποφαινούσης, ἔλεγον οἱ σκοποὶ καθορᾶν τὴν ναῦν πολλὴν ἀπέχουσαν· οὕτω δὲ ἔμβιβάσας ὁ Ῥαδάμανθος πενήτηκοντα τῶν ἡρώων εἰς ναῦν μονόξυλον, ἀσφοδελίνην, παρήγγειλε διώκειν· οἱ δὲ, ὑπὸ προθυμίας ἐλαύνοντες περὶ μεσημβρίαν καταλαμβάνουσιν αὐτοὺς, ἄρτι ἐς τὸν γαλακτώδῃ Ὠκεανὸν ἐμβαίνοντας, πλησίον τῆς Τυροέσσης, παρὰ τοσοῦτον ἦλθον διαδράναι· καὶ ἀναδησάμενοι τὴν ναῦν αἰλύσει ῥοδίνῃ, κατέπλεον. ἡ μὲν οὖν Ἑλένη, ἐδάκρυνε τε, καὶ ἡσχύνετο, καὶ ἐνεκαλύπτετο. τοὺς δ'

2 Οὐ παρῆν) Οὐ παρῆν, ὡς ἐν 11 Διόκοντες) Γραι. ἐλαύνον-
 ἄλλοις κεῖται, καὶ ἡ τέχνη ζητεῖ. τες. G.
 V.

iri. Cum vero visum esset, cogitata perfecerunt: oborta-
 que nocte, me non praesente, (forte enim in coenatione
 obdormiveram) clam reliquos, assumpta Helena, festinanter
 avecti sunt. Circa mediam vero noctem evigilans Mene-
 laus, cum vacuum uxore torum sensisset, clamorem sustu-
 lit, assumtoque fratre ad regiam Rhadamanthi perrexerunt. Die
 exorto, videre se navim dicebant speculatores, quae mul-
 tum iam abesset. Itaque impositos Heroum quinquaginta
 in navim, uno ex ligno cavatam, asphodelinam, iussit fu-
 gitivos persequi. Hi studiose navigantes circa medium illos
 diem assequuntur, iam intrantes in lactens mare prope Ty-
 roëssam; tantillum aberat, quin aufugissent! revinctaque
 navi catena rosacea, in portum redeunt. Helena igitur la-
 crimari, pudorem prae se ferre, caput obvolvere. Ciny-

ἀμφὶ τὸν Κίνυρον ἀνακρίνας πρότερον ὁ Ῥαδάμανθους, εἴ
 τινες καὶ ἄλλοι αὐτοῖς συνίσασιν, ὡς οὐδένα εἶπον, ἐκ
 τῶν αἰδοίων δήσας, ἀπέπεμψεν ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶ-
 27 ρον, μαλάχῃ πρότερον μαστιγωθέντας. Ἐψήφισαντο δὲ
 καὶ ἡμᾶς ἐμπροθέσμους ἐκπέμπειν ἐκ τῆς νήσου, τὴν
 ἐπιούσαν ἡμέραν μόνην ἐπιμεύαντας. ἔνθα δὴ ἐγὼ ἡνιώ-
 μην τε καὶ ἰδάκρυον, οἷα ἔμελλον ἀγαθὰ καταλιπὼν, αὖ-
 θις πλανηθήσεσθαι. αὐτοὶ μέντοι παρεμβουῶντο λέγον-
 τες, οὐ πολλῶν ἐτῶν ἀφίξεσθαι πάλιν πρὸς αὐτούς·
 καὶ μοι ἤδη θρόνον τε καὶ κλισίαν ἐς τοῦτιον παρεδείκνυ-
 σαν, πλησίον τῶν ἀρίστων. ἐγὼ δὲ προσελθὼν τῷ Ῥα-
 δαμάνθῳ, πολλὰ ἰκέτευον εἰπεῖν τὰ μέλλοντα, καὶ ὑπο-
 δεῖξαι μοι τὸν πλοῦν. ὁ δὲ ἔφασκεν ἀφίξεσθαι μὲν ἐς
 τὴν πατρίδα, πολλὰ δὲ πρότερον πλανηθέντα, καὶ κιν-
 δυνεύσαντα· τὸν δὲ χρόνον οὐκ ἔτι τῆς ἐπανόδου προσθεῖ-
 ναι ἠθέλησεν, ἀλλὰ δὴ καὶ δείκνυς τὰς πλησίον νήσους

6 Ἐποτιόμην) Γράφεται ἡνιώμην τε καὶ ἰδάκρυον. C.

rum vero cum sociis, cum interrogasset ante Rhadaman-
 thus, si qui alii quoque illorum essent conscii? negantes,
 in impiorum locum relegavit, pudendis revinctos, & mal-
 va verberatos antea. Decreverunt autem etiam nos intra
 diem statutum insula emitte, solo die proximo manendi
 facultate concessa. Ibi ego quidem moleste ferre & lacri-
 mari, quibus relictis bonis iterum oberraturus essem. Ipsi
 tamen consolari me, ac dicere, post annos non ita multos
 fore, ut ad se redeam, iamque mihi sellam, & accubitum
 in posterum assignandum ostendebant, propter optimos. Ego
 vero ad Rhadamanthum adiens suppliciter petii, ut futura
 mihi diceret, & navigationem prae monstraret. Respondit,
 venturum me post errores multos atque pericula in pa-
 triam. Tempus autem reditus non iam volebat adiicere:
 sed ostensis insulis propinquis, apparebant autem numero

(ἐφαίνοντο δὲ πέντε τὸν ἀριθμὸν, καὶ ἄλλη ἕκτη πόρρω-
θεν) ταύτας μὲν εἶναι ἔφασκε τὰς τῶν ἀσεβῶν, τὰς
πλησίον, ἀφ' ὧν δὴ, ἔφη, ὄρας τὸ πολὺ πῦρ καϊόμενον.
ἕκτη δὲ ἐκείνη τῶν ὀνείρων ἡ πόλις μετ' αὐτὴν δέ, ἡ τῆς
Καλυψοῦς νῆσος, ἀλλ' οὐδέπω σοι φαίνεται. ἐπειδὴν δὲ
ταύτας παραπλεύσης, τότε δὴ ἀφίξῃ εἰς τὴν μεγάλην
ἥπειρον τὴν ἐναντίαν τῇ ὑφ' ὑμῶν κατοικουμένη. ἐνταῦθα
δὲ πολλὰ παθῶν, καὶ ποικίλα ἔθνη διελθὼν, καὶ ἀνθρώ-
ποις ἀμίκτοις ἐπιδημήσας, χρόνῳ ποτὲ ἤξεις εἰς τὴν ἐτέ-
ραν ἥπειρον. τοσαῦτ' εἶπε. Καὶ ἀνασπάσας ἀπὸ τῆς 28
γῆς μαλάχης ρίζαν, ὥρεξέ μοι, ταύτην κελεύσας ἐν τοῖς
μεγίστοις κινδύνοις προσεύχεσθαι· παρήνεσε δὲ καὶ εἰ
ποτε ἀφικοίμην εἰς τήνδε τὴν γῆν, μήτε πῦρ μαχαίρα
σκαλεύειν, μήτε θέρμους ἐσθίειν, μήτε παιδί ὑπὲρ τὰ
ὀκτωκαίδεκα ἔτη πλησιάζειν. τούτων γὰρ μεμνημένον,
ἐλπίδας ἔχειν τῆς εἰς τὴν νῆσον ἀφίξεως. τότε μὲν οὖν τὰ
περὶ τὸν πλοῦν παρεσκευαζόμεν' καὶ ἐπεὶ καιρὸς ἦν,

quinque, & sexta alia e longinquo, has quidem proximas
dicebat esse impiorum, e quibus, inquit, ignem multum vides
ardentem. Sexta vero illa somniorum civitas: post illam Calypsus
insula, sed nondum eam vides. Has vero cum praeternavigaveris,
tum pervenies in magnam continentem, habitatae a vobis oppo-
sitam. Ibi vero multa passus, gentibus peragratiss multis, inter ho-
mines versatus infociabiles, tandem aliquando in continentem al-
teram pervenies. Haec dixit, extractamque e terra malvae
radicem mihi porrexit, iubens, in maximis ut periculis hanc
invocarem, praecepitque, si quando in hanc terram ve-
nisset, ut neque gladio ignem foderem, neque lupinos ederem,
neque puero duodeviginti annis maiore fruere. Horum memor si
esset, spem haberem reditus in hanc insulam. Tum igitur ad
navigationem necessaria paravi, & cum tempus esset, cum

συνειστιώμην αὐτοῖς. τῇ δ' ἐπιούσῃ ἐλθὼν πρὸς Ὅμηρον τὸν ποιητὴν, ἐδεήθην αὐτοῦ ποιῆσαί μοι δίστιχον ἐπίγραμμα. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησε, στήλην βηρύλλου λίθου ἀναστήσας, ἐπέγραψα πρὸς τῷ λιμένι. τὸ δ' ἐπίγραμμα, ἦν τοιοῦτόνδε·

Λουκιανὸς τάδε πάντα φίλος μακάρεσσι θεοῖσιν

Εἶδέ τε, καὶ πάλιν ἦλθε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

- 29 Μείνας δ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, τῆς ἐπιούσης ἀνηγόμην, τῶν ἡρώων παραπεμπόντων· ἔνθα μοι καὶ Ὀδυσσεὺς προσελθὼν, λάβρα τῆς Πηνελόπτης δίδωσιν ἐπιστολὴν εἰς Ὠγυγίαν τὴν νῆσον Καλυψοῖ κομίζειν. συνέπεμψε δέ μοι ὁ Ῥαδάμανθυς τὸν πορθμέα Ναύπλιον, ἵν' εἰ καταχθεῖναι ἐς τὰς νήσους, μηδεὶς ἡμᾶς συλλάβοι, ἅτε κατ' ἄλλην ἐμπορίαν πλέοντας. ἐπεὶ δὲ τὸν εὐώδη ἀέρα

8 Μείνας δὲ) Ἐνῆλλαξε τὴν σύνταξιν· τὸ μὲντοι ταύτης κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσάμενος, τὸ δὲ καὶ Ἀττικίσας. κοινὴν μὲν γὰρ τὸ μείνας ἐκείνην τὴν ἡμέραν, Ἀττικῶς δὲ τὸ τῆς ἐπιούσης· ἦν δὲ καὶ τὸ πρῶτον

Ἀττικὸν, εἰ οὕτως εἶπεν μείνας ἐκείνης τῆς ἡμέρας. τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγουσιν Ἀττικοί. V.

ibid. Τῇ ἐπιούσῃ) Γραι. τῆς ἐπιούσης, καὶ δοκεῖ Ἀττικώτερον εἶναι. G.

illis epulatus sum. Postridie eius diei accedens ad Homerum poetam rogavi, ut duorum mihi versiculorum inscriptionem faceret; & cum fecisset, columellae de beryllo gemma erectae ad ipsum portum, inscripsi. Erat autem epigramma hoc:

Lucianus Divis carus felicibus isthaec

Omnia contuitus, patrias remeavit ad urbes.

Moratus hunc diem, proximo solvi, deducuntibus Heroibus. Hic accedens etiam Ulysses clam Penelopen dat mihi epistolam in Ogygiam insulam ferendam Calypso. Miserat mihi comitem Rhadamanthus portitorem Nauplium, ut, si deferremur in insulas, nemo nos comprehenderet, qui alterius negotii causa navigaremus. Cum vero bene olentem

πρῶτοντες παρεληλύθειμεν, αὐτίκα ἡμᾶς ὁδὸν τε δεινὴν
 διεδέχετο, οἷον ἀσφάλτου, καὶ θείου, καὶ πίσεως, ἅμα
 καιομένων. καὶ κνίσσα δὲ πονηρὰ, καὶ ἀφόρητος, ὥσ-
 περ ἀπ' ἀνθρώπων ὀπτωμένων· καὶ ὁ αἶρ ζοφερός, καὶ
 ὀμιχλώδης, καὶ κατέσταζεν ἐξ αὐτοῦ ὀρόσος πιττίνη. καὶ
 μέντοι καὶ μαστίγων ψόφος ἤκούετο, καὶ οἰμωγὴ ἀν-
 θρώπων πολλῶν. Ταῖς μὲν οὖν ἄλλαις οὐ προσέσχομεν· 30
 ἥς δ' ἐπέβημεν, τοιάδε ἦν· κύκλῳ μὲν πᾶσα κρημνώδης,
 καὶ ἀπόξυρος, πέτραις καὶ τράχωσι κατεσκληκυῖα, δέν-
 δρον δὲ οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν· ἀνερπύσαντες δὲ ὅμως κατὰ τοὺς
 κρημνοὺς, προίμεν διὰ τινὸς ἀκανθώδους, καὶ σκολόπων
 μεστῆς ἀτραποῦ, πολλὴν ἀμφοδίαν τῆς χώρας διεληθόν-
 τες. ἐλθόντες δὲ ἐπὶ τὴν εἰρκτὴν, καὶ τὸ κολαστήριον,
 πρῶτα μὲν τὴν φύσιν τοῦ τόπου ἐθαυμάζομεν. τὸ μὲν
 γὰρ ἑδάφος αὐτὸ, μαχαίραις καὶ σκόλοισι πάντα ἐξην-

9 Πέτραις τραχέσι) Γράφεται
 πέτραις καὶ τραχέσι. V.

15 Σκόλοι) Σκόλοι, ὅθεν ξύλον
 ὑπερῖπνυγό γετο τῷ τείχει. παρὰ τὸ
 κολλάπτω, κόλοι. ἢ παρὰ τὸ σχίζω
 σχόλοι, καὶ σκόλοι τὸ διεισχωμί-

νον καὶ ἀπιεξιμίον ξύλον. G. (Hoc
 Scholium in ed. priori cum IV
 aliis reperiebatur inter Scholia ad
 'Ρwt. Δ. Quae omnia cum ad hunc
 libellum pertinerent, suis sedi-
 bus singula reddidimus. Solan.)

illum aërem provecti exiissemus, statim cum taeter odor
 nos excepit, tanquam asphalti & sulfuris picisque una ar-
 dentium, tum nidor malus atque intolerabilis, velut ab
 ustulatis hominibus: aërque obscurus & caliginosus, a quo
 stillaret ros quidam piceus. Verum & verberum sonus exau-
 diri, & ploratus hominum multorum. Ad reliquas non ac-
 cessimus: in quam vero exiscendumus, ea erat eiusmodi.
 Tota in circuitu praeceps & squalida, saxis & asperis lo-
 cis rigida: neque arbor, neque aqua inest. Enixi tamen re-
 pendendo per praecipitia, progredimur per tramitem spinis &
 aculeis obstitum, superataque regione deformi admodum,
 ad carcerem delati ac suppliciorum locum, primo admira-
 mur regionis ingenium. Solum enim ipsum gladiis & acu-

θήκει, κύκλω δὲ ποταμοὶ περιέρρεον, ὁ μὲν βορβορόου, ὁ
 δεύτερος δὲ αἵματος, ὁ δὲ ἔνδον, πυρὸς, πάνυ μέγας οὗ-
 τος καὶ ἀπέρατος· καὶ ἔρρει, ὥσπερ ὕδωρ, καὶ ἔκυμα-
 τοῦτο, ὥσπερ θάλασσα· καὶ ἰχθύς δὲ εἶχε πολλούς,
 τοὺς μὲν δαλοῖς προσεικότας, τοὺς δὲ μικροὺς ἀνθραξ-
 31 πεπυρωμένοις, ἐκάλουν δὲ αὐτοὺς λυχνίσκους. Εἰσοδος δὲ
 μία, στενὴ διὰ πάντων· καὶ πυλωρὸς ἐφειστήκει Τίμων
 ὁ Ἀθηναῖος. παρελθόντες δὲ ὅμως, τοῦ Ναυπλίου καθη-
 γουμένου, ἐωρῶμεν κολαζομένους, πολλοὺς μὲν βασι-
 λέας, πολλοὺς δὲ καὶ ιδιώτας, ὧν ἐνίους καὶ ἐγνωρίζομεν
 εἶδομεν δὲ καὶ τὸν Κίνυρον καπνῶ ὑποτυφόμενον, ἐκ τῶν
 αἰδοίων ἀπηρτημένον. προσετίθεσαν δὲ οἱ περιηγηταὶ καὶ
 τοὺς ἐκάστων βίους, καὶ τὰς αἰτίας, ἐφ' αἷς κολάζον-
 ται· καὶ μεγίστας ἀπασῶν τιμωρίας ὑπέμενον οἱ ψευ-
 σάμενοί τι παρὰ τὸν βίον, καὶ οἱ μὴ τὰ ληθῆ συγγεγρα-
 Φότες· ἐν οἷς καὶ Κτησίας, ὁ Κνίδιος ἦν, καὶ Ἡρόδοτος,

14 Καὶ μεγίστας) Εἰτά σοι, βαμολόχε γύναι, τί ἐποφείλεται τούτων
 ἔντα. V.

leis undique effluit: in circuitu amnes tres fluunt, coeni
 unus, alter sanguinis, intimus autem ignis: ingens hic &
 insuperabilis: fluit enim instar aquae, fluctus ut mare agit;
 piscesque habet multos, torribus quosdam similes, mino-
 res vero prunis, lychniscos appellabant. Ingressus unus per
 universos tres amnes, isque angustus, cui ianitor adstat Ti-
 mon Atheniensis. Ultra progressi tamen duce Nauplio, vi-
 dimus puniri reges quidem multos, multos vero etiam pri-
 vatos: quorum quosdam etiam agnovimus. Vidimus etiam
 Cinyrum pudendis suspensum fumigari. Adiciebant mon-
 stratores nostri vitas singulorum, & causas, propter quas
 punirentur: maximas omnium poenas sustinebant, qui in
 vita mentiti essent aliquid, & qui vera non scripsissent; in
 quibus Ctesias etiam Cnidius erat, & Herodotus, & multi

καὶ ἄλλοι πολλοί. τούτους οὖν ὁρῶν ἐγὼ, χρηστὰς εἶχον
 εἰς τὸ πῖπτον τὰς ἐλπίδας· οὐδὲν γὰρ ἐμαυτῷ ψεύδους εἰ-
 πόντι συνηπιστάμην. Ταχέως οὖν ἀναστρέψας ἐπὶ ναῦν, 32
 οὐ γὰρ ἐδυνάμην φέρειν τὴν ὄψιν, ἀσπασάμενος τὸν Ναύ-
 πλιον ἀπέπεμψα· καὶ μετ' ὀλίγον, ἐφαίνετο πλησίον ἡ
 τῶν ἀνείρων νῆσος, ἀμυδρὰ, καὶ ἀσαφὲς ἰδεῖν· ἔπασχε
 δὲ καὶ αὐτὴ τοῖς ὀνείροις τὴν παραπλήσιον ὑπεχώρει γὰρ
 προσιοῦσιν ἡμῖν, καὶ ὑπέφευγε, καὶ παρρῶτέρω ὑπέ-
 βαινε. καταλαβόντες δὲ ποτὲ αὐτὴν, καὶ ἐσπλεύσαν-
 τες ἐς τὸν Ἰπνον λιμένα προσαγορευόμενον πλησίον τῶν
 πυλῶν τῶν ἐλεφαντίνων, ἥ τὸ τοῦ Ἀλεκτρυόνης ἱερόν ἐστι
 περὶ δέιλαν ὄψιν ἀπεβαίνομεν· παρελθόντες δ' ἐς τὴν
 πύλην, πολλοὺς ὀνείρους καὶ ποικίλους ἐωρῶμεν. πρῶτον
 δὲ βούλομαι περὶ τῆς πόλεως εἰπεῖν, ἐπεὶ μὴδ' ἄλλω
 τινὶ γέγραπται περὶ αὐτῆς· ὅς δὲ καὶ μόνος ἐπεμνήσθη
 Ὁμηρος, οὐ πάνυ ἀκριβῶς συνέγραψε. Κύκλῳ μὲν περὶ 33

4 Τὸν Ναύπλιον ἀπέπεμψα) Γραι. ἀπέπλευσα. G.

alii. Hos cum viderem, optimam de futuro spem concepi,
 qui nullius mihi mendacii essem conscius. Celeriter igitur
 ad navim reversus, neque enim ferre spectaculum poteram,
 salutatum Nauplium dimisi. Neque ita multo post Somnio-
 rum ex propinquo insula apparebat, obscura, & vix di-
 stinguenda visu. Accidebat quiddam & ipsi *insulae*, somniis
 simile. Recedebat enim accedentibus nobis, & subterfugie-
 bat, subducebatque se longius. Tandem vero cum illam
 teneremus, investi in portum, qui Hypnus [*Somnus*] dici-
 tur, prope portas eburneas, ubi Alectryonis [*Galli Galli-
 nacci*] sacrum est, sero crepusculo descendimus, progressi-
 que intra portam somnia multa variaque vidimus. Primo
 autem de urbe dicam, cum nemo quidquam de ea scripse-
 rit; qui autem solus mentionem illius fecit, Homerus, non
 satis scripserit accurate. In ambitu totius insulae stat Silva:

πᾶσαν αὐτὴν ὕλη ἀνέστηκε, τὰ δένδρα δ' ἐστὶ μῆκωνες ὑψηλαί, καὶ μανδραγόραι, καὶ ἐπ' αὐτῶν πολὺ τι πλῆθος νυκτερίδων· τοῦτο γὰρ μόνον ἐν τῇ νήσῳ γίγνεται ὄρνεον. ποταμὸς δὲ παραρρέει πλησίον, ὑπ' αὐτῶν καλούμενος Νυκτιπόρος, καὶ πηγαὶ δύο παρὰ ταῖς πύλαις· ονόματα καὶ ταύταις, τῇ μὲν Νήγρετος, τῇ δὲ Παννυχία· ὁ δὲ περίβολος τῆς πόλεως, ὑψηλός τε καὶ ποικίλος, Ἰριδι τὴν χρεῖαν ὁμοιότατος· πύλαι μέντοι ἔπεισιν, οὐ δύο, καθάπερ Ὅμηρος εἴρηκεν, ἀλλὰ τέτταρες, δύο μὲν πρὸς τὸ τῆς Βλακείας πεδῖον ἀποβλέπουσαι, ἡ μὲν σιδηρᾷ, ἡ δὲ κεράμου πεποιημένη, καθ' ἃς ἐλέγοντο ἀπο-

1 Μήκωνες) Καταλλήλιος ταῦτα ἐπλάσατο, περὶ τὴν τῶν ὄνείρων πόλιν καθότι ὑπνωτικὰ ταῦτα καὶ παρκατικά. V.

9 Δύο μὲν) Ἄγαν ἐμφρόνως πρὸς τὸ τῆς βλακείας πεδῖον ἀποκλίνειν πεπραγμέναι, τὰς δύο τῆς ὄνείρων πόλεως πύλας· καὶ τούτων, τὴν μὲν σιδηρὰν εἶναι καὶ καρτερὰν, τὴν δὲ κεραμίνην καὶ πολλὴν τὸ εὐθρυπτον καὶ σαθρὸν ἔχουσαν, ἐπεὶ τοὶ καὶ αἱ ἐλπίδες τοῖς ἀργείοις καὶ βλακώδεσι καὶ ραθύμοις αἱ μὲν πάντων κατὰ τὸ καρτερόν καὶ ἀμετακίνητον ἐντίκτονται. καὶ εὐπερὶ ἀνμεταβάλλεσθαι πεφυκίνας ὅσοις περιουσία ἀνθρώποις τὸ τοιοῦτο πάθος ἐνίθρυνται, τοῖς δὲ καὶ μετακινηθεῖν

ἀντὶ τῶν ἐλπίδων ἀστάθμητον, ὅσοις τὰ περιλείπω τῆς ἐμφρόνης γνώμης ὥς ἴσως τοῦ χάρου ἀνενγκέιν περιγίνεται, καὶ τῶν τοιούτων ἀπαλλαγῆναι ματαίων φροντίζον. φιλεῖ γὰρ ἡ ἐπίκαια καταλλήλου τῶν φροντίζον καὶ τὰ ἐνύπνια παρακολουθεῖν. ἄλλως τε καὶ κεραμίνην τὴν πόλιν ἐκείνην ἀνέπλασεν, δι' ἧς τὰ φοβερὰ τῶν ἐνυπνίων διέρχεται καὶ φρικτὰ. ἅμα γὰρ τῷ ὕπνῳ καὶ αὐτὰ οἴχεται. εἰ δὲ καὶ πλοῦτος καὶ δόξα, τοιαῦτα καὶ τὰ καθ' ὕπνου, ἀλλὰ τὰ μὲν δυσχερῆ τῷ ἀνιῶντι καὶ εἰς ἀμνηστίαν εὐκόλα. τὰ δὲ τερπνὰ καὶ ἐράσματα, τῷ ὕπνῳ καὶ εὐφραίνοντι ἐμμενετικά τε καὶ ἀναπόβλητα. V.

arbores in ea sunt procera papavera, & mandragorae, atque in illis magna vis vespertilionum: sola haec in insula avis nascitur. Fluvius ex propinquo alluit, Nyctiporus [*Nottivagus*] ab illis dictus: & fontes duo circa portas: nomina his quoque, Negretos [*Inexperetillus*] & Pannychia [*Pernox*]. Vallum urbis altum atque diversicolor, Iridi simillimum. Portae eius sunt non duae, ut Homerus dixit, sed quatuor: quarum duae stuporis campum respiciunt, ferrea altera, altera lateritia, quibus commeare dicuntur *somnia*

θηρεῖν αὐτῶν οἷ τε Φοβέροι, καὶ Φονικοὶ, καὶ ἄπτηνεῖς·
 δύο δὲ πρὸς τὸν λιμένα, καὶ τὴν θάλατταν· αἱ μὲν κε-
 ράτιναι, αἱ δὲ, καὶ ὅς ἡμεῖς παρήλθομεν, ἐλεῖδαντιναι.
 εἰσιόντων δ' ἐς τὴν πόλιν, ἐν δεξιᾷ μὲν ἐστὶ τὸ Νυκτῶον·
 σέβουσι γὰρ Θεῶν ταύτην μάλιστα, καὶ τὸν Ἀλεκτρυό-
 να· ἐκεῖνῳ δὲ πλησίον τοῦ λιμένος τὸ ἱερὸν πεποιήται. ἐκ
 ἀριστερᾶ δὲ, τὰ τοῦ Ὑπνου βασιλεία. οὗτος γὰρ δὴ ἄρ-
 χει παρ' αὐτοῖς, σατράπας δύο καὶ ὑπάρχους πεποιοη-
 μένος, Ταραξίωνά τε τὸν Ματαιογένους, καὶ Πλουτο-
 κλέα τὸν Φαντασίωνος. ἐν μέσῃ δὲ τῇ ἀγορᾷ, πηγῆ ἐστίν,
 ἣν καλοῦσι Καρεῶτιν· καὶ πλησίον ναοὶ δύο, Ἀπάτης
 καὶ Ἀληθείας· ἕνθα καὶ τὰ ἄδυτόν ἐστιν αὐτοῖς, καὶ τὸ
 μαντεῖον, οὗ προειστήκει προφητεύων Ἀντιφῶν, ὁ τῶν
 ὀνείρων ὑποκριτής, ταύτης παρὰ ταῦ Ὑπνου λαχὼν τῆς
 τιμῆς. Αὐτῶν μέντοι τῶν ὀνείρων, οὔτε φύσις, οὔτε ἰδέα 34
 ἡ αὐτή, ἀλλ' οἱ μὲν μακροὶ τε ἦσαν, καὶ καλοὶ καὶ ἡδεῖς,

11 Καρεῶτιν) Ἀπὸ τοῦ κάρου τοῦ ἐπιγινομένου τοῖς ὑπνοῦσι τὴν πηγὴν
 καταλλήλως ὀνόμασεν. V.

terribilia, cruenta, crudelia; duae versus portum & mare,
 cornea altera, altera, qua nos transivimus, eburnea. Ingre-
 dientibus in urbem ad dextram est Noctis templum; hanc
 enim Deorum maxime colunt, & Alectryonem; illi vero
 prope portum aedes collocata est: ad sinistram Somni re-
 gia. Hic scilicet apud illos imperat, facitque sibi Satrapas
 & imperii sui vicarios duo, Taraxionem Mataeogenis filium
 [Feticulum Vanipori], & Plutoclen Phantasionis [Divitioglo-
 rium Imaginarij.] In medio foro fons est, Careotin [Gra-
 visomnem] appellant, & templa prope duo, Deceptionis ac
 Veritatis. Ibi adytum quoque illis est & oraculum, cuius
 antistes propheta Antiphon [Contradictor], somniorum con-
 iector, hunc a Somno honorem nactus. Ipsorum autem
 somniorum neque natura eadem, neque species, sed alia
 procera, & formosa, atque iucunda, parva alia & infor-

οἱ δὲ μικροὶ καὶ ἄμορφοι, καὶ οἱ μὲν χρύσειοι, ὡς ἐδό-
κουν· οἱ δὲ ταπεινοὶ τε καὶ εὐτελεῖς. ἦσαν δ' ἐν αὐτοῖς καὶ
πτερωτοὶ τινες καὶ τερατώδεις, καὶ ἄλλοι καθάπερ ἐς
πομπὴν διεσκευασμένοι· οἱ μὲν ἐς βασιλέας, οἱ δ' ἐς
θεοὺς, οἷ' ἐς ἄλλα τοιαῦτα διεσκευασμένοι. πολλοὺς
δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν, πάλαι παρ' ἡμῖν ἐωρακό-
τες. οἱ δὲ καὶ προσήσαν, καὶ ἡσπάζοντο, ὡς ἂν καὶ συνή-
θεις ὑπάρχοντες· καὶ παραλαβόντες ἡμᾶς, καὶ κατα-
κοιμίσαντες, πάνυ λαμπρῶς καὶ δεξιῶς ἐξένιζον, τὴν τε
ἄλλην ὑποδοχὴν μεγαλοπρεπῇ παρασκευάσαντες, καὶ
ὑπισχνούμενοι βασιλέας τε ποιήσειν καὶ σατράπας· ἔνιοι
δὲ καὶ ἀπῆγον ἡμᾶς ἐς τὰς πατρίδας, καὶ τοὺς οἰκείους
35 ἐπεδείκνυν, καὶ αὐθημερὸν ἐπανῆγον. Ἡμέρας μὲν οὖν
τριάκοντα, καὶ ἴσας νύκτας παρ' αὐτοῖς ἐμείναμεν, καθ-
εύδοντες, εὐωχούμενοι. ἔπειτα δὲ ἄφνω βροντῆς μεγά-
λης καταρραγείσης, ἐγρόμενοι, καὶ ἀναβορόντες, ἀνῆλθον-

9 Τὴν τε) Γραι. τὴν τε αὐτῶν παρασκευὴν μεγαλοπρεπῇ παρασκευά-
σαντες καὶ ὑπισχνούμενοι. G.

mia, & alia quidem aurea, ut videbantur, humilia alia vi-
liaque. Erant in illis & alata quaedam & prodigiosae figu-
rae, alia tanquam ad pompam ornata, in reges, in Deos,
inquam, inque alia eiusdem modi ornata. Quaedam agno-
scebamus olim domi nostrae visa. Quaedam adibant nos,
& salutabant, tanquam familiaria: prehensosque nos & so-
pitos, splendide admodum & dextre accipiebant, tum re-
liquo paratu magnifico, tum quod reges nos Satrapasque
se factura pollicebantur. Quaedam nos etiam in patriam
quemque suam abducebant, & familiares nobis nostros
ostendebant, eodemque die reducebant. Dies igitur trigin-
ta noctesque totidem apud illa mansimus, dormientes, coe-
nantes. Deinde vero, tonitru subito erumpente maximo
excitati & exsistentes, cibariis navi impositis, solvimus,

μεν ἐπισιτισάμενοι. τριταῖοι δ' ἐκεῖθεν τῇ Ὠγυγίᾳ νήσω
 προσχόντες, ἀποβαίνομεν. πρότερον δ' ἐγὼ λύσας τὴν
 ἐπιστολὴν, ἀνεγίνωσκον τὰ γεγραμμένα. ἦν δὲ τοιαύδε·
 ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΚΑΛΥΨΟΙ χαίρειν. Ἴσθι με, ὡς τὰ πρῶ-
 τα ἐξέπλευσα παρὰ σοῦ, τὴν σχεδίαν κατασκευασά-
 μενος, ναυαγία χρησάμενον, καὶ μόλις ὑπὸ Λευκοθέας
 διασωθέντα, εἰς τὴν τῶν Φαιάκων χώραν, ὅφ' ὧν ἐς τὴν
 οἰκίαν ἀποπεμφθεὶς, κατέλαβον πολλοὺς τῆς γυναικὸς
 μνηστῆρας, ἐν τοῖς ἡμετέροις τρυφῶντας. ἀποκτείνας δ'
 ἅπαντας, ὕστερον ὑπὸ Τηλεγόνου τοῦ ἐκ Κίρκης μοι γε-
 νομένου, ἀνῆρέθην. καὶ νῦν εἰμι ἐν τῇ Μακάρων νήσῳ,
 πάντῃ μετανῶν ἐπὶ τῷ καταλιπεῖν τὴν παρὰ σοὶ διαί-
 ταν, καὶ τὴν ὑπὸ σοῦ προτεινομένην ἀθανασίαν. ἦν οὖν
 καιροῦ λάβωμαι, ἀποδράς ἀφ' ἱξομαι πρὸς σέ. ταῦτα
 μὲν ἐδήλου ἡ ἐπιστολή, καὶ περὶ ἡμῶν, ὅπως ξενισθεῖ-
 μεν. Ἐγὼ δὲ προελθὼν ὀλίγον ἀπὸ θαλάττης, εὗρον τὸ 36
 σπήλαιον τοιοῦτον, οἷον Ὅμηρος εἶπε, καὶ αὐτὴν ταλα-

Tertio inde die ad Ogygiam insulam appulsi exscendimus.
 Prius autem ego soluta epistola, quae scripta in ea fuerant,
 legi. Erant ista: *ULYSSES CALYPSO S. Noveris, me, cum
 primum abs te navicula constructa avectus essem, facto naufragio,
 vix servatum a Leucothea in Phaeacum regionem: a quibus do-
 mum dimissus, procos uxoris multos deprehendi, luxuriose nostris
 rebus fruente: interfectis vero omnibus, deinde a Telegono, qui
 ex Circe mihi natus fuerat, interemtus sum, & nunc in Beato-
 rum versor insula. Valde autem me poenitet reliquisse illam apud
 te commorationem, promissamque a te immortalitatem. Si igitur
 opportunitatem nactus fuero, fugam capeßsam, atque ad te ve-
 niam. Haec significabat epistola, praetereaue de nobis ali-
 quid, ut hospitaliter tractaremur. Ego vero aliquantum pro-
 gressus a mari, speluncam inveni, qualem Homerus dixe-*

- σιουργοῦσαν. ὥς δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἔλαβε, καὶ ἐπελέξατο, πρῶτα μὲν ἐπιπολὺ ἐδάκρυν' ἔπειτα δὲ παρεκάλει ἡμᾶς ἐπὶ ξενίαν, καὶ εἰστία λαμπρᾶς, καὶ περὶ τοῦ Ὀδυσσεύως ἐπυνθάνετο, καὶ περὶ τῆς Πηνελόπης, ὅποια τὴν εἶη τὴν ὄψιν, καὶ εἰ σωφρονοίη, καθάπερ Ὀδυσσεὺς πά-
 λαι περὶ αὐτῆς ἐκόμπαζε· καὶ ἡμεῖς τοιαῦτα ἀπεκρινόμεθα, ἐξ ὧν εἰκάζομεν εὐφρανεῖσθαι αὐτήν. τότε μὲν οὖν ἀπελθόντες ἐπὶ ναῦν, πλησίον τῆς ἡϊόνος ἐκοιμήθημεν.
- 37 Ἐωθεν δὲ ἀνηγόμεθα, σφοδρότερον κατιόντος τοῦ πνεύματος. καὶ ὅθ' χειμασθέντες ἡμέρας δύο, τῇ τρίτῃ περιπίπτομεν τοῖς Κολοκυνθοπειραταῖς· ἄνθρωποι δὲ εἰσιν οὗτοι ἄγριοι, ἐκ τῶν πλησίον νήσων ληστεύοντες τοὺς παραπλέοντας. πλοῖα δ' ἔχουσι μέγιστα κολοκύνθινα, τὸ μῆκος πηχέων ἑξ. ἐπειδὴν γὰρ ξηρανθῶσι, κοιλάναντες αὐτήν, καὶ ἐξελόντες τὴν ἐντεριώνην, ἐμπλέουσιν ἰστοῖς μέντοι χρώμενοι καλαμίνοις, ἀντὶ δὲ τῆς ὀθόνης, τῷ Φύλ-
 5 Καὶ εἰ σωφρονοίη) Γραι. καὶ εἰ σωφροναίην καθάπερ Ὀδυσσεὺς πά-
 λαι περὶ αὐτῆς. G.

rat, ipsamque intentam lanificio. Cum vero sumtam epistolam in sinum reposuisset, primo quidem multum lacrimarum fudit; deinde in hospitium nos invitavit, accepitque splendide, ac de Ulyssse interrogavit, & de Penelope, qualis esset facies, adeone casta esset, prout Ulysses olim de illa sit gloriatus? Nos respondere ea, quibus delectari illam conciceremus. Tum reversi in navim, prope litus dormivimus. Mane vero, vehementiori exorto vento, solvimus. Biduo inde tempestatibus iactati, die tertio in Colocynthopiratas incidimus. Hi sunt homines feri, de propinquis insulis latrocinia exercentes contra hos, qui praeternavigant. Naves habent maximas de colocynthide, longitudine cubitorum sex. Cum enim siccatae sunt, colocynthides excavatas, dentis medullis, instruunt, malis utentes arundineis, pro velo

λα τῆς κολοκύνθης. προσβαλόντες οὖν ἡμῖν, ἀπὸ δύο πλη-
ρωμάτων ἐμάχοντο, καὶ πολλοὺς κατετραυματίζον,
βάλλοντες ἀντὶ λίθων, τῷ σπέρματι τῶν κολοκυνθῶν.
ἀγχωμάλως δ' ἐπιπολὺ ναυμαχοῦντες περὶ μεσημ-
βρίαν, εἶδομεν κατόπιν τῶν Κολοκυνθοπειρατῶν, προσ-
πλέοντας τοὺς Καρυοναῦτας· παλέμιοι δ' ἦσαν ἀλλή-
λοις, ὡς ἔδειξαν. ἐπειδὴ γὰρ καὶ κείνοι ἤσθοντο αὐτοὺς
ἐπιόντας, ἡμῶν μὲν ὠλιγώρησαν, τραπόμενοι δ' ἐπ' ἐκεί-
νους ἐναυμάχουν. Ἡμεῖς δ' ἐν τούτῳ ἐπ' ἀραντες τὴν 38
ὁδὸν, ἐφεύγομεν, ἀπολιπόντες αὐτοὺς μαχομένους·
καὶ δῆλοι ἦσαν κρατήσοντες οἱ Καρυοναῦται, ἅτε καὶ
πλείους (πέντε γὰρ εἶχαν πληρώματα) καὶ ἀπὸ ἰσχυ-
ροτέρων νεῶν μαχομένοι· τὰ γὰρ πλοῖα ἦν αὐτοῖς κελύ-
φη, καρύων ἡμίτομα, κεκενωμένα, μέγεθος ἐκάστου
ἡμιτόμου ἐς μῆκος, ὀργυιαί πεντεκαίδεκα. ἐπεὶ δ' ἀπε-
κρύψαμεν αὐτοὺς, ἰώμεθα τε τοὺς τραυματίας, καὶ το-

13 Κελύφη, καρύων) Κελύφανα λίπος. G. (At non ovi hic, sed
(leg. κελύφινα) κελυφος τὸ τοῦ ὁδοῦ nucis, putamen. Solan.)

autem foliis colocynthidis. Hi igitur, impetu in nos facto,
duarum navium sociis pugnant, multosque vulnerant ia-
culantes lapidum loco cucurbitarum seminibus. Cum diu
aequo Marte pugnassemus, circa meridiem videmus a ter-
go Colocynthopiratarum adnavigantes Caryonautas [*nucinautas*]: erant autem, ut demonstrarunt, inimici. Nam illi
etiam, cum adventare hos sentirent, omisissis nobis, con-
verfi ad ipsos pugnarunt de navibus. Nos interim velo sub-
lato fugimus, pugnantesque eos reliquimus. Et apparebat,
victores futuros Caryonautas, ut plures: plenas enim so-
ciis quinque naves habebant, pugnantque de robustiori-
bus navigiis. Nempe naves ipsis erant de putaminibus, di-
midiatæ nucs & excavatae. Magnitudo uniuscuiusque nu-
cis dimidia in longum passus quindecim. E conspectu ho-
rum cum venissemus, curavimus saucios, atque ab eo tēm-

λοιπόν ἐν τοῖς ὅπλοις ὡς ἐπίπαν ἤμεν, αἰεί τινας ἐπιβου-
 39 λας προσδεχόμενοι, οὐ μάτην. Οὕτω γοῦν δεδύκει ὁ ἥ-
 λιος, καὶ ἀπὸ τινὸς ἐρήμης νήσου προσήλαυνον ἡμῖν ὅσον
 εἴκοσιν ἄνδρες, ἐπὶ δελφίνων μεγάλων ὀχούμενοι λη-
 σταὶ καὶ οὗτοι· καὶ οἱ δελφῖνες αὐτοὺς ἔφερον ἀσφα-
 λῶς, καὶ ἀναπηδῶντες ἐχρεμέτιζον, ὥσπερ ἵπποι. ἐπεὶ
 δὲ πλησίον ἦσαν, διαστάντες οἱ μὲν ἔνθεν, οἱ δὲ ἔνθεν
 ἔβαλλον ἡμᾶς σηπῖαις ξηραῖς, καὶ ὀφθαλμοῖς καρκί-
 νων. τοξευόντων δὲ ἡμῶν, καὶ ἀκοντιζόντων, οὐκέτι ὑπέ-
 40 μειναν, ἀλλὰ τραβέντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν, πρὸς τὴν νῆ-
 σον κατέφυγον. Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον, γαλήνης οὖσης,
 ἐλάβομεν προσωκείλαντες Ἀλκυόνης καλιᾶ παμμεγέ-
 θει. σταδίων που ἐξήκοντα ἦν αὐτῇ τὸ περίμετρον· ἐπέ-
 πλει δὲ ἡ Ἀλκυὼν, τὰ ὡὰ θάλπουσα, οὐ πολὺ μείων
 τῆς καλιᾶς· καὶ δὴ ἀναπταμένη, μικροῦ μὲν κατέδυσε
 τὴν ναῦν τῷ ἀνέμῳ τῶν πτερῶν. ὥχετο γοῦν Φεύγουσα,
 γοεράν τινα Φωνὴν προϊέμενη. ἐπιβάντες δὲ ἡμεῖς, ἡμέ-
 12 ἔλαβομεν) Ἀπὸ τοῦ ἀναισθητάς. V.

pore in armis plerumque fuimus, semper aliquas fuscipati
 insidias. Neque frustra. Nondum enim sol occiderat, cum
 a deserta quadam insula versus nos perrexere viri circiter
 viginti, delphinis magnis vecti. Latrones hi quoque: quos
 delphini sui tuto ferebant, exsultantesque equorum instar
 hinniebant. Cum vero prope essent, ex intervallo hinc il-
 linc consistentes iaculati in nos sunt sepias siccitas & ocu-
 los cancrorum. Nobis vero sagittas & iacula mittentibus,
 non durarunt, sed vulnerati plerique confugerunt ad insu-
 lam. Circa mediam noctem, tranquillo mari, imprudentes
 offendimus ad Halcyonis nidum maximum: stadiorum cir-
 citer sexaginta erat illi ambitus. Imminebat autem Halcyon
 ova incubans, non multo minor nido suo. Atque illa evo-
 lans parum aberat, quin mergeret navim nostram vento ala-
 rum: aufugiebat enim lugubrem vocem edens. Descendi-

ρας ἤδη ὑποφαινούσης, ἐθεώμεθα τὴν καλίαν, σχεδία
 μεγάλη προσεικυῖαν, ἐκ δένδρων συμπεφορημένην. ἐπὶ
 δὲ καὶ ὡς πεντακόσια, ἕκαστον αὐτῶν Χίου πίθου περι-
 πληθέστερον. ἤδη μέντοι καὶ οἱ νεοττοὶ ἔνδοθεν ἐφαίνοντο,
 καὶ ἔκρωζον. πελέκεσι γοῦν διακόψαντες ἐν τῶν ὠῶν,
 νεοττὸν ἄπτερον ἐξεκολάψαμεν, εἴκοσι γυπῶν ἀδρότερον.
 Ἐπεὶ δὲ πλείοντες ἀπέσχομεν τῆς καλιάς ὅσον σταδίου 41
 διακοσίους, τέρατα ἡμῖν μεγάλα καὶ θαυμάσια ἐπε-
 σήμαινεν· ὃ, τε γὰρ ἐν τῇ πρύμνῃ χηνίσκος ἄφρων ἐπε-
 ρύζατο, καὶ ἀνεβόησε· καὶ ὁ κυβερνήτης Σκίνθαρος Φα-
 λακρὸς ἤδη ὦν, ἀνεκέμησε· καὶ τὸ πάντων ἤδη παραδο-
 ξότατον, ὃ γὰρ ἰστός τῆς νεῶς ἐξεβλάστησε, καὶ κλά-
 δους ἀνέφυσε, καὶ ἐπ' ἄκρῳ ἑκαρποφόρησεν, ὃ δὲ καρ-
 πὸς ἦν σῦκα καὶ σταφυλαὶ μεγάλαι, οὕτω πέπειροι.
 ταῦτ' ἰδόντες, ὡς τὸ εἶκος, ἐταράχθημεν, καὶ ἠυχόμεθα
 τοῖς θεοῖς ἀποτρέψαι τὸ ἀλλόκοτον τοῦ φαντάσματος.

7 Ἀπείχομεν) Γρ. ἀπίσχομεν. G. Διαπαίζει. V.
 12 Ὁ γὰρ ἰστός τῆς νεῶς) Εἰς 16 Τὸ ἀλλόκοτον) Γράφεται,
 τὴν Ἀαρὼν ράβδον ὁ παιγνίων ἀποστρέψαι τὸ ἀλλόκοτον. V.

mus, cum iam illucesceret, nidumque inspeximus, magnae
 rati similem, constructae ex arboribus: inerant vero ova
 quingenta, Chio dolio unumquodque capacius. Iam qui-
 dem pulli intus apparebant & crocitabant. Securibus igitur
 ovo uno rescisso, pullum implumem excudimus, vulturi-
 bus viginti ampliorem. Cum vero navigando discessissemus
 a nido ad ducenta stadia, portenta nobis magna & mirifi-
 ca evenere. Nam cheniscus [*anserculus*] in prora subito con-
 cussis alis exclamavit, & gubernatori Scintharo calvo redi-
 re coeperunt comae; quodque omnium iam admirabilissi-
 mum, malus navis germinavit, & emisit ramos, & in sum-
 mo fructus tulit. Fructus erat ficus, & uvae magnae, non-
 dum maturae. Haec videntes perturbati sumus, ut facile
 est ad existimandum, & Deos rogavimus, ut averterent,

- 42 Οὕτω δὲ πεντακοσίους σταδίους διελθόντες, εἶδομεν ὕλην μεγίστην καὶ λάσιον, πιτύων καὶ κυπαρίττων. καὶ ἡμεῖς μὲν εἰκάσαμεν ἥπειρον εἶναι· τὸ δ' ἦν πέλαγος ἄβυσσον, ἄρριζοις δένδροις καταφυτεύμενον· εἰστέκει δὲ τὰ δένδρα ὁμῶς ἀκίνητα, ὀρθὰ, καθάπερ ἐπιπλέοντα. πλησιάσαντες δ' οὖν, καὶ τὸ πᾶν κατανοήσαντες, ἐν ἀπόρῳ εἰχόμεθα τί χρὴ δρᾶν. οὔτε γὰρ διὰ τῶν δένδρων πλεῖν δυνατόν ἦν· πυκνὰ γὰρ καὶ προσεχῇ ὑπῆρχεν, οὔτ' ἀναστρέφειν ῥάδιον ἔδοκει. ἐγὼ δ' ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ μέγιστον δένδρον, ἀπεσκόπουσι τὰ ἐπέκεινα ὅπως ἔχοι, καὶ ἐώρων ἐπὶ σταδίους μὲν πεντήκοντα ἢ ὀλίγω πλείους, τὴν ὕλην οὖσαν· ἔπειτα δὲ αὖθις ἕτερον Ὠκεανὸν ἐκδεχόμενον. καὶ δὴ ἔδοκει ἡμῖν ἀναθεμένους τὴν ναῦν ἐπὶ τὴν κόμην τῶν δένδρων, πυκνὴ γὰρ ἦν, ὑπερβιβάσαι, εἰ δυναίμεθα, ἐς τὴν ἑτέραν θάλατταν, καὶ οὕτως ἐποιοῦμεν. ἐκδήσαντες γὰρ αὐτὴν κάλῳ μεγάλῳ, καὶ ἀνελθόντες ἐπὶ τὰ δέν-

3 Ἀβυσσον) Ἀπὸ τοῦ ἥπειρον ἔχον βυθόν. V.

si quid mali visum hoc portenderet. Nondum quingenta stadia provecti eramus, cum silvam vidimus maximam & prolixam, pinuum atque cypressorum. Ac nos quidem putabamus continentem eam esse: at illud pelagus erat profundum, arboribus radice carentibus confitum. Stabant tamen arbores immotae, rectae, quasi innatantes. Appropinquantes igitur, universa re considerata, in dubio eramus, quid agendum esset. Neque enim navigari inter arbores poterat, quae densae essent & continuae: neque reverti facile videbatur. Ego vero, conscensa arbore maxima, prospexi, quomodo ulteriora se haberent, ac vidi ad stadia quinquaginta, aut paulo plura, esse silvam: tum mare rursus excipere aliud. Itaque placuit, navem in comas arborum, densae enim erant, impositam traducere, si possemus, in mare alterum. Idque fecimus. Revinctam enim magno fune, arboribus conscensis, magno labore eo per-

φρα, μόλις ἀνιμῆσάμεθα. καὶ θέντες ἐπὶ τῶν κλάδων, πετάσαντές τε τὰ ἱστία, καθάπερ ἐν θαλάττῃ ἐπλέομεν, τοῦ ἀνέμου προωθούντος ἐπισυρόμενοι· ἔνθα με καὶ τὸ Ἀντιμάχου τοῦ ποιητοῦ ἔπος εἰσηλθε. Φησὶ γάρ που καὶ κείνος·

Τοῖσιν δ' ὑλήεντα διὰ πλὸν ἐρχομένοισι.

Διελθόντες δ' ὁμῶς τὴν ὕλην, ἀφικόμεθα πρὸς τὸ ὕδωρ, 43 καὶ πάλιν ὁμοίως καταβέντες τὴν ναῦν, ἐπλέομεν διὰ καθαροῦ καὶ διανγοῦς ὕδατος, ἄχρι δὴ ἐπέστημεν χάσματι μεγάλῳ ἐκ τοῦ ὕδατος διεστῶτος γεγεννημένῳ, καθάπερ ἐν τῇ γῇ πολλάκις ὁρῶμεν ὑπὸ σεισμῶν γιγνόμενα διαχωρήματα. ἡ μὲν οὖν ναῦς, καβελόντων ἡμῶν τὰ ἱστία, ραδίως ἔστη, παρ' ὀλίγον ἐλθοῦσα κατενεχθῆναι. ὑπερκύψαντες δὲ ἡμεῖς, ἐωρῶμεν βάθος ὅσον σταδίων χιλίων, μάλα φοβερὸν καὶ παράδοξον· εἰστήκει γὰρ τὸ ὕδωρ ὥσπερ μεμερισμένον· περιβλέποντες δὲ κατὰ δε-

7 Διελθόντες) Γραι. Διελθοῦσι. V. θρὰν θάλασσαν διαστᾶσιν χρεῖτά-
9 Χάσματι μεγάλῳ) Τάχα ὁ τῶν ἐπιπνοῖα, ἐπισκώπτων αἰνίττε-
χεινολόγος εἰς Μωσία, καὶ τὴν ἱρυν- ται. V.

traximus, ramisque eam superimposuimus, ubi velis passis velut in mari navigavimus, a vento impellente promoti. Hic mihi Antimachi poëtae versus in mentem venit, qui ait alicubi :

Per silvestre illis navi venientibus aequor.

Superata tamen silva, ad aquam pervenimus, ubi similiter demissa navi per puram pellucidamque aquam navigavimus, donec ad hiatum confisteremus magnum ex aqua discedente ortum, ut in terra saepe videramus a motu illius factas discessionem. Navis quidem nostra vela nobis contrahentibus facile stetit, cum parum abfuisset, quin deferretur. Nos vero capitibus porrectis despicientes, profundum videbamus vel mille stadiorum, terribile admodum atque admirandum. Stabat enim velut divisa aqua. Circumspicien-

ξία, ὁρῶμεν πόρρωθεν γέφυραν ἐπεζευγμένην ὕδατος συν-
 ἄπτοντος τὰ πελάγη κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ τῆς
 ἑτέρας θαλάττης ἐς τὴν ἑτέραν διαρρέοντος. προσελάσαν-
 τες οὖν ταῖς κώπαις, κατ' ἐκείνο παρεδράμομεν, καὶ
 μετὰ πολλῆς ἀγωνίας ἐπεράσαμεν, οὔποτε προσδοκῇ-
 44 σαντες. Τούντεῦθεν ἡμᾶς ὑπεδέχετο πέλαγός τε προση-
 νες, καὶ νῆσος οὐ μεγάλη, εὐπροσίτως συνοικουμένη· ἐνέ-
 μοντο δὲ αὐτὴν ἄνθρωποι ἄγριοι, Βουκέφαλοι, κέρατα
 ἔχοντες, οἷον παρ' ἡμῖν τὸν Μινώταυρον ἀναπλάττουσιν.
 ἀποβάντες δὲ, προσήειμεν ὕδρευσόμενοι, καίτοι καὶ σι-
 τίου ληψόμενοι, εἶποθεν δυνηθείμεν· οὐκ ἔτι γὰρ εἶχα-
 μεν· καὶ ὕδωρ μὲν αὐτοῦ πλησίον εὔρομεν, ἄλλο δὲ οὐδὲν
 ἐνεφαίνετο, πλὴν μυκηθμὸς πολὺς οὐ πόρρωθεν ἠκούετο·
 ὁρῶντες οὖν ἀγέλην εἶναι βοῶν, κατ' ὀλίγον προχωροῦν-
 τες, ἐπέστημεν τοῖς ἀνθρώποις. οἱ δὲ ἰδόντες ἡμᾶς, ἐδίω-
 κον, καὶ τρεῖς μὲν τῶν ἐταίρων λαμβάνουσιν· οἱ δὲ λοι-

tes ad dextram videmus e longinquo pontem iniunctum ex
 aqua, quae iungeret utriusque pelagi summas oras, & ex
 uno mari in alterum transflueret. Huc igitur agitantes *pa-
 vim* remis cursum fleximus, multoque labore traiecimur,
 quod nunquam speraveramus. Hinc excepit nos mare pla-
 cidum & insula non magna, accessu facilis, habitata. Ha-
 bebant illam homines feri, Bucephali [*Tauricipites*], cor-
 nua habentes, qualem apud nos fingunt Minotaurum. Cum
 exscendissemus, aquatam perreximus, etiam ciborum ali-
 quid, si possemus, ablaturi: nihil enim amplius habeba-
 mus. Et aquam quidem ibi in proximo inveniebamus, aliud
 vero nihil apparebat, praeterquam quod mugitus multus
 non ex longinquo audiebatur. Cum igitur boum gregem
 esse putaremus, paulum progressi, stamus apud homines.
 At illi conspectos nos persequuntur, ac tres quidem socio-
 rum nostrorum comprehendunt; reliqui vero ad mare con-

ποὶ, πρὸς τὴν θάλατταν κατέφεύγομεν. εἴτα μέντοι πάντες ὀπλισάμενοι (οὐ γὰρ ἔδοκει ἡμῖν ἀτιμωρήτους περιιδεῖν τοὺς Φίλους) ἐμπίπτομεν τοῖς Βουκεφάλοις, τὰ κρέα τῶν ἀννηρημένων διαιρουμένοις· φοβήσαντες δὲ πάντας ἐδιώκομεν, καὶ κτείνομέν γε ὅσον πεντήκοντα, καὶ ζῶντας αὐτῶν δύο λαμβάνομεν, καὶ αὖθις ὀπίσω ἀνεστρέφομεν, τοὺς αἰχμαλώτους ἔχοντες· σιτίον μέντοι οὐδὲν εὕρομεν. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι, παρήνουν ἀποσφάττειν τοὺς παρειλημμένους. ἐγὼ δὲ οὐκ ἔδοκίμαζον, ἀλλὰ δήσας, ἐφύλαττον αὐτοὺς, ἄχρι δὴ ἀφίκοντο παρὰ τῶν Βουκεφάλων πρεσβεῖς, ἀπαιτοῦντες ἐπὶ λύτροις τοὺς συνειλημμένους· συνίεμεν γὰρ αὐτῶν διανευόντων, καὶ γοερὸν τι μυκωμένων, ὥσπερ ἰκετευόντων· τὰ λύτρα δ' ἦν τυροὶ πολλοὶ, καὶ ἰχθῦς ξηροὶ, καὶ κρόμμυα, καὶ ἔλαφοι τέτταρες, τρεῖς ἐκάστη πόδας ἔχουσα, δύο μὲν τοὺς ὀπισθεν, οἱ δὲ πρόσω ἐς ἓνα συμπεφύκεσαν. ἐπὶ τούτοις ἀποδόντες τοὺς συνειλημμένους, καὶ μίαν ἡμέραν ἐπιμεί-

fugimus. Deinde universi armis capris, neque enim placebat inultos negligere amicos, irruimus in Bucephalos, carnes interfectorum dividentes; atque in terrorem coniectos universos persequimur, eorumque circiter quinquaginta interficimus, duosque capimus vivos. Sic revertimur cum captivis: cibi vero nihil inveneramus. Reliqui igitur hortabantur, ut captos interficeremus: ego vero hoc non probavi, sed vinctos asservavi, dum venirent a Bucephalis legati, qui pretio comprehensos repeterent. Intelligebamus quippe illos innuere, ac lugubre quiddam, suppliciter rogantium instar, mugire. Pretium vero redemptionis erant cafei multi, & sicci pisces, & cepae, & cervi quatuor, trium singuli pedum, cum binos quidem posteriores haberent, priores autem in unum coalitos. Pro his cum reddidissimus captivos, & diem unum morati essemus, solvimus. Iam-

45 ναντες, ἀνέχθημεν. Ἦδη δὲ ἰχθυῖες τε ἡμῖν ἐφαίνοντο, καὶ ὄρνεα παρεπέτετο, καὶ ἄλλα ὅποσα γῆς πλησίον οὔσης σημεῖα προῦφαίνετο. μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ἄνδρας εἰδομεν καινῷ τρόπῳ ναυτιλίας χρωμένους· αὐτοὶ γὰρ καὶ ναῦται καὶ νῆες ἦσαν. λέξω δὲ τοῦ πλοῦ τὸν τρόπον· ὕπτιοι κείμενοι ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ὀρθώσαντες τὰ αἰδοῖα, μεγάλα δὲ φέρουσιν, ἐξ αὐτῶν ὀρόνῃ πετάσαντες, καὶ ταῖς χερσὶ τοὺς ποδεῶνας κατέχοντες, ἐμπίπτοντος τοῦ ἀνέμου, ἔπλεον. ἄλλοι δὲ μετὰ τούτους, ἐπὶ Φελλῶν καθήμενοι, ζεύξαντες δύο δελφῖνας ἡλαυνόν τε, καὶ ἡνίοχουν· οἱ δὲ προϊόντες ἐπεσύροντο τοὺς Φελλούς. οὔτοι ἡμᾶς οὔτε ἡδίκουν, οὔτε ἔφευγον, ἀλλ' ἡλαυνον ἀδεῶς τε, καὶ εἰρηνικῶς, τὸ εἶδος τοῦ ἡμετέρου πλοίου θαυμάζοντες,

46 καὶ πάντοθεν περισκοποῦντες. Ἐσπέρας δὲ ἡδη προσήχθημεν νήσῳ οὐ μεγάλῃ· κατωκίετο δὲ αὕτη ὑπὸ γυναικῶν

8 Ποδεῶνας) Ὡς ἐπὶ κοδίῳ τὰ ἄκρα τῆς ὀρόνης ποδεῶνας εἰρηκε παίζων κένταυθα. V.

9 Φελλῶν) Φελλὸς ὄρος ἐν Ἰτα-

λία ἐν ᾗ γίνονται πῦκαὶ ὑπερμεγέθεις. ἐκ δὲ τούτων τῶν δειδραμένων γίνονται τοὺς Φελλοὺς πρὸς κουφισμὸν τῶν σωμάτων. V.

que pisces in conspectum venire, & circumvolare aves, aliaque, quotquot sunt terrae propinquae signa, apparere. Paulo post videmus viros novo navigandi genere utentes. Idem enim & nautae erant & naves. Dicam vero navigationis rationem. Supini in aqua iacentes pudenda erigunt: habent autem luculenta. Ex his porro velum pandentes, manibusque tenentes funes veli inferiores, vento implente navigabant. Alii post hos insidentes in suberibus, duos delphinos iunctos agebant regebantque habenis, qui progressi traherent post se subera. Hi neque iniuria nos afficiebant, neque fugiebant, sed sine metu & pacate iuxta nos inequitabant, speciem navigii nostri admirati, & perspicientes undique. Vespera iam ingruerat, cum appulimus ad insulam non magnam. Habitat ea a mulieribus, ut pu-

ὥς ἐνομίζομεν, Ἑλλάδα Φωνὴν προϊεμένων προσήσαν
 γὰρ, καὶ ἐδέξιόντο, καὶ ἡσπάζοντο πάνυ ἐταιρικῶς κε-
 κοσμημέναι, καλαὶ πᾶσαι, καὶ νεανίδες, ποδῆρεις τοὺς
 χιτῶνας ἐπισυρόμεναι. ἡ μὲν οὖν νῆσος, ἐκαλεῖτο Κα-
 βαλοῦσα· ἡ δὲ πόλις αὕτη, Ὑδαμαρδία. λαβοῦσαι δ'
 οὖν ἡμᾶς αἱ γυναῖκες, ἐκάστη πρὸς ἑαυτὴν ἀπῆγε, καὶ
 ξένον ἐποιεῖτο. ἐγὼ δὲ μικρὸν ὑποστάς, οὐ γὰρ χρηστὰ
 ἐμαντεύομην, ἀκριβέστερόν τε περιβλέπων, ὅρῳ πολ-
 λῶν ἀνθρώπων ὅστ' αἰ κρανία κείμενα· καὶ τὸ μὲν,
 βοὴν ἰσθάναι, καὶ τοὺς ἐταίρους συγκαλεῖν, καὶ ἐς τὰ
 ἔπλα χωρεῖν, οὐκ ἐδοκίμαζον. προχειρισάμενος δὲ τὴν
 μαλάχην, πολλὰ ἠυχόμεν αὐτῇ διαφυγεῖν ἐκ τῶν παρ-
 ὄντων κακῶν. μετ' ὀλίγον δὲ, τῆς ξένης διακονουμένης,
 εἶδον τὰ σκέλη οὐ γυναικὸς, ἀλλ' ὄνου ὀπλᾶς· καὶ δὴ
 σπασάμενος τὸ ξίφος, συλλαμβάνω τε αὐτήν, καὶ δή-
 σας, περὶ τῶν ὅλων ἀνέκρινον· ἡ δὲ, ἀκουσα μὲν, εἶπε

4 Ἐκβαλοῦσα) Γραι. Καβαλοῦ-
 σα. G.

5. Αὕτη Ὑδαμ) Γραι. Ὑδα-
 μαρδία. G.

tabamus, Graecè loquentibus. Accedentes enim nos pren-
 fabant & complectebantur, ornatae more meretricio, for-
 mofae omnes & iuenculae, talaria vestimenta trahentes.
 Insula vocabatur Cabalusa [*Deiciens*], urbs autem Hyda-
 mardia [*Aquefcentia*]. Assumptos igitur nos mulieres suam
 quaeque domum deducere, suumque sibi facere hospitem.
 Ego autem cunctatus paulum, cui nihil boni praefagiret
 animus, & circumspiciens accuratius, video multorum ho-
 minum ossa iacere & crania. Et clamorem quidem tollere,
 & convocare socios, atque ad arma ire, non placuit. Mal-
 vam autem depromptam multis verbis obsecravi, ut effu-
 gere liceret ex malis praesentibus. Non ira multo post au-
 tem ministrante hospita, video illius non mulieris crura,
 sed ungulas asini. Hic stricto ense illam comprehendo, vin-
 ctamque de rebus omnibus interrogavi. Illa invita quidem,

δὲ ὅμως, αὐτὰς μὲν εἶναι θαλασσίους γυναῖκας, Ὀνο-
 σκελέας προσαγορευόμενας, τροφήν δὲ ποιῆσθαι τοὺς
 ἐπιδημοῦντας ξένους. ἐπειδὴν γὰρ, ἔφη, μεθύσωμεν αὐ-
 τοὺς, συνευνηθεῖσαι, κοιμωμένοις ἐπιχειροῦμεν. ἀκούσας
 δὲ ταῦτα, ἐκείνην μὲν κατέλιπον αὐτοῦ δεδεμένην, αὐ-
 τὸς δὲ ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ στέγος, ἐβόων τε, καὶ τοὺς ἐταί-
 ρους συνεκάλουν. ἐπεὶ δὲ συνῆλθον, τὰ πάντα ἐμήνουν αὐ-
 τοῖς, καὶ τὰ τε ὅσα ἔδεικνουν, καὶ ἦγον εἰςω πρὸς τὴν
 δεδεμένην· ἡ δὲ αὐτίκα ὕδωρ ἐγένετο, καὶ ἀφανὴς ἦν. ὁ-
 μως δὲ τὸ ξίφος εἰς τὸ ὕδωρ καθῆκα πειρώμενος· τὸ δὲ αἰ-
 47 μα ἐγένετο. Ταχέως οὖν ἐπὶ ναῦν κατελθόντες, ἀπε-
 πλεύσαμεν· καὶ ἐπεὶ ἡμέρα ὑπὴύγαζε, τὴν τε ἡπειρὸν
 ἀποβλεπόμενοι, εἰκάζομεν εἶναι τὴν ἀντιπέραν τῇ ὑφ'
 ἡμῶν οἰκουμένη κειμένην. προσκυνήσαντες δὲ καὶ προσευ-
 ξάμενοι, περὶ τῶν μελλόντων ἐσκοποῦμεν, καὶ τοῖς μὲν
 εὐδοκεῖ ἐπιβάσι μόνον, αὐθις ὀπίσω ἀναστρέφειν· τοῖς δὲ,
 τὸ μὲν πλοῖον αὐτοῦ καταλιπεῖν, ἀνελθόντας δὲ εἰς τὴν

sed dicit tamen, se marinas esse mulieres, Onosceleas [*Afinicruras*] vocari: cibum sibi parare ex advenientibus hospiti-
 bus: *inebriatos enim, inquit, sopitosque in lectum adscitae in-*
vadimus. His auditis, illam quidem vinctam ibi relinquo:
 conscenso autem tecto, clamore convoco socios: congregatis
 indico omnia, ossa ostendo, intra eos deduco ad vinctam.
 At illa statim in aquam diffluens, conspectum nostrum effugit.
 Tamen experimenti causa in ipsam aquam demitto gladium:
 hic aqua in sanguinem abiit. Celeriter itaque ad navem digressi
 solvimus. Cum illucesceret, continentem conspiciamus, quam
 conicimus eam esse, quae ex adversum nostro orbi trans
Oceanum iacet. Adoratione hic votisque peractis, quid
 deinde facto opus esset, delibera-
 mus. Atque aliis videbatur, post brevem descensum, iterum
 nos retro redire; aliis autem, relicta ibi nave pergere ver-

Μεσόγαιαν πειραθῆναι τῶν ἐνοικούντων. ἐν ὧς δὲ ταῦτα ἐλογιζόμεθα, χειμῶν σφοδρὸς ἐπιπτεσὼν, καὶ προσάραξας τὸ σκάφος τῶ αἰγιαλῷ, διέλυσεν ἡμεῖς δὲ μόλις ἐξενηξάμεθα, τὰ ὅπλα ἕκαστος, καὶ εἴ τι ἄλλο οἷός τε ἦν ἀρπασάμενοι. Ταῦτα μὲν τὰ μέχρι τῆς ἐτέρας γῆς συνενεχθέντα μοι ἐν τῇ θαλάττῃ, καὶ παρὰ τὸν πλοῦν ἐν ταῖς νήσοις, καὶ ἐν τῷ αἰερί, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῷ κῆτει, καὶ ἐπεὶ ἐξήλθομεν, παρὰ τε τοῖς ἥρωσι, καὶ τοῖς ὀνείροις, καὶ τὰ τελευταῖα, παρὰ τοῖς Βουκεφάλοις, καὶ ταῖς Ὀνοσκελεύαις· τὰ δ' ἐπὶ τῆς γῆς, ἐν ταῖς ἐξῆς βίβλοις διηγῆσομαι.

5 Ταῦτα μὲν οὖν μέχρι τῆς ἐτέρας γῆς) Καὶ τὸ τέλος ψευδίστα-
τοι, μετὰ τῆς ἀνυπεστάτου ἐπαγ-
γελίας. V.

fus mediterranea, atque tentare inhabitantes. Dum ista disputamus, tempestas valida ingruens, & litori allidens navigium, illud dissolvit. Nos vix, arma quisque sua, & si quid forte aliud quis posset, eripientes, enatamus. Haec sunt, quae usque ad *adventum* in alteram illam tellurem contigere mihi in mari, & per navigationem, in insulis, & in aëre, & post haec in ceto, & cum inde exiissemus, tum apud Heroas, tum inter Somnia, itemque extrema illa apud Bucephalos & Onosceleas: quae vero in *illa altera* tellure gesta sint, ea proximis libris persequar.

ΤΥΡΑΝΝΟΚΤΟΝΟΣ.

ARGUMENTUM.

Ἀνθ' ἧς τις εἰς τὴν ἀκρόπολιν, ὡς ἀποκτείνων τὸν τύραννον· καὶ αὐτὸν μὲν οὐχ εὔρε. τὸν δὲ υἱὸν αὐτοῦ ἀποκτείνας, κατέλιπε τὸ ξίφος ἐν τῷ σώματι. ἐλθὼν ὁ τύραννος, καὶ τὸν υἱὸν ἰδὼν ἥδη νεκρὸν, τῷ αὐτῷ ξίφει ἑαυτὸν ἀπέκτεινεν. αἰτεῖ ὁ ἀνελθὼν, καὶ τὸν τοῦ τυράννου υἱὸν ἀνελὼν, γέρας, ὡς τυραννοκτόνος.

Ascendit aliquis in artem, tyrannum interfecurus. Et ipsum quidem non invenit. Sed in filii ipsius a se occisi corpore reliquit gladium. Superveniens tyrannus, conspecto filio iam mortuo, eodem se gladio ipse interemit. Petit ille, qui ascendat & filium tyranni interfecerat, praemium, ut tyrannicida.

Ι ΔΥΟ τυράννους ἀποκτείνας, ὧ ἄνδρες δικασταί, μιᾷς ἡμέρας, τὸν μὲν ἤδη παρηβηκότα, τὸν δὲ ἀκμάζοντα, καὶ πρὸς διαδοχὴν τῶν ἀδικημάτων ἐτοιμότερον, ἤκω μίαν ὅμως ἐπ' ἀμφοτέροις αἰτήσεων δωρεάν, μόνος τῶν πώποτε τυραννοκτόνων πληγῇ μιᾷ δύο πονηροὺς ἀποσκευασάμενος, καὶ φονεύσας τὸν μὲν παῖδα τῷ ξίφει, τὸν πατέρα δὲ, τῇ πρὸς τὸν υἱὸν φιλοστοργίᾳ. ὁ μὲν οὖν τύραννος, ἀνθ' ᾧ ἐποίησεν, ἱκανὴν ἡμῶν δέδωκε τιμωρίαν, ζῶν μὲν, τὸν υἱὸν ἐπιδὼν προαναγγελλόμενον παρὰ τὴν τελευ-

TYRANNICIDA.

QUI duos eodem die tyrannos interfeci, iudices, alterum vigoris annos iam egressum, florentem alterum aetate, & ad iniuriarum successionem paratiorem, venio, unum tamen duorum causa petiturus praemium: unus ego omnium, qui unquam fuere, tyrannicidarum, ictu uno malos amolitus duo, qui interfecerim gladio filium, patrem naturali erga filium pietate. Ac tyrannus quidem dignas factis suis poenas nobis dedit, qui vivus adhuc, circa suae vitae finem, filium

τὴν, τελευταῖον δὲ ἠναγκασμένος τὸ παραδοξότατον αὐ-
 τὸς αὐτοῦ γενέσθαι τυραννοκτόνος. ὁ παῖς δὲ ὁ ἐκείνου
 τέθηκε μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ὑπῆρέτησε δὲ μοι καὶ ἀποθανῶν
 πρὸς ἄλλον Φόνον, ζῶν ἔτι μὲν συναδικῶν τῷ πατρὶ, με-
 τὰ θάνατον δὲ πατροκτονήσας, ὡς ἐδύνατο. Τὴν μὲν οὖν 2
 τυραννίδα ὁ παύσας εἰμι ἐγὼ, καὶ τὸ ξίφος, ὃ πάντα
 εἵργασται, ἐμόν· τὴν δὲ τάξιν ἐνήλασα τῶν Φόνων, καὶ
 τὸν τρόπον ἐκαινοτόμησα τῆς τῶν πονηρῶν τελευτῆς· τὸν
 μὲν ἰσχυρότερον, καὶ ἀμύνασθαι δυνάμενον, αὐτὸς ἀνε-
 λών· τὸν γέροντα δὲ, μόνῳ παραχωρήσας τῷ ξίφει. Ἐγὼ 3
 μὲν οὖν καὶ περιττότερόν τι ἐπὶ τούτοις ὥμην γενήσεσθαι
 μοι παρ' ὑμῶν, καὶ δωρεὰς λήψεσθαι ἰσαριθμούς τοῖς
 ἀνηρημένοις, ὡς ἂν οὐ τῶν παρόντων ἀπαλλάξας ὑμᾶς
 μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς τῶν μελλόντων κακῶν ἐλπίδος, καὶ
 τὴν ἐλευθερίαν βέβαιον παρασχών, οὐδενὸς παραλελει-
 μένου κληρονόμου τῶν ἀδικημάτων· μεταξὺ δὲ κινδυνεύω,

suum ante se interemtum viderit, tandemque, quod maxi-
 me admirabile est, suus ipse fieri tyrannicida coactus sit:
 filius autem illius mea quidem manu periit, sed mortuus
 tamen alterius mihi caedis fuit minifter; qui vivus quidem
 iniuriarum patris socius, post mortem autem suam parentis
 interfector, quatenus licuit, fuerit. Tyrannidi ergo finem
 imposui ego, gladius perfector omnium meus est. Ordinem
 vero caedium immutavi, rationem interitus impiorum ex-
 cogitavi novam: robustiorem, qui propugnare poterat,
 ipse confeci; senem soli delegavi gladio. Ergo pro hisce
factis etiam cumulatius quiddam a vobis mihi datum iri pu-
 tabam, ac totidem me praemia accepturum, quot inter-
 fekti essent, quippe qui non praesentibus modo vos libe-
 raverim, sed imminentium etiam spe malorum, liberta-
 temque firmam praestiterim, nullo relicto iniuriarum he-
 rede. Interim in periculum venio, ne post rem praeclare

τοσαῦτα κατορθώσας, ἀγέραςτος ἀπελθεῖν παρ' ὑμῶν,
καὶ μόνος στέρεσθαι τῆς παρὰ τῶν νόμων ἀμοιβῆς, οὓς
διεφύλαξα. ὁ μὲν οὖν ἀντιλέγων οὗτοσι, δοκεῖ μοι οὐ κη-
δόμενος, ὡς Φησι, τῶν κοινῶν τοῦτο ποιεῖν, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς
τετελευτηκόσι λελυπημένος, καὶ ἀμυνόμενος τὸν ἐκείνοις
4 τοῦ θανάτου αἴτιον γεγεννημένον. Ἰμεῖς δὲ ἀνάσχεσθέ
μου, ὧ ἄνδρες δικασταί, πρὸς ὀλίγον τὰ ἐν τῇ τυραννίδι,
καίπερ εἰδόσιν ὑμῖν ἀκριβῶς διηγουμένου· καὶ γὰρ τὸ
μέγεθος οὕτω μάβοιτ' ἂν τῆς εὐεργεσίας τῆς ἐμῆς, καὶ
αὐτοὶ μᾶλλον εὐφρανέσθῃ, λογιζόμενοι ὧν ἀπηλλά-
γητε. οὐ γὰρ ὥσπερ ἄλλοις τισὶν ἤδη συνέβη πολλάκις,
ἀπλῆν καὶ ἡμεῖς τυραννίδα, καὶ μίαν δουλείαν ὑπεμείνα-
μεν, οὐδ' ἐνὸς ὑπηνέγκαμεν ἐπιθυμίαν δεσπότης, ἀλλὰ
μόνοι τῶν πώποτε τὰ ὅμοια δυστυχισάμεν, δύο ἀνθ'
ἐνὸς τυράννου εἴχομεν, καὶ πρὸς διττὰ οἱ δυστυχεῖς ἀδι-
κήματα διηρούμεθα. μετριώτερος δὲ ὁ πρεσβύτερος ἦν πα-
ραπολὼ, καὶ πρὸς τὰς ὀργὰς ἡπιώτερος, καὶ πρὸς τὰς

adeo gestam discedam a vobis sine praemio, solusque le-
gum, quas *ab oppressione* servavi, compensatione caream.
Ac videtur meus iste adversarius non publicae rei cura,
ut videri vult, hoc facere, sed quod dolet interfectis, &
ulcisci cupit eum, qui causa illis mortis fuit. Vos autem,
iudices, ferte me quaeso paululum, dum vobis, accurate
licet scientibus, ea, quae sunt in tyrannide, enarro: sic enim
& magnitudinem beneficii mei cognoscetis, & ipsi magis
gaudebitis, cogitantes, quibus *malis* liberati sitis. Neque
enim, ut aliis saepe contigit, simplicem nos quoque ty-
rannidem, & servitutem unam sustinuimus, nec unius cu-
piditatem domini toleravimus, sed soli omnium, qui un-
quam in simili calamitate vixere, duos pro uno habuimus
tyrannos, inter duplices miseri iniurias distracti fuimus.
Moderatior autem multo erat senex, placidiorque ad iras,

κολάσεις ἀμβλύτερος, καὶ πρὸς τὰς ἐπιθυμίας βραδύ-
 τερος, ὡς ἂν ἤδη τῆς ἡλικίας τὸ μὲν σφοδρότερον τῆς ὀρ-
 μῆς ἐπεχούσης, τὰς δὲ τῶν ἡδονῶν ὀρέξεις χαλιναγω-
 γούσης· καὶ πρὸς γε τὴν ἀρχὴν τῶν ἀδικημάτων ὑπὸ τοῦ
 παιδὸς ἅκων προσῆχθαι ἐλέγετο, οὐ πάνυ τυραννικὸς
 αὐτὸς ὢν, ἀλλ' εἰκὼν ἐκείνῳ· Φιλότεκνος γὰρ ἐς ὑπερ-
 βολὴν ἐγένετο, ὡς ἔδειξε, καὶ πάντα ὁ παῖς ἦν αὐτῷ,
 καὶ ἐκείνῳ ἐπείθετο, καὶ ἡδίκηε ὅσα κελεύοι, καὶ ἐκόλα-
 ζεν οὓς προστάττοι, καὶ πάντα ὑπηρέτει, καὶ ὅλως ἐτυ-
 ραννεῖτο ὑπ' αὐτοῦ, καὶ δορυφόρος τῶν τοῦ παιδὸς ἐπι-
 θυμιῶν ἦν. Ὁ νεανίας δὲ, τῆς μὲν τιμῆς παρεχώρει κατ' ἡλικίαν ἐκείνῳ, καὶ μόνου ἐξίστατο τοῦ τῆς ἀρχῆς ὀνόμα-
 τος· τὸ δ' ἔργον τῆς τυραννίδος καὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸς
 ἦν. καὶ τὸ μὲν πιστὸν καὶ ἀσφαλές, ἀπ' αὐτοῦ παρεῖχε
 τῇ δυναστείᾳ· τὴν δ' ἀπόλαυσιν μόνος ἐκαρποῦτο τῶν
 ἀδικημάτων. ἐκεῖνος ἦν ὁ τοὺς δορυφόρους συνέχων, ὁ τὴν
 Φρουρὰν κρατύνων, ὁ τοὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων, ὁ

& ad supplicia hebetior, tardiorque ad cupiditates, cum ve-
 hementiores impetus cohiberet aetas, & voluptatum appe-
 titiones frenaret. Quin ad initia iniuriarum a filio praeter
 voluntatem dicebatur impulsus, qui non tyrannico ipse
 ingenio esset, sed illi concederet, vir supra modum amans
 liberorum, quod suo exiit comprobavit. Omnia ipsi filius,
 illi obsequi: quidquid ille imperaret, iniuste agere: quos
 iuberet ille, supplicio afficere: omnia illi ministrare. Tan-
 dem sub illius erat tyrannide, satelles erat cupiditarum filii.
 At iuvenis aetatis respectu honore isti cessit, soloque im-
 perii nomine abstinuit: res quidem ipsa tyrannidis & caput
 ipse fuit: ut fida esset & secura potentia, a se praestitit.
 Fructum autem iniuriarum solus ille percepit. Ille erat,
 qui satellites contineret, qui firmaret praefidia, qui subie-

τοὺς ἐπιβουλευόντας Φοβῶν ἐκεῖνος, ὁ τοὺς ἐφήβους ἀ-
 νασπῶν, ὁ ἐνυβρίζων τοῖς γάμοις· ἐκείνῳ αἱ παρθένοι ἀν-
 ἤγοντο, καὶ εἰ τινες σφαγαὶ, καὶ εἰ τινες Φυγαὶ, καὶ
 χρημάτων ἀΦαιρέσεις, καὶ βάσανοι, καὶ ὕβρεις, πάν-
 τα ταῦτα τολμήματα ἦν νεανικά. ὁ γέρων δ' ἐκεῖνος ἠκο-
 λούθει, καὶ συνδίδκει, καὶ ἐπῆνει μόνον τὰ τοῦ παιδὸς
 ἀδικήματα, καὶ τὸ πρᾶγμα ἡμῖν ἀΦόρητον καθεστῆκει·
 ὅταν γὰρ αἱ τῆς γνώμης ἐπιθυμίαι τὴν ἐκ τῆς ἀρχῆς
 ἐξουσίαν προσλαβωσιν, οὐδένα ὅρον ποιοῦνται τῶν ἀδι-
 6 κημάτων. Μάλιστα δὲ ἐκεῖνο ἐλύπει, τὸ εἰδέναι μακρὰν,
 μᾶλλον δὲ αἰδίον τὴν δουλείαν ἐσομένην, καὶ ἐκ διαδοχῆς
 παραδοθησομένην τὴν πόλιν, ἄλλοτε ἄλλῳ δεσπότη, καὶ
 πονηρῷ, κληρονόμημα γενησόμενον τὸν δῆμον, ὡς τοῖς γε
 ἄλλοις οὐ μικρὰ τις ἐλπίς αὕτη, τὸ λογίζεσθαι, καὶ
 πρὸς αὐτοὺς λέγειν, ἀλλ' ἤδη παύσεται, ἀλλ' ἤδη τε-
 θνήσκειται, καὶ μετ' ὀλίγον ἐλεύθεροι γενησόμεθα. ἐπ' ἐκεῖ-

Etos tyrannidi excideret, qui insidiantes terreret, qui spa-
 dones faceret adolescentulos, qui contumelia nuptias affi-
 ceret: ad hunc deducebantur virgines: & si quae caedes,
 si qua exilia, & bonorum ereptiones, & tormenta, & con-
 tumeliae, omnia haec ausa erant iuvenilia. Senex autem
 ille obsequi, iniuriæ focius esse, laudare solum filii sui in-
 iusta facinora. Intolerabilem nobis hanc rem esse, inter omnes
 constabat. Cum enim cupiditates animi ab imperio nanci-
 scuntur insuper potentiam, modum nullum iniuriarum fa-
 ciunt. Maxime vero illud nos angebat, quod sciremus,
 longam, potius vero aeternam, futuram servitutem, &
 successionem quadam traditum iri urbem; alii post alium do-
 mino, eique malefico, obventurum hereditate populum.
 Itaque ceteris quidem non parva illa spes, cum sic ducunt
 rationem, & apud animum suum dicunt: *Verumtamen iam*
desinet, verumtamen iam mortuus erit, & paulo post liberi nos

νων δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἠλπίζετο, ἀλλ' ἐωρῶμεν ἤδη ἑτοι-
 μον τὸν τῆς ἀρχῆς διάδοχον. τοιγαροῦν οὐδ' ἐπιχειρεῖν τις
 ἐτόλμα τῶν γεννικῶν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐμοὶ προαιρουμένων,
 ἀλλ' ἀπέγνωστο παντάπασιν ἡ ἐλευθερία, καὶ ἄμαχος
 ἡ τυραννὶς ἐδόκει, πρὸς τοσούτους ἐσομένης τῆς ἐπιχειρή-
 σεως. Ἀλλ' οὐκ ἐμέ ταῦτ' ἐφόβησεν, οὐδὲ τὸ δυσχερές 7
 τῆς πράξεως λογισάμενος ἀπώκησα, οὐδὲ πρὸς τὸν κίν-
 δυνον ἀπτοδείλῃσα. μόνος δὲ μόνος πρὸς οὕτως ἰσχυρὰν
 καὶ πολλὴν τὴν τυραννίδα, μᾶλλον δὲ οὐ μόνος, ἀλλὰ
 μετὰ τοῦ ξίφους ἀνῆειν τοῦ συμμεμαχημένου, καὶ τὸ
 μέρος συντετυραννοκτονηκός, πρὸ ὀφθαλμῶν μὲν, τὴν
 τελευτὴν ἔχων, ἀλλὰζόμενος δὲ ὅμως τὴν κοινὴν ἐλευθε-
 ρίαν τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς. ἐντυχὼν δὲ τῇ πρώτῃ Φρουρᾷ,
 καὶ τρεψάμενος οὐ ραδίως τοὺς δορυφόρους, καὶ τὸν ἐν-
 τυγχάνοντα κτείνων, καὶ τὸ ἀνθιστάμενον πᾶν διαφθεί-
 ρων, ἐπὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῶν ἔργων ἰέμην, ἐπὶ τὴν

erimus. In illis vero tale nihil quidquam sperabatur, sed pa-
 ratum iam videbamus imperii successorem. Igitur nec ma-
 num admove-re operi quisquam ausus est generosorum *alio-*
quin hominum, qui eadem, quae ego, cogitabant: sed spes
 omnis libertatis abiecta, invicta videbatur tyrannis, cum
 adversus ita multos conandum esset. Me vero ista non ter-
 ru-erunt, neque difficultate operis perpensa conatum abie-
 ci, neque ad periculi conspectum metu resilli: sed solus,
 solus, *inquam*, ad validam adeo & multiplicem tyrannidem,
 quin non solus, sed gladio meo comitatus escendi, qui au-
 xilio mihi fuit, & pro sua parte tyrannum una interfecit,
 mortem prae oculis cum haberem, caede tamen mea com-
 munem libertatem redempturus. Cum autem in primum prae-
 sidium incidissem, nec sine difficultate in fugam vertissem
 satellites, interfecto si quis occurreret, & quidquid obsta-
 ret trucidato, ad ipsum caput operum ivi, ad solum ro-

μόνην τῆς τυραννίδος ἰσχὺν, ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν τῶν ἡμετέρων συμφορῶν. καὶ ἐπιστὰς τῷ τῆς ἀκροπόλεως Φρουρίῳ, καὶ ἰδὼν γεννικῶς ἀμυνόμενον καὶ ἀνθιστάμενον, 8 πολλοῖς τραύμασιν, ὅμως ἀπέκτεινα. Καὶ ἡ μὲν τυραννὶς ἥδη καθήρητο, καὶ πέρας εἶχε μοι τὸ τόλμημα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, πάντες ἤμεν ἐλεύθεροι, ἐλείπετο δ' ὁ γέρων ἔτι μόνος, ἄνοπλος, ἀποβεβληκὼς τοὺς Φύλακας, ἀπολωλεκὼς τὸν μέγαν ἐκείνον αὐτοῦ δορυφόρον, ἔρημος, οὐδὲ γεναίᾳς ἔτι χειρὸς ἄξιος. ἐνταῦθα τοίνυν πρὸς ἑμαυτὸν, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὰ τοιαῦτα ἐλογισάμην, πάντ' ἔχει μοι καλῶς, πάντα πέπρακται, πάντα κατόρθωται, τίνα ἂν ὁ περίλοιπος κολασθεῖν τρόπον; ἐμοῦ μὲν γὰρ ἀνάξιος ἔστι, καὶ τῆς ἐμῆς δεξιᾶς, καὶ μάλιστα ἐπ' ἔργῳ λαμπρῷ, καὶ νεανικῷ, καὶ γενναίῳ ἀνηρημένος, καταισχύνων ἀκείνην τὴν σφαγὴν. ἄξιον δέ τίνα δεῖ ζητῆσαι δῆμιον, ἀλλὰ μετὰ τὴν συμφορὰν, μὴδὲ τὴν αὐ-

bur tyrannidis, ad calamitatum nostrarum argumentum. Imminens igitur huic arcis ipsius praesidio, videns illum fortiter pro se propugnantem & resistantem, multis vulneribus, interfeci tamen. Atque ipsa quidem tyrannis iam destructa erat, finem suum habuit meus mihi conatus. Ab eo inde tempore omnes eramus liberi: supererat senex solus, inermis, amissis custodibus, amisso magno illo suo satellite, desertus, forti manu iam non amplius dignus. Hic igitur talia, iudices, apud me agitabam. Bene iam habent mihi omnia: perfecta sunt omnia: feliciter, ut oportebat, omnia acta sunt. Quemadmodum vindicabitur ille relictus? Me quidem, & hac dextra indignus est, maxime si post facinus ita clarum, & iuvenile, & generosum interficiatur, & illam quoque caedem dehonestet. Quaerendus autem est dignus illo carnifex: neque post calamitatem aequum est,

τὴν κερδαίνειν ἰδέτω, κολασθήτω, παρακείμενον ἔχέτω
 τὸ ξίφος· τούτῳ τὰ λοιπὰ ἐντέλλομαι. ταῦτα βουλευ-
 σάμενος, αὐτὸς μὲν ἐκποδὼν ἀπηλαττόμεν· ὁ δὲ, ὅπερ
 ἐγὼ προῦμαντευσάμην, διεπράξατο, καὶ ἐτυραννοκτό-
 νησε, καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ ἐμῷ δράματι. Πάρειμι οὖν
 κομίζων ὑμῖν τὴν δημοκρατίαν, καὶ θάρρειν ἤδη προκη-
 ρύττων ἅπασιν, καὶ τὴν ἐλευθερίαν εὐαγγελιζόμενος. ἤδη
 οὖν ἀπολαύετε τῶν ἔργων τῶν ἐμῶν. κενὴ μὲν ὡς ὁράτε
 πονηρῶν ἡ ἀκρόπολις, ἐπιτάττει δὲ οὐδεὶς, ἀλλὰ καὶ τι-
 μᾶν ἔξεστι, καὶ δικάζειν, καὶ ἀντιλέγειν κατὰ τοὺς νό-
 μους, καὶ πάντα ταῦτα γεγένηται δι' ἐμὲ ὑμῖν, καὶ διὰ
 τὴν τόλμαν τὴν ἐμὴν καὶ τοῦ ἐνὸς ἐκείνου Φόνου, μεθ' ὃν
 οὐκ ἔτι ζῆν πατὴρ ἐδύνατο. ἄξιόν δ' οὖν ἐπὶ τούτοις, τὴν
 ὀφειλομένην δοθῆναί μοι παρ' ὑμῶν δωρεάν, οὐ φιλοκερ-
 δῆς, οὐδὲ μικρολόγος τις ὢν, οὐδ' ἐπὶ μισθῷ τὴν πατρί-
 δα εὐεργετῆν προσηγμένος, ἀλλὰ βεβαιωθῆναί μοι βου-
 λόμενος τὰ κατορθώματα τῇ δωρεᾷ, καὶ μὴ διαβληθῇ-

eam istum lucrifacere. Videat: puniatur: adiacentem ha-
 beat gladium: huic mando reliqua. Hoc capto consilio,
 ipse e vestigio discessi. At ille, quod divinaveram, perfecit,
 occidit tyrannum, finem meae actioni imposuit. Adsum igitur,
 portans vobis populi imperium, & bono animo esse
 iubens universos, & laetum de libertate nuntium afferens.
 Iam ergo fructum percipitis meorum operum: vacua, ut
 videtis, malis arx est: imperat nemo; sed honore afficere
 licet, & in ius ire, & contra dicere secundum leges. At-
 que haec omnia mea vobis opera contigerunt, perque
 meam audaciam, & ex una illa caede, post quam vivere
 pater non amplius potuit. Peto igitur pro his debitum dari
 mihi a vobis praemium, non lucri cupidus aut sordidus,
 qui mercede inductus bene de patria mereri voluerim; sed
 quod firmari mihi volo praemio isto rem bene gestam, nec

ναι, μηδ' ἄδοξον γενέσθαι τὴν ἐπιχειρήσιν τὴν ἐμὴν, ὡς
 10 ἀτελεῇ καὶ γέρωι ἀναξίαν κεκριμένην. Οὐτοσὶ δὲ ἀντιλέ-
 γει, καὶ Φησὶν, οὐκ εὐλογον ποιεῖν με τιμᾶσθαι θέλον-
 τα, καὶ δωρεὰν λαμβάνειν. οὐ γὰρ εἶναι τυραννοκτόνον,
 οὐδὲ πεπραῆχθαί μοι τί κατὰ τὸν νόμον, ἀλλ' ἐνδεῖν τι τῶ
 ἔργῳ τῷ ἐμῷ, πρὸς ἀπαιτήσιν τῆς δωρεᾶς. πυνθάνομαι
 τοίνυν αὐτοῦ, τί λοιπὸν ἀπαιτεῖς παρ' ἐμοῦ; οὐκ ἐβου-
 λήθην; οὐκ ἀνῆλθον; οὐκ ἐφόνευσα; οὐκ ἠλευθέρωσα; μή
 τις ἐπιτάττει; μή τις κελεύει; μή τις ἀπειλεῖ δεσπότης;
 μή τις με τῶν κακούργων διέφυγεν; οὐκ ἂν εἴποις ἄλ-
 λα πάντα εἰρήνης μεστὰ, καὶ πάντες οἱ νόμοι, καὶ
 ἐλευθερία σαφής, καὶ δημοκρατία βέβαιος, καὶ χάμοι
 ἀνύβριστοι, καὶ παῖδες ἀδελφεῖς, καὶ παρθένοι ἀσφαλεῖς,
 καὶ εὐρτάζουσα τὴν κοινὴν εὐτυχίαν ἡ πόλις. τίς οὖν ὁ
 τούτων ἀπάντων αἴτιος; τίς ὁ ἐκεῖνα μὲν παύσας, τάδε
 παρεσχημένος; εἰ γὰρ τις ἐστὶ τῶν πρὸ ἐμοῦ τιμᾶσθαι

detrahi de illa, aut ingloriam reddi susceptam a me actionem, velut imperfectam indignamque iudicatam praemio. At iste contradicit, & praeter rationem facere me ait, qui honorari postulem, & accipere praemium: neque enim esse me tyrannicidam, neque peractum a me quidquam secundum legem; sed deesse aliquid operi meo ad id, ut postulare praemium possim. Interrogo igitur illum, Quid reliquum a me poscis? non volui? non escendi? non interfeci? non liberavi? numquis imperat? numquis iubet? numquis dominus minatur? numquis me maleficorum effugit? Non sane dixeris. Sed pace omnia plena, & leges valent omnes, & libertas liquida, & firmum populi imperium, & matrimonia contumeliis non obnoxia, & liberi metus expertes, & virgines securae, & communis felicitatis causa festos dies agit civitas. Quis igitur auctor horum omnium? quis est, qui istis omnibus finem imposuit, haec praestitit?

δικαίος, παραχωρῶ τοῦ γέρας, ἐξίσταμαι τῆς δωρεᾶς. εἰ δὲ μόνος ἐγὼ πάντα διεπραξάμην, τολμῶν, κινδυνεύων, ἀνιῶν, ἀναιρῶν, κολάζων, δι' ἀλλήλων τιμωρούμενος, τί μου διαβάλλεις τὰ κατορθώματα; τί δὲ ἀχάριστον πρὸς μὲ τὸν δῆμον ποιεῖς εἶναι; Οὐ γὰρ αὐτὸν ἐΦόνευσας I I τὸν τύραννον· ὁ δὲ νόμος, τυραννοκτόνῳ δίδωσι τὴν δωρεάν. διαφέρει δέ, εἰπέ μοι, τί, ἢ αὐτὸν ἀνελεῖν, ἢ τοῦ θανάτου παρασχεῖν τὴν αἰτίαν; ἐγὼ μὲν γὰρ, οὐδέν, οἶμαι· ἀλλὰ τοῦτο μόνον ὁ νομοθέτης οἶδε, τὴν ἐλευθερίαν, τὴν δημοκρατίαν, τὴν τῶν δεινῶν ἀπαλλαγὴν τοῦτ' ἐτίμησε, τοῦτ' ἄξιον ἀμοιβῆς ὑπέλαβεν, ὅπερ οὐκ ἂν εἴποις, μὴ δι' ἐμὲ γεγενῆσθαι. εἰ γὰρ ἐΦόνευσας δι' ὃν ἐκεῖνος ζῆν οὐκ εἶδυτο, αὐτὸς εἰργασμαι τὴν σφαγὴν ἐμὸς ὁ Φόνος, ἢ χεὶρ ἐπέινου. μὴ τοίνυν ἀκριβολογοῦ ἔτι περὶ τοῦ τρόπου τῆς τελευτῆς, μηδ' ἐξέταζε ὅπως ἀπέθανεν, ἀλλ'

Si quis enim est prae me dignus honore, cedo illi praemio; renuntio muneri. Sin solus ego perfeci omnia, audendo, periculum subeundo, ascendendo, interficiendo, puniendo, alterum alterius opera ulciscendo, quid calumniaris res praeclare a me gestas? quid populum, ut ingratus adversum me sit, inducis? *Neque enim*, inquit, *tyrannum ipsum interemisisti: at lex tyrannicidae decernit praemium.* Interestne autem, dic mihi, utrum quis ipsum interfecerit, an causam illi mortis praebuerit? Equidem nihil puto; sed hoc solum legislator spectavit, libertatem, potestatem populi, liberationem ab iniuriis. Hoc honoravit, hoc dignum iudicavit praemio, quod sane mea opera factum non negaveris. Si enim *eum* interfeci, propter quem *interfectum* iste vivere iam non potuit, caedem ipse patravi. Caedes mea est, illius manus. Noli igitur tenuiter porro disputare de genere mortis, neque exquire, quomodo perierit? sed utrum

- εἰ μήκέτ' ἐστίν; εἰ δὲ ἐμὲ τὸ μήκέτ' εἶναι ἔχει; ἐπεὶ καὶ κεῖνο προσεξετάσσειν μοι δοκεῖς, καὶ συκοφαντήσῃν τοὺς εὐεργέτας, εἴ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῷ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί δὲ εἰ λιμῶ ἐξεπολιόρκησα τὸν τύραννον, τὴν ἀνάγκην τῆς τελευτῆς παρέχων, ἀπήγεις ἂν καὶ τότε παρ' ἐμοῦ αὐτόχειρα τὴν σφαγὴν; ἢ ἐνδεῖν ἔλεγές μοι τι πρὸς τὸν νόμον; καὶ ταῦτα, χαλεπώτερον τοῦ κακούργου πεφονευμένου; ἐν μόνον ἐξέταξε, τοῦτο ἀπαίτει, τοῦτο πολυπραγμόνει, τίς τῶν πονηρῶν λείπεται, ἢ τίς ἐλπίς τοῦ φόβου, ἢ τί ὑπόμνημα τῶν συμφορῶν; εἰ δὲ καθαρὰ πάντα, καὶ εἰρηνικά, συκοφαντοῦντός ἐστι τῷ τρόπῳ τῶν πεπραγμένων χρωμένου, ἀποστερεῖν ἐθέλειν τὴν ἐπὶ τοῖς πεπονημένοις δωρεάν.
- 12 Ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο μέμνημαι διηγορευμένον ἐν τοῖς νόμοις, ἔκτος εἰ μὴ διὰ τὴν πολλὴν δουλείαν ἐπιλέλθῃμαι τῶν ἐν αὐτοῖς εἰρημένων, αἰτίας θανάτου εἶναι διττάς, εἴ τις

esse defierit? utrum a me illud habeat, quod defierit? Alioquin illud etiam quaesiturus videris, & calumniaturus bene meritos, si quis non ferro, sed lapide, aut fuste, aut alio modo interfecerit. Quid vero si fame expugnassent tyrannum, obiecta illi necessitate moriendi, numquid tum etiam a me reposceres caedem manu mea factam, aut deesse aliquid mihi diceres ad legem? idque, licet difficiliore mortis genere interfectus sit maleficus? Quin tu unum solum exquire; illud reposce; circa illud curiosus esto: quis impiorum relictus sit? aut quae metus suspicio? aut quod calamitatum monumentum? Si verò pura omnia, & pacata; calumniatoris est, modo & ratione facinoris ad hoc uti velle, ut intercipias praemium laboribus propositum. Quin ego hoc etiam diferte dictum in legibus memini, nisi per longam feryitutum eorum, quae ibi dicuntur, oblitus sum, causas mortis esse duplices, si quis ipse interfecit;

αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἴ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε, μη-
δὲ τῇ χειρὶ εἶδρασε τὸ ἔργον, ἠνάγκασε δὲ, καὶ παρέσχε-
ν ἀφορμὴν τοῦ Φόνου· τὰ ἴσα καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐ-
τὸν ἀντικολλάζεσθαι, μάλα δικαίως. οὐ γὰρ ἐβούλετο
τοῦ πεπραγμένου ἦσσαν γίγνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας. καὶ
περιττὴ λοιπὸν ἡ ἐξέτασις τοῦ τρόπου τῆς σφαγῆς. εἴτα
τὸν μὲν οὕτως ἀποκτείνοντα, κολάζειν ὡς ἀνδροφόνον δι-
καιοῖς; καὶ οὐδαμῶς ἀφεῖσθαι θέλεις; τὸν δὲ κατὰ τὸν
αὐτὸν τούτῳ τρόπῳ εὖ πεποιηκότα τὴν πόλιν, οὐ τῶν
ὁμοίων ἀξιώσεις τοῖς εὐεργέταις; Οὐδὲ γὰρ ἐκείνο ἀν 13
ἔχοις λέγειν, ὡς ἐγὼ μὲν ἀπλῶς αὐτὸ ἔπραξα, ἠκολού-
θησε δὲ τι τέλος ἄλλως χρηστὸν, ἐμοῦ μὴ θελήσαντος.
τί γὰρ ἔτι ἐδεοδῆεν, τοῦ ἰσχυροτέρου πεφονευμένου; τί δὲ
κατέλιπον τὸ ξίφος ἐν τῇ σφαγῇ, εἰ μὴ πάντως τὸ ἐσό-
μενον αὐτὸ προεμαντευόμην; ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο φῆς, ὡς
οὐ τύραννος ὁ τεθνεὺς ἦν, οὐδὲ ταύτην εἶχε τὴν προσηγο-

aut si ipse quidem non interfecit, neque manu perpetra-
vit opus; coëgit autem, & causam caedis praeiuit: aequa-
liter hunc etiam ipsum lex censet vicissim debere puniri:
iuste fane. Non enim voluit ipso facto minorem esse *sup-
peditatam plenam faciendi facultatem*. Ceterum supervacuum
est quaerere de modo caedis. Deinde eum, qui ita inter-
fecit, punire ut homicidam iustum arbitraris, & nullo mo-
do vis dimitti; eum vero, qui eadem plane, qua hic, ratio-
ne beneficio urbem affecit, non iisdem, quibus *alios* bene
meritos *praemiis* dignum censet? Neque enim illud possis di-
cere, me simpliciter illud *ac temere* fecisse, consecutum au-
tem aliunde finem bonum praeter meam voluntatem. Quid
enim amplius metuebam, interfecto, qui erat fortior? Quid
vero gladium in iugulo reliqui, nisi omnino, quod futu-
rum erat, divinavi? Nisi forte hoc dicis, tyrannum non
fuisse, qui perit, neque illam habuisse appellationem, ne-

ρίαν, οὐδὲ δωρεὰς ἐπ' αὐτῷ πολλὰς, εἰ ἀποθάνοι, ἡδέως
 ἂν ὑμεῖς ἐδώκατε. ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. εἶτα τοῦ τυράννου
 πεφονευμένου, τῷ τὴν αἰτίαν παρασχόντι τῆς σφαγῆς,
 οὐκ ἀποδώσεις τὴν δωρεάν; ὡς τῆς πολυπραγμοσύνης.
 μέλει δέ σοι πῶς ἀπέθανεν, ἀπολαύοντι τῆς ἐλευθερίας,
 ἢ τὸν τὴν δημοκρατίαν ἀποδεδωκότα, περιττότερόν τι
 προσαπααιτεῖς; καίτοι ὁ γε νόμος, ὡς Φῆς, τὸ κεφάλαιον
 ἐξετάζει τῶν πεπραγμένων· τὰ δὲ διὰ μέσου πάν-
 τα ἑᾶ, καὶ οὐκ ἔτι πολυπραγμονεῖ. τί γάρ; καὶ οὐχὶ
 ἐξελάσας τις τύραννον, ἥδη τιμὴν ἔλαβε τυραννοκτόνου;
 καὶ μάλα δικαίως· ἐλευθερίαν γὰρ καὶ κείνος ἀντὶ δου-
 λείας παρέσχηται. τὸ δ' ὑπ' ἐμοῦ γεγεννημένον, οὐ θυ-
 γῇ, οὐδὲ δευτέρας ἐπαναστάσεως ἐλπίς, ἀλλὰ παντε-
 λὴς καθαίρεσις, καὶ πανωλεθρία παντὸς τοῦ γένους, καὶ
 14 ῥιζόθεν τὸ δεινὸν ἅπαν ἐκκεκομμένον. Καί μοι πρὸς Θεῶν
 ἡδὴ ἀπ' ἀρχῆς ἐς τέλος, εἰ δοκεῖ, πάντα ἐξετάσατε, εἴ τι
 τῶν πρὸς τὸν νόμον παραλέλειπται, καὶ εἰ ἐνδεὲς τι τῶν

que vos de ipso, si moreretur, praemia plura libenter fuisset daturus. Tum tu, caeso tyranno, ei, qui causam illi caedis prae-buit, praemium non reddes? Vah curiositatem! Curas autem, quomodo mortuus sit, cum libertate fruaris? an ab eo, qui populo restituit imperium, amplius quid postulas? Quamquam lex quidem, ut ais, caput factorum exquirat; quae vero in medio sunt, relinquit omnia, nec amplius curiosa est. Quid enim? nonne etiam qui expulit tyrannum, iam praemium tyrannicidae accepit? Et iuste quidem. Libertatem enim & ipse pro servitute praefixit. At meum factum non exilium, non novae metus invasio-nis; sed perfecta undique destructio, & plenus universi ge-neris interitus, radicitusque malum omne extirpatum. Et iam mihi, obsecro, ab initio inde usque ad finem, exqui-rite, si videtur, omnia, si quid eorum, quae ad legem im-

προσείναι ὀφειλόντων τυραννοκτόνῳ. πρῶτα μὲν δὴ γνώ-
μην προϋπάρχειν χρὴ γενναίαν, καὶ Φιλόπολιν, καὶ πρὸ
τῶν κοινῶν κινδυνεύειν ἐβέλουςαν, καὶ τῷ οἰκείῳ θανάτῳ
τῇ τῶν πολλῶν σωτηρίαν ὠνησομένην. ἄρ' οὖν πρὸς τοῦτο
ἐνεδέξα, ἐμαλακίσθην, ἢ προειδομένός τινα τῶν διὰ
μέσου κινδύνων ἀπάκνησα; οὐκ ἂν εἴποις. μένε τοίνυν ἐπὶ
τούτου ἔτι μόνου, καὶ νόμιζε τοῦ φελῆσαι μόνον, καὶ τοῦ
βουλεύσασθαι ταῦτα, εἰ καὶ μὴ χρηστὸν ἀποβεβήκει·
ἐκ γὰρ τῆς γνώμης αὐτῆς καταστάντα με, γέρας ἀξιοῦν,
ὡς εὐεργέτην λαμβάνειν. ἐμοῦ μὲν οὐ δυνηθέντος, ἄλλου
δὲ μετ' ἐμὲ τετυραννοκτονηκότος, ἄλογον εἰπέ μοι, ἢ ἄ-
γνωμον ἦν παρασχεῖν; καὶ μάλιστα εἰ ἔλεγον, ἄνδρες,
ἐβουλόμην, ἠέβλησα, ἐπεχείρησα, ἐπειράθην τῆς γνώ-
μης, μόνος ἄξιός εἰμι τιμᾶσθαι, τί ἂν ἀπεκρίνω τότε;
Νῦν δὲ, οὐ τοῦτό φημι, ἀλλὰ καὶ ἀνῆλθον, καὶ ἐκινδύ- 15

*plendam pertinent, praetermissum sit: & si quid desit eo-
rum, quae inesse in tyrannicida debent. Primo fane ani-
mum ante adesse oportet generosum, & amantem civita-
tis, & pro publica re periclitari volentem, & sua morte
salutem multitudinis emtutum. Numquid igitur ad hoc de-
feci, emollitus sum, aut praevisto aliquo eorum, quae in-
tervenire solent, periculorum, conatum abieci? Non dixe-
ris. Mane vero in hoc iam solo, & puta me voluntatis so-
lius & consilii huius, etsi utile patriae non evenerit, & de
solo ipso animo consistentem, postulare praemium, ut be-
ne meritum, accipere. Si igitur non potuisssem, alius au-
tem post me interfecisset tyrannum, absurdum, dic mihi,
aut irrationabile fuerit praestari mihi praemium? inprimis si
dicam, Viri, cogitavi, volui, conatus sum, experimentum
animi dedi: solus honore dignus sum: quid tum mihi re-
spondeas? Iam vero non hoc dico, sed etiam escendi, pe-*

νευσα, καὶ μυρία πρὸ τῆς τοῦ νεανίσκου ὀφραγῆς ἐποίησα. μὴ γὰρ οὕτω ῥᾶστον, μηδ' εὐχερὲς ὑπολάβητε εἶναι τὸ πρᾶγμα, Φρουρὰν ὑπερβῆναι, καὶ δορυφόρων κρατῆσαι, καὶ τρέφασθαι τοσοῦτους μόνον· ἀλλὰ σχεδὸν τὰ μέγιστον ἐν τῇ τυραννοκτονίᾳ, καὶ τὸ κεΦάλαιον τῶν ἔργων, τοῦτό ἐστιν. οὐ γὰρ ὃς αὐτός γε ὁ τύραννος μέγα καὶ δυσάλωτον καὶ δυσκατέργαστόν ἐστιν, ἀλλὰ τὰ Φρουροῦντα καὶ συνέχοντα τὴν τυραννίδα· ἃ τις ἂν νικήσῃ, πάντα οὗτος κατάρθωσέ, καὶ τὸ λοιπὸν, ὀλίγον. τὸ δὲ ὃς ἄχρι τῶν τυράννων προσελθεῖν, οὐκ ἂν ὑπῆρξέ μοι, μὴ οὐχὶ τῶν περὶ αὐτοὺς Φυλάκων, καὶ δορυφόρων ἀπάντων κεκρατηκότι, καὶ κείνους ἅπαντας προνενικηκότι. οὐδὲν ἔτι προστίθημι, ἀλλ' ἐπὶ τούτων αὖθις μένω· Φυλάκῃς ἐκράτησα, δορυφόρους ἐνέκησα, τὸν τύραννον, ἀφύλακτον, ἀνοπλον, γυμνὸν ἀπέδωκα· τιμῆς ἄξιός ἐστι τοῦτο· εἶναι σοι δοκῶ, ἢ ἔτι ἀπατεῖς παρ' ἐμοῦ τὸν Φόνον;

16 Ἄλλ' εἰ καὶ Φόνον ζητεῖς, οὐδὲ τοῦτο ἐνδεῖ, οὐδ' ἀναίμα-

riclitatus sum, & sexcenta ante caedem iuvenis feci. Noli te enim putare, facillimum adeo, & proclive esse negotium, praefidia superare, satellites vincere, tot homines in fugam coniicere unum: sed maximum fere in tyrannicidio, & caput operum hoc est. Neque enim sane tyrannus ipse magnum quiddam est, captique & confecti adeo difficile; sed ea, quae custodiunt, continentque tyrannidem, quae si quis vicit, omnia ille praeclare confecit; parvum quiddam est, quod superest. Accedere autem ad tyrannos mihi non contigit, nisi superatis devictisque prius, quos circa se habebant, custodibus, satellitibusque universis. Nihil iam adlicio; sed in hoc rursus maneo. Praesidium superavi, vici satellites: tyrannum custodibus exui, inermem, nudum reddidi. Num propter haec honore dignus tibi videor: an insuper caedem a me poscis? Verum si caedem quoque

κτὸς εἰμι, ἀλλ' εἵργασμαι μεγάλην καὶ γενναίαν σφα-
γὴν, νεανίσκου ἀκμάζοντος, καὶ πᾶσι Φοβεροῦ, δι' ὃν
ἀνεπιβούλευτος καὶ κεῖνος ἦν, ὃ μόνῳ ἐθάρρει, ὃς ἀντὶ
πολλῶν ἤρκει δορυφόρων. ἄρ' οὖν οὐκ ἄξιος, ὃ οὗτος,
δωρεᾶς, ἀλλ' ἄτιμος ἐπὶ τηλικούτοις γένωμαι; τί γὰρ
εἰ δορυφόρον ἓνα, τί δὲ εἰ ὑπέρτερον τινὰ τοῦ τυράννου ἀπ-
έκτεινα; τί δ' εἰ οἰκέτην τίμιον; οὐ μέγα ἂν ἔδοξε καὶ
τοῦτο, ἀνελθόντα ἐν μέσῃ τῇ ἀκροπόλει, ἐν μέσοις τοῖς
ὅπλοις, Φόνον τινὸς ἐργάσασθαι τῶν τοῦ τυράννου Φί-
λων; νῦν δὲ καὶ τὸν πεφονευμένον αὐτὸν ἴδε. υἱὸς ἦν τυ-
ράννου, μᾶλλον δὲ τύραννος χαλεπώτερος, καὶ δεσπό-
της ἀπαραίτητος, καὶ κολαστὴς ὠμότερος, καὶ ὑβρι-
στὴς βιαίτερος· τὸ δὲ μέγιστον, κληρονόμος τῶν ὅλων,
καὶ διάδοχος, καὶ ἐπιπολὺ παρατεῖναι τὰς ἡμετέρας
συμφορὰς δυνάμενος. Βούλει τοῦτο μόνον πεπράχθαι 17

poscis, neque haec deest: neque incruentus sum, sed cae-
dem feci magnam & fortem, iuvenis in ipso vigore con-
stituti, & omnibus formidabilis, propter quem iste quoque
superior erat insidiis, in quo solo habebat fiduciam, qui
pro multis sufficiebat satellitibus. Numquid igitur, mi ho-
mo, non dignus praemio, sed inhonoratus post tot ac tan-
ta ero? Quid enim si satellitem unum, quid si ministrum
tyranni unum, interfecissem? quid vero si servum illi ca-
rum? nonne magnum videatur hoc quoque, ascendere ali-
quem, & in media arce, inter media arma, caedem face-
re alicuius amicorum tyranni? Iam vero interfectum vide
ipsum. Filius erat tyranni: potius vero tyrannus asperior,
& implacabilis dominus, & suppliciorum exactor crude-
lior, & in facienda iniuria violentior: quod vero maxi-
mum, heres universonum & successor, quique multum ex-
tendere calamitates nostras posset. Vis hoc solum a me per-

μοι; ζῆν δ' ἔτι τὸν τύραννον διαπεφευγότα; γέρας δὴ ἐπὶ
τούτοις αἰτῶ τί Φατέ; οὐ δώσετε; οὐχὶ καί κείνον ὑφέω-
ράσθε; οὐ δεσπότης; οὐ βαρὺς; οὐκ ἀφόρητος ἦν; νῦν δὲ
καὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐννοήσατε· ὁ γὰρ οὗτος ἀπαιτεῖ
παρ' ἐμοῦ, τούτο ὡς ἐνῆν, ἄριστα διεπραξάμην, καὶ τὸν
τύραννον ἀπέκτεινα ἐτέρῳ Φόνῳ, οὐχ ἀπλῶς, οὐδὲ πλη-
γῇ μιᾷ, ὅπερ εὐκταϊότατον ἦν αὐτῷ, ἐπὶ τηλικούτοις
ἀδικήμασιν, ἀλλὰ λύπη προβασανίσας πολλῇ, καὶ ἐν
ὀφθαλμοῖς δείξας τὰ Φίλτατα οἰκτρῶς προκείμενα, υἱὸν
ἐν ἡλικίᾳ, εἰ καὶ πονηρὸν, ἀλλ' οὖν καὶ ἀκμάζοντα, καὶ
ὅμοιον τῷ πατρὶ, αἵματος καὶ λύβρου ἐμπεπλησμένον.
ταῦτ' ἐστὶ πατέρων τὰ τραύματα, ταῦτα ξίφῃ δικαίων
τυραννοκτόνων, οὗτος θάνατος ἄξιός ὦμῶν τυράννων, αὐ-
τῇ τιμωρίᾳ πρέπουσα τοσούτοις ἀδικήμασι· τὸ δ' εὐθὺς
ἀποθανεῖν, τὸ δ' εὐθὺς ἀγνοῆσαι, τὸ δὲ μηδὲν τοιοῦτο
18 θάμα ἰδεῖν, οὐδὲν ἔχει τυραννικῆς κολάσεως ἄξιον. Οὐ

fectum? vivere autem & effugisse tyrannum? Praemium
equidem & ob haec peto. Quid dicitis? non dabitis? non-
ne illum quoque suspectum habebatis? non dominus? non
gravis? non intolerabilis erat? Iam vero caput ipsum rei
cogitate. Quod enim iste a me poscit, hoc ipsum, quam
poteram pulcherrime perfeci, & alia tyrannum caede in-
teremi, non simpliciter, nec una plaga, quod optabile illi
quam maxime fuerat, in tot tantisque maleficiis: sed post-
quam illum dolore multo ante excruciaui, & ante oculos
ei ostendi, quod carissimum habebat, misere proiectum,
filium adultum, etsi malum, at in ipso constitutum vigo-
re, & patri similem, sanguine & tabo oppletum. Haec sunt
patrum vulnera, hi gladii iustorum tyrannicidarum, haec
mors digna crudelissimis tyrannis, hoc conveniens tot in-
iuriis supplicium. Statim mori, statim *sensu* & cognitione
privari, nullum tale spectaculum videre, nihil habet tyran-

γὰρ ἠγνόουν, ὦ οὗτος, οὐκ ἠγνόουν, οὐδὲ τῶν ἄλλων οὐ-
δείς, ὅσῃν ἐκεῖνος εὖνοιαν πρὸς τὸν υἱὸν εἶχε, καὶ ὥς οὐκ
ἂν ἤξιώσεν ἐπιβιώναι οὐδ' ὀλίγον αὐτῷ χρόνον. πάντες
μὲν γὰρ πατέρες ἴσως πρὸς τοὺς παῖδας τοιοῦτοι. ὁ δέ,
καὶ περιττότερόν τι τῶν ἄλλων εἶχεν, εἰκότως, ὁρῶν μόνον
ἐκείνων κηδεμόνα, καὶ Φύλακα τῆς τυραννίδος, καὶ μόνον
προκινδυνεύοντα τοῦ πατρὸς, καὶ τὴν ἀσΦάλειαν τῇ ἀρ-
χῇ παρεχόμενον. ὥστε εἰ καὶ μὴ διὰ τὴν εὖνοιαν, ἀλλὰ
διὰ τὴν ἀπόγνωσιν, εὐθὺς ἠπιστάμεν τεθνησόμενον αὐτὸν,
καὶ λογιούμενον ὥς οὐδὲν ἔτι τοῦ ζῆν ὄφελος τῆς ἐκ τοῦ
παιδὸς ἀσΦαλείας καθηρημένης. ἅπαντα τοίνυν αὐτῷ
ἀθρόα περιέστησα, τὴν φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνω-
σιν, τὸν φόβον, τὰς ἐπὶ τῶν μελλόντων ἐλπίδας χρόνων
ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμεν τοῖς συμμάχοις, καὶ πρὸς τὴν τε-
λευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα· ἀπέθανεν ὑμῶν
ἄτεκνος, λελυπημένος, ὀδυρόμενος, δακρύων, πεπενθή-

ni vindicta dignum. Neque enim ignorabam, mi homo,
non ignorabam, neque aliorum quisquam, quantam ille
adversus filium benevolentiam haberet, & quam nollet vel
pauçillo ei tempore superstes esse. Nam omnes quidem pa-
tres ita forte affecti erga filios. At hic etiam amplius quid-
dam præter ceteros habuit merito, videns solum illum stu-
diosum & custodem tyrannidis, solum pericula pro patre
subeuntem, solum securitatem præstare imperio. Itaque
sciebam, etsi minus propter benevolentiam, at certe pro-
pter desperationem mox illum perituum esse, cum ita ra-
tiones subducturus esset, nihil sibi prodesse vitam, sublata,
quam a filio habuisset, securitate. Omnia igitur illi confer-
tim obieci, naturam, dolorem, desperationem, terrorem,
futuri metum temporis. *His* contra illum auxilliis usus sum,
& ad ultimam illam deliberationem eum adégi. Interiit vo-
bis orbus, plorans, lacrimans, lucum lugens brevem il-

καὶς πένθος ὀλιγοχρόνιον μὲν, ἀλλ' ἱκανὸν πατρί' καὶ τὸ
 θεινότερον, αὐτὸς ὑφ' αὐτοῦ, ὅσπερ θανάτων οἰκτιστος,
 καὶ πολλῷ χαλεπώτερος, ἢ εἰ ὑπ' ἄλλου γίγνοιτο.

- 19 Ποῦ μοι τὸ ξίφος; μή τις ἄλλος τοῦτο γνωρίζει; μή τις
 ἄλλου ὄπλον τοῦτο ἦν; τίς αὐτὸ ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνεκό-
 μισε; πρὸ τοῦ τυράννου τίς ἐχρήσατο; τίς αὐτὸ ἐπ' ἐκεί-
 νον ἀπέστειλεν; ὦ ξίφος κοινωνὸν καὶ διάδοχον τῶν ἐμῶν
 κατορθωμάτων, μετὰ τασούτους κινδύνους, μετὰ τασού-
 τους φόβους ἀμελούμεθα, καὶ ἀνάξιοι δοκοῦμεν δαρεᾶς.
 εἰ γὰρ ὑπὲρ μόνου τούτου τὴν τιμὴν ἤτουν παρ' ὑμῶν, εἰ
 γὰρ ἔλεγον, ἄνδρες, ἀποθανεῖν ἐβελήσαντι τῷ τυράννῳ,
 καὶ ἀνόπλῳ ἐπὶ τοῦ καιροῦ κατειλημμένῳ, ξίφος τοῦτο
 ἐμὸν ὑπήρετρε, καὶ πρὸς τὸ τέλος τῆς ἐλευθερίας συνήρ-
 γησε παντὶ, τοῦτο τιμῆς τε καὶ δαρεᾶς ἄξιον νομίζατε,
 δεσπότην οὕτω δημοτικῷ κτήματι οὐκ ἂν ἡμέλυσαςθε;
 οὐκ ἂν ἐν τοῖς εὐεργέταις ἀνεγράψατε; οὐκ ἂν τὸ ξίφος

lum quidem, sed patri *conficiendo* qui sufficeret: &, quod
 gravissimum est, *interiit* sua ipsius manu, quae miserrima
 omnium mors est, multumque, quam si ab alio inferretur,
 difficilior. Ubi est gladius meus? Num eum agnoscit alius?
 numquid alterius cuiusquam telum illud fuit? quis illum
 in arcem detulit? ante tyrannum quis eo usus est? quis
 eum isti immisit? O gladii, particeps & successor praeclare
 a me factorum, post tot pericula, post tot caedes negligi-
 mur, & indigni videmur praemio! Si enim pro hoc solo
 honorem a vobis peterem; si enim dicerem, Viri, tyran-
 no mori volenti, cum inermis a tempore deprehensus es-
 set, gladius hic meus ministravit, & ad finem libertatis *re-*
sistituendae unicuique adiutor fuit; hunc honore & praemio
 dignum iudicate! dominum rei ita popularis nonne remu-
 neraremini? non in bene meritis illum scriberetis? non ipsum

ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνέθήκατε; οὐκ ἂν μετὰ τῶν θεῶν ἐκεῖνο
προσεκυνήσατε; Νῦν μοι ἐννοήσατε, οἷα πεποιηκέναι εἰ- 20
κὸς τὸν τύραννον, οἷα δὲ εἰρηκέναι πρὸ τῆς τελευτῆς. ἐπεὶ
γὰρ ὑπ' ἐμοῦ Φονευόμενος, καὶ τιτρωσκόμενος πολλοῖς
τραύμασιν ἐς τὰ φανερά τοῦ σώματος, ὥς ἂν μόλις τα
λυπήσειν ἔμελλον τὸν γεγεννηκότα, ὥς ἂν ἐκ τῆς πρώ-
της θείας διαταράξειν, ὁ μὲν ἀνεβόησεν οἰκτρὸν, ἐπιβοώ-
μενος τὸν γεγεννηκότα, οὐ βοηθόν, οὐδὲ σύμμαχον, ἥδε
γὰρ πρεσβύτην ὄντα καὶ ἀσθενῆ, ἀλλὰ θεατὴν τῶν οἰ-
κειῶν κακῶν. ἐγὼ γὰρ ἀπηλλαττόμην, ποιητῆς μὲν τῆς
ἑλῆς τραγωδίας γεγεννημένος, καταλιπὼν δὲ τῷ ὑποκρι-
τῇ τὸν νεκρὸν, καὶ τὴν σκηνὴν, καὶ τὸ ξίφος, καὶ τὰ λοι-
πὰ τοῦ δράματος· ἐπιστάς δ' ἐκεῖνος, καὶ ἰδὼν υἱόν, ὃν
εἶχε μόνον ἀλίγων ἐμπνέοντα, ἡμαγμένον, ἐμπεπλη-
σμένον τοῦ φόνου, καὶ τὰ τραύματα συνεχῇ, καὶ πολ-
λὰ, καὶ καίρια, ἀνεβόησε τοῦτα, Τέκνον, ἀνηρήμεθα,

ensem in templi donariis reponeretis? non cum Diis illum
adoraretis? Iam mihi animum advortite, quid tyrannum fe-
cisse probabile fuerat, & quid dixisse ante obitum? Cum
enim trucidatus a me, & vulneratus multis vulneribus in
apertas partes corporis *influxis*, (ut nempe maximum dolo-
rem patri obicerem, ut primo illum spectaculo perturba-
rem.) ipse quidem miserabile quiddam exclamaret, paren-
tem advocans, non adiutorem neque auxiliarium, (norat
enim senem esse & imbecillum) sed spectatorem malorum
demeffitorum. Ego nempe abieram, auctor quidem totius
tragoediae, sed reliqueram huic actori mortuum, scenam,
gladium, & reliqua fabulae *peragenda*: superveniens autem
ille, videntque filium, quem solum habebat, vix spirantem,
cruentatum, oppletum caede, vulneraque eius continua,
& multa, & letalia, haec exclamavit, *Fili, perimus, truci-*

πεΦονεύμεθα, τετυραννοκτονήμεθα, ποῦ ὁ σφαγεὺς; τίني με τηρεῖ; τίني με φυλάττει, διὰ σοῦ, τέκνον, προ-
 αηρημένον; ἢ μήτι ὡς γέροντος ὑπερφρονεῖ; καὶ τῇ βρα-
 δύτητι κολάζειν θέον, καὶ παρατείνει μοι τὸν Φόνον, καὶ
 21 μακροτέραν μοι τὴν σφαγὴν ποιεῖ; Καὶ ταῦτα λέγων,
 ἐξήτει τὸ ξίφος· αὐτὸς γὰρ ἄνοπλος ἦν, διὰ τὸ πάντα τῷ
 παιδί θαρρεῖν. ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο ἐνεδέχσε, πάλαι δ' ἦν
 ὑπ' ἐμοῦ καὶ τοῦτο προπαρασκευασμένον, καὶ πρὸς τὸ
 μέλλον τόλμημα καταλελειμμένον· ἀποσπάσας δὴ τῆς
 σφαγῆς, καὶ τοῦ τραύματος ἐξελὼν τὸ ξίφος, Οησί,
 Πρὸ μικροῦ μὲν με ἀπέκτεινας, νῦν δ' ἀνάπασσον ξίφος,
 πατρί πενθοῦντι παραμύθιον ἐλθε, καὶ πρεσβυτικῇ χειρὶ
 δυστυχούσῃ συναγώνισαι, ἀπόσφαζον, τυραννοκτονή-
 σον, καὶ τοῦ πενθεῖν ἀπάλλαζον, εἶθε πρώτως σοι ἐνέτυ-
 χον, εἶθε τὴν τάξιν προὔλαβον τοῦ Φόνου. ἀπέθανον ἂν,
 ἀλλ' ἢ ὡς τύραννος μόνον, ἀλλ' ἔτι νομίζων ἔξειν ἔκδικον.
 νῦν δ' ὡς ἄτεκνος, νῦν δ' ὡς οὐδὲ Φονέως εὐπορῶν. καὶ
 παῦθ' ἅμα λέγων, ἐπῆγε τὴν σφαγὴν, τρέμων, ὡς δυ-

dati sumus, pro tyrannis caesi sumus. Ubi est interfector? cui rei me servat? cui me custodit, per te, fili, iam ante caesum? aut numquid senem contempnis? & ipsa tarditate ut puniat, extendit mortem meam, & longiorem mihi caedem efficit? Et haec dicens quaerit enssem, inermis ipse, cum filio in omnibus confideret. Sed ne hic quidem illi defuit: olim autem erat a me ille praeparatus, & ad facinus futurum relictus. Extrahens nempe de caede & vulnere gladium, Paulo ante, inquit, me interfecisti: nunc vero recrea, gladii; veni lugenti patri solatium, & infelicem manum senilem adiuvans: maesta, tyrannum interfice, luctu libera! utinam prius in te incidissem! utinam ordinem caedis praecepissem! mortuus essem, sed solum ut tyrannus, sed putans, habiturum me vindicem: nunc vero ut orbis, nunc ut is, cui ne interfectoris quidem sit copia. Dum haec dicit, urget cae-

νάμενος, ἐπιθυμῶν μὲν, ἀσθενῶν δὲ πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν
 τοῦ τολμήματος. Πόσαι κολάσεις ταῦτα; πόσα τραύ- 22
 ματα; πόσοι θάνατοι; πόσαι τυραννοκτονίαι; πόσαι δω-
 ρεαί; καὶ τέλος, ἐωράκατε πάντες τὸν μὲν νεανίαν προ-
 κείμενον, οὐδὲ μικρὸν, οὐδ' εὐκαταγώνιστον ἔργον· τὸν
 πρεσβύτην δὲ αὐτῷ περικεχυμένον καὶ τὸ αἷμα ἀμφοῖν
 ἀνακεκραμένον, τὴν ἐλευθέριον ἐκείνην καὶ ἐπινίκιον σπον-
 δὴν, καὶ τὰ ἔργα τοῦ ξίφους τοῦ ἐμοῦ· αὐτὸ δὲ τὸ ξίφος
 ἐν μέσῳ ἀμφοτέρων ἐπιδεικνύμενον, ὥς οὐκ ἀνάξιον γε-
 γήνηται τοῦ δεσπότη, καὶ μαρτυρόμενον ὅτι μοι πιστῶς
 διηκονήσατο. τοῦτο ὑπ' ἐμοῦ γενόμενον, μικρότερον ἦν.
 νῦν δὲ λαμπρότερόν ἐστι τῇ καινότητι. καὶ ὁ μὲν καθε-
 λὼν τὴν τυραννίδα πᾶσαν, εἰμὶ ἐγὼ· μεμέρισται δ' ἐς
 πολλοὺς τὸ ἔργον, ὥσπερ ἐν δράματι. καὶ τὰ μὲν πρῶτα
 ἐγὼ ὑπεκρινάμην, τὰ δεύτερα δὲ ὁ παῖς, τὰ τρίτα δὲ ὁ
 τύραννος αὐτός· τὸ ξίφος δὲ πᾶσιν ὑπῆρέτησεν.

dem, tremens, perficere nequiens, cum cuperet ille quidem,
 sed viribus ad ministerium conatus deficeretur. Quot hae
 sunt poenae? quot vulnera? quot mortes? quot tyranni-
 cidia? quot praemia? Denique vidistis omnes iuvenem qui-
 dem iacentem in conspectu, opus neque parvum, neque
 superatu ita facile; senem autem illi circumfusus; per-
 mixtum utriusque sanguinem, libationem Liberatori Iovi sa-
 cram pro victoria; eaque gladii mei opera: ipsumque adeo
 gladium in medio utriusque ostentantem se, quam non in-
 dignus fuerit domino, testantemque, fideliter se mihi mi-
 nistrasse. Hoc *universum* mea manu factum, minus futurum
 erat. Iam ipsa novitate clarius est. Ac destructor totius ty-
 rannidis ego sum: opus autem ipsum in plures descriptum,
 ut in fabula: primarum partium actor ego, secundarum fi-
 lius, tertiarum ipse tyrannus, gladius ministravit universis,

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN HERMOTIMUM.

Pag. 1. l. 3. ΛΥΚΙΝΟΣ) Ab hac persona recte incipiunt *I. H. & A. 1.* Deest in *P. & Fl. & M.* in quibus nunquam in capite scribuntur personarum nomina. Sed *B. 2. Λυκίνου καὶ Ἑρμοτίμου.* Vid. infra c. 48, 49. Ceterum in personis per totum dialogum distinguendis *Flor.* plerumque integre exprimit *HP. MOTIMOS & ΛΥΚΙΝΟΣ. l. 4. Τεκμηρασθαι*) Lege *τεκμαίρεσθαι* ex *Marc. Solan.* Sed nihil mutat *M.* nec edd. *l. 7. Σαυτοῦ*) *ἑαυτοῦ W.* at prius servant edd. *Pag. 2. l. 10. Παραπολλάμ.) παραπολλόμ. Fl.* Reliqq. vulgatam tuentur. *Pag. 3. l. 5. Όλος*) *ὅλος B. 2. & W. Όλος* edd. reliquae omnes. Sed *ὄλον L. l. 12. Οὐχ)* *οὐκ male I. Οὐχ* recte *P. A. 1. S. &c. l. 13. Ὡδοιπύρηται*) Sic recte *B. 1. & 2.* ac *W.* Ceterae edd. male *ὄδοιπύρηται* prima brevi. *l. 15. Ἀρχόμεθα*) Ita bene *B. 2. & W.* Nam *ἀρχόμεθα* minus convenienter *H. Fl. S. P. A. 1. Pag. 4. l. 11. Ἰκανός)* *ικανῶς W.* male. Prius servant edd. ant. & rec. omnes. *l. 14. Σε)* *δὲ M. Σε* edd. omnes. *ead. Ἀνακουφίζει)* Sic edd. omnes bene, item *M. Sola I. ἀνακουφίζοι* male. *l. 15. Ἀναβεβηκὼς)* *ἐναβεβ.* rursus male *I.* Ceterae vulgatam tuentur cum *M. Pag. 5. l. 5. Συμπροθ.) Ξυμπροθ. W. l. 6. Ὑποφαίνει)* Sic edd. recte. *Ὑποφαίνειν W.* male. *l. 7. Μετὰ)* Sic edd. & *M. Pag. 6. l. 1. Εὐθεΐαν)* Ita habent *G. W. P. L. Edd.* vulgo *εὐθύ. l. 3. Τμῖν)* Sic edd. octo vet. & *Mf. M. Sola I. ἡμῖν. Pag. 7. l. 4. Παπαί)* *βαβαί L.* Nihil vulgatam movent *H. Fl. I. P. &c. l. 5. Χαμαιποτεῖς)* Sic *Mf. G. P. L. χαμαί* tantum edd. omnes & *M. l. 6. Παντάπασιν)* *πάντα παθεῖν W.* male. *l. 8. Ἐρχόμενοι)* *ἐρχόμ. Gron. male. Solan. l. 11. Εἰ)* Sic recte sine accentu *Fl. P.* Nam *εἰ* male *I. H. l. 13. Περιβαλεῖν)* Sic *W. P. L. Παραβαλεῖν* edd. *l. 17. Καί)* Deest in *W.* Agnoscunt edd. *Pag. 8. l. 4. Πότερον)* Ita recte edd. & *M. Πρότερον* male *Fl. Pag. 9. l. 12. ΛΥΚ.)* Male deerat haec persona in *I. Ald. Fr. H.* Aderat in reliqq. & marg. *A. 1. M.* duo puneta, quibus personae solent designari. *l. 14. Ἀνδρίαν)* *ἀνδρείαν W. Pag. 10. l. 2. Ὅσα)* *ὑσαι W. Ὅσα I.* male. *l. 7. Διευκρινεῖν)* Constat edd.

lectio & M. *l. 13. Ταῦτα*) τὶ ταῦτα *Hänsf. Pag. 11. l. 5. "Αν
 λυπ.*) εἰ λ. *W. l. 8. Μηδ'*) μὴ δ' *l. ead. Εἶναι*) Sic *H. P. B. 2. Fr.
 & P. Εἰ l. ἥ* vero *A. 1. Fl. & W. Pag. 12. l. 2. Πλούτου*) Sic *l.
 H. Fl. Fr. S. A. 1. Πλούτων P. sola. l. 4. 'Επίστην*) ἐπέστιν *W.
 Sed prius edd. constanter fervant. l. 16. Παρὰ*) Sic recte *Codd.
 M. P. L. Περί* vulgo edd. *Pag. 13. l. 7. Διατέθεικεν*) Sic *Fl. H.
 P. & M. Διατέθηκεν l. l. 9. Δε*) δ' αὖ *W. prius vero edd. l. 16.
 Αὐτῷ*) αὐτοῦ *W. male. ead. Καταφρονούντα*) καταφρονούντες
W. Pag. 14. l. 15. Οὖν) Sic *P. & L. Αὖ* edd. *Pag. 15. l. 2. 'Επε-
 πώκει*) Sic edd. *Πεπώκει W. & Ex. Fl. Πέπωκε P. L. l. 5. 'Α-
 ριθμῶ*) ἀριθμὸν *Fl. male. 'Αριθμῶ* reliquae, item *M. & P. l. 6:
 Παραδεδώκει*) παρεδώκει *B. 2. Alterum tuentur edd. rel. & M.
 l. 16. 'Αναμωτὶ*) ἀναμωτῇ *W. Pag. 16. l. 14. 'Ετι συνοδ.*) Ita
 dedi ex *G. P. W. L. & marg. A. 1. Edd. enim male ἐπισυνοδοι-
 ποροῖν. Pag. 17. l. 9. Γὰρ*) γοῦν *Marc. l. 15. Μάθης*) Nihil hic
 variare. *Fl. neque in seqq. capitibus quidquam variationis ef-
 fe, Solanus quinquies repetit, ad verba δίδοτε, ἐφίστε &c.
 quae subiicere nihil attinet. Pag. 19. l. 5. Δε*) δὲ *H. (add. Baf.
 4 & S.) l. 12. 'Ἡμετέρων*) ἡμετέρων male *Vorft. l. 17. col. 2.
 Δε*) Omisſam hanc in edit. *Cler. particulam inferuit Solanus.
 Pag. 20. l. 2. Προσιπὼν*) Sic edd. omnes & *M. Προσιπὼν* le-
 gendum coniiciunt. vid. nott. *l. 9. Τοῦ*) τῶν male *B. 2. Τοῦ
 ceterae & M. Pag. 22. l. 5. Οὗτοι δὲ &c.*) Vid. notas. *l. 11.
 'Ανῆς*) Deest in *W. Adest in edd. l. 14. 'Εποίητο τὴν αἵρεσιν*)
 Haec & seqq. ad ἀξιώσιν, sic, ut edidimus, legi in edd. & *M. no-
 tat Solanus. l. 16. 'Αλλ' οἷσθα*) Et haec duo verba sic legi in
 iisdem, notavit idem. *Pag. 23. l. 3. 'Υπερεκίπτον*) Sic *l. Fl.
 P. H. S. & M. Pag. 24. l. 10. 'Αν*) ὦν *W. Sed edd. omnes ἄν.
 l. 13. Δυναμένος*) δυναμένῳ *W. Sed nihil a vulgata abeunt H.
 Fl. P. Pag. 26. l. 3. Πέρι*) Sic recte *l. Aliae περί. l. 9. 'Επέ-
 πληξε*) Sic *l. H. A. 1. P. Item M. & P. 'Εξέπληξε* male *Fl. &
 P. l. 12. "Ἡ* εἰ *B. 2. "Ἡ* reliqq. & *M. Pag. 27. l. 7. Παραπο-
 λούμενον*) παραπολλόμενον *Fl. Sed pro vulgata stant H. P. S.
 &c. & P. Παραπολόμενον W. l. 8. 'Αν σοι*) Rectius abest ἂν in
W. l. 9. 'Εθέλεις) ἐθέλης *l. male. 'Εθέλεις* quinque edd. pri-
 scae, & *M. Pag. 28. l. 15. 'Ορῶσιν*) Nihil hic variare *H. l. &
 Fl. notat Solanus. Pag. 29. l. 13. 'Επικατεχόντων*) Sic edd. *l.
 H. Fl. P. &c. l. 14. Κλαυθυριζομένων*) Sic recte *P. A. & M.
 Edd. reliqq. male κλαθυριζ.* *l. 16. 'Αποσεισάμενον*) Sic edd.
 ant. *'Αποσεισάμενους Mf. P. 'Αποσεισάμενος Angl. Pag. 30. l. 1.
 'Απορρίψαντα*) Sic *P. 'Απορρίψαντας* edd. & *M. male. l. 3. Καὶ
 γυμνόν*) καὶ deest in *B. & Angl. C. Adest in edd. & M. l. 7.*

Φατρίας) Sic recte *B. 2. S. & Schol.* Φατρίας corrupte *I. H. A. 1. Fl. F. P. & M. l. 9.* Οὐ πῶδ' ἔπιθ' ἔπιθ' *B. 2. & S. l. 12.* Εἰ γὰρ) Sic *I. H. A. 1. P. S.* Ὡς εἴγε *Fl. & W.* Sed εἴγε supra scriptum erat; vid. nott. *l. 13.* Καὶ ἥδη καὶ τὰδε) Sic esse in *Fl. H. & M.* notat Solanus. Sed & *B. 2. A. 1. P. & S.* ita habent. *l. 17. col. 1.* Ἐσσύμενον) ἐσσύμενον & ὀρμύμενον male in ed. Cler. Reitz. *Pag. 31. l. 3.* Οὐδὲ) καὶ οὕτω *Fl.* Οὐ τῶν *M.* Vulgatam servant ceterae & *Cod. P. l. 7.* Λιπαρές) Sic optime *G. P.* Erafum etiam *a* in *M.* Edd. vero omnes male habent ἀλιπαρές. *l. 9.* Ἐπιδείηται) Ita *I. H. B. 2. Fl. P. & M. l. 10.* Ὅντα) εἶναι *Angl. & P.* Ὅντα edd. omnes & *M. Pag. 32. l. 11.* Σοὶ μὲν ἐπὶ) Sic *I. H. Fl. P. Σὸν μὲν ἐπὶ P. Pag. 33. l. 1.* Ἐπὶ τὰς ἀρκτοὺς) ἐπὶ τῆς *W. l. 2.* Εὐνδρος) Sic edd. praeter *I.* omnes: haec enim ἐνυδρος, cui ad stipulantur *P. L.* Et sic olim in *M.* fuerat. *l. 6.* Ἐναντιώματα) ἐναντιώματα *Ienf.* Nil mutant edd. nec *W. l. 7.* Καὶ ἡ. π. ἀ. ἐ.) Nihil hic mutant edd. nec *M. l. 9.* Ἐκαστος) ἐκάστης *Ienf.* Sed nihil mutant edd. nec *M. l. 13.* Ἄλλοις) ἀλλήλοις *W.* Ἄλλους *B. 2. male. ead.* Δυναμένοις) Sic *I. Fl. A. 1. & c. & M.* Δυναμένους *P. & B. 2. l. 15.* Αὐτοῦ) Nihil mutant edd. Αὐτῆς *Vorft. male. l. 16.* Παρ' αὐτῶ) παρ' αὐτὸν *W. P. L. ead.* Τὸ πλῆθος) Abest articul. *a B. 2. & M.* adest in omnibus edd. reliqq. *Pag. 34. l. 2.* Ὑπερδιατεινόμενοι) Sic *W.* Ὑπ... ταινάμενοι edd. *l. 11.* Μετελληλυβοῖ) μετελληλυβός *W. male. l. 15.* Καὶ) Abest *a W.* adest in edd. *l. 16.* Οὕτω) Sic *H. I. P. S. A. 1.* Οὕτως *Fl. & M. Pag. 35. l. 10.* Ἡ δέον) ἡδέως edd. omnes male, praeter *S.* quae ὡς δέον. Ἡ δέον recte *margo A. 1 W.* Et sic correxerat Anonym. in *H.* Ἰσως ὡς εἰδὼν *L.* Εἰ δέον *Ienf.* Aliter *Marcil.* quem vid. *l. 16. col. 1.* Ὅτινὰ) Male ἀτινὰ editum erat. *Pag. 36. l. 2.* Παραπαῖοι) παραπαῖη *Fl. & M.* a recentiore manu. Vulgatam servant reliqq. *Pag. 37. l. 1.* Δεῖν) Sic edd. Δεῖ *P. l. 3.* Ἰόνιον) Recte edd. Ἰώνιον *Cod. M.* prave, vid. nott. *l. 6.* Τοῦ) τῆς *W.* Nihil mutant edd. vet. *l. 7.* Ὅς) Sic *I. Fl. A. 1. S. & M.* Ὡς *P. H. Fr. B. 2. male. l. 8.* Ἐτεμεν) ἐνέτεμεν *W. l. 10.* Τρωθήσασθαι) τιτρωθήσασθαι *Pell. Pag. 38. l. 5.* Εἰς Κόρινθον) Κόρινθον δὲ *W. P.* Nihil mutant *Fl. I. H. P. & c. l. 12.* Πρὸς) εἰς τὴν *W. P.* Vulgatam retinent edd. omnes. *Pag. 39. l. 3.* Γὰρ) Nihil hic variare edd. notat Solanus. *ead.* Τὸ τοιοῦτον) Sic edd. *I. Fl. H. P. A. 1.* Τὸ τοιοῦτο *M. Pag. 40. l. 11.* Ἀντεξτάζοντες) Ita recte *I. B. 2. & W.* Ἀντεξτάζοντας male *A. 1. H. Fl. P. S.* habebant. *l. 15.* Μὴ δὲ πώποτε) Sic *I. A. 1. & S.* Μὴδὲ πώπ. ceterae & *M.* Μὴδὲ πώποτε *B. 2.*

*Pag. 41. l. 4. *H*) Sic *I. Fl. P. H. & M. l. 7. Τοῖς ἄλλοις*) Ita edd. *I. Fl. H. &c. Τῶν ἄλλων P. ead. Οἷδας*) Deest in *W. & Ex. Fl. Adest* in edd. & *P. l. 10. Ἐπιπλήξαι*) Ita dedi ex *G. W. & P. Codd. & sic voluit Marcil. Ἐκπλήξαι* male edd. *Pag. 42. l. 2. Μὴ δὲ*) Sic *I. H. Fl. Μὴ δὲ P.* aliaeque & *M.* quod hic non improbem. *Μὴδεπόποτε* iterum *B. 2. iunctim. l. 3. Μὴ δὲ*) Aliae edd. hic rursus *μὴ δέ.* Sed nil refert. *l. 5. Πολλοῖς ἄλλοις Vo.* Vulgatam servant. edd. & *M. l. 10. EPM.*) Omissa *Hermotimi* persona in edd. restituta ex *Marcil. & punxis W. l. 15. Προσθεῖς*) *προθεῖς Vo.* Sed nil mutant edd. nec *M. l. 16. ΑΤΚ.*) Deerat in edd. *Pag. 43. l. 4. Ἡμέτερα*) Ita recte *I. S. & L. Ἡμέτερα* male *Ald. Fl. H. P. F. l. 7. Ως*) Sic *I.* Abest in ceteris edd. & *M. l. 13. Μὴ δὲ*) Ita disiunctim *I. H. Fl. & M. Reliquae fere μὴ δέ. l. 17. Τὸ τοιοῦτον*) Sic *I. Fl. H. P. &c. Pag. 45. l. 8. Οὐ γὰρ*) ὅτι οὐ γὰρ *W.* Abest ὅτι ab edd. *ead. Λεύσσουσι*) *λεύσσουσι* apud *Homer.* legitur; sed nihil mutant edd. *Luciani. l. 10. Δοκεῖ*) Sic *L. & marg. A. l. W. Δοκῇ* edd. *l. 14. Συννεχθεῖσαν*) Ita habere *I. H. Fl. S. & M.* notat *Solanus. l. 15. Παρὰ*) *περὶ Ex. Fl. Παρὰ Cod. P.* cum edd. *Pag. 46. l. 2. Μὴ δὲ*) Sic *I. H. Fl. & M. Μὴ δὲ ceterae edd. l. 12. Τὸ τοιοῦτον*) Sic edd. constanter legere notat *Solanus. l. 16. col. 1. Καὶ*) Hanc coniunct. in edit. omissam supplevit *Solanus. ead. col. 2. Αἰτιᾶται*) Ex *M.* supplevit illa decem verba ab *αἰτιᾶται* ad *ἀποφαίνεται*, reliquaeque vitiosa restituit *Solanus. l. 17. col. 1. Προυσιᾶώς*) Sic *C. & M.* In *V. Προυσιᾶώς* erat, *Solan. ibid. l. 18. Ἐπωνόμασαν*) *ὀνόμασαν* edit. Clerici, quam correxit *Solanus. ead. col. 2. Αὐτῇ*) *αὐτῆς* prave edit. Cler. Emendata ex *M. l. 20. col. 2. Προμνηθουμένη*) *προμνηθουμένη* editio eadem, emendata ab eodem. *l. 21. col. 1. Ἐξορκοῖ*) *ἔξαρκοῖ* prave edit. Cler. Sed correxit *Solanus. Pag. 47. l. 4. Δὲ*) γὰρ *W. Pag. 48. l. 5. Ως*) Ex *Cod. W.* Male enim abest ὡς ab omnibus edd. ὅτι coniecerat *Ienf. ex B. 2. ead. Γένοιτο*) Sic *A. 1. H. Fl. F. B. 2. S. & M. Γένοιτο I. & P. l. 6. Λέγουσιν*) Ita edd. optimae & *M. Λέγουσι* male *Fl. l. 8. Πάμπλου αὐτῶν διαφέρ.*) Ita *Codd. W. & L. Πάνυ διαφέροντα αὐτῶν* edd. *Pag. 49. l. 6. Ὅπερ ἄδηλον εἰ οὕτως ἔχει*) Sic edd. & *M. l. 8. Ὑμᾶς*) Sic *W. L. & B. 2. Reliqq. edd. male ἡμᾶς. l. 10. Ἐπικούρει*) Ita constanter edd. Ἐπικούρει *W.* semper. *l. 11. Ὑμεῖς*) Recte sic *H. Fl. P. & M. Ἡμεῖς* male *I. l. 15. Αὐτὸ*) Nihil variant edd. *Αὐτοῖς Marc. Αὐτὰ W. l. 16. Ἐθα δὴ κρ. μ. ο. δ.)* Edd. hic cum *Cod. M.* conspirare notat *Solanus. Pag. 50. l. 2. Στωϊκῶν*) *Στωϊκὸν ἐστὶ μόνον W. Στωϊκῶν ἐστὶ μόνον I.*

Στωϊκῶν ἐστὶ μόνων *H. Fl. A. 1. P. B. 2. & S. 1. 9. Τοιοῦτον*) Sic *I. H. Fl. P. &c. & M. 1. 11. Ἀσκληπιεῖον*) Sic edd. omnes & *M. Sed Ἀσκληπιεῖον M. Reg. 3011. Pag. 51. l. 4. Πρόδῃλον*) Πρόδῃλον γὰρ *W. Sed abest alterum hoc γὰρ ab edd. 1. 13. Ei) Abest ei in P. Adeft in edd. Pag. 53. l. 6. Αὐτὸ*) Ita habent *I. H. Fl. &c. & M. Αὐτὸ male P. S. & G. 1. 7. Ἀποδυσσομένων*) Ita dedi ex Codd. *G. W. P. & L. Ἀποδυσσομένων edd. omnes male. Pag. 54. l. 7. Παρὰ*) Sic *W. Περί edd. 1. 10. Ἡλείου*) Ἡλείου *I. Pag. 55. l. 3. Τὰ πάλαι*) Sic edd. & *M. 1. 5. Ἀργυρά*) Edd. vulgo male ἀργυρά. *1. 10. Γράμμα*) γράφουσι male *W. Nihil a vulgata abeunt edd. 1. 14. Ἀνέχει*) ἀντέχει edd. omnes prave. Sed ἀνέχει Codices quinque, *A. G. W. P. L. Pag. 56. l. 5. Γὰρ*) Abest haec particula a *W. 1. 6. Οἶον*) ὅλον *Fl. & W. Ceterae edd. & P. vulgatam tuentur. 1. 7. Γράμμα τι*) γράμματι una voce *H. Γράμμα τί. Fl. Γράμμα τι S. & M. Γράμμα τι P. Sola Ald. recte γράμμα τι. 1. 16. Ἐπισκόπῃσον*) Sic edd. omnes. Ἐπισκοπεῖς Codd. *A. G. P. Ἐπισκοπῆς W. Pag. 57. l. 11. Ἐπὶ πάντων*) Ita habere edd. & *M. notat Solanus. Pag. 59. l. 1. Μέντοι*) Sic edd. & *M. Sola B. 2. μέν τι, male. 1. 7. Ἐξελόντες*) Ita bene edd. Ἐξελόντες male *W. 1. 9. Μέν γὰρ*) γὰρ abest in *M. Comparet in edd. omnibus. 1. 10. Γράφομεν*) Sic *B. 2. & M. Ceterae edd. γράφομεν. Pag. 60. l. 7. Δύο ἀνθρώπους*) δύο insertum ex Cod. Pell. quod aberat ab edd. *1. 9. Τὸ ἐπίσημον*) τοῦπίσημον *W. quod magis Atticum. At nil mutant edd. Pag. 61. l. 2. Περιθεωροῦντες*) Sic *I. Fl. P. H. &c. Παραθεωροῦντες W. 1. 6. Πασῶν*) *W. recte. Πάντων edd. ead. Αὐτῶν*) Sic *I. H. Fl. B. 2. P. A. 1. & Cod. M. Αὐτῶ male S. & hanc secuta A. 1. 14. Αὐτὸ*) Ita edd. Αὐτοῦ *L. bene. 1. 15. Οὐδὲν ἡμῖν πλ. πεπρ. ἢ γ.*) Ita, ut dedi, habent *I. Fl. H. P. S. & Cod. M. Pag. 62. l. 8. Ὅδον*) Ita edd. Ὅδῶν *W. Utrumque bonum; prius tamen praeferrem. Pag. 63. l. 11. Ἐξίῃναι*) Ita marg. *A. 1 W. Vulg. ἐξίῃναι. Pag. 64. l. 10. Μὴ*) Sic *L. Μοι vulgo edd. 1. 11. Πέντε ἔτη*) Sic *W. Πέντε abest ab edd. 1. 14. ἈΥΚ.*) Deest haec persona in edd. Restituta ex *I. & P. 1. 16. Νῆφε*) ἦφε ridicule edit. Sed correctio facilis, nec opus monere unde profecta. *Pag. 65. l. 1. EPM.*) ἈΥΚ. male habebant *M. & edd. omnes; recte EPM. I. & L. ex quibus etiam deinceps ter eadem restitutae. Pag. 66. l. 4. Ἀφαιρούμεν*) ἀφαιρούμεν marg. *A. 1 W. bene. ead. Πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν*) Ita Codd. *A. G. P. L. & marg. A. 1 W. Πεντεκαίδεκα edd. & M. 1. 5. Ὅλον*) ἂν ὅλος; Pell. *Pag. 68. l. 4. Ἡ τις*) εἴ τις *W. male, ait Solanus. 1. 17. Παρεδοκιμεῖται*) παρεδοκιμεῖ pra-

ve edit. saepe notata, et si & sic Cod. V. Sed recte C. *ead.* Εἰς δόξαν ὑπερφαινεται) Pro eis editum legebatur ὑπέρ. Et pro ὑπερφαινεται, erat ὑποφαινεται. Emendaverat vero sic, ut dedi, Solanus, non addens unde; sed cum id frequentissime addat, non dubito, quin & hoc ex Ms. hauserit. *Reitz. Pag. 69. l. 14.* Αὐτοὺς) Sic recte P. Ceterae pleraeque male αὐτοὺς. *Pag. 70. l. 1. Γὰρ*) Abest haec particula in S. Adest in W. Item in edd. I. P. H. Fl. l. 2. Ἐκάστη) ἐκάστην male Cod. P. Vulgatam servant edd. optimae omnes. l. 3. Καὶ) Sic recte edd. Fl. H. I. P. & M. Ἐπ' male B. 2. l. 4. Διαίρεσιν) Sic edd. & M. l. 15. Πεπειραμένους) πεπειραμένων ridicule l. 17. col. 2. Τὸ τὸν prave edit. Cler. *Pag. 71. l. 2. Δέσση*) Sic I. P. Fl. H. & M. l. 3. Αὐτῶν) αὐτῷ S. & A. male. l. 4. Ἡμῶν) ἢ delet Gronov. Adest in edd. I. Fl. H. P. & C. l. 6. Δέ) δὲ Pell. ironice. *Pag. 72. l. 7. Ἀναλελογίσθαι*) ἀναλελογησθαι Ex. Fl. At recte vulgat. tumentur I. P. H. & Cod. P. Ἀναλλογίσθαι marg. A. 1 W. *Pag. 73. l. 5. Οὕτω*) οὕτως Fl. & L. Οὕτως M. Edd. οὕτω servant. l. 6. Ἰδῶν) εἰδῶς P. Sed nihil mutant edd. l. 8. Ἔσχες) Sic habere I. H. Fl. notat Solanus. Sed & reliquae sic recte habent. l. 12. col. 2. Καὶ) Hoc deficiens καὶ supplevit Solanus. *ibid. l. 13. Τοῦ καθόλου λεγομένου*) Pro his & quae sequuntur, usque ad ὑφισταμένη, in V. & M. legebatur sic: Τὸ καθόλου ὑφίστησιν ἐπεὶ μὴδέ τις φύσις. Ex Solani annotatis. Sed pro καθόλου M. habet κατὰ ὕλου. *Reitz. l. 14. col. 1. Χρησίμω*) χρησίμως perperam legitur in editis: emendavit Solanus. l. 15. col. 2. Ὑμῶν) Lege ἡμῶν, quamvis in M. etiam ὑμῶν sit. *Solan. ibid. l. 16. Τῶν*) Ἀberat in edit. Sed addidit Solanus. l. 18. col. 1. Ὁ τέσσαρα) Illud ὁ omissum fuerat in ed. Cler. pro τέσσαρα autem lege ἕξ. Quamquam haec omnia perturbatiora sunt, quae de numeris affert, ut & reliqua absurda & inepta. *Solan. l. 19. col. 2. Τῷ φιδίᾳ*) τῶν φιδίᾳ erat in edit. & Cod. M. Sed τῷ legendum quis non videt? *ibid. l. 23. Ἀναιρήσεις*) ἀναιρήσης M. l. 28. col. 1. Τὸ καθόλου) Ita pro vulgato τὸν καθόλου, iterum τὸ κατὰ μέρος pro τὸν, quod in edit. erat, exhibeo, iubente Solano. l. 29. col. 2. Ὅντι) Legendum coniicio ὀνόματι. *Reitz. Pag. 74. l. 3. Ὡπαὶ*) ὥπταις margo H. & Fl. Ceterae vulgatam retinent; item L. M. P. *ead. Λέγων*) γέλων P. Nihil mutant edd. l. 7. Ἰδοὺς) Sic Fl. H. I. P. S. & M. *Pag. 75. l. 7. Καὶ*) Sic edd. & M. Καθ' B. 2. l. 10. Ἐκάστοις) ἐκάστης W. Nihil mutant edd. l. 14. Καταθύης) Sic B. 2. & M. Reliquae edd. male καταθύεις. In B. 2. tantum deest iota subscriptum. Καταθύειν Vorft. l. 15. Παρακαλῆς)

Sic M. (a recent. manu) & P. Παρακαλεῖν edd. *l.* 16. Γραμματεῖα) γραμματία Fl. & mox etiam γραμματίων. Sed vulgatae nostrae suffragantur *I. P. H.* &c. Item Codd. M. P. *Pag.* 77. *l.* 13. Εἰ) Ex Cod. W. inserui; nam deest in omnibus edd. *Pag.* 78. *l.* 1. Αὐθιμολογούμενον) Sic edd. constanter. Anon. male ἀνθιμολ. dare notat Solanus. *l.* 5. Ἄρα) εἰ μὴ ἀρα legendum notat Solanus. *ead.* Κατὰ) καὶ *B.* 2. male. Κατὰ servant reliqq. & M. *l.* 13. Ἀντεῖπον) ἀντεῖπον W. & Fl. Vulgatam tuentur reliquae. *l.* 15. Ταῦτα) Ut Ienius correxerat, sic est in L. Ταῦτα habebant edd. omnes & M. male. *l.* 17. Εἰκός ἐστι) Edd. & M. Εἰκοσιν ἐστὶ melius Solan. *Pag.* 79. *l.* 5. Ἀεὶ) Deest in M. *l.* 7. Ὅστε, ὃ ἐταῖρος &c.) Vorst. emend. ὅστε μὴ δὲν ὃ . . . καὶ ἄλλως . . . At in vulgatam conspirant edd. & M. *l.* 12. Διψῆν) Sic *I.* Fl. *H. P. S.* Sola vero *P.* iota subscriptum addit. *l.* 13. Σπάσαιο) σπάσαις W. & Fl. Cum vulgata faciunt reliqq. *Pag.* 80. *l.* 1. Σύγ) Ita Cod. L. edd. *I. P.* & *S.* Σύγ) male Ald. *H.* Fl. *l.* 3. Τῶδε) Sic edd. optimae & M. Τῶ γε *P.* *l.* 5. Ὑπεράνω) ὑπὲρ ἄνω edd. *l.* 7. Εἰ δὴ — ἀφελὼν) Nihil in toto hoc versu variare edd. nec M. notat Solanus. *l.* 14. Ὦν) ὦν Vorst. Sed nihil mutant *I.* Fl. *H. P.* &c. *Pag.* 81. *l.* 4. Ὡς καὶ αὐτὸς) Ita edd. Sed abest ὥς in *P.* *l.* 9. Οὐδὲν ἐλάττων) οὐδὲν τι ἐλάττων W. & P. Nihil vero mutant edd. priscae. *l.* 14. Εἰπεῖν) Ita M. *B.* 2. Fl. *P.* &c. Ἐπεῖν *H.* & *l.* male. *l.* 18. col. 1. Μὲν) μὲν γὰρ legebatur in Scholiis editis, delevit γὰρ Solanus. Credo ex Collat. Codicis. Alioquin ego retinerem; nam μὲν γὰρ interdum coniunguntur. vid. textum cap. 43 huius Dial. & cap. 17 de Merc. cond. *Reitz.* *ead.* Ἐξαντλούμεν) ἐξαντλούμεν perperam edit. Clerici. *ibid.* *l.* 19. Ἐπιρρέει) ἐπιρρέει erat in edito, ἐπειρρέει inde fecerat Solanus. Ego in ἐπιρρέει mutavi, quia id voluisse Solanum suspicor; alioqui nihil ab edito recessissem. *Reitz.* *Pag.* 82. *l.* 1. Κωνίφ) Κωνίφ ἢ ἀκωνίφ (sed posterius a recentiore manu depravatum est) W. *l.* 2. Ἀποκτείνει ἄν) Sic *I. P. H.* &c. Ἀποκτείνει Fl. Ἀποκτείνει M. *l.* 5. Ἀποθάνοιο) Ita *I.* Fl. *H. P.* & M. &c. *Pag.* 83. *l.* 3. Ἐαυτοῦ) Sic *I.* Fl. *H. P.* &c. & M. *l.* 12. Αὐτὸν) Nihil mutant edd. Αὐτὸς Marcil. M. in litura v. Sic notat Solanus. *Pag.* 84. *l.* 3. Τὸ) Sic *I.* *H. S.* Τὰ *P.* *l.* 5. Ἐνδεδῖν) ἐνδεδῖς Fl. At vulgatam servant ceterae, item Codd. M. P. *l.* 15. Ποιοῦντα) Sic etiam *I.* Fl. & *H.* habere notat Solan. *Pag.* 85. *l.* 2. Ἐλωμένφ) Ita recte Fl. *P. H. B.* 2. & M. Ἐλωμένφ *I.* *l.* 4. Πάντα) Ex M. & L. dedimus. Πάντων edd. male. *l.* 5. Ἐπιδεδῖν) ἐπιδεδῖν discretim sola Ald. male. *l.* 6. Γὰρ) Sic L. P. M. & marg.

A. 1 IV. Καὶ edd. omnes male. *l. 15.* Ψάμμω) ψάμμον P. Vulgatam servant ceteri, & edd. *Pag. 86. l. 2.* Γάρ με) με γάρ M. *l. 3.* Διεκδύναι) Sic bene Fl. *P. H. B. 2.* Διεδύναι *l.* male. Διαδύναι legendum adscripserat Iuntinae Solanus, frustra, ut postea ipse vidit. *Pag. 87. l. 1.* Ὁ δὲ πέντε) Haec addita ex M. Desunt in omnibus edd. *l. 3.* Ἡ γὰρ) ἢ P. At vulgatam lectionem tuentur merito edd. *Pag. 88. l. 1.* Δ', οἶμαι) δέ μοι male W. nihil mutant *l.* Fl. *H. P. l. 13.* Τοῦτο) ΔΤΚ. τοῦτο M. & edd. praeter *l.* quae sola recte omittit person. ΔΤΚ. *ead.* Ἐξ ὧν) Deest ἔξ in S. *l.* Fl. *H. & M.* Adest in P. & B. *2. l. 16. col. 1.* Ὡν) Lege ὧν. Num autem illud ὧν error Codicis, an Solani sit, nescio. *Reitz. Pag. 89. l. 7.* Γίγνησθαι) Sic recte *l.* Ceterae, & M. γίνεσθαι. *Solan. l. 10.* Πάλλαι) Sic edd. & M. habere, notat Solanus. Nescio quare. *l. 11.* ΔΤΚ.) Deest in edd. Adest in *l.* W. & P. *l. 13.* ΕΡΜ.) Deest in edd. Adest in M. *i. e.* designatur solitis punctis. *l. 14.* ΔΤΚ.) Deest in edd. *Pag. 90. l. 16.* Ὡν) οὐ P. Vulgatam servant edd. priscae. *Pag. 91. l. 5.* Καὶ ὑπάρχ.) καὶ deest in W. Adest in *l.* Fl. *H. P. &c. l. 9.* Ἡμεῖς) ἄγεις P. *l. 10.* Κωλύσαι) κωλύση W. *l. 11.* Θάλλῳ) Sic Fl. *H. P. Θαλλῷ l. l. 13.* Ὅ, τι) ὅτῳ W. Nihil mutant Fl. *l. H. P. l. 17. col. 2.* Τῷ) Pro τῷ, quod in Cod. Voss. erat, δ iubet legere Solanus. frustra, ut attente perlegere dignanti patebit. *Reitz. ibid. l. 19.* Ὑπάρχον) Sic recte correxit Solanus pro ὑπάρχων, quod in Cler. ed. erat. *Reitz. ibid. l. 20.* Πεφύκεις) Et hoc recte mutavit idem; nam prave in ed. eadem legebatur πεφύκοτι. *Reitz. Pag. 92. l. 15.* Οἶδα) Sic recte Fl. *P. B. 2. S. A. & M.* Εἶδα Ald. *H. Fr. l. Pag. 93. l. 4.* Παροιμίαζ.) προοίμιαζ. Ex. Fl. At vulgatam tuentur *l.* P. *H. & Cod. P. l. 6.* Γάρ) γάρ τι *l.* P. *H. Fl. B. 2. S.* At ignorat illud τι Cod. M. & sic Vorst. voluit, quare id delevimus. *Pag. 94. l. 4.* Αὐτῶν) Sic edd. Vorst. αὐτῶ. *l. 6.* Τοῖς) ταῖς edd. *l. P. H. Fl. Τοῖς S. & Codd. P. L. l. 7.* Ὅμως) Ex W. Deest in edd. *l. 12.* Εἰργάσω) Sic recte Codd. L. & W. Ἐργάσω edd. omnes male. Vestigia verae lect. retinuit B. *2. εἰγάσω* exhibens. *Pag. 95. l. 2.* Ἡ τίς) εἴ τις W. & Fl. Nihil mutant ceterae. *l. 16.* Κετὴν μακαρίαν) κετὴν καὶ μακαρίαν male W. Sed recte abest καὶ ab edd. *l.* Fl. *H. P. &c. l. 18. col. 2.* Τῷ) Deerat in V. inseruit ex M. Solanus. *Pag. 96. l. 15. col. 2.* Καὶ) κατὰ erat in edito, sed mutavit Solanus. *ead.* Εὐημερίαν) Sic etiam est in C. *Solan. l. 18. col. 1.* Μὴδὲν ἔσθης) μὴδ' ἔλως M. Non agnoscit Bourd. *Solan. Pag. 97. l. 14.* Εἶναι) Sic edd. & M. Οἶμαι L. Ἐσείνην Pell. & Marc. Καὶ Solanus. *Pag. 98. l. 12.*

Ἐξήταζεν) Ita bene *I. Fl. H. P. & W.* Ἐξήταζεν male *S. l. 14. Αὐτῶν*) Sic *I. H. P. P. & M.* Deest in *Fl. l. 15. Εὐθύς*) αὐτὴν marg. *A. 1 W. l. 16. Εἰσιτιπτόν*) Ita *Fl. I. P. S. &c.* Pag. 99. *l. 9. Ταῖς*) Ex *W.* Abest ab edd. Pag. 100. *l. 6. Εἰπῆ*) Sic edd. & *P. Εἴ τι W. & Ex. Fl. ead. Αὐτῶ*) Ita habet *Cod. M. & edd. Ald. Fl. I. H. B. 2. Αὐτῶν P. S. A. l. 7. Λεγοί*) Sic *M. Λεγεί* edd. *l. 10. Ὅτου*) Ita sola *I.* Ceterae ad unam omnes cum *M. ὅτε*. Sed *P. Cod. ὅτι*. Pag. 101. *l. 5. Ἰδεῖν*) ἰδὴ male *P.* Vulgatam ruentur priscae edd. *l. 13. Ἐχούσι*) Sic *I. H. P.* Ἐχουσι *Fl. M. & Coll. Pag. 102. l. 5. Πειρωμένους*) Nihil hic mutare *I. Fl. P.* notat Solanus. Non invenit ergo variationem. At marg. *A. 1. πειρωμένοις* habet. *l. 8. Μόνω*) Deest in *Fl.* Adest in reliqq. item in *M.* ac *P. l. 9. Ἡ οὐδ' ἐν*) οἱ οὐδ' ἐν *W.* Nihil a vulgata abeunt *I. Fl. H. P. ead. Εἰδότες*) Ex *P. L. & Angl. Ἰδόντες* edd. Pag. 103. *l. 4. Ἠνίκα*) Sic edd. *I. Fl. H. P. Ἠλίκα Gr. l. 5. Πάντα*) πάντας *W.* male. *l. 6. Εἰδεῖς*) Sic edd. *Εἰδοῖς W. l. 7. Καί*) ἐς *W. ead. Καὶ Στωϊκῶν τῶ ἀκρῷ*) ἐς Στωϊκῶν τὸ ἀκρον *P. A.* Sed vulgat. servant *I. Fl. P. l. 8. Ὅφ*) Sic recte *Fl. S. A. & M. Ἐφ' I. H. P. Fr. B. 2. & Ald.* male; vid. nort. Pag. 104. *l. 5. Ἐξω τοῦ οὐδοῦ ἔστι*) ἔξω τῆς οὐδοῦ ἔσμεν edd. Sed ἔστι *Codd. M. & L. l. 10. Πλησίον*) πλέον *P.* sola, male. *l. 15. Ἡ*) εἰ *B. 2.* Nil mutat *I. H. Fl. P. ἢ M.* Pag. 105. *l. 8. Τῇ σοφῶ*) Sic *I. Fl. H. P. &c.* Τῷ *M.* Sed supra scriptum est τῇ. *l. 9. Προγυμνά- ζεις*) προγυμνάζης *M. ead. Σεαυτὸν*) Sic edd. priscae. Ἐαυτὸν *W.* Pag. 106. *l. 9. Ἀφυκτα*) ἀφικτα edd. omnes male. Ἀφυ- κτα recte *M. Mf. B. & Angl. Pag. 107. l. 2. Πτήττοι — πτήτ- των*) Ex Schol. Πλήττοι & πλήττων edd. omnes. Πτήττοι & πτήττων *M.* unde vestigia verae lecti. tamen apparent. *l. 9. Δοκεῖ*) δοκῇ *W.* Nil mutant edd. antiquae. *l. 10. Τίσι γε;*) Sic *M. & edd. Τισί γε Fl. Τίσι γὰρ; Graev. l. 18. col. 2. Πλέον*) Sequebatur ἐπανηρημένον, quod merito delevit Solanus, quia ex paulo post sequenti Scholio huc irrepsérat, neque agnos- cere *C.* annotat idem. *l. 19. col. 1. Ὅλκός*) ἄλκός prave edi- tum fuerat, quod correxit Solanus. *ibid. l. 20. Κοινῶς*) Exc. *G.* idem habent. *Solan. ead. col. 2. Τοῦ*) Inseruit articulum So- lanus, qui in edito aberat; nec dubiro, quin ex *Cod. V. Reitz. ead. Ὁ περὶ τῆς ἀχῆς*) Exc. *G. & V. ὅπερ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* (leg. ἄρτου). *Solan. ibid. l. 22. Τῆς ἀχῆς*) Exc. *G. & V. τοῦ αὐτοῦ* (leg. ἄρτου). Cur a scriptura codicis *V.* tantopere recefferit Clericus saltem monere debuerat, & unde haec desumerit, quae relictis aliis obtrudit. *Solan. Pag. 108. l. 1. Ἐκπρόθε- σμον*) ἐκπρόθετον *W.* Sed in marg. notata est vulgata lectio.

l. 3. 'Επὶ ταῦτα) Sic Ald. *H. S. P.* & *M.* 'Επιτ. Fl. 'Επὶ ταῦτα *I.* & *L.* *l. 5.* Καὶ) Omissum in *I.* habent Fl. *H. P. B. 2.* & *M.* In *Iunt. ἀνθρώπος* per compendium scriptum sic: ἀνός. *ead.* 'Τμέτερα) ἡμέτερα *Ex. Fl.* Sed cum vulgata facit *P.* *l. 12.* Συναρπάσας) Nihil hic variationis notat Solanus. Sed cum *P.* haberet συναρπάσας, id ex *I.* correxi. *l. 13.* 'Εφυγε) ἐφυγον habebant edd. & *W.* 'Εφυγεν sola *S.* recte. *Pag. 109. l. 1.* Τὸν κάδον) τὸν κάδην vitiose omnes, praeter *I.* & Fl. & *W.* qui κάδον quoque exhibet. Marg. *A. i W.* sic quoque corrigit. *ead.* 'Εχοι) *Ex S.* & *A.* vid. nott. *l. 8.* 'Αποδόσειν) Sic recte *I. P.* & *C.* & *M.* 'Αποδόσειν male Fl. *ead.* 'Αποκρίνεται) Ita bene *B. 2.* Fl. *H. P.* & *M.* 'Αποκρίνεται male *I.* *l. 19. col. 1.* Σολέων) *Exc. G. σολίων.* Non agnoscunt *C.* posteriorem hanc Scholii partem, *Solan.* *Pag. 110. l. 3.* Κωλύσει) κωλύση *Ex. Fl.* Sed pro vulgata stant *I. H. P.* & *P.* *l. 15.* 'Ων) ὄν male *W.* 'Ων Fl. *I. H. P.* *Pag. 112. l. 2.* Δε) δαί *W.* Nihil mutant vulgatam Fl. *I. H. P. Ald. 1. l. 3.* Μου) με *W.* solus. *l. 4.* 'Ανάλωκα) Sic recte edd. & *M.* 'Ανήλωκα *B. 2.* *l. 11.* Κυματώδη) Ita Codd. *G. L. M. P.* & marg. *A. i W.* Κυματώδη male edd. omnes. *Pag. 113. l. 3.* Μεταμαθήση) Sic dedi ex *W.* & *L.* Edd. enim male μεταθήση. *l. 8.* 'Η) καὶ male *P.* Nihil in vulg. mutant edd. *l. 9.* 'Ηρησο) Edd. ἥρησο *B. 2.* ἥρησο cum puncto subscripto. *Pag. 114. l. 6.* 'Εννοήσαιμι) νοήσαιμι *W.* ἐνοήσ. Fl. Ceterae recte, ut exhibuimus. *l. 7.* Παραφερόμενον) περιφερόμενον edd. Sed prius habent *L.* & marg. *A. i W.* *l. 11.* Δοκῶ) δωκῶ *I.* sola male. *l. 13.* 'Αζων) ἄζειν Fl. & *M.* 'Αζων ceterae & Cod. *P. l. 14. col. 2.* Οὐκ ἐπ' αὐτῆς) ἐπ' αὐτοῖς edit. Clerici, quam correxit Solanus. *l. 16. col. 1.* Γὰρ) Aberat in ed. Inferuit Solanus. *ibid. l. 17.* 'Η τόλμα) ἡ τολμὰν *C.* Sed excidisse alia quaedam vox videtur. *Solan. l. 18. col. 2.* 'Ο φοβούμενος) Mire fane haec corrupta. Ego malim οὐ φοβ. Et καταστολήν. *Solan. ibid. l. 20.* Στολὸν) στολὸν, εἶναι *C.*

IN HERODOTUM SIVE AETIONEM.

Pag. 116. l. 6. 'Ιωνία) 'Ιωνία male *H.* & *B. 2.* Ceterae recte 'Ιωνία. *l. 9.* Γνώριμος) Deerat in edd. Aderat in *L.* & *I.* Item in marg. *A. i W.* *Pag. 117. l. 6.* 'Αγείρων καὶ συλλέγων) Graev. ἀγείρειν καὶ συλλέγειν. At nihil mutant *I. Ald. Fl. F. H. B. 2. P. S. A.* *l. 12.* 'Οπισθόδομον) *I.* dubie an ἐπισθόδομον. Ceterae recte ὀπισθ. *Pag. 118. l. 3.* 'Εκ) Gr. ἀπό. Nihil mutant edd.

fed ἐκ τῶν habent pro τῶν ἐκ. *l.* 10. 'Τῷ ἐνδς) ἀφ' ἐνδς male *Fl.* *Pag.* 119. *l.* 8. ἤρετο) *Sic l. Fl. B. 2. H. S. Pag.* 120. *l.* 17. *col.* 1. "Η) Vocem η, quae deerat, supplevi. *Solan. Pag.* 121. *l.* 13. Νίκας) Deest in edd. omnibus. Neque *Cod.* memoratur, qui habeat. *Pag.* 122. *l.* 9. 'Ο, τι) ὅτι edd. Sed correxi ex conjectura. *l.* 14. Δέ) Abeſt a *Fl.* Adest in *l. H. P. &c. Pag.* 123. *l.* 1. "Οσον αὐ μικρὸν ἦδ η) ὥς αὐ μ. δέεις *Pell.* Sed vulg. ſervant *l. Fl. P.* Vid. *Dial. ſeq. c. 3. l. 3. Παραθεωρῆτε) π . . . εἴτε Th. M. Παραθεωρῆτε B. 2.* cum iota ſubſcripto. Ceterae vulgatum tumentur. *l.* 5. 'Επ' ἑμαντοῦ) *Sic L. 'Εφ' αὐτοῦ l. Fl. H. 'Εφ' αὐτοῦ male P. S. A. 'Επ' αὐτοῦ nota Gronov. l. 9. Συγκρίνετε) συγκρίνατε edit. Cler. Συγκρίνατε V. Exc. & Coll. Ego συγκρίνατε, ἐξετάζετε, legendum cenſeo. *Solan.**

IN ZEUXIN AUT ANTIOCHUM.

Pag. 125. *l.* 8. βαδίζοι) *Sic l. Fl. H. P. βαδίζει B. 2. l. 15. Αὐτὸ τοῦτο) αὐτῷ τοῦτω Fl.* Sed vulgatam exhibent *l. H. P. & Cod. P. Pag.* 126. *l.* 3. Νέμειν) *Sic recte edd. οὐθ. Sola l. male νέμειν. Pag.* 127. *l.* 3. Αὐτὸς) *Sic habere l. H. Fl. notar Solanus. Quid tum? Habent ſic & aliae. Pag.* 128. *l.* 5. "Ων) *Sic edd. plurimae, & P. Cod. Sed ὁ Fl. ſola. ead. Καμπύλος) καμπόλος credo fuiſſe in l. Sed ex aliis edd. correxerat Solanus. l. 6. 'Επανίσταται) ἐμπανίſτ. P. male. l. 7. Οἷον εἰſιν) οἷ—όν—εἰſιν l. Fl. Sed ſaepe hae eiufmodi voces ſic dividunt, quod ubique annotare non eſt operae; nam mox iterum ſic occurrit. *l.* 11. Σκοπῆς) Nihil variare edd. optimas hic notat *Solanus. l. 13. Όλος) Sic edd. οὐθ. Sola l. ὅλος. l. 15. 'Ανέχων) ἀνέχον l. ead. Δεδίξαίτο) δειδίξαίτο Vorſt. Nihil mutant edd. Pag.* 129. *l.* 6. Μερῶν) μέρων ſola *l.* Ceterae μέτρων, male. Μέρων *Mf. Gr. P. & L. l. 13. Αὐτοῦ) Sic edd. l. Fl. P. H. &c. Αὐτῷ P. L. & marg. A. 1 W. l. 15. Τὴν) Abeſt a Fl. Adest in l. H. P. l. 16. Θετταλαί) Nil mutare *Fl. notar Solanus. Quare? quia a θ. minufcula inchoabatur. Sed hoc ſexcenties fieri in edd. priſcis ſciebat, in nonnullis ſemper. Pag.* 130. *l.* 7. Τῶν νεογνῶν) *Sic Codd. P. & L. Τὸ νεογνὸν edd. ead. 'Εν τῶν νηπίων) ἐν τῷ νηπίῳ Gronovius. Sed nihil mutant edd. Pag.* 131. *l.* 1. 'Ηγνοημένον) *Sic habere l. H. Fl. B. 2. notar Solanus. Sed & habent ita aliae. l. 7. Τῶν δ') ἰſως τοῦ L. ead. 'Εφ' ὅτῳ, εἰ) ἐφ' ὅτῳ δέι, εἰ καλῶς Graev. Sed nihil mutant edd. Pag.* 132. *l.* 3. Διſμυρίαν) διſμυρίαν male *l. H. B. 2. Fl. P. Sed correxit S. Alioqui vel nulla ed. praeſeunte corrigent-***

dum fuisset. *l. 4.* Ἐκπιδήσσεσθαι) ἐπιβήσσεσθαι *P. & A. Codd.* At vulgat. servat *Cod. Fl. Et Mf. B. Item ed. Fl. l. H. P. &c. l. 7. Αὐτῶ*) Sic *P. Cod. Αὐτῶν* edd. *l. H. B. 2. Fl. P. &c. ead. Δι' ὀλίγου*) Ita recte *P. & marg. A. 1 W. Δι' ὀλίγου* edd. *l. 10. Τυμῆτες*) Nihil variare edd. annotat Solanus. *Pag. 133. l. 1. Κατακρύψαντας) κατακρύψαντα P. l. 7. Ἐκάτερα) ἐκατέροις P. l. 15. Τετριγότων) Delrio τραχυτήτων.* Sed nihil mutant edd. *l. Fl. H. P. &c. l. 18. Τετριγότων)* Edit. male *τετρεγύτων. Pag. 134. l. 1 Πριν ἢ)* Sic habere *l. Fl. H. & B. 2. notat Solanus. l. 9. Ἐς) Sola S. omisit ἔς. l. 11. Αποβαλλόντες)* Sic dedi ex *Fl. & B. 2. Αποβάλλοντες P. Αποβαλλόντες* male *l. H. Ald. Fr. S. l. 13. Κατεβάλλοντο) κατελαμβάνοντο Mf. B. Nihil mutant edd. l. 17. col. 1. Ἀνεκυμβάλιαζον) ἀνεκυμβάλιζον* edit. Cler. quam mutavit Solanus. *Pag. 135. l. 4. Ὀλίγοι) ὀλίγου sola marg. A. 1 W. l. 5. Ἐπαιώνιζον)* Sic *l. P. S. H. Fl. Ἐπαιάνιζον* Scholiast. & *P. l. 9. Ἐγένετο)* Ald. *ἐγένεσο.* Sed marg. eius *ἐγένετο*, quod iam habebant recte cett. edd. *l. 16. Ἄλλως)* Nihil hic abire a vulgata, *l. Fl. H. S. notat Solanus. ead. Ἐπεποιθεῖν) ἐπεπόνθειν L. male.*

I N H A R M O N I D E M.

Pag. 137. l. 8. Ὑποβάλλειν) Sic *M. l. S. H. Fl. P. &c. l. 13. Ἐκμεμάθηκα) καὶ μεμάθηκα W. Pag. 138. l. 8. Ἐνίκησας) νικήσας* edd. & *M. ead. Ὁμωνύμου) ὁμώνυμῃν σοι* edd. omnes & *M. Ὁμωνύμου σου Marc. Ὁμωνύμού σοι Pell. l. 11. Τὰ ὄρνεα — πεπόννηκα)* Tredecim illa verba defunt in *l.* Adfunt in ceteris ad unam omnibus. Adfunt etiam in *W.* nisi quod hic *Cod.* pro τὰ ὄρνεα, habeat τὸ ὄρνεον. *Pag. 139. l. 13. Τοῦθ')* Sic edd. *Τούτῃ W. Pag. 140. l. 1. Καὶ ἐπ')* καὶ deest in edd. Adest in *W. l. 3. Ἐπαινέσονται)* Sic *M. recte &c. edd. excepta B. 2. quae vitiose ἐπαιναίσονται* quod Vorst. ramen mutaverat in *ἐπαινήσονται.* Sed — ἐσομαι in prosa usitatus. *l. 5. Οὓς ἅπαντες ἴσασι, καὶ οὓς θαυμάζουσιν)* Quatuor verba ab οὓς ad οὓς omisit *Fl.* quae adfunt in cett. *l. 13. Ἰσασι)* Sic dedi ex *L. Eισι* edd. Quid *M.* habeat, nescio: abscessa enim haec sunt. *Solan. l. 14. Δὴ) δεῖ L. Δὴ Fl. l. P. &c. Pag. 141. l. 3. Οὐκ)* Deest haec particula in ed. *Fl.* Adest in cett. & in *P. l. 11. Οὐτός) οὕτω* edd. quas vidi, omnes. Sed οὗτος recte *L. l. 17. Κανονικὸν) κανόνιον C. Pag. 142. l. 14. Αὐτὸ)* Sic recte *L. Αὐτῶ* male edd. *Αὐτὸν Pell. l. 15. Ἀλλότριον)* Ita edd. *l. Fl. H. P. &c.* nisi quod *ἀλλότριαν B. 2. male. Ἀλλότρια* Iens. & *Pell.*

quod cur non admiserim, vid. nott. Et quia ex aliis Codd. hic nihil variationis notatum, non dubito, quin ii omnes vulgatum ἀλλότριον servant. Pag. 143. l. 10. Ἐπὼν) Sic edd. omnes. Ἐπαίων Angl. P. & L. item marg. A. 1 W.

IN SCYTHAM SEU HOSPITEM.

Pag. 145. l. 1. ΣΚΥΘΗΣ) ΣΚΥΘΙΟΣ W. Sed recte edd. Σκύθης. conf. c. 7 pr. l. 2. Πρώτος) Sic B. 2. P. S. A. Πρῶτον Ald. Fl. Fr. H. Obliterata est vox in M. vitio temporis. l. 6. Ὦν) Sic recte edd. vett. Ὦν male recentiores. l. 10. Ἀπέθανε) ἀπέθανεν W. Prius vero servant edd. l. 12. Ἰατρῶ) Ἰατροῦ male W. Pag. 146. l. 3. Παρὰ) Sic recte Fl. S. A. Item Codd. M. & L. Περὶ male I. H. &c. l. 9. Ἐπαυσε) ἢ ἐποίησε L. l. 14. Ἐδείξεν) Pell. an εἰδοξεν ut ante? l. 15. Περὶ) Sic edd. & M. Sola I. male παρά. Pag. 147. l. 2. Εἰ) Εἰρά priorē scriptura haec superinducta est in M. quam etiam agnoscunt edd. ead. Ἐτι) Punctum post ἔτι est in W. Idem aderat in P. quare id servavi, etsi abesset a I. & Fl. quae male comma ante ἔτι collocarant. l. 3. Ἐγκέκλαπτο) ἐκκέκλαπτο W. male. Pag. 148. l. 3. Παρὰ) Sic I. H. Fl. P. S. Ὑπὸ L. Ἐπὶ W. l. 6. Πλοίου) Sic edd. I. H. Fl. P. Πλοῖον W. l. 7. Ὅδ' εἰς ἔμελλεν αὐτῷ) Inverso ordine W. ἐμ. αὐτ. ὅδ. l. 13. Τοῦ δοκιματάτου) τῶν δοκιματῶν Angl. P. & L. At vulgatum ruentur edd. omnes & M. l. 15. Ὑπεξυρημένον) Sic edd. vett. & recentt. Ἐν χρῶ κεκαρμένον W. Pag. 149. l. 5. Εἰδὸτα) ἰδόντα W. Nihil mutant edd. l. 12. Διατρίβει) Sic W. Διατρίβει edd. Pag. 150. l. 1. Ἐθνεσι) Sic edd. Ἐθνησιν W. l. 10. Ἀναστρέφοντα) Ita dedi ex W. & L. Ἀναστρέφοντα enim edd. omnes. l. 13. Ἀπέλθης) ἀπέλθοις W. Nihil vulgatum mutant I. Fl. H. P. l. 17. Τὰ) Articulum in edit. omissum supplevit Solanus. Pag. 151. l. 17. Δυσπρόσδος) Nihil variare edd. notat Solanus; recte, nisi quod nonnullae δὺς πρόσδος feiungunt. Reitz. Rectius Mf. Reg. 2954 Δυσπρόσδον. Pag. 152. l. 1. Ἡμῶν) Sola Fl. hic male ὑμῶν. Sed ἡμῶν cum ceteris edd. M. l. 4. Περὶ τοὺς ξένους) πρὸς τὸν ξένον W. & L. Sed nil mutant edd. Pag. 153. l. 15. Διατρέψῃ) Sic L. Item Vorst. ac Gr. In W. viderur fuisse διατρέψῃ. Sed alia manus διατρέψῃ fecit. Διατρέψῃ corrupte etiam edd. omnes. Pag. 154. l. 3. Καὶ τοῦτο) τοῦτω solum, sine καὶ B. 2. Sed vulgatam ruentur I. Fl. H. P. & M. Καὶ τοῦτω L. l. 4. Ἐφίλουν) καὶ ἐφίλουν B. 2. Sed abest καὶ a reliquis & M. l. 5. Εἴται) Punctum post εἶται est in W. quod abest ab edd. Comma

est in Fl. l. 8. Οὐδ' ἐ) οὐδ' ἐν I. male. l. 10. Ἐπαγάγω) Sic edd. I. Fl. H. P. &c. Ἀπάγω W. l. 13. Ἐπαγομένω) Sic recte I. H. Fl. Ἐπαγομένω male Ald. & P. Pag. 155. l. 15. Τῶν λόγων) Ita recte edd. Τὸν λόγον male L. ait Solan. *ead.* Ὑμῖν) Et sic recte edd. plurimae cum Cod. M. Ἡμῖν male Fl. Pag. 156. l. 3. Συγγραψάμενος) Sic edd. & M. Ἐπиграψάμενος L. l. 9. Τοσούτους) Sic W. recte. Τοιούτους edd. l. 12. Δεκάδι) Sic edd. Δεκαδία W. l. 14. Οὔτοι ἐθέλωσ. ἐθ. γ. ο. τ. α.) Haec septem verba in edd. omissa, ex Cod. W. restituta. Pag. 157. l. 6. Ἀπάξεται) Sic edd. vert. & M. Ἀπάξηται male S. & A. l. 8. Οἰχίσεται) Sic edd. & W. Nisi quod in eo abest σε. l. 10. Ἀκούουσιν) αὐτοῦ ἀκούουσιν W. Sed verius abest pronomen ab edd. Fl. I. H. P. &c. l. 11. Παρέλθοι) παρέλθῃ W. Nihil vulgatam mutant I. Fl. H. P. Pag. 158. l. 1. Φίλον ποιήσαιντο) φιλοποιήσαντο W. l. 2. Ἐπισείσαι χρὴ τὴν χεῖρα) ἐπισείσαι χρηστὴν χεῖρα W. l. 3. Δί) Δία Fl. & M. Ceterae edd. sic, ut dedimus. l. 4. Ἡδ' ἢ) ἦδ' ε S. & A. male. Ἡδ' recte edd. vert. & W. l. 5. Ἐδοξαν) ἐδοξα edd. & M. l. 6. Φασίν) φασὶν male Fl. Recte cert. l. 10. Θάλασσα) θάλαττα W.

IN QUOMODO HIST. SIT CONSCR.

Pag. 159. l. 3. Πυρέττει) Ita Codd. quatuor Angl. P. W. L. Πυρεταίνειν edd. l. 7. Οὔτος) οὕτως P. Sed prius recte servant edd. l. 9. Παρακινούντο) παρακινούν W. Sed prius edd. servant. l. 12. Μέλει) Sic M. & edd. omnes. Μέρει P. L. & Angl. & margo A. i W. l. 15. col. 2. Πᾶσαι) Deerat in editis. Pag. 160. l. 8. Ἀναστάντας) Sic edd. & M. l. 14. Τοῦτο) οὕτω marg. A. i W. Pag. 161. l. 1. Ἀρμενία) Sic H. Fl. B. 2. P. Ἀρμενία I. l. 6. Ὀρμῇ) W. P. L. & Angl. & marg. A. i W. Πληγῇ edd. omnes. l. 17. Νεῖκος) In V. prave κείνος est, lege νεῖκος (vid. Diog. Laërt.) & sic C. Solan. Pag. 162. l. 1. Κρανείου) W. recte. Et marg. A. i W. Κρανίου edd. l. 7. Ὡς ιστ.) ὥς deest in M. H. Fl. P. S. Ald. 1. B. 1. & 2. & Fr. Adest in sola I. l. 8. Οὔτω) Sic edd. Οὔτως W. l. 10. Κυλίσαι) Sic edd. Κυλίσαι W. Reitz. Cum W. consentit Mf. Reg. 2956, & ita rescriptimus. l. 14. Πῶς) Ita P. L. & marg. A. i W. Ὅπως edd. l. 16. Τοῦτου) Sic W. Τουτοῦ M. Τοῦ edd. l. 17. col. 1. Κρανίου) Sic exhibeo, ut Scholiast. scripsit; sed Κρανείου scribendum, vid. nott. Reitz. Pag. 163. l. 1. Συγγραφεῖν) συγγραφεῖ W. & Mf. Gr. Vulgatam tuentur edd. l. 6. Παραινεσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἰοῦνται) παραινεσαι οἱ π. δεῖν οἰοῦντες W. *ead.* Οἰοῦνται σφί-

σιν) οἷον τε φασιν Coll. Οἷον τε σοφίσιν male *H.* Ceterae ut edidimus. *l.* 12. Ἀλλὰ εἰ τι) ἀλλ' εἰ τι *M.* *l.* 14. Ἐς αἰ) Sic recte *L.* & marg. *A.* 1 *W.* Ὡς αἰ male edd. *M.* etiam, sed in litura, fuitque haud dubie ἐς αἰ. *Pag.* 164. *l.* 3. Μανία, εἰς ἐλπίς) Liturae sunt hic in *W.* & vulgata lectio reposita. *l.* 4. Μεταποιήσουσιν ἢ μεταγράψουσιν) μ... σωσιν ἢ ... ψωσι *W.* *l.* 7. Ἴν) ἦν *W.* *Pag.* 165. *l.* 1. Αἰρεῖσθαι) Sic *Fl.* *H.* *P.* & *Ald.* Αἰρεῖσθαι *I.* *l.* 11. Ἐν) τὰ ἐν marg. *A.* 1 *W.* sola. Non male. *l.* 12. Τῇ ἄλλῃ ἀτεχνία) τὴν ἄλλην ἀτεχνίαν *Pell.* *Pag.* 166. *l.* 7. Ἐνδιατρίβουσι) Marg. *A.* 1 *W.* Et *W.* Διατρίβουσι edd. *l.* 9. Καταρρίπτοντες) Sic recte edd. Καταρρίπτοντες *W.* *l.* 13. Εἰ γε) Nihil hic mutare *M.* *Fl.* *S.* & *H.* norat Solanus. Sed & sic *I.* *P.* & *Ald.* habent. *l.* 14. Εἰ) Deest in *W.* at ibi punct. post ψωσ. *l.* 16. Ἀκαριαῖον) Sic edd. omnes. Ἀκαριον *Angl.* & *P.* *Pag.* 167. *l.* 5. Ἀκρατῆς) Sic *B.* 2. *I.* *P.* *Ald.* *S.* *Fl.* &c. *l.* 8. Θέλη) ἐθέλη *M.* *l.* 10. Ἀπὸ) Sic *Angl.* item *W.* *P.* & *L.* Ὑπὸ edd. *Pag.* 168. *l.* 2. Οὐδ' Ἄρης) οὐδ' ὁ Ἄρης *W.* *l.* 3. Ἦν τινα) *Ald.* male ἦν τινα. Sed correctum in marg. *l.* 8. Χωρίζειν) χωρίζειν male *I.* *l.* 9. Ἐπεισάγοι) Sic *W.* & *I.* Novem reliquae edd. ne excepta quidem *Fl.* male ἐπεισάγει. *l.* 10. Ἐτέρας) Sic edd. omnes. Ἐταίρας *Mf.* *Angl.* *P.* & *W.* Sed recentior manus ἐτέρας fecit. ead. Κομμάματα) σκώμματα male *W.* Vulgatam exhibent edd. *Fl.* *I.* *Ald.* *P.* *H.* *l.* 13. Ἀλουργίσι) Sic recte marg. *A.* 1 *W.* Ἀλουργεῖσι edd. Ἀλουργεῖ τι *Angl.* & *P.* *A.* εἰ *W.* *l.* 14. Ψιμυθιον) ψιμύθιον *M.* *S.* & *H.* Ceterae consonam duplicant. In *Ald.* excidit μ. *l.* 16. Τοῦτο) Deest in *W.* *Pag.* 169. *l.* 4. Τὰ ἐπειτα) τοῖς ἐπ. *L.* At vulgatam tuentur *I.* *Fl.* *H.* &c. Τοῦς marg. *A.* 1 *W.* *l.* 6. Καὶ διὰ τ. ἐ.) κιβδήλω τῇ διαιρέσει χρώμεναι hic legit *G.* *Mf.* *l.* 8. Τοὺς ἐντυγχάνοντας) τοῦτον ἐντυγχάνειν *G.* Τοῦτο *B.* 2. Vulgatum servant *M.* & edd: ceterae. *l.* 9. Κιβδήλω) ὥς εἴρηται ante hoc verbum inferit idem *Cod. G.* *l.* 12. Αὐτὸ) Nihil mutat *M.* nec edd. *Forf.* αὐτῷ. *Solan.* *l.* 14. Γεννάδαν) γεννάδα *W.* sed additum *v.* *Pag.* 170. *l.* 4. Ἐραστὰς) Sic marg. *A.* 1 *W.* *A.* *G.* *P.* Ἐργάτας edd. & *M.* *l.* 8. Πρόσαντες) Sic *M.* cum edd. omnibus. Ἀν πρόσαντες; Ἐπάχθες *Pell.* ead. Ἀκούουσιν ἦν) Sic *I.* & *P.* *G.* Ἀκούουσιν ἦν edd. & *M.* *l.* 9. Ἐπινοήσαις) ἐπινοεῖ *Mf.* *Gr.* Ἐπινοῆσαι edd. & *M.* Ἐπινοήσαις marg. *A.* 1 *W.* *l.* 11. Ἀκροασαμένους) Sic edd. omnes. Ἀκροασομένους *W.* ead. Παραδραμὸν) παρὰ δρόμον *W.* *l.* 16. Καὶ) Abest a *W.* *Pag.* 171. *l.* 1. Φροντίζειν) Sic *W.* & edd. omnes, excepta *S.* & *A.* quae male φροντίζει. *l.* 5. Που σε) σέ που *W.* *l.* 10. Σανδάλω) σανδαλίω

W. l. 14. Σου) σοι M. P. & marg. A. i W. Σου servant edd. & Ex. l. 16. Ἀσύμφυλον) Sic dedi ex Codd. L. P. W. & Anglic. Ἀσύμφυλον enim habebant edd. omn. praeter Fl. quae ἀσύμφυλον. Et praeter l. quae ἀσύμφυλον. Pag. 172. l. 7. Ἐξεργάσασθαι) ἐξεργάσεσθαι W. l. 14. Ἀριστοβούλου) Ἀριστόβουλος μ. γράφας Angl. M. & marg. Fl. Prius vero servant edd. & P. l. 15. Ἀναγνόντος) Sic edd. & M. Pag. 173. l. 2. Ἐκείνος) Deest in W. l. 6. Ἐν ἀκοντίῳ) ἐν ἀκ. G. L. recte. Prius autem edd. & M. l. 8. Ὅς γε) Sic etiam M. Sed a recentiore manu. Pag. 174. l. 1. Ἐπανθήσῃ) ἐπανθήσῃ P. & marg. A. i W. Ἐπ' ἀνθίσσῃ Angl. l. 2. Τοιοῦτοι) τοιοῦτοι πολλοὶ W. l. 3. Καὶ) Adest a Fl. Adest in l. H. P. & M. l. 4. Χρειῶδες) Sic edd. & c. Χρεῶδες W. l. 5. Θεραπεύοντες) θεραπεύεσθαι Angl. P. L. W. in rasura. Prius autem edd. recte tuentur. l. 8. Καταμεμίχθαι) καὶ τὸ μ. W. l. 9. Πάσῃ) Deest in W. & Fl. Adest in P. & cett. edd. ead. Tὰ) Adest articulus a P. & L. Adest in edd. Pag. 175. l. 2. Ἐμμελὲς) εὐμελὲς Schol. male. Nihil mutant edd. Coll. & M. l. 3. Περὶ πόδα τῇ ἱστορίᾳ) παρὰ πόδα ἡ ἱστορία edd. Sed περὶ exhibent Angl. P. W. & L. Τῇ ἱστορίᾳ vero Pell. Cafaub. & Vorst. l. 12. Ποιοῖ) ποιοῖτο P. Ποιεῖ Fl. Vulgatam servant ceterae. l. 13. Φρομίου) Sic edd. vett. & S. Προμίου P. & A. Pag. 176. l. 3. Οὐολόγεσος) Nihil mutant edd. & M. l. 8. Θύμου) Sic ed. P. & marg. A. i W. Θυμοῦ ceterae male & M. ead. Κρεπέριος) Sic edd. l. Ald. P. S. & c. Ἐσπέριος καρποῦ. γραι. Κρεσπέριος C. male. Κρεπέρκος M. l. 9. Συνέγραφε) Sic edd. Ἀνέγραφε P. l. 11. Ξυρισταμένον) Sic Fl. l. P. aliaeque. Καθισταμένον Thucyd. l. 17. Καρπου) Sic pro Καλπουρνιαδὸς quoque editum invenio. Sed error est manifestus. Reitz. Pag. 177. l. 1. Οἱ τότε) Probat Fl. l. P. Ὅποτε W. male. l. 4. Τὴν) τὴν βας. τὴν γῆν τὴν W. l. 6. Νισίβει) Νισίβι W. Sed fuit Νισίβει. l. 8. Τοῦτο) τοῦτ' W. l. 10. Κάκεια) κακία Fl. Vulg. ferv. cett. Κακείνο M. sed a recent. manu. ead. ὧς) ὅπως L. Nihil mutat Fl. l. H. P. l. 11. Νῆ) ἢ M. Ἰδία marg. A. i W. & P. Vulgatum tuentur l. Fl. H. & c. ead. Παρέλιπον) παρέλειπον W. l. 14. Ἀνέγραφε) ἀν' ἔγραφε W. male. Pag. 178. l. 10. Προπεποννηκὸς) Sic Mf. Gr. Item W. & P. Πεποννηκὸς edd. omnes. ead. Ἡτιασάμην) Fl. Ἡτιασάμην iota subscripto ad latus posito. Pag. 179. l. 3. Ὅ, τι) Sic W. Ὅτι edd. l. 4. Ἰντρεῖν) ἱετρεῖν edd. omnes. M. in litura. l. 6. Τριόδου) περιόδου W. & Fl. male. Ceterae recte τριόδου. l. 11. Ἀναγιγνώσκοντας) ἀναγινώσκοντας M. & Fl. Sed vulgatam exhibent Ald. l. P. H. & c. l. 12. Πρέποι) πρέπει Fl. Ceterae & M.

πρέποι. Pag. 180. l. 6. Τὸ γὰρ τοιοῦτον) τῷ γὰρ τοιούτῳ ἔδει
 Coll. Nil mutant edd. & M. nisi quod *Fl.* τοιούτο. l. 7. Ἐδει)
 ἔδειπερ P. *ead.* Ἡ) μᾶλλον ἢ Pell. l. 8. Ἀμνημονεύσαι) ἀμνη-
 μονῆσαι W. l. 10. Κακῶς) κακῶς l. l. 12. Ὁρᾶς, ὅμοιος) Sic
 edd. Ὁρᾶς εὐχ' ὅμοιος Angl. & P. Pag. 181. l. 7. Ἰρσοιδῆς) Ita
 recte inveni in P. S. H. *Ald.* *Fl.* F. B. 2. Ἡεροειδῆς male l. &
 marg. A. i W. & L. Ἐροειδῆς Angl. & G. Ἱεροειδῆς P. *Vulgatae*
 vero affentitur M. l. 9. Οὐολογέσου) Sic legere l. *Fl.* H. B. 2.
 & M. notat Solan. l. 11. Τήγρητα) Nihil mutant l. *Fl.* P. H.
 & M. l. 14. Ὡς οὐκ) ὦν οὐκ P. l. 15. Αὐτῶν) Deest in W.
 l. 16. Γὰρ) Nihil mutant l. H. B. 2. P. *Fl.* & M. Pag. 182. l. 2.
 Ἄρτι τοῦ δεσπ. κλ.) Sic *Fl.* H. P. S. Ἄρτι κληρ. τοῦ δ. inver-
 so ordine l. & W. l. 5. Ἐμπηδῆσας) ἐκπηδῆσας L. *ead.* Ὀρνί-
 θων) ὀρνίθων marg. A. i W. & μοχ λαγῶων. l. 6. Ὑπερμπί-
 πλαται) Sic B. 2. *Fl.* l. H. P. & c. Ὑπερμπίμπλαται W. l. 7.
 Ταρίχου) ταρίχους marg. A. i W. l. 11. Εἰκοσι) Sic edo ex
 Codd. M. P. L. A. G. Ἐπτά καὶ ἑκτὼ edd. omnes absurde.
 l. 12. Ἐξέθανον) Ita G. & W. Ἀπέθανον edd. l. 19. col. 1. Λέ-
 γειν) λέγεται edit. Cler. quam correxit Solan. Pag. 183. l. 1.
 Ἐννέα) ος Angl. & P. *Vulgatam* servant edd. & M. l. 3. Ὑπὸ)
 M. P. L. & *Fl.* Edd. cett. ὑπέρ. l. 6. Κρόνιον) Κρόνον edd. omnes,
 praeter l. quae Κρόνιον, quam lect. firmant Codd. A. G. P. L.
 Κρονείον W. l. 8. Τάλλα) ἄλλα W. Τᾶλλα l. H. S. Ταλλα *Fl.*
 P. recte. l. 9. Σεβηριανού) Edd. fere omnes male Σεβεριανού,
 praeter S. & B. 2. Aldina eodem vino laborat, quae paulo
 post ramen recte Σεβηριανός habet. Σεουηρ—W. ubique. l. 14.
 Ἐπτά) ἐς ἐβδόμην W. *Vulgatam* tuentur *Fl.* l. H. P. l. 15.
 Ὁσρόης) Ὁσρόης τις W. l. 16. Σεβηριανός) Hic rursus quae-
 dam male Σεβερ— praeter *Ald.* *Fl.* S. H. & B. 2. *ead.* Διὰ τοῦ-
 το) διατοῦτο l. uno verbo. Pag. 184. l. 1. Ἐπήγαγε) Sic *Fl.*
 l. H. P. Ἐπηγες W. L. & marg. A. i W. *ead.* τῆς ἐβδόμης) τῆς
 ζ. *Fl.* l. 5. Ἐδεσσα) Αἰδεσσα W. Nihil a vulg. abeunt *Fl.* l. H.
 P. l. 6. Ὀττοβος) ὀτοβος W. l. 9. Δημοτικά) Edd. male δημο-
 τικά secunda longa, excepta S. & B. 2. quae o habent cum
 Cod. M. l. 11. Ἐγχρήζοντα) Sic l. *Ald.* *Fl.* H. P. S. Ἐγχρή-
 ζοντα sine puncto subscripto M. Quin immo *Fl.* i plane expri-
 mit, ἐγχρηζοντα exhibens. Pag. 185. l. 1. Μετὰ ταῦτα) μετα-
 ταῦτα iunctim l. H. *Ald.* & *Fl.* *ead.* Ἀκούσσεσαι) ἀκούσσεσθε
 W. male. l. 2. Ἐπάγοντας) ἐπαγάγοντας M. *Vulg.* habet *Fl.*
 l. H. P. & c. l. 6. Χρὴ δέ) χρὴ δέ οἰμαι W. At illud οἰμαι in
 nulla ed. invenio, alioqui facile admisissem. l. 12. Ροδίον)
 Ροδίου L. l. 16. col. 2. Τπισχυοιμ.) In ed. Cler. male ἐπισχυου-

μένων. Pag. 186. l. 4. Δείζομεν) δείζομεν W. Nihil mutant edd. priscae. l. 6. Περὶ) παρὰ W. & Fl. male. Ceterae recte περὶ. l. 10. Ἐπὶ κουρείων) Sic recte marg. A. i W. item Fl. S. & A. Ceterae pessime Ἐπικουρείων Epicureorum. τῷ ἐπικουρίῳ W. l. 14. Ἀπόκησαν) ἀπόκησαν W. ead. Ἐδεσσαίοι) Αἰδισσαίοι W. Pag. 187. l. 7. Ἀπόκησε) ἀπόκησεν M. l. 8. Σεβηριανοῦ) Sic iam bene edd. Σεουηριανοῦ W. ubique. l. 15. Κατάξαντα) κατάζοντα W. Nihil mutant Fl. l. H. P. l. 16. Εἰς σφαγὴν) εἰς τὴν σφαγὴν W. Pag. 188. l. 1. Ξιφίδιον) ξιφείδιον W. l. 4. Ἐκείνου) Ex W. & L. Ἐκείνους enim habebant edd. l. 6. Οὐδὲν) οὐδενός marg. A. i W. l. 12. Ὁ ῥήτ.) Deest articulus in W. Adest in edd. Pag. 189. l. 1. Ἀπέσφαξεν) Sic habere l. Fl. H. & M. notat Solanus. Sed & habent ceterae. l. 5. Τάλλα) τᾶλλα l. Ald. ubique. ead. Κατεγίγνωσκον) καταγινώσκον W. l. 6. Λοπάδων) λοπαδίων Fl. Cum vulgata faciunt cett. & M. l. 10. Ὁμοίους) ὁμοίως W. l. 15. Ἰδιωτίας) ἰδιωτίας W. Vulgatam retinent l. Fl. H. P. & c. Pag. 190. l. 3. Τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον) τοσοῦτο καὶ τοιοῦτο M. Sed postremae voci manus recentior v addidit. l. 4. Μηδὲ) μὴ δὲ l. ead. Ἐξηγοῖτο) Ita restitui ex W. L. Ἐξηγοῖτο edd. l. 7. Διεξῶν) Sic edd. & M. in quo tamen videtur fuisse διεξῶν sed mutatum est. l. 9. Ἀναλωκός) ἀναλωκός Fl. Ἀναλωκός W. P. Ἀνηλωκός edd. omnes. l. 15. Εἰστιάσαντο) εἰστίασ. L. & Fl. l. 16. Τὴν Μαύρων) Sic recte edd. Τὸν Μαύρον Anglic. & P. Τῶν Μαύρων L. W. & Fl. Pag. 191. l. 6. Ἐν) Nihil variare edd. & M. notat Solan. ead. Ἐπελάσεις) Sic restitui ex marg. A. i W. & Codd. G. W. P. L. Ἐπελεύσεις enim edd. male. l. 8. Ἐφειστήκει) Ex W. P. & Fl. Cett. male ἀφειστήκει. l. 10. Ἀξίους) Ita recte edd. Ἀξίου M. erasa, quae prius fuerat, litera Σ. Πολου ἀξ. Marc. prave. l. 11. Ἦδη) δὲ M. Sed notatum ut spurium. l. 16. Γελοιότερα) Ita dedi ex marg. A. i W. Ἀναγκαιότερα edd. absurde. Pag. 192. l. 3. Πόρπην) πόρκην male W. L. & marg. A. i W. In vulgata probe conspirant edd. l. 9. Κεγχρεῶν) Κεγχρειῶν Angl. & P. Κεγχρειῶν W. Vulg. servant omnes edd. & Thom. M. Pag. 193. l. 5. Περισπειραθέντων) Ita restitui ex W. & L. Περιπειρ. edd. male. l. 12. Σοῦραν) Sic edd. & M. ead. Κρανείου) Sic W. Κρανίου edd. Pag. 194. l. 1. Ἐμελεν) Sic edd. & M. Ἐμελλεν l. l. 2. Ὀρθίαν) Deerat in omnibus edd. excepta l. Deerat etiam in M. l. 5. Τίγρητι) Sic L. M. B. 2. P. S. Τίγρητι l. & reliqq. conf. supra cap. 19. l. 6. Μηδεία) Μηδεία W. male. Nil mutant edd. priscae. l. 10. Νενίκηκει) Hoc habent Fl. Ald. H. P. S. Νενίκηκεν l. & W. l. 11.

Μηδεία) Sic edd. omn. Μηδεία M. l. 13. Συγγεγραφέτος) Sic restitutum ex W. quod vel sine Cod. corrigendum erat. Edd. enim male συγγεγραφεκός habebant, ne I. & Fl. quidem ab hac labe immunibus. l. 14. Ούλογ.) τὴν Ούλογ. W. l. 15. Τριπόθον) Deest in W. Pag. 195. l. 2. Ὡκισε) ὥκισε W. l. 15. Μουζούριδος) Μουζίριδος W. Nihil mutant Fl. H. I. P. Pag. 196. l. 1. Οὐτ' εἰ βλέποινεν) οὔτε βλέπειν ἢ W. l. 3. Ὅτι κεν) Sic dedit Solan. Edd. enim ὅ, τι κεν. ead. Ἐπ' ἀκαιρίμαν) ἐπὶ καὶ ῥῆμα P. & Cod. Fl. Ἐπίκερ— Fl. Ἐπὶ κε ῥῆμα in M. Sed fuit prius ἐπικαίριμα. Edd. reliq. vulgatam servant. ead. Γλωτταν) γλώσσαν M. l. 9. Σαγαλασείως) Σαγαλασσείως emend. Spanh. Sed vulgatum tuentur edd. omnes. Pag. 197. l. 3. Καὶ εἴτι τρ.) καὶ εἴτι καὶ τραχύδῃ P. ead. Δὴ) ἥδῃ Fl. Δὴ ceterae. In M. est δὴ, sed ἥ supra scriptum est a recentiore manu. l. 4. Αὐτὸν) Sic I. H. Fl. P. Ald. Sed in hac inde factum αὐτὸν, non imperite quidem. Αὐτὸς M. Sed & praecedentia hic primo aliter fuerant scripta. Erat enim οἰκοδομεῖ, & ab-erat δεῖ. l. 8. Συγγράφοντα) συγγράλλοντα marg. A. 1 W. non male. l. 16. Ἄν) Deest in M. & Fl. adest in cett. Pag. 198. l. 2. Ἐκασσ.) Sic L. M. & Fl. Ἀπὸ cett. edd. l. 4. Ἀλλὰ που) Sic P. Ἀλλὰ που iunctim I. H. Fl. B. 2. S. Ἀλλὰ που P. sed interro-gandi sign. ego addidi. l. 7. Ἡρόδικος) Ex marg. A. 1. Angl. & P. ἱρόδικος Schol. Ἡροδίζης male edd. & M. l. 8. Οὐχ.) Deest in M. & omnibus edd. Adest in sola I. Et sic emendarant Marc. & Vorst. ead. Ὑπόσχοιντο) ὑπόσχοιτο M. male. l. 10. Διὰ ταῦτα) Sic I. Fl. H. P. & C. Δι' αὐτὰ M. l. 14. col. 2. Ἐκί-νησεν) Est apud Aelian. ἐκύλισεν. At nihil ab vulgato abit C. Solan. l. 17. col. 1. Τὸν) Deerat in edit. addidit Solanus, & ἰδεῖν, quod post σῶμα legebatur, delevit idem. ead. col. 2. Ἐσπεν-δεν) Sic ex C. restitutum, cum in editis legeretur ἔσπουδεν. Sed & ex Aeliano poterat restitui, ex cuius collatione etiam alterum illud μὲν hic delendum. Reitz. l. 18. col. 1. Σῶμα) σῶμα ἰδεῖν Aelian. Reitz. ead. col. 2. Οὐ δὲ) Illud δὲ ego addidi; nam in edito tantum erat οὐκ ἐδύνατο, & Solanus οὐ μὲν inde fece-rat, sine auctorit. codicis; quare eadem mihi erat corrigendi licentia, in eiiciendo uno μὲν ex tribus, cum iam bis μὲν plus quam satis sit. In Aeliano est ὁ μὲν ἀποδρ. ἔσπευδεν, οὐ μὲν ἐ-δύν. Reitz. l. 23. col. 1. Πρῶτον) Ita pro edito πρῶτος restituit Solan. ex C. *ibid.* Αὐτὸν) αὐτὸν ed. Ἐαυτὸν Ael. Reitz. *ibid.* l. 24. Καὶ δις) Coniunctionem in edito exemplari deficientem im-plerat Solan. *ibid.* l. 28. Ὡς ἐπ') ὥς ἔπος editum erat ex V. ad quae I. Cler. ait: Aelianus habet ὅσον ἐπ' ὀργυιὰς ἑκτῶ, in edi-

tionibus, sed in MS. est πεντήκοντα, ut hic habet noster. Haec ille. Ὡς ἔπος γυνίης C. etiam prave; sed Excerpta G. recte ἐπ' . . . ut edidimus. Reitz. Pag. 199. l. 2. Ὑπόθεσιν) Sic W. & edd. vett. Ἀπόθεσιν S. male. l. 6. Ἐφευρηκέαι) ευρηκέαι W. Nihil movent vulg. edd. vett. l. 9. Τοιαῦται) τοιαῦτα W. folius. l. 11. Καίτοι) Sic edd. vett. & M. Pag. 200. l. 1. Ἐφ' αὐτοῦ) αὐτοῦ I. Sed nostram lect. habent Fl. B. 2. H. P. Ald. & M. ead. Ὁ μαθητὴς) ἔστιν ὃς μαθ. M. male. l. 6. Ἐχειν) Sic edd. omnes praeter S. & hanc secutam A. quae ἔχων. Sed ἔχειν etiam Cod. W. l. 12. Ἀπαγγέλλουσι) Sic Fl. B. 2. P. H. & M. Ἀπαγγέλλουσι I. Pag. 201. l. 1. Ἐν Ὀλύθῳ) Nihil hic a vulgata abire I. Fl. H. notat Solan. l. 3. Ὡμῶς) Et hic nil variare edd. nec M. notat idem. l. 6. Μανικὸς) μαντικὸς M. folius. l. 16. Μὴ εὖξ.) μὴ aberat ab M. Sed superscriptum est. Adest autem in Fl. I. H. P. ead. Παρέλιπεν) παρέλειπεν W. Pag. 202. l. 5. Γύλιπον) Sic I. Fl. H. P. & c. Γύλιππον W. l. 8. Πρώτων) Ita quoque in edd. optimis legi notat Solan. l. 10. Ἀν) Deest in W. & Fl. Adest in P. Cod. & edd. I. H. P. l. 13. Ἐλπίζει) Ita dedi ex marg. A. 1 W. & W. Edd. enim vulgo ἐλπίζει. l. 14. Νισαίων) Νησαίων male W. Vulgatam non movent Fl. I. H. P. l. 15. Αὐτὸ) Sic edd. & M. l. 17. Χιτὼν) Forf. χιτῶνα Περσικὸν. Solan. Pag. 203. l. 2. Ποιήσεται) ποιήσεται W. male. l. 3. Ἐχθρας) τέχνης Fl. Vulgatam servant Ald. I. H. P. & Codd. M. P. l. 4. Καὶ μ. 3. τ. α.) Sic edd. Coll. & M. ut edidimus. l. 5. Εἴ τις) εἴ τι S. sola cum A. Ald. vero Fl. I. H. & c. cum W. recte εἴ τις. l. 11. Ἐξ ἀρχῆς) καὶ ἐξ ἀρχῆς M. l. 13. Ὡς) Sic sola B. 2. recte. Ὡς male reliquae. In M. δὲ superscriptum est. l. 14. Ὀνησίκριτε) Ὀνησίκρατες P. misere. Ὀνησίκρατες male etiam ceterae. vid. nott. ead. Ὡς) ὥπως W. l. 15. Ἀναγιγνώσκουσιν) ἀναγιγνώσκουσιν M. Nil mutant I. Fl. H. P. Pag. 204. l. 4. Ἐπάγονται) Sic dedi ex I. licet cett. omnes & M. ὑπάγονται. l. 10. Ὀνομάζον) Ex Ienf. emendatione, ὀνομάσων enim edd. Pag. 205. l. 3. Κτήμά τε) Ex Thucyd. κτήματα edd. Luciani. l. 4. Ἥπερ) εἰπερ male Fl. ἥπερ cett. item M. & P. l. 16. Ποσὶ) Sic L. & MS. Golm. Πόλεσι male edd. item M. & P. l. 14. Ῥητορίας) ῥητορίας W. Pag. 206. l. 2. Συγγραφέως) Sic W. & edd. vett. Συγγραφέος male S. l. 5. Φανώτατα) Ex W. dedi. Φαντάτα edd. l. 8. Συνιέναι) Sic Cod. P. & edd. I. P. H. Συνείναι W. & Fl. Pag. 207. l. 1. Ἐπουριάσαντος) ἐπουριάσαντος male W. l. 6. Κίνδυνος — μέγιστος) Sic L. Κίνδυνος — μέγιστον P. Ald. Fl. H. B. 2. S. Κ—ον μ—ον I. & M. ead. Τότε) Sic I. aliae τό, τε.

l. 8. Πειστέον) ποιστέον male W. l. 9. λόγοις) λόγοις prave M.
 l. 14. Ἀφιστάντα) Stephan. ἀφιστώντα. Pag. 208. l. 2. Συν-
 ακτέον) Ita dedimus ex Codd. M. A. G. W. P. Συντακτέον edd.
 omnes male. l. 10. Πρώτα) πρώτον S. Sed πρώτα Fl. l. P. H.
 & W. ead. Αὐτῶν) αὐτὸν male S. & M. Αὐτῶν Fl. l. H. P. &
 W. nam sic scriptum fuit. l. 13. Καὶ χρ.) Absunt haec duo
 verba a Fl. ead. Ὀλος) ὅλος l. l. 14. Μὲν τῶν) τῶν μὲν S.
 Pag. 209. l. 1. Καὶ αὐτὸς) καὶ abest ab S. ead. Τὰ) Abest in W.
 l. 8. Ἀκουέτω) ἡκκουέτω Fl. Ἀκκουέστο M. Ἀκκουέσω P.
 Vulgatam nostram obtinent edd. cett. l. 12. Ἐπέσω) Sic L.
 G. P. & marg. A. 1 W. Ἐπέσω edd. male. Pag. 210. l. 1. Μη-
 δειαν) Nihil hic variant M. l. Fl. H. Cum Cod. iste alias Μη-
 δειαν scribere soleat. Vid. c. 30. l. 4. Ἀδύλω) ἀδύλω P. l. 5.
 Τὸ κέντρον) Ex W. & P. est. Τῷ κέντρῳ edd. Sed κέντρον quo-
 que marg. A. 1. l. 10. Αὐτὰ) αὐτῷ Fl. Sed vulgatam lectio-
 nem firmant M. P. l. 12. Φειδία ἢ Πρ. χρ.) Φειδ. χρ. ἢ Πρ. Fl.
 W. & M. l. 13. Οὐδὲ γὰρ οὐδ') οὐ γὰρ οὐδ' M. & Fl. Pag. 211.
 l. 3. Αὐτῶν) αὐτῷ M. Αὐτοὺς peius L. ead. Οἰκονομήσασθαι)
 Ita dedi ex Fl. & W. Οἰκοδομήσασθαι enim edd. l. 4. Τοι) τι
 M. l. 7. Μετὰ) Sic legere l. Fl. H. notat Solan. nescio quare.
 l. 11. Ὅταν) ὅπῳ' ἂν W. L. & Fl. Vulgat. servant cett. edd.
 ead. Προδοικήσασθαι) διοικήσασθαι Fl. sola. l. 13. Λεκτέων)
 λεκτῶν W. Pag. 212. l. 2. Ἡ) M. facere cum edd. notat So-
 lan. ead. Εὐπορίσει) Sic l. H. P. Ald. Εὐπορήσει Fl. quod etiam
 in M. fuit, sed vulgata rescripta est. l. 14. Μέγα) μετὰ male
 L. Cum vulg. faciunt l. Fl. H. & c. Pag. 213. l. 5. Αὐτῇ) Ex
 emend. Solani; edd. enim omnes male αὐτῇ. l. 7. Ἐφιν) ἔχιν
 male sola A. l. 10. Τρόπῳ) τρόπον L. Vulgatae adstipulantur
 l. Fl. H. P. Pag. 214. l. 5. Λαγωῖς) λαγωῖς cum puncto
 subscripto W. Sine puncto edd. l. Fl. H. P. & c. l. 6. Ὑπογα-
 στρίοις) ὑπογαστρίων L. ead. Ἐνθήσει) ἐνθήσει W. Nihil mu-
 rant edd. vet. ead. Ἐῖ τι) Sic edd. & M. Ὅτι tamen in eo prius
 fuerat, id quod in l. quoque legitur. l. 14. Μεγαλόφρον) με-
 γαλοφρόν, marg. A. 1 W. Pag. 215. l. 6. Χρῆμα) Sic marg.
 A. 1. l. & Mf. Gr. Σχῆμα edd. ceterae omnes. l. 7. Χρηῶδες)
 Sic edd. praeter l. quae χρῶδες. ead. Ἡ ἔτι) ἦν ἔτι M. ma-
 le. l. 8. Λοιμὸν) μὸν tantum M. l. 10. Αὐτοῦ) Deest in Fl.
 Pag. 216. l. 6. Καὶ μὴν καὶ) Ridicule S. δὲ μὴν καὶ. Ceteras
 vulgatam fervare cum M. notat Solanus. l. 7. Παραπέσοι)
 παραπέσει W. Vulgatam tenent l. Fl. H. & c. l. 9. Σὺ) Sic l.
 & marg. A. 1 W. Σοὶ M. & edd. praeter l. omnes. l. 11. Τὸ
 αὐτὸ) τοῦτο l. Γὰρ τὸ αὐτὸ W. At vulgatam habent Fl. H.

*B. 2. P. Ald. &c. l. 12. Ἐπαινέσονται σ. κ. τιμήσωσιν) ἐπαινέ-
σονται σ. κ. τιμήσουσι Fl. & W. l. 16. Μεστός) μισθός male
W. ead. Οὐδὲν) Deest in S. adest in Fl. I. H. &c. & W.
Pag. 217. l. 1. Δουλοπρεπές) Ita recte Fl. Fr. S. A. & W. Item
marg. A. 1 W. Δολοπρεπές male reliq. edd. l. 2. Σωφρονοῖν)
Sic P. P. Ald. l. H. Σωφρονοί W. Σωφρονεῖ Ex. Fl. ead. Πάσας
τάς) τὰς πάσας W. l. 5. Ἔργων) ἔργον W. Vulgatam non
movent I. Fl. H. &c. l. 8. Παρατονίαν) Παρατονίαν W. Nil
mutant edd. priscae. l. 9. Ἀφουκτον) ἀφευκτον male edd. & M.
l. 10. Αὐτοῦ) αὐτοῦ edd. l. 16. Πλωίξ.) Ita recte I. Fl. S. &
Ald. Πλωίξ. prima correpta aliae & W. Pag. 218. l. 1. Αὐτοῦ)
αὐτοῦ edd. ead. Εἰς τὸν νῦν) καὶ τὸν ἔπειτα addit Marc. Sed nul-
la ed. id habet. l. 2. Ἑστήκη) Sic I. Ald. H. P. & P. &c. Ἑστή-
κει Fl. l. 8. Ὁ πιθός) Sic recte M. Fl. marg. A. 1 W. P. S. A.
Πιθός male I. Ald. H. B. 2. & L. l. 9. Κρανίῳ) Sic fuerat in
W. Sed mutatum in Κρανίῳ.*

IN VERAE HISTORIAE LIB. I.

Pag. 219. l. 1. ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡ.) Ἀληθινῶν διηγημάτων
Schol. & Coll. Vulgatum tit. servant Fl. Ald. I. P. &c. l. 9.
Ἀνεῖναι) ἀνιέναι C. Nihil vulg. mutat Fl. I. H. P. l. 11. Ἀνά-
παυσις) Ἀλιανάγωγσις Coll. At nihil mut. edd. vett. l. 12. Τοῖς
τοιούτοις) τῶν τοιούτων Fl. male. Vulgatam cett. editionum
firmat Cod. P. l. 13. Παρέξει) Ita bene Ald. Fl. H. P. Παρέξη
I. male. ead. Ψυχᾶγ.) ψυχᾶγ. I. male. l. 15. col. 1. ΑΛΗΘ.
ΔΙΗΓ.) Hic titulus in MS. cum ineditis libris vocetur hoc opus
ἀληθὲς ἱστορία. Recte eodem redit. Cler. (sic etiam legitur in
C.) Pag. 220. l. 16. Τινὰς) Sic Fl. B. 2. & L. Τινὰ cett. omnes.
l. 12. Εἰπόντος) ἀληθεύοντος Fl. Vulgatam servant reliquae.
Pag. 221. l. 14. Κενοδοξίας) Vorst. & ed. S. Καινοδοξίας cett.
l. 16. col. 1. Ταῦτα) τάχα erat editum; sed ex C. correxit So-
lan. mox μὲν inseruit ac δὲ, item δεκάτω, quae omnia aberant
ab edit. Clerici. Pag. 223. l. 5. Ἀκάτος) ἀκάτας Fl. Nil mut.
I. H. P. & P. l. 7. Οὐρίῳ) Sic Fl. I. H. Ald. P. Εὐρίῳ P. & L.
l. 8. Βιαιός) βιαίος I. male. l. 9. Ἐπεδίδου) Sic recte edd. prae-
ter I. quae ἐπέγινετο. l. 10. Ἐπεγίγνετο) ἐπεγίγνετο Mf. Gr.
Ἐεγίγνετο edd. male. l. 12. Αὐτοῦς) αὐτοῦς edd. l. 14. Καθο-
ρῶμεν) Hinc usque ad δασεῖαν nihil a vulg. abire Coll. H. &
Fl. notat Solan. l. 15. Κύματι) Conft. in Lex. πνεύματι, male.
Nihil mutant edd. Pag. 224. l. 4. Αὐτῶν) Sic legere omnes

edd. notat Solan. *l. 5. 'Ανελθεῖν*) Ex Cod. P. *'Επανελθεῖν* edd. omnes. *l. 10. 'Ηρακλῆς*) *'Ηρακλῆς* *l. sola male. l. 13. Προήειμεν*) Sic recte edd. & P. *Προήμεν* male *Fl. l. 14. Παρήειμεν*) *παρήμεν* *Fl. Pag. 226. l. 7. Λύδιον*) Nihil a vulgata abire *l. Fl. H. & B. 2.* notat Solan. *l. 17. col. 2. Ταῦτα*) Ita correxit idem ex C. *ταῦτα* enim vulgatum erat, addiditque conferendum Homer. Od. I, 94. *Pag. 227. l. 3. Συμπλοκῆν*) Deest in *Fl. Adest* in cett. & P. *l. 9. Οἶον*) Quidam ὄσον. *Bourd. Οἶον l. H. P. Ald. Fl. Fr. S. Pag. 230. l. 6. Μίσον*) Sic *l. & Fl. Μίσσον* reliquae male. *ead. 'Υπαντήσας*) *ὑπαντήσας* *Fl. sola. l. 17. Δέκα*) *l. Fl.* quae & reliquos numeros saepe literis tantum designat. *Pag. 232. l. 15. 'Ὡς ἕκαστοι ὥς ἐλάστοις ἐδόκει* A. P. L. Nihil mutant edd. in vulgata. *'Ὡς ἕκαστος ἐδόκει* marg. *A. 1 W. Pag. 233. l. 6. Εὐδιάν. . .*) L. *Εὐδιάν. . . Solan.* At vulgat. servant edd. *l. 16. 'Αεροκόρακες*) Sic P. A. & I. *'Αεροκόρακες* edd. cett. *Pag. 234. l. 3. Καί*) Male deest in S. & A. Adest in P. & C. *l. 4. Δυσσομίας*) Sic edd. *Δυσωδίας* P. & A. & marg. *A. 1. W. l. 9. 'Ασπαράγων*) *ἀσπαράγων* male edd. *l. 13. Κάκεινον*) Nihil mutant *l. Fl. H. Ald. P. Κάκεινος* Vorst. *l. 17. col. 2. 'Επιτολῆς*) *ἐπιτολῆς* C. prave. *ibid. Αὐτοῦ*) *αὐτῆς* editum erat, & sic V. habet. Sed *αὐτοῦ* recte C. & Exc. G. *Pag. 235. l. 12. 'Εφυγον ἐπικλίναντες*) Alii *ἐπαυσαν ἐγκλίναντες* Coll. Nihil a vulg. recedunt *l. H. Fl. P. l. 16. col. 2. 'Υπαρχ.*) *ὑποῦσιν* editum est; sed ex coniectura monuit Solan. *ὑπαρχουσιν* legendum, in quo me facile obsecundantem habuit. *Reitz. l. 18. col. 1. 'Επισμηνῶ*) Ita Solan. correxit, pro vulgato *ἐπισημῶναι* idem *σαλπιγκταῖς* fecit ex vulg. *σαλπιγκτοῖς*. *Pag. 236. l. 1. Πολὺ*) *πολλοὶ* male *Fl. l. 14. 'Ροδίου*) Sic *l.* item A. & P. *'Ροδίον* edd. reliquae. *Pag. 238. l. 14. 'Ρητῶν ἕκαστον χρημάτων*) *ῥητοῦ ἕκαστου χρηματος* *Fl.* Sed vulgatam servant cett. & P. *Pag. 239. l. 1. 'Αλλήλων*) Sic edd. *'Αλλήλεις* P. *l. 16. col. 2. 'Απέδοσαν*) Sic scribendum pro edito *ἀπέδησαν*, bene monuit Solan. *ead. Τὸν προκείμενον*) N. L. Scripturam V. Cod. expressimus. Impr. habet *τοῦ προκειμένου*. *Solan. l. 18. col. 2. Σαφηνείας*) *σαφηνίας* edit. Cler. Sed mutavit eadem manus, quae Scholion praecedens. *Pag. 241. l. 2. Δενδρίται*) *Δενδρήται* *H. sola. l. 6. Πηχυαῖοι*) Sic edd. *Πηχυαῖαι* aliquem legere Solan. addidit, non indicans quis ille sit. *l. 10. Ταῖς*) Sic etiam cum reliqq. *l. Fl. Ald. P. H.* Sed vid. nott. *l. 16. Περικαθεζόμεντες*) *περικαθεζόμενοι* A. P. *Παρακαθεζόμενοι* L. Nulla ed. a vulgata recedit. *l. 17. col. 2. Αὐτῷ*) *τοῦτο* legebatur; sed mutavit Solan. *l. 19. col. 1. Δρακοντείων*) *δρακοντίων*

ediderat Cler. correxit Solan. *Pag.* 242. *l.* 2. Ποτὸν) Sic cum cett. etiam *l.* *Fl. H. P.* *l.* 6. Πυγαῖς) ἑδραῖς *A.* & *Fl.* Πυγαῖς *P.* cum edd. ceteris. *ead.* ἱγνύειν) *Ald.* ἱγνύαις *Coll. Schol.* *l.* 16. *col.* 1. ἱγνύει) *C.* ἱγνύν. *ibid.* *l.* 17. Εἰρηται) *C.* Εὐρηται. *ibid.* *l.* 18. Γράφεται) Γὰρ pro γράφεται editum erat; at in *Exc. G.* scriptum est Γρ, quo compendio utuntur pro γράφεται. Et in *V.* etiam. *Solan.* *Pag.* 243. *l.* 2. Πονῶσιν) Sic edd. Ὑπνῶσιν *Mf. B.* quem alibi litera *R.* designat *Solan.* *ead.* Γυμνάζονται) γυμνάζονται male *l.* *l.* 3. Ἰδρούσιν) Sic *A. R. P.* Ἀλείφουσιν habent edd. omnes. *l.* 4. Πήγνυσθαι) *Alīi* πήγνυνται *Coll.* Nihil mutant *l.* *Fl. H. P.* *Pag.* 245. *l.* 5. Αὐτὸν) αὐτῶν male *Fl.* Vulgatae assentiuntur *l.* *H. P.* & *P.* *l.* 17. Εὐδρον) Sic edd. omnes & *P.* quin vel *Fl.* εὐδρον, quasi velit cavere, ne ἔνδρον legas. *Pag.* 246. *l.* 7. Ἀέρος) *Pell.* an ἄστερες; *Pag.* 247. *l.* 9. Ὅπως) πῶς marg. *A.* 1. & *P.* Nil mutant edd. *l.* 12. Νεφελοκοκκυγίαν) Sic *P. B.* 2. *S.* Et sic *Solanus* in *l.* correxit: haec enim Νεφελοκοκκυγίαν cum *Fl. Ald.* & *H.* *Pag.* 248. *l.* 3. Πυρῶσει) Sic dedi ex *Codd.* *A. P.* & marg. *A.* 1 *W.* Πυρῶσεις *l.* Πυρῶδης *Fl.* Πυρῶδεις *Ald.* *Fr. P. S. B.* 2. & *H.* *l.* 8. Πάσιν) Deest in *Fl.* *l.* 9. Ἀπορίψαντες) *Alīi* ἀποβάντες *Coll.* Vulgatam servant edd. omnes. *l.* 14. Κήτη) κύτη *L.* *Pag.* 249. *l.* 5. Περιβάλλοντες) Sic *Fl.* Περιλαβόντες ceterae. *l.* 7. Συναράξαι) συναράξει *Fl.* *l.* 10. Κύτος) Sic *Fl.* Κῆτος cett. *l.* 18. *col.* 1. Μέμνεται) μέγνυται *V.* male. Et post φαλλῶν legebatur τιῶν pro ταῦτων ac mox iterum τινίς ante ἀναβαίνουσι, quod monente *Solano* delevi, & ἱργυῖων pro vulgato ἱργυῖων dedi. *Reitz.* *Pag.* 250. *l.* 14. Ὀξέως) ὀξῶς *Fl.* male. *Pag.* 252. *l.* 2. Πάτερ) πάτερ σοι aliquem coniciere legendum notat *Solanus*. Sed nulla ed. id habet. *Fl.* vero ὦ πάτερ ἄνθρωποι, ita ut ἄνθρωποι bis legatur. *l.* 7. Καθειργμεθα) καθειργόμεθα *Fl.* Sed vulgatam servant *l.* *H. P.* & *c.* & *Cod. P.* *Pag.* 253. *l.* 10. Ἀπὴχθιμεν) Nihil a vulgata abire *Fl. l. H.* notat *Solan.* *Pag.* 254. *l.* 7. Ταῦτα) Et hic *Fl. l.* & *H.* cum vulg. facere notat *Solan.* *Pag.* 255. *l.* 1. Θυννοκέφαλοι) Sic editum ex correctione *Solani*. Θυννοκέφαλοι *l.* *Ald.* *B.* 2. *H. Fl.* Κυνοκέφ. *P.* & *S.* *l.* 3. Ψιττόποδες) Sic edd. omnes. Ψιττόποδες *Graev.* Ψιττόποδες *Solan.* *l.* 8. Ἡμᾶς) ὑμᾶς *Fl.* sola. *ead.* Δυνησόμεθα) Ita habere *l.* *Fl. H. B.* 2. *S.* & *P.* notat *Solanus*. *l.* 9. Βιοτυσσομεν) Esse constantem lect. notat idem. Sed lenisio monente ego correxi. *Pag.* 256. *l.* 6. Ἐξαυλισμένοι) ἐξοπλισμένοι alios legere dicunt *Coll.* Et sic habent marg. *A.* 1. *P.* & *L.* Ἐξαυλισμένους vero est in *Coll.* ipsis aequae ac in edd. *Ald. l. Fl. H. P. B.* 2.

& S. l. 16. τρίγλης) Sic recte P. B. 2. & S. Τρίγλης maiore litera τ male I. Ald. Fl. Fr. H. Pag. 257. l. 5. Θυννοκέφαλοι) Θυννοκέφαλοι B. 2. Κυνοκεφ. reliquae. l. 17. Αὐτοὺς) αὐτοὺς edd. Pag. 258. l. 6. Ἀφύκτω) Sic iam recte edd. Conf. supra Dial. Deor. XVII, & Quom. Hist. c. 62. l. 15. Ἀπάντων ὄν) Sic dedi monente Solan. Nam edd. absurde ἅπαντα ὄν. Pag. 259. l. 1. Τὰς ἡλικίας) τὴν ἡλικίαν P. & marg. A. I W. Vulgatae assentiuntur I. Fl. H. Ald. P. l. 11. Σταδιαῖον) Sic recte I. H. P. & B. 1. Σταδιαίων male B. 2. Πέντε σταδιαῖον Fl. l. 16. H) Sic I. item Codd. P. L. Oī Fl. P. Ald. H. &c. l. 18. col. 1. Διομήδους) Pro vulgato Διομήδην, reliquaque ex Hom. in nott. indicato restituta: deerat enim vocabulum πύρ, & δαλ εἶδ, misere scriptum erat. Reitz. Pag. 260. l. 11. Ἐπερρίπτουν) ἑπερρίπτουν male I. l. 13. Σπύργοις) Sic etiam esse in I. Fl. & H. notat Solan. Pag. 262. l. 3. Γυγνόμενα) γινόμενα Fl. Prius vero est in I. H. Ald. P. Fr. S. &c.

IN VERAE HISTORIAE LIB. II.

Pag. 263. l. 9. Ἀποθανεῖν) ἀποθανεῖν ἔμελλε Vorst. frustra. Pag. 264. l. 4. Μεγάλαις) μεγάλοις Th. Magist. male. Femin. gen. recte Luciani edd. Pag. 265. l. 2. Ὑπ') ἔπ' Fl. Nihil mutant I. H. P. Ald. l. 20. col. 1. Κατακλ.) καταλυσθέντες male in ed. correxit Solanus, non tamen addens unde. Pag. 266. l. 13. Παρεῖχε) ὑπῆρχε Fl. Pag. 268. l. 16. Τὰ) ὅτε Ex. Fl. male. Nihil a vulg. abit P. Pag. 269. l. 10. Ἐταίρων) ἐτέρων male Ex. Fl. Nihil mutat P. H. I. P. &c. l. 12. Περιπλοῖς) Sic A. L. P. S. A. & Ald. Περιπλοῖς edd. cett. l. 16. Ὁ Κρῆς) Ὁκρῆς male Fl. Pag. 270. l. 3. Κατηγορεῖτο) Sic edd. omnes. Ἐκατηγορεῖτο vult Graev. male. l. 14. Μίνως) Sic Fl. aliaeque recte. Μίνως I. & H. Pag. 271. l. 3. Οὕτω) Edd. omnes. Οὗτος melius Solan. coniciit. l. 13. Εἰς) καὶ εἰς Fl. sola. l. 15. Κινναμ.) κυναμ. I. & Fl. Κινναμ. B. 2. & P. Κινναμ. S. H. & Ald. Eadem varietas mox iterum occurrit. l. 18. col. 1. Οὔτοι) οὗτος edit. Cler. Sed οὔτοι recte in V. Pag. 272. l. 11. Ἀναφείς) Al. male ἀφανείς. Coll. Nostrae edd. tamen recte in vulgatam conspiciant. l. 15. Ὁμοιότητα) ὁμοιότητα A. P. & marg. A. I W. Nil mutant edd. Pag. 273. l. 13. Ἀρτους ἔτ.) ἄρτον ἑτοιμον Schol. l. 15. Ἐξήκοστα) ζ' Fl. male, pro ξ'. Cum vulgata nostra facit H. & P. &c. l. 17. col. 2. Ἀρτον ἑτοιμον) Sic pro ἄρτους ἑτοιμούς, quod in nostris libris est, V. Codex. Solan. Pag. 274.

l. 12. Τρυγῆσας) τρυγίσας l. Τρυγῆσας recte aliae. l. 13: Γίγνεται) γίνεται Fl. Pag. 275. l. 17. Παρὰ) Sic A. & P. Περὶ edd. priores. Pag. 276. l. 9. Νομᾶν) Ex Solani emendat. Νομᾶν enim edd. l. 15. Ὑλλας) Sic Fl. H. l. P. Ald. &c. l. 16. Ἐκεῖνον δὴλ.) ἐκεῖν διελέγετο Vorst. emendat, ut infra cap. 23 f. Edd. nostrae nihil mutant. Pag. 277. l. 9. Τούτῳ) τούτων male Fl. Τούτῳ reliqq. & P. l. 16. Ἀκαδημαίους) Sic l. H. Fl. P. &c. Ἀκαδημαίους Coll. Pag. 278. l. 8. Ἀξιολογ.) λογικώτατοι Cod. Fl. Nihil mutant edd. praeter Fl. quae ἀξιολογικώτατοι. Pag. 279. l. 6. Λέγων τούτο) Nihil mutant Coll. & edd. l. 7. Εἰσέτι) εἰσέ—τι l. H. Fl. Ceterae recte, ut edidi. ead. Αὐτοὺς) Sic Pell. Αὐτὸς edd. absurde, οὐκ, ὥς ante ἀγνοεῖν addit Cod. L. (vid. nott.) l. 9. Κολοφώνιον) Sic Anon. ap. Pell. Κολοφώνιον enim edd. l. 10. Πολίταις) Ἄλλι πλείστοις Coll. Prius habent l. Fl. H. P. l. 14. Κατεγίγνωσκον) Sic Fl. & P. Κατεγίγνωσκον l. & H. l. 19. col. 2. Ἐναντιούμενοι) ἐναντιούμενον male ed. Cler. Pag. 280. l. 15. Ἐσκαφε) ἔσκαφε male edd. plurimae. Ἐσκαφε recte L. B. 2. & S. l. 17. Περὶ) Aberat in edit. Nec magno opere requirerem; sed quia adest in Cod. V. inferre non dubitavi. Reitz. Pag. 281. l. 13. Κάρος) Sic B. 2. l. H. & P. cum A. Ceterae Κάρος. Κάρος Palm. Κάρανος Gronov. l. 19. col. 1. Ἀργὸν) ἀναιρετὸν habet ed. Cler. Sed ex C. correxit Solanus. Qui postremam huius Schol. vocem etiam emendavit, cum legeretur ἀππληαγμένος. Pag. 282. l. 4. Πλακῆς) πλακῆς l. sola male. l. 8. Βούσριν) Βούσυριν edd. male. Pag. 283. l. 6. Ἐταίρους) Ex Cod. L. Ἐτέρους edd. priores omnes. l. 10. Κομίζειν) Deest in Fl. Adest in aliis, & in P. Pag. 284. l. 3. Περὶ μεσούντα) περιμεσούντα uno verbo l. H. Fl. Ceterae rectius disiungunt. l. 7. Ἐπιμανῶς) ἐπινῶς Schol. & Fl. Ceterae cum vulg. faciunt, quam firmat Cod. P. l. 11. Ἀρπάσαι) Sic recte Ienf. Ἀρπάσας edd. l. 14. Ἐταίρων) ἐτέρων male Fl. sola. l. 16. Κολυθησ.) κολασθῆσόμενος edd. plurimae, κολυθησόμενος l. & Fl. unde κολ. prima producta feci. l. 17. col. 1. Δεῖ) οὐ δεῖ σημαίνειν V. Et mox, notante Gronovio. Sed quo referam, non video. Nisi forsan a nasutiore aliquo Critico fini praecedentis Scholii hoc adscriptum sit. Solan. Pag. 285. l. 8. Πολὺ) οὐ πολὺ l. l. 11. Ἐλαύνοντες) Ἀλ. διώκοντες Coll. Nil mut. edd. Pag. 286. l. 6. Ἠνιώμην) ἐποτνιώμην Schol. l. 17. Τε καὶ ἐδάκρ.) Τρία illa posteriora verba ex C. addita in V. deerant. Pag. 287. l. 7. Ὑμῶν) Ex emend. Solan. Ἠμῶν edd. l. 15. Ἐτη) ἐτι Fl. male. Recte certt. Pag. 288. l. 8. Τῆς ἐπιούσης) τῇ ἐπιούσῃ alios legere Coll. aiunt. At nostrae

edd. nihil mutant. *l. 12.* ἴν' εἰ) ἐν Th. Mag. voc. Εἰ. Ἐν *l. 1.* ἴν' *Fl. &c.* recte. *l. 15. col. 2.* Ἐκείνης τῆς) Duo ista verba in edit. deficientia supplevit Solan. *l. 16. col. 1.* Μέντοι) μὲν ed. Cler. *Pag. 289. l. 4.* Ὀπταμ.) Sic *l. B. 2. Fr. P. &c.* Confer supr. § 21. *l. 5.* Ἐξ αὐτοῦ) Sic *Fl.* Ἐαυτοῦ male cett. *l. 9.* Ἀπόξυρος) Ita dedi ex *Fl.* Ἀπόξηρος edd. reliqq. *l. 15. Πάντη) παντὶ Fl.* Sed cum vulg. facit *P. Pag. 290. l. 3.* Ἀπέρατος) Sic *l. Fl. &c.* Ἀπέραστος *P. sola. l. 13.* Κολάζονται) Ita *Fl. H. P. &c.* Κολάζοντο male *l. l. 15. Παρὰ) Sic P. & edd.* praeter *l.* quae περί. *l. 17. Τούτων)* Antea in impr. legebatur τούτο, nullo sensu. Ex V. est illud τούτων. *Solan. Pag. 291. l. 5.* Ἀπέπεμψα) Αἰ. ἀπέπεμψα Coll. Prius tuentur *Fl. l. H. P. l. 9.* Ἐσπλεύς) ἐπλ. *l.* Prius vero *Fl. H. P. l. 10.* Ὑπνον) Ὑπνου Vorst. *l. 13. Πόλιν)* Ita edd. quas vidi, omnes. *l. 15.* Ὅς) Ἀν ἥς; Pell. *Pag. 292. l. 5. Παρὰ) Sic Fl. l. Reliqq.* περί. *l. 14. col. 2.* Τοῦ κάρου) Ita ex V. pro vulgato τῶν καίρου, & μοχ καταλλήλου pro edito καταλλήλων dedit Solanus. *l. 16. col. 1.* Ἐμφρόνως πρὸς) Ita correxit Solanus noster: in edito enim erat ἔμφρόνων καί. *ibid. l. 17.* Ἀποκλίνειν) ἐκκλίνειν *C. ibid. l. 21.* Κεραμίνην) Ed. Cler. male κεραμίαν; quod eodem hoc Scholio mox iterum correctum. *l. 26. col. 2.* Eis) πρὸς habet *C. l. 27. col. 1.* Πεφυκέναι) πέφυκε tantum legebatur in edito; sed mutavit Solan. *Pag. 293. l. 1.* Φονικοὶ) φοινικοὶ male *l. sola. l. 14. Παρὰ) Sic recte Fl. & P.* Ceterae περί, ne *l. & Ald.* quidem excepta. *l. 17. Καρεῶτιν)* Hoc Scholium inter Vossiana Vol. 2, p. 34, No. 8, erat; ubi ὑπνοῖς legitur. Sed Coll. G. melius ὑπνοῦσι. *Solan. Pag. 294. l. 10.* Ὑποδαχὴν) Αἰ. παρασκευὴν Coll. Vulgarae favent *l. Fl. H. P. Pag. 295. l. 1.* Ὠχυρία) *Ald. l. &c.* Ὀχυρία *P.* male. Cum tamen eadem id recte habeat c. 29. *l. 6.* Χρησάμενον) Sic recte *B. 2. P. S.* Χρησάμενος male *l. Fl. H. Pag. 296. l. 1.* Ὑπεδέξατο) Const. edd. leſtio. At ἐπεδέξατο duo Mss. Regg. vid. nort. *l. 5.* Εἶν) εἶσι *l. Ald. H. 2.* Prius cett. ead. Σωφρονοῖν) σωφρονάειν al. aiunt Coll. *l. 12. Πέριπλέοντας)* Leg. παραπλ. *Solanus.* Vulg. serv. edd. omnes. (Sed emendationi Solani favet Mf. Reg. 3011. quare ita rescripsimus.) *Pag. 297. l. 8.* Ὠλιγόρησαν) ὀλιγόρησαν sine augm. edd. *l. Fl. H. P. Ald. B. 2.* Sed *S.* ὀλιγ. *l. 11.* Κρατήσοντας) Ita duo Mss. Regg. cum ed. *S.* Vulg. κρατήσαντες, minus bene. *l. 13.* Κελύφη) Sic *L. & Fl.* Κελύφια edd. ceterae. *Pag. 298. l. 4.* Εἰκοσιν) εἰκάσαι *P.* Εἰκοσι *Fl.* Εἰκοσιν reliquae. *Pag. 299. l. 6.* Ἀδρότερον) Adspirate *Fl. Ald. P. B. 2. S. H.* ἀδρ. *l.* male. *l. 7.* Ἀπέσχομεν) Alii ἀπείχομεν Coll. Nihil

mutant edd. *l.* 8. 'Ἐπεσήμενεν) *ἐπεσήμενεν* male *Fl.* Ceterae vulg. serv. quibus adstipulatur *P. Cod.* *l.* 12. 'Ἐξεβλάστησε) *ἐξεβλάστα* *Fl.* 'Εβλάστησε *P. Vulg.* serv. edd. cett. *l.* 16. 'Ἀποτρέψαι) *ἀποστρέψαι* Scholiast. & *Fl.* Sed reliqq. ut edidimus, etiam consentiente *Cod. P.* *l.* 19. *col.* 1. Παιγνίμων) *παιγνίμων* *V.* *Pag.* 300. *l.* 10. 'Ἐπέκρινεν) *ἐπ'* *ἐκρίνα* *P.* *Pag.* 301. *l.* 11. 'Ορώμεν) Sic *Fl.* 'Εωρώμεν ceterae. *Pag.* 302. *l.* 4. Κατ' ἐκείνο) Nihil hic variare edd. notat Solan. *l.* 7. Εὐπροσίτως) Ita esse in *I. Fl. B.* 2. *H. P.* & *S.* notat idem. Etiam *Ald.* 1. sic habet, & *Fr.* *Pag.* 305. *l.* 4. Καβαλοῦσα) Alii 'Εκβαλοῦσα, Coll. *l.* 5. 'Υδαμαρδία) Alii 'Υδαμῆ, Coll. Nihil mutant edd. *ead.* *λαβοῦσαι*) Sic edd. omnes. *Διαλαχοῦσαι* marg. *A. i W.* & *P.* *Διαλαχουσι* Angl. *Pag.* 307. *l.* 2. Προσαράξας) *προσαράξας* edd. Sed conf. *I Ver. Hist.* c. 30 f.

IN TYRANNICIDAM.

Pag. 308. *l.* 4. 'Ὦς) Deest in *Fl.* *ead.* *καί*) Deest in *C.* *l.* 6. 'Ἰδὼν) *εὐρὼν* *C.* Nihil mutant *I. Fl. H. P.* *Pag.* 309. *l.* 4. Ζῶν ἔτι) *ζῶνσι* edd. omnes. Nec ex Codd. quidquam variationis notatum invenio. Vorst. *ζῶν* coniecerat. *Pag.* 311. *l.* 8. Κελεύει) Sic recte *B.* 2. & *S.* *Κελεύει* male *I. Fl. Ald. H. & P.* *Pag.* 313. *l.* 13. Σφαγῆς τῆς ἡμῆς) Sic *I. Fl. H. P. & C.* Σφαγαίς ταις ἡμαῖς *Marc.* *Pag.* 316. *l.* 7. Παρ' ἡμοῦ) *παρ' ἡμῶν* *Fl.* *l.* 9. 'Επιτάττει) *ἐπιτάττη* *Fl.* *l.* 16. 'Ἐστὶ) *ἐστὶ* sine accentu *I.* *Pag.* 317. *l.* 9. Οἶδε) *Ex L.* *Εἶδε* edd. *l.* 15. 'Ὅπως) ὅπως male *S.* & *Ald.* Ὅπως recte *I. H. B. P. & C.* *Pag.* 319. *l.* 4. Μάλα) *καὶ μάλα* *L. & Marcil.* Deest *καὶ* in edd. *ead.* Οὐ γὰρ) *καὶ γὰρ* marg. *A. i W.* ut coniecit *Marcil.* *l.* 5. 'Ἥσσαν) Ita restituumus ex *L. & P.* Ἥσαν enim edd. *l.* 9. Τούτῳ) *τούτων* *Marc. & Vorst.* male. *Τούτῳ* servant *I. Fl. B.* 2. *H. P. & C.* *Pag.* 320. *l.* 2. 'Υμεῖς) Sic recte *I. B.* 2. & *S.* cum *Cod. L. & margine A. i W.* 'Ἡμεῖς male *Fl. P. & H.* *Pag.* 321. *l.* 9. 'Ἐκ γε) *Ex L.* 'Ἐκ τε edd. *Pag.* 322. *l.* 17. 'Αναίματος) Sic *I. Ald. Fl. Fr. B.* 2. *S.* 'Αναιματος *P. H.* 1. & 2. in qua *ἀναιματος* correxerat *Gesf.* Hanc variat. *Solan.* omisit. *Pag.* 324. *l.* 8. Προβασανίας) *προβασανίας* male *I.* *l.* 14. Τὸ δ' εὐθὺς ἀπ.) Haec desunt in *Fl.* Adfunt in *I. Ald. P. H. & C.* Sed pro *ἀγνοῆσαι* iterum *ἀποθανεῖν* marg. *A. i W.* *Pag.* 325. *l.* 8. Παρεχόμενον) Nil mutant edd. priscae. *Ἀν παρὲς χόμενον*; *Solan.* *l.* 9. 'Ἀπόγνωσιν) Sic recte edd. & *P.* 'Ἐπίγνωσιν sola *Fl.* male. *l.* 13. 'Ἐλ-

πίδας χρόνον) Defunt haec verba in *Fl.* sed lacuna relicta. Ad-
funt in cett. & Cod. P. l. 14. Ἐπ' αὐτὸν) τοῦτοίς ἐπ' αὐτὸν
Pell. ead. Πρὸς) Sic Pell. Περὶ I. & P. & marg. A. 1. Παρὰ *Fl.*
Ald. P. H. S. Fr. Pag. 326. l. 2. Ὅσπερ) Ita bene edd. plu-
rimae. Sed ὅσπερ male I. l. 14. Παντί) Constans lectio. ead.
Νομίσαις) Sic habent edd. omn. Pag. 327. l. 2. Νῦν μοι) Nil
varietatis notat Solan. Sed video Hagen. utramque male ha-
bere νῦν μὲν, reliquas νῦν μοι. l. 6. Γεγεννηκότα) Ita hic & mox
iterum dedi, monente Solano, cum edd. γεγεννηκ. uno v, ex-
cepta S. l. 7. Διαπαράξιν) Διασπαράξιν P. & marg. A. 1 IV.
Nil mutant edd. priscæ. Pag. 328. l. 8. Προπαρεσκευασμέ-
νον) προπαρασκ. male *Fl.* Reliquæ recte, ut edidi. l. 14. Πρώ-
τως) Forſan πρῶτος. l. 16. Ἀλλ' ἢ) Hanc eſſe conſtātem
lect. notat Solan. Pag. 329. l. 10. Μαρτυρόμενον) Sic I. *Fl.*
B. 2. H. P. S. Immo & *Ald.* & Fr. Forſan tamen μαρτυρούμε-
νον legend. l. 11. Διηκονήσατο) διηκονήσαιτο *Fl.*

ANNOTATIONES

IN HERMOTIMUM.

Pag. 1. l. 1. ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ) Menecratis hic filius dicitur cap. 50, vir, ni per hunc libellum foret, ignotus & obscurus. De Hermotimo Clazomenio dicetur alibi, neque ad eum hic alluditur. Vid. *Musa. c. 7. SOLAN.*

ead. l. 3. Ἑρμότιμῳ) In *H. & P.* nomina propria spiritibus non sunt praedita, pro more literarum quadratarum, in *Iune* vero aliisque Ἑρμῶτ. & similia semper cum suo spiritu, quem retinimus, quonies non est persona loquens. In personis autem, a quibus sermo inchoatur, omisimus, quod ita ab initio institutum videmus, & sic decet, quia tum omnes literae sunt quadratae. REITZ.

ead. l. 4. Ὅσον τεκμήρασθαι) Guyet. ait: an τὸ ἐστὶν desideratur, an subintelligendum? Posterius verum est, & ἐστὶ recte omittitur: vid. Aelian. V. H. XIII, 1, Ὅσον τε ἀψαμένῳ τεκμήρασθαι. Unde simul confirmatur, τεκμήρασθαι recte se habere, & male Solanum illud mutatum velle. Usitatus tamen praefens τεκμαίρεσθαι, ut hoc Dial. c. 19, & alibi. Plura autem exempla ellips. τοῦ ἐστὶ post ὅσον, vid. in Ind. Aeliani. Quod cum & aliis frequens sit, miror quid Guyetus dubiter. REITZ.

ibid. Τεκμήρασθαι) Coniicere licet. BROD.

ead. l. 5. Μεταξὺ προίων) Ne credas male cohaerere μεταξὺ προίων, καὶ διασάλευες, memineris μεταξὺ eleganter cum participio iungi, ut μεταξὺ πίνων, inter bibendum; adeoque & hoc loco participium pro infinitivo vel gerundio positum nihil commune habere cum seq. verbo. Confer supra Somn. § 17, Μεταξὺ δὲ λέγοντος. Char. vel Contempl. § 6. Infra, de Domo 21. Et saepe alibi. Item Xenoph. p. 977, μεταξὺ δέουσαι. Dionys. Halic. XI, pag. 720, 23, μεταξὺ δειπνοῦντες. Et ubi non? REITZ.

ead. l. 8. Ἀγχύλων) Intellige σοφισμάτων. BROD.

ead. l. 11. Καὶ δὲ πρὸ ὁδοῦ) Et quod utile sit. BROD. Cum Vincentius Obsopoeus vertisset in editione Basil. adeo ut itineris quoque laborem ad disciplinarum exercitium referre soleas, adscri-

psit pater, quodque processui, incremento esse possit. Id videtur intellexisse Benedictus, vertens quodque ad praecepta tibi conferat, etsi non capiam, cur μαθήματα reddat praecepta, quod facit ubique. Eadem locutio in principio Galli, ἢν μίαν κρηπίδα ἐργάσαιτο, πρὸ δδοῦ ἐσθ τούτο ἐς τὰ ἀλφίτα. Et hinc in Abdicatione, πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γενέσθαι δεῖ, καὶ προδοποιῆσαι τῇ πόσει. GRON.

Pag. 2. l. 1. Ἄ εἶπε) Ὁ διδάσκαλος scilicet. GUYET.

ead. l. 3. Ὑπὸ τοῦ Κόρου) Ab Hippocrate Co. BROD.

ead. l. 4. Βραχὺς μὲν ὁ βίος) Primus Aphorismorum Hippocratis, in quem multa Gal. Sic p. 311 ed. Paris. BOURD.

ead. l. 7. Ἐγρηγόρως) Vigilans. BROD. An ἐγρηγορώς; F. Guyetus, recte credo, coniicit; nisi ἐγρηγορώς malis: nam adverbium ἐγρηγόρως non iam legere me alibi memini; participium vero praeteritum quasi pro praesenti satis est usitatum. Sic Hom. Il. E, 591, Κεκληγώς, vociferans, vel postquam vociferatus erat; sed potius, cum clamore. Idem Il. A, 37, ὃς Χρῦσσην ἀμφιβέβηκας, qui Chrysen undique tueris, i. e. tuitus es, & adhuc tueris, more aoristorum. Addo Il. Δ, 107, δέδωγμένος excipiens, (licet ibi passivum active exponendum, qualia multa dedit Ienſ. Leſt. Lucian. p. 246 — 7.) Conf. Iliad. Δ, 434, μυρίαὶ ἐστήκασιν, innumerae stant. Et adi omnino notam S. Clarckii ad Il. A, 34, qui illud tempus praesens praeteritum egregie illustrat ex Virg. Aen. 2, 12, Quamquam animus meminisse horret, luctuque refugit. Et ex Ovid. Met. V, 677, de Pieridum in picas metamorphosi: Nunc quoque in alitibus facundia prisca remansit. Ubi monet, nuperum interpretem frustra tunc velle, pro nunc, legi, quia, si retineres nunc, dicendum esset remanet, non remansit &c. quae lectu digna de huiusmodi temporis potestate apud Clarckium vide. REITZ. Dubitavi, num ἐγρηγόρως probum; sed habet Alciph. III, Ep. 38, pag. 356. IDEM in Add. & Corrig.

ead. l. 10. Παραπολούμενον) Castigo παραπολεύμενον. BROD. Mss. Regg. 2954 & 3011 παραπολούμενον, probante B. de Ball.

ead. l. 11. Θαυμάσια ἡλίκα) Vid. supra Somn. c. 5, vel 6, & nott. ad cap. 76 huius Hermot. SOLAN.

ead. l. 15. Σχεδὸν εἴκοσιν ἔτη) Confer infra huius Dial. cap. 59 f. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδὲν ἄλλω) Legendum ἄλλο. BROD. Sed illud ἄλλο iam inveni in plerisque edd. REITZ.

Pag. 3. l. 2. Ὑπομνήματα) Cicero filius Tironi sub 16, 21 extr. Peto a te, ut quam celerrime mihi librarius mistatur, maxime

quidem Graecus: multum mihi enim eripitur operae in exscribendis hypomnematis. GESN.

ead. l. 4. Οὐδὲ ὅναρ &c.) Tantaе intentionis exemplum ipse vidi. Iuvenis optimus, qui Graevium audiebat, cum serius ad studia literarum animum applicuisset, tam vehementer interdum tum dabat operam, ut noctu dormiens, quaecunque interdum legisset, recitaret: donec ab amicis medicisque monitus remisit aliquid de nimio illo studio, ut valetudini detrimentum inde capturae consulere. SOLAN. Non cepit haec verba interpret prior, vertens, *adeo ut somni quoque parcissimus mihi visus sis*; cum significant, *ne per somnum quidem unquam relaxasti te ab labore*: fraudi illi fuit ὅναρ sine praepositione, ideoque sensum non inveniens, *somnum sibi indulgere*, significari credidit; sed ὅναρ idem esse, quod κατ' ὅναρ, quis Graece sciens ignorare potest? Noster de Merc. cond. c. 17, & Pseud. c. 49, ὡς ὅναρ παρὰ τοῦ θεοῦ ἀκούων Tim. c. 20 f. ὅτι μὴ ὅναρ πλουτοῦσιν. & Ael. V. H. XII, 63, ὅναρ αὐτῇ συνεγένετο — *per somnium cum illa rem habuit.* Plura Bos de ellipsi p. 301. Alia Lexicogr. ideo plura addere non erit operae. REITZ.

ead. l. 5. Οὕτως ὅλος) Dialogus, quem Lucianus Hermotimum, sive de Sectis, inscripsit, est haud dubie non modo circumspicissimum, verum etiam acutissimum ingenii foetus: quamquam non ignoro, quam prorsus seorsum iudicet P. Petitus IV Miscellan. Observ. cap. 1. At haec disquisitio ab instituto nostro est aliena. In hoc libello cum Hermotimo Stoicae disciplinae sectatore rem se habere fingit auctor; cumque eo cum de variis sectis, tum de difficultate & fere ἀδυνάτω, certo inveniendi verissimae philosophiae disciplinam optimam, disputat. Itaque ubi Luciano professus esset Hermotimus, se philosophiae animum suum applicuisse iam dudum, omnemque ei disciplinae vitam porro dicaturum, ut tandem bonorum ex ea profluentium compos fieret; respondet Lucianus, sibi satis, ex multis, quae affert, argumentis persuasum esse, eum serio philosophiae a multo tempore fuisse deditum. Δοκεῖς δέ μοι, pergit, ἀλλ' οὐδὲ ὅναρ ποτὲ ἀνέναι σεαυτὸν, οὕτως ὅλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι. Posset quis suspicari, Lucianum scripsisse ὅλος. Οὕτως ὅλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι, *adeo totus in negotio esse, scilicet videris.* Ut in Deor. Dial. XII Veneris & Cupid. fin. dicitur Rheia ὅλη οὖσα ἐν τῷ Ἄττι, & similiter alibi. Sed satis probum est vulgatum: sic de Saltatione c. 3, Σὺ δὲ, καὶ δὲ ὀφθαλμῶν ὅικας ὅλος δεδολωσθαι, *Tu vero totus quantus es, videris in servitutem redactus.* Sic in Deor. Dial. XIX f.

Diana dicitur ὅλος πρὸς τῇ θήρᾳ εἶναι, *nil nisi venatum curare*; se totam venatui tradidisse. Ibid. Dial. XX, § 15, καὶ ὁ μὲν Ἐρως, ὅλος παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἐρᾶν. In his manifestissime ὅλος idem, quod ὅλος, valet. Nec aliter in Dial. Mererr. X, § 13, ὅλος περὶ τὸ μεῖράκιόν ἐστι. Graeci itaque pro adiectivis utuntur nonnunquam adverbis, ut iam ex allatis exemplis patet. Minus id perspexisse videtur Cuperus III Observ. cap. 12, ubi in Aeliani Ποικιλ. lib. III, c. 9, δέδοικε δὲ τὸν ἕτερον, ἅτε ἐκ θεοῦ κατόχως ἐνθουσιῶντα, legendum censet κάτοχον. Commodissime κατόχως ibi pro κάτοχον exponi potest ex usu Graecorum, adverbium non raro ita adhibentium, ut iam vidimus, & mox ultra videbimus. Adde ibi Kuhniū, istius Aeliani loci vindicem. Ad hoc idem adhaesit quoque Iac. Tollius, (pag. 75) qui apud Lucianum in De non temere cred. Calumn. § 14, in verbis, καὶ ἡ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν οὐ μάλα ἀνδῶς, καὶ ὅλος ἐρωτικῇ, legit pag. 416 ed. Amst. ἀνδῶς pro ἀνδῶς. Idem ergo fieri oportebit in his eiusdem Luciani, in Phalar. c. sive § 5, ὅτε ἀφυλάκτως ὀλίγου δεῖν ληθεῖς, ἐξήτουν τινὰ σωτηρίαν περὶ τῶν παρόντων; quia nempe sicut hic ἀφυλάκτως ληθεῖς, ita in citato De non temere cred. Calumn. libello c. 12 legitur quis ἀφυλάκτος ληθεῖς; quemadmodum apud Xenophont. I Κυροπ. οἱ δ' ἐξαπατῶντες τοὺς πολεμίους δύνανται καὶ θαρσύνειν ποιήσαντες ἀφυλάκτους λαμβάνειν. Apud Demosth. quoque I contra Philipp. ἀφυλάκτος ληθεῖς, in margine notatur in alio libro legi ἀφυλάκτως. Promiscue itaque locuti sunt Graeci. Iterum Noster adverbio ita utitur in de Astrologia § 18, vel 19, Φαέθων δὲ, τοῦ ἡλίου δρόμον ἐτεκμήρατο, οὐ μὲν γὰρ ἀτρεκέως, ἀλλ' ἀτελέα τὸν λόγον ἀπολιπὼν, ἀπέθανε. Et hic ἀτρεκέως pro ἀτρεκέα, sive ad δρόμον, sive λόγον referas. Clare quoque Isocr. in Panath. p. 262 E. Ἐν ὀλίγαῖς ἡμέραις εὗρων τοὺς τε νόμους ἀναγγραμμένους, οὐχ ὁμοίως τοῖς νῦν κειμένοις, οὐδὲ τοσαύτης ταραχῆς καὶ τοσούτων ἐναντιώσεων μεστοὺς. Paucis diebus leges in tabulas relatas, & publice propositas viderunt; non his, quas nunc habemus, similes, neque confusionis plenas, & inter sese pugnantibus. Patet, ὁμοίως hic plane pro ὁμοίους positum; sequitur quoque μεστοὺς. IENS.

ibid. Ὀλον) Ὀλος in W. & B. 2. Nos ὅλον ex L. restituiimus pro vulgato ὅλος. SOLAN. Ὀλον ait Solanus se restituisse; sed quis restitui desiderat, ubi pristina sunt sana? quare ei non obsecundavi: adverbium enim se recte habere, satis docuit Ienius. Et si quid ab adverbio recedendum propter cacophoniam οὕτως ὅλος, potius iam amplector ὅλος duobus testibus & fre-

quenti usu munitum, quam durius illud ὄλον, quod ὄντα potius requireret, quam εἶναι. Eligat interim, quod quisque voluerit: singula enim suos patronos invenient. REITZ.

ead. l. 6. Οὐκ ἐς μακρὰν) Οὐκ εἰς μακρὸν χρόνον. BROD.

ead. l. 9. Ἡσίοδον οἰκεί) Lin. 1 Oper. Haec tota dissertatio Hesiodum de via illa virtutis interpretatur. BOURD. Hesiod. Ἔργ. 288. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡδοιπόρηται) Lucianus ex numero annorum, quos iam philosophiae studio dederat Hermotimus, colligens, eum non longe ab ipsa Virtute, quam pro summo bono petebant philosophi illi, abesse, ubi contrarium ex Hermotimo intelligit, ait, οὐχ ἱκανὰ οὖν ἴδρωταί σοι, ὦ Ἑρμότιμῃ, καὶ ὁδοιπόρηται; Et hic scilicet locus argumento est, quam immundis sit ab inquinatissimis maculis exquisitae hic elegantiae scriptor. Emenda ὥδοιπόρηται. Melius Grammaticae leges in hoc verbo servatae sunt infra cap. 27, τοῖς γὰρ προωδοιπορηκόσιν, ὦ Λυκίε, πιστεύσας &c. & in Vera Hist. c. 4, συνωδοιπόρου ἡμῖν παραθέοντες. Eadem tamen spurcities simili in voce occurrit in Lexiphane c. 22 pr. προωδοιποιῆται pro προωδοποιῆται. Ibid. § 24 pari labe maculatus est ille libellus ab sequioribus editoribus, qui pro προπαρεσκευασμένος dederunt προπαρασκευασμένος. IENS.

Pag. 4. l. 1. Ἀρχὴν — Ἡσίοδος) Hesiodeum cur non videatur, dixi ad Ἐνυπν. c. 3. SOLAN. Etiam in marg. ed. Iunt. notaverat Solanius, falsam hanc esse citationem. Sed & Seidelius in Portula L. Gr. aurea p. 8 Hesiodo adscribit, non indicato tamen loco. Erasmus in adag. principium dimidium totius, Lucianum in Hermot. id hemistichium ex Hesiodo afferre ait; sed & Aristoteli & Platoni usurpatum indicat. Sed forsitan Lucianum sefellerit hoc Hesiodi Ἔργ. 40, — ὅσῳ πλέον ἡμῖν πάντες. Sed v. nott. ad Somn. § 3. REITZ.

ead. l. 4. Πανύπολυ) Placet πάμπολυ. BROD. Sed & hoc iam habent edd. REITZ.

ead. l. 12. Ὀμήρου Ζεὺς) Iliad. Δ. BROD. Il. Θ, 18. Conf. supra Deor. Dial. XXI pr. SOLAN.

ead. l. 16. Ὅσον) Lege ὅσον, invitis omnibus nostris libris. SOLAN. Ὅσον Mf. Reg. 2954.

Pag. 5. l. 8. Παναθήναια) De quibus, & aliis sacris caerimoniis dico copiose σὺν θεῷ alibi. BOURD.

ead. l. 11. Ἀρετῆς ἀσκησιν) Hoc illud est, quod philosophos omnes exercuit tamdiu, de quo locus alius dicendi, ut & de illo seq. εὐδαιμονίας κτήσιν. BOURD.

In Schol. Eis) Parvi est, quod eis citatum relinquo, cum in auctore ipso tamen legatur *ἐς*, id quod Luciano longe frequentius, quam *eis* & licet hic perinde sit, tamen interdum praestat *ἐς*, interdum *eis*, ad pleniorum sonum. Sed *eis νέωτα* dicitur in proverbiali locutione apud Theocritum, qui ait, *Ἄει γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος*, *Semper agricola in novum annum dives*. REITZ.

ibid. Μέλλον) Deest *ἐνιαυτός*. In Exc. G. legitur μέλλον. SOLAN.

Pag. 6. l. 1. Εὐθεΐαν) Etsi εὐθὺς defendi possit, merito tamen hic auscultamus quatuor Mss. & stilum Nostro usitatum sequimur. Vid. infra c. 15. Plura exempla in indice forsan apparebunt. Εὐθεΐαν, τραχεΐαν &c. autem, omisso ὁδόν, & aliis frequens esse, vid. Bos de Ellipsi. pag. 107. Nisi hoc nimis vulgare. REITZ.

ead. l. 3. Ἡμῖν) Sic optime ed. l. Reliquae ὑμῖν, quod scio neminem probaturum, qui Lucianum attente legerit. SOLAN. Τμῖν) Quantumvis blandiatur Iuntinae lectio ἡμῖν exhibentis, non tamen eam recipere ausim; quin perlectis praemissis, iam vulgatam ὑμῖν praefero. Nam cum Lucini persona supra inducatur, quasi ignara, quam longum & arduum sit iter ad virtutem, non immerito videtur etiam hic dicere, *petram, ubi vobis philosophis & heroibus virtus habitare creditur*. Conf. omnino p. 3, a vers. 8 ad fin. REITZ.

ead. l. 4. Τῆς Ἀόρνου ἐκείνης) Diodor. L. 13. & Arrian. γ. BROD. De hoc loco id. Dial. Philipp. & Alex. Arr. Curt. alii. BOURD.

ead. l. 10. Προέρχονται) Verti, ac si legatur *προέρχονται*, quod verum puto. GESN.

ead. l. 16. Καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου) Ac deinceps. BROD.

Pag. 7. l. 2. Οἷον μύρμηκας) Atque indignos, qui hominum appellatione nominentur. BROD.

ead. l. 3. Τινὰς τοὺς ἄλλους) Subduxerat Solanus pronom. τινὰς asteriscoque & numero notaverat, variantem lectionem quaesiturus atque additurus: at non invenit, nec opus est; etsi vel τινὰς vel articulus τοὺς abesse queat. Sed est pleonasmus usitatus, ut supra Dial. omnium primo, f. Somn. haud longe ab init. *ταχεῖαν τινὰ τὴν ἐπικουρίαν*, ubi conf. not. Hemsterh. Adde, si lubet, Budaei Comment. p. 593 f. qui ex Aristotele affert, *Οὐ γὰρ ἐστὶ γένος ἀνθρώπων τῶν τινῶν ἀνθρώπων* & nos alios eiusmodi articulorum pleonasmos indicantes, ad cap. 26 huius Dial. REITZ.

ead. l. 4. Παπαί, ὃ Ἑρμύτιμα, ἡλίους ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς Πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαὶ παντάπασιν ἐν χρῶ τῆς γῆς) *Interpres: Papae, Hermotime, quantulos nos facis, neque cum Pygmaeis nos comparas, sed omnino cum humi repentibus animalibus.* Sed χαμαὶ ἐν χρῶ τῆς γῆς num sunt humi repentia animalia? non sic Graeci loquuntur, sed dicendum fuisset τοὺς χαμαὶ ὄντας, aut ῥέποντας· sicut statim, ὅσοι χαμαὶ ἐρπόμενοι ἐσμέν· sed veram scripturam nobis ostendit Mf. ἀλλὰ χαμαιπτετεῖς παντάπασιν ἐν χρῶ τῆς γῆς. In praec. p. 6 non frustra idem Codex, εἰ καὶ μὴ εὐθείαν, μηδ' ἀεὶ βαδίζει τις. Sane ἀττικώτερον hoc est, quam vulgatum εὐθύ. Solet enim ὁδὸς in his frequentissime omitti. Sic apud Xenoph. εὐθείας ἐξεστῆκεναι, a recta via aberrare. Exempla passim obvia, nec tironibus ignota. GRAEV.

ead. l. 5. Χαμαὶ &c.) Homeri & Hesiodi loca, quae primus indicavi, qui non viderit, dubitare hic non mirabor: — ἐπεὶ οὐ ποτε φύλον ὅμοιον Ἀθανατῶν τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων. At nemo, qui contulerit, dubitabit. Χαμαιπτετεῖς de tardis avibus usurpatur, quae tamen volantes radunt, ut anseres domestici &c. Vid. Ἰκαρ. c. 10. Usurpat etiam Pindarus Ol. IX. Genuina & vere Lucianea ea est scriptura, quam secutus sum. Vid. Ἰκαρ. c. 6. Reperitur etiam in M. SOLAN. Quid si legendum est χαμαὶ πατεῖς, humi conculeas: quale quid in interpretando iam spectabam, cum nondum de lectione χαμαιπτετεῖς mihi innotuisset. GESN.

ead. l. 6. Ἐν χρῶ τῆς γῆς) *In superficie terrae. BROD.*

ead. l. 7. Καὶ ὅσοι χαμαὶ ἐρπόμενοι) Cum Obsopoeus vertit & quotquot per humum repentes sumus, Benedictus & quotquot per humum repimus, videntur legisse, quod pater margini adscripsit, ἐρπόμενοι. Sed praeterea, cum Basileenses ediderint μετὰ καὶ τῶν θεῶν ὑμᾶς, existimans in ordine horum quatuor vocabulorum καὶ debere poni primum, non quartum, ut fecerunt Bourdelotius & Benedictus, putavit reponendum ἡμεῖς δὲ ὁ συρφετός καὶ ὥσει χαμαὶ ἐρπόμενοι ἐσμέν, καὶ μετὰ τῶν θεῶν ὑμᾶς &c. in quo tamen non statuendum contra scriptos libros. GRON. Hom. Il. E, 442, & Hesiod. Θρογ. 272. Repetit in Ἰκαρ. cap. 6. Videtur tamen Graevius legisse in suo Cod. M. ἐρπόμενοι, uti etiam legendum coniecerat Gronovius. SOLAN.

ead. l. 13. Περιβαλεῖν) W. P. & L. In vulg. παραβαλεῖν. SOLAN. Eri non satis affirmare queam, quae vera sit lectio; tamen tribus optimae notae Codicibus obtemperasse, inerepa-

bit nemo. Verum Anonymus quidam margini ed. Hagen. in qua aequae ac ceteris legebatur παραβαλεῖν, alleverat παραλαβεῖν, quod melius profecto. Ex manu autem coniicio, fuisse I. Bellagrium, qui nomen fronti huius libri inscripserat. REITZ. Παραβαλεῖν retinendum puto & propter auctoritatem vulgatae lectionis, & quod sensum parit commodissimum. *Multum & parum* quid sit, non potest commodius declarari, quam comparatione temporis. GESN. Reposuimus lectionem edd. vet. Sic Dial. Mort. XIV fin. ὅς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτὸν infr. Hermot. c. 58, καὶ παραβάλλον καὶ ἀντεξέταζον τοὺς οἶκους. Quom. Hist. cap. 2, ὡς οὖν ἔγ, φασὶν, ἐν παραβαλεῖν & saepius alibi. Vid. Ind.

Pag. 8. l. 2. Περὶ μεγίστων) Ἀγαθῶν. BROD.

ead. l. 6. Χαλδαίων μεθόδους) Vide Gell. XIV, 2. VORST.

ead. l. 11. Τὸ χρεὼν ἐπιστάν) Fatum imminens. BROD.

Pag. 9. l. 1. Ἀκαριαῖον) Vid. rurs. infr. c. 62. SOLAN.

ead. l. 11. Τῇ ἀρετῇ βίον) Post verba haec scribe ΛΥ. BROD. Excidit persona Λυκίου. Scilicet fuisse: πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον. ΛΥ. ἀλλὰ τίνα. MARCIL.

Pag. 10. l. 1. Πλούτους) Conf. supr. Men. c. 12. SOLAN. Et nos de plurali illo rariore mox infra, hoc Dial. c. 9. REITZ.

ead. l. 3. Ἡράκλεια ἐν τῇ οἴτῃ κατακαυθέντα) Quod supra narravit in Deor. D. Iovis, Aesculapii & Herculis. Vulgo autem credi solitum hominēs igne purgari, defunctosque igne, quo cremabantur, expurgari, atque ad Deos transire, vide pluribus probantem Iac. Eliner. ad I Ep. ad Corinth. III, 15. REITZ.

ead. l. 7. Διευκρινηθῆν) Munkerus ad Hyg. XXXVI emendare iubet, ac legere εὐκρινηθεῖς sed nulla medicina eget locus sanissimus. SOLAN.

Pag. 11. l. 5. Ἄν δουλεύῃ) Lege δουλεύοι. GUYET. Non male quidem Guyerus coniicit; & sic rursus infra cap. 13 f. μάθης in μάθοις mutat; item cap. 22 ἀν εἶδης in εἶδοις, ac non semel alibi: verum quo frequentius id fit, eo iam minus necessarium arbitror, quia subiunctivus sese tot exemplis tueri potest. REITZ.

ead. l. 6. Πάθος) Stoici, teste Aristot. II Eth. ἀπαθείας τινὰς καὶ ἡρεμίας τὰς ἀρετὰς definiebant. VORST.

ead. l. 8. Ἄλλ' εὐφημεῖν χρὴ) Bona verba. Sunt verba solennis huius formulae σίγα πᾶς ἔστω λέως, εὐφημεῖν χρὴ de qua copiose Scal. ad Varr. pag. 94. Leg. Schol. Sophoclis ad Oedip. Col. & ad Philoct. Dico alibi. BOURD.

ibid. Μηδ' ὄσιον οἶμαι) In P. & edd. multis est, οἶμαι, μηδ'

Lucian. Vol. IV.

A a

ὅσιον εἶναι. In W. etiam, nisi quod pro εἶναι habet ῥ. Fl. ῥ. Ed. I. ei. Omnes prave. Ego itaque levi hac transpositione locum fanasse mihi videor. Nihil enim iam relictum est, quod negotium faceffat, facileque illud εἶναι pro οἶμαι scriptum fuerit, quod necessarium cum esset, alibi insertum est, & pro εἶναι quidvis ab imperitis positum. SOLAN.

Pag. 12. l. 1. Ἐκκλούμην πρὸς τὸν λόγον) Sic in Nigrino & saepe alibi: pagina 281 & seq. Repetit in Lapith. BOURD.

ead. l. 2. Πλούτου) Cum ad Parisinum exemplar describatur haec editio, idque hic habeat πλούτων ἄρῃσθα καταφρονεῖν, hoc ipsum editum fuisset, nisi prius reliquas edd. consuluissem, ex quibus nihil variationis notaverat Solanus. Evolvi itaque alias editt. sex, easque πλούτου habere deprehendi, non πλούτων, & sic supra cap. 8 πλούτου — καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας ipsa etiam habet Parisina Alioqui non male πλούτων huc quadraret; sed quia utrumque rectum, non ausus sum uni editioni prae omnibus aufcultare. Nec tamen pluralem πλούτει pro divitiis usquam alibi invenio, ne in Ecclesiasticis quidem scriptoribus, ex quibus centena singularis exempla habet Suicerus in Thes. Et sic etiam plurali χρημάτων tamen singul. πλούτου addit Aristot. Pol. I, c. 6, scribens, ποιητικὴ γὰρ εἶναι τοῦ πλούτου καὶ χρημάτων ibid. paulo post, πλούτος καὶ χρημάτων κτήσις. Mox rursus, πάντες πλούτου &c. ubi commode pluralem potuisset adhibere, si is fuisset usitatus. Tum vero plurali recte utaris, si quaeras, num duo sint *Pluti*? vel an differat *Plutus* a *Plutone*, qui rex esset inferorum, alter praefes divitiarum, vel ipsae opes, ut videtur Noster distinguere in Timon. c. 21, ubi *PLUTUS* ait, *se non suis ingredi pedibus, sed a PLUTONE* mitti, de quo disputat Spanh. ad Aristoph. Plut. 727. Sed vel per iocum ibi sic loquitur Lucianus, vel verum, quod Barlaeus ibi notat, etsi *Plutus* a *Plutone* diversus sit apud poetas; utrumque tamen divitias largiri creditum. Verum Barlaei notas Hemsterh. ibi non addidit, nec nos iam de *Pluto* re nimis nota plura disputabimus. Quisque enim facile intelligit, si *πλουτοδότης* vocatur *Pluto*, & *Plutus* opes designat, recte dici *Plutum* a *Plutone* mitti. Etsi enim *Plutus* modo Deum, modo divitias significet, *Plutonis* appellatio tamen non ita promiscua est, quin ea Deum fere tantum significet, (& licet semel iterumque confundatur aliquod nomen, inde tamen non sequitur, omnem differentiam sublatam.) Interim pluralem πλούτων hoc loco recte legi posse credo, quia Lycinus ait, tu, Hermotime, mihi narrabas modo, *divitiarum con-*

temtores esse philosophos ; cumque ipse Hermotimus, ad cuius verba respicitur, supra c. 7 etiam plurali usus sit, & hic commode eodem numero repetentur *πλούτοι*, veluti & in Nescyom. cap. 12, *πλούτοις τε καὶ ἀρχαῖς* iterum ibid. *πλούτους λέγω, καὶ γένν*. Philosophicum enim esse videtur, similia plurali num. usurpare, quae alias vix habent pluralem; ut alibi ostendimus. Sed & Xenoph. Ephes. II, pag. 32, *πλούτων καὶ ἐπιμελείας*. Adde Diodor. Sic. I, 71 f. *καὶ μεγίστους πλούτους ἔσχον*, & Nostrum Tox. c. 45. REITZ.

ead. l. 9. Ἐς τὸ ὕστατον) Valde. BROD.

ead. l. 14. Δίων) Fuit & illius nominis insignis Sophista; sed is diu ante hunc vixit. Conf. haec potius cum *Λεξ.* ubi de profligatissimo illius nominis homine etiam mentio fit. Hunc ego suspicor Sophistam etiam fuisse. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπεδίδου) Qui nescit, hoc verbum proprium esse mercedi solvendae, & saepissime cum substant. *μισθός* iungi, adeat Iac. Elfner. ad Evang. Matth. XX, 8; ubi *ἀπέδωκε αὐτοῖς τὸν μισθόν* ex Achill. Tat. Aristoph. Aelian. & hoc Luciano testimonio probatur. REITZ.

ibid. Παρά) In impressis legitur *περὶ*, haud dubie corrupte. M. P. & L. recte *παρά*. SOLAN.

Pag. 13. l. 5. EPM. Πομπός) Omissum *non mirum*, aut simile quid, qua ratione & Romanos uti suo *nam* vel *enim*, ostendimus ad Quintil. 2, 11, 7. Transferamus hoc etiam ad illud, quod mox sequitur, *οἷσι γὰρ ὅτι ἐκ τοῦ χάριν κ. τ. λ.* Hoc enim vult, *Non mirum te ita interrogare*, vel *sentio cur ita interrogas* &c. Nempe cum frequens admodum sit id genus ellipsis, malim eam hic quoque adhibere, quam varias adeo particulae *γὰρ* significationes tribuere. Hoc semel observatum ad plures interpretationis nostrae locos pertinere videbit, qui volet attendere. GESN.

ead. l. 8. Ἀποδιδάσι γὰρ αὐτῷ κατὰ καιρὸν τοὺς τέκους. *Λυκ. τί δὲ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν*) An non videtur mutanda persona, & Luciani nomen praeponendum his omnibus? Certe efficacior erit lusus; quasi, cum Hermotimus excusaret eum, quod nihil adversus alios saevum statueret, respondeat Lucianus ridens, id videlicet mirum non esse, quia illi obeant in foenore solvendo constitutum tempus: tum pergit in eadem persona. Quid autem? an sic futurus esset, si non darent? GRON.

ibid. Κατὰ καιρὸν) *Κατὰ καιρὸν* fieri quid Graeco dicitur, quod sit statuto, opportuno tempore, quo nec serius, nec citius fieri debebat. Laërt. Platone: *Παρέδωκε δὲ αὐτὸν Πόλις*

Λακεδαιμονίῳ, κατὰ καιρὸν διὰ πρεσβείαν ἀφιγμένῳ. *Tradidit ipsum* (Platonem) *Polidi Lacedaemonio, qui opportune legatus ad se venerat.* Etiam *eis καιρὸν* dicunt. Alexis, *eis καιρὸν ἦκεis.* Aristoph. in Pluto pro eo ὥρικῶς dixit, quod Scholiastes interpretatur κατὰ καιρὸν. Haec L. Bos in Epist. ad Rom. c. 5, 6, (p. 105.) ubi & κατὰ καιρὸν ὑπὲρ ἀσεβῶν ἀπέθανε quem ad eundum esse, in marg. Graev. edit. notaverat Hemsterhusius.

ead. l. 11. Ἐν τῇ Οἰτῇ) Vid. supra cap. 7 med. REITZ.

Pag. 14. l. 4. Ἐκεχ.) Ὅτι δὲ τὰς χεῖρας ἀπέχουσιν τῶν ἔργων. Copiose hac de re Schol. Aristoph. ad pac. Helych. BOURD.

ead. l. 5. Ὅστε ἐγὼ ἀφίμμι) Verba ista, ὥστε ἐγὼ ἀφίμμι σας ἔσον ἔτι λοιπὸν τῆς ὁδοῦ, misere conversa erant ab Obsopoeo: reddiderat enim, itaque quod reliquum est itineris tecum una conficiam; sed correxit Benedictus, vertens, quare ego tibi quod viae reliquum est, remitto. REITZ.

ead. l. 9. Μεγάλους γράμματα) Theod. Marcilius ad Perf. Dico ad Heliod. BOURD.

ead. l. 10. Οὐ συμφιλοσοφεῖν) Infinitivus quidem loco imperativi frequentissime usurpatur; vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciff. pag. 386. Verum hic non adeo imperandi vim habet ille infinitivus, sed publicandi; alioqui potius μὴ praemisisset, quam οὐ. Varia autem verba post eiusmodi infinitivos posse suppleri, modo δάει, modo δῖ, modo προσήκει, vid. ibid. Ego hic ἐστὶ supplendum arbitror, ut sit, *hodie non est philosophari*, i. e. *non possum*: tumque punctum minus pono post λέγον. Si vero infinitiv. pendet a λέγον, ut versio vult, comma sufficiet. REITZ.

ibid. Εὐκράτει) Male antea εὐκράτεις. BOURD. De quo etiam multa in Φιλοφ. Forfan etiam de eodem in Gallo. Sed is mihi alius Eucrates videtur. Si tamen idem statuendus sit, inde colligere licebit nomen Stoici illius, quem audiebat Hermotimus: Thesimopolis enim illic memoratur depontanus senex, Micyllo odiose virtutem & dialecticas subtilitates obganniens, de quo diserte in Μισθ. c. 33 & 34. Alius Eucrates memoratur Dial. Plut. & Merc. seu N. Δ. V. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐν) P. & L. pro αὐ, quod in reliquis est. SOLAN.

Pag. 15. l. 3. Φιλοποσίας) Confer supra de Merc. cond. cap. 16. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀριθμῶ παραλ. τὰ κρέα) Hic adhuc mos usurpatur a Theologis Parisiensibus in solemnibus initiandorum conviviis. Longolius in Excerpt. Apud Theophr. de Eth. Char. Περὶ ἀναίσχυρτίας. Προσκαλεσάμενος τὸν ἀκόλουθον, δοῦναι ἀπὸ

τῆς τραπέζης. Athen. init. IV. Vid. Casaub. ad Theophr. pag. 219. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδ' ἀναμωτὶ) Ut in Tim. & passim alibi. BOURD.

Pag. 16. l. 4. Σκ. Νεστόρειον τινα.) *Capacissimum*. IL. A. BROD. Talis rixa in Lapith. & apud Heliod. lib. 5 de scypho Nestoreo. Interp. Martialis ex Iliad. 11. BOURD. Δέπας ἀμφικύπελλον, de quo Homerus & Aristoteles de apibus. Martialis VIII, 6, apud nos: *Hic duo longaevo censeantur Nestore fundi, Pollice de Pyllo trita columna nitet.* (vulgo pro *columna*, *columba* legitur ap. Martial.) *Longol.* Poculum Nestoris describit Homerus IL. A, 635. Respicit autem Noster hos praecipue duos versus: Ἄλλος μὲν μοργὴν ἀποκινήσασκε τραπέζης Πλεῖον ἑόν. Νέστορ δ' ὁ γέρον ἀμοργητὶ ἄειρεν. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀδργητον, καὶ θυμοῦ κρείττονα.) Satis vulgaria erant, quae supra § 10 ad v. *καιρὸν* ex L. BROS attulimus. Melius merentur addi, quae idem ad haec Luciani verba commentatur, in Epist. ad Rom. p. 97 f. ad cap. 2, 8, ubi ait: Differt proprie θυμός ab ὀργῇ. Θυμός est *fervor sanguinis*, qui circa cor movetur: *ira nascens*. Schol. Aristoph. ad Ran. p. 252, Θυμός ἐστι ζέσις τοῦ περὶ καρδίαν αἵματος, δι' ὅρεξιν ἀντιλυπήσεως κινουμένου, ἢ ὀργὴ ἐναρχομένη. Sic fere etiam Laërtius in Zenone. Unde Aegyptii θυμὸν hieroglyphice insinuabant per focum ardentem corde desuper impendente. Non male Eustath. ad Iliad. A, θυμὸν deducit ἀπὸ τοῦ θύειν, i. e. ὀρμᾶν, subito commoveri, vel furere. Cic. θυμὸν vertit *excandescentiam*. Tusc. IV, *Excandescencia*, inquit, est *ira nascens*. Ὀργὴν vero est *libido ulciscendi & puniendi eum, qui laesisse videtur iniuria*. Ὀργὴ ἐστὶν ἐπιθυμία τιμωρίας τῶν ἡδικομένων δοκούντων, ut idem Schol. & Laërt. locis dictis. Unde Eustathius ὀργὴν ἀπὸ τοῦ ὀρέγειν, i. e. *concupiscere*, dictam putat, quia nihil aliud est ira, quam appetitus vindictae. Quando igitur haec duo vocabula ὀργὴ καὶ θυμός iunguntur in oratione, reddenda sunt, *ira & excandescencia*: non *iracundia & animus*, quemadmodum est apud interpretem Luciani in Hermot. h. l. quod is reddit, *Virum senem exasperabat, alienum ab iracundia, animoque potius.* (Paris. *animoque longe praestantius.*) Rectius posuisset — *senem ab omni ira atque excandescencia plane alienum*, i. e. senem, qui non tantum irae, verum etiam ipsi excandescenciae, irae nascenti resistere potest, ab ea se vinci non sinit. Alia phrasi diceretur, Οὐ μὴδ' ὀργὴ μὴδ' ἐ θυμός καθίκεται. Sic fere Lucian. in Reviscent. c. 8 pr. — ὡς ὀργὴ Πλάτωνος ἢ Χρυσίππου — καθίκοιτο αὖν, i. e. *iram posse tangere Platonem vel Chrysip. vel nunquam*

putaveram, philosophum iratum posse fieri. q. d. Credidi semper philosophos hoc affectu esse liberos. Non intellexit vim phraeosis interpres, vertens, Ego vero me nunquam in Platonis, vel Chrysippi — iram incidere existimasset. Similiter Lucian. Bacch. c. 2, ἀνθρώπων ὀργίλον καὶ θυμικὸν legimus. Haec ille. Κρείττων certe frequentissime signif. eum, qui vincit, superior est; veluti ἡττων, qui vincitur: & quidem vel primitiva haec est significatio, cum a κράτος robur derivetur, & sic κρατεῖν vincere, in potestate habere. Sic inquam Noster supra, de Merc. cond. § 19 f. κρείττους χρημάτων eruditos vocat, pecunia superiores. Nec non Thucyd. II, 60, χρημάτων κρείσσων, pecuniā invictus. Ita fere κρείττων λόγος, de quo supra egimus. Et sic Noster paulo supra pr. cap. 12, ἐκράτησε δὲ πότερος; Uter vero discessit superior? REITZ.

ead. l. 12. Τί οὐθινηγῇ μοι ἐταίρῳ ὄντι, δὴ τρέπον ἀρμήθης τὸ πρῶτον φιλοσοφεῖν, ὥς καὶ αὐτὸς εἰ δυνατόν, ἐπισυνοδοιοποροῖν ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τοῦ δὲ ἀρξάμενος) Monstruosum verbum ἐπισυνοδοιοποροῖν potueruntne tam diu tolerare editores? In posterum ex Mf. scribe & distingue: ὥς καὶ αὐτὸς, εἰ δυνατόν ἐστι, συνοδοιοποροῖν ὑμῖν τοσαυτοῦδε ἀρξάμενος, ut & ipse, si etiam nunc fieri possit, vobiscum iter capiam, inde initium faciens, unde scilicet vos coepistis. GRAEV. Infolita quidem vulgata ἐπισυνοδοιοποροῖν, & eo forsan nomine damnanda. Quia tamen apta videbatur significare, longo quamvis intervallo sequi, & sic, quasi una iter facere, retinere volebam. Nunc autem auctoritati Codd. Mff. G. W. P. & L. cedo, in quibus omnibus legitur ἐτι συνὸδ. SOLAN.

Pag. 17. l. 1. Εἰ γὰρ ἐβελήσεις, ὦ Λυκίῃ) Obsopoeus, si modo haec res tibi cordi esset. Benedictus, si modo velis, Luciane. Immo, utinam velles, Luciane! Nam & paulo ante, Εἰ γὰρ γένοιτο καὶ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκίῃ. GRON.

ead. l. 2. Παῖδας) Rudes atque imperitos. BROD.

ead. l. 3. Ὡς πρὸς σὲ) Si tecum conferantur. BROD.

ibid. Αὐτὸς) Nihil hic variare edd. notaverat Solanus. Forfan quia αὐτοὺς vel αὐτοῖς invenire maluerit. Sed non opus est; nam vel efficacior hic nominativus, ut significetur: tantum prae illis sapiens ipse, i. e. ipse tibi videbere. REITZ.

ead. l. 7. Τετταρακοντούτης) Si istud de aetate Luciani dictum, cum iis, quae initio huius libelli de tempore dicta sunt, quo Hermotimum itare ad philosophos viderat, conferatur, constabit iam, qua aetate Lucianus in Graeciam primum venerit, anno nempe aetatis circiter vigesimo. At vero parum

illud iuvabit, nisi in hoc etiam opusculo criterium aliquod temporis, quo scriptum est, inveniatur; quale nondum perspicere valeo. SOLAN.

ead. l. 9. Τοσαῦτα γὰρ) Τοσαῦτα γούν, ὧ ἔρμ. MARCIL.

ead. l. 15. Οὕτω μάθης) Μάθοις Guyerus vult legi, bene quidem; sed nihil ego in vulgata muto: vide, quae paucis dixi supra ad cap. 8 huius Dial. v. δουλεύη. REITZ.

Pag. 18. l. 14. Τῷ πότε πιστεύσας) Cuinam habita fide. BROD.

ead. l. 15. Τὸ πρῶτον σὺ) Mihi non fit probabile, castigatum & diligentem, si quis alius, scriptorem bis posuisse τὸ πρῶτον σὺ, ac statim παρὲς σὺ τὰς ἄλλας, itaque alterutrum σὺ librariorum liberalitati deberi arbitror, posterius praesertim, quod proinde omittendum. GESN.

Pag. 19. l. 3. Τῶν δ' ἄλλων) Intellige ὁδῶν. BROD.

ead. l. 5. Δὴ) Ita edidimus, auctoritatem Mf. Reg. 3011 secuti, quocum faciunt edd. H. B. 4. & S. Vulg. male δέ.

ead. l. 6. Ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς) Supra vulgus. BROD.

ead. l. 8. Καὶ κατὰ τὸν νῦν ἐμὲ) Et is atque nunc sum. BROD.

ead. l. 12. Ὑμετέρων προγόνων) Τῶν Στωϊκῶν δηλονότι. BROD. Nostri maiores tamen Obsopoei versio in ed. Paris. habebat, etsi ὑμετέρων in Graeco contextu exhibebat. In Benedict. autem, vestrorum maiorum. REITZ.

ead. l. 15. Ἀπὲρ προήρησαι) Quae delegisti. BROD.

ead. l. 16. Ὡς περ τὸν Χαιρεφῶντα) Consule Platonem in Socratis Apolog. BROD.

in Schol. col. 1. l. 1. Ὅτι Στ.) Ridiculum caput, qui ex his Luciani verbis Socratem Stoicum fuisse iudicet.

Pag. 20. l. 2. Προσειπὼν) Sc lego, non ut in omnibus, & in ipso M. προσειπὼν. Qui Graece sciunt, probabunt, fat scio, emendationem nostram. SOLAN. Emendationem Solani confirmat Mf. Reg. 3011.

ead. l. 3. Τὴν ἀρμόττουσαν) ὁδῶν. BROD.

Pag. 21. l. 14. Μόνος βασιλεὺς) Ad summam, sapiens uno minor est Iove, dives, Liber, honoratus, pulcher, rex denique regum. Hor. (Ep. 1, 1, 107.) VORST.

Pag. 22. l. 2. Αὐτῶν) Rescripsimus pro vulg. αὐτῶν, iubente cl. B. de Ball. Item p. 30, l. 8. αὐτοῦ pro αὐτοῦ.

ead. l. 4. Οἱ μὲν δὲ ἀντίδοχοι) Omnes priscae edd. A. 1. I. H. B. 2. Fl. F. P. S. quas hic dedita opera consului, haec ita habent: Οἱ μὲν δὲ ἀντίδοχοι οὐκ ἔλεγον, ὡς τὸ εἰκός· οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφούντες. Immo & Cod. M. eadem exhibere, testatur Solanus, qui tamen posteriora illa, οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τ.

α. φ. in *Iunt.* deleverat; nimirum olfaciens glossam esse: idem & mihi videtur; nam quid aliud sunt, quam explicatio verbi ἀντιδοχοί; Interim, quia non affertur Codex, in quo desint, ea ita contextu addere tutius duxi; sed ut suspecta uncis inclusi. REITZ.

ibid. Εἰκός. (Ερμ.) In omnibus impressis & ipso Codice M. verba sequentia hic inserta legebantur: οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἀλλὰ φιλοσοφούντες, infulse prorsus, si Dialogi personae tribuantur: exulare itaque ego iussi, cum palam sit, Scholion merum esse, quid per ἀντιδοχοί Lucianus voluerit, enarrans. SOLAN.

ead. l. 10. Μαργίτη) Erasmi Chiliades: ibi Μαργίτης. BROD. Cum Margita, inerte & nullius pretii stolidoque homine. Margitis enim mensinit ex Homero Aristot. atque Clem. Alex. Demosth. apud Plut. Alexandrum puerum & Margitem nominabat. COGN. Ἀφρονί, μωρῶ. De hoc Suid. ex Hesych. Interp. Arist. ad aves. BOURD. Scripsisse Homerum poematum, cui hoc nomen fecerat, Aristoteles haud dubie auctor est, de Poët. cap. 4. Sed Homeri foetum esse dubitat Basilus, Lib. de legg. Gr. (Grot. ed. 990 C.) Iunioris & vires tentantis Homeri esse existimat Dion Chrysost. p. CXXIV ed. Barnes. Iliados praemissorum. Iterum infra Φιλοφ. c. 3. SOLAN.

ead. l. 13. Ὑπ' ἐκείνου λεγόμενα) Castigo ὑπ' ἐκείνων. BROD.

ead. l. 14. Αἰρεσιν) Φιλοσοφίαν. BROD.

ead. l. 15. Ἀξιώων) Forte ἀξίαν, aestimationem, pretium. GUYET.

ibid. Τοιαῦτα λεγόντι) Non λέγοντο. BROD.

ead. l. 16. Οἶσθα) Stare hoc verbum hic non potest. Credo scriptum fuisse ἰσθῖ, vel potius εὖ ἰσθῖ, ut Πρ. λ. c. 5, & alibi passim. SOLAN.

Pag. 23. l. 2. Ἐν χρῶ κουρίας) Ad cutem tonsos. BROD. Strigim attonsus. Plaut. Capt. cuius ἀντιθετον, per pectinem attonsus. Ἐγκυτὶ κεκαρμένους Archilocho. Hoc genus tonsurae σκαφίον dicebant, cui κῆπος, vel κηπίον opponebatur. De quibus vide Aristoph. Schol. in Avibus, & H. Iunium de coma c. 6. Vide & Λεξ. c. 5. VORST. Vide not. ad Vir. auct. c. 20. SOLAN. Ἐν χρωκουρίας una voce Guyet. scribit. Assentirer, si probaret; nec enim ridiculum adeo est, ut contemni debeat, quin quia ridiculum, studio affectatum ab Luciano videri possit. Interim, quia non necessarium, & viri eruditi hic & alibi iam satis exposuere, quid sit ἐν χρῶ κουρίας, nihil amplius dicam. REITZ.

ead. l. 3. Οὐδ' ἐν ἁβρῶν) Nihil in his molle. BROD.

ibid. Ἐς τὸ ἀδιάφορον) Nimirum τὸ ἀδιάφορον illam quorundam rationem notat, quibus parum aut nihil curae est, quid

de se iudicent alii, nudi an vestiti, hoc an illo modo vestiti incedant, soli sint an in foro? qui *susque deque habent omnia*, quam ipsam formulam ex Graecorum ἀδιαφορία interpretatur Gellius XVI, 9. Igitur extrema sunt hinc Aristippeorum, ut hoc utar, mollities, hinc Cynica negligentia, & cultus omnis, atque alieni adeo iudicii contentus. GESN.

ead. l. 13. Ἐν χρῶ ἢ κουρίᾳ) Ut antea ἐν χρῶ κουρίας. Quid legerit in his locis interpres non video, nam Stoici dicti ἐν χρῶ κουρίαι, *tonsi, cute tenus*. Ipse vero *longa coma venerandos, prolixior in capite caesaries, capillus prolixior*, ubique vertit. De his Iuvenal. Sat. 2, *atque supercilio brevior comae*. Haec monebat Senator Godofred. Maluynus. Dixi hac de re antea. BOURD.

Pag. 24. l. 3. Παίσεις πρὸς μὲ) Et haec ita legi in *I. H. & Fl.* annotaverat Solanus; quasi variationem invenire optaret. Sed & sic leguntur in *A. 1. P. & S.* Nisi quod aliter in omnibus scripti sint accentus, legunt enim πρὸς με, enclitice. Quod tamen cum accentuum canonibus adverfetur, mutavimus, & porro mutabimus, non amplius de his minutis monituri: licet studio reliquerimus idem c. 1 de Merc. cond. ἐξηγόρευον πρὸς με; nam praepositio non assumit accentum encliticae, in quo tamen millies peccatur in omnibus auctorum edit. (etfi, atona particula sequente, accentum invertere fas sit, ut, ἀπὸ τε, ἐπὶ τε.) Sed aliud noster quaesisse videtur, phrasis nempe illi insolita videbatur: at non est, vid. Aristoph. Plut. 1056, supra l. c. iam adductum. Et Nostrium infra Soloroc. c. 6 pr. REITZ.

ibid. Συνίμι) Mihi fucum fieri non sentio. BROD.

ead. l. 10. Τί ἂν πάθοι τις) Quid agendum statuatur aliquis. BROD.

ibid. Εἰ τυφλὸς ἂν) Ubi Hermotimus dixisset, posse etiam ex externo habitu iudicari de optimo philosophorum genere, continuo infert Lucianus, Τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ἂν ἐπιθυμοῖν φιλοσοφεῖν; Non gravior particulam ἂν ira continuo iteratam: persuadeo tamen mihi, legendum εἰ τυφλὸς ἂν ἐπιθυμοῖν φιλοσοφεῖν. Non dubito, quin cuilibet, aures suas, & perpetuam Graecorum, Luciani potissimum, loquendi consuetudinem consulenti, haec lectio censeatur verissima. IENS. Εἰ τυφλὸς ἂν) Quia Codex W. Iensianae ac Guyetianae (nam & Guyetus ἂν in ἂν mutandum monuerat) coniecturae assentitur, non dubitavi ἂν recipere: nam illud editionum ἂν πάθοι... ἂν ἐπιθυμοῖν minus commodum. REITZ.

Pag. 25. l. 6. Ὁ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, τοῖον δὲ ἐστίν, ὡς ὅτι τις γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔρωτι προσήεις αὐτοῖς) Immodice Obso-

poeus, nisi enim me fallit animus, tale quiddam est, quod dicturus sum, nimirum te parandae & colligendae sapientiae cupidine cum istiusmodi viris conversari. Absurde Benedictus & praeter Graeca, istiusmodi autem est, quod volo dicere, non solum sapientiae virorum illorum amore captus ipsos adivisti, sed in sap. At particula οὐχ est hic accipienda per interrogationem; cuius notam cum subiecerint huic periodo Basileenses, qui potuit eisdem placere Obsopoeus? Adscriptit vere pater, Quod enim dicere volo, sic se habet: Nonne scientiae virorum eorum causa ad illos accedis, & — ? GRON.

ead. l. 7. Οὐχ ὅτι) In huiusmodi vuculis ut venustas linguae, ita etiam difficultas consistit. Saepissime sic apud Nostrum collocatur illud οὐχ. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ ἡξιους) Lege forsā: Ἀλλὰ καὶ ἡξιους. Sic interpretes. GUYET.

ead. l. 16. Ὁ γοῦν Μῶμος) Fabula de Momi iudicio. GUYET. Conf. Ἰστ. β, c. 3. SOLAN.

Pag. 26. l. 2. Ὁ μύθος ἐρίσαι) Huius fabulae mentionem facit Plato. COGN.

ibid. Ἐρίσαι Ἀθηναῖν, καὶ Ποσειδῶνα) Conf. infr. Ὅρχ. cap. 39, 40. SOLAN.

ead. l. 3. Εὐτεχνίας πέρι) Propter anastrophe accentus praepositionis mutandus erat. Sic infra c. 45 φιλοσοφίας πέρι constanter legitur. Quod ex Grammaticis notum. Sic Hom. Il. B, 91, — νεῶν ἄπο. Et Odyss. H, 104, — μύλης ἐπι, ac saepe alibi. Exempla plura ex prosae scriptt. affert Iens. ad Iov. Trag. c. 33. REITZ.

ead. l. 4. Ἀθηναῖν δὲ, οἰκίαν &c.) Alleverat orae edit. Graev. T. Hemsterh. Vid. Aristid. T. I, p. 21 C. ubi Iebb. hunc locum notat. Sed cum ea mihi editio non sit ad manus, quid ibi commentator ille habeat, addere non possum. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπέπληξε) Ita pro vulgato ἐξέπληξε dare non haesitavi; idem verbum ex tribus Codd. similiter restitui infra cap. 31. REITZ.

ead. l. 12. Εἰ ψεύδεται) Prave hic omnes ἢ, quod B. 2. sola ita emendavit. SOLAN. *H) Ei B. 2. solam recte legere, reliquas cum Cod. M. male ἢ habere, notaverat Solanus. Non, credo, quod ignoraret ἢ—ἢ recte dici; nam vel hoc ex adagio ἢ πῶς, ἢ ἄπῶς notissimum, sed quod hic si convenientius duceret. Potest autem stare vulgata, etsi propter proxime praecedens καὶ, forsā melius foret ei pro ἢ. Sed si καὶ plane abesset, ac tum ἢ—ἢ legeres, nihil desiderarem; at Noster nimis amat

illud καλ, quod vel ad nauseam infarcit in Somn. cap. 1, 2, 3. REITZ.

ead. l. 14. Ὑπὲρ τὸν Λυγκέα) Lynceo perspicacior. Perspicaces, intelligentes & acute subtiliterque videntes Lyncei dicuntur, non a Lynce animali, sed a Lynceo Argonautarum uno, qui discitabat ultra parietem videre; Hieron. contra Ioa, Origenistam. Val. Flacc. L. I: — *cumque aethera Iuppiter umbra Perdiderit solus, transibat sidera Lynceus*. Plin. L. IV, c. 10. Cic. de eo. Lucian. Icaromenip. & Dial. Menip. & Tiresiae. COGN. Ut in Contempl. BOURD. Vid. Aristophan. Schol. in Pluto. VORST. Ita corrupte, ut exhibui, versus Val. Flacci exstat ap. Cogn. quem Graev. edit. eodem modo ex Parisina descripsit. Sed vid. edit. Burmanni L. I, 466, ubi leges — *cumque aethera Iuppiter umbra Perdiderit, solus transibat nubila Lynceus*. REITZ.

Pag. 27. l. 3. Κατὰ θεόν) Dei auspicio, divinitus. BROD. Confer huius Dial. c. 15. SOLAN. Adducit haec Luciani verba Iac. Elfner. ad 2 Corinth. VII, 10, & interpretatur κατὰ θεὸν εὐλόμην, ego divino beneficio elegi, firmatque ex Iamblich. Vir. Pythag. c. 26, p. 97: Ἀσμενος δὲ ὡς κατὰ θεὸν ἀννομήνης αὐτῷ τῆς προθέσεως, laetus itaque, quod propositum sibi non sine divina ope succederet. Licet ἡ κατὰ θεὸν λύπη in Nov. Foed. potius sit tristitia secundum Deum, quam a Deo immissa, quod recte ex locis N. T. similibus probat idem. Quodque etiam similibus posset probari, ex profanis scriptoribus, si quid opus foret. REITZ.

ead. l. 6. καὶ πρὸς ἐμὲ) Vid. supr. Prometh. c. 3. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐν πολλῶ τῷ συρφετῷ) Sic supra c. 1 f. huius Dial. ἐν τῷ πολλῶ τῶν ἰδιωτῶν συρφετῷ. REITZ.

ead. l. 8. Γάρ σοι) Ἄν, quod hic inferebatur in omnibus, duce W. delevimus. SOLAN.

ead. l. 10. Ἄν με ἀρέσειεν) Modo dixerat, ἂν σοι ἀρέσκει, iam vero accusandi casum adiungit eidem verbo: utrumque vero usitatum esse non monerem, nisi suspicatus essem, Solanum nostrum dubitare de hoc casu. Dativus tamen vulgo notior. Accusativ. vid. ap. Aristoph. Plut. 353. Adde eund. Ran. 103, Σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει. Plura Spanh. ad Plut. l. c. affert, ut Vesp. 769, Acharn. 188, Eurip. Orest. 210, Thucyd. I, c. 128 &c. tamen leviter aberravit in proferendis Thucydidis verbis, scribens, οὐτι σε τούτων ἀρέσκει; cum ap. Thucydid. legatur, εἰ οὖν τι σε τούτων ἀρέσκει. Confer ibi Scholiast. qui Atticismum esse ait, accusativum pro dativo. REITZ.

ibid. Μοι ἀρέσ.) Sic edi ex coniectura curavimus, quamvis in omnibus edd. & ipso M. scriptum sit με. Vid. Eur. pag. 195

B. 198 A. SOLAN. Quia scilicet paulo ante praecessit οὐδ' ἐν σοὶ ἀρέσκει, ideo & hic ἀρέσειεν cum dativo constructum voluit Solanus; sed hoc non satis est causae pristinam eamque constantem lectionem mutandi ex mera coniectura: vix autem mihi persuadeo, eum ignorasse, hoc verbum etiam frequenter accusativum personae, aequae ac rei, adsciscere, id quod satis multis iam probavit Stephanus in Thef. Adde nos nota proxima. REITZ.

Pag. 28. l. 3. Ἀμείνον) Repone, ἀμείνων ἢ χείρων. BROD.

ead. l. 10. Ἄν εἶδης) Εἶδεις Guyet. Sed vid. quae supra notamus ad c. 8 huius Dial. REITZ. Ἰδοίς Mfl. Regg. 2954 & 3011.

Pag. 29. l. 14. Κλαυθυριζομένων) M. P. & A. In aliis mendose κλαθυριζομένων. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀποσεισάμενον) Anglic. ἀποσεισάμενος, mend. BOURD.

Pag. 30. l. 1. Ἀπορρίψαντα) Cum finxisset Hermotimus, Virtutem esse beatissimam civitatem, inque eam rogasset num aequum esset, ut omnes contenderent, & cives ibi fieri gestirent, Maxime vero, respondet Lucianus, eo adspirandum est, reliqua autem omnia negligenda; neque multum curare oportet retinentem patriam; neque liberis vel parentibus, si cui sint, revocantibus evulstantibusque, flecti & verti; sed & eos maxime ad eandem viam hortari: sin autem nolint, vel nequeant, amoveniem illos (sive amoris illis) recte ad undique beatam illam urbem contendere; quin & ipsum abiicientem pallium (sive ipso abiecto pallio) si eo apprehenso detinerent, illuc festinare. Hic quidem auctoris sensus est: sed in Graecis aliquid est, ad quod offendas. Καὶ αὐτὸ ἀπορρίψαντας τὸ ἱμάτιον, εἰ τούτου ἐπειλημμένοι κατερύκοιεν, ἐσσύμενον ἐκείσε &c. Si sequentium iuxta & praecedentium habeatur ratio, vel puero pateat legendum ἀπορρίψαντας. IENS. Omnes libri impressi, & ipse M. ἀπορρίψαντας, mendose. Displicet etiam duplex illud ἐκείσε. SOLAN.

ibid. Εἰ τούτου ἐπειλημμένοι κατερύκοιεν, ἐσσύμενον ἐκείσε) Sic Benedictus & Bourdelotius. Basileenses εἰ τούτου κατειλημμένοι, κατερύκοιεν ἐσσύμενον ἐκείσε. Pater notat sumtum ex Ὀδυσσ. ὁ ἐσσύμενος κατερύκει, & Obsolete versio est facta. GRON. Hom. Il. Z, 518. Π, 9. Odyss. O. Homericum esse, recte monuit Vorst. nos locum, qui ei haec scribenti non succurrebat, addidimus. SOLAN.

ead. l. 2. Ἀποκλείση) Ut in Dial. Meret. BOURD.

ead. l. 3. Καὶ γυμνὸν) Καὶ deest in Mf. & Angl. Cod. BOURD.

ead. l. 7. Φρατρίας) Curiae. Φρατρία δὲ ἐστὶ τὸ τρίτον μέρος

της φυλης. VORST. Plerique libri & ipse M. prave hic φατρίας habent, omissa litera ρ. In Scholiis, B. 2. & S. recte scribitur. Vide supra Τιμ. c. 25, & infra Έκκλ. c. 4, ubi iterum peccant libri plerique. SOLAN.

ead. l. 11. Πρὸς ταῖς πύλαις) Conf. cap. 1 med. de Merced. cond. bis. SOLAN.

ead. l. 12. Ὡς εὔγε) Ex Cod. W. pro εἶγε vulgato. SOLAN. Εἶ γε μέμνημαι) Εἶγε quaedam edd. coniunctim; sed hoc eodem redit. Ὡς εὔγε Flor. ed. habere, recte notaverat Solanus; sed non satis distincte notaverat, quid in W. legeretur; verum εὔγε supra εἶγε collocaverat. In nota tamen ecce declararat, quid voluerit: sed si iam in isto Cod. εὔγε legitur, non tamen illico sic ederem, sed εὔγε saltem scriberem; tumque illam lectionem ego sane non spernerem, cum ex seqq. pateat, Lucianum non dubitanter loqui, (quod per εἶγε tamen fieret) sed ea, quae probe meminerit, narrare. REITZ.

Pag. 31. l. 7. Καὶ τὸ ἀλιπαρὲς) Αὐχμηρόν. Suid. Guyet. Sed quia aliam iam lectionem habemus, hac interpretatione nihil opus est. REITZ.

ibid. λιπαρὲς) Dicit Lucianus, si quis in illam beatorum civitatem velit adscisci, ei sufficere σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνον, καὶ τὸ ἀλιπαρὲς, καὶ τὸ μὴ ἐνδούναι. Vertitur: intelligentia polleat, cupiditate rerum honestarum teneatur, laborem & macritatem non detreseat, non det tergum. Primo macritas barbarum est: Latini dixissent macies, seu macritudo. Dein licet Latinum esset, quid hic macies facit ad ius civitatis consequendum? Ms. pro ἀλιπαρὲς scribit λιπαρὲς, & sic sine controversia scripsit Lucianus. λιπαρὲς est assiduitas, familiaris Luciani vox, quam cum τῶ πόνῳ non semel iunxit. Vertendum autem, sufficit ingenium, cupiditas rerum honestarum, labor, assiduitas, non tergum dare, sc. ad civitatem consequendam, hoc est, non viam, cui te dederis, deserere. GRAEV. Graevio assentiens mutavi. P. etiam λιπαρὲς, & in M. quod primo fuerat α, erasum est. SOLAN. Cum λιπαρὲς sit curata bene pelle nitidus, laurus & unctus homo; videtur non male huc convenire, ut τὸ ἀλιπαρὲς ea sit virtus, quae non modo aequo animo illis rebus careat, sed etiam, ubi copia sit, eas contemnat, sicca virtus & sobria, austera magis, tetrica ac dura, quam delicata, mollis, atque commoditatis studiosa &c. Verum facilis longe est τὸ λιπαρὲς, a Graevio prolatum, i. e. assiduitas, constantia. GESN.

ibid. Ἐνδούναι μηδὲ μαλακισθῆναι) Ἐνδιδύναι retroceden-

tium est in proelio; vid. interpret. ad Aristoph. Plut. 488, — *μαλακὸν δ' ἐνδύσσετε μὴ δέν*. Quod olim male verterant, *nihil admiscete iocosum*. Noster supra Apol. pro Merc. cond. c. 4, *ἐνδιδόντων φρυγείν*, & saepe alibi: vid. Ienf. ad Dial. Toxar. ubi quoque male intellectum fuerat hoc verbum. Propria significatio est ap. Hippocr. Sect. 2, aph. 28, ubi *ἐνδιδόναι* dicitur τὸ σῶμα pro *emaciari*, vel ut nos, *inslaan*, i. e. quando expansa retro cedunt, cui oppositum *ἐπιδιδόναι*, augeri, crescere, ib. aph. 31 & 32, quod Lucian. de vento quoque usurpat. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπιδείξεται) Non immerito edd. lectionem hic contulit Solanus, quia insolitum videbatur diversos modos coniunctione καὶ coniungi, nimirum *ἐπιδείξεται καὶ διεξέλδοι*. Sed quia ἂν utrique modo iungi potest, licebit construngere ἂν *ἐπιδείξεται* & ἂν *διεξέλδοι*, ante optativum similiter ἂν intelligendo. Plura similia deinde occurrent. Sic infra cap. 57 pro *καταθύοις καὶ θυσιάζῃ* Guyet. legi iubet *καταθύοις καὶ θυσιάζῃ*, quod non improbarem, nisi *καταθύοις* iam ex Mf. restitutum. Interim alibi forsitan dabitur occasio pluribus ostendendi, non repugnare linguae Graecae genio, optativum & subiunct. interveniente καὶ coniungere. REITZ.

ibid. Διεξέλθοι) Sic legendum pro *διεξέλδοι* Guyet. monuerat; verum ego optativum iam in edd. inveni. Salmuriens. autem ambigue *διεξέλθοι*, i. e. male quidem expressa syllaba posteriore, ex cuius tamen vestigiis pateat, eam *διεξέλθοι* dare voluisse: & hanc iam veram lect. credo. REITZ. Faventibus Mss. Regg. 2954 & 3011 reposuimus *διεξέλθοι*.

ead. l. 10. Πολίτην ὄντα) Angl. εἶναι. BOURD.

ead. l. 11. Ὅστις ἂν ᾖ) Quicumque fuerit. BROD.

Pag. 32. l. 4. Αὐτὸς ἦεν ἐς αὐτ.) *Ad eum profectus essem*. BROD.

ead. l. 6. Καὶ Ἡσιόδες) Μακρὸς δὲ καὶ ὀρθὸς οἶμος ἐπ' αὐτήν. BROD. Vid. Hesiod. Ἔργ. 288. SOLAN.

ead. l. 11. Σοι μὲν ἐπὶ) Mend. BOURD.

Pag. 33. l. 1. Ἐπὶ τὰς ἄρκτους) Ne quis credat melius legi ἐπὶ τῆς ἄρκτου, quia una tantum septemtrionis est plaga, meminere Graecos potissimum hic plurali num. uti, quia duae sunt ἄρκτοι, ursa maior, & minor, quamvis & singulari Strabo saepe utatur, pro septemtrione, ut L. I, p. 109, (al. 61) ἐξ ἡμερῶν πλοῦν ἀπέχει πρὸς ἄρκτον, & alibi. Plurali autem Dionys. Al. Perieg. de situ Orbis. v. 130, Φράζο δ' ἐκ κείνου τετραμμένος αὐθὶς ἐπ' ἄρκτους. Et sic alii passim, quod in vulgus notum pluribus non probro. REITZ.

ead. l. 2. Ἐνυδρος) P. L. ed. I. & B. 2. ἔνυδρος, & sic olim

fuerat in M. Sed vulgata placet. Vid. Hist. α', cap. 28, Rhet. c. 7, & Herod. IV, 105. Usurpat tamen etiam ἐνυδρος in Εὐχ. cap. 20. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐναντιώματα) Variæ viæ ad beatissimam illam civitatem ducentes, dicuntur ἐς τὰ ἐναντιώματα τελευτῶσαι. Sic quidem omnes, quas vidi, editiones. Lege tandem aliquando ἐναντιώματα. IENS. Nescio, quare vir doctus hic pro ἐναντιώματα emendet ἐναντιώματα, cum vox sit proba, idemque valeat, quod ἐναντία. Pollux Onom. L. V, c. 29, ἐναντία & ἐναντιώματα ut synonyma ponit. L. BOS.

ead. l. 9. Ἐκαστος) In his verbis itidem non nihil vitii inest. Ait Lucianus: Ἐφ' ἣν γὰρ ἀνέλθω αὐτῶν (ὁδῶν) ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραπῶς ἕκαστος ἐφεστὼς, ἐν τῇ εἰσόδῳ μάλα τις ἀξιόπιστος ὁρᾷ τε τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει κατὰ τὴν αὐτοῦ ἀπέναι, λέγων ἕκαστος αὐτῶν μόνος τὴν εὐθεΐαν εἰδέναι. Si quid video, Lucianus scripsit ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραπῶς ἕκαστος ἐφεστὼς paulo post inverso spiritu αὐτοῦ scribendum. Locum itaque integrum sic reddo: *Ad quamcunque enim earum* (viarum scilicet, quæ diversæ pro diversitate philosophorum, omnes tamen ad beatam illam civitatem, Virtutem, ducere dicebantur) *venerim, homo in initio cuiusque semitæ stans, in ipso ingressu, quidam nimirum fide admodum dignus, & manum porrigit, & suam ut insistam hortatur, quisque eorum se solum rectam viam scire prædicans.* IENS. Recte Ienius vitiosam lectionem detexit; sed quia æque liceret divinare ἐκαστοτε legendum, quam ἐκάστῃς, nulla quippe ed. aut Mf. aliquid variationis ostendente, vitium in textu relinquo, cuique pro arbitrio corrigendum; cum liquido statuere nequeam, quid auctor ipse dederit. REITZ.

ead. l. 13. Δυναμένους) Sic M. ed. I. & aliae quaedam recte. B. 2. & P. δυναμένους. SOLAN.

ead. l. 15. Αὐτοῦ) Dedi pro αὐτοῦ, quod in edd. erat: nam reciprocum est. Paulo autem supra parum refert, scribasne αὐτοῦ cum vulgata, an αὐτοῦ, quia ad ἀπέναι referri potest; immo si refertur, αὐτοῦ servandum est. REITZ.

ead. l. 16. Παρ' αὐτῷ) In W. P. & L. αὐτόν. Sed præstat vulgata. SOLAN.

ibid. Τόινυν — πλῆθος) Inter has voces antea legebatur τὸ, quod non agnoscit M. neque admissum est in B. 2. SOLAN. Non assentior Solano artic. τὸ delendum, quia iam præcessit τὸ. Sed vel ideo omnino retinendum, & ab ignorantibus quibusdam librariis dedita opera omissum credo; nam repetitio

illa articuli non est inusitata, ad numerum oratorium complendum, qui & hic longe est suavior, si addatur articulus; quam si dematur. Immo & emphasin habet; & Lucianus alibi non semel sic repetit. Vid. nos supra ad c. 5 Hermotimi; quod miror fugisse nostrum, qui hunc auctorem, tamen tam crebro pervolvit. Nam Dialogo primo, f. Somn. c. 15, τῆς δὲ τῆς δικαιοσύνης, probat ipse, & eleganter sic saepe poni, fatetur. Addo Theodoret. Dial. I, cap. 11 pr. Εἴτε ἰουδαῖοι τὴν δὲ τὴν πρόρρησιν νενοήκασιν. Aristoph. Plut. 524, Περὶ τῆς ψυχῆς τῆς αὐτοῦ (etsi hoc posterius paulo aliter se habeat, cum alter ille articulus aliud nomen habeat iunctum, cuiusmodi repetitionem nimis esse frequentem ac pueris notam dicit lector, qualis est illa in S. Oratione Dom. τὸν αὐτὸν ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον, vel haec Hippocratis S. I. aphor. 16, καὶ τοῖσιν ἄλλοις, τοῖσιν οὕτως εἰδισμένοισι διαιτᾶσθαι.) Quid igitur dicas de loco isto Galeni ad Hippocr. art. quem Foesius adducit ex sua Galeni edit. p. 624, 34, καὶ οἱ τόνοι ἀπὸ τῶν ἐπικαιροτάτων τῶν ἐν τῷ σώματι, anne ibi ex proxime praegressa syllaba male repetitum credas? Ego non. Sed addo rursus Herodian. L. 2, 2, 16, ὁ δὲ ἦμος ὁ Ῥωμαίων. Eiusdem, & alius generis pleonasmos articuli & pronominum vid. in nott. Iensii, Solani, & Hemsterhusii ad Dial. Marin. III, (p. huius edit. 355 sq. Vol. II.) REITZ.

Pag. 34. l. 5. Ἀπολύσω τῆς ἀπορίας) Ut in Nigr. & Hercul. Gall. & passim. BOURD.

ead. l. 8. Ἡ τίνι τῶν ἡγεμόνων) Brod. Miscell. IX, c. 16, in suo exemplari legens καὶ τί τῶν ἡγεμόνων, restitui volebat τίσι, non immerito: sed cum iam τινι inveniam in edd. nihil opus est coniectura τίσι. REITZ.

ead. l. 16. Οὕτω) Parvi refert, quam scripturam hic eligas, οὕτω, an οὕτως: nam si ad sequentem vocalem personae Ἑρμῆ. respicias, οὕτως rectius erit; si vero dicas personarum nomina non pertinere ad filum orationis, sed ad sequens πῶς in legendo transitum fieri, οὕτω potius locum habebit, quia tum consonans statim post οὕτω sequitur. REITZ.

Pag. 35. l. 8. Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν &c.) Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἢ ἐχρῆν, ἐν ἣ ἐπιθυμοῦμεν ἐγώ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι. Ἡ δὲ εἰς Κόρινθον, εἰσελθὲν ὁ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος, οἶεται Κόρινθοι ἐωρακέναι. ἀδελφον ἐμοῦ γ' οὐκ ἔτι. οὐ γὰρ πάντως &c. Locum totum adscripsi, quia librariorum culpa distortissimus est, verbis ultro citroque pessime traiectis. In seriem vero suam redigi & re corrigi sic potest: Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἢ ἐχρῆν, ἐν ἣ ἐπιθυ-

μουµεν ἐγὼ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι, ἄδῃλον. Ἡδέως εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν ἔχω, ὃ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος οἰεται Κόρινθον περαλέειν, ἄδῃλον ἔμοι γ' οὖν ἐστὶ. οὐ γὰρ πάντως. MARCIL.

ead. l. 10. "Ἡ δέον) In omnibus ante *Salm.* ἡδέως legebatur, corrupte. L. *ισως* — ὡς εἰδὼν, ex quo nihil boni elicias. Benedictus ex coniectura, ut videtur, ὡς δέον, quod ad verum proprius accedit. Haud dubie scribendum ἡ δέον, quod & ad scripturam codicum proxime accedit, & rei accommodatissimum est; uti ex textu & versione nostra satis patebit. (Hanc emendationem inter insigniores in Specimine, quod anno 1708 a me Cantabrigiae editum est, locum suum tueri volui.) SOLAN. Interpretatus sum, ac si legeretur pro illo ἡδέως, quod ab Aldo inde obsedit libros, tenui mutatione, ἡ δέον κ. τ. λ. Similissima constructione mox utitur de Homericō sagittario. Ceterum Corinthum hic nominavit procul dubio, ut simul nos admoneret illius οὐ πάντως ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἐσθ' ὃ πλοῦς, vel, non cuivis homini contingit adire Corinthum. GESN. "Ἡ δέον dare ex vestigiis veteris scripturae, & monente Solano, non dubitavi, qui in marg. *Iuni.* notat, δέον similiter poni supra hoc Dial. c. 10 f. item c. 28 f. nec non c. 73 f. Quin potius vid. de Merc. cond. c. 11, & 31 med. ubi καὶ πολλὰ κῆς καταλείσθαι δέον, οὐδ' ἐ τοῦτο συγχεχῶρηται. REITZ.

Pag. 36. l. 9. Ἐνθα ἂν οἱ πόδες φέρωσιν) Erasmi. in proverb. quocunque pedes ferunt. BROD.

Pag. 37. l. 1. Δεῖν) Recipiendam credes scripturam Cod. P. ac legendum οὐκ οἶμαι, δεῖ, si conferas mox c. 36 f. ubi μάλιστα, οἶμαι, δεῖ sine variatione legitur; si vero minus hanc orationem amas, vulgatam praeferes. REITZ.

ibid. Παραβόλως ἀναρρίπτειν) Fieri quidem posse ait Lucianus, ut quis optimo philosophiae generi operam dare cupiens, nulloque de eligendo optimo examine habito, forte in optimum incidat, ἡµᾶς δέ γε, inquit, περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτειν, οὐδ' ἐς στενὴν κομιδὴν καταλείβειν τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ῥιπῆς, ὡς ἡ παροιμία φησὶν, τὸν Αἰγυπῖον, ἢ τὸν Ἴνιον διαπλεῦσαι θέλοντας. Vertit Benedictus, Nec equidem par esse puto, ut de rebus adeo magnis spem temere abiiciamus, aut in angustum coactam concludamus, virgultea scapha, quod aiunt, Aegaeum aut Ionium mare transmittere volentes. Sed profecto, cum Lucianus dicit, ἡµᾶς δέ γε περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτειν, non id vult, quod finxit interpreter, nec equidem par esse puto, ut de rebus adeo magnis spem temere abiiciamus, verum longe aliud quid. Nimirum disputa-

verat in antecedentibus de tot diversis philosophorum sectis; qui tamen singuli se iactarent veros esse ad ipsam Virtutem (sive summum bonum) ἰδρυοῦς. At fieri non posse contendit Noster, ut omnes, singuli diversam ab aliis insistentes viam, ad petitum terminum ducant: quare in summo versetur is errandi & nunquam ad optatum finem perveniendi discrimine, qui ut quaeque se prima ipsi obtulerit, illi se sectae tradat; nam unam tantum veram esse posse viam. Atque adeo nos quidem, pergit, oportere arbitror in rebus tanti momenti non ita temere aleam iacere, & rem fortunae permittere, (ut praecessit) neque spem nostram in angustiam quandam (quae facile scilicet nos possit fallere & perdere) redigere, virgultea scapha Aegaeum Ioniumve mare transmittere volentes. Ἀναρίπτειν hoc in loco per ellipsin τοῦ κύβου, est aleam iacere. Integram locutionem habes in Harmonide c. 3 med. ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρίπτωμεν τὸν κύβον, & in Pro Imag. c. 16, Τολμήσω ἀναρίπτειν τὸν κύβον. De ἀναρίπτειν per ellipsin τοῦ κύβου, vide plura apud If. Casaubonum ad Suetonii Iulium cap. 32. IENS.

ead. l. 2. Ἐπὶ ῥίπτῳ) Erasim. in prov. Aegaeum scaphula transmittere BROAD. Paroemiogr. Hoc autem proverbium εἰρηται ἐπὶ τῶν πάντων ἀπώρων καὶ Θεοῦ μόνου εἰς λύσιν ἐπιτρεπομένου. BOURD. Crate viminea. GUYET. Θεοῦ θέλοντος, καὶ ἐπὶ ῥίπτῳ πλοῖς, inquit poeta ἀδελφος. Similiter Aristoph. in Pace, Κέρδους ἕκατι, καὶ ἐπὶ ῥίπτῳ πλοῖς. MENAG. Meminit huius proverbii Aristoph. in Εἰρήνῃ, quem vide, & eius Schol. VORST. Plut. 720, Θεοῦ θέλοντος καὶ ἐπὶ ῥίπτῳ πλοῖς, ait Solanus. Et quia Vorstius modo Aristophanis mentionem fecit, crederes Plutarchum Aristophanis indicari; sed Plutarchum innuit, qui id ut Pindari, sed addubitans tamen, adducit. Illa autem scribendi ratio molesta est, & quoties Herod. scribit noster, haereas, num Herodotus an Herodianus intelligendus. Vel Arist. sitne Aristoteles; Aristides, an Aristophanes. Aristoph. vero Εἰρην. v. 698 idem prov. habet, sed de avaro usurpat. Inter Menandri sentent. rectius videtur relatum ab Hemsterhusio No. 22, p. 161 textus Graeci. REITZ.

ead. l. 3. Ἰόνιον) Recte vulgata, nam sic scribitur, secunda brevi; vid. Strab. L. 2, p. 185, (al. 123, 124.) bis, & non femel alibi. Dion. Alex. de Sit. Orb. 94, Ἦν τε καὶ Ἰόνιον περιναίεται ἡνδράξαντο. Et si Ἰώνων natio secunda producta exaratur. Vid. eund. Strab. L. VIII, p. 588, (al. 383.) & seqq. plus decies, ut auctorit. poéticas in re notissima omittam. Effertur autem masc. gen. ὁ Ἰόνιος, quia κόλπος intelligitur. REITZ.

ead. l. 6. Ἐνδὲς ὄντος ἐν μυρίαῖς) Hoc fert casus saepe, ut qui verbi causa ad orbem clavis multis confixum collineet, unum quemcunque clavum de tam multis feriat, eiiciatque: at unum aliquem & certum v. g. qui in ipso centro, aut in summa apsis de sit fixus, excutere, artis est, aut casus rarissimi. GESN.

ead. l. 7. Ὀμηρικῶ τοξότη) Hom. ad finem Iliad. Ψ. BROD. Hom. II. Ψ, 865. SOLAN.

ibid. Ὁς δέον) Similem casum expressit etiam Virg. Aen. V. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐτέμεν) Non opus est lectione Cod. W. ἐνέτεμεν. Sed si quid mutatione indigeret locus, ἀπέτεμεν, vel ἀπέτα-
μεν ex ipso potius Hom. reponendum, qui ait l. c. Ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μήρινθον τάμε πικρὸς δίστος. Verum nulla mutandi neces-
sitas: nam alioqui etiam μὲν ingerendum, quod in Homero quoque praecedat, & ad δὲ refertur. Sed & hoc saepe omittitur; vid. supr. de Merc. cond. c. 4. Plura addere temporis angustia prohibet. REITZ.

ead. l. 9. Τῶν πολλῶν) Unum e multis, quae ferire destinamus. BROD. Ἀν τῶν πολλῶν τι; GUYET.

ead. l. 12. Ἀγούσης) Intellige τῆς ὁδοῦ. BROD.

ead. l. 16. Τῇ πλεούσῃ) Quid hoc sit, nescire me fateor. For-
san πνεούσῃ. Sed neque sic satis, unde habeat, assequor. SO-
LAN. Interpretatus sum non τῇ πλεούσῃ scil. νηὶ, navi eunti,
quod insolens mihi videbatur, sed quasi legeretur tenuissima
mutatione πνεούσῃ, spiranti, nimirum αὐρὰ αὐραe. Vela venis
dare, navem austro permittere, solemnna sunt, & sexcenties tali
in re usurpata. GESN. Omnino assentior Iac. Elsnero, ad Act.
Apost. XXVII, 15, p. m. 483, monenti πνεούσῃ legendum, in-
tellecto αὐρὰ, veluti eod. cap. v. 40, ἐπάραντες τὸν ἀρτέμονα
τῇ πνεούσῃ. Quod pluribus assertum vid. ibidem. Etsi enim
πλεούσῃ, intellecto νηὶ, aliquem sensum habere videtur, alte-
rum tamen longe melius: nam si ad λυσάμενος, quocum con-
nectendus est sensus, respicias, videbis rectius procedere, si
vento te credere dicaris, postquam iam soluta sit navis, quam
navi, cui te commississe dici potius deberes ante, quam solve-
retur. REITZ.

ibid. Τὰ ἀπόγεια λυσάμενος) Qui iam oras resolverit. BROD.

in Schol. l. 2. Πλέοι) Πλέοις editum fuerat; sed πλέοι in V. &
M. legi notaverat Solanus: itaque illi quidem obsecundavi,
etsi πλέοις verum credam; nam & sic edidit Hemst. in fragm.
Menandr. & secunda persona proverbii propria. REITZ.

Pug. 38. l. 8. Παραπολύ) Brodaeus inveniens παιπόλο, mo-

nuerat legendum, ὃ Λυκίῃ, παρά πολυ. Sed sic iam, ut ille emendat, invenio ubique, excepto accentu, qui melius erat in vulgatis: ita ut nesciam, unde tot vitiosas lectiones haberet. REITZ.

Pag. 39. l. 3. Τὸ τοιοῦτον) Recte; vid. quae supra dixi ad Dial. pro Lapf. c. 17, & Vit. auct. 15. Immo sic ubique Noster, ut fere credam, quoties uno alteroque loco τοιοῦτο invenias, in τοιοῦτον mutandum; semper enim una alterave prisca editio sic habet: sed quia & alterum probum, leve fuerit, si forte hic illic a nobis neglectum sit. REITZ.

Pag. 40. l. 1. Ἐξαρκέσει) Quo Lucianus convincat Hermotimum, sedulum esse omnium sectarum instituendum examen ante, quam quis se huic illive committat; nec ullius sequendam esse auctoritatem; hoc utitur argumento: Quid si ego ignarus, quis ex omnibus philosophis veram teneat viam, vos sequer, tibi, homini amico, at ea tantum, quae sunt Stoicorum, scienti, unamque hanc viam calcanti, credens; deinde Deus aliquis ab inferis existere faceret Platonem, Pythagoram, Aristotelem, alios; illi vero circumstantes me rogarent, & profecto in ius rapientes me, singuli contumeliae accusarent, dicentes, Luciane, bone vir, qua remotus, vel cui tandem fide habita, Chrysippum, & Zenonem, homines nuperrime natos, praetulisti nobis multo maioribus, neque nobiscum collocutus, & ne tactis quidem illis, quae nos censemus? Talia si dicerent, quid tandem responderem illis? Num sufficeret, si dicerem, me obsecutum Hermotimo, homini amico? Atqui opinor dicerent, Nobis, o Luciane, ignotus est Hermotimus ille &c. Totum locum proposui, ut ex ipsius orationis filo pateret, ultima in Graecis vitiose legi (εἰ ταῦτα λέγουσιν, τί ἂν ἀποκρινάμην αὐτοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἶπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπέσδην φίλῳ ἀνδρί;) & reponendum ἢ ἐξαρκέσειέ μοι. Loquendi haec ratio Nostro est frequentatissima. In eodem hoc Hermotimo c. 64, Οὐδένδς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν, nullius hominis vita sufficeret. In Harmonide cap. 3, ὃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἂν, qui unus esset instar omnium. Et alibi similiter plus millies. Sic apud Aelianum XI Ποικιλ. IX, ubi Epaminondas ad armigerum, bonis captivi alicuius ditatum, ait, ἐμοὶ μὲν ἀπόδος τὴν ἀσπίδα· σεαυτῷ δὲ πρὶν καπηλεῖον ἐν ᾧ καταζήσεις· non dubium mihi est, quin legendum sit καταζήσεις. IENS.

ead. l. 11. Ὡς ῥᾶον) Ὡς ῥᾶον inveniens I. Brodaeus, ὥς ῥαοῦ corrigere iubet, Misc. IX, cap. 16. Sed non dubito, quin ὥς ῥᾶον voluerit, ac per typoshetarum incuriam ῥαοῦ inde fa-

sum sit; verum & ego non aliter, quam edi curavi, usquam inveni. REITZ.

Pag. 41. l. 2. Διισχυρίζοτο) Benedictus vertit, *affirmaret*: Obsopoeus accuratius, *pertinaciter affirmaret*. Elsinerus ad Evang. Luc. XXII, 59, vulgatum reprehendit, qui *affirmabat* reddiderit, & Bezam rectius *asseverabat* dedisse, ac testimoniorum fatis affert, unde huius verbi vis pateat. REITZ.

ead. l. 4. Ἡ εἶποι τις) Qui bene totam orationis seriem consideraverit, illum animadversurum puto, requiri ad sententiam implendam, conditionalem particulam εἰ, quam interpretando certe expressam nemo indignabitur; etsi forte, dum liber aliquis succurrat, contexto ipsi eam sine nota inferi modestiores nolint. Concurfus ille & hiatus, ἢ εἰ εἶποι, fecit, ut interiectum εἰ tanto facilius elideretur. GESN.

ead. l. 10. Δικαιοτάτα γὰρ ἐκπλήξαι) Δικαιοτάτα γὰρ ἐπιπλήξαι. MARCIL. Recte Marcilius coniecit Δικαιοτάτα γὰρ ἐπιπλήξαι δοκεῖ μοι, legendum esse pro ἐκπλήξαι, Mf. hanc coniecturam stabiliente, & vertendum *iussissime videtur illum increpasse*, non ut vulgo, *consternasse*. GRAEV. Secutus sum Mf. Gr. W. & P. Impressi mendose ἐκπλ. SOLAN. Idem verbum pro vulgato ἐκπλήξαι reposui supra c. 20. REITZ.

ead. l. 16. Ἀνάλογον τοίνυν κείσθω τις ἡμῖν) Ineptissime Obsopoeus, *Nempe vir ille probabili inductione inferet distictus*. Ergo absurde propositus est nobis quispiam; quasi vocem ἀνάλογον ad superiora ligari voluerit; ne dicam illud absurde non apparere in Graecis, aut sic quoque pessime Graecam vocem reddidisse. Melius Benedictus: *Addet nimirum ille & sic dicet, Eadem igitur ratione nobis proponatur aliquis*. Pater ad haec Graeca adscripsit recte, *vicissim nobis proponatur*. GRON. Ἀνάλογον) Analogiam, sive proportionem Geometricam, cogita, ut se habet α Aethiops ille domo nunquam egressus ad β iudicium ferendum de colore exterarum gentium; sic se habet γ Hermotimus ignarus reliquarum sectarum ad δ arbitrium de factis. Ista annotare suppuderet, nisi vel virorum doctorum circa hunc locum conatus ostenderent, negligi saepe eruditum illum geometrarum pulverem; & orbem discendi antiquum truncari etiam seculo nostro, subinde observarem. GESN.

Pag. 42. l. 5. Πολλοῖς) Pro πολλοῖς nimis mallet ἄλλοις, & ita trans tuli. Qui novit, quomodo in MSS. seculi IX & X distrahatur interdum α litera, non improbabilem coniecturam habebit. Cui non placet aliquid mutari, ille in interpretatione nostra facite aliis substituet multos. GESN.

ead. l. 8. Οὐδὲ πώποτε) Conf. infr. Συγγρ. c. 29 pr. SOLAN. *ibid.* Τί βούλει ἀποκρ. αὐτῶ; τὸ ἀλ.) Excidit notatio personae Ἑρμοτίμου, scilicet fuisse, αὐτῶ; Ἑρμότ. τὸ ἀληθέστατον. MARCIL.

ead. l. 10. EPM. τὸ ἀληθ.) W. recte, uti ex punctis colligere est: aliter enim non solet ille Codex. In reliquis Luciano absurde tribuuntur. SOLAN. Non ipsam hic Hermotimi personam apposuit Lucianus, quod aliquamdiu putabam: sed ipse Lycinus, quid responderi possit pro Hermotimo occupat. Hermotimus ipse stupet hic, & post longum demum Lycini sermonem satis breviter, nec minus male responderet. GESN. Recte quidem Hermotimi personam inferi voluit Solanus; sed in marg. l. notaverat, id factum ex punctis, quae in Cod. W. i. e. Wittiano, exstare ad designandas personas solent. In marg. Hag. vero scripsit, se id ex Cod. M. habere. REITZ.

ead. l. 15. Προσδεῖς αὐτός. ἢ νομίζεις) Excidit notatio personae Λυκίνου. Προσδεῖς αὐτός. ΛΥΚ. ἢ νομίζεις. MARCIL. Leg. προβεῖς. VORST.

ead. l. 16. ΛΥΚ. ἢ) Novam hanc personam, quamvis repugnent Codices, postulat sententia. Nisi forsitan malis incipere eius partes a καὶ ἀνατρέπει γὰρ ac tum quidem προσδεῖς stare aliquatenus potest. Muravi etiam ἢ in ἢ. SOLAN.

Pag. 43. l. 4. Ἡμέτερά) Parisina quidem edit. habebat ὑμέτερά aequae ac H. aliaeque duae; sed sphalma tantum typographicum esse, ex versione pater, quae nostratia exhibebat. REITZ.

ead. l. 6. λακτίζοντα εἰς τὸν αἶρα) Sic in Epist. I ad Corinth. IX, 27, ὡς οὐκ αἶρα δέρον. Ad quem plura L. Bos p. 137—38; quem consulendum etiam monuerat T. Hemst. in marg. ed. Graev. REITZ.

ead. l. 7. Ὡς τὸν ἀνταγωνιστὴν) Deerat ὥς in reliquis, sola l. habet. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀνταιρομένου) Ἀνταιρουμένους pro ἀνταιρομένους eod. hoc sensu legitur ap. Thucydid. III, 32. Sed Dukerus in notis (ad quem me rursus remisit T. Hemst.) multis exemplis probat, non ἀνταιρούμενος, sed ἀνταιρόμενος hic Graece dici; quod certum est; nam est ab αἶρω & αἶρομαι tollo, non ab αἰρέω eligo. Cum vero & in nonnullis scriptis, plurimisque editis Thucydidis recte legi ἀνταιρομένους affirmer, haud scio an nimis religiosus fuerit, quod tamen in contextum recipere non sit ausus. REITZ.

ead. l. 13. Ἀπαγορεύση) Quod digito erecto significabant. SOLAN.

ead. l. 17. Τὸ τοιοῦτον) Constantem editionum lectionem esse, Solanus annotarat, nec quidquam variationis in Codicibus reperit, ut opinor, aliqui addidisset. Quid igitur sibi vult illa supervacua annotatio? An speravit, se inventurum, ubi articulus ille abundans ante pronomen desit? Vix credo; nam & Noster alibi non semel ita solet, ut mox indicabo: quanto autem magis abundaret articulus in illo Aristotelis de Gen. anim. III, 6 pr. Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ. Iterum ibid. fin. Τὸν μὲν τρόπον αὐτὸν αὐτὸν ὀχεύειν. Noster supr. c. 10, ἥ τις ἡ καταστροφή. Ut alia omittam. Sed τοιοῦτον pro τοιοῦτο (scribi notandum duxit. Verum & hoc Nostro cum Atticis familiare esse, iam bis ter alibi diximus hoc Dialogo. Vid. Indicem, vel supr. c. 29; iterum fin. § 34, & pr. § 35, huius Dial. ubi itidem artic. additur. REITZ.

ibid. Οἰκοδομήμασιν) Eadem Iulian. Imperator in Epist. ἱσα τοῖς Ὀμηρικοῖς παισὶ παίζομεν, οἱ παρὰ τὰς θῖνας ὅτι ἀν ἐκ πηλοῦ πλάσωσιν, ἀφιάσιν αἰγιαλὸν κλύζουσιν. Locus autem Homeri, quem imitandum sibi proponit Iulian. est Iliad. 5. Tangit Pisid. Ὡς συλλογισμῶν εὐόλισθα κύματα, καὶ κτίσμα χαῦνον παιδικῶν ἀθυριῶν, τὰ λεπτὰ κάρρη συλλεγόντων εἰς στέρην. Habet sequens illud ἀσπίδα ὁμοβοῖνιν ex Homero. BOURD.

Pag. 45. l. 1. Παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ) Nuntia igitur nostro nomine Hermotimo. BROD.

ead. l. 8. Οὐ γὰρ ἐμ.) Hom. II. Π. BROD. Hom. II. Π, 70. SOLAN. Ms. W. praemittere ὅτι, probo Graecismo, Ienf. in Fercul. liter. p. 144 notat, & remittit ad Lectt. suas Lucian. p. 97. Sed ea nota ad Dear. iudic. § 1 pertinet cum ibi non sit inserta, alibi breviter ea utemur, et si haec satis nota. REITZ.

ead. l. 9. Ταῦτα μὲν οἱ ξύμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος) Obsopeus, haec quidem uno ore dicturi sunt omnes, singulatim autem alius alia. Omnino nimium large & vage. Benedictus, haec simul omnes, singulatim unusquisque dixerit, unde nescio, qui intellexerit. Et cur igitur non etiam ita vertit in de Saltatione, ὅταν γὰρ ἀπροχειρισάμενοι καὶ παῖσαντες ἀλλήλους καὶ παισθέντες ἐν τῷ μέρει παύσωνται. Ubi reddit mutuo, non singulatim. Sed Lucianus innuit, talia dictum iri ab omnibus omnino, ab unoquoque, si per circulum dicendi vices irent, sua vice, ut quoque de Laconicis pueris in loco citato. Id ita pronuntiat, ut de Alexandro in Pseudomanti, λαμβάνων δὲ οὐκ αὐτὸς ἐχρήτο μόνος, ἀλλὰ πολλοὺς ἤδη περὶ αὐτὸν ἔχων συνέργους, ἅπανσιν ἕνα μὲν ἕκαστῳ τὸ κατ' ἑξῆς. De Saltatione, καὶ τοῖς ἐφεστῶτας θεοὺς ἕκαστον αὐτῶν quod non satis lucide in

Latinis efferunt. Et infra, οὐ μὴν οὐδὲ τοῦτο ἀδύνατον, ἀπαν-
τας ἄλλων ἄλλους ἀριθμούς εἰπεῖν. GRON.

ead. l. 10. Ἐκ Σικελίας) Aliquod e Sicilia exemplum, ubi ali-
quando peregrinatus est. BROD.

Pag. 46. in Schol. col. 1. l. 6. Πρὸς τῆς Ἑστ.) Non nova for-
mula. Vid. Athen. L. IV, p. 166 D. SOLAN.

Pag. 48. l. 4. Εἰδὸτα οὐκ ἂν ποτε) Placet εἰδὸτα ὥς οὐκ ἂν
ποτε. BROD. Luciano, contendenti non posse optimam & veri-
ssimam sectam eligi, nisi quis omnes perlustrarit, & exami-
narit, obiecerat Hermotimus, utrum, si unus aliquis affirma-
ret bis duo efficere quatuor, opus esset, omnes alios homines
rogare, num id verum foret; an ipse per se satis posset scire,
id ita esse. Omnino, responder Lucianus, eum id per se satis
scire posse. Infert itaque Hermotimus, Τί ποτ' οὖν ἀδύνατον εἶ-
ναί σοι δοκεῖ, ἐντυγχάνοντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι
τάληθῃ, πείθεσθαι τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τῶν ἄλλων, εἰ-
δὸτα οὐκ ἂν ποτε τὰ τέτταρα πέντε γένοιτο, οὐδ' ἂν μυρίοι
Πλάτῳνες, ἢ Πυθαγόραιοι λέγωσιν; Omnino excidit ὅτι, legen-
dumque, εἰδὸτα ὅτ' οὐκ ἂν ποτε &c. Id namque ait Hermoti-
mus, Quid ergo? num tibi videtur fieri non posse, ut quis tantum
in Stoicos incidens, qui vera dicant, eos sequatur, neque desideret
unquam alios; ut qui noverit, nunquam quatuor fieri posse quinque,
licet vel sexcenti Platones vel Pythagorae id affirmant? ultimae
syllabae in praecedenti voce εἰδὸτα affinitas videtur erroris
in describendo dedisse causam. IENS. Iensius in vulgatis recte
vidit aliquid deesse. W. Codex, quem ipse postea contulit, ha-
bet ὥς. Ὅτι B. 2. SOLAN. Recte Iens. coniunctionem supplen-
dam censuit, quae in edd. deerat, verum cum ὥς iam in Cod.
invenerimus, non aegre feret, nos id admisisse prae ὅτι, quod
ex edit. est, ut in variantt. indicavimus. REITZ.

ead. l. 7. Οὐδ' ἐν πρὸς ἕπος) Erasmus in proverbio, Nihil ad
versum. Hoc alibi explicuimus. BROD.

ead. l. 12. Ὁ μὴ τέτταρα) Rogat Lucianus, an etiam inve-
niretur aliquis, qui diceret, bis duo facere septem vel unde-
cim, respondet Hermotimus: — μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα συμ-
βαίνειν λέγων. Quae verba interprez sine ullo sensu vertit: In-
saniret, qui quatuor non convenire diceret. Ubi sensus est: Insaniret,
qui non diceret, ea facere quatuor, vel, qui negaret, ea esse quatuor.
Ita τὸ συμβαίνειν apud Arrian. Exped. Alex. L. V, cap. 19,
τὸ, τε μέγεθος ἐθαυμαζεν ὑπὲρ πέντε πῆχας μάλιστα συμβαί-
νον, staturamque mirabatur, quae erat supra quinque admodum cu-
bitos. L. BOS.

ead. l. 16. Ἡ τέλους) Quod Stoici in virtute, Epicurei in voluptate ponunt. BROD.

Pag. 49. l. 7. Φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι ἢ Πλατωνικοὶ σφᾶς μὲν οὕτω ξυντιθέναι, ἡμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτὰ) Oblopoëus apud Basileenses & Bourdelotius: fortasse enim dicerent Epicurei aut Platonici, vestram hanc esse compositionem; nos autem quinque aut septem illa esse dicimus. Benedictus: Etenim Epicurei vel Platonici dicere possent, se quidem ita componere, nos vero quinque aut septem illa esse dicere. In qua mutatione attendit merito ad malam interpretationem voculae σφᾶς, quae non notat vos aut vestram, ut fecit Oblopoëus, sed ipsos vel se. Ceterum male peccavit, cum Basileensium ἡμᾶς mutavit, praecedente Bourdelotio in ἡμᾶς. Et porro, quid est illud vel Benedicti componere, vel Oblopoëi compositionem? Ita adscripsit pater, ipsos quidem ita computare, vos vero. Sic infra, εἰκοσι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐτίθειμεν. εἴτα Πλάτωνι τοσαῦτ' ἕτερα. εἴτα ἐξῆς τοῖς ἄλλοις. πόσα δ' οὖν ταῦτα συντιθέντα ἐν κεφαλαίῳ γένοιτ' ἂν &c. GRON.
ead. l. 8. Ὑμᾶς) Non sola P. habet ἡμᾶς. Ald. l. & Fr. eodem vitio laborant. Sed W. L. & B. 2. recte ὑμᾶς. SOLAN.

ead. l. 11. Σώματα εἶναι ἅπαντα) Omnia corporea esse Stoici dicunt. Basilides Stoicus contra receptam Stoicorum opinionem existimabat. GUYET.

ead. l. 14. Ὡς ἀναμφιλόγως ἴδιον τῶν Στωϊκῶν δίδως αὐτὸ ἔχειν) Δίδως αὐτοῖς ἔχειν. MARCIL.

Pag. 50. l. 3. Ὡρα σιωπᾶν) Confer infra Eim. c. 13. SOLAN. Punctum subscriptum sub ultima exhibent Fl. Par. & S. Reliquae ignorant (licet Iunt. punctum sub media syllaba habeat, scribens σιωπᾶν, quod tamen suspicor calamo errante additum ab Solano, qui id literae α subiicere voluit.) Non putassem operae haec inquirere, nisi meminerim Vigerium de Idiotism. p. 158 edit. Argor. an. 1708 ex Etymologo docere, infinitivos in ἂν non recipere iota subscriptum; quod cum parum observari ab editoribus videam, non pigebit ex Vigerio quaedam huc transcribere: Ἀγαπᾶν, (ait) scribendum sine i subscripto, non ἀγαπᾶν, ut in prioribus exemplaribus. A veteribus enim Graecis huiusmodi traditur regula: Τὰ εἰς ἂν ἀπαρέμφατα οὐκ ἔχει τὸ ἰ προσγεγραμμένον ὅτι τὰ εἰς ἂν λήγοντα ῥήματα οὐδέποτε ἔχει πρὸς τοῦ ἂν τὸ ἀνεκφώνητον, i. e. Infinita in ἂν exeuntia non habent iota subscriptum: quia verba in ἂν finita nunquam habent ante ἂν quidquam non prolatum. Quidquid enim in verbis praecedat, plene profertur, quod exemplis patet, ut τύπτειν, ἐτύφθην, ἐτύπην — ἐποίηον, ἐποίηον &c. Sic

Etymologus, eumque secutus Urbanus, alique Grammatici: quod etiam in correctissimis librorum exemplaribus accuratissime observatur. Προγεγραμμένον autem idem esse apud veteres Graecos, quod υπογεγραμμένον, apud recentiores, recte ait idem; nam veteres ad latus scribebant ΤΩΙ ΛόΓΩι, recentiores sic: τῷ λόγῳ. Verum edd. nonnullae veteres Luciani aliorumque auctorum ita in his fluctuant, ut nihil certi ex iis elicias; immo tam saepe addunt illud iota his infinitivis, ut, quoties non invenias, incuria magis quam studio omissum credas. Etymologus tamen id ibi omitrendum, pluribus in locis inculcat, vid. in ἀγαπᾶν, βοᾶν &c. Ita ut assensum ei praeberere cogar: sed cum in hac Luciani edit. ubique iam additum iota videam, ante quam ei manum admoverim, nescio an ab consuetudine a Hemst. aliisque in alior. auctorum edit. induta recedere fas sit. Ita enim ἀγαπᾶν passi sumus edi in de Merced. cond. Ita ἐρᾶν dedit Hemsterh. Contempl. § 13 f. Ὀρᾶν Timon. § 56 f. ἐπιπιδᾶν ibid. § 48. ἐπιγελᾶν in Prometh. § 8 fin. &c. Περιορᾶν Thucydid. I, 69. Δρᾶν idem I, 5. Τελευτᾶν Herodot. Steph. I, p. 51 f. Ὀρᾶν ibid. p. 50 pr. Δρᾶν etiam Aristoph. Kusteri Plut. 4. Γελᾶν idem Ran. 42. Et sic recentiores edd. Aeliani aliorumque auctorum omnes. Re tamen probe excussa, decrevi rectius illud punctum in his infin. omittere, quod scilicet deinde faciam. Ut enim recens Aristophanis edit. habeat iota subscriptum, vetus Basileensis id ignorat. At Flor. & B. 2. edd. Luciani id habent ubique; sed Iunt. id non habet, nec Hag. nec Ald. 1. sed ubique scribunt ἐρᾶν, διορᾶν, μελαγχολᾶν. Quod ex collatione non huius, sed multorum aliorum locorum didici, quae adscribere nihil attinet. Ubi autem Iuntina id punctum sub eiusmodi infinitivis habet, ibi manu Solani suppositum est; quod tandem etiam accurate perlustrando detexi. Observemus ergo posthaec canonem Grammaticum & sequamur editiones optimas ab viris peritis correctas, & imitemur Atticos, qui cum nunquam dixerint βοᾶειν, γελάειν, etiam iota non potuerunt subscribere. Etsi iam quis dicat, in dialecto communi γελᾶν tamen ex γελάειν contractum esse, adeoque & iota recte subscribi aequae ac in βοᾶεις βοᾶς, velitque consuetudinem sequi, per me licet; interim cum vidi in infinitivis aliam rem esse, & Etymologum recte dixisse, liceat mihi hunc sequi. Idemque placuit Bengelio, qui in utraque N. T. editione infin. in ᾶν sine iota subscripto ubique expressit. Ex monumentis vert. plura deinde. REITZ.

ead. l. 11. Ἀσκληπιῶν) Sic hic quidem libri omnes, & Ἰκxρ.

cap. 16. At Δημων. cap. 27 Ἀσκληπιδίον iidem habent. Vid. & Ἀναβ. c. 42, & utroque modo scribitur. SOLAN. Ἀσκληπιδίον Mf. Reg. 3011, & ita ubique scribendum monet cl. B. de Balu, ab Ἀσκληπιδίος.

ead. l. 14. Ὑπὸ κόλπου) Conf. infra Ἀλεξ. c. 39. SOLAN.

Pag. 51. l. 3. Γὰρ — γὰρ) Sic W. Sed forsitan pro posteriori γὰρ melius legeretur γε. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀνάθημα) De differentia inter ἀνάθημα *suspensum donarium*, & ἀνάθεμα, quod sacris Scriptoribus *devotionem* f. hominem *diris devotum* significat, cum tamen eiusdem thematicis sit utrumque, vid. Periz. contra Sanctium disputantem, ad Sanct. Minerv. L. IV, cap. 14, p. m. 762. Distinguit etiam Hesych. Sed illa distinctio non videtur antiquior aeo Christiano; & vel postea tamen ab nonnullis Ecclesiast. Scriptt. promiscue usurpata: exempla exhibet Suicerus in thesaur. Eccles. h. v. Ubi etiam ex Zonar. ad Canon. 3, p. 263: Ὡς τὰ ἀναθήματα προσαγόμενα τῷ θεῷ, χαρίζονται ἀπὸ τῶν κοινῶν καὶ ἀνθρώπων πραγμάτων οὕτω καὶ ὁ ἀνάθεμα γεγόμενος, ἐκλόπτεται καὶ ἀποδιαιρεῖται ἀπὸ τῆς τῶν πιστῶν ὁμηγύρεως, τῶν ἀνατεθειμένων καὶ ἀφωσιωμένων τῷ θεῷ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ, καὶ προσκληροῦται τῷ διαβόλῳ, καὶ ἀνατίθησιν αὐτὸς ἑαυτὸν. Quemadmodum donaria Deo oblata separantur a communibus & humanis rebus: ita etiam anathema factus excinditur & segregatur a coetu fidelium consecratorum Deo, & ab ipso Deo, atque destinatur diabolo, seque ipsum ei consecrat. Plura non addam in re nota, nisi quod apud antiquos ac profanos Scriptt. ἀνάθεμα ne quidem scriptum invenerim, sed semper ἀνάθημα. REITZ.

Pag. 53. l. 3. Ἐπὶ πάντας ἰέν) Sincera lectio ἰέναι. BROD.

ead. l. 6. Αὐτὸ) Sic M. & plerique impressi. P. & Mf. Gr. αὐτὸ minus commode. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀποδυσσομένων) Scribendum ex Mf. καὶ γὰρ αὐτὸ τὴν πολλὴν ἀπορίαν παρεχόμενον τοῦτ' ἐστίν, ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδυσσομένων ἔχει τὴν πάντως hoc magnam dubitationem affert, quod eorum, qui exuentur, unusquisque omnino aliquid habet. In editis legitur ἀποδυσσομένων, hoc est, qui exuent. GRAEV. Ἀποδυσσομένων W. etiam, & P. & L. Valeat ergo vulgatum. SOLAN.

Pag. 54. l. 7. Παρὰ) Ex W. Impr. enim corrupte περὶ. SOLAN.

ead. l. 10. Εὐανδρίδου) Idem haud dubie, qui de iis, qui Olympiis ludis vicerant, librum scripserat, quem laudat Pausanias L. II, pag. 185, 29. Sed ibi tamen Εὐαντορίδας scribitur eius nomen. SOLAN.

Pag. 55. l. 2. Φύλλα δάφνης) Sensus abruptus, interpellante Luciano; nec facile, quae verba secutura fuissent, patet. Rationem tamen comparandorum athletarum edisserere volebat, quae olim obtinuerat. SOLAN. Post δάφνης quatuor puncta in *Iunt.* fecerat (nisi fallor) Solanus, aliquid deesse indicans; nam spatium, quantum ad quatuor literas requiritur, vacuum ibi erat. Sed hoc non est certum indicium: solet enim inter personas & in hac ed. & in *Ald.* semper eiusmodi spatium relinqui. Deest quidem aliquid ad plenam orationem, sed nihil tamen addendum: nam interpellatur sermo dedita opera a persona sequente. REITZ.

ead. l. 5. Κάλπις ἀργυρά πρόκειται) Sic c. 57. In calpidem, sive capidem, sive capedinem, sive capidulam, sive capedunculam, (tot enim nominibus Romani vas illud denominant) solebant iniicere sortes luctantium, & currentium, ut patet lineis seq. unde recte in Gl. Phil. *ὑψηλὰ κληρώσις, κάλπις. ὑδρία.* nec male doctus Grammatic. Hesych. apud quem *κάλπις ἵππος βαδιστῆς καὶ εἶδος δρόμου*, tangit enim rem, quae sortes sequitur, sc. equorum agitationem. De Latinis nominibus superius allaris dico alibi, ut & de fortibus. BOURD. *Κάλπις, Sortes Olympicae.* GUYET.

ibid. Ἀργυρά) Cum *Iunt.* etiam (aeque ac reliquae) legeret *ἀργυρά*, Solanus adscripserat: an *ἀργυρά*; Recte; nec dubitarem recipere invitis edd. quae saepe peccant in accentibus. Sola autem *B. 2.* hic bene legit *ἀργυρά*, quam sequor. REITZ.

ead. l. 14. Ἀντέχει) Anglic. *ἀνέχει.* BOURD. Recte meus cum Angl. *ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα, manu elata*; ut ap. Hom. *ἀνασχῶν τὴν χεῖρα.* Male vulgo *ἀντέχει τὴν χεῖρα.* GRAEV.

ead. l. 16. Ἀλυτάρχης) *Pete Varinum.* BROD. Vid. Marm. Oxon. p. 109, & quos isthic laudat cl. vir H. Prideaux (Cod. Theod. XV, 9, Cuiac. Obs. II, 13, Gothofr. ad Cod. l. c. Phavor. & Etym.) Praeerat hic τοῖς μαστιγοφόροις, quos αλυτὰς Elei vocabant. SOLAN. *Varinum* ait Brod. id est *Phavorinum*, qui olim *Guarinus*: sed ipse maluit *Varinus* audire, *Phavorinus* vero a loco natali cognominatus, quo cognomine hodie notior, quam altero. REITZ.

Pag. 56. l. 3. Παγκρατιάζειν) Pancratium quid, tradit Lucianus de Gymnas. Philostratus de athletis refert, *pancratium* palaestram simul & pugillatum vocari. COGN.

ead. l. 7. Γράμματι) Misere in re facili fluctuant edd. Nos ex Grammaticorum canonibus, qui non patiuntur duos accentus acutos in syllabis contiguis unius vocis scribi, eiusmodi

di minutias corrigimus, quamvis millies λόγος τις, & similia in editionibus & scholiastis reperiās, & viri etiam eruditi hodie sibi in his apicibus collocandis non consent. REITZ.

ead. l. 12. Συμπεσείσθαι) Conf. infra Z. Τραγ. c. 40 med. Et Γυμν. 38. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπισκόπῃσιν) Anglic. ἐπισκοπεῖς. Mend. in hac pag. nomina loquentium varie confusa erant. BOURD. Rectius iidem libri ἐπισκοπεῖς τὰ γράμματα, pro vulgato ἐπισκόπῃσιν, circumiens inspicis literas. GRAEV. Angl. & Gr. ad stipulatur Mf. Reg. 3011.

Pag. 57. l. 6. Ἐκεῖνός ἐστι) Lego εἰ ἐκεῖνό ἐστι· refertur enim haud dubie ad γράμμα. Nec aliter interpretes, quos viderim, licet libri omnes servant ἐκεῖνος. GESN. Si vulgaram servamus, ἐκεῖνος referendum ad praecedens ἑφεδρος; ut sensus sit; *etsi inveneris literam, tamen nescias, num ille praefes sit, penes quem invenitur illa litera, s. qui indicatur litera illa inventa.* REITZ.

Pag. 59. l. 6. Ὀλυμπιάσιν) Olympicum certamen quinto quoque anno fieri solebat in honorem Iovis Olympici, cuius auctorem Herculem fuisse putant. COGN.

ead. l. 9. Μὲν γὰρ) Hae particulae & alibi coniungi amant; ut supr. de Merced. Cond. c. 17 versus fin. Ibid. c. 26 med. & 29 pr. ac frequenter alibi apud Nostrium; quare nil curo omissionem Mf. M. REITZ.

ead. l. 10. Γράφωμεν) Ita quoque in Cod. M. sed a recentiore manu esse, testatur Solanus: quare coniicit, an forsitan γράφοιμεν scriptum fuerit, uti paulo post. REITZ.

ibid. Τὸ δὲ Z.) Procedet Luciani ratio, modo sic intelligatur, ut *in scio iudice* Z unicum sit iniectum; alias claudicat argumentatio. Nisi autem adhaesisset illi consuetudini, quae in ludis obtinebat, dicturum fuisse longe clarius existimo, quinque literarum paria immissa, quarum novem ab athletis, una in fundo relicta, educantur. Sic enim nemo, nisi omnibus visis, quas athletae fortiti sunt, cognoscere queat, cuinam antagonistae solitaria illa obtigerit. SOLAN.

Pag. 60. l. 3. Κυναέφ.) Horum figuras si videre lubet, adi Mentam Iliacam Pignorii, & Kircherum. SOLAN.

Pag. 61. l. 5. Φιλοσοφίας περί) Iam recte & constanter sic praepositionis accentu propter anastrophe mutato exhibent edd. Conf. supra c. 20, ibique adductum lensium. REITZ.

ead. l. 6. Πασών) Notat Solanus in W. reperiri πασών, additque id verum; editiones autem prave πάντων legere. Quod mirabar, cum lens. in Ferculo liter. pag. 245, ubi lectt. huius

Codicis ad Hermot. pertinentes profert, tam notabilem variationem aut correctionem omiserit. Re vero examinata, cum Solano credo *πασῶν* legendum, quia intelligitur ὁδῶν, de quibus supra egit, & mox agere perget; nam statim sequitur *μίας ἀπείρατοι*, & — ἀρίστη ἐκείνη. Et pr. § seq. *μίαν ἐξ ἀπασῶν ὁδῶν*. Iam quoque illud αὐτῶ, quod vulgatae αὐτῶν praeferre putares, sponte concidit. Quod enim *δ. αὐτῶ* legat, & ex ea *Amst.* id operarum tantum aberratione factum credo; quia in versione eiusd. Latina, aequae ac in *Parif.* tamen legitur *ab illis*. Interim, si quis πάντων ad viae duces, de quibus supra, referre velit, quod λεγόμενα ὑπὸ τῶν ὁδῶν insolentius videatur, & viae s. festae hic non ut personae loquentes inducantur, non iam nimis repugnem; sed qui *πασῶν* praeferet, pro ὑπὸ legat ὑπὲρ, & sic omnia plana erunt. REITZ.

ibid. Αὐτῶν) Restituenda est postliminio sincera lectio ex antiquis editionibus, Ὅ τὰ ὑπὸ πάντων αὐτῶν λεγόμενα εἰδώς. Posteriores perperam dederunt αὐτῶ, quod idem fecerunt c. 53 fin. Ἦν δὲ τοὺς οὐκ εἰδότες λέγεις, οὐδὲν τι τὸ πλῆθος αὐτῶ προσάξεται με πιστεύειν, cum recte in prioribus αὐτῶν. Si vero de imperitiis loquaris, nihil me eorum multitudo adducet, ut credam. IENS.

ead. l. 7. Ἀτελεῖς) Pendebam animi, ἀτελεῖ ne hic putarem, quem interpretatione expressi, quem Romae dicebant *capite censum*, qui cum nihil conferat ad rempublicam, neque ad suffragia admittitur, neque honorem sperare potest; an *non initiatum*? Sed cum huius intellectus nulla dum allata sit auctoritas, isque potius videatur esse ἀτέλεστος, mansi in solenni vocis usu, quique optime huc faciat. GESN.

ead. l. 14. Αὐτὸ μόνον) Libri, quos inspeximus, omnes αὐτὸ, quod quomodo convenire huc possit, nondum equidem video, nisi forte ad μόνον referatur, & vim illius augeat; cuius tamen rei exemplum adhuc nullum observavi. Interpretatus sum, ac si legatur αὐτοῦ. GESN.

Pag. 62. l. 8. Τελευτῶν) Τελευτῶν, denique, postremo interpretatur I. Brod. Misc. IX, c. 16, circumflectens ultimam, & sic Lexicographi cum eo: edd. vero I. H. P. S. constanter ultimam accentu gravi signant, more adverbii. Utrum rectius, mihi non liquet, circumflexum tamen veriore credō, quia participium est, etsi quasi adverbialiter sumendum. REITZ.

ibid. Ὅδῶν) Per viam hic intelligendam *Seftam*, ut in Act. Apost. IX, 2, Ἐάν τις εὕρῃ τῆς ὁδοῦ ὄντας ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας, veluti *ibid.* c. XXIV, 14, diserte dicitur, ὁδὸς ἢ γλῶ

γούσιν αἵρεσιν. Ac paulo supra apud Nostrium, ἀπάσης ὁδοῦ πεπειράμενος ἐν φιλοσοφίᾳ, vertit, *omnes philosophiae scēlas expertus*. Recte quidem; verum quia hic sequitur ἄγει, rectius ad verbum convertitur, *via, quae ducit*; viam interim quamcunque agendi methodum significare in omnibus linguis, factis notum est. REITZ.

ead. l. 9. Ἄγει εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας) Sic etiam cum accusandi casu ἄγειν sine praepositione, pro *agere, ducere ad aliquid*, Budaeus in Comment. ex Xenoph. de Venat. ἄγειν τὰς κύνας τὰ τραχέα. Item ἄγειν δὲ ἀμεινον τὰς κύνας τὰ ὅρη πολλάκις. Nisi hic malis construere, ἄγει εὐθὺ, *ducit recta, τῆς εὐδαιμονίας usque ad felicitatem*, ita ut μέχρι intelligendum relinquatur, vel πρὸς τόπον de qua ellipsi vid. Bos de Ellipsi. qui ex Nostro in Bis Accusat. Εὐθὺ τοῦ Ἀρείου πάγου, nec non alia similia ex aliis auctoribus ita exponit, quae hic non reperam; nam & Noster etiam alibi non semel sic loqui amat, ut Dial. Mort. XXXVII pr. Ἀπμειν εὐθὺ τῆς καθόδου περιπατήσοντες, *recta ad Avernii descensum ambulaturi*, ubi Hemsterhusius iam plura. REITZ.

Pag. 63. l. 11. Ἐξίνας) Rescripsimus ex margg. Mf. Reg. 2954, & ed. A. 1 IV. monente cl. B. de Ball. Vulg. ἐξίνας.

Pag. 64. l. 1. Τινὲς τῶν σοφῶν) Epicharmi. Vertit Cicero: *nervi atque artus sunt sapientiae, non temere credere.* (Vid. Suid. v. νῆφε) Νῆφε καὶ μέμνας ἀπιστεῖν, ἀρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν. Laudat etiam Polybius. SOLAN.

ibid. Τῶν σοφῶν) Septem sapientium. BROD.

ead. l. 2. Νῆφε) Epicharmi esse, adscripserat Solanus. Idem iam fecerat Guyetus. REITZ. *Vasri illius Siculi Epicharmi*, qui Ciceroni, quod testatur ad Att. 1, 19, crebro insusurrabat cantilenam illam suam: Νῆφε, καὶ μέμνας ἀπιστεῖν ἀρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν. GESN.

ead. l. 4. Τοῖς ἐξῆς λόγον) Aliis loquendi copiam. BROD.

ead. l. 10. Μὴ) Non reveritus sum optimarum editr. auctoritatem, quae μοι ἐξαίρεσι pro μὴ ἐξ. habent. Sed unius Cod. L. lectionem hic praefero, quia sequentia evincunt sic scribendum; nam cum statim subiiciat, *cum his igitur quinque*, quae adeo annumerari voluit, i. e. *non excipi*. Absurdum autem foret, si dixisset, *excipe, aufer illos annos*, quos tamen illico addit. Sed iam alterum illud καὶ deletum velim. REITZ.

ead. l. 11. Πέντε ἔτη) Confer supra Vit. Aucl. c. 3. REITZ.

ibid. Τὰ τῆς σιωπῆς) Nam quinque annos racebant Pythagoraeorum discipuli. BROD.

ead. l. 14. ΑΥΚ. — EPM.) Omittitur hic Luciani nomen in plerisque edd. Nos ex ed. I. & ex ipso Cod. M. & P. reposuimus. Et reliqua perturbatis admodum partibus ex eadem I. & L. restituiamus. Quae Marcilio nescio quomodo iam innotuerant. SOLAN.

ibid. ΑΥΚ. εἴτα &c.) Ἑρμό. Ὡς οὕτως, εἴτα ἐξῆς &c. Excidit notatio personae Luciani, nempe: Ἑρμο. Ὡς οὕτως. ΑΥΚ. εἴτα ἐξῆς. MARCIL. Idem iam monuit Brod. Misc. IX, cap. 16. REITZ.

ibid. ΑΥΚ. εἴτα) Quinquies hic in seqq. personarum nominibus errant omnes edd. praeter *Iunt.* quas recte ex ea ac Mss. P. & L. restitui iussit Solanus. Non tamen cum eo miror, unde Marcilio id iam suboluerit; nam vel sine Mss. error detegi poterat: primo enim, absurdum erat Hermotimum hic dicere, (quod edd. faciebant) se ex Luciano audisse, quot anni philosophiae forent impendendi, cum is Lucianus c. 6 rogaverat, quanto temporis spatio ad id opus sit? & ab Hermot. responsum tulerat, forsitan viginti annis opus fore &c. Deinde cum tandem in ordinem redirent personarum nomina, versus finem huius cap. s. § 48 bis posita erat Hermotimi persona, nempe: EPM. ὑπὲρ διακόσια, ὥς Λυκῖνε in fin. recte, sed ante rursus EPM. εἴτα ἐξῆς Ἐπικούρῳ. Cum alternatim saltem deberent loqui. Hac igitur inquisitione cum veritatem & ego detexerim, cur alii acutiores id non tanto magis possent? REITZ.

Pag. 65. l. 1. Οὐ γάρ ΑΥΚ. Οὐ γάρ. EPM. Χρυσίππῳ δέ γε &c. Male traiecta nomina personarum. Esse debet, EPM. οὐ γάρ. ΑΥΚ. Χρυσίππῳ δέ γε. MARCIL.

ead. l. 5. Οὕτως ΑΥΚ. οὕτως. Ἑρμο. εἴτα ἐξῆς Ἐπικούρῳ. Rursus vitiosa personarum traiectio. Lucianus enim voluit: Ἑρμο. οὕτως. ΑΥΚ. εἴτα ἐξῆς Ἐπικούρῳ. Pater sine eiusdem paginae. MARCIL. Et hoc & praecedens quoque monuit I. Brod. in Miscell. modo adductis scribens: Οὐκ ἐλάττω. ΑΥΚ. Emen-da Ἑρμο. Et οὐ γάρ Ἑρμο. corrige ΑΥΚ. Μόγισ ἱκανά. Λυκ. re-ponne Ἑρμο. οὕτως. ΑΥΚ. εἴτα ἐξῆς Ἐπικούρῳ. REITZ.

ead. l. 14. Ἀλλὰ μὴδ' ὅλως εἰδέναι τί ἢ τοῦτο μόνον) Εἰδέναι τι ἢ τοῦτο μόνον. MARCIL.

Pag. 66. l. 1. Ἐν κεφαλῶν) In summa. BROD.

ead. l. 4. Ὡς πεντεκαίδεκα) Cod. Angl. πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν, mend. BOURD. Dixit Hermotimus, plures ducentis annis, iuxta calculum Luciani, impendendos esse omnium se-ctarum placitis discendis, respondit Lucianus, age auferamus quartam partem, ὥς πεντεκαίδεκα ἔτη ἱκανά εἶναι, ἢ τὸ ἥμισυ

ἑλόν. Πεντεκαίδεκα ἔτη, non possunt esse tres partes ducentorum annorum. Quis non videt, Lucianum reliquisse, ut Anglicanus & meus prae se fert, πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν, *centum & quinquaginta*: & si dimidium detraxeris, *centum* sufficient. Quamvis corrupte scribatur πεντήκοντος in Mss. GRAEV. Sive πεντεκαίδεκα, aut cum Angl. Mss. Gr. P. & L. legas, res eodem redit; sed rectius hoc vulgatarum edd. & M. visum est, ut ad tempus ediscendae disciplinae cuique sufficiens referatur: quo quarta sui parte mulctato, summa itidem quarta sui parte minor evasura est. SOLAN. Ego quinque Codicum consensum potiorē, quam editionum, existimavi, maxime cum pleniorē calculum ponant: nam cum proxime Herm. dixerit, *ducenti*, & hinc statim dicat alter quartam auferendam, nonne restant 150? Si vero rationem Solani sequaris, cum vulg. *quindecim* legens, id referendum erit ad numerum *viginti*, qui paulo altius memoratur, cuius pars quarta est *quinque*, quam si detraxeris a *viginti*, restabunt *quindecim*. Sed quid opus est ad remotionem numerum recurrere, cum propiorē habeas, cui recte respondeant sequentia? Praeterea numerus maior placet, ut eo magis ridere videatur philosophorum derisor. Verum si iam πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν legas, illud ἔτη ablarum velim, ideoque uncis includendum curavi; nam ingratum ibi sonum, ingratam repetitionem facit: si ἔτη autem retinendum, πεντήκοντα simpliciter, sublato ἑκατὸν scribe-rem. REITZ.

Pag. 67. l. 13. Οὐδὲν δέον) Cum minime oporteat. BROD.

ead. l. 14. Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ) Haud auspiciato, malo omine. BROD. Ut Brodaeus iussit, ita recte habet Paris. ed. versio. Sed ἐπ' ἀγαθῷ τινι, est bono consilio, s. ad boni aliquid faciendum. Aristoph. Pl. 889, Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ γὰρ ἐνθάδ' ἐστὶν οὐδένι. REITZ.

Pag. 68. l. 6. Κατὰ τὸν Τιθωνόν) Erasim. in proverbio, *Tithoni senecta*. BROD.

ead. l. 9. Σκεπτομένων) Confer infra Δημ. § 57, Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων & c. SOLAN.

Pag. 69. l. 9. Ἀδυνάτων ἐρᾶς) Vid. idem supra Deor. Dial. VIII Vulcani & Iovis, vers. ult. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾶς, ibique nott. Brodaeus, Solani, & Hemsterhusii. REITZ.

ead. l. 15. Ἰδιώτας) Omnium ignaros. BROD.

Pag. 70. l. 4. Διαίρεσιν) Sic Dial. seq. cap. 1 med. Conf. & Συγγρ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 8. Ὅτε ἂν πρώτῳ) Ita Mss. Regg. 2954 & 3011. Vulg. ὅτε πρώτῳ ἂν.

Lucian. Vol. IV.

Cc

ead. l. 9. Κακῆϊνος Ἐρμαιοῖν ποιήσεται σε) Imperite in Bassileensi & Bourdelotiana vertitur atque ille te certum faciet, tanto utraque ineptior, quod secundae vocis primam literam maiore caractere efferant. Itaque adscripsit pater, atque ille lucrifaciet te. Sed & correxit Benedictus. GRON.

ibid. Ἐρμαιοῖν) Vid. supr. Somn. cap. 9, καὶ τοῦ κρείττονος ἔρμαιοῖν ὄν. SOLAN.

ead. l. 11. Φοίνικος) Hinc adagium, *Phoenice vivacior*. BROD.

Pag. 71. l. 2. Δέησεν) Mallem δέησει. SOLAN. Emendationi Solani suffragantur Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 3. Προάξεται με) Sic habere I. & Fl. notaverat Solartus. Quid tum? Habent & sic reliquae, ut *Par. Hag.* plures enim iam consulere nolo, quia non dubito, quin rectum sit; vid. *Ζευξ. c. 2.* προάγεσθαι αὐτούς. Et *Phalar. I, c. 3.* ἐς τὸ πείθεσθαι προάξεσθαι τούτους. Forfan maluerit προάξεται alicubi invenire, vel potius activam formam προάξει. Sed mediam & sic recte construi, vel ex *Ifocr. loco*, quem *Lexica* proferunt, patet. Adde tamen *Wollium de Verb. med. p. 184, § 17.* Ubi quidem differentia ostenditur inter ἀγεσθαι γυναῖκα, & ἀγειν γυναῖκα, quod prius significet, ducere uxorem in matrimonium; alterum vero, ducere mulierem quamcunque in aliquem locum: tamen utrumque habet accusativum patientem, & in sensu metaphorico active usurpatur. Sic eod. significatu, quo *Noster*, etiam *Herodian. I, 3, 12.* Ἀλλὰ τοὺς μὲν πειθοῖ... προσηγάγετο. *Ibid. 12, 9.* ἥλπιζε προάξεσθαι τὸν τε δῆμον — ἐπιδόσει λαμπραῖς. Ne plura ad rem nimis facilem demonstrandam congeram. REITZ.

ead. l. 4. Ἀχρὶς ἂν ἢ μηδὲν ἢ ἂν εἰδότες περὶ πάντων ἀποφαίνωνται) Miris interpretationibus hoc colorant viri docti! *Obsopoeus, donec de omnibus nullius ignari definiendi facultatem sibi paraverint.* Benedictus, *donec aut nihil aut unum scire de omnibus ostendant.* Quando alterutrum horum erit? Et quid si vel paraverint cum illo, vel cum altero ostenderint illud, quod praedicat, an tunc adduceretur *Lucianus*, ut credat? Illene tunc, cum nihil scire ostendant? *Ridiculum* prorsus. Itaque tentavit iuste haec mollire pater, adscripsitque se legere vocula ἢ omiffa, ἀχρὶς ἂν μηδὲν ἢ ἂν εἰδότες π. ἀ. ἀποφ. cum versione Latina, *quamdiu non nisi unius gnari de omnibus pronuntiabunt.* GRON. Nihil hic intellexerant interpretes. Sed sola interpretatione nostra satis consultum puto sententiae horum verborum. Nota est enim illa verbi ἀποφαίνωμαι significatio; nec quemquam credo repugnaturum: *Quamdiu aut nihil, aut u-*

nam disciplinam singuli scientes de omnibus pronuntiabunt. SOLAN.

Pag. 72. l. 6. Φειδῖαν) Plut. in commentario de defectis oraculis videtur ad Alcaeam referre, οὐ κατ' Ἀλκαῖον, inquit, ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα γράφοντας. COGN.

ibid. Ὀνυχὰ μόνον λέοντος) Unde ortam paroemiam, ἐκ τῶν ὀνύχων λέοντα, ferunt nonnulli. Brod. V. Plut. Π. Χρηστ. 730, 1, Οὐ κατ' Ἀλκαῖον ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα γράφοντας. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀναλελογίσται) Praeteritum passivum, active tamen interpretandum, tum quia activ. ἀναλογίζω in usu non est, tum quia huiusmodi tempora passivae terminationis in aliis etiam verbis active valent; vid. Iensium infra ad Tyrannicid. cap. 12. REITZ.

Pag. 73. l. 5. Οὕτω, καὶ μοι &c.) Verba καὶ μοι τόδε ἀποκρίναι, Solanus in Iunt. parenthesi incluserat, recte quod ad sensum, sed sufficit eum commatibus disjinxisse: si quid tamen mutandum, pro οὕτως, legerem ὅπως quomodo, id enim sensum facit planiorem; etsi formulas interrogandi etiam sine particulis huiusmodi poni scio, ideoque mutationem haud adeo necessariam puto. REITZ.

Pag. 74. l. 2. Οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον) Erasmi. in adagio, nihil ad Bacchum. BROD. Nihil ista ad Bacchum. Haec clausula in proverbium abiit, quo significatur, illa nihil ad rem attinere, & nimium inaequalem esse comparisonem. Alcaeus in Baccho. Vid. Erasmi. Chiliad. COGN.

ead. l. 3. Ὡ παῖ) O puer, o imperite. BROD. Ὡ παῖ λέγων) Ita M. P. L. & impr. plerique. Sed quid haec sibi velint, nemo, credo, intelligat: ego certe locum corruptum pronuntio. Fl. ὅπται. Vide num respexerit ad ὁ πᾶς λέων, quod supra usurpaverat Hermotimus c. 54. Nisi malis ὁ πᾶς λόγος, ut Μισθ. c. 4, & Z. Tr. c. 16. Pro λέγων in Exc. Periz. est γέλων. Vid. Plut. 892 B. Clem. Alex. p. 19 A. ἐμοὶ μὲν οὐδ' ὁ πᾶς ἂν ἀρκέσῃ χρόνος. Sic ἅπας ὁ οἶνος, c. 58. ἅπας ὁ πῖθος, c. 59. ἅπαντα φιλοσοφία, cap. 61, & c. 66. Ego ὁ πᾶς λέων Lucianeum esse, non dubito. Similem errorem vide admissum a multis Εὐχ. c. 26. SOLAN. Adscripserat vir quidam doctus margini edit. Hagen. ὅπται, nescio num Simon Servetus, an Io. Bellagrus, utriusque enim nomen, ut possessoris, in fronte huius libri scriptum invenio. At illud ὅπται certe convenientius foret, quam ὦ παῖ, quod hic ἀπροσδιόνυσον est. Sic enim dicit Lucianus: nihil appositum visus est dicere Phidias. Nam etsi dicas, a Luciano puerum vocari Hermotimum, per ludibrium, quod iunioris iastat discipuli quotidie scholam philosophicam fre-

quentet, ut initio huius Dialogi innuit, id tamen minus huc quadrare videtur. Solanus adiecerat, legendum δ $\pi\alpha\varsigma$, non male, & conferendum Eύχ. cap. 26. Ubi in quibusdam edd. quoque δ $\pi\alpha\iota\varsigma$ legitur, cum aliae ibidem recte δ $\pi\alpha\varsigma$ habeant; nimirum δ $\pi\alpha\varsigma$ $\pi\lambda\acute{o}\upsilon\tau\omega\upsilon$, totus thesaurus, totae divitiae. Praeterea & pro λέγων, legit λέων, quod scil. licebat, quia alii γέλων exhibent: ita ut totum sic constituat, οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον, δ $\pi\alpha\varsigma$ λέων, nihil enim ad rem facit totus leo. Eligat igitur, quod quis volet. REITZ. Suidam in οὐδὲν laudat, nihilque opus esse emendatione h. l. bene annotat cl. B. de Ball.

ead. l. 4. Φειδία.) Ad Phidiam igitur proverbii huius originem refert Lucianus? quasi is olim ita reprehenderit puerum vel tironem, eaque verba nunc ad Hermotimum repetat. Tale quid sane verba sibi volunt, si ira dedit Lucianus, de quo vix est ut dubitemus, licet aliis alii ap. Erasum. tribuant. GESN.

Pag. 75. l. 5. Εἰ μὴ ἀνέχη τὴν διατριβὴν) Obsopoeus, nisi exercitū impigro studio illud consecutus fueris. Benedictus, nisi recipias disquisitionem illam. Immo simpliciter, nisi hanc moram sustineas, tantum temporis colloces: nam respicit, quod Hermotimus dixerat de μορίῳ ἡμέρας. GRON.

ead. l. 6. Ὡς ἀκριβῶς) Ἀν ὥστ'; F. Guyet. Non, mi Guyete, ὥς ἀκριβῶς enim est quam accurate: auget enim interdum illud ὥς, ut ὥς ἀληθῶς Aelian. V. H. III, 24. Sic ὥς σφόδρα per quam, maxime; de quo vide Bud. Comment. p. 588. Alibi ὥς dicitur πλεονάζειν vid. eundem, & Maittaire de Dialect. pag. 76 f. REITZ.

ead. l. 10. Ἐκάστοις) W. ἐκάστης, quod forsitan melius SOLAN.

ead. l. 12. Ἀτινά σοι αἶρ.) Quam philosophorum sectam. BROD.

ead. l. 14. Καταβύεις) Lege καταβύη. BROD. Καταβύεις. Ordo: καὶ δυσιάζει τῷ μηδ' παρακαλεῖν, i. e. διὰ τοῦ, ne advocato quidem sacerdote. GUYET. Καταβύης M. In impressis καταβύεις & παρακαλεῖν. Coniecturam Marcellii quod attinet, ingeniosa est; sed si recipias, lege, meo periculo, non δέον cum illo, sed δέον. Verum ultima vox in M. & P. reperta, omnia restituit; quamvis in illo quidem a prima manu non sit. SOLAN. Vide, si lubet, quae supra de simili modorum differentia, ad cap. 24 huius Dial. notavi, ubi διεξέλθοι καὶ ἐπιδείξειται legitur. REITZ.

ibid. Καὶ δυσιάζει) Καὶ δυσιάζει τῷ μηδ' ἱερεῖα τινὰ τῶν μεγάλων λαμβάνων παρακαλεῖν, Et sacrifices eo ipso, quod non advocos sacrificium aliquem pretiosum &c. Sed fortean fuit, καὶ δυσιάζει θεῷ

μὴδ' ἱερέα δέον τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παρακαλεῖν. *Et sacrifices Deo; neque opus sit arcessere sacrificium aliquem pretiosum.* MARCIL.

ibid. Μὴδ' ἱερέα) Possis forte dicere, illud τῷ μὴδ' ἱερέα — παρακαλεῖν, dictum esse per ellipsin τῆς ἐν. Sed mollius mihi videbantur haec ita a Luciano composita, *subūciam tibi aliud*: quid igitur? τὸ μὴδ' παρακαλεῖν, & hoc secutus sum in interpretando, neque piaculum puto, si quis in ipsum contextum orationis, annotata tamen altera quoque lectione, retulerit. Ceterum hinc apparet, quo ex fonte hauserit ille, qui circa decimum huius seculi annum idem remedium stabiliendae inter Christianorum sectas concordiae proposuit, castigatus, ut decebat, a Io. Conr. Schrammio inaugurali oratione de remediis quibusdam ante doctrinae sanae conciliationem ad concordiam ecclesiasticam necessariis, Helmstädi dicto anno habita. GESN.

ead. l. 15. Ἐς κάλπιν) Mirari subit, cum hunc Luciani iocum lego, virorum quorundam, quos gravissimos esse decebat, stuporem incredibilem, qui nobis fabellam Imperatoris Mogolici, religionem eadem ratione simiae divinatrici subicientis, & Christianam veram illam esse, quam, serione an ioco haud facile dixeris, quaerebat, mira sane ratione, deprehendentis. Inter *Ludicra pia* serio narratam invenies ab Angelino Gazaea Iesuita, p. 94, qui se eam ex literis Indicis Antonii Figueredo ex eadem societate anni 1611 haussisse ait. SOLAN.

Pag. 76. l. 1. Ἀμφικαλῆ) Patrimium, ἀμφοτέρους τοῖς γονεῦσι δάλλοντα, καὶ μὴθεν ὀφφανισμένον. Sic hanc vocem, ex interprete Aristophan. ad Aves, interpretantur Scal. ad Catull. Marcil. ad Horat. Morem tangunt interpretes Theocriti, Eustath. ad Homer. BOURD.

ead. l. 5. Καὶ οὐ κατὰ σὲ) *Ac te indigna.* BROD.

ead. l. 12. Τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ ἀξίῳ ἐντυχόντι) Obfopoeus, cui sub initium bono & digno incideris. Benedictus, in quod bonum & dignum incideris, perperam omittens, quod omitti non debet τῷ πρώτῳ; tum neuter ostendit vim vocis ἀξίῳ, cui pater adscripsit εὐώνη. Sed & mox perperam iidem κοτύλην verterunt *sextarium* vel *sestarium*, cum deberent *hemina*, ut annotavit idem. GRON.

Pag. 77. l. 13. Εἰ) Cod. W. recte εἰ, quod in reliquis omisum, sensum perturbat. SOLAN.

ead. l. 14. Ὡνησάς γε) *Gratum mihi fecisti.* BROD.

Pag. 78. l. 5. Εἰ μὴ ἀρα) Duas illas voces ex coniectura sup-

plevimus, quas & sensus postulat, & vox εἶν, ut omitteret, librario oscitanti ansam dedit. SOLAN.

ead. l. 6. Ὡςπερ οἱ κάπηλοι) Conf. L. Bos (bene monente cl. Hemsterh.) ad Ep. 2 ad Corinth. p. 154. ubi καπηλεύοντες τὸν λόγον τοῦ θεοῦ explicat ex Aeschyl. 7 Theb. καπηλεύειν μάχην, quod Ennius *cauponari bellum* dixit, i. e. cum dolo bellum gerere, & auro magis, quam ferro ac virtute. Peculiari-ter de philosophis veteribus dicunt Graeci scriptores καπη-λεύειν σοφίαν, μαθήματα, de malis & Sophistis, qui sapientiam & disciplinas quaestui habebant, & falsa pro veris docebant, bonis mala miscebant, haud aliter ac caupones, qui vinum aqua mixtum vendunt, vel qui doloſe metiuntur; eaque plu-ribus exemplis firmata videantur ibidem. Hinc καπηλικὸς pro fraudulento apud Aristophan. aliosque. Olim vero in partem non ita malam valebat, quin significaret omnem lucrandi mo- dum, id praecipue mercaturae genus, quod per nummos fit, opponiturque priscae mercium permutationi: quare καπηλι-κὴ τέχνη & καπηλικὸν recte vertitur *nummularia* ap. Aristot. I Polit. c. 9, ubi bis ter occurrens hoc verbum, nec non capitt. seqq. videri potest. REITZ.

ead. l. 7. Κερασάμενοι γε) *Aquam immiscentes.* BROD. In ven- ditione vini triplicem fere fraudem cauponum notant vete- res: quod illud diluant, mangonizent, & falsa mensura ven- dant. Casaub. ad Theophr. Char. p. 244. SOLAN.

ead. l. 15. Ἄρα ταῦτά; Ἄρα ταῦτα edd. Lege ταῦτά. GUYET. Rogat Hermotimum Lucianus, ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἄρα ταῦ- τα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁσημέραι, καὶ περὶ τῶν αὐτῶν; ἢ ἄλλα ἄλ- λοτε; πολλὰ γάρ ἐστι. πρὸδὴλον, ὅ ἐταῖρε. ἢ οὐκ ἂν εἶκός ἐτε παρέμενες αὐτῷ κατὰ τὸν Ὀδυσσεᾶ περινοστῶν, καὶ περιπλα- νόμενος, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρη ἂν σοι καὶ ἄπαξ ἀ- κούσαντι; Vertitur, Praeceptor tuus num haec quotidie dicit vo- bis, & de iisdem verba facit, an vero alias alia proponit? multa enim sunt, ut patet, amice. An non vero etiamnum, ut par est, apud ipsum, instar Ulyssis circumeundo, & oberrando perduras, si eadem loqui- tur, vel tibi satis est aliquid semel inaudivisse? Sed nihil certius iuxta & manifestius, quam pro vulgato ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέ- γει ὁσημέραι, legendum ταῦτά π. ὕ. λ. ὅ. Patet ex re ipsa, & sequentibus. Duo rogat, utrum magister eadem semper, an identidem alia proponat. Respondebar ipse, illud esse πρὸδὴ- λον, scilicet alia identidem proponi, cum multa sint excu- tienda, & discipuli propterea longum tempus debeant adhae- rere praeceptori: nam si eadem semper proponerentur, suffi-

ceret vel semel audivisse. Res per se plana est. Immo iam vi-
deo non aliter haberi in editione Flor. IENS. Secuti sumus L.
& Cod. Fl. quem Iensius inspexit, qui, ut id obiter moneam,
differt hic a Fl. qui Oxoniae in Bibliotheca Bodleiana asserva-
tur. In Oxoniensi enim illo manifeste ταῦτα, ut & in reliqq.
edd. legitur. SOLAN.

ead. l. 17. Εἰκοσιν ἔτη) In omnibus antea legebatur εἰκὼς ἔτι,
nec quisquam praeter Vorstium exstitit, qui corruptum lo-
cum pronuntiaret. Is autem margini sui Codicis pro εἰκὼς ad-
scripserat εἰκὴ. Sed ne sic quidem sanabatur. Ego vero, qui me-
minissem Hermotimum XX annos perpetuos magistro Stoico
operam dedisse, (c. 2 & 77) eundem etiam numerum annō-
rum ex Ulyssis, cui comparatur, militia & erroribus colligi non
ignorans, meam emendationem in textum recipere minime
dubitavi; praesertim cum levissima interpolatione Codicum
scripturam repraesentet. Utinam eadem facilitate reliqua apud
hunc corrupta sic liquido restituere daretur! Verum non sem-
per sic patet ad emendationem via. Cui enim hic in mentem
XX illi anni venissent, nisi alibi in eodem libello de iis legis-
set? Non semper itaque inertiae enarratorum, editorumve
imputandum est, quod corrupta apud veteres scriptores ver-
ba edantur. Sunt enim absque Codicum ope quaedam insana-
bilia. Tum demum merito culpandi sunt, cum prava & cor-
rupta pro sanis & tradunt & enarrant. SOLAN. *Εἰκὼς ἔτι*) Εἰ-
κοσιν ἔτη Solanus iussit reponi, pro absurda scilicet vulgata;
ex cap. 2 & 77 huius Dial. Cui parere vix dubitarem, quia
emendatio est adeo manifesta, & mutatio adeo exigua. Ve-
rum quia neque ullo Codice, neque editione est suffulta, &
Gesneri versio sensum ex vulgata elicit satis planum, non au-
sim ipsum contextum mutare, etsi Solani emendationem val-
de probo. REITZ.

Pag. 79. l. 1. Περινοστών) Vid. Demon. p. 598, 2. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀπὸ τοῦ πρώτου γαίματος) Pro ἐκ τοῦ πρ. γ. quod
frustra negasse alios in verbis Epist. ad Rom. I, 20, ἀπὸ κτί-
σεως κόσμου, ubi ἐκ dicendum fuisse volunt, satis multis pro-
bat Iac. Elfn. ad Novi foederis libros T. 2, pag. 6, quem ideo
saepius ad partes voco, quia & is Lucianum plurimum ad
partes vocat. REITZ.

ead. l. 7. ὥστε) Scribo ὥστε μηδὲν, ὃ — καὶ ἄλλως. VORST.
Et hic locus corruptus; sed medicinam ei ego facere non pos-
sum. Alii viderint. SOLAN.

ead. l. 8. Μεθύων περιήεις) Acute. Alias ebrii fiunt, qui to-

tum ebibunt; tu nisi totam ad fundum philosophiam exhausseris, ut ebrius oberrabis. GESN.

ibid. Ἐν τῷ πνυθμένῳ) Ex Hesiod. BOURD.

ead. l. 14. Ὡς περ φασὶν ἐν Δελφοῖς) Dico ad Paus. BOURD.

ead. l. 15. Ἐν Δελφοῖς) Delphos tellus a principio vaticinari solita fuit, quae paulo post Daphnem constituit, a qua Themis eandem facultatem adepta est, a Themide autem Apollo dono accepit: qua de re Pausan. in Phocicis. COGN.

ibid. Τοῦ ἱεροῦ νάματος) Fontis Cresphontis. BROD.

Pag. 80. l. 3. Τῷδε) N. L. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς. εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων &c.) καὶ ἄλλα ποικίλα, πρὸς εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων &c. *Et alia omnimoda. Accedis vero tu emere volens.* MARCIL. Hermotimus, quo probaret, sufficere, si quis unam sectam experiretur, ad iudicandum de ceteris omnibus, usus fuerat similitudine ementis vinum, qui si unum pocillum biberit, iudicare possit de toto illo dolio, unde haustus ille pocilli esset depromtus. Atqui negat Lucianus rem hanc ita sese habere, cum non sicut in uno dolio vinum sibi per totum dolium simile est, ita omnes sectae inter se sint eiusdem generis. Quo autem clarius id ostendat, Age, inquit, ὁ μὲν γὰρ πίθος ἔτι μενέτω σοι, καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ πανσπερμία τις πυρὸς ὑπὲρ ἄνω. καὶ μετὰ τοῦτο, κύαμοι. εἴτα κριθαί. καὶ ὑπὸ ταύταις, φακοί. εἴτα ἐρέβινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς. εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων τῶν σπερμάτων, καὶ ὅς ἀφελὼν τοῦ πυροῦ, οὐ περὶ ἡν, ἀνέδωκέ σοι δεῖγμα ἐς τὴν χεῖρα, ὥς ἰδοῖς, ἅρα οὐν ἔχῃς ἂν εἰπεῖν εἰς ἐκεῖνο ἀποβλέπων, εἰ καὶ οἱ ἐρέβινθοι καθαροί, καὶ οἱ φακοὶ εὐτακεῖς &c. *Dolium quidem & caupo reineantur, atque insit non vinum, sed seminum omnis generis mixtio; triticum desuper, postea fabae, dein hordeum, & sub his lentescer, mox cicer, praeter varia alia semina. Iam si tu semina emere velis, & insitor, accepto tritico, tibi specimen inspiciendum in manus indiderit: possesne tu, illud intuitus, dicere, an cicer mundum, an lentescer maceratu faciles &c.* Marcillus hic legit, καὶ ἄλλα ποικίλα. πρὸς εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων. Puto eum voluisse πρὸς εἰ. Tu vero adeas, accedas, emere volens. Sed nulla emendatione opus. Satis sana est & structura, & sententia; praesertim si sequentia consideres. Quod autem Noster ait, καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς, id recte interpretes, praeterea varia alia, semina scilicet. Ita enim πρὸς simpliciter pro *insuper* in extremo periodi fine ponitur. Demosthenes I contra Philipppum, Τάλαντα ἑννεήκοντα καὶ μικρόν τι πρὸς. Aeschylus in Prometheus v. 73: Ἡμὴν καλεῦσθαι, κῆπιθωῦζω γε

πρός. Persequitur hoc argumentum Lucianus, aitque, philosophiam quoque non posse ab uno, quod quis primum dixerit, cognosci, quemadmodum universa sit. Neque enim eam unum quid esse, sicuti vinum, quocum eam compararat Hermotimus, eandem specimini similem esse ratus. Τὸ δὲ, pergit, ἑταίριον τι ὦφθη, οὐ παρέργου τῆς ἐξετάσεως δεδμενον. οἶνον μὲν γὰρ φαῦλον πρίασθαι, ἐν δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κίνδυνος. αὐτὸν δὲ τινα ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι, ὥς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, οὐ μικρὸν εἶναι κακόν. Subobscura haec: neque enim oratio illa infinita (αὐτὸν δὲ τινα ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι) pendet ab sequentibus, ὥς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, cum haec verba seorsum sint considerata, & separatim sensum habeant: nimium tamen illa separavit interpretes; quippe qui ea plane omisit. At si bene attendatur, apparet, omnem orationem pendere ab ὦφθη. Sic itaque interpretor: *Hoc vero alius esse naturae apparuit, neque perfunctoriam disquisitionem exigere: nam vinum quidem emisse vitiosum, duorum obolorum esse iacturam, (κινδύλιν tantum intelligit, ut patet ex seqq.) aliquem vero ipsum in faece plebis perire, ut tute ipse initio dixisti, (p. 530 E. adde pag. 549.) non parvum esse malum, scilicet ὦφθη. Quin & verba illa οὐ μικρὸν εἶναι κακόν sunt tanquam nominativus posita, referenda itidem ad ὦφθη: ut sit, αὐτὸν δὲ τινα ἐν τῷ συρφετῷ ἀπολεῖσθαι, οὐ μικρὸν εἶναι κακόν ὦφθη, aliquem vero ipsum in faece plebis perire, non exiguum malum visum est. IENS. Καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς) Ita Noster supra Catapl. cap. 8. Ubi etiam duo alia similia dedit Solanus. REITZ.*

ibid. Πρὸς) Sic Graeci solent. Demosth. 116 C. & Noster Catapl. cap. 8. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀφελόν) Ὁ κάπηλος. GUYET.

ead. l. 11. Εὐτακτεῖς) Facile macerantur. Οὐ διάκενοι, inanes non sunt. BROD.

ead. l. 14. Ἀφ' ἐνδς) Vid. supra Ἀπολ. μωδ. cap. 11, ubi id illustravimus. Sic quoque infra occurrit Συμπ. c. vel § 32, ἢ ἀφ' ἐνδς ἀνδρὸς οὐκ ἐννόμως φιλοσοφοῦντος — μετρεῖτε τὸν Κλεάνθην &c. SOLAN.

ead. l. 15. Τοῦ πρώτου) Intellige γούματος. BROD.

ibid. Μάθοι) Legendum μάθοις, & ita interpretati iam sunt viri docti. GESN. Μάθοι ἀν etiam legi in Flor. edit. notat Solanus. Sed quid tum? Legitur & in ceteris. Nec quisquam dubitet, quin μάθοιο vel μάθοις invenire optaverit. Quod si alicubi invenissem, sine haesitatione recepissem. REITZ.

ibid. Ὅποιά ἐστιν) Indicativus ille, pro quo Latini alii que

populi amant subiunctivum, adeo est frequens & usitatus Graecis, ut puderet quidquam de eo monere, nisi scirem, eundem nonnullis tamen interdum suspectum fuisse. Quare, si cui exempla non succurrunt, videat lensii Lectt. Lucian. a pag. 27 ad 35, & quos frater G. O. Reitzius adducit in Belg. Graec. p. 385. Quibus tantum addo Ael. V. H. 2, 36, ἡρώτησε, πῶς ἔχει, ubi tamen facile suspiceris, ἔχοι legendum, quia cap. proximo dixerat, ἤρετο, τί πράττοι. Sed nihil opus est. Conf. mox cap. 63, οἷσδ' οὖν ὁ δράσεις; & Nostrum infra cap. 81 f. καὶ τῆς γὰρ μητρὸς ἐρομένης αὐτὸν, τί ταῦτα ληρεῖ. Et sexcenties alibi. REITZ.

Pag. 81. l. 3. Ἐν δυνῶν) Dubitavi aliquamdiu, num sic, aut ἐνδς ἢ δ. legendum esset; sed video & Isocratē sic ferme locutum, p. m. 85, 1, ὀλίγοι πρὸς πολλὰς μυριάδας ὥσπερ ἐν ἐλλοτρίαις ψυχαῖς μέλλοντες κινδυνεύειν & Demosth. 148, 1, ἐν τοῖν δυνῶν ὀβολοῖν ἐθεώρου ἀν. SOLAN.

ead. l. 4. Ὡς καὶ αὐτὸς — ἔφησθα) Vel ita dedisse videtur Lucianus, σὺ καὶ αὐτὸς ἔφησθα οὐ μικρὸν εἶναι κακὸν vel ita, ὥς κ. α. ἔ. οὐ μ. ἐστὶ κακὸν. Illud enim ὥσθην huc revocare, cum alia iam constructio intercefferit, videbatur duriusculum. GESN. Non dubitavi, cum Solano illud ὥς, quod edd. habebant, praeunte Cod. P. eiicere; nam sic sensus fit planus: si enim ὥς retineas, illud sequens εἶναι in ἐσται vel ἐστὶ mutandum foret, ut nexum indaganti patebit. Ceterum ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι οὐ μικρὸν κακὸν, habuimus etiam supra cap. 2. REITZ.

ibid. Ἐν ἀρχῇ) In huius Dialogi initio. BROD.

ead. l. 10. Κατὰ τὴν παρομίαν) Sic illa, ἄλλην μὲν ἐξαντλοῦμεν, ἢ δ' ἐπιρρέει consule paroemiographos. In Anglic. Cod. dramata paginae 315 omnino corrupta. BOURD.

ead. l. 11. Ὁ τῶν Δαναίδων πῶς) Erasmus in proverbio, Danaidum dolum. BROD. Δαναίδων) Apud alios scribitur alio accentu, Δαναίδων. In Par. erat vitiose Δαναίδων duplici accentu. At nos scripturam edd. l. Ald. B. 2. & S. &c. expressimus, quae circumflexum agnoscunt; recte quidem, si ab retho Δαναίδης formetur; quod tamen communis generis credendum: id quod tamen vix mihi persuadeo; sed rectius cum Suida Δαναίδων scribendum existimo a nominativo Δαναῖς, ut ἐλπίς, ἐλπίδων, λαμπάς, λαμπάδων. Interim constantem vet. edd. lectionem expressisse mihi fraudi non erit. REITZ.

Pag. 82. l. 3. Ἀκαταίον) Confer supra cap. 6 fin. Et infra Σύγγρ. c. 7. SOLAN.

ibid. Ἀποξύσας) Vid. Dial. omnium primum c. 2, ait Solanus. At cum ibi legatur ἀποξίων ἂν τὸν κηρὸν, nihil aliud, credo, indicare voluit, quam ἀποξίω & ἀποξύνω utrovis modo dici. REITZ.

ead. l. 5. Ἀποθάνοιο) Ferri sic potest; sed Lucianus, ni fallor, scripserat, ἀποθάνοι ὁ προσεγεγυγμένος. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐν ἀρχῇ) Vid. supra hoc Dial. c. 1. SOLAN.

ibid. Ὁ μὲν βίος βραχύς) Virgil. X Aen.

— breve & irreparabile tempus

Omnibus est vitae. —

Horat. Od. 4, L. I. Iuvenal. Sat. 9. COGN.

Pag. 83. l. 4. Οἷσδ' οὖν ὁ δράσεις;) Doct. Abresch. legit δράσον, in animadv. ad Aeschyl. T. I, p. 510, ut sit per hyperbaton, pro δράσον οὖν, ὃ οἷσθα, ut in Tox. c. 62, ἀλλ' οἷσθα ὃ δράσομεν. Et ex Eurip. Iph. Taur. 1203, οἷσθα νῦν ἃ μοι γενέσθω, aliisque id probat; nec displicet, quia interrogatio hic in Luciano minus apta. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ μὴ εὖ εἰδέναι) Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι. MARCIL. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ &c.) Hermotimus denique vix quidquam amplius dicere habens, quo Lucianum male de experiundis sectis omnibus differentem coarguat, pueriliter ait, eum id prae invidia facere, videntem, quantos iam in disciplinis philosophicis progressus fecerit Hermotimus. At tu, respondet, nil morare me, tanquam insanientem, tuque iter tuum confice, &, quod videatur, agito. Ἄλλ' οὐκ ἔφες, subiicit Hermotimus, σὺ βίαιος ὢν αἰρεῖσθαί τι, ἢν μὴ πειραθῶ ἀπάντων. At tu, violente, non finis me quidpiam eligere, nisi cum per omnia iverim. Lucianus: Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὥς οὐκ ἂν ποτε ἄλλο εἴποιμι. Culpatur Benedictus, quod haec ultima non bene verterit, Atqui me nunquam aliud dicturum, probe scias oportet. Quidni bene Benedictus verterit, non video. Ait Hermotimus, At tu, qui violentus es, non finis quidpiam arripere, nisi ubi omnia perquisierim. Respondet ille: Atqui probe scias oportet, me nunquam aliud dicturum, me nunquam aliam de hac re sententiam laturum. Belgice magis convenienter Graeca haec efferri possint, la gy moet weten, dat ik nooit anders sou seggen. Sic c. 75, Οὐκ ἂν ἐκόντες εἴποιεν &c. Non ultero id dicerent. c. 77, Οὐδ' ἂν γὰρ ἂν ἐκείνο ὁρῶς εἴποις, Neque enim id recte dicas, diceres, dixeris. Sed statim non bene Benedictus haec tractavit (ἐστ' ἂν μὲν ἕτερός σοι λόγος συμμαχήσας, ἀφέληται τῆς βίας, ἢ δὲ ἀγῶματός) vertens, Nisi dum altera pro te faciens oratio, quod iam illa-

tum est, auferat a violentia; cum debuerit, Donec nulla alia oratio tibi succurrens, ex vi te, qui iam raperis, duceris, eripiat, vindicet. IENS.

ibid. Ὡς οὐκ ἂν ποτε ἄλλο εἴποιμι) Obsopoeus, ut ne quid interim dicam aliud. Benedictus, me nunquam aliud disturum. Immo, ut recte notavit pater, ut ne quid dicam a ratione alienum. GRON.

ead. l. 11. Ἀναίτιον — αἰτιᾶσθαι) Homer. II. N. BROD. Homer. II. A, 653. SOLAN.

ibid. Δοκεῖς μοι — αὐτὸν — ἀγόμενον) An sic scribendum & distinguendum? Δοκεῖς μ. κ. τ. π. αἰτιᾶσθαι, αὐτὸς ἔστ' ἂν μὴ ἕτερος σ. λ. σ. α. τ. βίας, ἥδη ἀγόμενος. Nam violentiae certe crimini ipse, donec altera auxiliatrix oratio te liberet, obnoxius eris. GUYET.

ead. l. 12. Αὐτὸν) Salebrofus hic locus; nec, quid decernam; in promptu est. Aut dormitabat, cum haec scriberet Lucianus, aut oscitabant, qui descripserunt, librarii. Ut enim verba nunc leguntur, ex illo αὐτὸν nemo, credo, sensum eliciet commodum. Aliter autem a Luciano scriptum fuisse, tum ex absurditate verborum constat, tum etiam ex litura, quae in M. apparet, cuique hodierna scriptura a recentiore manu inscripta est. SOLAN. Αἰτιᾶσθαι αὐτὸς corrigit Th. M. Et marg. B. 2. REITZ. Spero, qui interpretationem nostram hic cum Graecis contulerit, illum nihil absurdi amplius in iis deprehensurum. Sed clariora erunt Graeca, si primo observes, αὐτὸν iungendum cum ἀγόμενον, deinde, si post αἰτιᾶσθαι incidas: Latina autem illustriora erunt, si in verbis, a vi ME liberet, ME illud vel omittas simpliciter, vel in illud mutes. Nam de se quidem loquitur, quo respectu me mihi in mentem venit, sed loquitur in tertia persona. GESN.

Pag. 84. l. 2. Αὐτῷ) Τῷ λόγῳ sc. GUYET.

ead. l. 11. Τῷ τοιούτῳ) Τῷ κριτικῷ. GUYET.

ibid. Καὶ προβέμενον) Supplendum τὸ δεῖ. GUYET. Fatue Benedictus & inde haec editio, omnibusque in medio positis eligendum eum, qui differt & cunctatur. Recte Obsopoeus, omnibus in medium propositis eligere oportere cunctantem & tardantem &c. GRON. Καὶ προβέμενον ἅπαντα εἰς μέσον αἰρεῖσθαι διαμέλλοντα, καὶ βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοποῦντα. Interpres: omnibusque in medio positis eligendum eum, qui differt & cunctatur, saepe contemplando. Sed Lucianum non assecutus est. Illud, ut puto, voluit Lucianus: Omnibus in medio positis, oportet eligere immorantem, & cunctantem, saepe considerantem. Vult enim, non

temerariam & inconsideratam debere fieri istiusmodi αἰρεσιν. VITRING.

ead. l. 15. Τὸν Ἀρεοπαγίτην) Areopagitae in tenebris iudicabant. GUYET.

Pag. 85. l. 4. Ἐπὶ πάντων ἔλθειν) Ubi Lucianus dixisset, Hermotimum suum tum denique certo & liquido philosophari posse, ubi omnia diligenter examinavit, nulla neque aetatis, neque speciei, neque existimationis dicentis ratione habitata; respondet Hermotimus, Μετὰ τὸν βίον φησὶ ἐκ γὰρ τούτων, οὐδένος ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἀνὼς ἐπὶ πάντων ἔλθειν, καὶ ἕκαστον ἀκριβῶς ἐπιδεῖν, καὶ ἐπιδόντα κρίνειν, καὶ κρίναντα ἐλέσθαι, καὶ ἐλθόμενον φιλοσοφῆσαι. Post vitam dicis. Ex his enim sequitur, nullius hominis vitam satis longam esse, ut omnia perlustraret, & accurate singula perspicere, perspectaque iudicaret, iudicata eligat, delectuque habito philosophetur. Saepe supra & infra in hoc libello utitur auctor formula illa loquendi, per omnes ire, sectas scilicet, perquirere, perlustrare, excutere; idque Graece per ἐπὶ πάντα, vel πάντας, ἔλθειν in hoc tamen loco mirifice mutat, si modo ipse mutationis sit auctor. Certe pag. seq. καὶ ἐφ' ἅπαντας ἐλθόμενον πειρώμενοι, etiam si per omnes iventimus, experimentum capientes. Cap. 68, δεήσει τοίνυν σε, εἰ μέλλεις Στωικῶν τὸν ἄριστον εἰσεσθαι, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ πάντας, ἀλλ' οὖν ἐπὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἔλθειν, oportebit igitur te, si Stoicorum optimum cogniturus sis, si non per omnes, per plurimos saltem istorum ire. Supra c. 45, ἐπὶ πάντας ἀναγκαίως ἀφιξόμεθα: c. 42, δεήσει ἐπὶ πάντας ἐν κύκλῳ ἐλθόντα ἰδεῖν: c. 41, ἢν μὴ ἐπὶ πάντας ἐλθῇς. IENS. Πάντα) Emendationem Iensii secutus esse Πάντας legentis pro πάντων, quod in omnibus impressis legitur, nisi in M. & L. πάντα invenissem, quod verius puto. Vid. tamen c. 41, ubi itidem ἐπὶ πάντων sine ἔλθειν. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀκριβῶς ἐπὶ δεῖν) Restituo ἐπιδεῖν. BROD.

ead. l. 6. Γὰρ) Ita, uti conieceram, M. P. & L. pro καὶ, quod in aliis omnibus erat. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐτι μοι δοκοῦμεν) Παρέλκον illud μοι. GUYET.

ead. l. 11. Οἱ ἀλλεύοντες) Videtur ad fabul. Aesop. alludere. VORST.

Pag. 86. l. 3. Οὐκοῦν πειρῶ διεκδύναμι) Hoc Obfopoeus verterat, proinde ego te rursus extricare conabor. Longe aliter Benedictus: Ergo da operam, ut effugias. Utrumque verba haec significare possunt, si sola spectentur; verum nexus sequentium satis ostendit, posteriore modo accipienda esse. REITZ.

ibid. Σὺν δεῶ) Verba haec σὺν δεῶ γὰρ οἶσθαι vsiv, Obso-

poeus reddiderat, *neque enim mihi dubium est, peritia natandi te praecellere.* Melius Benedict. *iuvante enim Deo natare scis.* Posterius verum esse, si probatione indiget, adi Aristophan. Plut. 114. Et Kusterum, idem ex Eurip. adstruentem. REITZ.

Pag. 87. l. 1. Ὁ δὲ πέντε) M. & Fl. ed. haec verba habent, quae in reliquis non reperiuntur. SOLAN.

Pag. 88. l. 12. Ἰδιώτην τινὰ βίον) Ienſ. aliud agens in Lectt. Luc. p. 90, fateatur quidem, Benedictum non plane aberrasse, qui *privatam vitam* verterit; tamen non intellexisse veram vim, cum significet vitam *rudem, indoctam, impolitam, incultam*: aliaque exempla affert, ubi ἰδιώτης exponatur per ἄμουςος. Et appositionem illam duorum substantivorum pluribus illustrat, ut στρατιώτης βίος, τέχνη βαναυσος &c. Confer infra cap. 81. REITZ.

ead. l. 13. Τοῦ φιλοσοφῆν ΔΥΚ.) Expunge ΔΥΚ. quod quidem post verba haec εἶτη καὶ μὴ substituendum est hoc pacto: εἶτε καὶ μὴ. ΔΥΚ. BROD. Delenda nota personae ΔΥΚ. MARC.

ibid. Τοῦτο ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν φης ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι) Obsopoeus, *illud quidem accidit, quod dicis, philosophari promptum non esse.* At Benedictus, *illud quidem accidit, quod dicis, non esse promptum philosophiae incumbere, & huius nasuta commutatione vocum, & utriusque interpretatione non satis valida vocis ἀδύνατον.* Intellige cum patre, *illud quidem colligitur ex iis, quae tu dicis, non posse philosophari.* Nam ξυμβαίνει hic ponitur, ut supra, *μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων,* nempe ἐκ δυοῖν δυνάδων συντθεσῶν. GRON. Interpres, *Illud quidem accidit, quod dicis, philosophari promptum non esse.* At non videtur intellexisse verbum ξυμβαίνειν, quod saepe usurpant Graeci, cum significare volunt, ex dictis aliquid consequi, effici, vel colligi. Desumptum ab arithmetiis, atque ita etiam h. l. *Veritas igitur verba: Hoc quidem sequitur ex iis, quae dicis.* VITRING. Haec verba perperam in vulg. & M. Luciano tribuuntur: quod & Marcil. viderat, & ed. I. confirmat. SOLAN.

ead. l. 14. Ὡν φης ἀδύνατον) An ἐξ ὧν; GUYET.

Pag. 89. l. 7. Ὑπερήμερον) Vocis ὑπερήμερον notionem eleganter declarat illud Longini f. 14, ubi ὑπερήμερον τι τοῦ ἰδίου βίου καὶ χρόνου φθέγγασθαι recte interpretatus est ex Cicero-
ne Tullius, *dicere aliquid, quod non iisdem regionibus terminetur, quibus vitae nostrae spatium circumscriptum est.* GESN.

ead. l. 8. Τελευτῶν) Sic supra c. 46. Hic rursus edd. I. A. 1. H. P. S. quas consului, τελευτῶν adverbii more, non τελευτῶν, ut Bud. in Comment. REITZ.

ead. l. 10. Εἶτε καὶ μὴ. οὐ δὲ πῶς) Excidit nota personae, Εἶτε καὶ μὴ. ΔΥΚ. οὐ δὲ πῶς. MARCIL. W. P. & ed. I. agnoscunt Luciani personam, quae in reliquis non notatur. SOLAN.

ead. l. 12. Ὁ, τι εὖρ.) Legē ὅτι. GUYET. Hoc ita verum est, ut lectores rogem, habeant pro eodem, ac si ita edi curassem; licet pristina lectionem non mutaverim, quia variationem in ea non inveni. REITZ.

ibid. Τί εὖρηται) Τί εὖρηται πρὸς αὐτῶν; ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ἠμύσαιμι, καὶ τοι πῶσα ἄλλα &c. Excidere nomina personarum, videlicet: τί εὖρηται πρὸς αὐτῶν; EPM. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ἠμύσαιμι. ΔΥΚ. Καὶ τοι πῶσα ἄλλα. MARCIL. Coniectura Marcilii ita mihi vera visa, ut mihi non temperarim, quin in contextum reciperem deficientes in edd. personas, maxime, cum Cod. M. viam ad id muniat. Et minus apte alioqui eadem persona interrogaret ac responderet. Cum vero Marcilii coniecturae responderet Cod. M. solitis suis punctis designans Hermotimi personam, eamque sequi lectionem decrevissem, necessario & proximum ΔΥΚ. ex Marcilio recipiendum erat, etsi Codex ibi non addiceret; nam si hanc omissem, nova confusio orta foret. REITZ.

ead. l. 13. EPM. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ἠμύσαιμι. ΔΥΚ.) Ἔμ. agnoscit M. quem suis punctis, pro more designat. Sed ΔΥΚ. idem Cod. non habet; sententiae tamen id necessario postulanti reddimus. SOLAN.

Pag. 91. l. 2. Ἐν τοῦτό ἐστιν) Intellige ὁ χρόνος. GUYET.

ead. l. 5. Καὶ ὑπάρχειν) Non poterat hic abesse coniunctio; alioqui lubens cum W. eam omissem, quia καὶ iam nimis frequenter est repetitum: nam qui paulo supra, a verbis καὶ διαγωνῶναι incipiens numerare velit usque ad καὶ τέχνην, inveniet vicies positum καὶ, intra viginti versus. De quo supra iam questus sum. Sed Latini hic Graecos copia vincunt, qui orationem variare possunt per &, ac, quae, atque, nec non, etiam, quoque, tum, cum &c. dum Graeci καὶ & τε solis fere contenti sunt, etsi ἢ μὲν, ἢ δὲ interdum pro iis adhibeant. REITZ.

ead. l. 9. Ἦεις) Retinui vulgatam, etsi ἄγεις, quod Cod. P. habet, non malum. Interdum enim ἄγω ita absolute usurpatur, pro venio, i. e. quasi ἄγω με, adduco me, quod Lexicogr. iam notarunt. Sic ἐπάγειν & προσάγειν sine accusativo Arrian. Exp. Alex. I, 1, ὥστε Ἀλέξανδρον—ἐπάγοντα οὐκέτι ἐδέξαντο. Ib. c. 2, p. 6 f. ed. Gron. προσάγοντος Ἀλεξάνδρου ἐκ πολλοῦ συμπασφυγότες ἦσαν. Id. L. 2, c. 3, p. 63, προσάγοντα δὲ κόμην τινὶ τῶν Τελμισσίων, ἐντυχεῖν παρθένῳ ὑδρευομένῃ. REITZ.

ead. l. 10. Τῆς ῥινὸς ἔλκεσθαι) Erasmus in proverbio, *paribus trahere*. BROD.

ead. l. 11. Θαλλῶ) Vid. Athen. 25 A. B. & Casaub. qui Platonis etiam ea de re locum affert. Utitur eadem figura & Philostr. pag. 587, τοῦτ' ἀμφορέα μὲν οἶνου προσάγων, ἢ ὄψα, ἢ ἐσθῆτα, ἢ ἀργύριον, εὐμεταχειρίστῳ ἐχρήσατο, καθάπερ οἱ τὰ πεινῶντα τῶν θρεμμάτων τῷ θαλλῶ ἀγοντες. SOLAN. *Iun.* non hic modo θαλλῶ, uno λ, sed & supra Reviv. c. 46: quod quidem eodem redit; verum plurium edd. consensum sequimur. REITZ.

ead. l. 12. Τῷ ἐπιτραπέζιῳ) Hoc est, τῷ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐκχεομένῳ ὕδατι, ὃ διὰ τὴν ἰσορροπίαν καὶ τὸ ἀπαρέγκλιτον τῆς τραπέζης ἐπὶ χώρας μένον, καὶ τῆς ἐπιφανείας ἐπανεστῆκες τῷ δακτύλῳ ὀχθετοῦντι αὐτὸ φιλεῖ ἐπεσθαι, ῥυτῆς φύσεως ὑπάρχον, καὶ ἀτρεμεῖν μὴ πεφυκός. Cetera usque ad pag. 317, crebrae sunt repetitiones comparationum, quae passim alibi BOURD.

ibid. Ἐπιτραπέζιῳ ὕδατι) *Aquae super mensam iniectae vel effusae*. BROD.

ead. l. 14. Καλάμῳ τινὶ) Homo inconstans itidem arundini a quolibet vento motae comparatur in Novo foedere, Luc. VII, 24, ubi Elfner. & hoc Luciani adducit. REITZ.

Pag. 93. l. 6. Γάρ τι λυπ.) *An γάρ τοι*; GUYET. Inter γὰρ & λυπρὸν inferebatur τι, quod duce M. delevimus. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐπιγνώμων) Huius vocis vim hic locus ostendit Lexicographis non satis perspectam. Vid. Suid. SOLAN.

Pag. 94. l. 5. Πείθειν ἡμᾶς βιάζ.) Ordo, βιάζονται ἡμᾶς πείθειν εἰδέναι. GUYET.

ead. l. 6. Τοῖς) Ex P. & L. In reliquis enim ταῖς. SOLAN.

ead. l. 7. Ὁμῶς) Solus W. Codex hanc vocem agnoscit. SOLAN. At Obsopoei versio exprimebat illud tamen. REITZ.

ead. l. 12. Εἰργάσω) Hermotimus, ubi plane convictus ab Luciano erroneae suae opinionis esset, exclamat, Οἶά με ἐργάσω, ὦ Λυκῖνε, ἀνθρακᾶς μοι τὸν θησαυρὸν ἀποφῆνας. Et hoc nimirum inter foedas corruptae Lucianae lectionis fordes; cui similem labem addas licet ex Astrolog. cap. 23, ἐργάζοντο. Corrige tandem hic ἐργάζοντο, illic ἐργάσω. In poetis quidem augmenti, quod vocant, neglectus frequens: at in huiusmodi scriptoribus talia sunt librariorum flagitia. In contrarium peccatum est in Fugitivis c. 6, ubi ἐργάσασθαι scribitur pro ἐργάσασθαι. IENS. Iensii emendationem auctoritate sua firmant Codd. W. & L. SOLAN.

ibid. "Ανθράκας μοι τὸν θυσιαυρὸν) Erasmus in prov. *Theſaurus carbonis erant*. BROD. Infra rurius Ζεύξ. c. 2 f. SOLAN.

Pag. 95. l. 1. Περὶ ὄνου σκιᾶς) Erasmi in paroemia, *De asini umbra*. BROD. Proverbii huius historiam habes ap. Plut. 1558. Demosthenes pro concione interpellatus, fabulam narrare incipit de duobus hominibus iter una facientibus, quorum alter asinum alterius conduxerat. Fervente aestu de umbra asini discidium causa orta est, utroque sibi eam vindicante. Dominus enim operam, non umbram, locasse aiebat: ille vero & id operae esse partem contendebat. Hoc dicto, silet Demosthenes: instat populus, postulatque, ut litis finem narret: ad quos ille, vos vero, inquit, de asini umbra audire cupitis, de Rep. dicenti operam dare recusatis. Vid. etiam Aristoph. Sch. Σφηξί, v. 191, & Plat. Phaedr. ed. Basf. p. 208 A. In proverbium deinde abiit, *de rebus nihili* cum disceptatur, quod etiam apud Menandrum existisse ait Zenob. VI, 28. Et Schol. Aristoph. l. c. SOLAN.

ead. l. 8. Εἰς Ἰνδὸν τελεῖν) Thucyd. ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσε, *Pharsalum pervenit*. Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖν, pro τελεῖν τὴν ἰδὸν. GUYET.

ead. l. 13. Ἐκθορεῖν) Vox poetica, quam alibi tamen iterum usurpat. V. Πρ. λ. c. 6, & Ἰστ. β, c. 35; nisi quod in iis locis ἀναθορεῖν, non ἐκθορεῖν legitur. SOLAN.

ead. l. 16. Κεὴν μακαρίαν) Sic p. 934 ed. Paris. Talis autem illa est, qualis felicitas Micylli in Gallo, ἡ κατὰ τοὺς ὕπνους ἐγγινομένη, τοιαῦτα τοῖς ὄνειρώττουσιν ἐμποιούσα τὰ εἰς τρυφήν καὶ εὐετηρίαν, κεὴν, ὅτι μηδὲν ἑστὸς ἔχει καὶ βέβαιον, quae omnia recte interpretatur Gregor. Nazianzen. qui (ut alibi dixi) totus est in Luciano. BOURD.

Pag. 96. l. 10. Ὡς ὑπὸ τοῦ ἐρομένου) *Ut ab eo, qui hoc percontatur*. BROD.

Pag. 97. l. 4. Παραπέμψαι) Conf. infra Δικ. c. 1, Εὐχ. c. 1, Ἐπ. Κρον. c. 17, & Ἐταιρ. διαλ. c. 1. SOLAN.

ead. l. 5. Τὰ κοινὰ) Quae a Stoicis paradoxis merito abhorrent. BROD.

ead. l. 7. Ἰπποκентаύρων καὶ χιμαιρῶν) Virgil. VI Aen. facit Centauros & Scyllas in infernū vestibulo fistulare, cum somniis. Centauros & Chimaeram fuisse negat Lucret. L. IV & V. COGN.

ead. l. 14. Ἡ τὴν Οὐρανίαν εἶναι) Ἡ τὴν Οὐρανίαν ἐκείνην &c. nempe Ἀφροδίτην. MARCIL. De statua intellige, quae Athenis celebratissima. V. Meurs. AG. IV, 830. Simulacrum erat marmoreum, Phidiae opus. Erat & aliud Alcamenis, ib. 855.

Lucian. Vol. IV.

D d

Pro εἶναι L. habet οἶμαι. Neutrum placet. Credo scripturam fuisse καί. SOLAN.

Pag. 98. l. 12. Εἰ ἀληθὴς ἐστὶ) Brod. IX Misc. 16 ait : εἰ ἀληθὴς, emenda εἰ ἀληθὴς ἐστὶ. Sed quod is emendat, id nostrae edd. iam recte habebant. REITZ.

Pag. 99. l. 3. Ποτε τρικέφαλος) Geryon. Vid. Apollod. II, pag. 51 B. SOLAN.

ead. l. 10. Πέλτην, ἢ γέρρον, ἢ ἀσπίδα) Uterque interpret medium vertit *parmat* Persicam. An credimus utique Lucianum voluisse ea voce id exprimere? Et cur non peltae addunt interpretes gentem, cui illa in usu? GRON.

ead. l. 14. Εὐθὺ σκοπεῖν) Wessl. ad Diod. Sic. II, c. 12, p. 31, legit εὐθὺς, me non contra nitente, quia ab sequente σ facile absorptum sit alterum. Multa tamen annotavi, ubi differentia illa inter εὐθὺ & εὐθὺς, de qua Ammon. non observatur. Sed quia longe frequentissime tamen observatur, praestat eam tenere; & quae collegi, iam non addere licet. REITZ. Εὐθὺς Ms. Reg. 2954, recte cl. B. de Ball.

Pag. 100. l. 5. Οὐκ ἀννοοῦντες) Ista verba, οὐκ ἀννοοῦντες εἰ πῇ γένοιτο ἀν ἀκλόουθόν τι αὐτῶν, καὶ ψευδὸς ἐν, pessime interpretantur, nec in mentem veniat, ni falsum etiam sit, quod priori esse consentaneum; cum haec sit sententia: non considerantes, sibi quid se invicem consequatur, (vel sibi congruat) quamvis falsum sit: ut si quis credat, bis quinque esse septem, credat etiam quater quinque esse quatuordecim. Paulo post δόντες τὰς ἀρχὰς τῆς προαιρέσεως ἐκάστης, non est, ut Latinus, datis uniuscuiusque sectae principiis, sed admittentes, concedentes principia uniuscuiusque sectae. Statim haec quoque verba non intellexerunt interpretes, καὶ ἀξιοῖ εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν, ἀπὸ ψευδοῦς τῆς ἀρχῆς ὁρμωμένη, cumque a falso principio exordiat, vera tamen ad falsam demonstrationem vult dicere. Haec ex Graecis verbis ne fiduculis extorqueas, quae sic interpretanda: & postulat pro demonstratione vera dicere, ex falso principio progrediens, hoc est, pro demonstratione vult haberi principium, quod ponit, quia verum dicat, seu hoc ipsum verum dicere, quod iacet, vult pro demonstratione accipi, cum tamen illud principium, quod pro vero circumfert, sit falsum. GRAEV.

ead. l. 6. Εἰ πῇ) Forl. εἴπερ. Certe sensus est, numquid antecedentibus satis consonum, falsum tamen sit. In M. & Fl. εἴ τι. SOLAN.

ibid. Ἀκλόουθόν τι αὐτῶ) Sic Plato p. 2 B. τὸ ὅσιον ταυτὸν αὐτῶ αὐτῶ & αὐτὸ αὐτῶ ὁμοιον. Mutarunt P. S. & A. ac fecerunt prave αὐτῶν. SOLAN.

Ibid. Καὶ ψεύδους) καὶ cum Graevio hic vertit *quampvis*, Elfenus ad Evang. Ioan. XVII, 25, ubi καὶ ὁ κόσμος σε οὐκ ἔγνω, ἐγὼ δὲ σε ἔγνω· quod eod. modo reddit, *est mundus te non cognoscat*, ego tamen te cognosco, adducitque Thucydid. VI, 16, Τῶν ἔπειτα ἀνθρώπων προσποίησιν συγγενίας τισι, καὶ μὴ οὔσαν, καταλιπόντες, ubi καὶ μὴ οὔσαν quoque signif. *quampvis nulla* (cognatio) *intercedat*. Sed cum Gelsnerus paulo aliter vertat, ego me non interponam: quid enim voluerit Lucianus, ex praemissis satis apparet. REITZ.

ead. l. 7. Λέγοι) Ita, uti conieceram, M. Reliqui λέγει. SOLAN.

ead. l. 10. Ὅτου) Ex ed. I. est. Reliquae ὅτε, & ipsi Codd. M. & P. nisi quod hic ὅτι praefert. SOLAN. Ὅποι restitutum cupit B. de Ball.

ead. l. 13. Σημεῖα τινα) Sic enim ea definit Euclides: Σημεῖον ὅστιν, οὗ μέρος οὐδὲν γραμμὴ δὲ μήκος ἀπλατεῖ· quae nullo pacto consistere posse credunt Epicurei. BROD. Est in primis illis Geometriae definitionibus, quod iure quis carpat: dicendum enim fuit, *superficiem* esse extrema corporis, in quo corpore crassities quidem, sed cuius in superficie nulla habetur ratio. *Lineas* vero extrema superficiei, quando non tota iam, sed divisa in partes contiguas consideratur, nulla latitudinis, quae ceteroquin superficiei inest, ratione habita: *Puncta* linearum extrema, sive id, in quo lineae divisaе partes se mutuo contingunt. Atque haec quidem vera, firma & inconcussa maneant: neu si quid in eo edisserendo aut definiendo a Geometris peccatum, arti certissimae & praestantissimae fraudi sit. Quod si in rebus huiusmodi, cuiusquam auctoritas valeret, Luciani certe nulla ratio habenda foret, qui se Mathematicarum disciplinarum rudem omnino prodit. Vide, quaeſo, si non memineris, quam imperite Pythagoreorum symbolicam figuram in Πται. descripserit c. 5. Vide etiam, quam iniquus sit in viros illos summos, qui Mathesin excoluerunt, Iππ. c. 3. SOLAN.

ead. l. 14. Τὰ τοιαῦτα) Ubi legitur, σημεῖα τινα ἀμερῇ, καὶ γραμμάς ἀπλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαθεῖς τοῖς θεμελίοις τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, mirum, ni perperam illud ultimum τὰ τοιαῦτα iteratum est ab dormitantibus descripto-ribus. IENS.

Pag. 101. l. 9. Ἐξομολογήσασθαι) Iens. in ferculo liter. p. 9 & 10 existimat hoc verbum solis fere sacris scriptoribus proprium, nec facile alibi reperiri; sed non aegre feret, scio,

si ei hunc Luciani locum opposuero, aliosque ex Plutarch. Num. p. 71, 76, Coriolan. 215, & p. 943. Nec non Heliod. L. IX, p. 427, quos affert Jac. Elsn. ad Evang. Matth. III, 6, ut probet, verbum ἐξομολογεῖσθαι etiam profanis scriptoribus non inusitatum esse. REITZ.

ibid. Πράγματα παιδων ἔχοντες) *Puerilibus quibusdam nugis vacare.* BROD.

ead. l. 13. Παραμυθίαν) Confer supra Νεκρ. Διαλ. XV, § 3. SOLAN. Illa Solani citatio nihil aliud vult, quam Iustinam ed. ibi male habuisse παρὰ μυθίαν quod vitium *H.* quoque cum obsideret, ex aliis & collatione huius Lucianei loci id sustulerat Solanus. At id in variantibus lectt. ibi non comparet. Nec refert. Id autem omissum, quia edit. *Iunt.* in qua editionum varietates notaverat noster, non possidebat Hemsterh. Et si forsan, si possedisset, eiusmodi minutias non annotasset. Cur autem nos notemus, in praefatione dicendi locus erit. REITZ.

Pag. 102. l. 9. Ἡ ἰδόντες) Angl. *eidotes.* BOURD. *Eidotes* A. P. & L. Melius, quam quod in cett. & ipso M. *idotes.* SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ λήθη — πρὸ Εὐκλείδου) Duo inveniuntur Euclidæ inter Archontas, quorum nomina supersunt. Primus anno 2 Olympiadis 88, quinto anno belli Peloponnesiaci, de quo non est hic sermo. Alter anno 2 Olympiadis 94, quem intelligit hoc loco Lucianus: eo enim praeturam obtinente facta est amnestia, ut narrat Xenophon Lib. 2 Hellenic. Ideo saepe apud auctores historiae & rhetoras fit mentio τῶν πρὸ Εὐκλείδου, quorum non licebat meminisse, nec ea exprobrare, & eo anno Atheniensium respublica instaurata fuit, facta inter cives pace. PALM. Apud Montfaucon in Biblioth. Coslei. p. 490, in Excerptis inscriptis Συναγωγή λέξεων χρησίμων ἐκ τῶν τοῦ Λουκιανοῦ, ad h. l. haec legas: Τὰ πρὸ Εὐκλείδου νῦν ἐξετάζοντα. Παραμυθία. Ὅτι ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων περιγεγνημένοι τριάκοντα τυράντους ἔσθισαν παρ' αὐτοῖς, οἱ τινες τῶν πολιτῶν μετὰ ταῦτα κακῶς ἐπέχρηστο τοῖς λοιποῖς. καταλυθέντων οὖν τῶν τυράντων, καὶ γινομένου μετ' αὐτοῖς Εὐκλείδου ἀρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἄλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν, ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. Quae ideo hic repeto, ut cum superiore Scholio conferri, & videri queat, idem esse, sed nonnulla aliter legi. Adde, si lubet, Schol. & Commentatores ad Aristoph. Plut. v. 1147. REITZ.

ead. l. 13. Πρὸ Εὐκλείδου) Ἀμνηστία. GUYET. Vide Scholia, & Καταπλ. c. 5. SOLAN.

in Schol. "Ὡς περ τῶν πρὸ Εὐκλ. &c.) Hoc iam supra habuimus totidem verbis; nec semel in huiusmodi repetitionibus delapsus est Scholiastes noster. CLER. Tam imperite autem descripsit hoc Scholium ex Κατάπλ. N. 52, (v. c. 5 eius Dial.) ut ultima illius eo spectantia, huc etiam retulerit; quae ego deleui. SOLAN.

Pag. 103. l. 3. Τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις) Τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμάσιαις τινάς, ἥνικα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότατον. Latinus interpres: Etenim promissiones admirandas audio, quando qui summum fastigium attigerint, felicitate possidentur. ἥνικα hic quam frigeat, nemo non videt. Luciani manus est ἥλικα εὐδαιμονήσουσιν, ad quantam felicitatem perventuri sim. Superius in Somnio c. 9, ἥλικα τὰ ἀγαθὰ πορίη λιθοζόος γενόμενος, quanta bona consequeris, si evadas statuarius. Sic alibi apud Nostrium ἥλικα θαυμάσια, quam admiranda. Nihil tritius. GRAEV.

ead. l. 4. ἥνικα) Demosth. 210 C. θαυμάσια ἥλικα. Noster ipse c. 2, ἄλλα θαυμάσια ἥλικα εἴρηκας. Sed nihil tamen hic muto; quia ἥνικα necessario retinendum est, ut sententiae consulatur, nisi aliter superiora scribantur, hunc in modum, ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμάσιαις ἥλικας, ἃς εὐδ— quod minus elegans foret. SOLAN.

ead. l. 6. Τὰ τῶ ὄντι ἀγαθὰ) Quae haud dubie sunt bona. BROD. Vid. idem supra Ἀλκ. sub init. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ) Melius, quam in Anglic. ἐς Στωϊκὸν τὸ ἄκρον. BOURD.

ead. l. 8. Ἐφ' ἡδονῆς) M. Fl. S. A. recte. In reliqq. mendose ἐφ', nisi quod in I. excidit litera s, vel v. SOLAN. Male Solanus Aldinam ed. incusat, aut saltem non satis expressit, quid illa habeat. Video enim, illam, nimirum Aldinam primam, neque ἐφ', neque ὑφ' habere, sed sic: μὲν φ' ἡδονῆς unde tam ὑφ' quam ἐφ' officias, id quod eodem modo in Iuntina se habuisse, recte observarat idem. REITZ.

ead. l. 9. Φθόνου δὲ κραττοῖ) Vid. supra ad c. 12 huius Dial. vel c. 19 de Merc. cond. ubi de hac phrasi, perfacili, sed interdum non intellecta, paucis egi. Hic tamen plus videtur significari. Nam invidia maior, est quidem, qui non perturbatur invidia, qui spernit invidiam, vel cui ea nocere non potest, ut Horat. 2 Od. XX — Invidiaque maior urbes relinquam. Sed & potest invidia tam activa, quam passiva, simul intelligi, id est, qui neque invidet alteri, neque curat, si alter illi invideat, utrumque enim philosophum decet. REITZ.

ead. l. 12. Κἄν πάντα πλείω ἔχῃ) Vorst. legit κἄν κατὰ πάντα πλεονεκτήσῃ τὰ ἄλλα. SOLAN. Non opus erit emendatione Vorstii, si cum Mf. Reg. 3011 legas, κἄν τὰ πλείω ἔχῃ.

Pag. 104. l. 6. Ἐξω τοῦ οὐδοῦ ἐστὶ) Τῆς ὁδοῦ in omnibus, etiam in M. & L. legitur: absurde. Quis enim *extra viam stare eum* dici ferat, *qui foribus adstat*? Audacter itaque repono τοῦ οὐδοῦ, ut *extra limen*, quod rei accommodatissimum, *stare* iam dicatur. Poëtica quidem est vox οὐδός, sed Luciano familiaris, Sic Μισθ. c. 23, πάντα γὰρ ταῦτα, τὸ γένος, τὴν ἐλευθερίαν, τοὺς προγόνους, ΕΞΩ ΤΟΥ ΟΥΔΟΥ καταλείψων ἰσθδὶ &c. Adde Ἀπ. μισθ. c. 5, Οἰκ. c. 18, & Δημοσθ. c. 49. Eodem argumento urebantur Stoici, quo probarent omnia peccata esse aequalia, apud Diog. Laërt. pag. 192 F. καὶ γὰρ ὁ ἑκατὸν σταδίου ἀπέχων Κανώβου, καὶ ὁ ἓνα, ἐπίσης οὐκ εἰσὶν ἐν Κανώβῳ. Quod & Suidas affert in v. Κανώβ. Emendationem hanc reperies in notis Io. Clerici, ad fragm. Menandr. pag. 250, editis mense Septembr. anni 1709, cum ego iam in specimine meo, quod prodiiit mense Februar. anni 1708, publici iuris feceram. SOLAN. Veritate victus recepi Solani emendationem, & mutavi Gesneri versionem, pro *viam*, *limen* reponens. In edd. variationem non aliam reperi, quam quod *Ald. & Hag.* habeant ὁδοῦ ἐσμεν, enclitice. Aliae ἐσμέν cum accentu. Et quamvis ἐστὶ hic quoque accentum amittere debeat, expressi tamen Mss. scripturam. REITZ.

ead. l. 7. Ἔστιν) Sic M. & L. Melius, quam ut in reliquis est, ἐσμέν. SOLAN.

ead. l. 10. Πλησίον) Haec vox in *P.* nescio an consulto, certe prave, mutata est; πλέον enim ibi legitur. In omnibus impr. & M. recte πλησίον. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐν ἀκιδίᾳ) Pierfonius ad Moer. Atticist. emendabat ἐν ἀκιδίᾳ, assentiente B. de Ball.

ead. l. 14. Εἰκοσὶν ἔτι) Vid. supr. c. 59 fin. SOLAN.

ead. l. 15. Ἡ τίς ἐγγυητής) Mira sunt haec. *B. 2.* ei: nihilo melius M. ἦ. Quid scripserit Lucianus, nescio; certe nihil horum. SOLAN.

Pag. 105. l. 2. Διώκοντες οὐ κατέλαβον) Sic fere in Novo Foedere, epist. ad Rom. IX, 30, Ὅτι ἔβην τὰ μὴ διώκοντα δικαιούσιν, κατέλαβε δικαιούσιν. Ad quae verba L. Bos pag. 114 ait: Διώκειν proprie dicitur, qui fugientem persequitur; καταλαβεῖν vero, qui eum, quem persequitur celeri cursu, comprehendit. Duo haec verba iuncta, uti hic, reperiuntur apud Comicum in Thesmophor. Ἐτ' ἐν καταλάβοις, εἰ διώκῃ

εις ταύτη; *Adhuc ipsum comprehenderes, si insequereris hac?* Apud Dion. Halic. L. V, p. 313, ἢ οἱ διώκοντες καταλαμβάνον. Et Artemid. L. I, p. 295, οὐδὲ δραπετήν διώκων καταλάβοι. Haec ille. Sic Latini *persequi*, pro, hostili animo fugientem persequi, & aliquid sequi, donec acquiras, in bonam partem; vid. *Ambigua* nostra, ubi & exempla quaedam Graeca verbi διώκειν dedimus, pluraque iam dare possemus, nisi haec satis nota arbitraremur. Minime tamen vulgaria erant, quae ibidem ex doctiss. confobrini Abreschii Observatt. ad Hefych. petenda indicavimus; quaeque videantur in Observatt. Miscellan. ab eruditis Britannis inchoatis, Vol. V, T. III, anni 1735, p. 92, ubi docemur, διώκειν generaliter significare *celeriter currere*; adeoque interdum etiam de fugiente dici, velut Hefych. διώκειν etiam interpretatur, μεθ' ὁρμῆς φεύγειν, ac Thucyd. VIII, c. 102, τὴν διώξιν εὐθὺς ποιοῦμενοι: quod aliis exemplis probat idem Abreschius ibidem. REITZ.

ead. l. 3. Ἀλλὰ καὶ καταλάβε) Satis absurde Obfopoeus verterat, *sed esto, si videtur te comprehendiſſe*, quasi *κατέλαβε* legeretur; quod tamen non posse fieri, sequens ἔχῃ satis docere poterat: at forsan voluit, *si videtur, te comprehendiſſe*, pro *si videris comprehendiſſe*, tumque nimis ambigue. REITZ.

ead. l. 8. τῇ σοφῷ) Id verum esse, iam dixi supra in Apolog. c. 13. Brod. Misc. IX, 16 f. ait: Hoc enucleat Erasim. in proverbio, *alterum pedem in cymba Charontis habere*. Sed pro τῇ σοφῷ scribit τῇ σοφῷ, non sua, sed operarum culpa. Interim genus recte ibi expressit. REITZ.

ibid. Ἄλλοι — βίον) Hoc vero est, quod nos Christiani, firmissimis ducti rationibus, auctore ipso Deo, speramus: quos adeo nihil eorum, quae hic a Luciano adducuntur, ab instituto retrahere aequum est, cum ne nos quidem tangant. Quamquam neque tantam eius rationibus inesse vim, rem recte reputans invenies, ut vel a philosophiae studio homines Ethnicos deterrire prorsus valeant. Etsi enim perfectionem illam omnibus suis numeris absolutam assequi non dabatur, ope tamen philosophiae & meliores sese & beatiores iis, quos sapientiae nulla cura tenet, evasuros in hac vita, ad virtutis sapientiaeque studium satis magnum momentum videri decuit. Neque ea Luciani mens, ut homines a sapientiae studio retraheret, sed ut a futilibus Logicorum tricis atque captionibus aliisque philosophiae sui temporis vitiis ad vitam recte atque honeste instituendam, ut in sequentibus videbis, revocet. Quemadmodum Isocrati operam dantes irridet apud Plu-

rarchum M. Cato, in eius schola senescentes, *apud inferos, se Diis placet, arte usuros*, p. 641. Confer autem Nostrum Δικ. c. 21; ad quem locum eadem dicta putes. SOLAN.

Pag. 106. l. 4. Διατρίβετε) Conf. infr. Συγγρ. c. 7. SOLAN. ead. l. 9. Ἀφικτα) Angl. & Mf. αφικτα. BOURD. Lege αφικτα. GUYET. Ἀφικτα B. A. & M. Reliqui corrupte αφικτα. SOLAN.

Pag. 107. l. 1. Ὀλκοῦ) Ὀλκὸν de corpore serpentis dici, idoneus auctor Nicander Ἑνριακ. p. 162, & praesertim 166, Ὀλκῷ δὲ προχέωσαν ἄλων εἰλιζατο γαίη. Ceterum *tractum* etiam Latini, certe poëtae, dixerunt non minus, quam *volumen*. Germanicus in Arateis 424 de hydro, *tractu subit ille leonem*. Add. Nemes. ecl. 4, 40, *torto non squamea tractu Signat humum serpens*; ubi Burman. & Germanicum laudat, & Ovid Met. 15, 725. Itaque non male ὀλκόν, qui ἀπὸ τοῦ ὄλκειν sit, ut a *trahendo tractus*, sic reddi arbitrabar. De *volumine* res nota. GESN.

ead. l. 2. Ἐκχέας) Vid. supra Ἀναβ. c. 24. SOLAN. Praeterea ad hoc verb. notabat idem Solanus, ἐκχέας in I. H. & Fl. legi. Sed & legitur in reliquis, certe in Ald. 1. & S. An igitur dubitavit, num ἐκχέας praestaret? quia *insusam in mortarium aquam* recte vertitur. Sed nihil opus: nam aqua prius aliunde effunditur, ante quam infundatur in mortarium. Nec quidquam novi est, praepositionem sequi contrariam illi, cum qua verbum est compositum. Sic enim supra Dial. omnium primo § 15, πρὸς μὲ ἀπιδούσα, ubi πρὸς & ἀπὸ ad & ab tamen iunguntur, vel potius sese excipiunt. Sic Latinis oculos omnium in se *avertit* & *advertis* eod. sensu dicitur, (quod iam diximus in libello nostro de Ambiguis.) Ita fere de Domo c. 3 f. καλοῦσαν ἐκ τῶν πετρῶν ἄνδρα. Arrian. de Exped. Alex. 2, 1, ἐς Μακεδονίαν ἀποστρέφων τὸν πόλεμον. Ubi eis & ἀπὸ quoque sunt opposita; sed pro ἀποστρέφων etiam ἐπιστρέφων dici posset, exiguo quidem discrimine. Ita ἐκφέρειν εἰς δήμον, *efferre in vulgus*, notum. REITZ.

ibid. Πίττοι—πτίτων) Scholia, πτίσων vel πτίττων. M. autem hic πτίττων, & supra πτίττοι. Quod emendationem Kusteri apud Suidam in ἀν ἀπολῆς &c. egregie confirmat. Vid. Plut. 799, 2. Impressi omnes πλίττ—. SOLAN.

ead. l. 7. Οὗτω μὲν ὀργίλος) Querit Lucianus, num Hermotimus excepta eruditione, velit praeceptori suo similis esse, οὗτω μὲν ὀργίλος, οὗτω δὲ μικρολόγος, οὗτω δὲ φιλόνηκος ὢν, καὶ φιλήδονος, ἢ Δί, εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. EPM. τίσι γε; ΔΥΚ. ὦ Ἐρμότιμ, θέλεις διωχόμεναι. Primo male μα-

πρῶτος vertitur *ia minimus*, cum sit *sordidus*, avarus; dein quid interrogatio τίσι γε sibi velit, non video. Nam cum dixisset Lucianus, velisne praeceptorum tuo praeter doctrinam similis esse, cum sit tam iracundus, tam sordidus, tam rixosus, & voluptatis per Iovem amans, licet multis non videatur talis esse? subdit Hermotimus: *Quibusnam?* Sed Lucianus subiicit narrationem de sordibus & iracundia alterius philosophi senioris, quae quaestioni Hermotimi non conveniunt. Cum tamen omnino ad convincendum Hermotimum ostendendum fuisset, quibusnam videretur esse φιλήδονος; nec quidquam soleat omitti a Luciano, quod ad Hermotimi pertinaciam expugnandam faciat. Itaque haec cum accuratius expendissem, persuasi mihi, levi mutatione locum hunc foede inquinatum sic posse purgari: εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. τίσι γε, ὦ Ἑρμότιμ. *Quid taces, Hermotime.* Maxime hanc meam emendationem firmat antiquissima editio Luciani *Flor.* anni 1496, quam primam esse puto, in qua legitur quidem τίσι γε, sed sine distinctione personarum. Sic enim illa habet: εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ τίσι γε ὦ Ἑρμότιμ. Aequis lectoribus non difficulter, spero, me probaturum, hic me non fefellerisse divam Criticem. GRAEV.

ead. l. 10. Τί σιγᾶς) Emend. Graevii in textum recipere non dubitavi. *Fl. τίσι γε.* Sic c. 55. Vid. & c. 83. SOLAN. *Τισί γε*) Magnum ingenium Graevii, magna optimis artibus parata gloria. Itaque ratio hic reddenda, cur non secutus sim ipsius emendationem. Nempe, quia illam non ex libro protulit: illud vero, quod habent constanter libri, optimam habet sententiam. Iam diu vacillat Hermotimus, iam diffidere suo doctori didicit, iam crapulam viri & rixas supra commemoratas aliis, quam ante, oculis intuetur. Igitur cum dicit Lycinus, An illius velit esse similis? & in fine ponit ea verba, quibus docet, profecto vitiosum esse hominem, quantumvis vulgo talis esse non videatur: modeste Hermotimus, & velut immurmurans, τίσι γε, inquit, h. e. *at quibusdam tamen*, mihi inprimis, postquam opera tua visum recepi, talis videtur, cuius proinde similis esse equidem iam nolim. GESN. Solani & Graevii periculo lectionem pristinam movere possem, sed mea auctoritate non auderem, etsi eorum coniectura perplacet. Solanus quoque personam EPM. ante τι & ΔΥΚ. post σιγᾶς deleverat: quod necessarium erat, si cum illo σιγᾶς legat. At cum Gesnerus commodum sensum ex vulgata eliciat, eam sine Codicis ullius auctoritate immutare fas non est; alioqui

fateor, etiamnum mihi aridere Graevianam emendationem, tum quia illud *τί σιγᾷ* Nostro usitatum, tum quia non sic solet illud *τισι γε* usurpare. Immo quo plus confidero, eo magis perspicio, nexum orationis id postulare: languet enim alioqui nova illa interrogatio *δέλεις δι' ἡσέομαι*; Si vero praemiserit, *quid taces?* concinnius sequitur, *vin' igitur pergam?* id est, *quia taces, ego porro narrabo.* Iam vero signum interrogandi, quod post *τισι γε* aderat in edd. etiam omisi, quia Gesn. sic velle video. REITZ. Vulgatae lectioni, quam tuendam & interpretandam suscepi, illud etiam favet, quod ea, quam restitutam cupiunt Graevius & Solanus, si inventa esset in antiquis exemplaribus, nemini in mentem venire potuisset vel personam adscribere, vel *τί σιγᾷ*; lectionem planissimam, in *τισι γε* mutare. Si quid in hac arte firmum est, illud profecto est, non mutatam esse lectionem planam, facilem, quae nihil dubitationis haberet, in diversam. Neque sic errant descriptores, neque sic emendant. GESN. in *Addend.*

ead. l. 12. Τινος λέγ. ἀνδρὸς) Non possum hic cum viro eximio & de me optime merito sentire, qui haec de alio philosopho dicta vult. Dicuntur certe de Hermotimi magistro, sive is Thesmopolus fuerit, ut superius innui, aut alio quovis nomine notus homo. Miror autem in toto hoc Dialogo Luciani non solitam moderationem, qua hominis sordidissimi nomen reticere sustinuit. Unde colligo, omnia eius opuscula, in quibus nominatim in sui temporis homines invehitur, ab eo post XL aetatis annum scripta. SOLAN.

Pag. 108. l. 3. Ἐν καὶ νύα) Vid. Aristophan. Schol. ad Nub. A& IV, Sc. 1, 1, ubi fuse enarrat, qua ratione id nomen ultimo mensis diei inditum sit, quia eodem die luna & desinit & incipit. Adde & Plut. in Solone, p. 168, 1. SOLAN.

ead. l. 5. Ἰδιώτης) Non simpliciter *hominem privatum* significare, sed *ἀμουσον, rudem & incultum*, ex addito *ἀγροίκος* apparet, & ex aliis, quos adduxit Iensf. Vid. supra ad c. 67. Adde, si lubet, Elsner. ad A& Apost. IV, 13. REITZ.

ead. l. 7. Ἐκτετίνανμεν διάφορον) Recte ibi interpretes. Est enim *διάφορον* ex Suid. τὸ τίμιον, *merces*. Cetera huius Dialogi antea sum interpretatus. BOURD. Conf. infr. Amor. c. 8. SOLAN.

ead. l. 13. Δίχην ἐφύγεν) Scribo *ἐφύγεν*. BROD. Sed quia S. hoc iam habet, ego *ἐφύγε* propter euphonia scribere non dubitavi. REITZ.

ibid. Ἐφύγεν) W. Cod. & plerique impressi *ἐφύγον*. S. recte mutavit. SOLAN.

ead. l. 16. Αὐτοῦ ἐλάβετο) Quod eum manu prehendiſſet. BROD.

Pag. 109. l. 1. Τὸν κάδον) Cadum, ut ſymbolum daret ac deponeret. BROD. Sed vide, quam parum recte κάδον ſcribat, pro κάδον. REITZ.

ibid. Τὸν κάδον) Mirum eſt, in editis legi ὅτι αὐτοῦ ἐλάβετο, ὑπὸ κλάπου ἐκκομίζοντες τὸν κάδον. Quid eſt κάδης, aut ubi invenitur? leg. κάδον, hoc eſt, vini cadum in ſinu efferentis. Quae mox addit de crocodilis, & cornibus, intelligenda ſunt de ſyllogiſmīs Stoicorum, quos ſic nominabant. Vide ſuperius in βίων πράξει. Pagina ſeq: ὁ φιλόſοφος ὅρα οἷαν ἀπόκριſιν ἀπεκρίνατο, ὡς Ἑρμότιμα, ὡς πρεſβυτικὴν. Vertitur: vide, mi Hermotime, cuiuſmodi reſponſum, quam ſene dignum philoſophuſ ille reddiderit. Atqui πρεſβυτικὸν reſponſum eſt anile reſponſum, ut patet ex ſequentibus: ἐπεὶ καὶ αἱ τίτθαι τοιαύδε λέγουſι περὶ τῶν παιδῶν, ὡς ἀπιτέον αὐτοῖς ἐς διδασκάλου· καὶ γὰρ ἂν μηδέπω μαθεῖν ἀγαθὸν τι δύνωνται, ἀλλ' οὖν φαῦλον οὐδ' ἐν ποιήſουσιν ἐκεί μόνοντες· ſiquidem etiam aviae talia de pueris dicunt, nimirum ad magiſtrum illis eundum, nam licet boni nihil poſſint diſcere, nihil malī tamen committent, dum ibi manebunt. GRAEV. Mirum eſt, in omnibus impreſſis, ſi a Fl. & I. abeas, κάδον hic legi. W. recte κάδον. SOLAN.

ibid. Ἐχοι) Antiquiores edd. & ipſe M. ἔχει. B. 2. & P. ἔχῃ melius. S. & A. rectius ἔχοι. SOLAN. Vix obſequerer Salmurienſi ſoli, niſi reſ ita manifeſta foret, ut paulo ſupra in ἐφυγεν pro ἐφυγον. Sed eo ipſo, quod M. non ἔχῃ, ſed ἔχει habet, apparet, eum ἔχοι dare voluiſſe; ideo vulgatum ἔχῃ ſecurus eieci. REITZ.

ead. l. 7. Ὁ Κροκόδειλος) Hoc ante explicatum eſt, atque etiam illud καὶ κέρατα ἀναφύει. BROD. Vid. ſupra, Dial. Mort. I, non ita longe ab initio, & Vit. Auēt. c. 22. SOLAN. Studio expreſſi Brodaeana ὁ pro ὡς, etſi feſtinantis aberrationem credo. REITZ.

ead. l. 10. Κέρατα) Vid. iterum ſupra Dial. mort. I. SOLAN. Immo & ſaepe alibi de hoc ſyllogiſmi fraudulentī cognominatio dictum eſt, ut in Vit. auēt. &c. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπιβουάμενος τὰ ὦτα) Ne quid audiat, quod eum, haec apud ſe meditantem, turbet atque interpellet. BROD.

ead. l. 13. Αὐτὸν) Malim αὐτὸν, adſpirate. REITZ.

Pag. 110. l. 2. Ληροῖ) Variationis notam apoſuerat Solanus, nec tamen addiderat, qualis ea eſſet, forſ ruriuſ ληροῖ quaefivir; ſed Indicativuſ ſeſe recte habet. Vid. noſ ſupra ad cap. 61. REITZ.

ead. l. 4. Μόνον βασιλέα) Haec sunt nunquam satis derisa Stoicorum somnia. BROD.

ead. l. 6. Ὁ φιλόσοφος) Filii praeceptor. BROD.

ead. l. 11. Καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδώς) Perperam reddunt, *philosophia*, & praeter hanc *verecundia*: sensus enim est, *philosophia* & *reverentia erga eam*. Ita πρὸς saepe sumitur, ut in Tyrannicida, Τῇ πρὸς τὸν υἱὸν φιλοστοργία. In Abdicato, Εὐνοίας πρὸς ἐμέ. Sic etiam pro Imagin. Pseudomant. Τὸ πρὸς ἀλήθειαν ἔρωτι. Sed ipsissimum hoc ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδώς, est in L. de Saltatione, Οἷον μετ' ἑφ' ἡμέρας ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδώς ἀπεστέρκεν. VITRING. Quod Horat. Vitringa in pristina versione reprehendit, ex Benedictina est; id nec Obliopoeus melius reddiderat, *philosophia iuxta ac verecundia*. Recte Gesnerus iam dedit, etiam non visa Vitringae correctione, quam ego ex eius nott. Mss. quas quidem numero admodum sunt paucae, inserui. Et mirandum videtur, in locutione tam vulgari aberrare potuisse priscos interpretes: nam πρὸς cum accusativo significare affectum esse erga, vel adversus aliquem, ex omnibus auct. constat; sic Herodian. I, 4, 6, Ἐκ γὰρ ἂν διακαίμας πρὸς ὑμᾶς. Ibid. 9, 15, ἀπεχθὼς πρὸς τὸν Περέντιον διακείμενοι. Sed plane Lucianae dictioni similis haec apud eund. Herodian. I, 8, 5, Καὶ ἡ πρὸς τοὺς φίλους αἰδώς: quod non opus est pluribus adstruere. Interim excusabilis est error, quia alibi tamen recte per iuxta vel cum redditur, ut ap. eund. Herodian. I, 5, 5, Κοινὴν εἶναι μοι πρὸς ὑμᾶς τὴν ἐπὶ τοῖς καταλαβούσιν ἀλγυδύνα, καὶ μηδέν τι ἥττον ὑμᾶς ἐμοῦ δυσφορεῖν, *communem esse mihi vobiscum super his calamitatibus moerorem, & vos non minus, quam me, graviter ferre*. Et III, 6, 5, τοῦτο πρὸς ἐκείνου ἐνεμύμαμην, *hoc cum illo divisi, (communicavi)* ac non semel alibi. REITZ.

Pag. 111. l. 2. Ἀπιτέον) Recte quidem. Sed alibi dicit ἀπιτητέον & εἰσιτητέον, ut hoc Dial. c. 73 f. &c. REITZ.

ead. l. 3. Ἐς διδασκάλου) Scil. οἶκον. Vid. de hac Ellips. not. Iensii supra ad libell. de Sacrif. c. 1, & infra ad Parasit. sive Lectt. Lucian. p. 351. Adde Hom. II. 2, 47, ἐν ἀφρείου πατρός. Aristoph. Plut. 84, & Nub. 961. Plura Kuster. ad Plut. Aristoph. 237 & 242. Et Maittaire de Dialect. p. 73, & Solan. ad Somn. c. 1. REITZ.

ead. l. 5. Ἀποπλῆσαι) Conf. infra Ἀποκηρ. c. 9 & 19. Item Τέξ. c. 51. SOLAN.

ead. l. 6. Τῶν εἰδόντων) Τῶν εἰδόντων legerat in suo exemplari Brod. Vid. Misc. IX, c. 16. Sed sibi placere ait εἰδόντων.

Quod iam in edd. inveni, nec quidquam variationis ab Solano notatum est. REITZ.

ead. l. 8. Ἀνέγνωκε βιβλία) Stoicorum libros. GUYET. Chrysippi liber erat περὶ ἀξιωμαίων. Diog. Laërt. 210 C. & περὶ καταλήψεως, idem 213 A. Alterius Stoici reliquos esse statuendum est. Apud Arrianum etiam, οὕτως φησιν ἡδὴ καὶ δι' αὐτοῦ δύναται Χρύσιππον ἀναγινώσκειν. I, c. 4. SOLAN.

ead. l. 10. Περὶ καθήκοντων) Περὶ καθήκοντος, singulari numero, libros inscripsere Zeno, Cleanthes, Chrysippus, Panaetius. Officia, numero multitudinis, maluit Cicero. *Quod de inscriptione generis, non dubio, quin καθήκον officium sit: nisi quid tu aliud. Sed inscriptio plenior de Officiis, inquit ille lib. 13 epist. ad Atticum, epist. 2. Τὰ καθήκοντα quoque legere est apud Suidam in καθήκοντα, & apud Laërtium in Zenone Citico.* MENAG.

Pag. 112. l. 4. Ἀνάλωκα) Tironi dico, cave hic quidquam mutes: sic enim docent Grammatici saepius efferri, & omnino sic Demosthenes alique; quod ideo moneo, quia B. 2. mutavit. SOLAN.

ead. l. 9. Αἰσωπός) Periiit haec, cum multis aliis, Aesopi fabula: neque enim in Aesopo hodierno, aut in reliquis fabularum antiquis scriptoribus invenitur. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπὶ τὴν κυματώδη) Cum Hermotimus deploraret iacturam temporis, quam impenderat philosopho, respondet Lucianus, nihil lacrimis profici, prudentius facturum, si Aesopo in fabulis monenti obsequatur: ἔφη γὰρ ἄνθρωπός τινα ἐπὶ τῇ ἡδὴν καθεζόμενον, ἐπὶ τὴν κυματώδη, ἀριθμεῖν τὰ κύματα. *Ubi dicit, inquit interpretes, quendam in litore maris confedissee, ut numeraret undas. Vides, ἐπὶ τὴν κυματώδη plane omitti ab interprete. Sed locum hunc mendosum esse non animadvertisse interpretes vix credi posset, nisi res ipsa loqueretur. Ipsi Grammaticorum canones docebant, dicendum fuisse ἐπὶ τῇ ἡδὴν καθεζόμενον τῇ κυματώδει. Mss. pro ἐπὶ τὴν κυματώδη scribit ἐπὶ τὴν κυματογῆν* quod argumento est, ἐπὶ τῇ ἡδὴν esse glossam, & interpretationem magistri, quae in contextum irrepsit. Indubie scripsit Lucianus: ἔφη γὰρ ἄνθρωπός τινα ἐπὶ τὴν κυματογῆν καθεζόμενον ἀριθμεῖν τὰ κύματα, dixit enim, quendam in crepidine litoris confedissee, ut numeraret fluctus. Κυματογῆ est ἡδὴν κυματώδης, litus, quod fluctibus pulsatur. Hesych. Κυματογῆ, ῥαχία, αἰγιαλοῦ ὑπεραγωγῆ. Usus etiam hac voce Lucianus est in Cataplo: Ἀπὸ ξηροὶ δὲ εἰς πέτραι καὶ βερεῖαι παραθηγόμενοι τῷ κλύσματι,

καὶ φοβερωτάτην ποιῇ τὴν κυματογῆν, καὶ τὸν ἦχον μέγαν
erant rupes nudae & asperae, quas fluctus pulsabant, & valde hor-
ribilis erat illa crepido & magnus strepitus. Exstat etiam apud He-
 rodotum in Calliope, ut dudum Budaeus observavit, apud
 quem tamen male scribitur κυματοῶν, & in Mf. Luciani κυ-
 ματογῆ. Eustath. ad Odyss. ε', ἐπιωχαι, ἐξοχαι κατὰ τοὺς
 παλαιούς καὶ πλαταῖς αἰγιαλοί. μάλιστα δὲ τόποι σιέπην ἔ-
 χοντες. ἔνθα καὶ ἰσὴν τοῦτέστι, πρὸς ἀγνυται μὴ δυναμένη δη-
 λαδῆ προίεσαι. καθ' ὁμοιότητα δὲ τούτου, καὶ κυματογῆ παρ'
 Ἡροδότῃ ἢ ἀπὴν ἔνθα δηλαδὴ τὰ κύματα ἀγνυται. GRAEV.
 Vid. Τιμ. sub finem: μὴ μέντοι ἐς βάθος, ὃ γὰρ ἐστὶν ἄλλ' ὅσον ἐς
 βουβῶνας ἐπεμβὰς ὀλίγον πρὸς τῆς κυματοῶδους γῆς. Ubi itidem
 in Mf. legitur κυματοῶν pro duobus postremis verbis. Pro-
 nuntiat ex Eustathio Tan. Faber, vulgatam esse glossēma.
 Mihi, cui Eustathius ad manum nunc non est, nondum li-
 quet. Locus a Graevio laudatus non in Cataplo reperitur,
 sed in Navigio: verum in eo nihil video, quod de litore intel-
 ligi κυματογῆ cogat. Aliunde habere hanc fabulam Aelianus
 videtur, qui XIII, 15, Var. Hist. nomen isti fatuo facit Κο-
 κυλίαν. G. M. P. & L. κυματογῆν habent; sed in M. quem so-
 lum ipse inspexi, prius fuerat κυματοῶν. Polyaen. παρὰ τὴν
 ἡῖονα παίζειν, Strat. I, p. 28. SOLAN. Κυματογῆν) Esti Sola-
 nus editionum lectionem κυματοῶν servari maluerit, ego hic
 Graevio & quinque Mff. potius auscultavi, licet alterutrum
 pro glossēmate possit haberi, ut ἐπὶ τῇ ἡῖονι, aut ἐπὶ τὴν κυ-
 ματογῆν superfluum sit. REITZ.

Pag. 113. l. 3. Μεταμαθήση) Ald. Iunt. Hag. P. Fl. nec du-
 bito, quin & reliquae, habebant μεταθήση. Quod mutavi,
 quia μεταμαθήση hic longe aptius: significat enim, *alia vel me-*
liora discere, ac pristina dediscere, quod notum. Sed & *mutare a-*
nimum recte vertitur ap. Aristoph. in Plut. 925: Οὐδ' ἂν μετα-
 μάθοις; ΣΤ. Οὐδ' ἂν δοίης γέ μοι τὸν Πλούτον αὐτόν. REITZ.

ead. l. 7. Ἐπὶ πάντας) Scil. φιλοσόφους. BROD.

ead. l. 9. Ἠρῃσο) Dicit, se haec disputasse contra Stoicos,
 non quod singulari quodam odio illos prae ceteris philosopho-
 rum sectis prosequatur, sed quod Hermotimus huic se man-
 cipasset, idem dicturus, si aut Platonem aut Aristotelem se-
 ctaretur. Sed in Graecis verbis menda latet. Sic eduntur: τὰ
 γὰρ αὐτὰ πρό: σε εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος, ἢ Ἀριστοτέλους ἦρ-
 σο, τὸν ἄλλον ἀκρίτων ἐρήμην καταγνοῦς: sed quid est ἦρσο;
 legendum omnino ἦρσων: si aut Platonem aut Aristotelem
 praetulisses, sectatus esses. Αἶρεσθαι τινος est aliquem sectari.

Hinc αἰρέσεις sunt sectae philosophorum. Infra κεκολασμένη διαίτα est adstricta severa vivendi ratio, quam in victu & amictu tenebant philosophi, cui opponuntur ἅντα πάντα καὶ ἐλεύθερα, libera omnia & soluta, ut Cicero loquitur. Sic & Plurarch. in Lycurgo duram illam disciplinam, qua pueri Lacedaemoniorum coërcebantur, vocat διαίταν κεκολασμένην. GRAEV. Tenui spiritu omnes antea scribebant. SOLAN. Mōnente Solano spiritum asperum assumpsi; etsi Brod. quoque scribit ἡρησο, delegisses. Sed ex B. 2. punctum subscriptum addidi: est enim ab αἰρέομαι, eligo, non ab ἑρομαι interrogo, & plusquamperfect. passivae formae in hoc verbo active valet, veluti τεθέσμαι, vidi, Evang. Ioan. I, 32; δέδεκται, accepit, Act. VIII, 14. Sunt enim haec verba deponentia. Sic Herodian. I, 13, 15, ἐδεδουλῶντο active ponit. REITZ.

ead. l. 16. Οὕτε διαίταν κεκολασμένην) Id est, neque castigatam (h. e. strictiorem) vivendi rationem. Sic Aelian. V. H. XI, 3; κεκολασμένη τροφή διαβιβῶναι. L. BOS.

ibid. Διαίταν) Vid. supra Nigrin. c. 7, ex divisione Solani; sed quia alia ibi facta capitum divisio, erit caput proximum vel alterum ab illo, quod iam inquirere non vacat. REITZ.

Pag. 114. l. 5. Ἑλλέβορον πιεῖν &c.) Alii multi bonique hoc de Carneade. Edissertavi hoc ἀμφίλογον ad A. Persii S. V. MARCIL. Conf. infra (Ver. Hist. 2, c. 18.) GUYET. Ipse Lucianus infra, verae Historiae lib. 2, ἡκούμεν δὲ καὶ περὶ Χρύσιππου &c. Diximus pluribus ad Laërtium. MENAG.

ibid. Ἐς τὸ ἑμπαλιν) Ut eorum omnium oblivisceret. BROD.

ibid. Ἐμπαλιν ἢ ὁ Χρ.) Chrysippum enim helleboro ceresbrum purgasse, ut ad meditandum aptior esset, memoria proditum est. Vid Menagii not. ad Diog. Laërt. & Nostrum in B. pr. c. 23, & 1στ. β, c. 18. SOLAN.

ibid. Ἡ ὁ Χρύσιππος) Qui adversus Carneadem disputaturus helleboro caput purgasse fertur. Parum absuit, quin praeterirem, verba haec, ὕδωρ ὑπὲρ πλῆττειν in adagio, Aquam in mortario tundere, & illa, ὁ γνῶμων φασί, in proverbio Gnomon & regula, explicari. BROD. Vid. infra 1στ. β, cap. 18, & supra B. pr. c. 23. SOLAN.

ead. l. 7. Παραφερύμ.) Ex L. haec scriptura; in quo tamen mendose παραφερ— legebatur. In reliquis περιφερ— minus apte. Vid. Τιμ. cap. 25. SOLAN. Etsi primo intuitu admodum blanditur vulgatum περιφερύμ. quia agitatū, circummerantem signif. tamen id non vult Noster, sed abreptum, delatum eo, quo tempestas fluctusque volunt, i. e. vulgarem opinionem sequebar,

non utens libero ratiocinio, quod ipse mox per *συρρέοντα τῷ ὄντι* clarius exponit. Ideoque non dubitavi trium Codd. lectionem recipere. REITZ.

ead. l. 10. Θέος ἐκ μηχανῆς) *Miror Brodaeum*, qui hic more solito non dixerit, vid. *Erasm. in proverb. REITZ.*

ead. l. 12. Ξυρήσ.) Vid. *supr. de Merc. cond. c. 1. SOLAN.*

ead. l. 13. Ἐλεύθεροι) *Conf. infr. Εὐχ. c. 2. SOLAN.*

IN HERODOTUM SIVE AETIONEM.

Pag. 116. l. 1. ΗΡΟΔΟΤΟΣ) Est λαλιὰ, sive προσλαλιὰ, cuiusmodi etiam supra *Insomnium*, & infra *περὶ τοῦ οἴκου*. Et *ἱππίας ἢ βαλανεῖον*. Et *περὶ τῶν διψάδων*. MARCIL.

ead. l. 3. Μείζον γὰρ εὐχῆς) *Conf. supr. Μισθ. c. 12. SOLAN.*

ead. l. 5. Ἀρμονίαν) i. e. compositionem, numeros, quod in Herodoto agnoscit & praedicat Dionysius Halic. *περὶ συνθέσεως*. f. 3, p. 22, Uptoni, seq. ubi etiam illud alterum de Ionica suavitate illustratur, *ἵνα μὴ τις ὑπολάβῃ τὴν διάλεκτον εἶναι τῆς ἡδονῆς αἰτίαν τῇ λέξει κ. τ. λ.* denique itaque concludit, *ἐξ ὧν ἂν τις τεκμήραιτο, ὅτι οὐκ ἐν τῷ κάλλει τῶν ὀνομάτων ἡ πειθὴ τῆς ἑρμηνείας ἔν, ἀλλ' ἐν τῇ συζυγίᾳ*. Add. Quintil. IX, 4, 19: *In Herodoto, cum omnia leniter fluunt, tum ipsa dialectos habet eam iucunditatem, ut latentes etiam numeros complexa videatur*. Paulo ante f. 16, *Neque mihi*, inquit, *quamlibet magnus auctor Cicero persuaserit, Lysiam, Herodotum, Thucydidem parum studiosos compositionis fuisse &c.* GESN.

ead. l. 8. Πέρα τῆς — ἐλπίδος) *Confer supra Μισθ. cap. 7 fin. SOLAN.*

ead. l. 9. Συγγράμματα) *Συγγράμματα* Herodoti esse libros ipsius *historicos*, satis ex iis constat, quae de vi huius verbi ad Thucydidis principia disputantur ab H. Stephano. GESN.

ibid. Γνώριμος) Vox haec, sine qua manca prorsus sententia, in omnibus tamen vulgatis deerat. Nos ex L. & ed. l. restituiamus. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐν βραχὲ κατ.) Hic aliquid desideratur. An *γνώριμος*? Sic infra: *γνώριμοι ἐν βραχὲ ἐγένοντο*, p. 118. GUYET. Vide, ut rem acu tetigerit Guyerus. Id ipsum enim, quod omissum coniecit, in L. & l. inventum restituiamus. REITZ.

ead. l. 11. Πλεῖστας γὰρ οἰκοῦν ἐκ τῆς Καρίας) Cum Plinio non concordat Lucianus, nec Suidas cum Luciano. Nam Plinius L. 12, c. 4, de ebore haec ait: *tanta erat eboris auctoritas, urbis nostrae CCCX anno. Tunc enim auctor ille* (Herodotus) *hi-*

storiā eam condidit in Thurii in Italia. Non igitur e Caria solvens adiit Graecos & conventum Olympicum, ut historiam suam in ea celebritate recitaret, (ut hoc loco scribit Lucianus) si eam tum demum scripsit, cum patria relicta factus est Thurius civis. At Suidas cum Plinio & Luciano pugnat. Sic enim scribit in voce Ἡρόδοτος μετέστη δὲ ἐν Σάμῳ διὰ Λυγδαμῖν τὸν ἀπὸ Ἀρtemισίας τρίτον τύραννον Ἀλικαρνασσοῦ. ἐν οὖν τῇ Σάμῳ καὶ τὴν Ἰάδ' αἰσκήθη διάλεκτον, καὶ ἔγραψεν ἱστορίαν ἐν βιβλίοις 9, id est, secessit vero Samum propter Lygdamidem tertium ab Artemisia tyrannum Halicarnassi factum. Sami igitur & dialectum Ionicam exercuit, & historiam scripsit in libris novem. Quis eam item dirimet? Plinius antiquior, Lucianus omnis Graecanicae antiquitatis, si quis alius, callens. Suidas sua omnia ex antiquis auctoribus, qui suo tempore exstabant, habet. Coniecturae etiam utrinque militant. Ex laudibus, quibus abunde perfundit Artemisiam, videtur ea scripsisse, dum sub tyrannide Lygdamidis eius feminae nepotis vivebat. At contra dialectus Ionica, qua exacte utitur, suadet, eum non amplius Halicarnassum habitasse, quando historiam scripsit: nam Dorica dialectus ibi erat in usu. Itaque quando ἀπορία me torquet, (ut verbis Ciceronis utar) nullo praeiudicio reonerabo, lector, & integrum hoc σκέμμα tibi relinquam examinandum. PALM. Confirmat hic locus, quod Scaliger δὲ πάντῃ in notis ad Euf. Chron. p. 104 asseruit, scilicet ante scriptam ab Herodoto historiam, quam Thuriōs traiceret. Vid. etiam Fabricii Biblioth. Gr. 661. Nihil tamen repugnat, quin novis curis, dum Thuriis degebat, primam illam editionem, ut ita dicam, Historiae suae, locupletarit & ornarit: quae etiam nobilissimi scriptoris nuperi Humphredi Prideaux sententia est; quem vide P. I, L. VI; Gallicae autem a me factae versionis T. II, p. 206. SOLAN.

in Schol. col. 1. ΗΡΟΔΟΤΟΣ &c.) Unum hoc Scholion quinque vitiis laborabat, quae ope Coll. se correxisse monet Solanus. Nam pro ὑπέδειξεν in ed. Cler. legebatur ἐξηγήσεν, pro ἐπιδείξας, ἐπιδείξαν ὥς. Pro κίττων, ἀττικίζων editum quidem erat, cum in ipso Cod. V. tamen legeretur κίττων. Pro περιεργάζετο denique, περιεργάσατο. Merito igitur hunc secutus sum. REITZ.

Pag. 117. l. 1. Συγγραμμάτια) Diminutivum istud quis ferat de Herodoti historia usurpatum? Eam autem, quam habemus, non alia scripta, intelligi, sequentia demonstrant. Lege ergo, meo periculo, invitis libris omnibus, συγγράμματα. SOLAN.

Lucian. Vol. IV.

E e

ead. l. 6. Κατ' ὀλίγον ἀγείρων) V. *supr.* Catapl. c. 17. REITZ.
ibid. Ἀγείρων καὶ συλλέγων) Haec verba, οὐκ οὐκ ἡξίου δια-
 σπᾶν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν οὕτω κατ' ὀλίγον ἀγεί-
 ρων καὶ συλλέγων τὴν γνῶσιν, videntur, ratione locutionis e-
 commendatae postulante, sic esse rescribenda, οὐκ οὐκ ἡξίου δια-
 σπᾶν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν οὕτω κατ' ὀλίγον ἀγεί-
 ρειν καὶ συλλέγειν τὴν γνῶσιν noluit igitur ita rem discerpere, ne-
 que partitione tali minutatim colligere & comparare sibi famam. Nam
 quamvis participia saepe ponantur pro infinitivis, ut Gram-
 matici loquuntur, hic tamen locum non habent: pendent
 enim ab ἡξίου καὶ οὐδέ. Nec dubito, quin pag. 118 sit scriben-
 dum, οἱ δὲ ἐκ τῶν ἀπὸ τῆς πανηγύρεως ἡκόντων πυθανόμενοι. In
 editionibus ἀπὸ non habetur, cum tamen sententia loci vo-
 cem eam requirat. GRAEV.

ead. l. 12. Ὅπισθόδομον) De gradibus templi habitas has o-
 rationes docet Philostr. ep. XIII, p. 919, ἀπὸ τῆς τοῦ νεῶ βαλ-
 βίδος & vit. Apollon. lib. II, c. 2, p. 141; c. 31, p. 170, ἀπὸ
 τῆς κρηπίδος τοῦ νεῶ. AG. X, 95. Vid. Philostr. Gorgia pag.
 493, ubi τὸν μὲν λόγον τὸν Πυθικὸν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ ἤχησεν. Et
 mox: ὁ δὲ Ὀλυμπικὸς λόγος &c. De ὀπισθόδομῳ vid. notas
 ad *Per.* c. 32. SOLAN.

ead. l. 15. Μούσας) Non ergo Herodotus ipse ea suis libris
 nomina fecit; quamvis non defint, qui id incaute nimis cre-
 dunt. Vid. etiam *Συγγρ.* c. 42. SOLAN.

Pag. 118. l. 1. Ὀλυμπιονίκας) Casaub. ad Theocr. Scal. ad
 Catull. ex Suid. innominato. De Hippia, ipse postea, Cic. A-
 pul. De Prodicō, Xenophon, & nos ad Somnium Luciani: de
 Anaximene & Polo, id. p. 208, Aristot. Diog. Laërt. De Aë-
 tione, Theocrit. Epitaph. Aescul. De nuptiis Alexandri &
 Roxanes, Arrian. Curt. BOURD.

ead. l. 3. Οἱ δὲ τῶν ἐκ) In omnibus libris erat ἐκ τῶν. Muta-
 vi ego, & feci, οἱ δὲ τῶν ἐκ τῆς &c. saepe enim sic usurpatur
 & apud Nostrum & apud alios scriptores. SOLAN.

ead. l. 8. Τῶν ἱστοριῶν) Intellige ἕνεκα τῶν ἱστ. ellipsi nimis
 frequenti, quam ut exemplis firmetur. Ut Hom. Il. A, 65, Εἴ
 τ' ἄρ' ὄγ' εὐχολῆς ἐπιμέμεται, εἰδ' ἐκατόμβης. Sive is nos ob
 vota non reddita incusat, sive ob hecatomben. REITZ.

ead. l. 12. Ἰππίας) *Hippias Eleus*, ut ex Platone etiam con-
 stat, quem vide in eo Dialogo, cui *Hippias maior* titulus est,
 statim ab initio pag. 95. Olympiam ibi dicitur accessisse in-
 fructus cum aliis multis, tum λόγοις πολλοῖς καὶ παρτοδα-
 μοῖς. Adde & Cic. de Orat. III, (IV) 32. Philostratus in eius

vita p. 496, ἔθηκε τὴν Ἑλλάδα ἐν Ὀλυμπίᾳ λόγοις ποικίλοις καὶ πεφροντισμένοις εὖ. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀναξίμ.) Anaximenes hic etiam statuae honorem consecutus est Olympiae, non minus quam Gorgias. De utroque Pausan. Eliac. 2, p. 376. GESN.

ead. l. 15. Καὶ ἄλλοι) Sic Gorgias apud Philostratum p. 493. Et Lyfias ap. Plut. in X Rhet. De orationibus habitis aut Olympiae aut in aliis celebritatibus, vide notas ad Philostr. p. 169, & Cressol. Theatr. Rhet. III, 6. SOLAN.

ibid. Λόγους ἔλεγον) Exempla eiusmodi locutionum bene multa vid. ap. Ienſ. ad Iov. Trag. c. 22. REITZ.

Pag. 119. l. 2. ὅπου) Etſi vulgo locum ſignificat, tamen & pro cum, quando, quandoquidem uſurpatur, veluti Latini ſolent, obſervante eod. Ienſ. p. 276. Sic ſupra in Hermot. cap. 39, ὅπου γε, καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον &c. In Abdicato c. 23, Ἀτελὴς ἢ τέχνη, ὅπου γε τοῖς ἰατροῖς καὶ δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμᾶς, καὶ προεδρίας, καὶ ἀτελείας, καὶ προνομίας διδῶσι. Addo Hippocr. S. 2, aph. 10, Τὰ σώματα χρῆ, ὅπου ἂν τις βούλεται καθαίρειν, εὖρεα ποιέειν, corpora quando quis purgare vult, fluida faciat oportet. Ibid. rurſ. aph. 2. Et S. I, aph. 7. Potest & verti ubi, quod hic eodem redit, modo de tempore quoque accipias. REITZ.

ead. l. 3. Συγγραψάντα) De pictore uſurpari vix credo. Lego itaque γράψαντα, ut Ζεύξ. c. 3 pr. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡρετο) Commodius legeretur ἥροτο. SOLAN. Ἡρετό τις ἂν, vult B. de Ball.

ead. l. 10. Ἐν Ἰταλίᾳ) An aliquis eius meminerit, nescio. SOLAN.

ead. l. 13. Χρῆμα παρθένου) Et haec locutio, ſive pleonaſmus non infrequens. Ariſtoph. Plut. 895, πολὺ χρῆμα τεμάχων. Et Nub. 2, τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν. Alia ſimilia Spanhem. ibid. Plura frater cariff. G. O. Reitz. in Belg. Graeciff. pag. 537—6. REITZ.

ead. l. 15. Τῆς κεφαλῆς τὴν καλύπτραν) Dixi ad Petron. De raedis Hymenaei norum, & multa Scal. ad Catull. Bourd.

ead. l. 16. Καλύπτραν) Ad vittam nuptialem reſpicit & ἀνακαλυπτῆρια, de quibus Langbaen. ad Longin. 4, 10, pag. 34 Toll. Itaque καλύπτραν ſtammeum reddidi. GESN.

Pag. 120. l. 9. Ἐν τοῖς ὅπλοις) Poterat abeſſe ἐν. Sed hic pleonaſmus ſatis frequens nonnullis fraudi fuit, ut fruſtra praepoſitionem deletam voluerint in Dial. Morr. XXIII Plutonis & Protefilai, verſus fin. καθιζόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ. Ar non

meminerant verbor. in Evang. Luc. XXII, 49, *Εἰ πατάξομεν ἐν μαχαίρα; vel forsan hebraismi suspecta habuere. Sed omnis aetatis scriptores sic locuti. Homer. Odyss. K, 385, Πρὶν λύσασθ' ἐτάρους, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι. Hippocr. S. 2, Aph. 36, Οἱ — ἐν τῇσι φαρμακείῃσι — καθαιρόμενοι. Aristoph. Plut. 487, Ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες. Idem ibid. 765, ἀναδῆσαι βούλομαι — σ' ἐν κριβανωτῶν ὀρμαθῶ, volo te circumdare, coronare (in) catena ranum. Noster infra Zeux. c. 6, ἐν χρῶ τῇ μητρὶ προσιστάμενοι, colore matrem referentes, & Philop. § 33, ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἔπεσιν ἑπτὰ. Evang. Matth. XIII, 35, ἀνοίξω τὸ στόμα ἐν παραβολαῖς. Lucian. iterum de Gymnas. c. 19 m. περιπέττειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις. Maittaire de Dialect. p. 300 f. ex Tzetz. ἐν ἁορί καὶ ξίφει τέμνων. Ita & ἐπὶ modo additur, modo omittitur: Aristophan. Plut. 628, (ζῆν) ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις, prorsus ut Ev. Luc. IV, ἀνθρώπος οὐ ζήσεται ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ. Sed ecce plura alia similia iam dedit Hemsterh. ad Dial. Mort. loco supra indicato, pag. huius edit. 522 seq. Vol. II. Item Solanus ibid. REITZ.*

ead. l. 12. Καὶ αὐτὸν) Abesse sine dispendio videri possunt, sed eleganter sic passim usurpant. Ad Alexandrum nempe respicit. SOLAN. Ad Alexandrum respici, quis dubitet? & αὐτὸν sic usurpari pleonastikῶς, quis nescit? vide modo paulo ante, ὁ βασιλεὺς δὲ, αὐτὸς μὲν &c. REITZ.

ead. l. 13. Ὀχάνων) Ὀχανὸν ὁ τῆς ἀσπίδος πόρπαξ. Hesych. & interp. Aristoph. ad Equit. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Πάροχος) Ad verbum φέροντες male relatum hoc Scholion in sedem suam retraxi. REITZ.

ibid. col. 2. l. 2. Λῶρων) Hic pro *loris, habenis*, de qua & aliis vocabuli *λῶρος* significatt. meretur videri du Cange in Glosfar. Graeco-Barbaro. REITZ.

Pag. 121. l. 4. Τῶν ὅπλων) Quin illud indicat pictura, eam esse vim amoris, ut ex armatis etiam ludos sibi faciat &c. GESN.

ead. l. 7. Πάρεργον) Qui suavitatem huius loci sentire velit, illum quae sint *πάρεργα* pictorum cogitare oportet, descripta fatis a Iunio 3, 7, 12; ac illud *προσλαβὼν*, quod notat, praeter ordinariam operis mercedem accipere aliquid instar corollarii. Rex conciliator & deductor sponsae seu veteri verbo *domiducus* est pictus Alexander. GESN.

ead. l. 11. Ἰκανὴν τῶν Ὀλυμπίων τὴν πανήγυριν ἠγάετο καὶ συγγραφεὶα θαυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι) Verti videas ab Benedicō, *Olympiorum celebritatem idoneam ducebat ad fidem*

Graecis faciendam admiratione dignum esse scriptorem: ab aliis, satis superque sufficere Olympiorum ludos ad faciendam fidem Graecis, eum scriptorem esse admiratione non indignum. At quid de illa fide in Graecis? utrum ea residet in ἱκανός, an in δειξαι; Immo celebritatem Olympiacam sufficere, & valere etiam ad scriptorem admirabilem ostendendum Graecis, quoniam videlicet haec tenus alia ludicra illic solita erant δεικνύσθαι, non historiarum scriptio. GRON.

ead. l. 12. Δείξαι τοῖς Ἕλλησι τὰς Ἑλληνικὰς διαζιόντα) Τὰς Ἑλληνικὰς νίκας δειξίοντα. MARCIL.

ibid. Τὰς Ἑλλην.) Τὸ πράξαι hic desiderari videtur. GUYET.

ead. l. 13. Νίκας) Ex Marcilii coniectura, quam firmat locus Luc. Συγγρ. c. 54. SOLAN. Potius cum Marcil. & Solano νίκας addendum credo, ut Nostrium alibi locutum recte notat. Non tamen ideo statim in contextum, ut ille iubet, infero, donec ex Cod. probetur; ideoque uncinulis seclusi. REITZ.

in Schol. Περιγίνεται) Corrupta haec. Ego novum Scholium esse puto: Λοχῶντι) Κατασκόπω ubi pro λοχῶντι, γένοιτο, mox eam vocem sequens, scripserit. SOLAN.

Pag. 122. l. 9. Ὅτι περ ὄφελος) Recte ibi Obsop. nam ὅτι περ ὄφελος dictum ἀντὶ οἱ μεγάλοι, οἱ μέγιστοι, καὶ ἀξιολογώτατοι. BOURD. Illustrat hanc formulam Kuster. ad Aristoph. Ἑκκλησι. 53. GESN.

ead. l. 11. Ἡ ἀρίστη) Comma post ἀρίστη, quod in edd. erat, fustuli, quia sensus id postulat, ut quilibet facile videt. REITZ.

ead. l. 13. Σκηνὰς καὶ καλύβας καὶ πνῖγος) Voces interpretatus sum alibi. Rem tangit Suet. Iul. c. 39: Ad quae omnia spectacula tantum undique confluit hominum, ut plerique advenae aut inter vicos, aut inter vias tabernaculis positis manserent, ac saepe prae turba, elisi exanimatique sint plurimi, & in his duo Senatores. BOURD. Itaque ἀνὰ Χίος apud Aelian. V. H. 14, 18, ὀργιζόμενος τῷ οἰκέτῃ, ἐγὼ σε, ἔφη, οὐκ εἰς μύλην ἐμβαλῶ, ἀλλ' εἰς Ὀλυμπίαν ἄξω. GESN.

ead. l. 16. Ἀλλὰ ῥητόρων &c.) Graeca laborant prava distinctione. Sic enim haec verba interpungenda: non convenit huc vilis plebs, ἀλλὰ ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων καὶ σοφιστῶν οἱ δοκιμώτατοι. ὅσον οὐ μικρὸν ἢ δὴ μὴ τοῦ μὲν παραπολὺ ἐνδεέστερον φαίνεται τῶν Ὀλυμπίων. Sic quoque legisse videtur Obsopoeus, qui hunc locum bene verit. GRAEV. Ut Graevius interpungit, sic ed. Par. iam habebat. REITZ.

in Schol. Ἀξιωφελιμώτατοι) Monstrum hoc vocabuli; retinendum tamen, donec aliud scripserit ex Cod. pateat. Exstat

etiam in C. SOLAN. Veram lectionem exhibet Mf. Reg. 2954, ἀξιολογώτατοι scribens, quam in textum admittere non dubitavimus.

Pag. 123. l. 1. "Ὅσον οὐ μικρὸν ἤδη) Haec nemo, credo, intelligat. Corrupta itaque verba pronuntio; neque tamen quomodo restitui possint, adhuc liquet. Dicere debuit, *Parum ergo abest, quin ad Olympicorum celebritatem accedant haec*. SOLAN. Ad verbum, *tantum non parvum iam est*, hoc est, parum abest, quin parvi iam illud, vel illam curam, faciam, ne inferior &c. Si quis ea, quae adhuc dixi, bene perpenderit, videbit me in theatro non multum minore, quam in ipsis Olympiis versari. Ut hic *labore* addidi in interpretatione ad lucem sententiae: ita mox a Zeuxis principio, *veritus* inferendum fuit. GESN. "Ὅσον οὐ μικρὸν δέος coniiciebat B. de Ball.

ead. l. 3. Πολυδάμαντι) Perf. Sat. 1, & ibi interp. BOURD. Vide Σύγγρ. c. 35, & ὕ. Εἰκ. c. 19. Scotuffaeus. Cuius statua febris laborantibus mederi credebatur. Έκκλ. c. 12. Bourdelotius hic nos ad longe alium Persii Polydamanta amandat. Vicit hic Παγκρατίῳ Ol. XCIII. Vid. Paus. El. II. Meminit Plauto Πολ. A, pag. ed. Ald. 7 A. & Basilius de Leg. Gr. lib. (Grot. ed. 96 C.) Et Dion Chrysost. pag. m. 441 C. ubi Thessalum vocat. SOLAN.

ibid. Γλαύκῳ) Vid. ὕ. Εἰκ. c. 19. Carystius, qui XXV Olympiade coronatus, *Pytha* per excellentiam denominatus dicitur. De eo Demosth. περὶ στεφ. sub fin. cap. 99, p. m. 199 B. ubi prave scribitur Καριστίου. & Aeschin. c. 63. Pind. etiam, sed ode illa periit. Adde etiam Dion. Chrysost. p. 441 C. ubi idem Carystius. SOLAN.

ibid. Παραθεωρεῖτε) Παραθεωρεῖν ea fere forma percussum verbum, ac παριδεῖν apud Herodotum I, 37 & 38. Quemadmodum enim ibi παριδὼν μοι δειλίαν τινὰ vertendum est, observans in me *timiditatem*, separata a verbo praepositione: ita hic etiam παραθεωρεῖν idem est, ac θεωρεῖν παρὰ τῷ Πολυδάμαντι κ. τ. λ. GESN. Παραθεωρεῖτε Th. M. legere, Solanus notaverat; sed quia dubites, sime Theod. Marcilius an Thomas Magister intelligendus, moneo Th. Magistrum significari, (quem adeundum in verbo παραβάλλω; extrema tandem pagina docet idem). Is igitur, loco dicto, haec habet: ΠΑΡΑΒΑΛΛΩ τὸ πλησιάζω, τὸ ἔρχομαι. καὶ τὸ παρεξτάζω, ὃ καὶ παραθεωρῶ παρὰ Λουκιανῷ εὐρηται, ἐν τῷ Ἡρόδοτος ἢ Ἀετίων· ἀλλ' ἦν μὲν ὑμεῖς Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι παραθεωρεῖτε. Sed parvi refert, quomodo apud Lucianum legas: ideo

vulgatum non moveo. Occurrit idem verbum supra Nigrin. c. 10 ex divisione Solani. Item Hermot. 74. Et infra de Imag. cap. 7. REITZ.

ead. l. 5. Ἐπ' αὐτοῦ μόνον ἀποδύσαντες ἰδῆτε) Sic edunt, quod intelligi non potest; & ipsos tamen recte intellexisse patet ex versione *per se solum exutum videatis*: quam ut habeas, edi debuit ἀποδύσαντες. GRON. Ἐπ' ἑμαυτοῦ) Sic L. In aliis prave ἐφ' αὐτοῦ. SOLAN. Quia Solanus ἐπ' ἑμαυτοῦ vult, & Codicem optimae notae suffragantem habet, sic edi magis passus sum, quam iussi; melius enim est, quam vulgatum ἐφ' αὐτοῦ: nam etsi αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ, & hoc pro ἑμαυτοῦ interdum valeat, hic tamen nimis ambiguum foret. Confer supra de Merced. cond. c. 19, Εἰ — τὴν ψυχὴν σοὶ τὸν ἑμαυτοῦ ἐπιτρέπων. Ubi etiam quaedam edd. habent ἑαυτοῦ. Alioquin ἐπ' ἑμοῦ mallet, quia dubito, liceatne reciprocum ἑμαυτοῦ alii, quam primae personae verbi, adiungere. Ut enim proprie dicitur πέπαιμα ἑμαυτὸν, Herodian. I, 55, Σύνταξαι ἑμαυτῶν & παρὰ πάντα τὸν ἑμαυτοῦ βίον εἰδόντες καὶ πρὸς αὐτὸν, idem Herodian. I, 2, 10; ita absurdum videtur dicere ἰδῆτε ἐπ' ἑμαυτοῦ, quia sic persona verbi contradicit personae pronominali. Ego saltem si dici nondum observavi. Nec tamen opus cum Gronov. ἀποδύσαντες legere, si *exutum* velis significari, sed ἀποδύσαντες ἰδῆτε coniungendum; & parvi interest, hoc tum *vertas*, vos *me exuentes videtis*, an *exutum*, quod vel apertio-rem sensum habet. REITZ.

ead. l. 6. Ἀποδύσαντες) Cave obtemperes viro docto monenti ἀποδύσαντες. Quia ἀποδύσαντες retinendum, ut ἀπαγαγόντες. Exuunt, h. e. exui iubent, ut inspicere totum pos- sint, athletam ἀγωνοθέτας. Ἀποδύσαντες activa voce vix dici de eo, qui vestes ipse ponit, potest. GERM.

ibid. Μαστιγώσιμος) Dixit antea & saepe repetit AL. BOURD.

IN ZEUXIN VEL ANTIOCHUM.

Pag. 124. l. 1. ΖΕΥΞΙΣ) Huic dissertationi (quoniam de hac locus alius dicendi) non immoror: paucae variantes lectiones, & quae lectorem avidum non morentur. BOURD. Προσλαλία, ut supra. Habita vero ista etiam in theatro: patet sine huiusce Laliae. MARCIL.

ead. l. 5. Προσίοντες οὖν) Epanalepsi intervir illud οὖν, veluti infra Quom. confcr. Hist. c. 62, Οἰκοδομήσας γὰρ — οἰκοδομήσας οὖν. Et Pseudom. cap. 19, τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν — ἐκείθεν

οὖν τὸ ἐνδόσιμον λαβών. Bene observante Dukero ad Thucyd. III, c. 95. Ubi & Scholiasten vide, & ad partes vocatum Raphael. ad Evang. Marc. III, 31. REITZ.

Pag. 125. l. 14. Ὡμνῶν τάχα μέντοι καὶ αὐτὸ τοῦτο προσάγεσθαι αὐτοὺς) Benedictus, statim quidem id ipsum etiam addituros putabam. Ineptissime. Nam qui id in laudando addituri erant, cum ipse Lucianus antedixit, se suspicatum esse omnes meliores laudatae orationis causas ab scriptis suis abesse? Recte tamen Graeca, quae optime percepit Oblopoeus, hoc ipso eos potissimum adductum iri; nisi quod congrua oratio poscat adduci: non enim agitur de futuro. GRON.

ead. l. 15. Καὶ αὐτὸ τοῦτο πρ.) Et hoc nonnihil captos plaudere, vel, hoc etiam fortasse attractum iri. Variant autem hic libri. Fl. αὐτῷ τούτῳ, cui scripturae favet locus Φαλ. α', c. 3. Codex autem P. cum impressis facit, quos tumentur verba cap. 53 Ἑμμ. Parum ergo refert, utram scripturam sequamur. SOLAN.

Pag. 126. l. 1. Τὸ τοῦ Ὀμήρου) In Zeuxide, τὸ τοῦ Ὀμήρου, καὶ τὴν νέαν φεδὴν κέχαρισμένην ὑπάρχειν. Alludit ad Odyss. A, v. 351. GRAEV.

ead. l. 10. Ἀνθρακες &c.) Carbonem, ut aiunt, pro thesauro invenimus. Phaedr. V, 87. VORST.

ead. l. 15. Καινοποιεῖν) Vide idem ferme de eo Aristotelis iudicium de Poët. c. 26 f. SOLAN.

Pag. 127. l. 7. Σύλλας) Perit itaque thesaurus antiquitatum Graecarum immensus; sed statuarum tantum, aut tabularum pictarum: nam quae longe maior iactura orbi erudito futura erat librorum, quos summa cum cura ab eo collectos fuisse in Graecia idem Lucianus docet Ἀπαιδ. c. 4, non est facta. Plutarchus enim libros memorat Athenis ab eo Romam incolumes deportatos. Plut. Syll. 856 A. SOLAN.

ead. l. 17. Ἡ Κένταυρος) Petitne ex hoc Luciani libello Κενταυριδων suarum imaginem Philostrat. Icon. 2, 3? Lectori certe non iniucundum erit utramque picturam contulisse. GESN.

Pag. 128. l. 7. Ὅδον εἰσιν ἱπποὶ) Vide nos infra ad Harmon. c. 3, ἀλλότριον τῆμέ. Ubi plura eiusmodi singularis cum plurali exempla dedimus. REITZ.

ead. l. 10. Ἐς τὸν πῶλινδον τρόπον) Benedictus, equarum in morem. Et cur non aequae bene Oblopoeus? quemadmodum pulli a matribus lactari solent. GRON.

Pag. 129. l. 1. Ἐφ' ὅσα) Illud ἐπὶ quid hic valeat, non ignore; expungendum tamen censeo, meliusque tum habiturum hunc locum. SOLAN.

ead. l. 5. Σκιάσαι) At, si Perraltos audias, hoc pictoribus antiquis ne in mentem quidem venerat. Vid. Philostr. p. 71, & Iun. de Pict. vet. III, 3. SOLAN.

ibid. καὶ τοῦ μεγέθους τὸν λόγον) Cum Lucianus descripsisset Centaurum feminam duobus infantibus ubera praebentem a Zeuxide mirifice descriptam, cuius tabulae exemplum visebatur Athenis, cum ipsum Zeuxidis *πρότυπον* a Sulla missum Romam ad Maleam naufragio intercidisset, plurima alia fuisse in illa tabula divina plane & admiranda, quae artis rudes fugiant, elegantes autem spectatores, & eruditos oculos advertant maxime, & in admirationem rapiant, praecipue vero pictores, qui multa videant, quae nos non videmus, *καὶ τοῦ μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν μέτρων πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα καὶ ἁρμονίαν, γραφῶν παιδὸς ἐπαινούτων, οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ ταιαῦτα*. Sic in Latinum transtulerunt hunc locum: *At magnitudinis proportionem, & mensurarum ad totum aequalitatem atque compagem pictores commendunt, quorum muneris est talia scire*. Τῷ ὅλῳ inepte & insulse opponuntur μέτρα. Novi quidem μέτρα, seu mensuras in pictura, de quibus Philostratus iunior in prooemio Iconum, & Plinius. Sed *ἰσότης καὶ ἁρμονία* simpliciter est symmetria, neque μέτρων ἰσότης quidquam aliud esse potest, quam *συμμετρία*. Si ergo vulgatam tenemus lectionem, cuius rei erit illa μέτρων ἰσότης. Membra vero & partes recte opponuntur toti. Illarum aequalitas debet respondere toti. Legendum igitur est, *τῶν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα, partium cum toto congruentiam & aequalitatem*. Dionysio Longino *περὶ ὕψους* dicitur *συμμετρία τῶν μελῶν πρὸς ὅλον*, cum ait: *τὸ καλὸν τοῦ σώματος ἔστι συμμετρία τῶν μελῶν καθ' ἑαυτῶν αὐτῷ πρὸς ἀλλήλα τε καὶ πρὸς ὅλον*. Pulchritudo corporis est conformitas membrorum recte constitutorum ad se invicem, & ad totum. Aliis est *ἀναλογία*. Ciceroni I de off. *partium convenientia, & apta membrorum compositio*. Plinio in epistolis *congruentia & aequalitas membrorum*, lib. II, ep. 5: *Si avulsam statuae caput, aut membrum aliquod inspiceres, non tu quidem posses ex illo congruentiam aequalitatemque deprehendere, posses tamen iudicare, an id ipsum satis elegans esset*. Sic aequalis & congruens iungit quoque Suetonius de Tiberii corporis habitu: *Latus ab humeris & pectore, ceteris quoque membris usque ad imos pedes aequalis & congruens*: hoc est, verbis Luciani *ἢ πάντων τῶν μελῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότης καὶ ἁρμονία*. Hoc autem inter praecipuas egregii artificis curas & notas, nosse partium *συμμετρίαν* & *ἀναλογίαν* cum toto: huius maiorem habebant rationem, quam

similitudinis. Illam tribuebant arti & exercitationi, hanc ingenio & iudicio artificis. Vitruvius id ipsum requirit in architectis lib. III, 1: *Sacrarum aedium membra, ad universam totius magnitudinis summam, ex partibus singulis convenientissimum debent habere commensum responsum.* Hunc Luciani locum sic puer fere emendavi, cum cum aequali Io. Schiltero, necessario meo, qui nunc illustrissimo Duci Saxoniae est a consiliis, & inter Iurisconsultos doctos & elegantes non ultimum locum tenet, ante triginta annos hunc scriptorem evolverem, & excuterem. Recte vero me vidisse, excerpta Mf. quae tredecim ab hinc annis nactus sum, ostendunt, in quibus *μερῶν* legitur, quamvis sine iis ipsa ratio sic scribendum esse iubeat. GRAEV.

ead. l. 6. Μέρων) Sic recte praeter Mf. Gr. P. L. & ed. I. Reliquae omnes *μέτρων*. SOLAN. Ego *μερῶν* scribo. REITZ. Nonnumquam damnare possum *τῶν μέτρων* *ισότητα* πρὸς τὸ ὅλον, i. e. verbo uno *συμμετρίαν*, quae sine dubio in partibus est, licet expressa partium mentio non fiat. Etiam qui *μερῶν* habent libri, ipso accentu produnt, fuisse in archetypo *μέτρων*. GESN.

ibid. Γραφεὶν παῖδες ἐπαινούντων) *Γραφεῶν παῖδες* sunt discipuli pictorum, immo pictores ipsi, ut *φιλοσόφων παῖδες* Noster alibi dicere amat. Ceterum ne mirere structuram horum verborum, nec quaeras, quo participium illud pertineat, neque in *ἐπαινοῖς* mutandum suspicere. Est enim genuinus Atticismus participii *, pro imperativo *ἐπαινεῖσθαι*, quem recte illustrat Th. Magist. v. ΧΡΗΣΘΩΝ, ac nonnullis exemplis confirmat. Adde Wesseling. Observ. pag. 51, ubi ex Sophocli. Aiac. Mastig. 981 affert: *Οἱ δ' οὖν γελοῶντων κἀπιχαιρόντων κακοῖς*, i. e. *rideant illi & gaudeant malis*. Alia huius generis participia pro aliis modis, vid. ap. Maittaire de Dial. p. 79. REITZ.

ead. l. 8. Ἐπῆνεσα) Absurde Obsopoeus, *laude extollebam*, cum aorist. indicativi hic vertendus subiunctive. Exemplum simile. vid. ap. Iens. in Lectt. Lucian. p. 28—30. Sed credo, id me iam notasse ad Hermot. cap. 61 & 81. Confer Ael. V. H. 2, 31. REITZ.

Pag. 130. l. 7. Τὸ νεογνὸν δὲ τὸ ἐν τῶν νηπίων, ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἀπαλῷ ἤδη φοβερὸν) Interpretantur, *porro infantum alter, non secus ac pater agrestis est, & in tenera aetate iam terribilis*. Satis fideliter, nisi quod quatuor voces, quae sequuntur tertiam, me offendunt, maxime quia nec in Graecis habentur. Et quare unus modo similis est patri, non etiam alter pul-

* Immo terminatio imperativi. Adde Homer. Iliad. Θ, 517 & 521, *αἴαγε*, quae deinde dedi. REITZ. in *Addend. & Corrig.*

lus? An vero scribunt, hanc fuisse naturam Centaurorum & diversitatem, prout ex equino aut muliebri ubere lactarentur? Quasi vero in lactantibus etiamnum bestiis magnam indolis & feritatis differentiam videamus. Immo quis ille ex duobus est ἀγριώτερος καὶ φοβερώτερος; Profecto merae absurditates, & misere depravatus est hic locus. Nam ne Graeca quidem bona sunt. Quis enim dicit τὸ νεογνὸν τὸ ἐν τῶν νηπίων; quo geminum illum articulum? & cur non tantummodo τὸ ἐν τῶν νηπίων, vel τὸ ἐν τῶν νεογνῶν; Quin etiam cur non addit manifestius differentiam, ut appareat, quam hic sit ex patre ἄγριος, alter sit instar matris aut καλλίων, aut mitior? En igitur necessariam & egregiam restitutionem, τὸ νεογνὸν δὲ, τὸ ἐν τῶ νηπίῳ ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῶ ἀπαλῷ ἥδη φοβερόν· nec de altero infantum, sed utroque accipe, *Foetus autem adhuc in tennerrima aetate tamen ferus & in molli iam terribilis*. Deinde verte: *Et hoc mihi visum est admiratione dignum*, (ut referatur ad praecedens, quod perperam Benedictus refert ad sequens) & *quod admodum pueriliter &c.* Sane etiam tale quid videri attendisse Obsopoeus. GRON. Τῶν νεογνῶν P. & L. In reliquis prave legitur τὸ νεογνόν. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐν χρῶ — προσιστάμενοι) Et si praepositio ἐν hic vix abesse queat, accedit tamen ad pleonasmum, de quo Dial. praeced. Herodot. cap. 5, ad verba παίζουσιν ἐν ὕπλοις, diximus. REITZ.

in Schol. Χορευτικῇ) Ride. SOLAN.

Pag. 131. l. 5. Περιβαλε — καὶ ἀράμενοι) Unum alloquitur discipulum, tamen singulari & plurali numero simul utitur, dicens: ἄγε Μικλίῳν, περιβαλε τὴν εἰκόνα, καὶ ἀράμενοι ἀποκομίζετς. Hocceine ἀσύστατον involve hoc & auferte. De Graecis securus Obsopoeus utrumque singulari numero reddidit, *age, puer, involutam picturam aufert*. Sed an posteriora in singularem erunt mutanda, vel pronomen ὑμῶν ante ἀράμενοι excidisse dicendum? quia, postquam unum puerum involvere picturam iusserat, dein conversus ad ceteros dixerit: & vos eam domum auferte, quippe quae maior erat, quam ut ab uno commodè portari posset. At potest ὑμῶν sic per se satis intelligi, ideo nihil muto; quin vel sine transitu sic potest accipi, ut unum nomine vocans ei simul mandet, quid ab eo, quid ab reliquis fieri velit, ideoque comma, quod in *Parif.* post εἰκόνα erat, servavi, quod *Salrn.* in punctum mutavit: id vero si quis praetulerit, ut novum a καὶ ἀράμενοι mandatum incipiat, potest recipere. Est tamen locutio rarior, nec

permittit tempus eam exemplis adstruere. Alia enim enallage est haec Aristophanis Plut. 527: — οὐ γὰρ ἔξεις οὐτ' ἐν κλίνῃ κα-
ταδρᾶσθαι, οὐ γὰρ ἔσονται. Non licebit tibi in lectulo dormire, non
enim erunt, (scil. lecti). Evang. Luc. V, 4, ἐπαγάγεις τὸ βέ-
θος, καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν. Et Aelian. Var. Hist. I,
4. Ceterum hic quoque observemus, non semper in tabulis
pinxisse veteres, sed etiam picturas in membrana coloribus
aqua temperatis factas. Quin & in linteo pingere notum fuisse
tempore Plinii, vid. ap. ipsum lib. XXXV, c. 7. Quod non
miror, cum de libris linteis, se multo antiquioribus, iam fecerit
mentionem Livius. Veteres autem aqua tantum, non oleo
temperatis coloribus usos, ait eruditiss. Alkemade, in Praefat.
ad Melis Stoke Rym-Kronyk, methodumque oleo pin-
gendi anno demum Christi 1410 ab Isaaco van Eik inventam
docer. At quomodo aqueae istae picturae aeris, aquae falsae,
& imbrium iniurias ferre poterant? Picturis enim ornatas &
coloribus variatas fuisse naves, ianuas, clypeos, currus & si-
milis, testatur Plin. eodem c. 7 & seq. eiusd. libr. 35; quod &
alii auctores testantur. Et quomodo ad plura secula perdura-
bant etiam sub terra inventae tabulae pictae, ut colores ad-
huc distingui potuerint? veluti illa nymphaeum referens, de
qua vid. Holstenii Commentar. in Thef. Graev. T, IV, pag.
1800. Tegebantur quippe udo tectorio (de quo vid. Vitruv.)
& incrustabantur pellucido ex gummi ac resinis confecto glu-
tine, vel inurebantur, vid. Plin. c. XI libri dicti pr. & fin. ca-
pitis, quod vocabant *in encaustice pingere*, cuius duo fuerint
genera, *cera*, & *in ebore*, *cestro*: ac tertium accessisse, *resolutis*
igni ceris penicillo utendi; quae pictura in navibus nec sole, nec sale
ventisque corrumpitur. Verum cum λίχνος oleariam ampullam
proprie significans, etiam pro vase pigmentario inveniatur
usurpatum, & oleum cedri incorrupta a vermibus praestare
ligna & ebur sciverint veteres, idque eos in usus adhibuerint,
mirum, cur in mentem iis non venerit, ipsos colores oleo
temperare, & magis miror, Fr. Iunium nihil de hac inventione
prodere. Ego saltem illum pervolvens invenire non potui.
Quare manum de tabula, ne mihi exprobraret, quod Proto-
geni, cuius unicum in arte vitium reprehendit Apelles, *quod*
manum de tabula tollere nesciret, memorabili praecepto, noce-
re saepe nimiam diligentiam. REITZ.

ead. l. 7. τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ) Non puto recte cohaerere vulga-
tam lectionem τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ sed respondere sibi debere τοῦ δ'
ἐφ' ὅτῳ. Graevianae emendationis sententiam secutus sum;

sed eam locum habere posse putabam, & si illud δεῖ non inferamus, sed intelligamus. Decet iratum & stomachantem abrupta oratio. GESN. Illud ἴσως τοῦ, quod Cod. L. prae se fert, glossam olet, quam quis coniectans forsitan τοῦ pro τῶν legendum, (quod sane verum foret) margini apposuerat, quaeque deinde, quod saepe fieri notum est, in textum ab imperito est admissa. REITZ.

ibid. Ἐφ' ὅτῳ) Zeuxis iubet hanc tabulam propositam pueros domum ferre, quia spectatores non artificium laudabant, sed novitatem & insolens argumentum, dicens: οὔτοι γὰρ ἡμῶν τὸν πηλὸν τῆς τέχνης ἐπαινοῦσι, τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον. Interpretes Salmurienfis: *Hi namque nostrae lutum artis laudant, sed mentis & scopi, num recte & ex arte factum sit opus, nullam habent rationem.* Mirum, τὰ ἐφ' ὅτῳ esse mentem & scopum. Obsopoeus plane omisit. Ἐφ' ὅτῳ, ἐφ' ᾧ, ἐφ' οἷς, Graecis est, *qua de causa, qua in re.* Herod. Polymn. πυνθόμενοι ἐφ' οἷς ἦλθεν, *sciscitari, qua de causa venissent.* Sed in Luciano deest verbum, ad quod referatur ἐφ' ὅτῳ. Puto igitur excidisse τὸ δεῖ, idque absorptum esse a sequente vocula εἰ, quo nullum in priscis membranis frequentius est erratum. Sic igitur scribas: τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ δεῖ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον. *Illorum vero, propter quae oportet, sc. ἐπαινεῖν, laudare picturam, num recte & secundum artem sit facta, nullam habent rationem.* GRAEV.

ead. l. 11. Σωτῆρ) Antiochus hic omnium primus. In nummis nusquam reperiri hunc titulum, testis est Spanh. 415. Sed idem aliunde satis confirmat. Ob hanc ipsam pugnam ei datum tradit Appianus in Syriacis. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπὶ μετώπῳ) Obsopoeus verterat, *a tergo, pro, in fronte*, satis imperite profecto. REITZ.

Pag. 132. l. 1. Ἐς βάθος δὲ ἐπὶ τεττάρων καὶ εἴκοσι τεταγμένους ὀπίστας) Cum toties haec sint ab viris doctis explanata, certe nequit laudari Benedictus, dum interpretatur primas voces *in medio*, unde utique pater, eum non intellexisse. Obsopoeus & simplicius & propius ad intelligentiam, *in profundum.* Livius solet dicere, *introrsus porrectos ordines, introrsus patere aciem, & latitudinem aciei.* GRON. Sic *profundum* de denso ex Herodian. supra ostendimus, ad Piscat. c. 12 & 41. De Merced. c. 25 & 33. Sic Latini *profundum* etiam de dimensione horizontali, ut *profundae silvae* apud Lucret. V, 42, & Curt. VII, 7, 4, quod iam dixi in libro de *Ambiguïs.* Quae de altitu-

dine arborum interpretari absurdum foret. Addo hic Thucyd. L. V, c. 68, Ἐπὶ δὲ βάθος ἐτάξαντο μὲν οὐ πάντες ὁμοίως. Et Xenoph. II Hist. Gr. p. 472, citante Dukero ad Thucyd. VII, 78. Item Diodor. Sic. p. 575, βαθεῖα φαλάγγι, adductum in Indice. Ἐπὶ τεττάρων autem firmat idem Dukerus ibidem loco Xenophontis modo descripto, ubi ait: καὶ ἐγένοντο βάθος οὐκ ἔλαττον, ἢ ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπιβήσεσθαι) In Angl. Cod. pro quo ex fide MSS. & Cod. Flor. reposuimus ἐκπηδήσεσθαι. BOURD.

ead. l. 7. Αὐτῷ) P. melius, quam quod in reliquis αὐτῶν. SOLAN.

ibid. Δι' ὀλίγου) Ita, uti coniecerat Vorstius, P. Codex. In impressis δι' ὀλίγον. SOLAN.

in Schol. col. I. l. 1. Δισμύριαι) Atqui currus falcati erant octoginta, haud plures. In C. legitur ἥτοι δυάδας, etiam prave. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 2. Πεζῶν) Imperite admodum haec enarrat Scholiastes Graecus: Latinus melius. SOLAN.

Pag. 133. l. 6. Τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων ἀπαντῶν ἐφ' ἐκάτερα τοῖς ἵπποις) Cum vertit Benedictus, tunc cum quaternis elephantis utrinque occurrere equitibus, imitatur Obsoepoeum, tunc una cum quatuor elephantis utrinque equitibus esse occurrendum, qui uterque debuerat addidisse, qui cum elephantis occursuri essent: certe securius poterant, tunc elephantas quaternos utrinque occurrere equitibus Galatarum. GRON.

ead. l. 13. Ἐταράχθην) Idem Romanis, bello Tarentino, cum Pyrrho dimicantibus evenit. V. Flor. I, 18. VORST.

ead. l. 15. Τετρυγῶν) Mart. Delrio ad Senec. leg. putat τραχυτήτων. BOURD. Polyaeus κραζάντων de elephantis usurpat. Strateg. IV, p. 385 A. Sed Philostratus 61 utitur hac, nisi quod ibi perperam legitur τετρυγῶς pro τετρυγός. SOLAN.

Pag. 134. l. 1. Πρὶν ἢ) Non solum quatuor illae, quas Solanus contulit, sic habent edd. sed & P. & S. nec dubito, quin & ceterae. An vero credidit, posse abesse illud ἢ; potest quidem: sed & recte adest, ut supra Dial. Mort. XIV Alex. & Philip. ἀλλὰ πρὶν ἢ τῷ ξυμμάχῳ ἐξικνεῖσθαι, φυγόντων. Aelian. V. H. I, 21, νόμος ἐστὶν — μὴ πρότερον λόγου μεταλαγχάνειν, πρὶν ἢ προσκυνῆσαι αὐτόν. Et non semel alibi. Herodian. I, c. XI, 11, Οὐ πρότερον ἢ ναὺς ἀνέδραμε, πρὶν ἢ τὴν ἱσπρίαν ἀνελθῆναι τῆς Θεοῦ. Ne plura addam. REITZ.

ead. l. 2. Περιπεριρρέμενοι) Sic quoque in I. erat, sed α supra posuit Solanus, ut qui περιπεριρρέμενοι legi velit, addiditque

conferendum Nostrum p. 254 ed. Iunt. & Tom. altero, pag. 172, id est, in Catapl. c. 51, ubi περιπαρή τις μάλα καρτερός legitur. Alter locus est in Gallo c. 2, περιπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς. Adde & mox hoc capite, τοῖς ὀδοῦσι περιπειρόντες. Unde quidem usus huius verbi ac vis probatur, minime tamen inde conficitur, περιπειρόμενοι in περιπειράμενοι mutandum: quin passivum hic praeferrem; nam si medium adhibere voluisset, quidni dixisset περιπειράμενοι ἀλλήλους. Plura ad significationem huius verbi probandam adduxit Iac. Elfner. ad 1 Ep. ad Timoth. VI, 10, καὶ αὐτοὺς περιπειραίνῃς ὀδύαις πολλαῖς. Ubi & haec Luciani, & Heliodor. L. IX, pag. 438, & Plut. Gracch. p. 842 profert. REITZ.

ead. l. 4. τὰ ἄρματα δὲ ἀναστρέφαντα) Uterque interpres hoc loco somniat subverfos currus, tanto ineptius, quod tamen eosdem mox ferri denuo in suos dicant; quae quemadmodum fieri possunt? Praeterea didici, cum de subversione loquitur Lucianus, non ἀναστρέφειν illic locum habere, sed ἀνατρέπειν. Sic in historia conscrib. ἀνατρέφαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων, & in Demonacte ἀνατραπέντος τοῦ σκάφους, ubi vertitur *submersa nave*, forsitan praeter auctoris & mentem & manum, quae tantum vult aut voluit, *subversa*. Et nostrum ipsum in Aristophanis Pace, ἄρματα δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀνατετραμμένα. At nunc intelliguntur *retroacti* vel *reversi*, ut in Scythia, οὐκ ἂν οὐδ' ἀνέστρεφεν οἶμαι ἐς Σκύθας Anacharsis, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε. Indignum profecto tam exigua, nota & obvia ignorari. Quin etiam distinctio ponenda est post verbum ἀναστρέφαντα, sed hoc modo, τὰ ἄρματα δὲ ἀναστρέφαντα καὶ ταῦτα εἰς τοὺς οἰκείους, οὐκ ἀναιμωτὶ διεφύεστο. Mox male in Salmurienfi editum τῆς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ, quod in hac ed. repeti video, cum recte Basileenses τῆς ἐς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ. GRON.

ead. l. 8. Δίφροι δ' ἀνεκνυβιδιάζον) Ex Homeri Iliad. Π, v. 389. Mox κείν' ἔχεα κροτάλιζον, ex eiusdem poëtae Iliad. Δ, 160, petita sunt. GRAEV. Homer. II. Π, 379. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀποβαλόντες) Etsi parvi est, monendum tamen, me ideo ἀποβαλόντες, ex Fl. & B. 2. praetulisse, quia ex ipsa prava scriptura reliquarum suspicor, eas aoristum dare voluisse; omnes enim ἀποβαλόντες legunt, accentu in penultima collocato, etsi duplex λλ habent. Et mirum est, ut saepe vitium unius tam apertum, & facile corrigendum, propagetur per reliquas. Sola P. ἀποβάλλοντες. Cui si plures vettr. consensissent, non mutassem quidem; sed aor. hic tamen magis placet, etsi mox τέμνοντες sequitur, & sequentia etiam.

participia omnia in praesenti tempore efferuntur, quia ἀποβαλόντες cum τέμνοντες non ita arcte cohaeret: nam quod Κεῖν' in *Iunt.* a maiore litera inchoatur, quia verba Homeri sunt, nihili est, cum novus sentus ibi non incipiat; ideo etiam comma ante κεῖν' tollere non dubitavi, quo sensum planiorem redderem. Tum etiam accentum in κεῖν' mutavi, cum edd. nonnullae Luciani haberent κεῖν'. Est enim hic κεῖν' pro κεῖνὰ, i. e. κενὰ ὄχρα, vacui curtus; sed κεῖν' s. κεῖνα ab ἐκαῖνος foret. Sic saltem κεῖν' accentu acuto in tribus quoque bonae notae Homeri editt. quas contuli, exaratum est; alioqui potius sine accentu scriberem, quia is in ultimam incidit: sed quia usus obtinuit, ut declinabilia accentum retrahant ante apostrophum, bene κεῖν' scribitur. Verumtamen adhuc aliquid ad sensum deesse videtur, nempe καὶ vel τε' malletm itaque legere, τοὺς τε ἐπιβάτας ἀποβαλόντες κεῖν' ὄχρα κροτάλιζον, *ses-* soribusque excussis vacui curtus cum strepitu tangebant. Κροτάλιζον enim hic pro ἐκροτάλιζον, augmento poetice abiecto, servandum; licet alibi, ubi ad poetarum alicuius verba non respicitur, id omisum recte restituerint eruditi. Vid. mox Harm. c. 1, ubi νικήσας in ἐνίκησας mutatum. At in praet. plusq. perf. saepe in prosa etiam abiicitur, ut dicam deinde. REITZ.

ibid. Κεῖν' ὄχρα) Homer. II. A, 160. SOLAN.

ead. l. 13. Κατεβάλλοντο) MS. Regius κατελαμβάνοντο. BOURD.

ead. l. 16. Περιπεύοντες) Vid. paulo supra ad caput praecedens. SOLAN.

Pag. 135. l. 5. Ἐπαιώνιζον) P. & Schol. ἐπαιώνιζον. Utroque modo vulgo apud scriptores reperitur. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐλέφαντα) Vide eius nummum, quae exhibet Spanh. 406. SOLAN.

IN HARMONIDEM.

Pag. 137. l. 1. ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ) Non est προσηλιὰ, sed Σύστασις, five commendatio. MARCIL.

ead. l. 2. Ἀρμονίδης) Philippo Maced. regnante vixit. Marm. Oxon. 173, ep. 77. V. Plut. 957 i. SOLAN.

ibid. Τιμόθεον) Hic nobilissimus sub Alexandro magno floruit, de cuius Musica, qua Alexandrum ad bellum accendere solebat, meminit Dio in lib. de Regno. COGN. *Timotheus* lyricus clarus est apud veteres, qui, quod plures lyrae chor- das addidisset, Lacedaemone exulare iussus est, Plut. 209.

Historiam ex Boëthio & decretum ipsum emendatius exhibet Casaub. ad Athen. pag. 613. Sed *Milesius* ille, uti ex decreto constat; noster autem *Boeotus*, ut mox patebit. Quod rite observatum lucem loco mox sequenti a viris doctis sollicitaro foenerabit. De nostro vid. *Ἀπαιδ.* cap. 5. De Milesio Leop. 160. Hic est, qui Phrygium canens Alexandrum in convivio ad arma subito excitatum mox remisso cantu a furore ad quietem revocavit. Historiam narrat Basilius de leg. Gr. lib. (Grot. ed. 99.) SOLAN.

ead. l. 11. τῆς Φρυγίου) Modorum, seu nomorum, ratio circumscribitur. Phrygio tribuit τὸ ἔνθεον, Bacchanalem licentiam, Dorico severitatem, Ionico iucunditatem, Apul. lib. 1 Florid. Plut. & Boëth. in Musica. COGN. Sunt Harmonidae quatuor solum musicae modi principales, Phrygius, Lydius, Dorius & Ionicus: cum tamen, qui de musica scripserunt, quinque constituent, addentes his quatuor *Aeolium*, ut Plato 3 de Rep. Athen. lib. 14, Cassiodor. Epist. 40, lib. 2, & libr. de Music. Nisi sub Dorio Aeolium involvat: haec enim duo saepe confunduntur, ut in Pindaro, qui cum Dorice scriberet, vocavit musam suam *Αἰολίδα μολπήν*. Assignat autem τῷ Φρυγίῳ τὸ ἔνθεον ubi male interpretes Obsop. *attonitum*: voluit enim Harmonides *religiosum*, ut patet locis citat. & apud Apuleium libr. 1 Florid. Sed de tonorum istorum qualitate omnes isti fere inter se dissentiunt: tribuit Ionio τὸ γλαφυρόν. Interpretes *suavitatem*: vertendum erat *varium*, ut apud Apuleium loc. cit. Sic saepe apud Homer. γλαφυρόν, pro eo, quod multos recessus multaque latebras habet. BOURD. Qui plenior de modis musicis ideam desiderat, adeat Claud. Ptolemaei Harmonicorum libros, quorum bellam nobis editionem reliquit Io. Wallis Oxon. e theatro Scheldoniano an. 1682. Ibique in Appendice veterum Harmonicam ad hodiernam comparatam. REITZ.

Pag. 138. l. 8. Νικήσας — ὁμωνυμὸν σοι) Harmonides, cuius nomine hunc libellum insignivit Lucianus, perit a Timotheo magistro suo, qui se tibias inflare docuerat, ut se quoque, quemadmodum gloriam sibi comparet, doceat, quo & ipse digito monstretur praetereuntium: ὥσπερ, inquit, ἔτε καὶ σὺ, ὦ Τιμόθεε, τοπρῶτον ἐλθὼν οἰκοῦσθαι ἐκ Βοιωτίας, ὑπὸ Πανδιονίδι, καὶ νικήσας ἐν τῷ Αἰάντι τῷ ἑμμανεῖ, τοῦ ὁμωνυμὸν σοι ποιήσαντος τὸ μέλος, οὐδεὶς ἦν, ὃς ἠγνόει τοῦνομα, Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν. Si haec attente inspiciantur, patet, nisi fallor, scribendum *ἐνίκησας*. Sicut cum etiam tu, Timothee, primum ex pa-

Lucian. Vol. IV.

Ff

tria Boeotia egressus, tibiis cecinisti Pandionide, & superior fuisti in Aiace furente &c. Ceterum in verbis sequentibus, quod Marcellius pro ὁμώνυμόν σοι legit ὁμώνυμον σου, certissima quidem videtur emendatio; (id namque voluit auctor, superior fuisti eo, qui tibi cognominis cecinerat) sed quod σοι in σου mutat, eius vero causam perspicio nullam. Utroque modo Graeci, ὁμώνυμός τινι & τινος. IENS. Postea in marg. Lectt. Lucian. Iensius haec addidit: Ut Graece dicitur ὁμώνυμός σου, & σοί, ita & Latini extulere cognominis tui & tibi. Serv. ad VI Aeneid. v. 383: facit autem hic & haec cognominis; nam in Plauto lectum est, cum una de Bacchidibus diceret, *illa mei cognominis fuit*. Hinc apud Plin. III, c. 2, legendum coniectabam, *apposita est cognomini sui fluvio*: ubi Harduinus mallet, *cognomini sibi*, vel, *nominis sui*. Vulgo circumfertur, *cognominis sui*. Nisi Plinius *cognominis sui* dixerit, hoc est, nominis sui, quo pacto Tacit. XII Ann. 55, *cognomentum*, hoc est, nomen. Et Iustin. IV, c. 2, & VII, 1, & XV, 2, cognominare ἀγτὶ τοῦ nominare. ORTWIN. Ἐνίκησας Iensius emendat, quem vel invitis Codicibus, & ipso M. hic recte monentem sequimur. SOLAN.

ibid. τοῦ ὁμώνυμόν σου) Leg. τοῦ ὁμώνυμον σου. MARCIL. Hoc erat, quod supra monebam, duos fuisse Timotheos Musicos. Thebanus ergo hic iunior Milefii melos canebat. Aliter tamen hic, quam edidi, in edd. legitur, nempe ὁμώνυμόν σοι sed emendatione hac nihil certius, quam partim etiam a Marcilio visam esse, nota eius indicat. SOLAN. Verissimam puto Marcilii coniecturam correctam a Iensio τοῦ ὁμώνυμον σοι, eamque interpretatione expressi. Distinguit homonymos duos Timotheos, tibicinem hunc Thebanum, & Milesium alterum, poetam, & eundem quoque Musicum. Addendus hic locus thesauris Fabricianis Bibl. Gr. 2, 19, p. 694. Ceterum *Pandionidem* fabulam intelligo * de Pandionis filiabus, in qua Philomela & Progne mirabilem tibicini occasionem praebent. *Ajax furiosus* nobile argumentum Tragicorum &c. GESN. In re tam manifesta uni Pell. obsecundasse satis habui; nam etsi vulgatum ὁμώνυμον ad μέλος relatum, aliquem sensum faciat; non tamen eum exhibet, quem auctor voluit. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπὶ τὴν γλαῦκα) Noctua noctu videt, canit & volat sola, odiosa ceteris avibus, in quas astuta utitur dimicatione: nam avicularum multitudine circumdata resupina

* Cl. Wesseling. me admonet: vid. an potius Attica tribus sit, & conf. Demosth. in Midiana. Sed quia hic agitur de cantu theatri, & illico additur Ajax furens, cum Gesnero facerem, REITZ.

pédibus pugnat, collectaque in arcum, rostro & unguibus tota regitur: ei auxiliatur accipiter, foedere quodam naturae, ut inquit Plin. Laërtius scribit, Timonem Philiafium hoc nomine maxime reprehendisse Arcefilaum, quod is popularis plausus non aliter confectaretur, atque noctua frequenti avium conventu claudi consuevit. *Haec ait, & turbam dextra laevaue frequentem Ingressitur, volucres ululas mirantur ineptae, Illa stupet solidum; sed tu vanissime, plebis Captator, quid ob haec tam non praeclara superbis?* Sic Apologum Ang. Politian. in sua Lamia exponit. COGN. *Avcs circa noctua.* Cetera enim sunt interpretis, non Luciani. De hoc prov. Aristot. Laërt. Dio Chrysostomus, alii. BOURD. Vid. Aelian. de Anim. I, 29. SOLAN. Conf. Dion. Chrysost. laudatum a cl. B. de Ball. Orat. XII, p. 370 ed. Reisk.

ibid. Τα ὄρεα) Saltus, quem tyrotheta in *Iunt.* fecit, videtur natus a similitudine terminationis in κα. Hinc reliqua α γλαυκα usque ad πεπύθηκα omisit. REITZ.

ead. l. 12. Ταυτ' ἐστὶ δ' ἄπερ ἡνξάμην) Lege δὲ ἄπερ ἡνξ. MARCIL. At illud δὲ ego iam in edd. antiqq. reperi. REITZ.

ead. l. 15. Μαρσύας) Vid. infra advers. indoct. c. 5. REITZ.

ibid. Ὀλυμπος) Hunc iterum nominat Ἀπαιδ. c. 5. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδ' ἐν γὰρ) Τῆς λαθρανοῦσης μουσικῆς οὐδεὶς λβγος. Vid. interpr. Persii ad Sat. 1. BOURD.

ead. l. 17. Φασί) Meminit huius proverbii Gellius XII, 30. VORST. Adde & Eurip. Med. 542. Item Suetonium. SOLAN.

ibid. Ἀφανούς τῆς μουσικῆς) Huius adagii sensus est, quavis egregias dotes ingenii, si non proferas, perinde esse, quasi non habeas. Suet. in Ner. Gell. cap. ult. L. 13. Ovid. (immo III Art. am. 399.) *Tu licet & Thamyram superes atque Orphea cantu, Non erit ignotae gratia magna lyrae.* COGN.

Pag. 140. l. 1. Καὶ) W. solus habet illud καὶ ante ἐπ' ἀμφότερα. SOLAN.

ibid. Ἐπ' ἀμφότερα πιστοὶ) Benedictus, spectatae utrinque fidei. Quid intellexerit, ipse viderit: certe nequaquam ad Graeca. Obfoposus, quorum fides in utraque fortuna spectata sit. Absurdissime: nec enim huc adversa vel secunda quidquam faciunt. Immo ad utrumque, vel in utroque, nempe & reprehendendo & approbando. GRON.

ead. l. 3. Ἐπαινέσονται) Ubi legimus, εἰ τοῦτοι φημι ἐπιδείξαι οἱ αὐλήματα, καὶ οὗτοι ἐπαινέσονται σε, ἅπασιν ἑλλασσι νόμιζε ἢ δὴ γυγνήσθαι γνώριμος, non dubito, quin haec quoque oratio vitio unius literae decorem suum amiserit, le-

gendumque sit *ἐπαινέσονται*. Timotheus nempe Harmonidae tibicini viam monstraturus, qua per compendium posset fieri clarus inter omnes Graecos, iubet eum feligere ex omnibus Graecis optimos, eosque paucos & principes, quibus artem suam probet. *His*, ait, *si artem tibiis canendi ostenderis, iique te laudarint, iam te omnibus Graecis cognitum esse factum existima.* IENS. Wopkens in Lect. Tull. p. 306 refutat Iensium; at non satis similibus exemplis, saltem non ubi καὶ adsit. Quare adhuc Iensio assentior, quia καὶ hic non coniungit, sed disiungit. REITZ. *¶*

ead. l. 7. Τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν) Ut mima illa: satis est, equitem mihi plaudere. BOURD.

ead. l. 13. "Ισασι) Aliquid excidisse mihi videbatur, antequam ex L. hanc scripturam, pro *εἰς*, quod in aliis est, vidissem. SOLAN.

Pag. 141. l. 11. Οὕτω — ἔμελλες) Οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον ἀρετῆς ἀπάσης ὁ γνώμων φασί, καὶ ὁρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. In hoc loco versendo aliud egerunt interpretes. Salmurienfis: *Tu igitur nobis revera talis videri debebas, quoniam virtutis omnis caput es, ut aiunt, gnomon & recta regula.* Alii peius. Laborat locus prava distinctione, quae sic est emendanda: οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον, ἀρετῆς ἀπάσης ὁ γνώμων, φασί, καὶ ὁρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. *Tu igitur revera talis nobis esse existimaris, nimirum princeps civitatis, quodque sane praecipuum est, omnis virtutis norma, ut aiunt, & talium regula.* Κεφάλαιον inepte copulari cum ἀρετῆς, & omissa copula, & inepta sententia ostendit. Μέλλω eleganter hic est δοκιμάζομαι, existimor, ita me comparo, ut pro tali habear & existimer; ut apud Homerum, quem Lucianus ubique sequitur: Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνδράσι βέλτιος εἶναι. Ego quoque olim iudicabar inter homines beatus esse. Ubi Scholiafles: ἔμελλον, ἐφκειν, ἐνομιζόμεν. GRAEV. Lucianus ad amicum quendam suum, virum principem, Ἐσποπούμην, inquit, ὅστις ἀριστος εἶν τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτῳ πιστεύουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ δεῖ αὐτὸν πάντων ἀρκέσειν ἄν. Οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον, τῆς ἀρετῆς ἀπάσης γνώμων φασί, καὶ ὁρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. Apparet rescribendum οὗτος pro οὕτω. Lucianus scilicet ipse quoque notus fieri cupiens omnibus, Timothei consilium secutus, *Cogitabam*, inquit, *quis civium esset optimus, & cuius consilium sequerentur reliqui, quique mihi futurus esset instar omnium.*

Is vero tu iure merito mihi videri debebas; quodque sane praeceptum est, omnis virtutis norma, ut aiunt, ac recta talium regula. In ultimis secutus sum interpretationem Graevii, quam vir ille cl. vulgata multo meliorem dat p. 978. Sequitur, *εἰ δέ σοι δείξωμι τὰμὲν, καὶ σὺ ἐπαινέσεις αὐτὰ, εἴη γὰρ οὕτω φανήσονται, καὶ δὲ ἐπὶ πέρας ἡκεῖν με τῆς ἐλπίδος ἐν μιᾷ ψήφῳ τὰς ἀπάσας λαβόντα.* Sic connectenda haec arbitror, sublato post φανήσονται puncto, quod in vulgato conspicitur. Verto: *Si autem tibi ostendissem mea, tuque ea laudasses, foret ut ita viderer iam spei meae terminum tetigisse, in unius suffragio suffragia omnium complexus.* IENS. Οὗτος L. uti emendari iusserat Iensius. SOLAN.

ibid. Ἐμελλες) Verbi μέλλειν vis apud Nostrum interdictum haec est, ut verisimilitudinem quandam eo fere modo indicet, ut Latinorum *debet, oportet, & similia.* Luculentum praesertim exemplum est in Scytha pag. m. 593, οὐ χαλεπῶς ἔμελλε καὶ αὐτὸν γνῶσθαι. Et p. 597 extr. καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθῆσθαι. GESN. Huc quadrant, quae Iens. in Lect. Lucian. p. 20 contra Th. Magistr. affert, dicens: Ἐμελλον, ait Th. Mag. Ἀττικοί, οὐκ ἔμελλον. Atqui passim Lucianus, scriptor Ἀττικώτατος, ἔμελλον, ἔμελλες, ἔμελλε. In Harmonide (h. l.) σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι &c. In Scytha, Πολλὰ ὅδ' ἔμελλον αὐτῷ ἔσθαι. Ibid. ἔμελλε καὶ αὐτὸν γνῶσθαι Ἀνάχαρσιν. In Hermotimo, Ὁ δὲ καὶ δηλοῦν ἔμελλον ἡμῖν τὸν ἔφεδρον. Iterum in Scytha, καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθῆσθαι τὴν γράμην. Et in ipso Thucydidis loco, quem post in voce ΠΕΡΑΙΟΤΜΑΙ adducit ipse Thomas, ὅς ἔμελλον τὸν Ἑλλήσποντον περαιώσειν. Haec Iensius. Cum Th. Magistro tamen etiam facit Moeris Atticista. Et verum quidem est, Atticos plurimum dicere ἔμελλον. Sed & ἔμελλον Thucyd. iterum VII, cap. 20. Igitur prudentius Phavorin. ἠβουλόμην ait, esse ὡς Ἀττικώτερον, & sic Suid. Vid. Maittaire de Dialect. pag. 58; nec amat Noster ὑπεραττικίζειν. Vid. eius Lexiphan. & Rhet. Praec. REITZ.

ead. l. 15. φανήσονται) Punctum post hoc verb. quod erat in *Salm.* Iens. deletum voluit: sed in *Par.* haec parenthesi includebantur; quare ea sic reliquimus. REITZ.

in Schol. l. 2. Γεωμετρικόν) Vid. Schol. in Lexiphanem, & 2 Lib. Euclid. SOLAN.

Pag. 142. l. 2. Ὅστε λόγῳ μὲν ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἀληθές) Itaque iuxta proverbium in uno viro aleam iacietus, ac revera perinde fuerit. At λόγῳ non significat iuxta proverbium, sed verbo, & opponitur ei τὸ ἀληθές, re ipsa. Verbe igitur locum: *Itaque verbo quidem super uno viro aleam iacie-*

mus ; sed te ipsa &c. Sic in Revivisc. c. 6. Λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι τῆς ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθὲς ὑμᾶς. Ubi rursus male interpretus : *neque oratione ob hoc florilegium commendant, immo vero vos ipsos.* Debit : *verbo quidem me collaudant ob florilegium ; te vera vos.* In Timone c. 8 dixit pro eo Lucian. Οὐτῶσι μὲν εἰπεῖν, & ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ. L. Bos. Hunc Luciani locum laudat etiam Duker. ad Thucyd. VIII, c. 92, & ex aliis Thucydid. locis quoque docet, τὸ ἀληθὲς & τὴν ἀλήθειαν saepe opponi simulationi, προσάσει — & λόγῳ, ut VI, 33, & II, 41. Addo Isocrat. Nicocl. p. 76. Τοῦ βασιλέως τῷ μὲν λόγῳ διπλαγμένον, τῇ δ' ἀληθείᾳ τραχέως ἔχοντος. Plura vid. ap. Iac. Elsner. ad Ep. ad Coloss. c. 2, 23. REITZ.

ead. l. 3. Ἀναρρίψομεν τὸν κύβον) Vid. Paroemiogr. Sic pag. 604. (i. e. pro Imagg. c. 16.) BOURD.

ead. l. 11. Τὴν λευκὴν) De his calculis res nota. BOURD.

ead. l. 14. Αὐτὸ θαρρεῖν) Non facile puto ex his verbis (καὶ κείνο δὲ νῦν Δία προσέτι καὶ αὐτῷ θαρρεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότριον τάμνα εἶναι σοι) concinnum erui posse sensum. Sed videor mihi verissimam affecutus scripturam, ubi legerim, καὶ κείνο δὲ νῦν Δία προσέτι καὶ αὐτὸ θαρρεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότρια τάμνα εἶναι σοι. Dixerat Lucianus, virum illum principem, cui uni se probare gestiebat, quemque unum sibi instar omnium fore dixerat, semper album & fervantem secum ferre calculum, atque adeo se magno, qui se ceteroquin in negotio tanti momenti suscepto gravaret, timore levare. *Sed profecto*, pergit, *illud quoque ipsum me amplius confirmat, quod res meae non sunt a te prorsus alienae.* IENS. Αὐτὸ) Vorstii & Iensii emendationem firmat L. Codicis auctoritas, in quo pro vulgararum αὐτῷ legitur, ut hic, αὐτό. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀλλότριον) Vorstius & Iensius ἀλλότρια mallent. Ego nihil muto. SOLAN. Recte fecit Solanus, qui nihil hic mutaverit : nam, etsi mirum nonnullis videbitur, singularem ita adiungi plurali, tamen est Graecismus verus, qui exponi potest per ellipsin χρῆμα, vel τι, ut significet, *meas res tibi esse alienum quid.* Quod eodem modo Belgice efferimus. Exemplum ex Graecis auctoribus possem dare haud pauca, sed sufficiant sequentia. Noster supra, Zeux. c. 4, οἷον εἰσιν ἴπποι. Aelian. V. H. III, 1, p. m. 167, λέγεται δὲ τὰ ὕδατα ταῦτα καὶ τοῖς λουσαμένοις ἀγαθὸν εἶναι. Hippocr. Sect. I, Aph. 15, Σημείον αἱ ἡλικίαι, καὶ οἱ ἀβληταί. Thucyd. I, 6, Σημείον δ' ἐστὶ ταῦτα τῆς Ἑλλάδος. Nam quia neutrum plurale amat verbum singulare, ideo iam indifferens erit, num propter ἐστὶ addas

substantiv. singulare *σημεῖον*, an propter ταῦτα addas plurale *σημεῖα*. Ita quoque adiectiva gerundiva singulari num. solent addi pluralibus, eadem analogia: ut Epiet. § 37 ed. Reland. p. 68, Ταῦτα μὲν ἐν παρέργῳ ποιητέον. Hippocr. S. I, Aph. 15, Τὰ προσάρματα δοτέον, danda sunt alimenta, i. e. alimenta sunt aliquid, quod dandum est. (Etsi eadem gerundiva alibi quoque plurali num. efferi notum est.) Sic, inquam, ille canon de neutris plur. cum verbo sing. cuius tam varias rationes reddunt Grammatici, simplicissime omnium exponitur per ellipt. *χρῆμα* vel *τι*, ut τὰ ζῶα τρέχει proprie sit, *animalia*, sive *pecus est aliquid currens*. Omnia enim verba originem vel saltem terminationem suam debere prisco *ἐν sum*, recte coniicit S. Clarke ad Homer. Alius autem singularis & plur. concursus vicissim per intellectum *ἐστὶ* conciliatur. Sed ταῦτα fere perpetuo in plurali effertur, etsi refertur ad singularem, vel collective ad totam orationem praemissam, ut apud Nostrum de Salt. c. 1, Ἄνὴρ δέ τις — καὶ ταῦτα, παιδεία σύντροφος, & Aristoph. Plut. 17. Sed melius convenit hoc Aristoph. Plut. 887, Ταῦτα οὐχ ὑβρίς πολλή ἐστι; alibi τὰδε ὑβρίς vid. Ind. Kusteri. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 4. τὴν λευκὴν) Hoc Scholium in edit. Cler. relatum erat ad verbum paulo praecedens, πολυψήφωτος. Id vero mutavit Solanus; sed parvi est, & iam supra non semel de eadem redictum. REITZ.

Pag. 143. l. 5. τῆς Ἀθηνᾶς) Alludit ad historiam Orestis, quem suffragiis in Areopago damnandum suo calculo servavit Minerva. Vid. Eurip. Iphig. in Taur. 1469. Consule etiam, si lubet, Schol. Aristoph. 244 D. & Nostrum in Ἀναβ. c. 21, ubi eandem fabulam tangit. Utitur etiam Philostr. p. 568 ed. Lips. proverbio *Minervae calculus*. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐπ' ἀνθρώπου) Hoc puto velle Sophistam: cum soleas, ut praeses, & rector provinciae, quaecunque depravata sunt corrigere & restituere; tui muneris partem esse putato, peccata etiam mea emendare. GESN.

ead. l. 10. Ἐπ' αἰνῶν σκιά) Sic legunt interpretes & Paroemiographi. In Anglic. Cod. rectius ἐπαίνων σκιά, ut σκιάς ὄναρ ap. Pindarum. BOURD. Λόγος ἔργου σκιά, proverbium a Democrito profectum, apud Diogen. Laërt. Democr. 246 D. & Plut. π. παιδ. ἀγωγ. 16, 2, λόγος γὰρ ἔργου σκιά κατὰ Δημόκριτον. P. tamen & L. cum A. ἐπαίνων. Philemon Casaubono laudatur ad Theophr. 282, ἄλλο μὴδ' ἐν πλὴν σκιά. De amicis in adversis. Vid. Eur. p. 295 B. SOLAN. Ἐπαίνων σκιά sunt

etiam apud Michaëlem Apostolium Prov. Cent. 19, 99, ubi hic ipse Luciani locus videtur respici. Sed recte, ut puto equidem, ἐπὶ ὧν ex Luciano restitui iubet D. W. Trillerus observatt. Critt. p. 52, operis elegantissimi, & auctorem suum ex affe referentis. GESN.

ead. l. 11. Οὗτος ἀκριβὴς — ἢ πάντων) Non intellexerunt interpretes haec verba, οὗτος ἀκριβὴς ἄρος τῶν ἐμῶν. οὐδὲν ἀμφιδοξόν ἐστι, οὐδ' ὥς ἂν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἀρίστον κατὰ παιδείαν δεήσει νομίζεσθαι, σοίγῃ δόξαν ἢ πάντων. Salmuriensis sic transtulit: *Hic lucubrationum mearum exactus terminus. Non amplius est dubium, nec quisquam ambiget, quin id omnium optimum iuxta disciplinas existimari oporteat, quod tibi visum fuerit. ἢ πάντων* omisit in versione. Cetera satis inscite. Verte: *Hic certus meorum scriptorum scopus est. Nihil dubii reliquum, adeo ut nec in posterum quisquam dubitaturus sit, sitne hoc omni eruditione referatissimum, quod tuum fert suffragium, an omnium.* Nimirum tuum suffragium mihi est, & aliis etiam erit, instar omnium. GRAEV.

ibid. "Οπος)" Οπος sive finis, hic est definitio. Iudicio viri, cui blanditur, vult constitui ac definiri, quid de se sentire debeant reliqui. Σοίγῃ δόξαν absolute positum, ut sexcenties. GESN.

ead. l. 12. Ἀλλ' ἢ ἀρίστον κατὰ παιδείαν δεήσει νομίζεσθαι σοίγῃ δόξαν ἢ πάντων) Oblopoëus apud Basileenses & Bourdelotium, sed aut optimum iuxta disciplinas aestimandum est, quod tibi apporet (sic Bourdelotius: at in Basileensi oportet) gloriam, aut omnium. Benedictus, quin id omnium optimum iuxta disciplinas existimari oporteat, quod tibi visum fuerit. Unde apparet, illas voces σοίγῃ δόξαν verius fuisse intellectas ab Benedicto, cum certe Lucianus de iudicio agat, non de gloria; & editioni Basileensi adscripsit pater, tuo iudicio. Sed cum is ipse Benedictus non perciperet, quo postrema ista ἢ πάντων referenda essent, omisiss duabus adversativis ἢ ineptissima licentia vocem πάντων superioribus immiscuit, cum tamen simpliciter verti deberet, ac clarissima sit aposiopesis, verentis aliquid arrogantius vel invidiosius proferre, quod post vocem πάντων tamen promittebat sermonis cursus. Verte igitur: *quin id vel optimum ad doctrinam existimari oporteat, quod tibi visum fuerit, vel omnium.* GRON.

ead. l. 13. Ἡ πάντων — εὐφημεῖν δὲ) Elegans ἀποσιώπησις, quae fugit omnes interpretes, praeter Gronovium. Nimirum ubi dixisset, sibi non sufficere, quod vulgus ipsum admiratum fuerit, quodque sermones sui laudentur ab auditoribus: ea omnia esse vana: at nunc, si verus ille rerum existimator iu-

dicarit, id, quod verum sit, demonstratum iri; idque ut fiat, se unice petere: οὐδ' ἐν ἀμφίδοξον ἔτι, persequitur, οὐδ' ὥς ἀν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἀριστον κατὰ παιδείαν δεήσει νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν, ἢ πάντων. εὐφημαῖν δὲ χρὴ πρὸς οὕτω μέγαν ἀγῶνα χαροῦντα. Nihil amplius, quod sit ambiguum, nec de quo quisquam dubitare possit, sed vel optimum eruditione oportebit cenferi, si tibi quidem ita visum fuerit, vel omnium. At bene ominari oportet eum, qui ad tantum certamen progreditur. Manifestum est, voluisse Lucianum, oportebit iudicari vel optimum eruditione, si tibi, unice arbiter, ita visum fuerit, vel omnium pessimum. Neque nunc amplius locus dubio incertove relinquendus est, dum alii scilicet aliter iudicent, & sic de universa existimatione omnium nihil certi queat decerni. Sed tuum iudicium secuturis omnibus, qualis habendus sim, constabit. At ne verbo male sibi ominaretur Lucianus, in voce πάντων repressit loquendi cursum; cum debuisset sequi χείριστον, vel simile. IENS. *Ἡ πάντων... εὐφ. δὲ χ.) Sic cum punctis edi curavimus, quibus ἀποσιώπησις designaretur; quo facto liquida iam omnia. Sensus autem adeo perspicuus est, ut mirer, qua ratione factum sit, ut viros doctissimos fugerit, praesertim cum posterior interpres recte aposiopesein observarit. Nota autem veterum superstitio in rebus agendis inchoandis, cuius exempla passim apud auctores occurrunt; de qua Casaubon. ad Theophr. Char. p. 322. Hanc nunc silentio huic praetexit. SOLAN.

Pag. 144. l. 2. Πάν γὰρ ἡδὲ στάδιον ἦτον φοβερόν τῷ Ὀλύμπῳ τὰ μεγάλα νενικηκῆτι) Hoc loco τὸ μεγάλα non παρέλκει, sed eo, quod in pluribus locis Graeciae certamina sacra celebrabantur sub Olympiorum nomine, ideo dixit Olympia magna, ad differentiam eorum, quae minus celebra erant. Intelligit igitur Olympia magna, quae Pisae ad Alpheum celebrabantur, quae & antiquissima a Pelope & Hercule erant, & celeberrima non solum in tota Hellade, sed etiam Italia, Sicilia, Asia, Aegypto, Syria, Cyrenaica, concurrentibus ad spectaculum, & athletas & quadrigas eo mittentibus. Minora vero Olympia erant, quae celebrabantur Dio Macedoniae ab Archelao rege instituta, quod nos docet Demosthenis Scholiastes ad orationem περὶ παραπροσβείας, his verbis: Τὰ Ὀλύμπια δὲ πρῶτος Ἀρχέλαος ἐν Δίῳ τῆς Μακεδονίας κατέδειξεν, ἥγετο δὲ ἐκ' ἐννέα, ὥς φησὶν, ἡμέρας ἑσαρίθμους ταῖς Μούσαις. Eodem nomine erant etiam Athenis, ut docet Pindari Schol. ad Olymp. 7 ad haec verba, κρανααῖς ἐν Ἀθῆναις. Sic enim commentatur: εἴη δὲ ἀν' ἔτοι Περικληναῖα ἢ τῇ

Ἡράκλεια, ἢ τὰ Ὀλύμπια &c. Verus inscriptio Romana, de qua Ios. Scaliger lib. de emend. temp. quinto, p. 476. Olympia etiam post Panathenaea recenset Hesychius, Ὀλύμπια δ' Ἀθῆναιον ἀγών. Item alia Olympia, quae Smyrnae, & alia, quae Pergami, & alia Alexandriae, quorum mentionem fieri in Pandectis asserit idem Scaliger. Respectu igitur horum omnium certaminum, quae sub nomine Olympiorum diversis locis celebrabantur, dicta sunt Olympia magna ea, quae Pisae committebantur. PALM. Cf. supra Herodot. c. 1. SOLAN.

IN SCYTHAM SEU HOSPITEM.

Pag. 145. l. 1. ΣΚΥΘΗΣ) Προσλαλιά. Habita vero in Macedonia, & quidem, ut coniecturam feceris, Thessalonicae. Patescet legenti p. 540 & seq. MARCIL. Quam Marcilius paginam indicat, ea est Parisinae editionis, i. e. Astrolog. a cap. 4 ad 10. Sed vereor, ut numerus recte sit expressus. REITZ.

ead. l. 2. Πρῶτος Ἀνάχαρσις) Vid. huius vitam & Epitaphium apud Laërtium. COGN. Πρῶτος) Sic recte, & patet hac narratione. Mendose in aliis πρῶτον. BOURD. Πρῶτος emendatum in B. 2 P. S. & A. In antiquioribus prave legebatur πρῶτον. SOLAN.

ibid. Ἀνάχαρσις) Meminit huius Galenus in προτρ. ad Artes. VORST. Quae de Anacharside hic habet, narrantur etiam apud Plut. p. 26 F. & Diog. Laërt. Sed aliter. Item ap. Herod. IV, 46, p. 155. SOLAN.

ead. l. 5. Οὐ τοῦ βασι. γένους) Hoc a Luciano observatum, quia, quem nominavit, Anacharsis e regia stirpe erat oriundus. Vid. Herod. p. 155 f. SOLAN.

ead. l. 6. ὦν) Turparunt editores novitii sinceram veterum editionum lectionem, dum dederunt, οὐ τοῦ βασιλικοῦ γένους ὦν, nempe ὦν pro ὧν. IENS.

ibid. Πελοποννησίων) Quis hoc memoraverit, me latet. SOLAN.

ibid. Σκυθῶν τῶν πολλῶν) Sic infr. Τοξ. c. 45 med. Πένητα — καὶ Σκυθῶν τῶν πολλῶν. SOLAN.

ead. l. 8. Ὀκτάποδες) Scythico proverbio dicebantur, quibus rusticanae tantum opes erant, quique duos possiderent boves, & currum unum: inter opes enim rusticanas praecipue recenset Hesiod. bovem aratorem. COGN.

ead. l. 11. Μετ' οὐ πολὺ) Immo post CXXX minimum annos: tot enim inter Solonem & pestem, de qua mox, intercesserunt. SOLAN.

ibid. Καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ ἱατρῷ) Ξένος ἱατρός. GUYET. (Ita in nott. eius Mss. invenio. An igitur voluit ξένος nomen viri facere? Sed quia honoris titulus, & quasi Numinis est, ideo maiori litera distinxit: quod quia Solanus quoque voluit, facile admisimus. REITZ.) Male interpretes: *Et ipsi, quamquam peregrino Medico, Athenienses hostias immolant.* Ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ ἱατρῷ, hoc est, *ipsi hostias immolant, sub nomine peregrini Medici.* MENAG. Monuerat in marg. ed. Graev. clar. Hemsterh. adeundum Duker. ad Thucyd. V, p. 325, n. 84, ubi is haec Luciani verba affert. Verba autem Thucyd. c. 12 his consona, haec sunt: ὡς ἡρώϊ δὲ ἐντέμνουσι. Spanh. Dissert. IX de praest. & us. Num. pag. 565 laudatur *ibid.* REITZ. Loquitur, ut de Brasida Thucyd. V, 11, Οἱ Ἀμφιπολῖται περιέρξαντες αὐτοῦ τὸ μνημεῖον, ὡς ἡρώϊ τε ἐντέμνουσι, καὶ τιμὰς δὲ δώκασιν, ἀγῶνας καὶ ἐτησίους θυσίας. *Heroas* Graecorum cum *Divis* s. *consecratis* Romanorum conferendos esse, etiam Spanhemius docuit de usu & praest. num. diff. 9, p. 329. Ἐντέμνουσι verbum interpretatur Scholiastes *ἐναγίζουσιν, ἐναγίσματα προσφέρουσιν, θύουσιν.* Ἐναγίζειν etiam de sacrificiis, quae Heroibus, non immortalibus Diis, offeruntur, Herodotus II, 44. GESN.

ead. l. 12. Ξένῳ ἱατρῷ) AG. IV, 883. SOLAN.

Pag. 146. *l.* 2. Σκύθαις — ἀπαθανατίζειν) Conf. infra Ἑκκλ. c. 9: Τοιγαροῦν οἱ Σκύθαι καὶ οἱ Γέται — αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεοὺς χειροτονοῦσιν. SOLAN.

ibid. Καὶ πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν) Morem hunc mittendi ad Zamolxin scribit Herod. in 4. Strab. in 7. Suid. in dictione Ζάμολξιν. COGN. Καὶ πέμπειν ὡς τοὺς περὶ τὸν Ζάμολξιν. MARCIL. Πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν. Dico alibi. BOURD. Παρὰ M. L. & edd. Fl. S. & A. recte; & sic Herodotus ipse, qui hunc morem describit in IV, p. 159, 2. In reliquis edd. pessime legitur περὶ. De Zamolxide vid. Menag. ad Diog. Laërt. p. 205. SOLAN. Puto ego totum hoc sumtum ab Herodot. IV, 94, atque ita legendum, ἀπαθανατίζειν, καὶ πέμπειν παρὰ τὸν Ζάμολξιν. Nominaverat Γέτας τοὺς ἀπαθανατίζοντας. Tum paucis interiectis, ἀπαθανατίζουσι δὲ τὸνδε τὸν τρόπον οὔτε ἀποθνήσκειν αὐτοὺς νομίζουσι, ἵνα τε τὸν ἀπολλύμενον παρὰ τὸν Ζάμολξιν δαίμονα. Deinde narrat, quam ridicula crudelitate singulis quinquenniis interiectis sorte aliquem delectum mittant ad Zamolxin, πέμπουσι vel ἀποπέμπουσι παρὰ τὸν Ζάμολξιν, ἐντελλόμεναι τὸν ἂν ἐκάτοτε δέονται. Hoc itaque in versione secutus sum. Deinde verba ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος omnino praecedenti-

bus iungo. Quid enim? discerere debebant homines, Areopagum & Athenas esse in Graecia? an illud, barbarum hominem & Scytham pro Heroë, pro auxiliari Graeciae numine, in Graecia agnitus? GESN. Abit a Gesneri sententia Wessell. ad Diod. Sic. l. p. 105, n. 32, & ἀπαθανατίζουν probat. REITZ.

ead. l. 3. Ἀλλὰ — ἔδοξεν) Ἀλλὰ καὶ Ἀθηναῖοις ἐξῆναι θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. κατὰ τὸν λοιμὸν τὸν μέγαν ἔδοξεν. Sic distinguit Bourdelotiana, & interpretatio Obsopoei est, *sed Atheniensibus quoque licitum est in Graecia Scythas Deos facere. Quo tempore saeva pestilentia populus Atheniensis infestabatur. Benedictus ita mutavit distinctionem, τοὺς Σκύθας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος κατὰ*, vertens tamen, *Scythas in Graecia Deos facere. Quo tempore saeva pestilentia grassabatur Athenis. Unde apparet, quantum sibi permiserit uterque interpres, cum & de populo Atheniensi nihil dicant Graeca, & tantundem de Benedicti Athenis. Certe quidem in ea urbe luem grassatam nemo ita caecus est, qui non satis ex serie orationis videat. Sed an propterea non etiam potuit grassari extra urbem illam per Graeciam? & cum grassaretur ita per universam non minus Graeciam, quam Athenas, an non potuit singulare monstrari remedium urbi Athenarum, aequè ut aliis privatis urbibus? Nemo contrarium dixerit. Et prorsus tale factum memoratur ab Harporatione in Ἀβάρις. Iam verba illa ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος pertinent omnino ad sequentia, quibus rectissime conveniunt, cum praecedentibus adhaereant prorsus quod ad syntaxin κακοζήλων, (& quis dicet θεοποιεῖν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος;) quod ad rem ipsam, nugaciter; cum Athenienses nequeant θεοποιεῖν, nisi in territorio suo: neque Luciano contrarietas in his quaesita est, sed in Scythis & Atheniensibus. GRON.*

ead. l. 4. λοιμὸν τὸν μ.) Tempore belli Peloponnesiaci, de qua peste Thucyd. videndus. SOLAN.

ead. l. 6. τὸν Σκύθην) τὸν Τόξαρην. MENAG. Idem iam notaverat Guyetus. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπαυσε) In L. ἡ ἐποίησε. Et sane cum παύω usurpant, participia solent addere, non infinitivos, ut vocant, modos. Vide sententiam praecedentem. SOLAN. Ἐπαυσε) Etsi tantum non semper cum participio construi amat hoc verbum, tamen hoc loco participium vix conveniens esset. Et cum παύω quoque construatur cum genitivo substantivi, quid prohibet etiam dicere παύειν τοῦ ποιεῖν, aequè ac παύειν τοῦ πόνου. Nec desunt tamen exempla infinitivi, ut Galen. ad Hippocr. Prognost. p. 151, v. 29, (monente Foessio in Oecon.

Hippocr.) ubi scribit Galenus: τὸ ἀφανισθῆναι τινα τῶν παρὰ φύσιν ὄγκων εἰπεῖν, οὐ ταυτὶ σημαίνει τῷ παύσασθαι φάναι. Nec tamen ἐποίησε improbem. REITZ. Negat Solan. πᾶσα infinitivo iungi, sed participio utendum. Immo & infin. usitatus. Long. Paft. 2, pag. 43 ed. Wech. νέμειν ἐπανσάμην. Menand. fragm. 184, p. 254, παύσται — δυσφορεῖν. Diod. Sic. III, c. 33 med. παύσται τοῦ τοξεύειν. Phalar. Ep. 35, πεπαύσομαι τοῦ γράφειν. IDEM in Addend.

ead. l. 13. Λευκὸς ἵππος) Dico alibi. BOURD.

Pag. 147. l. 2. Ἐφαίνετο ἔτι) In Scytha: καὶ εὐρέθῃ καὶ θὶ Τόξαρις τεταμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεῖς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο. ἔτι καὶ μάλιστα, & quae sequuntur. Distingue, πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι, καὶ μάλιστα, quatenus non integra nunc exstet, & maxime. GRAEV. Meurs. AG. IV, 1010. In W. post ἔτι punctum est. In reliquis cum sequentibus iungitur. SOLAN. Distinctio, quam Graev. post ἔτι fieri voluit, iam aderat in Parisina, nisi quod pro commate punctum minus exstabat, quod itaque intactum reliqui. REITZ.

ead. l. 10. Πυρεταίνοντας) Infra tamen πυρέττειν pro πυρεταίνουσιν quatuor Codd. habent; vid. Quom. histor. c. 1. Hic vero nihil variationis invenio: quare, cum utrumque rectum sit, nihil quoque hic immuto. REITZ.

ead. l. 11. Τινὰς ἥδη) Ubi dicitur de Toxaride, καὶ φασί, πυρεταίνοντας τινὰς, ἥδη πεπαύσθαι ἀπ' αὐτοῦ. At potius ita distinguendum, καὶ φασί, πυρεταίνοντας τινὰς ἥδη, πεπαύσθαι ἀπ' αὐτοῦ, & αἰνῇ, quosdam, febri iam correptos, ab eo liberatos esse. Certe purissima illa Florentina editio caret distinctione post τινὰς. Non semel hic libellus prava distinctione corruptus est sive a librariis, sive editoribus. Sic paulo supra pulchre vidit Graevius legendum, καὶ εὐρέθῃ καὶ θὶ Τόξαρις τεταμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεῖς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι καὶ μάλιστα ὅτι ἐπὶ τῇ στήλῃ Σκύθης ἀνθρ' ἐγκυβλάπτο. Ac inventus illic est sepultus Toxaris, cum ex inscriptione, licet ea non amplius exstaret integra, cognitus, tum vel maxime quod in monumento VIR SCYTHA incisum erat. ubi vulgo male, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο. ἔτι καὶ μάλιστα &c. Sic c. 11 a prava interpunctione male se habent haec, καὶ ὧς μᾶλλον θαυμάσης, μίας καὶ τῆς αὐτῆς οἰκίας ἐσθὲν, υἱὸς, καὶ πατὴρ. ὁ μὲν, εἴ τινα Σόλωνα, ἢ Περιχλέα, ἢ Ἀριστείδην ἐπινούσῃ. ὁ δὲ, υἱὸς. καὶ ὁφθαλμοῖς αὐτῶν, ἀπάξεται σε. οὕτω μέγας ἐστὶ, καὶ καλὸς ἀρρενωπὴν τινα εὐμορφίαν. εἰ δὲ καὶ φθεγγετο μόνον, οἶχ' ἡσεται σε ἀπὸ τῶν ὧτων ἀναδυσάμενος. Sed legendum, ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὁφθαλμοῖς

μὲν, αὐτίκα ἀπ᾿ ἄξῃται σε. Atque ut impensius mireris, unius eiusdemque sunt familiae, filius & pater: hic quidem si Solonem, aut Periclem, aut Aristidem animo versas (h. e. pater talis censendus est, qualis fuit vel Solon, vel Pericles &c.) Filius vero, simulac videaris eum, te abripiet; adeo magnus est, & mascula quadam forma decorus: qui si tantummodo vocem ediderit, ducet te auribus revinctum. Atque ita recte habet editio Florentina. IENS. Male Salm. punctum post ἥδ᾽ collocaverat. In Par. comma erat, rectius nihil distinctionis habet Fl. & Obsopoeus quoque continuo filo verterat, aiuntque, nonnullos febre laborantes iam ab illo sublevatos esse. Quod cum recte se habeat, Iensium quidem secutus sum in tollenda post τινὲς distinctione; nec tamen novam post ἥδ᾽ addidi, quia non opus est. REITZ.

Pag. 148. l. 3. Παρὰ) Ex solo Cod. L. Solanus ὑπὲρ legi voluit, ut in marg. Iunt. innuit. Sed id non adeo necessarium puto, quin παρὰ, etsi alibi non idem sit, quod ὑπὲρ, hic tamen non sit ineptum. Παρὰ τινὸς enim saepe significare a parte illius, si-ve quod proficiscitur ab aliquo, non solum Periz. ad Aelian. aliique ostenderunt; verum & passivis adiungitur, ut in Ev. Lucae I, 45, τοῖς λαλῶμένοις παρὰ κυρίου, ubi & ὑπὲρ locum habuisset. REITZ.

ead. l. 6. Ἐπὶ πῶδα εὐθὺς ὀπίσω χωρεῖν) Gallice similiter dicimus, retourner sur ses pas. MENAG. Eandem Gallicam phrasin quoque ad hunc locum in F. Guyet. notis reperio. Et saepe alibi hi duo notant eadem. An igitur Menagius hunc compilavit? Hoc loco non arbitror: nam facile eiusmodi cogitatio utrumque potuit subire. Interdum tamen non abest suspitio. REITZ.

ead. l. 10. Κεραμεικῶ) Conf: supra Ἀναβ. c. 13. SOLAN.

ead. l. 13. Τοῦ δοκιμωτάτου) Angl. Cod. τῶν δοκιμωτάτων. BOURD. Non moveo vulgatam: interim credo, lectionem Codd. numerum plural. experimentium esse potiorē: quam si receperis, quidni tum etiam pro γένους legas, γένος, ut sit γένος τῶν δοκιμωτάτων, i. e. quantum ad genus, erat ex probatissimis, i. e. dignitate conspicuis, formula loquendi in eiusmodi narratione usitatissima. REITZ.

ead. l. 14. Ὁ Ἀνάχαρσις) Ὁ Ἀνάχαρσις δὲ πῶθεν ἂν ἐκεῖνον ἔγνω ὁμοεθνή ὄντα, ἑλληνιστὶ ἐσταλμένον. Verte: Anacharsis autem unde cognovisset, Toxarin popularem suam esse, qui Graeco more vestitus incedebat. Deinde, ἀσιδῆρον, ἥδ᾽ στωμύλον, verte, sine ferro, & iam lepidum, seu elegantem, in alloquio blandum, quales erant Attici; non facundum, ut interpres. Consuetudine

Graecorum deposuerat Toxaris illam austeritatem & tristitiam frontis & oris, quae Scythis propria erat, unde dicitur, *σκυθραια*. Ἀσίδηρον autem dixit Toxarin fuisse, quia Scythae semper ferro succincti erant: Toxaris vero Graecorum mores induerat, & palliatus incedebat, sine acinace. GRAEV.

ead. l. 15. Ἐγνώ) Plura eiusmodi, in quibus interpretes lapsi sunt, indicativum retinentes in versione, cum subiunctivum expressisse oportuisset, dedit lens. in Lectt. Luc. p. 30. REITZ.

ibid. Ἐσταλμένον) De habitu, ornatu, etiam Dion. Hal. Antiq. V, p. ed. Lips. 309, v. 8: ἐξίέναι αὐτοὺς — κούφῃ ἐσταλμένους ὀπλίσει, i. e. *levi armatura instructos*. Et L. XI, p. 707, 18, ἀνδρῶν — ἐσταλμένων ὀπλίσει. Noster iterum c. 5 huius Dialogi, οὕτω δημοτικῶς ἐσταλμένον. REITZ.

ibid. Ὑπεξηρημένον) Id verbum recte se habere, vid. supra Tim. cap. 14 ex divisione Solani, quod iam erit cap. proximum, vel tertium ab eo. Item Dial. Mort. IX Simyl. & Polystr. f. ubi ὑπεξηρημένος τὸ γενεῖον quae loca, monente eodem, contuli. REITZ.

Pag. 149. l. 4. Ὁ Δαυκέτου) Unde habeat, incertum: certe Gnuri filium faciunt Herod. IV, p. 155, Diog. Laërt. I, p. 26, & Suidas. SOLAN.

ead. l. 8. Κατ' αὐτὸ) Καὶ αὐτὸς, ἔφη, ἐκεῖθεν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τοῦνομα, οὐ τῶν ἐπιφανῶν, ὥστε καὶ ἐγνώσθαι αὐτὸς κατ' αὐτό. Cur in Latinis versionibus praeteritur κατ' αὐτό; Videtur significare *pariter*. *Non sum ex illustribus natus, ut ego tibi notus sum pariter*, sicut tu mihi. Eis αὐτὸ & κατ' αὐτὸ saepe est *pariter, simul*. GRAEV. Notaverat Hemsterh. in marg. videndum L. Bos ad L. E. I, 18. Is igitur ad Evang. Lucae l. d. haec habet: Κατὰ τί γινώσκωμαι τοῦτο; (ait Evangelista) Repertitur haec locutio apud LXX Intt. Genes. XV, 8. Subaudiendum in κατὰ τί vocabulum σημείον, ut sit, *ex quo signo?* Apud Lucianum simili ellipsi occurrit ἐγνώσθαι κατ' αὐτὸ in Scythia h. l. In Latinis versionibus praeteritum esse illud κατ' αὐτὸ, notavit Graevius, reddens id *pariter*. Si mihi vel tantillum a tanti iudicii viro discedere liceret, verterem, *ex eo*, ut sensus sit: *Non sum ex illustribus natus, ut ex eo tibi notus essem*. Haec ille. Sic fere Dionys. Hal. περὶ τ. Δημοσδ. δειν. p. 168, v. 4 ed. Lips. Κατὰ τί δὴ ταύτην ἡγοῦμαι τὴν λέξιν εἰσικέναι τῇ Θουκυδίδου; καὶ ὁ κάκεινῃ πεῖθομαι μάλιστα διαφέρειν τῶν ἄλλων. Et ita parvi interdum refert, veritasne *ex, secundum*, an *propter*, ut e. c. ap. eund. Dion. Hal. antiq. Rom. I, pag. 63, 30, κατὰ τὴν γίνεται μάλιστ' αἰτίαν ubi, *ex qua causa, ob, per, se-*

cundum quam causam verteris, non multum intererit. REITZ.
ead. l. 9. Σὺ) Omissum in edd. supplevimus ex Mf. Reg. 2954.
ead. l. 12. Διατρίβει) Sic solus nostrorum Codicum W. melius, quam quod in aliis est, *διατρίβει*. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐκ οὖν, ἦδ' ὅς) Οὐκ οὖν, ἦδ' ὅς ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητὴν σου ἴσθι με γεγεννημένον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος. Proinde, inquit Anacharsis, scias factum me discipulum tuum, tuique amoris aemulum. Hic etiam in interpretatione ὅς omissum, nec poterat verti, nisi distinctio apponatur. Οὐκ οὖν, ἦδ' ὅς, ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητὴν σου. Ergo, inquit ille, Anacharsis scilicet, scito me tuum discipulum esse, & aemulatorem tui amoris. Sic paulo post, p. 152, Εὐφήμει, ἦδ' ὅς, ἐκείνῳ τὰ μέγιστα χαρίσσειν μοι δοκῶ. Bona verba quaeso, inquit ille, rem gratissimam me ei facturum puo. Nihil apud Platonem crebrius, quam ἦδ' ὅς, inquit ille. Paulo post κατὰ δαίμονα male vertitur forte quadam, cum sit bona fortuna, bonis avibus. GRAEV.

Pag. 150. l. 3. Ἀκινάκου) Vide Τόξ. c. 38. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀναστρέφοντα) Sic W. & L. Reliqui libri ἀναστρέφοντα. SOLAN.

Pag. 151. l. 3. Σοφὸς) Solonem intelligit, cuius aetate tradunt historici Athenas appulisse Anacharsidem. Vid. Plut. in Solone. SOLAN.

ead. l. 7. Δημοτικῶς ἐσταλμένον) Vid. supr. c. 4. REITZ.

ead. l. 17. Δυσπρόσδοτον) Ita Mf. Reg. 2954. Vulg. δυσπρόσδοτος.

Pag. 152. l. 4. Περὶ τοὺς ξένους) Etsi αἰδῶς πρὸς τινὰ frequentius occurrit, quam περὶ, ut supra indicavimus, tamen non reiicio vulgatam. Sic fere infra, in Quom. hist. c. 4, μὴδ' τοῦτο δείσῃς περὶ ἐμοῦ. Ubi quoque παρὰ posses substituere; sed non est opus. Et cum εὐσέβεια περὶ τοὺς θεοὺς & similia recte dicantur, quae vel Lexicographi habent, non video satis causae, ut cum Solano παρὰ recipiam. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπίτομόν τινα ταύτην) Supple ὁδόν. MENAG. Idem & Guyetus dixit. Et quilibet eiusmodi observationes facere potest; quare compilationis suspicio hic nulla: ὁδόν enim alibi addit Noster, ut supra Herodot. c. 3. REITZ.

ead. l. 15. Καὶ προξενήσεις) Sic Demosth. Προὔξενεῖς αὐτῶν. GUYET.

ibid. Προξενήσεις αὐτοῦ) Προξενήσεις αὐτῶν, non simpliciter est, suscipies illum, ut vult interpres, sed hospitio publico suscipies illum, eris publicus eius hospes, loca lautia praebebis, ut Romani loquebantur. GRAEV. Non credo, Graevium dedita opera scri-

πῆσσε αὐτὸν pro αὐτοῦ, quod recte edd. habent. Licet enim accusandi casus recte quoque huic verbo possit adiungi, genitivum tamen in huiusmodi compositis amant Graeci, ratione propositionis, quae in composito inest. Quare sufficiat exemplum genitivi ab Guyeto iam adductum: num tamen eodem indicare voluerit, προῦξ. in priorē syllaba Artice scribendum, nescio, neque magnopere curo, Nostrum non solere ὑπεραττικίζειν sciens, ut non longo hinc intervallo, ad verbum ἐμελλας pro ἡμελλας dico. REITZ.

Pag. 153. l. 15. (Ἠδιστα διατρίβῃ) Eadem pagina vitiose legitur, &, ut vara sequitur vibiam, vertitur inulussissime hoc, καὶ πάντα τρόπον ἐπιμελούμενος, ὅπως ἡδιστα διατρίβῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι, tum omne studium adhibens, ut quam iucundissime in Graecia vivens renideret. Quid est? iucundissime renidere in Graecia? Erratum leve mirum tot editoribus & interpretibus imposuisse. Lege, ὅπως ἡδιστα διατρίβῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι, ut suavissime in Graecia aetatem egeret, ex αὐτῇ sententia viveret in Graecia. Paulo ante c. 4, οἷχοιτο ἐς Ἀθήνας, καὶ τὴν διατρίβει καὶ δι, ivit Athenas, & nunc ibi habitabat. Sexcenties alibi. Saepē autem π & τ permutantur a librariis. Sic superius pro εὐπρεπῇ ostendimus rescribendum esse εὐπρεπῇ. GRAEV. In W. videtur olim fuisse διατρίβῃ, sed alia manus διαπρίβῃ fecit. In ferculo literario refert lensius. Ego vero emendationem Graevii secutus sum, quam etiam in Excerptis Longolii invenio, non tamen ut scripturam ipsius Codicis, sed tantum ut coniecturam. SOLAN.

ead. l. 16. Τὴν πᾶν. Hoc verbum a Scapula omissum vid. ap. Steph. in Thesaur. qui satis de eo egit. Occurrit rursus c. seq. REITZ.

ead. l. 17. Εἶναι) Legendum puto εἰκόνου, quod pronomen a calligraphis cum compendio verbi εἶναι, quam facile confundatur, supra iam observatum est in Hermot. Certe ita interpretatus sum. GESN.

Pag. 154. l. 3. Οὐ γὰρ μακρὸν ἦν Σόλων ἐπασιῶν) Aut imprudenter admodum, aut imperite interpretes: alter, neque enim mediocri laude Anacharsis virtutes solebat extollere Solon; alter, non enim Solon parum eum laudabat: cum debuissent, neque enim parvum momentum erat Solon laudans, non exigua res aut pretium erat, si quis ab Solone laudaretur. GRON.

ibid. Καὶ τοῦτο) Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ ἐπέδοντο, ἐφίλου, οὐκ ἐκεῖνος δοκίμαζοι. Cur in versione praetermittunt καὶ τοῦτο; Sic enim Salmurienſis: Verum homines, ut legislatori parebant, sic amabant, quos ille probaret. Alius: Verum

hominibus & hoc moris erat, ut legislatori parebant, sic amabant, quos ille probaret. Scribae cum in distinctione non nihil aberrarint, tenebras offuderunt interpretibus. Sic distingue, ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι, καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ ἐπειθῶτο, ἐφίλουν οὗς ἐκείνος δοκιμάζοι, & verte, homines autem, & in hac re tanquam legislatori suo obsequebantur, amabant, quos ille probabat. GRAEV.

ead. l. 5. Καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι τὰ τελευταῖα. καὶ ἐμνήθη μόνος βαρβάρων Ἀναχάρσις) Sane sic etiam attente interpretes: alter, ac prorsus eosdem in reliquum viros optimos esse credebant. Solus vero ex barbaris Anacharsis initiatus est; alter, eosque viros optimos denique esse credebant. Solus vero ex barbaris initiatus est Anacharsis. Atqui turbant illa vel in reliquum, vel denique; & si vis vel Graecismum, vel sensum congruum, distingue, καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι. τὰ τελευταῖα καὶ ἐμνήθη. GRON.

ead. l. 6. Ἐμνήθη μόνος) De antiquis temporibus hoc intelligendum; aut Romanos sub Barbarorum nomine non includi statuendum. Constat enim initiatos fuisse Syllam, Pomponium Atticum, Augustum, & Luciani aetate, M. Aurelium Imperatorem; (vid. Xiphil. Capitol. 27, & Dionem.) Quod tamen de M. Aurelio dixi, nolim ita intelligi, ut statuere videar, factum hoc ante hunc libellum a Luciano scriptum: nam ab eo nondum celebri videtur habita haec oratio, cum in Graeciam primum appulit; nisi forte in reditu malis habitam, vid. c. seq. Cic. I de Nat. Deor. Omitto Eleusinam sanctam illam & augustam, Ubi initiantur gentes orarum ultimae. Adde etiam Potterum 46, 1, ubi plures recenset. SOLAN.

ibid. Δημοποιήτος γενόμενος) Anacharsis ab Atheniensibus civitate donatus. GUYET.

ead. l. 8. Οὐκ ἄν) Similem locutionem habes Παρασ. c. 45. Sed non eandam prorsus. SOLAN.

ibid. Οὐδὲ) Sic legendum, non οὐδέν vid. ex Παρασ. c. 45, δοκεῖ δὲ οὐδὲ ἀναπαύσασθαι παραστῶν, εἰ μὴ καὶ Ἀγαμέμνον ἀπέθανε. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπαγομένω) Delevi iota subscriptum, quod in Parisina ed. sensum turbabat: non enim est dativus, sed nominativus dualis. REITZ.

Pag. 155. l. 9. Νησιώτης ἐκείνος) Telemachus scilicet ex insula Ithaca, Homer. Od. Δ, Menelai domum ex auro, argento, electro, & ebore concinnatam cum stupore quodam miratur. COGN. Vid. Homer. Odyss. Δ, 74. SOLAN.

ead. l. 13. Ποιητὴς) Quem innuat, nondum reperi. SOLAN.

ead. l. 15. Δείξαι) Καὶ τὸ μὲν δείξαι τῶν λόγων ὑμῖν, est, & specimen dare mearum orationum. Sic ἀπ'δείξει est specimen. Usus etiam Petronius: *Rogo te, mihi apodixin defunctoriam redde*, hoc est, ede leve aliquod specimen, ut recte exponit Io. Fr. Gronovius lib. IV Observ. cap. 13. GRAEV. Malim δέξει τὸν λόγον, ut in principio Zeuxidis & alias. Sed nec damnare aufim δείξαι (δείγμα) τῶν λόγων, vel δείξαι (τι) τῶν λόγων. GESN.

Pag. 156. l. 3. Ἐπιγραψάμενος) Ex L. haec scriptura. Sic Δικ. c. 29, & Περ. c. 11. SOLAN. Etsi non improbo scripturam Cod. L. ἐπιγραψάμενος, non tamen ideo cum Solano illico in textum recipio, contra auctoritatem ceterorum Codd. cum nihil absurdi habeat vulgata: sic saltem apud Gregor. Nyssen. Orat. funebr. in Basilium T. III, p. 480, συγγράφασθαι τινι, operis socium adscribi, inveniri, testis est Suicerus in Thesaur. Eccles. Vide etiam P. Wesseling. Obs. II, 6, pag. 162, (quem consulendum Hemsterh. in marg. monuerat) ubi is interpretem in vertendis his verbis offendisse animadvertit, quippe qui ea reddiderit: *Et quos aggressus, praesides conscripta de illis historia, (praesules est ap. Benedict.) cum debuisset, quibusque adsciis patronis; id enim significare προστάτην νέμειν, γράφασθαι, ἀπογράφασθαι, ἐπιγράφασθαι & συγγράφασθαι, ibidem docet Wesselingus. Cum vero ex Luciani Bis accusat. c. 29 ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάτιν αὐτῶν afferat, nec τὸ συγγράφειν προστάτην aliis exemplis confirmet, & ἐπιγράφει Luciano in his locutt. usitatus sit, non repugnaverim, si quis & hic illud recipere malit. REITZ.*

ead. l. 12. Τῇ Ἀττικῇ δεκάδι) Vinc. Obsopoeus interpretis sic vertit (*Atticae Musae*): quomodo legerit, nescio: viderur tamen legisse Ἀττικῇ δεκάτῃ, & sibi intellexisse μούση, quasi fuerit quaedam decima Musa Athenis. Sed ea δέκας non ad Musas referri debet, sed ad decem illos oratores celebriores, qui Athenis floruerunt, & quorum vitas scripsit Plutarchus, quod (credo) satis manifestum videbitur nostro lectori. PALM. Vide apud Philostratum p. 564: βούσῃ δὲ ἐπ' αὐτὴν τῆς Ἑλλάδος, καὶ καλούσης αὐτὴν ἑνα τῶν δέκα &c. De Herode sermo est, qui respondet id solum, *se Andocide meliorem*. In notis ad eum locum de secunda etiam decade monemur. Certe & hic in Cod. W. est δεκάδι α.. Quod an Lucianum sit, viderint alii: mihi nunc de eo dispicere non vacat. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅ τι ἂν οὗτοι) Haec verba, ὅ τι ἂν οὗτοι ἐθέλωσιν, ἐθέλουσι γὰρ, in W. solo reperiuntur. SOLAN. Scripsit ad me cl. Gesner. super hoc loco his verbis: *Hunc locum ita interpre-*

tatum esse video Solano: Fitque in civitate, quidquid hi volunt; volunt enim, quidquid optimum est. *Legit igitur, και τουτὶ γίνεται ἐν τῇ πόλει, ὃ, τι ἂν βούλονται βούλονται γὰρ ὃ, τι ἂν ἀριστον ᾖ τῇ πόλει.* Si ex libro aliquo, plane accedo: *sin ex ingenio, laudo coniecturam, tanto credibiliorem, quod repetitio τῆς ὃ, τι omissioni locum dare potuerit: recipere tamen non ausim.* Sic ille. Ego itaque verba illa in edd. deficientia recepi, quia ex Codice sunt defumta, & versionem Solani retinui. Coeperat enim & is pristinam versionem plurimis in locis corrigere. Et quia Gesnerus ex illa correctione verba Graeca divinare debuit, nihil mirum, si ipsissima Graeca, quae Solanum legere ait, proferre non potuerit, sed similia illis attulerit. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Δημοσθένην Δημοσθένους erat in editis exemplaribus, sed mutavit Solanus, sine dubio ex collat. Cod. V. Sin minus, recte tamen mutavit: nam *περί* non hic *de*, sed *circa* significat. Ne quem autem offendant terminatio in *ην*, cum *Δημοσθένα* *Δημοσθέν* scribere iubeant Grammatici, videat Nostrum in Demosth. Encom. cap. 3, & alibi, ubi *Δημοσθένην* scribere solet; velut alii *Ἀριστοφάνεα*, alii *Ἀριστοφάνην* amant. REITZ.

Pag. 157. l. 5. Ὁ δὲ υἱός, και ὁφθεῖς μὲν, αὐτίκα) Male Salm. ὁ δὲ, υἱός. και &c. quam distinct. merito improbat Ienf. Sed *Par.* rectius habebat ὁ δὲ υἱός. Paulo post vero, eadem prava disputatione laborabat, scribens *και ὁφθεῖς μὲν αὐτίκα, ἀπάξεται* *ος*. Quam itaque, monente Iensio, correxi. REITZ.

ead. l. 8. Οἰχήσεται σε ἀπὸ τῶν ὧτων ἀναδυσάμενος) Lege, *ἐλκύσεται σε ἀπὸ τῶν ὧτων ἀναδυσάμενος*, & ita videtur legisse interpres. PALM. Violentissime profecto Palmerius pro *οἰχήσεται* legi iubet *ἐλκύσεται*. Non sanum quidem, quantum ego video, est vulgatum *οἰχήσεται*, cum *οἰχομαι* sit *fugio*, *abeo*, *discedo*, idque huic loco non conveniat: mollior tamen adhiberi potest medicina; nempe una extrita literula legendum *ὀχύσεται*, *vehet*, *raptabit*. IENS. Nihil mutandum. Respicit ad Ogmium illum Gallorum Herculem: qui catenis ex ore suo ad aures audientium pertinentibus non profecto alligatos tantum stanti sibi habet, sed abducit, trahit, rapit, quocunque ipsi ere placeat. Haec vis verbi *οἰχήσεται* hanc nos verbis *ilicet* & *abibit* exprimere studuimus. GESN.

ibid. Ἀπὸ τῶν ὧτων) Vide historiam Herculis Gallici picti, ad quam hic alludit. Exstat autem in libello, cui *Hercules* titulum fecit Noster, & apud A. Gell. XVI, 3. SOLAN.

ead. l. 12. Πρὸς τὸν τοῦ Κλ.) Legend. Plut. in Alcib. BOURD.

ead. l. 13. Ἡράσθησαν τοῦ Ἀλλυβ.) Hoc abunde scribit Plut. in Alcibiad. Aristoph. in Ran. Valer. Max. lib. 7. COGN.

Pag. 158. l. 2. Ἐπισείσαι) Quid hoc sit, clarius ex ὕ. Eik. c. 4 discēs, ubi laudata mulier τὴν χεῖρα ἐπισείειν dicitur, intra modum probans, quod dabatur, encornium. Adde Δικ. c. 28, ubi τὸ ἐπισείσαι τὴν χεῖρα ἐντὸς τῶν ὤρων, inter modestas laudandi & probandi rationes ponitur. Passim usurpat Noster. Vid. Πρωτ. c. 22, & Οἰκ. c. 2. SOLAN.

ibid. τὴν χεῖρα) Distinguendum: καὶ ἐπισείσαι χρὴ τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἔτ' ἐνδοιάσιμα τὰ σά. Manus protenta denda est, hoc solum scil. si fecerit, res tuae non amplius fluctuant. GRAEV.

ead. l. 4. Ἦδῃ) Καί μοι ἦδῃ. Lege ἦδῃ. GUYET.

ead. l. 5. Ἐδοξα) Καί μοι ἦδῃ πειρωμένῳ τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι ἔδοξαν. Sic leges. Vulgo male ἔδοξα, sententia refragante. Εἰ mihi, iam experto vix millesimam partem, quae illis infunt, dixisse visi sunt; sc. πάντες, vel οἱ πολλοί; qui vestras virtutes praedicabant. GRAEV. Graevii emendationem invitis omnibus impressis & ipso M. Codice in textum recepimus. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀμβολᾶς ἔργον) Tangit hunc versum Heliod. L. 2 Ἔργ. Αἰεὶ δ' ἀμβολίεργος ἀνὴρ ἀπαισὶ παλαίει. BOURD. Pro Heliod. lege in nota Bourd. Hesiod. & vid. illum in Ἔργ. καὶ ἡμ. v. 413. Ubi quoque cognosces, ἀμβολίεργος, secunda correpta, scribendum; nisi id ex versu iam sponte vidiisti REITZ.

ibid. Κεῖος &c.) Locus a Bourdelotio indicatus, est v. 411 Ἔργ. Hesiodi. Sed alium certe respicit Lucianus; aut quomodo ex Afraeo Ceus factus Hesiodus? Deinde ubi ἔδρα &c. Cuius itaque, inquires, verba haec? Bacchylidis, cui tribuuntur ab Athenaeo XIV, p. 631 C. & a Dionys. Hal. de Struct. orat. pag. 234 edit. Uptonianae. Verba ipsa Bacchylidis habes apud Steph. Lyr. p. 570: αὐχ' ἔδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς, ἀλλὰ Χρυσαιγίδος Ἰτωνίας χρὴ παρ' εὐδαίδαλον ναὸν ἐλθόντας ἀβρόντι δαΐσαι. Fuisse autem Ceum inde colligas, quod Simonidis ἀδελφιδοῦς, qui haud dubie Ceus. Vid. Μακροβ. c. 26; & ut id obiter moneam, emendandus Index auctorum ab Athenaeo laudatorum, in quo non in voce *Simonides*, sed in voce *Ceus* comparer. Testatur autem disertus Strabo Lib. X, ubi de Ceo insula agit. Plutarchus etiam, Aelianus, Stephanus Byzant. & alii. Ne ergo credas Lil. Gyraldo Boeotum facienti, praefertim cum apud Lutatium sive Lactantium ad Statium, quo auctore id asseruit, nihil tale, teste Fabricio, inveniatur, cu-

ius vid. Biblioth. Gr. 551. In Collectaneis Galaei, Anacreonti, sed falso, tribuuntur haec verba. SOLAN. Non Simonidem hic laudari, quod F. Urfino visum erat, sed Ceum alterum, Bacchylidem. ex Colomesio ad Gyraldum pag. 463 observat Fabricius Bibl. Gr. 2, 15, p. 594. GESN.

IN QUOMODO HIST. SIT CONSCR.

Pag. 159. l. 2. Λυσιμάχου ἡδὴ) Lyfimacho post Alexandri mortem Thraciae obtigit, in qua sita haec urbs. Eadem prorsus ratione usurpat ἡδὴ, Πητ. 2, c. 5. SOLAN.

ead. l. 3. Φίλων) Cui etiam Symposium dedicat. V. not. ad personas Συμπ. Verum nomen fuisse videtur; sed quis fuerit ille Philo, non constat. Est & Philonis ap. hunc mentio Καλλ. c. 4, qui Diniae filius dicitur: sed cum dialogus ille genuinus non sit, eius auctoritatem non moror. Nobilis eius nominis medicus memoratur apud Plut. (Probl. 8, 9.) Sed idem ut sit, per aetatem non licet. SOLAN.

ibid. Πυρεταίνειν) Angl. πυρέττειν. Sic pag. seq. ὡς πυρέξει. BOURD. Πυρέττειν A. W. P. L. In reliquis πυρεταίνειν. SOLAN. Etsi πυρεταίνειν, quod in edd. erat, quoque dicatur, ut supra in Scyth. c. 2 f. tamen πυρέττειν ex 4 Codd. praetuli, eoque magis, quia & hoc Hippocrates amat, ut de Rat. Viſt. Sect. IV, p. 71, v. 34. Et crebro alibi. REITZ.

ead. l. 4. Ἀπὸ τῆς πρώτης) Scil. ἡμέρας. Sic Demosth. pag. m. 37. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ) Sic apud Hippocr. & Galen. BOURD. Vellem ipsa loca indicasset B. in Lexico enim medico non notantur. SOLAN. Sic infra in Ἀπακμ. cap. 4 pr. προθυμία λιπαρεῖ χρυσάμενος. At Hippocrati febris continua audit ξυνεχὴς, ut in Coac. Praenott. Sect. 2, § 143, Τοῖσι χρονίζουσιν ἀσφαλῶς ἐν πυρετῷ ξυνεχοῖ, & alibi; nec tamen λιπαρὸς de febris apud eum me legere memini, nec Foësius notavit. REITZ.

ibid. Περί δὲ τὴν ἐβδόμην) In libello, quomodo sit conscribenda historia, non longe a principio, scribendum: Περί δὲ τὴν ἐβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυέν, τοῖς δὲ ἰδρὸς ἐπιγυνομένου πολὺς, καὶ οὕτως ἔλυσε τὴν πυρετόν. Vulgo male πολὺς καὶ οὕτως, ἔλυσε, sine ullo sensu. GRAEV. Non assentior Graevianae distinctioni, sed vulgatam servo, & miror, qui eam sine ullo sensu esse, dicere queat: nam si cum Graevio distinguendum, tunc illud καὶ οὕτως potius delendum foret, ac

scribendum continuo filo, ἰδρῶς ἐπιγεγόμενος πολὺς ἔλυσεν τὸν πυρετὸν. At, at, minime delenda verba καὶ οὕτως, quae vim notabilem habent, ut Micyllus in versione ed. Paris. recte ostendit, vertens, *sudor, etiam ipse immodicus*; sive malis, *isque immodicus*; quod Latinis quoque perfamiliares esse, quis nequit? Addidisse autem Noster illa videtur, ut eo magis sentiretur necessitas adiectivorum πολὺς & πολὺ; quia, si parva tantum copia excerneretur sanguis vel sudor, non esset *crisis salutaris*, ut Medici aiunt, qui vere praedicant, *Nullum criticum paucum*, i. e. solutio morbi critica per excretionem largas fieri amat. Paucae enim sanguinis guttae e naribus sponte prorumpentes non faciunt *crisin perfectam*, i. e. non portendunt salutem, sed irritum tantum produunt naturae conatum. REITZ.

ead. l. 8. Ἐς γελοῖον) Mira phrasis: nusquam enim, quod quidem sciam, additur accusativus, ut hic τὰς γνώμας. Vide Ὀρχ. c. 4, & Εὐν. c. 5. Adde etiam Ἑρμ. finem. SOLAN. Nescio, quid miretur Solanus phrasin insolitam. Significat enim hic *περίσσημι redigo*; eodemque significato & constructione unitur Herodian. VII, 3, 12, ὁ Μαξιμίανος τοὺς πλείστους τῶν ἐνδόξων οἰκῶν ἐς πενίαν περιστήσας. Nominativus autem verbi, hoc Luciani loco, est τὸ νόσημα. Nec tantum abludit alter locus Luciani, quem ipse Solan. indicat, Eunuch. c. 5, τὸ δὲ οὖν τέλος τῆς δίκης ἐς τοῦτο περίεσται quamvis ibi *reflexive*, ut Grammatici aiunt, ponatur, i. e. *finis eo deflexit, rediegit se*, sive *reductus est*. Veluti Diod. Sic. XIX, pag. 297 ed. Bas. οἱ τηλικούτους περίεσται κινδύνους, in tanta pericula *reductus est*, incidit. REITZ.

ibid. Περίεσται) Conf. supra Hermot. c. ult. f. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐμυνώδουν) Scholia hanc vocem optime expouunt. Adde c. 27, & locum hunc Philostrati in Aristide pag. 582, οὕτω ἀλοφύματο πρὸς τὸν Μάρκον, ὥς τῷ μὲν ἄλλῃ μονοδίῳ Σαμῶ ἐπιστενάζει τὴν βασιλείαν &c. Vide & not. ad eundem Philostr. p. 158, & textum ipsum p. 607, ubi *μονοδίῳ* & *Σπῆρον* coniungit. De sensu tragico vide eundem 244, *παραίτησάμενος τὸ τῶν μονοδίῳ μήκος*. SOLAN.

ibid. Ῥῆσιν &c.) Locum ex aliquo poeta hac voce designari docuit Casaub. ad Theophr. Char. p. 286, ubi etiam obiter Euripidis *μακρὰς ῥήσεις* a veteribus Criticis carpi ait. Quod autem additur, *ἐν μέλει δ.* in A. P. & L. aliter legitur, nempe, *ἐν μέρει δ.* ut Συμπ. cap. 17, quod fateor me non intelligere. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐν μέλει) Angl. ἐν μέρει. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 1. *Μοχθοδύν*) Hoc & omnia fere sequentia Scholia in edit. Clerici ad finem libelli erant reiecta, (propter confusionem Codicis, ut ipse ait) ita ut pauca quaedam p. 30, reliqua pag. 46 in Graev. edit. legerentur: quare ea in sedem suam retraxi, & quae in Gal. reperiebantur, addidi. REITZ.

ibid. l. 3. *Ὠδαί*) Adde hic ex Suida ἐν τῇ τραγωδίᾳ, & lege *ἄντι τοῦ, ἔρηνειν*, quod sequitur. CLER. Utrumque in C. fuisse, testatur Solanus: ideo in textum addidi. REITZ.

Pag. 160. l. 1. *Σὺ δ' ὦ &c.*) Fragmentum hoc Andromedae Euripidis exstat in addendis editionis Barnesii ex Athenaeo petitum (l. 13. i sub fin. p. 561 B.) quod hic describere operae pretium erit: Ἄλλ' ὃ τύραννε θεῶν τε κ' ἀνθρώπων, ἔρως, ἢ μὴ διδάσκει τὰ κακὰ φαίνεσθαι καλὰ, ἢ τοῖς ἐρώσιν ὦν σὺ δημουρχεῖς· εἰ, Μοχθοῦσι μόχθους εὐτυχῶς συνεκπῶναι, καὶ ταῦτα μὲν δρῶν τίμιος θεοῖς ἔσῃ, Μὴ δρῶν δ' ὑπ' αὐτοῦ τοῦ διδάσκεισθαι φιλεῖν, Ἀφαιρέθῃς χάριτας αἰ τιμῶσί σε. In primo verū in quibusdam libris legitur, ut hic apud Lucianum, *σὺ δ' ὦ. τ.* quod & rectius videtur. Aliter citantur primus & tertius versus apud Stobaeum; v. Grotii Flori 261 B. nempe, *σὺ δ' ὦ κάμστε καὶ θεῶν τε καὶ βροτῶν, & ἢ τοῖς ἐρώσιν εὐμενὴς παρίστασθαι*. Primus ante Grotium sic legebatur, *σὺ δ' ὦ κάμστε πάντων θεῶν τε κ' ἀνθρώπων*. Sed ita a Scaligero emendatum edidit vir ille summus. SOLAN.

ibid. *Σὺ δὲ ὦ θεῶν τύραννε*) Eurip. Androm. v. 16. SOLAN.

ead. l. 5. *Ἀρχέλαος*) Quaere apud Aelian. Var. Hist. monente Iac. Uptono. SOLAN.

ead. l. 9. *Παρολισθαίνειν*) Sic infra Ἀποκρ. c. 28 f. *ἡμεῖς ὡς τὸ πάθος τοῦτο καθολισθαίνουσιν*. SOLAN.

ead. l. 12. *Ἐν φασίν, ἐνὶ παρ.*) Solet Lucianus, cum tralatitiis utitur vocibus proverbialibus, illud φασίν adhibere. An autem sic satis consulatur orationis dignitati, dubitarem, nisi aliquid de comica licentia Luciano concedi viderem. Nollem tamen hic in tam gravi argumento vilia ista & pannosa conspici. De ὡς ἔπος εἰπεῖν, Leop. 166. Cic. vertit, *quod rite dicitur*. Qua de re luculenrus est Platonis locus Πολ. A, Ald. ed. p. 8 B. *τὸν ὡς ἔπος εἰπεῖν ἢ τὸν ἀκριβεῖ λόγῳ*, quo facile evincitur, vulgo, non rite, significari; nisi forte nos illud rite prave interpretari, quod ego hinc existimo, solemus: nisi forsitan illic pro rite rite legendum est. SOLAN.

ibid. *Ἐν παραβαλεῖν*) Vide Paroemiog. BOURD.

ead. l. 16. *Ἄλλ' ἂφ' οὗ δὴ τὰ ἐν ποσὶ ταῦτα κεκίνηται*) Libet hic misereri sortem humanam, & imperium fati in famam vi-

rorum illustrium, & temporis iniurias in literas & monumeta historica. Ecce ex tanto historicorum numero, quorum multitudinem perstringit, & satyrice irridet Lucianus, quis usque ad nos duravit? immo cuius nomen tantum notum est? Si non per Capitolinum foret, qui in M. Antonino & Vero ieiune & brevissime aliquid de iis bellicis eventibus muginavit, omnino ignoraremus, de quo bello intelligi deberent haec Luciani verba. Clades igitur ea in Armenia accepta fuit, quando Severianus natione Celta legatus & dux Romani exercitus contra Osroën regem missus, ab Othryade quodam Parthorum duce caesus est, & copiae deletae, ut nos docet Lucianus hic & supra in Pseudomanti. Continuae vero victoriae, de quibus hic loquitur Noster, intelligi debent de bello Parthico, quod post illam in Armenia cladem gestum est per quadriennium, ducibus Statio Prisco, Avidio Cassio, & Martio Vero, qui Parthos ad Europum Mediae urbem maxima clade affecerunt, Armeniam vindicarunt, Artaxatis capitis, & Babylonem usque penetrarunt, ut discimus ex dictis Capitolini locis. Fuit profecto insignis ea expeditio, & quae procul dubio famam merebatur; sed ite famae avidi homunculi, & aeternum nomen sperate ex facinoribus vestris, quorum memoriam pauca secula penitus abolent, nos certe ut plurimum plus quam Lethaea oblivio manet. PALM.

ibid. 'Εν ποσὶ) Sic Long. Paft. L. 2, p. 64 ed. Iungerm. cuius dictio cum Nostro plurimum consentit. Sic supra, Nigrin. § 7. Ubi vid. Interpret. REITZ.

ibid. 'Ο πόλεμος) Huius belli initium statuunt Chronologi nostri anno Christi CLXI, finem CLXIV. Unde iam patet, & in sequentibus clarius patebit, quo tempore Lucianus hunc foetum ediderit.

Historiam M. Aurelii a sapientissimis viris scriptam fuisse, testatur Herodianus, ὅσα μὲν οὖν ἐκείνῳ πέπρακται — πολλοῖς καὶ σοφοῖς ἀνδράσι συγγέγραπται. Sed aut posteriores scriptores indicat, aut a Luciani iudicio immane quantum discrepat, quod tamen huius libelli lectio posteritati usque adeo commendavit, ut eximius historiae scriptor Thuanus regulas condendae historiae ex eo praecipue & petierit & fronti historiae suae adscribi curaverit. M. Aurelii vitam Theodoricus Bignonius scripsit. Commodi parabat Claud. Nicasius cum Sponio & Toinardo Aurelianensi. SOLAN.

Pag. 161. l. 1. 'Εν Ἀρμενίᾳ τρ.) Vid. Dion. Cass. 71. Elegeia nomen loci, ubi clades illa accepta. Nott. p. 40. SOLAN.

ead. l. 5. Το, πόλεμος ἀπ. π.) Empedocli Scholiaſtes tribuit, & omnino ſententia Empedoclis eſt. V. Plut. in Demetrio 1708, & Moral. 1617 f. Clem. Alex. 25 B. & Rittershuſ. not. ad Porphy. p. 37. Sed verba videntur potius Heracliti. Plut. 660, 2. de Iſid. & Ofir. Expreſſit Ovid. & *diſcors concordia foetibus apta eſt.* Conf. Menag. ad Diogen. Laërt. & Lipſium. Confer & 'Ικαρ. c. 8. SOLAN.

ibid. Πόλεμος) Sic pag. 728, πόλεμον τῶν ὅλων πατέρα εἶναι ἐδόξαται. Hac de re copioſe Lipſ. BOURD. Reſpicit ad illam Heracliteorum veterum philoſophorum ἐναντιοτροπήν, per quam ἡμερόσαι τὰ ὄντα, ipſe ait apud Diogenem Laërtium IX, 7, Heraclitus. Nemo forte explicavit eam ἐναντιοτροπήν, & rerum omnium ex pugna quadam elementorum originem, copioſius quam Hippocrates, modo is auctor ſit, de diaeta I, 6 ſeq. VII, 6 ſeq. inprimis c. 12—17; quae nuper expoſuiſſe nobis videmur, cum Ψυχὰς Ἰπποκράτους ad diſputandum eruditius proponeremus. GESN.

ead. l. 6. Ἀνέφυσεν) Conf. infra Ἀποκρ. c. 27. SOLAN.

ibid. Ὅτι μὴ τῇ πληγῇ) Angl. ὁρμῇ. BOURD. Ὅρμῃ A. W. P. & L. Reliqui πληγῇ, ut Tyran. c. 1. SOLAN. Cum omnes edd. haberent πληγῇ pro ὁρμῇ, Solanus adſcripſerat conferendum Tyrannicid. c. 1. Ibi autem legas: πληγῇ μὴ δύο πονηροὺς ἀποσκευασάμενος καὶ φονεύσας. Id vero parum facit ad demonſtrandum, & hic πληγῇ legendum; cum hic de *natiuitate*, illic de *morte* ac caede ſermo ſit. Verum quia hic de *bello* ſermo eſt, facete πληγῇ dixiſſe videri poſſit, ut vocabulum bello proprium ſervaret. Sed & ὁρμῇ vocabulum bellicum eſt; ideoque hoc praetuli propter auctoritatem Codicum. At πληγῇ tamen generale quid eſt, & ad plures res ſolet extendi, ut apud Latinos *uno iſtu*, i. e. *ſimul, eadem opera*, quare id non plane improbo. REITZ.

ead. l. 8. Φίλιππος) Vide πάρας. c. 42. Ad Philippum adductus fuit poſt pugnam Chaeronenſem. . . . V. Arrian. Epiſt. p. 302, & Diog. Laërt. 148 B. SOLAN.

ead. l. 16. Τὸν πῖθον) Conf. ſupr. Dial. Mort. XI, § 3. SOLAN. in Schol. l. 1. Πόλεμος ἀ. π. legebatur τὸ τοῦ Σινοπέως) Ad quae Cler. ſic commentatur: quid faciant ad Sinopenſem philoſophum, h. e. ad Diogenem, haec verba Scholiaſtae, me ignorare fateor. Vereor, ne aliunde huc tranſlata fuerint, licet alioqui nullum appareat in Scholiaſta noſtro luxationis veſtigium. Haec ille. Verum ad quae verba pertineat hoc Scholion, indicavit Solanus. REITZ.

Pag. 162. l. 1. Κρανίου) *Craneum* schola, seu Gymnasium, in quo Diogenes degebat ante Corinthum, ut scribit Laërt. lib. 6, ἐτύγγανε μὲν αὐτὸν διὰ γὰρ ἐν τῷ Κρανίῳ πρὸ τοῦ Κορίνθου γυμνασίῳ. COGN. Κρανίου edi curavi, pro vulgato Κρανίου. Ita enim Laërt. quem Cogn. adduxit, id scribit, & ita iam editum in Dial. Mort. I, 1. Sic Suid. Κρανίον φυτόν, καὶ τὸ γυμνάσιον· nam κρανίον os capitis est, i. *calvaries*. Vid. Polluc. Onom. si quid opus: quin & apud Nostrum interdum recte scribitur Κρανίου, modo Κρανίου in omnibus edd. ut cap. ult. vocab. ult. huius προσλαλᾶς. At cum Suidas paulo ante etiam dixerit κρανίον, τόπος, videri possit utrovis modo scribi. Praestat tamen differentiae causa Κρανίου hic & alibi scribere, quando de Gymnasio sermo est. Sed & Κρανίον Sacra aedes in monte *Calvaria* dicto aedificata, ut ex Cyrillo aliisque notat nobil. du Fresnoy in Glossar. Graec. REITZ.

ead. l. 5. Κομικὸν δρυφορμήμα) Praeclare *satellitium* hoc comicum illustravit, & cum προσχήματι τραγικῷ comparavit. Spanhemius ad Aristophan. Ran. 944. GESN. Hemsterh. orae ed. Graev. adleverat videndum Ezech. Spanhem. ad Aristoph. Ran. v. 944. Is vero ibi docet, *tragicum satellitium* ad pompam tantum in scer. m prodire solitum, ac mutum ibi degisse. *Comicum itaque satellitium* idem erit. REITZ.

ead. l. 6. Κεχρηδὸς σιωπῆ) Vid. infra Toξ. c. 9, & non semel alibi. SOLAN.

ead. l. 10. Κυλίσαι) Ita cum Cod. W. Mf. Reg. 2956, melius, quam quod in edd. est, κυλίσαι.

ead. l. 11. Οὐδὲ π. καρτερῶς) A iuniore Luciano haec scripta hinc forsan erunt, qui colligant; sed de eius aetate aliunde iudicandum est. Fictilia autem fere erant apud veteres dolia. Merito tamen dubitat Menagius, (ad Diog. Laërt. p. 137 D.) an Diogenicum etiam fictile fuerit. *Testam* tamen vocat Iuvenalis, Sat. XIV, v. 308. SOLAN.

ead. l. 13. Συλλέγειν τὰ ὀστράκα) Nimirum, contra hodiernum nostrum morem, *dolia ium faciebant figuli*, ut est apud Varronem R. R. 3, 15, 2. Add. Colum. 12, 54, 3. GESN.

ead. l. 14. Πῶς) P. & L. In aliis ὅπως. SOLAN.

ead. l. 16. Καπνοῦ καὶ κύματος) Locum hunc, qui me diu torserat, aperuit tandem vir doctus Iac. Uptonus, ostenso, ad quem alludit, Homeri loco, (Od. M, 219.) qui inspectus rem totam statim pulchre expediet. Scyllam ut effugeret, gubernatori mandat, non Calypso, ut Aristoteli excidit scribere Eth. II sub finem, neque Circe, ut Giphanio eum notanti

placuit, sed Ulysses: τούτου μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ἕκτος ἔερ-
γε Νῆα &c. — Eodem respicit Clem. Alex. Προτρ. p. m. 40 C.
Fumus autem unde sit, disces ex v. 68, 202, & Scholiaste; ex
Rhodio IV, p. 100 B. ex Apollodoro etiam I, p. 27 A. SOLAN.

Pag. 163: l. 1: τῷ συγγράφειν) Τοῦ μὲν καπνοῦ, καὶ κύμα-
τος, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἐνεῖσιν, ἀνέξω ἑμαυτὸν
εὖ ποιῶν. Vere Ml. τῷ συγγραφῆι, a fumo, fluctibus, & curis,
quibus tenetur scriptor, sc. historiae, abstinebo. Et sic interpretes
translulerunt, ac si legissent συγγραφῆι. GRAEV. In libello,
quomodo sit scribenda historia, ait auctor, non opus fore sua-
rum virium conficere historiam, atque adeo se non in ani-
mum induxisse tale quid facere, τοῦ μὲν καπνοῦ, pergit, καὶ
κύματος, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἐνεῖσιν, ἀνέξω ἑ-
μαυτὸν, εὖ ποιῶν. Pro συγγράφειν invenit in MS. Graevius
συγγραφῆι. Non ausim tamen ego non praeferre vulgatum:
*A fumo quidem & fluctu & curis, quae cum conscriptione coniunctae
sunt, recte me abstinebo.* IENS.

ead. l. 5. Ἀκρῶ — δακτύλῳ) Iterum infra Δημ. c. 4. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀλλὰ εἰ τι) Ἄλλ' ex consuetudine dedissem, nisi
priscæ edd. haberent ἀλλά. Et si nondum satis exemplorum
apostrophi in coniunctionibus & praepositionibus neglectae
adduxi ad Apol. cap. 11, ubi ὑπὸ ἀπορίας quaedam edd. adde
Diod. Sic. L. XIX, pag. 297 ed. Bas. ubi παρὰ Ὀρόντου, pro
παρ'. Et non semel alibi. Item Long. Pasf. I pr. ἀλλὰ ἐκ ταύ-
της &c. Et IV, 112, ἐπὶ ἱκεσίαν. hoc Dial. cap. 15, ἀπὸ Αἰθιο-
πίας. Particula δὲ vero multo frequentius, vocali sequente,
sine apostropho scribitur, quam cum eo. REITZ.

ead. l. 14. Ἐς αἰὶ κτήμα) Locum ipsum Thucydidis alibi de-
scripsimus. V. c. 42. Monendus tantum hic lector est, antea
pro ἐς, ὡς scriptum fuisse in impressis, quod nos praeunte
Vorstio, in suo Codice, mutandum duximus. Ἐς L. & ita
etiam fuerat in M. Sed ab imperito mutatum est. SOLAN. Lo-
cum Thucydidis, quem se alibi descripsisse ait Solanus, addi-
dit margini Iuntinae, nempe I, 22, ubi Duker. optime iam
vidit, & in hoc Luciani loco ἐς αἰὶ legendum, velut infra in
Quom. hist. cap. 42, & supra Deor. Dial. X, idem recte le-
gitur. REITZ.

Pag. 164. l. 3. Μανία, εἰ γέ ἐλπίς) Lucianus praecepta con-
scribendae historiae scripturus, praevidere se dixerat, fore, ut
non omnes historicos dicto sibi audientes redderet; quin fore,
ut quibusdam molestus videretur, praecipue iis, quorum hi-
storia iam esset perscripta & publicata. Εἰ δὲ καὶ ἐπὶ ἡνται,

pergit, ὑπὸ τῶν τότε ἀκροαμένων, μανία, εἴγε ἐλπίς, ὥς οἱ τοιοῦτοι μεταποιήσουσιν, ἢ μεταγράφουσι τι τῶν ἡπᾶξ κεκυρωμένων. Locus turpiter corruptus. Pro *μανία*, εἴγε ἐλπίς sine dubio legendum *μανία* εἶν γὰρ ἐλπίς. Id dicit, *sed & si illa* (historia iam ab aliis perscripta & publicata) *laudata sit ab iis, qui tum fuerunt auditores, insania sit, sperare tales homines mutatu- ros & aliter scripturos quidpiam eorum, quae semel recepta sunt.* Videtur huic ulceri cum interpretatione succurrisse etiam interpres. IENS. V. Iensium. Liturae hic sunt in W. & vulgata reposita. Vid. Παρασ. 7. SOLAN. Mss. Regg. 2954 & 2956 ἦγε ἐλπίς, ut edi curavimus.

ead. l. 9. Ἀπάντων ἥδη καχεῖρ.) Vid. Demosth. OL I, 62 C. Philip. III, 177 B. Noster c. 2, συνεχεῖς νικαί. Bello profligato videtur hoc scriptum, atque adeo anno Chr. CLXV. L. Veri duces Avidius Cassius & Marcius Verus Seleuciam & Ctesiphonta ceperunt. V. Capitol. in Vero c. 4. In nummis Veri, anni CLXVI, ΠΑΧ & IMP. III & IV. ob triumphum. SOLAN.

ead. l. 12. Πήχαι) V. infra c. 39; ne forte existimes hoc vocabulum non usurpari de instrumento fabrilī. Hic tamen non norma simpliciter, sed ex adiunctis de vetere cariosa & prava intelligendum. SOLAN.

Pag. 166. l. 6. Τοῖς ἐπαίνοις ἀρχόντων καὶ στρατηγῶν διατρίβουσι) Ἐνδιατρίβουσι, ut infra c. 11, καὶ ἐνδιατρίβοντες, & immorantes; & supra, — καὶ ἐ σκοπῆτέον, καὶ οἷς ἐνδιατρίπτειν. MARCIL.

ead. l. 7. Διατρίβουσι) Ἐνδιατρίβουσι. GUYET. Ἐνδιατρίβουσι) Marc. emendationem secutus sum: confirmatur auctoritate Mf. W. Sic usurpat c. 11. SOLAN. Non modo c. 11 sic occurrit, ut Solanus monet, sed & saepe alibi; at quid opus longius quaesitum ire, ecce paulo ante c. 6, ἐνδιατρίπτειν etiam habuimus. REITZ.

ead. l. 12. Δις διὰ πᾶσιν) Dictum est supra ad Pr. λ. cap. 7. SOLAN.

ead. l. 13. Ὁπωσοῦν) Bene monuerat in marg. Hemsterh. videndum Duker. ad Thucyd. p. 477, n. 53, id est, L. VII, 49. Ubi ad verb. ὁπωσοῦν in Thucyd. occurrens, ait: Th. Magist. hoc Ἑλληνικόν, non Ἀττικόν, esse pronuntiat. Est tamen rursus apud Thucyd. VIII, 90. Item in Isocr. ad Nicoclem, non longe a principio, & Luciano Quom. hist. h. l. REITZ.

ead. l. 16. Ἀκαριαῖον) Angl. ακαίριον. BOURD. Hic adleverat margini Solanus, in W. lituram esse, sed aliam manum reposituisse vulgatam; verum ita dubie posuit, ut vix fatis digno-

scam, huccine pertineat, an ad praecedens *ἐνδιατρίβοντες*. Sed *ἀκαριαῖον* probum esse, iam dictum ad Hermot. c. 62. REITZ.

Pag. 167. l. 1. Ἀρτυρίαν) V. Plut. Συμπ. προβλ. Z. α; ubi cum haec optime a medico essent explicata, inscite admodum deinceps a Grammatico, Anatomices imperitissimo, eadem subvertuntur, Adde & A. Gell. eundem errorem tuentem XVII, 11. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀκρατος) Antea legebatur ἀκρατής. Prave. Sic, ut edi curavimus, totidem verbis Plato de Rep. VIII. SOLAN. Ἀκρατής) Lubens obsequeretur Solano ἀκρατος legenti: sed cum nihil variationis addiderit, nisi quod B. 2. & S. quoque ἀκρατής habeant; ego edd. studiosè consului, easque, quas notavi in variantt. omnes vulgatam servare deprehendi; nec invenio Cod. ullum notatum, qui aliter habeat. Cumque Steph. etiam ἀκρατὲς στήμα passivè, pro quod cohiberi nequit, afferat ex Aristoph. non quidem commonstrato loco, (qui est Ran. 862.) vulgatam intactam sinemus, donec certiora invenerimus. REITZ.

ead. l. 7. Ἰππων ὑποπτέρων) De poetica hac celeritatis descriptione plena manu, ut solet, La Cerda ad Aen. VI, 808; unde petere licet omnia. Quaedam etiam Eschenbach. ad Orphei Argon. 137. GESN. Conf. supr. Somn. c. 8 ex divisione Solani, nunc § 15. REITZ.

ead. l. 8. Ἐπ' ἀνθρώπων ἄκρον θυσσομένου ἀναβιβάσθαι) Alludit ad locum Hesiodi, qui apud Eustathium, ex libris perditis, habetur: Ἄκρον ἐπ' ἀνθρώπων καρπὸν θέσθαι, οὐδ' ἐκατέλλα. Ἄλλ' ἐπὶ πυράμινον ἀνθρώπων δρομάσσευ πόδεςσι. Super summum aristarum fructum cucurrit, neque fregit. Sed super triticearum spicarum cacumina currebat pedibus. Ubi notanda vox πυράμινος, ignota Lexicographis. Usus est etiam Lucianus hoc loco, in dialogo pro Imaginibus. Statim, ὅπῃ ταν ὁ Ζεὺς, est ex Iliad. Θ. Μοχ, μέγα τοῖσιν, μᾶλλον τε ὑπὲρ μέγα τοῦτο κακὸν, εἰ μὴ εἶδεν τις χωρίζειν τὰς ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικὰς, ἀλλ' ἐπεισάγει τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἑτέρας κομιμώματα. Latinus interpres: Magnum igitur, immo plusquam magnum hoc malum, si quis nescias ea, quae historiae & poëtices sunt propria, separare, sed introducat in historiam alterius ornamenta, fabulam nimirum & laudem, eosque, qui his insunt, excessus. Non damno hanc lectionem, neque versionem. Ἐτέρας, sc. ποιητικὰς. Excerpta tamen mecum Anglicano Codice scribunt τὰ τῆς ἑταίρας κομιμώματα, meretricia lenocinia, fucos meretricios. Sic vocat in historia poetarum fabulas, laudes & hyperbolas. Ideoque in sequente periodo dicî,

hoc idem esse, ac si athletam robustum quis ἀλουργέσι περιβάλλῃ, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ, induat purpureis vestibus & alio meretricio ornatu. In verbis praecedentibus dixit, ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν κατεργῶν τούτων καὶ κομισδῇ προτινῶν, si quis athletam validum ac vehementer robustum, sc. fuco expoliat. Πρίννοι sunt ex robore quasi concreti, quos Germani & Belgae vocant boomstercke mannen. GRAEV. Homer. Il. γ, 227. Cui Virgilium aemulum adde, qui Aen. VII, 805, de Camilla haec canit: — *Cursumque pedum praevertere ventos Illa, nec intactae segetis per summa volaret Gramina, nec teneras cursu laessisset aristas: Vel mare per medium fluctu suspensa timentī Terret iter, celeres nec tingeret aequore plantas.* SOLAN.

ead. l. 10. Ὁ Ζεὺς) Vid. Homer. Il. Θ, 18. SOLAN.

ibid. Ὑπὸ μιᾶς) Angl. ἀπὸ. BOURD. Ἀπὸ) Sic A. W. P. & L. In reliquis ὑπὸ. SOLAN.

ead. l. 13. Κἄν Ἀγαμέμνονα) Homer. Iliad. 2. Achil. Tat. lib. 1. BOURD. Homer. Il. B, 478. SOLAN.

ead. l. 16. Ζώνην) Videndus hic Pausanias in Boeot. cuius rationem miror, quod hanc vocem, de totius corporis armatura intelligi vult, contra poëtae mentem, si quid ego in hisce perspicio. SOLAN.

Pag. 168. l. 1. Ἀερόπης) Rurfus infra Ὀρχ. c. 43. SOLAN.

ead. l. 2. Ὁ Ἄρης) W. & Mf. R. 2956. Edd. articulum non agnoscunt.

ead. l. 9. Ἐπεισάγοι) Ubi vulgo legitur, Μέγα ταῖνον, μάλλον δὲ ὑπέρμεγα τοῦτο κακόν, εἰ μὴ εἰδῇ τις χωρίζειν τὰ τῆς ἱστορίας, καὶ τὰ τῆς ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγει τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἐτέρας κομμώματα, per se planum est, si praecedentia respiciantur, legendum esse ἐπεισάγοι. Magnum, ait Lucianus, immo maximum est vitium, si quis historiam scripturus, non noverit distinguere inter ea, quae historiae, & ea, quae poëtices sunt propria; sed in historiam transferat alius artis ornamenta, sive pigmenta. Simile mendum infra cap. 27 sustulit Graevius in verbis ὥσπερ ἂν εἴ τις τοῦ Διὸς, τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τὸ μὲν ἄλῃ καλλὸς τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον δὲ, μὴ βλέπει, μὴδ' ἐπαινοῖ, μὴδὲ τοῖς οὐκ εἰδόσιν ἐξηγεῖτο, legens, id quod sane requiritur, ἐξηγοῖτο. IENS. Ἐπεισάγοι ex W. & ed. l. est. Reliquae mendose ἐπεισάγει; quod recte vidit Iensis emendandum. SOLAN. Optativum lubens expressi, non tam ob duos testes, quam etiam ob sequens περιβάλοι & ἐντρίβοι. REITZ.

ead. l. 10. Ἐτέρας) Angl. ἑταίρας. BOURD. Ἐτέρας, manus ipsa Luciani; quod autem praeferunt Angl. Mf. Gr. & P. ἑταίρ

ρας, corruptio mēra. In M. etiam ἑταίρας fuerat, sed manus recentior mutavit. (De Κομμάματ. v. Hesych. Suid.) *Longol. SOLAN.*

ead. l. 13. Ἀλουργέσι) Angl. ἀλουργές τι. BOURD. Ibidem auctor, Poëtices ornamenta in historiam transfundere, idem esse, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων, καὶ κομιδῇ πρηνέων ἀλουργέσι περιβάλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ. Pro ἀλουργέσι in MS. Angl. ἀλουργές τι existare, testatur Bourdelotius. Sed cum haec MSi lectio, sequentium ratione habitata, sit soloeca, vulgata lectio censenda est integerrima: *Non secus, ac si quis athletam aliquem ex robustis illis & admodum validis, induat purpureis vestibus, alioque ornatu meretricio.* IENS. Recte quidem doctiss. Iens. ἀλουργέσι praefert alteri lectioni ἀλουργές τι verum non dubito, quin iam magis sit probaturus illud ἀλουργίσι, quod ex collatione in marg. Aldinae Wesselinganae admisimus. REITZ.

Pag. 169. l. 4. Τὰ ἔπειτα) Probo lectionem marginis Aldinae Wesselinganae, qualem ob oculos etiam videtur habuisse Micyllus interpres, qui verterat, *quasi posteris, non praesentibus scribantur.* REITZ.

ead. l. 5. Ὅσοι &c.) In Mf. hic locus sic legitur: ὅσοι δ' οἰονταὶ καλῶς διαίρειν εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν καὶ χρησιμον, κισθ' ἢ λω τῇ διαίρεσει χρώμενοι, καὶ διὰ τοῦτο εἰσποιοῦσιν καὶ τὸ ἐγκώμιον ἐς αὐτὴν, ὡς τερπνὸν καὶ εὐφραῖνον, τοῦτον ἀντυχάανειν ὁρᾷς ὅσον τ' ἀληθοῦς ἡμαρτήκασι, πρῶτον μὲν, ὡς εἴρηται, κισθ' ἢ λω τῇ διαίρεσει χρώμενοι. ἐν γὰρ ἔργον. Quod nec praetereundum, nec reiiciendum existimo. GRAEV.

ead. l. 12. Αὐτὸ) Forſan αὐτῷ. Sed nihil muto. Proba enim etiam vulgata. SOLAN.

ead. l. 13. Κάλλος ἀθλ.) Quintil. VIII, 3, 10: *Pulcher adſpectu athleta, cui lacertos exercitatio expreſſit, idem certamini paratior.* Totum illum locum communem de pulchritudine utilitatem conſequente qui tractarint, laudamus ad eiufdem Quintil. VIII, pr. 19. GESN.

ibid. Οὐδ' ἐν κωλύσει ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι Νικόστρατον τὸν Ἰσιδότην γεννάειν ὄντα) Hic locus prima facie videtur ſanus & integer, at poſtquam exactius praecedentia & ſequentia examinaui, mihi videtur deefſe una literula, ut bene quadret ad ſenſum auctoris, qui talis eſt: *ſi pulchritudo & vires concurrant in athleta, non erit ſpernendum tale conſortium, ſed deformitas in athleta, modo robur invictum & experientia adſit, non impedit, quo minus praemia reportet, & inſignis exiſtimetur athleta.* Igitur in to-

to eo sermonis tractu, nullus est locus mentioni de nobilitate. Ideo τὸ ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι non videtur consonare toti ratiocinationi, & aberrat ab auctoris scopo. Ideo non suspicor, sed firmissime credo, Lucianum scripsisse οὐδὲν κολλῶσαι ἢ ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι, quod quidam non intelligentes, & putantes, debere intelligi, Nicostratum e prosapia Herculis & octavum ab Hercule fuisse, quod est, trinepotis filium, & videntes, id impossibile esse ex ratione temporis, literam numeralem ἦ sustulerunt. At οὐδ' οὖν ἀφ' Ἡρακλέους non de stirpe intelligendum, quasi fuerit ille Nicostratus Heracles, sed de ordine eorum, qui luctae & pancratii palmam simul eadem reportaverant die, quorum primus numeratur *Hercules*, secundus *Caprus Eleius*, de quo iam supra ad Pausaniam in Heliacis p. 170 diximus, tertius *Aristomenes Rhodius*, quartus *Protophanes Magnesius*, quintus *Straton Alexandrinus*, sextus *Marion Alexandrinus*, septimus *Aristeus Stratonicensis*, octavus *Nicostratus Cilix Aegaeatis*, de quo hic loquitur Lucianus, qui luctam & pancratium vicit Olympiade 204, quem etiam memorat Pausanias Heliac. 1. Et ex hoc loco & Paulania corrigendus est Olympionicarum catalogus a Ios. Scaligero publicatus, ubi *Stratis* vocatur, male. Error natus ex eo, quod forte literis fugientibus legebatur παγκράτιον καὶ πάλιν νικ στράτις, unde divinavit exscriptor νικων στρατίς. Cum ergo Nicostratus ille victor renuntiatus fuerit Olymp. 204, a Troia vero capta ad primam Olympiadem numerentur anni quadringenti octo circiter, Hercules vero vixerit ante Troiam captam una generatione ad minus, manifestum est, Nicostratum illum non posse numerari octavum ab Hercule secundum generationem: nam numerando triginta annos in unaquaque generatione, ut volunt Chronologi, vix sufficerent quadraginta generationes. Itaque vero verius est debere legi, ἢ ἀφ' Ἡρακλέους, & intelligi non de stirpe, sed de victoriis Olympiacis luctae, & pancratii. PALM. Si cui non satisfaciat Palmeriana coniectura, (mihī quidem satis tanto minus facit, quod video Verae Hist. lib. 2, c. 22, similiter dixisse Nostrum, Κάρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους) ille cogitet, an non huc referendus sit ille Nicostratus, de quo Diod. Sic. XVI, 44, p. 533 Steph. Ἦν γὰρ ὁ ἀνὴρ οὗτος ἀγαθὸς καὶ πράξι καὶ βουλευσασθαι, μεμιγμένῃ ἔχων τῇ φρονήσει μαρίαν. Τῇ γὰρ τοῦ σώματος βίωσι διαφέρων ἐμίμει τὸν Ἡρακλέα κατὰ τὰς στρατείας, καὶ λεοντὴν ἐφόρει, καὶ ῥόπαλον ἐν ταῖς μάχαις. GESN.

ibid. Ἀφ' Ἡρακλέους) Docta est sane & acuta Palmerii con-
Lucian. Vol. IV. H h

iectura; sed nihil tamen mutandum. Neque enim ad rem quidquam facit, quotus ordine Nicostratus ab Hercule fuerit. De hoc Nicostrato v. Plut. 494 f. 949 C. (Alius is est ab eo, cuius meminit Xenophon ed. St. p. 276, 29.) Nostrum *ιστ. β.*, cap. 22, Quintil. II, 8, circa finem, ex quo & aetatem eius discas. (Cilix erat. Ol. CCIV vicit. Afr. ἀναγρ. & Pausan. Eliac. I.) Loyd. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀλκαῖος) De hoc tacent. SOLAN.

Pag. 170. l. 2. Καὶ τοίνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὲν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύαιτο, πολλοὺς ἀνὰ τοὺς ἐργάτας ἐπισπάσαιτο) Interpres Salmuriensis: Proinde historia, si iucundum ausilarii vice haberet, multos, a quibus scriberetur, alliceret. Inepta ratio. Non plures invitarentur ab scribendas historias, de historicorum enim multitudine conqueritur, sed ad legendas. Historiae enim illae, quae posthabito vero soli studebant iucundo, ludibrio & taedio gravibus viris erant, & a nemine legebantur, nisi mulierculis & adolescentibus, ut hac tempestate, Romanensium, ut vocant, fabularum scriptores. Verum huius loci scripturam nobis servavit Codex Anglicanus, apud Bourdelotium, & excerpta nostra, in quibus ἐραστὰς legitur, quod pro ἐργάτας reponendum. Et sic legisse videtur Miccyllus, ut ex versione patet: Quare historia, siquidem obiter & velut ausilium iucunditatem additam habeat, complures amatores ad se allicit. Paucis verbis interpositis, male scribitur & intelligitur hic locus: ἔτι καὶ κείνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίων μάλιστα πρόσαντες, παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν ἦν, μὴ τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινοῆσαι, ἀλλὰ τοὺς δικαστικῶς, καὶ νῆ Δία συκοφαντικῶς προσέτι γε ἀκροασαμένους. Vertunt: Hoc quoque dici meretur, rem valde fabulosam, quodque in laudem maxime inclinatur, utrinque audientibus non esse iucundum, dum non de faece hominum & promiscua plebe hoc intelligamus, sed de iis, qui iudicantium, ac per loquem, sycophantarum more auscultant. Mō ponitur quidem nonnunquam pro nisi, sed in hac notione non memini infinitivum sequi. Παρ' ἑκάτερον ἀκούοντες, interpretantur, utrinque audientes; quod quid sit, non intelligo. Mss. recte: παρ' ἑκάτερον ἀκούουσιν, ἢν μὴ τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινοῇ, in utroque, vel in utrovis eorum, (fabulis sc. nimis, & operosis laudibus) audientibus non esse iucundum, si non faecem plebis & vulgus cogitet, sed eos. Τὸ τῶν ἐπαίων μάλιστα πρόσαντες, sunt laudes nimiae, quae offendunt audientis animum. Sic πρόσαντη λέγειν apud Diod. Sic. ea dice-

re, quae ingrata sunt, & indignationem movent. GRAEV.
ead. l. 4. Ἐργάτας) Angl. ἐραστὰς. BOURD. Ἐραστὰς rece-
 pinus in textum, P. etiam consentiente. Vulgata enim nihili
 prorsus est. Exstat ramen in M. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅτι οὐδὲ — ἦν) Ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ
 μυῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσαντες, παρ' ἐκάτε-
 ρον τοῖς ἀκούουσιν ἦν. Indignis modis confundunt violentque
 hanc periodum & omnem eius intelligendae viam, inque ea
 sententiam Luciani interpretes Latini, quorum Benedictus
 ita, rem valde fabulosam, quodque in laudem maximopere inclinā,
 utrinque audientibus non esse iucundum. Quod cum per se ἀτεχ-
 νῶς sit chimaericum, immo falsum, (& cur in interpretatio-
 ne omittit ἐν αὐτῇ;) tum si roges, cur Lucianus dicat ἦν, non
 ἐστὶ, profecto nullam possit dare causam. Tantundem respon-
 debit, si roges, quid sit utrinque audire? Deinde pergit, dum
 non de faece hominum & promiscua plebe hoc intelligamus, sed de iis
 &c. Quid quaeso intelligemus de illis, utrum laudaris, an lau-
 dantibus? Ad has tamen absurditates praeivit Micyllus, cuius
 haec sunt: quod neque iucundum adeo in historia, quod valde fabu-
 losum est, & ad laudem maxime inclinā, utrobique auditoribus esse
 solet, dum non de faece hominum ac multa promiscuaque plebe hoc
 intelligamus &c. illaudabili versione. Interpretor: non esse in hi-
 storis iucundum id, quod est oppido fabulosum. Etiam laudationes
 rāmum proclives, audientibus accidunt in utrumque (ut non sint
 semper iucundae, sed queant esse iucundae, queant esse con-
 trariae & ingratae ob varias causas, ac vel dextre vel sinistre
 accipi, ut maxime proprietatem phraeos attingamus, quae
 occurrit Ver. Hist. I, cap. 40, οἱ μὲν παρ' ἐκάτερα τῆς νήσου
 καθήμενοι.) Non intellige faecem confusam & promiscuam plebem,
 sed &c. quibus verbis describit, quos ἀκούοντας innuat: quasi
 dicat, non si eo usque ascendant istae laudationes, ut etiam
 infimi videant, te in laudando excedere modum, sed si tantum
 sic agas, ut acutissimi id percipiant; vel, ut ipse exponit in-
 fra cap. 11, ὅταν κατὰ τέχνην αὐτὸ δρῶσιν καὶ ἐπισκιάζουσι
 τὴν ὡπείαν, ἀλλ' ἀθρόα πάντα καὶ ἀπίθανα καὶ γυμνὰ διεξ-
 ίουσιν. GRON.

ead. l. 8. Πρόσαντες) Videtur nihil opus esse huic locò, nisi
 ut revocetur, quod iam factum, simpliciter Aldinā lectio, sub-
 lato solum inciso, quod ibi etiam ponitur inter πρόσαντες &
 παρ' ἐκάτερον. Nimirum hoc παρ' ἐκάτερον, in quo tantopere
 laboratur, ad πρόσαντες refertur commodissime. Utrunque prae-
 ruptum est & audientibus adversum atque molestum, non mi-

nus quam asperum & praeruptum iter viatoribus, laudare alios; difficile ergo scribenti, & in utramque partem difficile, cum vel nimis videaris prodigus, vel parvus nimis. Ut hic metaphorice Lucianus, sic proprie Caesar B. Civ. I, 45: *Praeruptus locus erat, utraque ex parte directus*. GESN.

ibid. Παρ' ἐκάτερον) Hic locus est mutilus. Longol. De utraque auditorum parte intelligo, laudatis scilicet & laudes audientibus. Alio tamen sensu usurpat, ex Graeco, ni fallor, Terentius, in utramque partem, in prol. Heautont. sub fin. & III, 1, 31. Cf. infr. ἴστ. β, c. 40. Et Θεῶν διὰ λ. XVI. SOLAN.

ibid. τοῖς ἀκούουσιν ἢ ἐπινοήσας) Vulgatam mutavi, ἢ in ἢ migrando, & distinctionem, quae post ἢ erat, ante illud collocando, praeceuntibus G. L. & I. quod enim vulgo legabatur, οὐδὲ περιττὸν — τοῖς ἀκούουσιν ἢ, μὴ τὸν συρφετὸν &c. vertebaturque, neque iucundum audientibus erat, dum non de faecce hominum intelligamus, id ex Graeco sic vix elicias; iam vero ἢ μὴ coniunctum apertius nisi significabit, & verbum erat, fatis intelligitur per ellipsin: sed pro ἐπινοῆσαι iam quoque recepi ἐπινοήσας. Durior hic enim est infinitivus. Immo cum & margo A. I W. id habeat, & Gesnerus quoque sic legendum existimet, tanto magis ad id recipiendum permoveor. REITZ.

ibid. ἢ μὴ — ἐπινοῆσαι) ἢ μὴ — ἐπινοήσῃ. GUYET. ἢ μὴ &c.) Sic omnino legendum cum Mss. G. P. L. & ed. I. Nisi cum G. Ms. legas mox ἐπινοῆ pro ἐπινοῆσαι. Reliquae edd. ἢ &c. cum praecedentibus coniungunt. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀκροασομένους) W. In reliquis ἀκροασαμένους. SOLAN. Etsi vulgata ferri potest, ut significet eos, qui sic audire solent, tamen accuratior videtur lectio Cod. W. futurum exhibens, i. e. eos, qui hanc historiam audituri, vel lecturi sunt. REITZ.

ead. l. 16. Τὸν τύπον) Κατὰ τὸν τύπον. GUYET. Κατὰ quippe non inferendum, sed intelligendum, monere voluit, credo. REITZ.

Pag. 171. l. 1. Φροντίζειν) Tales ait auctor comparandos esse auditores, quibus quis scripta sua velit probare, qui exactissime omnia examinent, & ἀργυραμοιβικῶς expendant: ad hos, inquit, ἀποβλέποντα χρὴ καὶ συγγράφειν, τῶν δ' ἄλλων ὀλίγον φροντίζειν. Sic namque ex vetustis edd. corrigendum: posteriores pessime φροντίζει. IENS.

ead. l. 5. Ἐὰρ που σε) Ita που σε sine accentu exaratum est in edd. priscis I. Fl. Ald. & hinc in reliquis. Neque enim Grammaticorum canon hic poterat observari, ut pluribus enclitici-

cis sese subsequētibz, unius accentus in alteram transiret; alioqui scribendum fuisset *ποῦ σε* quod significatio, quam *ποῦ* hic habet, vix patitur. REITZ.

ibid. Γεγραμμένον) Meminit huius Terentius Eun. V, 8: Plautus etiam in Trin. initio ipso, & Perf. 5. Vide etiam Plut. 1406, 2, quo in loco *ῥαπίζειν* legendum. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν κροκωτῷ) Plutarchus quoque scribit, Herculem κροκωτοφόρον pingi solitum. Crocota autem crocei coloris vestis. Non. Marcell. VORST. Quem cultum tamen deinceps, ut & Herculis titulum, affectavit Commodus. Herodian. I, 14, 16: ἀποδυσάμενός τε τὸ ῥωμαίων καὶ βασιλείον σχῆμα, λεοντῆν ὑπεστρώννυτο καὶ ῥόπαλον μετὰ χειρὰς φέρειν, ἀμφιέννυτο τε ἀλουργεῖς καὶ χρυσοφυεῖς ἐσθῆτας, ὥς εἶναι καταγέλαστον αὐτὸν καὶ ὑφ' ἐνὶ σχήματι θηλειῶν πολυτέλειαν καὶ ἡρώων ἰσχὺν μιμούμενον. V. & Aristoph. Βατρ. pag. 94, 2. SOLAN. Confer Aristophan. Ran. 46, & ad eum nott. Ez. Spanh. qui & hunc Luciani locum affert, & muliebre hoc vestimenti genus exponit ex Athen. V, 198, *pellucidum amiculum, quod supra purpuream tunicam iniicitur*. REITZ.

ead. l. 10. Σανδάλῳ) Sic pro *σανδαλίῳ* constanter legitur in edd. vet. quas excussi, & recte; (quamvis utrumque dicatur.) Vid. supra Deor. Dial. XII m. ubi plane idem ait: *παρόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ*. Et Dial. XI m. *πληγὰς αὐτῷ ἐνέτεινα — τῷ σανδάλῳ*, & sic alibi non semel: quare hoc praetuli, quia Nostro usitatius est. Addiderat La Croze, vid. Terent. sine dubio respiciens illa in Eunuch. V, 8, 4: *Utinam tibi committigari videam sandalio caput*. Ad quae interpret. plura de sandaliis. REITZ.

ead. l. 16. Ἀσύμφηλον) Flor. & Angl. ἀσύμφυλον & ἀσύμφηλον. BOURD. Ἀσύμφυλον) Variant hic libri: sed vera & genuina lectio est, quam ex W. P. & L. exhibeo. Consentiant omnes, exceptis duobus, in Πητ. c. 16. Ἀσύμφηλον vero, quod & apud Suidam perperam legitur ἀσύμφηλον, aliud est. V. II. I, 643, quod iam doctissimo Suidae editori observatum est. Adde Plut. 1672, 1. SOLAN. Ἀσύμφηλον) Cum non soleant vocem facilem & obviam in ignotiorem mutare librarii, ἀσύμφηλος autem sit Homer. Iliad. I, 643, & Ω, 767, hoc servandum duco, & interpretatus sum, non quo illam plane cognitam habeam, sed ut convenire huic sententiae, nec repugnare locis Homericis videbatur. GESN. Verum est, librarios non solere vocem obviam in ignotiorem mutare; ideoque lubens concederem Gesnero, Homericum ἀσύμφηλον retinenti, si fi-

gnificatum eius huc convenire certum esset. Verum quia non potuit scire, quid Codd. nostri haberent, ego consensum eorum in voce obvia, & hic bene congrua, praeferendum duxi. eoque magis, quia duae edd. principes *Fl.* & *I.* ne quidem vulgatae assentiuntur, sed ad alteram Codicum quoque ducunt. REITZ. Ἀσύμφυλον etiam Mf. Reg. 3011.

Pag. 172. l. 14. Ἀριστοβούλου — γράφαντος) Angl. Ἀριστόβουλος γράφας. BOURD. Adi Voss. de Hist. Gr. Laudat hunc Plut. in Alex. & 584, 1; unde liquet, existisse illius novam & ab hac diversam historiam. Strabo etiam XV. p. m. 494 A. Vid. & 608, 1, eiusdem P. SOLAN. Faceffat lectio Codicum, nominativum experimentium: etsi enim nominativi absoluti exempla non desint, tamen quia iidem libri ἀναγνόντος non mutant, hinc nec γράφαντος, nec Ἀριστοβούλου, mutandum erat; non enim Alexander legebat, sed ipse Aristobulus auctor ei suum opus praelegebat, quod olim moris fuisse, non est opus exemplis probari, cum Alexander postea demum librum arripuisse, & in caput auctoris proiecisse dicatur. Exempla autem istius nominat. quasi absoluti dabimus alibi. REITZ.

Pag. 173. l. 4. Ἐπὶ κεφαλῇ) Mirum videri possit, usurpari hanc phrasin de libro, cum proprie de animalibus dicatur pro no capite deturbatis, uti usurpatur in Gallo c. 23, ἐπὶ κεφαλῇ ἐς πέλαγος ἐμπεσόντες. Sed videtur ad alia etiam tandem usu detorta fuisse. Vid. de ara usurpatum Z. tr. c. 44. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐν ἀκοντίῳ) Καὶ σὲ δ' οὕτως ἔχρην, Ἀριστόβουλε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. Scio, ut defendi possit haec scriptura, verum persuasum tamen habeo, Lucianum scripsisse, καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα, una sagitta elephantem interficientem. Quod & Mf. prae se fert, ut nunc deprehendi, cum haec ex meis schedis, in quas ante viginti quinque annos has coniecturas inscripseram, exciperem, ut dubium nullum reliquum sit, vere me coniecisse. GRAEV. Insolens admodum haec phrasis, nec Luciani manum hic agnosco, neque in his in Dial. Prot. & Plut. seu N. Δ. 23, καθιζόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ. In L. uti & in G. ἐν, quod commodius, sed nondum mihi rectum videtur. M. vulgatum ἐν retinet. Elephantem autem, quamvis haec quidem Aristobuli fabulosa erat narratio, conto transfixos Romae legimus a Commodo aliisque. V. Ael. Lamprid. cap. 12 & not. Casaub. virum ad conficiendas feras tantarum fuit, ut elephantum conto transfigeret. SOLAN. Etsi praepositio abundans pro ablativo instrumenti recte adesse potest, ut pluribus probavi

ad Herodot. c. 5, & ante me Hemsterh. ad Dial. Mort. XXIII f. ubi καθικόμηνον ἐν τῇ ῥάβδῳ, quae verba Solanus immerito suspecta habet, tamen hic aliquantum languet historia: itaque ἐνὶ ἀκοντίῳ unice verum esse statuo, & recepissim profecto, si numerum elephantorum, qui excidisse videntur, addere ex aliquo Codice vel editione possem. Sensus enim postulat, ut uno iaculo plures elephantos (simul) traiecisse dicatur Alexander, ac tum adulatio nimia, quam Lucianus redarguere vult, sese prodit, quae iam in vulgata lectione nulla est; tum vero iusta Alexandri patet ira, cum ἀδύνατα adeo, sive manifesto falsa ipsi tribuuntur. Licet enim pluralis ἐλέφαντας sufficere videatur, & vel sic longe melior sensus sit, quam vulgatae, tamen hiat aliquantum oratio, nisi duos vel tres addideris. Miror, Solano haec in mentem non venisse, qui tam studiose haec verba videntur excussisse. Cum sensus τοῦ ἐνὶ tam facile pateat. Fateor enim, nihil novi esse singulos elephantos contis traiectos, sed parvo iaculo, quod diminutivum ἀκοντίον notat, unoque ictu duos transfixos, hoc erat miraculum. Ἐπὶ κεφαλὴν autem si non de capite libri, an igitur de capite auctoris intelligendum, quod Alexander petens librum simul in aquam proiecerit? potest enim ἐπὶ intelligi *versus, ad*; ita ut liber directus *versus* auctoris caput, etsi non tetigerit, in mare sit proiectus. At sequens εἰς δὲ, id non permittit. REITZ. Praeuntibus Codd. G. L. & Mss. Regg. 2954 & 2956, rescriptissimus ἐνὶ quam lectionem etiam secutus est in sua Luciani versione cl. B. de Ball.

ead. l. 8. Ἀρχιτέκτονος: Dinocratis scilicet, cuius historia scitu digna. Is cum Alexandro innotescere cuperet, nec facilem ad eum aditum reperiret, ad hanc tandem artem confugit. Undatus & corona populea redimitus, pellem etiam leoninam, cetera nudus, induit: eoque ornatu locum petit, qua Alexandro iter futurum sciebat. Eo viso rident comites, Alexander ipse novo spectaculo illectus hominem alloquitur, & mox suscipit. Hinc tanta viri fortuna, quam ut aulicae artes edificaverant, ita adulatio nimia deinde subvertit. Vid. Vitruvium in praef. At Plutarcho *Stasiorates* audit, non *Dinocrates*, 597, 2. Sed Dinocratis etiam nomine occurrit ap. Plin. & Strab. VII, qui Alexandriam ab eo, ad Chlamydis formam descriptam & conditam memoriae prodidit. Vitruvius quibusdam a Luciano hic prolatis refragatur. Eandem historiam habes iterum ὁ. Eik. c. 9. SOLAN.

Pag. 174. l. 1. Ἐπαύθησιν) Angl. *ἐπαύθησε*. BOURD. Οἷονται γὰρ αὐμενον ἔξεν τὴν ὕψιν, ἣν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε

πλεῖον ἐπ'ανθήσῃ, καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ. Recte interpres: *arbitrantur enim, melius se habituram faciem, si pictor illis plurimum ruborem illinat, & pigmento multum candoris admisceat.* Sed pro ἐπ'ανθήσῃ scribendum ἐπανθίσῃ. Accedit proxime liber Anglicanus, quem vidit Bourdelotius, qui legit ἐπ'ανθίσε. Ἀνθίζειν & ἐπανθίζειν est pingere, floridis coloribus inficere. Herodot. Cleio, ἡνθισμένοι φαρμάκοισι προμαχέωνες, propugnacula picta variis coloribus. Noster inferius in hoc ipso libro: Οἱ δὲ ἐπλαττον μόνον, καὶ ἐπριον τὸν ἐλέφαντα, καὶ ἔξεον, καὶ ἐκόλλων, καὶ ἐρρύθμιζον, καὶ ἐπ'άνθιζον τῷ χρυσῷ, illi vero tantum formabant & secabant ebur, & poliebant, & conglutinabant, & concinnabant, & auro inducebant. Sophocl. οὐ γὰρ σε μὴ γνῶσιν ᾧδ' ἡνθισμένον, te enim non cognoscent sic coloratum. Synesius: καὶ εὐθὺς ἐπανθεῖ μοι κατὰ τῆς παρεῖδ' ἐρύθημα, & statim mea gena rubore perfundebatur. Ἄνθος saepe est color. Ἄνθη τῶν οἰκῶν sunt picturae Philostrato. Hesych. ἄνθη χρώματα. Moschopulus τῶν ὀνομάτων Ἀττικῶν συλλογῇ ἀπὸ τοῦ τῶν βοτάνων ἄνθος λέγεται ἄνθος κατὰ μεταφορὰν τὸ χρῶμα. ὥς παρὰ τῷ Φιλοστράτῳ τῷ τῆς ἰδῆς ἀνθεῖ ραίνεται, ἦγουν τῷ χρώματι. ἔστι δὲ ἰδὴ βοτάνη τις καθὼ λέγεται ἀνθοκρόκοισι πῆναι παρ' Εὐριπίδῃ. Sic legenda sunt haec verba. Locus Euripidis est in Hecuba v. 468: Ἐν κροκέῳ πέπλῳ Ζεύξομαι ἄρματι πόλους Ἐν δαιδαλαῖασι ποικίλλουσ' ἀνθοκρόκοισι πῆναι. Ubi interpretes pessime: *in crocea veste iungam currui equos, in artificiosis variegans croceo flore decoris tapetibus.* Ἀνθοκρόκοι πῆναι sunt fila variis coloribus tineta, licia diversorum colorum. Πῆναι μίτος, κρόκη, subtemen, fila. Χρυσόπῆναι vestes aureis filis pictae: Virgil. *picturatae auri subtemine vestes.* Restituenda est haec vox Polluci lib. X, c. 10, ubi recenset vocabula ad lanificium & textrinam pertinentia: καὶ πῆρα καὶ πνῖον κατὰ γειν, κατὰ γαγεῖν. Interpres: *peram fustum ducere, deducere.* Quid lanificio cum pera? lege πῆνα. Euripides autem sic vertendus: *in crocea veste iungam currui equos, artificiosis pingens diversicoloribus filis.* Ἐν δαιδαλαῖασι ποικίλλουσα est pro ἐν ποικίλλουσα δαιδαλαῖασι. GRAEV. Ἐπανθίσῃ) Ad hanc scripturam accedit Anglic. Cod. quae in P. plane habetur. In vulgatis ἐπ'ανθήσῃ. Vid. infra cap. 55. SOLAN.

ead. l. 5. Θεραπείοντες) Angl. θεραπεύεσθαι. BOURD. Sic infra c. 40, εἰ δὲ τὸ παραντίκα τις θεραπεύοι &c. aliam lectionem hic Codd. A. W. P. & L. praeferunt, haud sane spernendam, nempe θεραπεύεσθαι quam si admittas, supple ὥς. Sed in W. aliter prius fuerat. SOLAN.

ead. l. 9. Πάση) Distinctione iuvimus hunc locum & interpretatione. Iungebant *ἱστορίᾳ πάσῃ*, & interpretabantur *omni historiae*: sic laborabant sequentia. Nobis *πάση* est aoristus primus ex *πάσσω* vel *πάττω*, quod de coloribus & pigmentis usurpari notum est. GESN.

ibid. τὰ ἄλλα) Hic aliquid desideratur. An *μὴ παραλείποι*, vel *παραλή-η*; GUYET. Recte vidit Guyet. aliquid desiderari in vulgata, quae erat, *τῇ ἱστορίᾳ πάσῃ, τὰ ἄλλα &c.* sine sequente verbo, quod ad *ἄλλα* referatur, & sine ullo sensu: sed murata a Gesnero distinctio mihi omnia sanare videtur; quare illam laetus amplector. REITZ.

ead. l. 10. Τοῦ λόγου) Post hanc vocem excidit verbum, sine quo stare sententia non potest. Quodnam autem verbum exciderit, quis sine Mss. ope divinabit? Vorstius coniecit, ante *τὰ ἄλλα* reponendum *ἐστὶ καὶ*, vel simile quid. In W. & ed. Fl. deest *πάση*, agnoscit P. (Hic aliquid deest, huic simile *ἄλλα μεμίχθωσαν, ἃ σὺν &c.* Longol.) Ego pro *πάσῃ τὰ* legendum cenleo *ἐπιπαττέτω τὰ*, ut *ἀναβ. c. 22. SOLAN.*

ead. l. 13. Ἐναγχος — πρῶν) Ex hoc loco discimus, quo tandem tempore patriam post primas peregrinationes reviserit Lucianus. Neque enim dubium est, quin de reditu in patriam hic locus sit intelligendus, de quo in Somnio c. 9, post peragratas Italiam & Galliam; cum ex Peregr. morte pateat cap. 35, satis fuisse ei temporis ad utramque visendam, & ex Somnio c. 9, patrem ibi habuisse obviam, constet. Certe hinc in Ionia circa annum Christi CLXIII fuisse, liquido constat: quo tempore iam annos ad minimum XII abfuisse a patria ex *Περ. cap. 35*, cum quater Olympia vidisset, certum est. Unde proclive est iudicare, quae de sua vita in Somnio habet, consideranti, patriam tunc primum revisisse. Quod hic ad Chronologiam Lucianeam feliciter adstruendam substernendum fuit. Observanda autem hic est vis verbi *ἐναγχος*, quod recentius quid notat, quam quod mox sequitur, *πρῶν*. Rem unico exemplo illustrabo. In *Ἀποκρ. c. 2*, quod apud iudices a se *πρῶν* factum rem simpliciter narrans dixerat; cum deinde ad argumenta ventum est, ut pondus rei addat, dum *nuperrime* factum esse ad causam facere videtur, non iam voce *πρῶν*, ut prius, dum nihil tale agebatur, sed voce *ἐνάγχος* utitur c. 13, cuius vim mox paucis interiectis sequens *εὐθὺς* eam esse, quam contendo, satis ostendit. Unde iam evicisse mihi satis luculenter videor, reditum Luciani in patriam flagrante eo bello accidisse, cum in Graecia iam eiusmodi histo-

rias recitari vulgo audierit, & mox in Ionia eiusdem farinae scripta, ante confectum id bellum nuperrime viderit. SOLAN.

ead. l. 14. Πρώην) Cf. mox c. 17 pr. & ἴστ. α', c. 33. SOLAN.

Pag. 175. l. 3. Παρὰ πρόδα) Recte Angl. Cod. περί. Sic Apolog. de Merced. cond. De hoc proverb. Hesych. Pollux, Casaub. ad Charact. Theoph. BOURD. An conveniens, i. e. τῷ ποδὶ ἀρμυρίζουσα; GUYET. Περί πρόδα τῇ ἴστ.) Ex Angl. W. P. & L. pro vulgato παρά. Casauboni (ad Theophr. Char. p. m. 138.) ulterior emendatio est; nempe τῇ ἱστορίᾳ. Certe in ed. J. cum iota subscripto ultima vox cernitur. Ἀπολ. μισθ. c. 4. Ratio proverbialis istius locutionis a calceis petita est, de qua idem Casaubonus ibid. SOLAN. Omnino probanda lectio περί πρόδα. Acumen in eo inest, quod narrat non historiae accommodatum genus dicendi, ipsumque adeo exordium, sed historiam ita institutam, ut ea poëticum & fabulosum exordium deceret. Exordium est velut pes, cui tanquam calceus accommodatur reliqua inepti scriptoris historia. GESN.

ead. l. 4. Ἀχίλλει) Homer. Il. B, 216. SOLAN.

ead. l. 7. Εἰ πρόσθεν &c.) Homer. Iliad. X, 158. SOLAN. Si ipsum Homeri versum voluit referre Lucianus, sic mutandus erit: Πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφηνγε, δῖωκε δὲ μιν μέγ' ἀμείνων. Sed quia sensus vulgatae sanus est, & mutatio nimia foret, nihil in textu immuto, allusionem tantum, non recitationem, esse credens. REITZ.

ead. l. 9. Ὑπὲρ αὐτοῦ τι ἐγχε.) Arrianum imitabatur, qui initio libri de gestis Alexandri se ipsum μάλα φορτικῶς ἐπαινεῖ. LA CROZE. Αὐτοῦ, quod in edd. hic legebatur, in αὐτοῦ mutandum esse, bene monuit cl. B. de Ball.

ead. l. 13. Φροίμιον) Ubi in omnibus aliis editionibus, uti & in hac Salmurienfi, recte legatur ἐπὶ τέλει τοῦ φροίμιου, soli Amstelædamensis editionis procuratores dederunt προοίμιον, ignari scilicet, Graecos & προοίμιον & φροίμιον dicere, & Lucianum etiam saepe alibi hoc maluisse. IENS. Nihil variationis hic loci notaverat Solan. Cum vero lenius dicat, solam Amst. legere προοίμιον, ipse edd. contuli, vidique recte hunc observasse, edd. vet. habere φροίμιον; excepta tamen etiam Parisina, quae aequae ac Amst. προοίμιον habet: quod quidem non ideo noto, ut eum redarguam in re nullius momenti, sed ut Graevianam editionem, alioqui pessime habitam a typographis & correctoribus, hic excusam; quia suum προοίμιον ex Par. desumere potuere. Rectius autem hic propter consensum, φροίμιον edi certum est, idque aequae Graecum esse at-

que alterum, vid. apud Aeschyl. in Agam. p. 213, & in fragm. Callim. Benteleianis, N. CCXXIII, τοῦ τε μὴ θυπλήγος φροῦμιον Ἀντιλόχου. REITZ.

Pag. 176. l. 2. Αἷτια ἅμα τῆς τοῦ πολέμου ἀρχῆς διεξίδων) Non hae voces notant, simul & causas, unde id bellum coepisset, commemorando, ut vertit Benedictus plane ex imitatione Miccylli, (& vix legas αἷτια ἀρχῆς, cum sufficiant αἷτια πολέμου) sed causas simul principio belli aggrediens, quod satis patet ex ipsis, quae subiiciuntur excerpta verba. GRON.

ead. l. 3. Οὐολόγεσος) Apud Xiphilinum scribitur Οὐολόγαισος. V. Adr. 264 B. Anton. 269 B. & 270 C. D. & seqq. In nummis ΒΟΛΑΓΑΣΗΣ constanter legi, monet me Io. Maffion, Vide Spanhem. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀρχὴν) Sic enim incipit historia Thucydidis: Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐθύς καθισταμένου. Vides omnia verborenis ab hoc descripta, praeter ultimam vocem, quae forsā Luciani tempore in Codd. Thucydidis eo modo legebatur, quo a Calpurniano scripta est. De συνέγραψε pro ξυνέγραψε Thucydidis, nimis minutum videatur: promiscue ap. Lucianum scribitur, neque adeo mutandum, quamvis sequatur ξυνισταμένου. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσας) Quid, oro, χαρίεντα cum θυμῷ δεσι; & quis ille θυμὸς vel animus Atticus, quem offerunt interpretes? Scribe χαριστάτην καὶ θυμὸν τοῦ Ἀττικοῦ ἀπ. hoc est, festivissimum & thymum Atticum spirans. Est enim allusio ironica ad Hymettia mella, & alibi usus est. Mox recte ab Iac. Micyllo Πομπηίου πολίτης redditur Pompeiopolita, ut cognoscas, errorem unius Benedicti non esse tanti, ut ex eo incrementum capere debuerit alter, quem in hac editione annotatum vides, & auctor dissertationum de praestantia numismat. pag. 529. Et an non alter alterum in-
spexit? GRON.

ibid. θυμοῦ) Καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκείνος, σὺν τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι ἤρξατο, χαριστάτην ἀρχῶν ἀπασῶν, καὶ θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσας. Interpres: Cum suo nomine principium duxit, ut ille, festivissimum illud principiorum omnium, animumque Atticum spirans. Inepte animus Atticus tribuitur exordio. Lucianus scripsit, χαριστάτην ἀρχῶν ἀπασῶν, καὶ θυμὸν τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσας, elegantissimum omnium exordiorum & thymum Atticum redolens, hoc est, Atticam elegantiam; ut dudum emendandum ostendi in lectionibus Hesiodicis. Pertinet huc, quod

Philostratus minor lib. 11 εἰκόνων de Pindaro prodidit: Αἱ δὲ εἶσω μέλιται περιεργάζονται τὸ παιδίον, ἐπιβάλλουσαι τὸ μέλι, καὶ τὰ κέντρα ἀνέλκουσαι, δέει τοῦ ἐγχεῖν εἰρηματος. ἐξ Ἱμῆπ-
του τάχα ἤκουσι, καὶ ἀπὸ τῶν λιπαρῶν καὶ ἀοιδίμων Ἀθηνῶν·
καὶ γὰρ τοῦτο οἶμαι αὐτὰς ἐνστάζει Πινδάρῳ. Quae vero intus
apes sunt, infantem curant, labris mel infundentes, aculeosque, ne
puerum laedant, contrahentes. Ex Hymetto fortasse veniunt, & pin-
guibus inclitisque Athenis: hoc enim ipsum, puto, Pindaro instillaf-
se; mel nimirum Hymettium. GRAEV. (Immo ipsa haec ver-
ba. V. not. nostr. ad 599 C. D. Solan.) (Symmach. Ep. III ad
Auson. Erat quidem illa Achas salibus conspersa & thymo
odorata. Terentian. de Metr. p. 2437, n. 9. Hemst.) Θύμου re-
cte erat in P. sola. In ipso M. prave θυμοῦ. SOLAN. Non dubi-
tavi, θυμόν praeferre vulgatae, quae θυμοῦ habebat, verte-
batque *animum Atticum spirans*; quod nihili est, & ex accentu
male posito natum. Herbam autem *thymum* Athenis multum
in usu fuisse, vid. Scholiastr. ad Aristophan. Plur. 253 & 283,
apud quem priore loco vertitur *cepa*, & pauperum cibus fuisse
ab Schol. traditur; altero vero, *thymus*. At herba *thymus*,
quam & hodie *thym* vocamus, multum differt ab cepis. *Thy-
mum* herbam descriptam vid. ap. Dioscor. L. III, cap. 37. Ubi
Matthiolus eam & Graece θυμόν vocari notat, & figuram ad-
dit: de cepis vero ibi nihil. Nec satis expedit differentiam, im-
mo confusionem hanc, Salmas. ad Solin. p. 907. Sed cepas for-
san ab animosa acrimonia sic vocatas coniicit, & cum Hesy-
chio aliisque Lexicographis fatetur, θυμόν saepe *cepas* signifi-
care, sed radices herbae *thymi* esui ineptas esse. Ego tamen ad
herbam fragrantem *thymum* apud Lucian. respici censeo, quo
cibos condivere ad gustum atque odorem gratiorem, immo
acutiorum, seu stimulantem, ac salivam provocantem, adeo-
que appetitum, ut vocamus, cientem, quo lectoribus simili-
ter movendam legendi cupiditatem designat. REITZ.

ibid. Κρεπέριος) Tacit. An. 14, 5, de alio quidem, sed *Crepe-
reius* ibi scribitur, & sane in M. Κρεπέρης scriptum est. SOLAN.
Κρεπέριος Καλπουρνιανὸς Πομπηίουπολίτης) Inepte vertitur,
Creperius Calpurnius Pompeii civis, pro *Pompeioropolita* vel *Pompe-
iopolitanus*. Lucas Holstenius in notis ad Sreph. de urbibus in
ΠΟΜΠΗΙΟΝΠΟΛΙΣ. ALMEL. Quod Almelo. monet, id Mi-
cycylli versio, quam Parisina ed. exhibet, iam habebat. Pro
Πομπηϊόνπολις autem Πομπηϊούπολις reponendum erit in Al-
melovenii nota, quam ita exhibeo, ut in Graev. ed. exstat. At
posteriore modo scribit Strabo L. XII, p. 841, (al. 562.) Er-

ror autem Benedicī inde ortus, quod in nonnullis edd. Πομπηίου πολίτης, disiunctim scriptum, vel duobus tamen accensibus. In *Iunt.* vero recte erat, ut dedimus. REITZ.

ead. l. 9. Πομπηίου πολ.) Duae huius nominis urbes memorantur; altera in Cilicia, in Paphlagonia altera. De posteriori intelligo. SOLAN.

ead. l. 13. Κορκυραῖον — ῥήτορα) Armenium oratorem indicare videtur, qui a Romanis auxilium iisdem verbis peteret, quibus Corcyraei apud Thucydidem ab Atheniensibus petunt. V. Thuc. I. c. &, si lubet, Pott. *κορκυραῖα μάστιξ*. 239. SOLAN. Vid. Thucyd. I, 32, adscripserat Solanus. Et mox ad v. seq. vid. Thucyd. II, 17. Et post tres versus rursus Thucyd. II, 48, nempe ad verba: ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο. REITZ.

ead. l. 14. Νισιβηνοῖς) Nisibis, prius Antiochia Macedoniae dicta, ultra Euphraten sita erat. De hac urbe Xiphil. in Trai. 249 & 251 C. & Spanhem. 605. SOLAN.

ead. l. 16. Πιλασγικοῦ) Vid. Thucyd. II, 17, qui nefas duxisse Athenienses observat in eo loco quemquam habitare, quem tamen scrupulum necessitas obsidionis exemit. Adde Plin. VII, 56. Paus. Att. Plut. Them. App. Mithr. De μακρ. τειχ. vid. Thucyd. I, 96, 107; II, 13. SOLAN.

Pag. 177. l. 2. Λοιμώξαντες) Vid. infra Alex. c. 36. REITZ. *ibid.* Ἀπὸ Αἰθιοπίας) Cur autem ex Aethiopia usque nugator ille petierit, aperiet lectus Thucydides. (II, 48.) Apud hunc enim initium pestis illius, ex Aethiopia, quae per Aegyptum grassata, ac Lybiam, Persarumque imperium, in Athenienses tandem irruit: quod infusus hic scriptor secutus, contra fidem historiae ad sua tempora transfulerat. Coepit enim Seleuciae; vid. Capitol. in Vero c. 8, & in eum locum Salmasii notas; & Amm. Marcell. Quae res observata Medico summo huius aetatis Richardo Mead persuasit, pestem esse morbum Africanum, qui aliis in regionibus nunquam nascatur, sed ex Aethiopia ad alias gentes, si res recte investigetur, semper per contagium perlatus inveniarur. Vide librum, quem Anglice *de Peste* edidit, Latine etiam in exterorum gratiam in Hollandia excusum. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐν ἐκείνῃ γὰρ ἔμεινεν) Hoc quid velit, & quam calide a Luciano hic additum sit, haud facile intelliget, cui temporis illius historia menti non obverfabitur. Non constitit enim illic pestis, quam vanus ille scriptor in hostes Romanorum solos immiserat, sed a Veri exercitu in Occidentem illata, per Italiam, Germaniam, alias credo etiam Europae regio-

nes grassata est, teste Capitolino in M. Aurel. c. 13. De ea intellige etiam, quae in Ἀλεξ. leges c. 36. Credo itaque, cum haec scriberet Lucianus, coepisse iam apud Romanos pestem illam; indeque factum, ut sic ironicas gratias Historico illi ageret, qui eam tam caute in Mesopotamiae finibus desisse fecerat. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀθηναίους) Athenienses urbane admodum vocat, qui revera Romani erant, quia a Thucydide omnia mutabatur fatuus ille, apud quem Athenienses moriebantur. Nemo ergo de emendatione cogitet textum depravatura. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπεικῶς) Valde. GUYET. Vid. Schol. ad Gall. c. 23, ubi ἐπεικείς τινάς, & Parasit. c. 48. SOLAN. Verum ἐπεικῶς Bud. in Lex. vertit mediocriter. Et in Herodian. ἐπεικῆς mansuetus, placidus, vertitur a Boeclero; vid. eius Indicem. Qui igitur haec concordant? Concordant eodem modo, ut ἱκανός, quod sufficiens notat, ac tamen plerumque pro multo, immo & quod modum interdum excedit, accipitur. Sic ἐπεικῶς medio significatu erit, quod decet, quantum par est; at si πολλός accedit, quam multum significare, nihil mirum. De ἐπεικῆς vid. Schol. ad Gall. c. 23. REITZ.

ead. l. 9. Ἐντρέψας—οὐ δὲ αὐτὴν) Locus corruptus. GUYET. Hic deest aliquid. LONGOL. Hic locus asterisco in ed. I. notatur, ut mutilus, credo: quamquam de asterisco nihil monet editor Antonius Francinus. V. Ἀποφρ. Ego certe depravatissimum iudico. SOLAN.

ibid. Τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λόγοι τις μικρὰ κᾰκεῖνα, ὥς καὶ αὐτὸς ἀνφαῖνς) Sane perperam Benedictus corrumpit sententiam huius loci, vertendo, ac si omnia Luciani essent, ea, quae sunt ipsius, diceret quispiam, parva & illa, ut ipse dixeris etiam, quae sunt oppido insipida & insulsa. Contra peccavit Micyllus, nimium curiose vel potius inepte exprimendo ea, quae tanquam exempla ex Thucydide sumta & passim ab illius temporis scriptoribus insulsa Lucianus producit, in quibus putat quoque esse has ipsas medias voces, cum eae sint merae Lucianae. Verteabat enim, ea, quae sunt ipsius illius, dixerit quispiam, ut μικρὰ κᾰκεῖνα, hoc est, parva & illa, & ὥς καὶ αὐτὸς ἀνφαῖνς, id est, ut etiam ipse dixeris. Ut debes igitur, intellige, ista, quae sunt eius ipsius, dixerit quispiam, parva quoque illa, ut ὥς καὶ αὐτὸς ἀνφαῖνς, οὐ δὲ αὐτὴν νῆ Δία, κᾰκεῖνα ὀλίγον δεῖν παρέλιπον. Quae tria sunt frustra imitationis perverbiae. GRON.

ead. l. 10. Ὡς καὶ αὐτὸς ἀνφαῖνς) Καὶ γὰρ αὐ καὶ τοῦτο ἐπεικῶς πολὺν ἔστι, τὸ οἶσθαι τοῦτο εἶναι τοῖς Θεουκλίδου εἰσι-

κότα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας, τὰ αὐτὰ ἐκείνου λέγοι τις μικρὰ κάκεινα, ὥς καὶ αὐτὸς ἀν φαίης. οὐ δὲ αὐτὴν νῆ Δία, κάκεινα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. Salmurienſis: Nam rursus abunde illud suppetit, putare hoc esse Thucydidi similia dicere, si parum reveritus, ea, quae sunt ipsius, diceret quispiam, parva & illa, ut ipse dixeris etiam. Non ob eam causam per Iovem, & parum absuit, quin illa praetermiserim. Ecquid poterat monstrosius? Estne qui intelligat, quid interpret sibi velit. In Graecis verbis nihil est, quod paulo humaniorem moretur. Illorum vero haec est sententia: Et hoc namque valde frequens nunc est, quod putent Thucydidem egregie se referre, si paululum mutatis Thucydeis quis dicat, & illa quidem parva, ὥς καὶ αὐτὸς ἀν φαίης, hoc est, ut ipse fatearis. Et ista, per Iovem, parum abest, quin omiserim. Est hoc genus loquendi, ὥς καὶ αὐτὸς ἀν φαίης, Thucydidi frequens, quod illi stulti imitatores, servum pecus, saepius inculcabant, aliaque, paucis immutatis, quod & avorum nostrorum memoria in illis, qui Ciceroniani volebant videri, non raro fuit exagitarum ab iis, qui veram Ciceronis imitandi rationem tenebant. GRAEV.

Pag. 178. l. 7. Πλὴν ἀλλὰ μετρ.) Prava versione pervertit interpres omnem horum verborum elegantiam iuxta & sensum, πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλω δὲ τινι χαρίεντι, καὶ δυνεσμένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πεπονηκὸς, reddens, verum modestior est hic privatus, qui qualis sit, statim apparuit, atque alteri cuiuspiam, qui sit gratus, & historiam possit aggredi, materiam subministravit. Praeterquam quod χαρίεις hic non est gratus, sed doctus, politus, ut ad hunc locum animadvertit Graevius ὁ χαρίεστατος, ἦν in hac periodo non est, nec sit, sed esset vel foret, vertendum fuit, ut saepe: vide sis, quae supra lib. 1, c. 4, notavimus. Ceterum dixerat Noster, inter alios, quos malos viderit historicos, fuisse, qui nudam, sterilem, & exilem corrasisset rerum farraginem, stilo pedestri, humi repente; non secus quam si miles quidam, quae singulis diebus gerantur, annotans, ea composuisset; vel faber, vel lixa castra sequens. Nisi quod (sic verito, quae porro Noster ait) melius modum teneret rudis ille & impolitus, qui statim, qualis esset, cognosci posset, quique impendisset hunc laborem, eum ornandum daturus alii cuiuspiam polito ac erudito, & ad conscribendam historiam satis docto viro. Sic locus hic intelligendus, pro vulgato πεπονηκὸς ex Graevii MS. προπεπονηκὸς lecto, verbo huic l. ut recte vir cl. iudicat, convenientissimo. Verbum προπονώ habet quidem H. Step-
hanus.

nus, nempe in Thesauri Appendice; sed qualia ibi multa, nulla auctoritate subnixum: quod mirum, cum non modo hic in MS. verum etiam quater alibi Lucianus id usurpet: nimirum in Vitar. Auctione c. 23, in de Gymnasiis c. 9 & 26 f. ac in Rhetorum praeceptis c. 3. Huc pertinet πρόπονος, quod ab Hesychio exponitur εὐκρατὴς, εὐφημος, πρόχειρος, ἑτοίμος, ἀνεμπόδιστος. Sed perperam in Hesychio scribitur πρόπωνα pro πρόπονα. IENS.

ead. l. 9. Χαριέντι) De illo, qui nudos belli illius commentarios ediderat, perinde ac si nauta aut caupo annotasset, quae in castris essent gesta: πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἀλλὰ δέ τινα χαριέντι, καὶ δυνησομένην ἱστορίαν μεταχειρισσάσαι πεπονηκώς. Interpres: Verum modestior est hic privatus, qui qualis sit, statim apparuit, atque alteri cuipiam, qui sit gratus, & historiam possit aggredi, materiam subministravit. Num ὁ χαρίεις est gratus? nugae. Οἱ χαριέντες Graecis sunt homines docti, politi, elegantiore doctrina exculiti. Sic οἱ χαριέντες apud Aristotelem frequenter opponuntur τοῖς πολλοῖς, plebi, sive indoctis, idiotis. Οἱ χαριέστατοι τῶν ἱατρῶν apud Nostrum alibi, doctissimi Medicorum. Dein pro πεπονηκώς legendum ex Ms. προπεπονηκώς, eleganter. Sic igitur hunc locum verte: Verum modestior est hic inaruditus scriptor, qui statim, qui sit, ostendit, (sive, cur sic scripserit, prodit) alii doctiori, & qui par sit historiae scribendae, materiam praebuit. Quod & Ciceronem, in commentario sui consulatus, & Iulium Caesarem in commentariis de bello Gallico & civili secutos esse, veteres referunt. Προπονεῖν est eleganter in alicuius gratiam laborare, operam alicui rei navare alterius commodο, lemand voor arbeiden, ut eodem modo loquuntur Germani & Belgae: quae notio huius vocis a Lexicorum scriptoribus non fuit observata. Paulo post Tragicam inscriptionem librorum vocat, plenam tumoris, & fastus, cum quis magnifica nomina sibi & libro imponit. Τοῦτο μόνον ἡτιασάμην αὐτοῦ, ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώτερον, ἢ κατὰ τὴν τῶν συγγραμμάτων τύχην, Καλλιμόρφου ἱατροῦ τῆς τῶν Κορυθοφόρων ἑκτῆς ἱστοριῶν Παρθικῶν. Tragicam inscriptionem vocat, quod suo nomini Καλλιμόρφου adiecerit ἱατροῦ τῆς τῶν Κορυθοφόρων ἑκτῆς, quia hoc & a veterum consuetudine est alienum, & fastum prae se fert quendam tragicum, hoc est, qualis regibus in Tragoediis tribuitur. Inde illud Satyrici: Grande Sophocleo bacchatur carmen hiatu. Sic inferius c. 23, Καὶ μὴν καὶ ἄλλους ἰδοῖς ἂν τὰ μὲν προῖμια λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ἐς

ὑπερβολὴν μακρὰ γράφοντας, at vero alios etiam reperias, qui prooemia splendida, tragica, & summo opere proluxa scribant. Quid si Lucianus vixisset nostro tempore, & vidisset & inscriptiones librorum portentosas, nihil non grandibus verbis promittentes, & auctorum magnifica nomina, non uno versu contenta, ut miser Callimorphus prae his sit modestissimus, quantum nigri falis illi fuisset perdendum, ad hanc insaniam emendandam? Cum dicit κοντοφόρων τῆς ἑκτῆς, subauditur τάξεως, centuriae sextae hastatorum medicus. Τάξις est centuria, ut ordo apud Latinos. Hinc ordinis ductor centurio. Iustin. *Ordines nemo, nisi sexagenarius, duxit*. Duae τάξεις erant σύνταγμα, hoc est, manipulus: τάξις non est legio, ut Latinus cepit interpret. GRAEV. *Iani. Χαρίεν-τι*, quod solet saepe, ut paulo supra ἐν-τράφας, & infra, οὐκ οἶδ' pro οἶδα, item οἶ-α pro οἶα. Nec tamen est suspicio, eam toties unum vocabulum in duo dispescere voluisse. De signific. voc. χαρίεις, pro erudito, confer infra Mort. Peregr. c. 39, Εἰ μὲν οὖν ἰδοίμῃ τινα χαρίεντα, ubi eodem significatu, quem Graev. hic ostendit. REITZ.

ead. l. 10. Προπεπονηκώς) G. W. & P. In impr. πεπονηκώς. SOLAN.

ead. l. 13. Ἰατροῦ τῆς τῶν κοντοφόρων ἑκτῆς) Interpretantur, medici hastatorum legionis sextae; quam quidem interpretationem reiicit ordo, seriesque & positio articulorum, quae omnino alia esse debebat. Tum in Pseudomanti occurrunt voces illae, στρατιώτας δύο λογχοφόρον καὶ κοντοφόρον. Cuperem ex illis scire, quinam ex his accederet ad hastatos? at ibi Benedictus ex Erasmo, alterum lancea, alterum conto armatum, non hasta. Quod me attinet, opinarer rectius verti posse ex Inscriptionibus, quas video existare, *Dianae. T. Fl. Flaccus. praef. alae. Ulp. contariorum*; vel *Dianae. sacravit. T. Fl. Italicus. praef. alae. 1. Ulp. contar. c. X*. Sic optime verba Graeca nostri auctoris intelligi possunt, medici sextae contariorum, nempe alae. GRON. Malo legionem intelligere, donec Centuriae cuique Medicum assignatum ostendatur. Cohortem tamen alii malunt, quia nullibi Legionis hastatorum mentio fit, inter quos vir doctiss. La Faye. Certe τάγμα Graecis eius aetatis & Luciano ipsi Legio est, infra c. 31. SOLAN.

Pag. 179. l. 4. Ἰντρειν) Consule Hippocr. qui ἰντρὸς & ἰντρειν, ni fallor, habet. Cum enim insulsus iste a vulgata loquendi consuetudine in hisce recesserit, & ad magistri Hippocratis dialectum se converterit, sic scripsisse, uti Hippocrates scripserat, necesse est; quod & in reliquis vocibus a Luciano

hic allatis observatur. Noster tamen *ἰντρικὴν*, non *ἰντρεινήν*, cum Ionice scribit, vocat. Vid. ΣΥΡ. c. 18. SOLAN. Quod Solanus non coniecit, sed recte vidit, Ionica dialecto hoc vocab. scribendum, id adeo verum est, ut Mf. ne quidem indigeamus: quare id invitis edd. recepi. REITZ.

ead. l. 11. Συνηρώτησε τοὺς ἀναγιγνώσκοντας) Dialectice cum lectoribus differtavit; ut cis pauca, ἀλλὰ συνηρωτημένα καὶ συνηγμένα κἀκεῖνα. Sed dialectice interrogata collectaque etiam illa. MARCIL.

Pag. 180. l. 7. Ἡ αὐτὸν εἰπεῖν) Faceffat illud μάλλον, quod Pell. iatrudit, in aliis Codd. & edd. autem rectius abest, cum satis per se elliptice intelligi soleat, ut in Evang. Luc. XVIII, 14, κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ ἐκεῖνος. Ad quae verba plura L. Bos. Conf. nos supra ad Dial. pro Laps. c. 12, ubi μάλλον etiam post ὅσον omitti solere notavimus, & forsan pluribus indicabimus infr. ad Gall. c. 18. REITZ.

ead. l. 8. Ἀμνημονεύσαι) Citatur e Laërtio τὸ ἀμνημονεύειν. GUYET. Ἀμνημονεύειν eodem sensu dixit Laërt. quod ego ad Laërtium observavi. *Immemoria* similiter pro oblivione usurpavit Papinianus l. 44 de acquirenda vel amittenda possessione: peregre profecturus pecuniam in terra, custodiae causa, considerat: cum reversus locum thesauri immemoria non repeteret, an desisset pecuniam possidere. MENAG. Ἀμνημονεύσαι non oblivionem hic significat, ut viro summo visum. Sed verti necessario, uti fecimus, debet. V. Ὀρχ. c. 20, ubi quidem ἀμνημονέω est, ut & apud Thucyd. III, 40. At hic apud Lucianum eodem modo usurpatum vides ἀμνημονεύω. In W. tamen ἀμνημονῆσαι legitur. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων) Vid. Herodot. I, 8, & II, 161. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅσους) De hoc vid. not. Solani cap. seq. REITZ.

ead. l. 12. Ὅμοιος) Ante hanc dictionem est οὐχ in Angl. Cod. mendose. BOURD. Οὐχ ὁμ.) A. & P. In impressis nihil. Forfan scripserat Lucianus, ὡς ὁμ. quod eodem redit, & facile a librario post ὁρᾶς omissum fuerit. SOLAN. Non ita absurda est lectio Codd. οὐχ inferentium, ut Bourd. pronuntiat, potest enim interrogandi more accipi: nam vulgata hiat. Sed malim ὡς ὁμοιος legere, formula in his usitatissima. REITZ.

Pag. 181. l. 6. Γοργὼν ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ) Ex initio Iliad. Δ, ubi Agamemnonis clypeus sic describitur. GRAEV. Vid. Hom. Il. Δ, 36, & E, 741. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ ζῶνι ἱπποσιδῆς) Angl. ἱπποσιδῆς. BOURD. Mf.

ἡεροειδής, male; vide Hom. II. A, v. 27. GRAEV. L. & ed. I. ἡεροειδής, P. ἱεροειδής corrupte omnes. M. & edd. reliquae, ut edi curavimus. SOLAN. Cum propter variationis multitudinem editionum notas admodum perplexe notasset Solanus, ipsas denuo consului, & quinque priores sic, ut edidi, habere deprehendi, cumque id firmeretur ex Homero, Iliad. A, 27, ubi post memoratos eosdem colores, etiam sequitur, ἑκάτερόν ῥιψιν εἰκότες, nihil iam moror ceterorum Codd. varietates. REITZ.

ead. l. 9. Ἀραξυρίς) Vid. Spanh. § 38, qui in nummis ea femoralia exhibet. De his Brissonius alique passim; vide, si lubet, not. ad Philostr. p. 34. SOLAN.

ead. l. 11. Ὀσρέου κ.) Huius iam supra nomen vidimus cap. 18. Vid. & c. 21; unde patet, ducem eum fuisse exercitus, a quo fusus est Severianus. Nam quod fugientem hic audis, debetur hoc vanitati scriptoris. De coma Parthorum vid. Spanhem. 450. SOLAN.

ibid. Τίγρητα) Conf. hoc Dial. c. 30. SOLAN.

ead. l. 12. Κίττου) Κίττου, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης, ἐς ταυτὸ συμπεφυκτόν. Interpr. *hedera, myrto, lauroque, quae eodem loco creverunt*. Sed voluit haud dubie Lucianus, frondes earum arborum se invicem attrigisse, implicitas fuisse, & in unum quasi coaluisse. VITRING.

ead. l. 16. Γάρ) Mallem γοῦν. SOLAN.

Pag. 182. l. 2. Νεοπλούτῳ) Sic supra Tim. c. 5, & non semel alibi. (ex divisione Solani: quare suspicor, iam esse c. 7, vel 8, quod quaesitum irem, si esset tanti.) SOLAN.

ead. l. 7. Ταρίχου) Salsamenta enim, uti & ἔτνος, tenuiorum cibus. Unde proverbium τὰρίχους ἀξιώτερον, quo usus est Aristoph. in Vespis. Vide etiam Theophr. Char. π. ἀγροικίας. SOLAN.

ead. l. 11. Πρίσκου) Bellum hic in Armenia gessit, quod captis ab eo Artaxatis an. Christ. 164 confectum est. V. Capitol. in M. Aurelio c. 8. Statius Priscus. SOLAN.

ibid. Ἐπτὰ καὶ ὀκτὼ) Angl. εἴκοσι. BOURD. Ἐπτὰ καὶ εἴκοσι A. G. M. P. & L. In impressis omnibus pro εἴκοσι legebatur ὀκτώ. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐξέθανον) Procul dubio recte Mf. Angl. & noster, καὶ ὡς ἐμβοήσαντος μόνον Πρίσκου τοῦ στρατηγοῦ, ἑπτὰ καὶ εἴκοσι τῶν πολεμίων ἀπέθανον, aut, ut meus liber, ἐξέθανον. Sic mox iidem Codices Κρόνιον, non Κρόνον. Illo enim exprimere Graece voluit *Saturninum*. Κρόνος enim non *Saturninus*, sed

Saturnus. GRAEV. Ἐξέθανον praeter Mf. Gr. etiam M. In resiquis ἀπέθανον. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀρχόντων ἐπιστολαῖς) Quas epistolas intelligat, haud facile dixeris. Sed tum ex phrasi τῶν ἀρχόντων, tum ex historia, quae memorat, Lucium Verum, dum bellum illud gerebatur, sedisse Antiochiae, proclive est suspicari de literis Prisci & Cassii ad Imperatorem L. Verum intelligendum esse, quas vulgaverint Imperatores, ut tanta victoria innotesceret. SOLAN.

ibid. Εὐρώπῳ) Urbs est Mediae, inquit Palmerius. In tabulis Geographicis cis Euphratem, in Cyrrethica ponitur. SOLAN.

ead. l. 15. Μυριάδας ἑπτὰ) Cum coniungi etiam possint ad ultimam numerorum classem constituendam τριάκοντα καὶ ἑξ, orietur numerus modestior 70236. Sed qui mentiuntur, tales minutias non curant. Mendacia, ut illa lictorum favorabilia, sunt laxae interpretationis. GESN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἀττικὴ &c.) Hoc Scholion male relatum ad verba Οὐτε δειπνήσαι κατὰ νόμον, indicante Solano, eo, quo pertinet, retuli. REITZ.

ibid. col. 2. l. 3. Ἐπερχθὲν) Ἐπιχθὲν M. Addi debuit & elixum &c. Sic Galenus &c. SOLAN.

Pag. 183. l. 1. Ἐννέα) Angl. os. BOURD.

ead. l. 3. Ὑπὲρ) Flor. ὑπὸ. BOURD. Ὑπὸ M. P. L. & ed. Fl. Reliquae ὑπὲρ. SOLAN.

ead. l. 6. Κρόνον) Angl. Κρόνιον. BOURD. Κρόνιον habet etiam P. L. & ed. J. W. vero Κρόνειον. Libellum de morte Peregrini amico inscribit, cui hoc nominis erat. Cave putes, hunc fuisse Saturninum. Exstat etiam nomen hoc apud Plutarchum in Mario, Frontonem quod attinet, fuit quidam Fronto philosophus, M. Aurelii praeceptor. V. Xiph. sub finem M. Antonini, & M. Antoninum ipsum I, 11. Vide etiam Xiphil. in Adrian. 265. D. de Corn. Frontone, Iurisconsulto insigni Sed hi omnes nihil ad historiam illam, ni fallor. SOLAN.

ead. l. 9. Σεβηριανοῦ) Hoc nomen, ut & sequens Ofroës, paulo aliter in Ἀλεξ. c. 27 efferuntur, ita tamen; ut facile eosdem homines agnoscas. Apud Xiphilinum (& Nostrium infra) Σεβηριανός. In Adrian. 265 A. bis, & B. vide & 268, ubi caedes eius narratur, cum nonagenarius esset, tantaeque virtutis, ut a Traiano imperio dignus pronuntiatus fuerit. Patrem Luciani fuisse credo. Sed alio in loco (257 A.) aliter idem, nempe Σεπουριανός. Sed hic a nostro diversus, de quo vide in M. Aur. 270 C. ubi Σεβηριανός scribitur; & Ἐλέγεια dicitur Arme-

niae locus, in quo circumventus Romanorum exercitus inter necioni totus datus est. M. Σεουηριανὸς ubique. I. ed. & aliae nonnullae hic & mox iterum Σεβηριανὸς, quae cum deinde Σεβηρ— recte scribant, nos & hic recte scribi curavimus, uti ante nos B. 2. & Benedictus fecerant. Severianus autem hic Gallus dicitur a Nostro Ἀλεξ. c. 27, Armeniamque invasurus Alexandri oraculum consuluit, quo responso, quove exitu, ibidem discas. SOLAN.

ead. l. 16. Σεβηριανὸς) Σεβηριανὸς λιμῶ (non λίμῃ, ut est in animadv. L. Bos) ἀπόληται, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐπήγαγε διὰ τῆς ἐβδόμης. Sensus verborum est: Severianum intra triduum mortuum fuisse, cum in ediam ad septimum usque diem perferant plerique; nisi si quis adstitisse putet Ofroën, & expectasse, donec fame enectus esset Severianus, & propterea eum non produxisse vitam per hebdomada. Interpres postrema sic reddiderat: & ob hoc eum per septem dies in aciem non eduxisse. Verum hoc denotare ἐπάγειν, unde didicerit ille, nescio. Est ἐπάγειν hic absolute positum pro ἐπάγειν τὸν βίον, h. e. insuper agere vitam, producere vitam, quemadmodum ἀγειν & διάγειν absolute etiam usurpatur sine voce βίον. Haec in animadv. p. 63 L. Bos.

Pag. 184. l. 1. Ἐπήγαγε) Recte quidem L. Bos hoc verbum modo exposuit; non tamen est, quod adeo praecise neget, id quoque in aciem educere significare posse: nam ἐπάγω & προσάγω in bellicis expeditionibus frequens, pro ἰρτω, induco exercitum in hostem; adeoque non ita longe abducit ab educere in aciem. Dixi, credo, de hoc significatu, ex Arrian. Exped. I, 1, p. 6 &c. ad Hermor. c. 68. Verum ideo nihilo minus versio pristina erat absurda; quare eam mutavi. REITZ.

ibid. Διὰ τῆς ἐβδόμης) Sic apud Athen. 301 A. διὰ δωδεκάτης. V. Casaub. & II, 15. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐλέλιξε) Ἐλέλιξε δὲ μνηστῆρα, & τὸ τεῖχος δὲ πρὸς μέγαν δούπησσε, ut & sequentia, sunt verba Homerica. GRAEV. Vide Il. A, 530, μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλυμπον. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐδούπησσε) Voce δούπος utitur Xen. pag. 164, 35. Sed nullibi, credo, verbo, praesertim cum μέγαν &c. Vox Homero familiaris. Il. Δ, 504. Et ad quae paulo post sequuntur, conf. eundem Il. B, 210, & B, 3. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐδεσσα) Edeffea Arabiae civitas, antea Antiochia dicta, ut scribit Plin. V, c. 24. COGN. Olim Antiochia ad Καλλιρρὴν dicta. V. Plin. V, 24, & Spanh. 602. SOLAN.

ead. l. 9. Δημοτικά) M. & P. In reliquis δημοτικά. SOLAN.

ead. l. 10. Παρεμβέβυστο) V. locum manifestissimum in Gal-

lo c. 11, ubi vox affinis περιβύω adhibetur. SOLAN. Infra vero Gall. c. 11 ait, περιβύσαντες ὑπαυχενία. Et supra de Merc. cond. c. 32, συμπαράβυσσιν. IDEM.

ead. l. 11. Ἐγχρῆζοντα) Castigat scriptorem historiae, qui alibi multa poetica, alibi plebeia & barbara vocabula suae intexuerat historiae. Inter plebeia etiam est τὰ ἐγχρῆζοντα. Sed locus ille sic videtur esse interpungendus & corrigendus: καὶ οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ ἐγχρῆζοντα, καὶ ἥδη λελουμένοι περι αὐτὰ ἐγίνοντο, & milites ebebant sibi victum, & lauti illis indulgebant. Ἐγχρῆζοντα Ciceroni & Tacito sunt utensilia, copiae victui necessariae. Sed Graecum vocabulum apud nullum bonae notae scriptorem invenias. Paulo ante πτωχικὰ ὄνματα, non inopia multa infarsa, ut stulte & sine sententia vertit interpretes, sed mendicis convenientia, aut, ut Seneca loquitur, verba ad summam caveam spectantia. GRAEV.

Pag. 185. l. 3. Εἰ που) Infra vero Rhet. c. 6 in Lunt. legitur εἰ που τὸν Νεῖλον εἶδες; quod Solanus ex aliis edd. in εἰ—που mutavit, cui obsecuti sumus. REITZ.

ead. l. 6. Ὡδινεν ὄρος) Paroemiog. BOURD. In fabulis hominibus Aesopi non existat. SOLAN.

ead. l. 10. Συγκεκαττυμένος) Cf. infr. Ἐπ. Κρον. c. 28. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ χοίρινη περὶ ταῖς κνήμας) Mellei profecto interpretes. Benedictus, & tibialia ex corio porcino facta; male quidem, sed melius tamen, quam Micyllus, & tibialia conchis incrustata aut ex corio porcino facta. At quis dixit tibialia militum? An ita ignotae sunt ocreae, quas haud dubie nunc intellexit Lucianus. Itaque verte, & ocrea circa tibias ex corio porcino. GRON.

ead. l. 12. Ποδίων) Inter Colossos & statuas ingentes inprimis celebratur Colossus Rhodius pedibus centum & quinque altus. COGN. Centum is & quinque pedes altus traditur fuisse, sive LXX cubitorum. Plin. XXXIV, 7. Strabo XIV, pag. 652 C. Philostr. Vit. Apollon. V, 7. Vide etiam Scaligeri animadv. in Eusebii Chron. n. 1794, p. 137. Chares Lyndius Lysippi discipulus fecit, duodecim annorum spatium ad id consumto, anno ante Chr. 278. Annos 56 cum stetisset, terrae motu prostratus est, (anno ante Chr. 222) nec unquam restitutus. Iacuit ad an. usque Christi DCLXXII, quo capta a Sacracenis Rhodo, vaeniit. Post tot detrimenta, tantum aeris tamen ablatum est, ut DCCCC Cameli eo fuerint onusti, unde calculo inito ultra 700,000 librarum pondo fuisse liquet, Camelo cuique nempe DCCC libris assignatis. Vid. not. nostram ad Ἰστ. α', c. 18. De terrae motu, quo prostratus est,

videndus Polybius V, p. 428, 429. SOLAN. Conf. infra Icarom. cap. 12, τὸν Ῥοδίων Κολοσσὸν ἰθεασάμεν. Et sic saepe alibi solet. Quae tamen non adduco, quia & altera lectio bona: hanc tamen, ut Nostro usitatam, praefero. REITZ.

Pag. 186. l. 1. *Ξενοφῶντα*) At dubitari a quibusdam audio; an recte Xenophonti tribuantur illi commentarii: quorum ego rationem miror, cum & veteres agnoverint, neque quidquam sit, quod repugnet. Adde Ael. Var. H. VII, 14. SOLAN.

ibid. Δαρείου καὶ Παρυσ.) Vid. Xenoph. Ἀναβ. I. SOLAN.

ead. l. 7. *Παρασάγγας*) Vox Persica & Arabica. XXX autem stadia valet. Vid. Herod. H, p. 57, 2. SOLAN.

ead. l. 10. *Ἐπὶ κουρείων*) Optime hunc locum ita restituit & vertit Benedictus noster, cum antea in omnibus, excepta FL. coniunctim legeretur Ἐπικουρείων. Notum autem est, veteres illos Athenienses in tetrastinis ad confabulandum convenisse frequentes, uti nos nunc in *coffipoliis*. Sic Aristoph. in Pluto p. 338: Καὶ τοὶ λόγος γ' ἦν τὸν Ἡρακλέα, πολὺς Ἐπὶ τοῖς κουρείοις τῶν καθημέρων. Ubi diversa quidem phrasis, sed eandem Scholiastes cum Luciano adhibet. Quo quidem in loco miror, doctissimam Daceriam maluisse Terentium adducere (Ph. 1, 2, 39.) moris illius testem, quam aut Lucianum, aut Theophrastum, apud quem etiam celebris est in eam rem locus in Char. pag. 36; ubi vide Casaub. notas p. 243. Add. Plutarch. 1273, qui a Theophrasto αἰὶνα συμπόσια dictitari ait solita, & 903, 2. Vide etiam Diog. Laërt. in Pittaco p. 19 D. W. τῶ Ἐπικουρίῳ. SOLAN.

ead. l. 12. *Εὐρωπος*) V. supra c. 20, & infra c. 28. SOLAN.

ead. l. 15. *Σαμόσατα*) Recte igitur in titulo Samofatenfis dicitur. At non recte in plerisque, si non in omnibus, tabulis nostris geographicis, ad Euphratis ripam ipsam ponuntur Samosata. SOLAN.

Pag. 187. l. 1. *Μετέθηκεν*) Ad h. 1. haec notat La Croze: Complura eiusmodi in antiquis inveniri par est, quibus hodie conciliandis operam & oleum perdunt οἱ καλοὶ κριτικοί. REITZ.

ead. l. 3. *Ἐν χρω*) Confer supra Zeux. cap. 6 f. & saepe alibi. SOLAN.

ead. l. 7. *Νὴ Δία καὶ κείνο κομίδῃ πιθανὸν περὶ τοῦ Σεβηριανοῦ ὃ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἐπομοσάμενος, ἢ μὴν ἀκουσαί τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφωγόντων*) Salmuriensis: *Quin & illud per Iovem admodum credibile idem dixit de Severiano, apposito iuramento, quod audivisset ex aliquo eorum, qui ex eo ipso opere aufugerant.* Nihil dicam de voce barbara in versione *iuramento*, pro quo

Latini dicunt iure iurando. Ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου, non est ex ipso opere, sed ex illo ipso proelio. Thucydid. lib. 3, & Lucianus in hoc ipso libello c. 29, ἐν τῷ ἔργῳ, in ipso proelio. Saepe ἔργον κατ' ἐξοχὴν proelium, bellum notat. Τρωϊκὸν ἔργον Arriano est Troianum bellum. Et sic accipiendum in illo notissimo versu Homeri: Μῆδων ῥητῆρ' ἔμεναι πρηνετῆρά τε ἔργων, verborum oratorem esse, actoremque rerum. Phoenicem ait Achillem docuisse pacis & belli artes, ut disertus esset in concionibus, rebus vero gerendis strenuus, & manu fortis. Apud eundem πολλὰ ἔργως est fortis, strenuus: Κάτθαν' ὁμῶς ὅτ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅτε πολλὰ ἔργως. Occidit iam ignavus, quam fortis. Iliad. V, cum Patroclum sepeliissent, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται. Eustathius, δηλαδὴ τοῦ πολέμου, ὥσπου φησὶ μέγα ἔργον ἀρῆος. Sic Latinis res gerere. Horat. Res gerere & victos ostendere civibus hostes Attingit solium Iovis. GRAEV.

ead. l. 8. Ἐπομοσάμενος) Sic supra Hermot. c. 67. Sed ἐξομοσάμενος, Apol. pro Merced. cond. c. 6. SOLAN.

Pag. 188. l. 1. Οὐ ξιφίδιον) Honestius nempe id mortis genus, praecipue militaribus viris, habebatur. V. Tac. An. XV, 67, & Lipfii notam. Eur. Ἑλ. p. 626 A. σφαγαὶ δ' ἔχουσιν εὐγενές τι καὶ καλόν. SOLAN.

ead. l. 3. Θουκυδίδης) Vid. Thucyd. II, c. 34. SOLAN.

ead. l. 4. Τοῦ πολέμου ἐκείνοις νεκροῖς) Ἐκείνου v. MARCIL: Ἐκείνου W. & L. uti acute coniecerat Marcilius. In reliquis ἐκείνοις. SOLAN.

ead. l. 6. Οὐδὲν αἴτιον—Θουκυδίδην) Lectio marginis Aldinae primo intuitu blanditur, quia αἴτιος fere ubique cum genitivo construitur. Verum & accusativus recte se habet: est enim ellips. praepos. διὰ vel κατὰ, & significat, Thucydidem nihil culpabilem, i. e. propter nullam rem. Sic οὐδέ τι αἴτιος ex Homer. & οὐδὲν αἰτίους ex Herod. dudum protulit Steph. in Thef. quare plura non addam. REITZ.

ead. l. 7. Θάλας—Σεβηρ.) Smyrnae sepultus est; v. Dion. LXXI, p. 802 B. coll. cum Aristid. Or. II, 13, p. 295; teste Wottono, qui Dacerium ea de re in partes vocat p. 169 Vitae M. Aurelii, quam Anglice cum notis edidit. Locus autem Thucydidis, quem Noster hic respicit, exstat lib. II. SOLAN.

Pag. 189. l. 6. Λοπαδών) Flor. λοπαδίων. BOURD.

Pag. 190. l. 2. Τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ) De qua statua videndus omnino Pausan. El. p. 156, & seqq. Inter orbis miracula inprimis recensetur. SOLAN.

ead. l. 3. Τροσούτων καὶ τριούτων) Sic Nostro cum Atticis per-

petuum esse τοιοῦτον pro τοιοῦτο, non opus ut hic rursum dicatur. Utrumque autem adiectivum & alibi coniungere amat; quod Solanus iam ante monuit. Addo igitur hic tantum Long. Paft. L. II, p. 63 ed. Wech. τοιούτα καὶ τοσαῦτα παθόντες, cuius stulus cum Nostri omnium optime convenit. Τοιοῦτον κάλλος pro τοιοῦτο, idem IV, 120 ed. Moll. REITZ.

ead. l. 4. Ἐξηγοῖτο) Sicut ἐπαινοῖ, sic & ἐξηγοῖτο legendum. GRAEV. Graevii emendationem confirmant Codd. W. & L. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ τῆς κρηπίδος τὸ εὐρύθμον) Benedictus, & crepidae concinnitatem. An credimus? Certe, si qua fides nummo, cui insculptus universus ille Iuppiter, plane fuit nudipes sine ullo pedum tegumento. Et quis foret iste narrandi contextus, ut primo totum κάλλος Iovis produxerit, in quo & omnia corpori affixa continentur, tum discedat ad ὑποπόδιον, nunc aberrer ad crepidas? Certe Micyllus crepidinis concinnitatem, quem praefero. GRON. Recte κρηπίδα hic crepidinem Micyllus, nos basin, notiore aliquantum verbo, reddidimus. Salmurienſis tamen, qui crepidam hic maluit, nescio an recte ex eo refutetur, quod nudos pedes habet in nummis Iuppiter Olympius. Pausanias certe Eliac. I, p. 306, 12, χρυσοῦ ὑποδήματα illi tribuit. Idem p. 307 eam, quae hic κρηπίς vocatur, βάθρον τοῦ θρόνου nominat; ὑποπόδιον autem Luciani ὑπόδημα τὸ ὑπὸ τοῦ θεοῦ τοῖς ποσὶν appellat, additque ab Atticis θράνιον vocari. GESN.

ead. l. 7. Διεξίδων) Ita M. etiam; sed non a prima manu, videturque prius fuisse διεξίσι, quod magis arridet. SOLAN.

ead. l. 9. Μέτρα — ἀναλωκός) Non caufidici nempe soli ad clepsydrias dicebant: fastitabant id etiam Luciani aetate Rhetores, seu Sophistae. Cuius rei insigne testimonium exstat apud Philostratum in Adriano Sophista: τῶν τοῦ Ἡρώδου ἀκροατῶν δέκα οἱ ἀρετῆς (i. ἀριστοὶ) ἀξιούμενοι ἐπεσιτίζοντο τῇ εἰς πάντα ἀκροάσει κλέψυδραν ζυμμεμετρημένην εἰς ἑκατὸν ἔπη, ἀδιήει ἀποτάδην ὁ Ἡρόδης &c. ubi ἔπη, ut & hic, versum seu lineam, quam nunc dicimus, significat. Versum eodem sensu & usurpant Latini: Corn. Nepos in Epam. cap. 4, & Laet. II, 8. Ἀναλωκός autem ex W. & P. est, pro quo in reliquis ἀνηλ — legitur. SOLAN.

ibid. Ἀνηλωκός) Flor. ἀναλωκός. BOURD.

ead. l. 16. Ἐς τὴν Μαύρον) Anglic. ἐς τὴν Μαῦρον. BOURD. Vulgatam, quam I. H. Ald. & P. servant, & hic servasse par erat, non solum quia sic frequenter solet per ellipsin γῆ vel

χώρᾳ, intelligi, sed quia ipsum γῆν mox sequitur. REITZ.

Pag. 191. l. 6. Ἐν Εὐρώπῳ) Supra ἐπ' Εὐρώπῳ dixit initio huius cap. 28, & infra iterum versus eiusdem capitis finem. SOLAN. Confer omnino mox c. 38, ubi ἐν Ὀκύνθῳ eodem modo. Id est ad vel prope, non plane in ipsa urbe *Europæ* Aelian. V. H. I, 25, ἐν Πλαταιαῖς, ad *Plataeas*; ibid. ἐν Μυκάλλῃ, ad *Mycalæen*. Ad quae verba Periz. duo alia similia adducit, & Latinos interdum eodem modo loqui, docet. Ita quoque ἐπὶ νηυσὶ, pro *apud, iuxta naves*, Homero usitatissimum, ut *Iliad.* E, 791. Νῦν δ' ἐκάθεν πῆλιος, κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχονται, *Nunc vero procul ab urbe canvas apud naves pugnant.* Et B, 4. Rursum E, 36, — καθεῖσεν ἐπ' ἡϊόντι Σκαμάνδρῳ, *sedere fecit ad herbosum Scamandrum*, non, in ipsum fluvium; *Ibid.* 598, Στήν ἐπ' ὠκυρῶ ποταμῷ, *steterit ad rapidum fluvium.* *Iliad.* A, 423, Ζεὺς γὰρ ἐπ' Ὠκείανον μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας Χθιζὸς ἔβη. Immo & εἰς, quod alias intro signif. pro *usque, ad*, eidem usurpatur *Il.* A, 71. Et *eis* Ἰλίον recte vertitur *ad Troiam*, *Il.* E, 210. Ut innu-mera eiusdem similia omittam. REITZ.

ibid. Ἐπελάσεις) Ex Mf. scribend. καὶ ὁ Σαμμάστὸς συγγραφεὺς, ἀφελὲς τὰς ἐν Εὐρώπῳ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ ἐπελάσεις; καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας. Et divinus ille scriptor praetermisit tantas ad *Europum* strages, & impressiones, & foedera necessaria. In vulgatis ἐπελεύσεις. Sed ἐπελαύνειν, est, *impressionem facio, incurro*: ut statim cap. 29, καὶ πόρρωθεν ἐπελαυνόντων δέος ἐμποιεῖν, & procul advenientibus terrorem incutere; & c. 31 f. ἢ πῶς δέξονται τῶν ἐλεφάντων ἐπέλασιν, *quomodo elephantiorum incurfus excipiant.* GRAEV. Adde c. 31 C. Εὐχ. c. 36. Exstat etiam in W. P. & L. quod autem in vulgatis est ἐπελεύσεις, pravum est. SOLAN.

ead. l. 9. Σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ὠνούμενον } Σκάρους παμμεγέθεις καὶ πολλοῦ ἀξίους ὦ. MARCIE. Vulgo legitur, ὁρῶν Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ὠνούμενον. Non video, quin recte legatur. Marcilius legit, Σκάρους παμμεγέθεις καὶ πολλοῦ ἀξίους ὠνούμενον nec dat causam. Quidni autem scari illi, licet παμμεγέθεις, potuerunt aequè vili, ac magno pretio constituisse? Adde, quod est non inepta antithesis παμμεγέθεις & ἀξίους. Interpres Latinus totam vocem ἀξίους vertere insuper habuit. Volunt autem verba, videns *Malchionem Syrum in Caesarea, scaros ingentes, bene, sive vili pretio ementem.* Aristophanes in *Equitib.* v. 642: Οὐ πάποτε' ἀφύας εἶδον ἀξιοτέρας. Ibi Graecus interpres, & ex eo Suidas, Ἀξιοτέρας, εὐωνοτέρας, τῆς ἀξίας τιμῆς. Ἀξιο

παρ' Ἀττικοῖς τὸ εὖωνον. Quae verba Graeci interpretis non potuerunt tamen docere Latinum interpretem, verum illum Aristophanicum melius reddere, quam, *haud quaquam ego pretiosiores vidi apuas*, cum debuerit *viliores*. Melius tamen sapit, verum 669, Ἦσαντο τὰς ἀφύας παρ' ἡμῖν ἀξίας, reddens, *apuas vilis pretii*. IENS. Non modo Benedictus, sed & Micyllus ἀξίους omisit: unde fere conicio, neutrum id verbi intellexisse, cuius significationem illud Marcilii scholion quoque non recte tradit. Recte Iensius *viles* vertit: nam praeter Aristoph. quem laudat, etiam sic Theophr. Char. de garrul. p. 11 ed. Casaub. vel p. 16 ed. Needham. ὡς ἀξιοὶ γεγενῆσιν οἱ πυροὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ. REITZ.

ead. l. 16. Γελοιότερα) Cum edd. legerent ἀναγκαιότερα, prorsus contra mentem Luciani, nec quidquam variationis notet Solanus, ego, quod in marg. Ald. 1. Weff. inveni, lumbens accepi, & res ipsa clamat, sic legendum: quare nemo huius correctionis ergo me redarguet, quam adeo necessariam ipse videbit. Nimis enim intolerabile erat, *hoc praetermitto, quia magis necessarium est*: & miror, memini hoc suspectum fuisse. REITZ. Vulgatum ἀναγκαιότερα ironice dictum, adeoque male mutatum esse a Reitzio, recte annotat cl. B. de Ball.

Pag. 192. l. 2. Μαῦρος) Vid. Homer. Il. H, 299. SOLAN.

ead. l. 5. Κεφάλαια) Sic supra Ἐπισκ. cap. 2. Ἐτ' Ἀναβ. cap. 14. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀκάνθας) Respexisse credas versus a Plat. Συμπ. I, 4, & Athen. III, 97 D. laudatos: Ὡς ἀν' ἐχινόποδας καὶ ἀνὰ τρηχεῖαν Ὀνῶνιν φύονται μαλακῶν ἀνθάα λευκοίων. Sic enim etiam Athenaeus inducit, τὰς ἀκάνθας συνάγων &c. SOLAN.

ead. l. 9. Κεγχρεῶν) Angl. Κεγχρεῶν. BOURD. Ad verba, οὐδ' ἄχρι Κεγχρεῶν ἀποδημήσας, Bourdelonius ex MS. Angl. notat Κεγχρεῶν. Sed ita, ut vulgatus est, locum hunc ex Nostro affert Th. Magister, ubi probat, Κεγχρεῆς & Κεγχρεῖας fuisse dictum utroque modo. IENS. Κεγχρεῶν scribitur apud Thucyd. VIII, 20 & 23, & alios. Cum A. facit & P. In W. Κεγχρεῖων. LXX stadiis a Corintho distans portus & vicus Strab. VIII, p. m. 263 A. Hinc & Εὐχ. c. 23. Scripturam hanc secuti sumus. In ed. Steph. Xen. p. 307, 43, scribitur Κεγχρεῖαι. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡτα ὀφθαλμῶν) Idem de domo & de saltatione, & saepius alibi, habet a Thurio oratore. Iulian. Imperat. Ep. 5 Θούριος ὧτα εἶπεν ἀνθρώποις ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. BOURD. Sic infra Ὀρχ. c. 78, Ἡρόδοτος μὲν οὖν τὰ δι' ὀμμάτων φαινόμε-

να πιστότερα εἶναι τῶν ὕτων δοκῇ. Oik. c. 20, ὅτα γὰρ τυγ-
 χάνει ἔοντα ἀπιστότερα ὁσθαλμῶν. Vid. igitur Herodot. I, 8.
 In nota autem Bourd. post verba Iulian. Imperat. Epist. adde:
 ad Leontinum, ὁ λογοποιός. SOLAN. Non ab oratore haec,
 sed ab Historiae parente mutuatus erat ille tenebrio. V. He-
 rod. I, 8, pag. 3, in verbis Candaulis ad Gygen, & Noftrum
 Ὀρχ. cap. 78, & Oik. cap. 19. Quid ergo fiet, inquires, *Thurio*
Bourdelotii & Iuliani *oratore*? Sic accipe. Herodotum voluit
 Iulianus, cum Θούριον λογοποιὸν dixit, quippe qui traditur
 Thuriis in Italia historiam conscripsisse. (V. Plin. XII, 4, &
 Plutarch. 1073, 2.) Hoc cum aut nesciret Bourdelotius, aut
 crucem Grammaticis fixam hanc veller, *Thurium* nobis *orato-*
rem pro Herodoto finxit. Ipse quidem Lucianus λογοποιὸν ap-
 pellat Herodotum, 411 f. Sed *scriptorem* recte verteris, non
oratore. An autem Thuriis scripta fuerit ab Herodoto histo-
 ria, alibi quaesitum est a nobis Nota ad 'Hrod. c. 1. IDEM. Thu-
 rium oratorem vocat Bourd. At quis est Thurius ille orator?
 Nescivit Bourdelotius, Herodotum ita vocari ab antiquis. Il-
 lius sunt haec verba L. I, c. 8. LA CROZE.

ead. l. 13. Ὅστε τοὺς δράκοντας ἐρη — παμμεγέθεις εἶναι)
 Inepte interpretes pristinus, (ait L. Bos Obs. Crit. p. 52) dece-
 ptus prava distinctione: ut diceret, *Parthorum dracones* (*signum*
autem hoc multitudinis est ipsis, mille enim dracones vivos draco pro-
ducit) *ingentes esse, & in Perside generari*. Tu distingue, ὅστε
 &c. ita ut parenthesis, quae post δράκοντας erat, post ἀγῆι
 constituatur. Cetera hic non repetemus, quia Gesn. Bossii di-
 stinctionem in sua versione iam est secutus. Adleverat etiam
 M. V. la Croze, pessime haec versa esse, sed non correxe-
 rat. REITZ.

ead. l. 15. Ζῶντας δράκ.) Sic distinguendum, ut fecimus;
 nisi infulsissime Luciano, quae tenebrionis illius propria sunt,
 quem false perstringit, affingere velis. Quod incaute nimis ab
 interpretibus Latinis, Gallico ipso, emunctae tamen naris
 viro, aliisque & omnibus libris factum est; ut mirari subeat,
 monstrum hoc a nemine post renatas literas fuisse animadver-
 sum. Ex versione nostra patebit sensus huius loci manifestis-
 simus; & simul quanta manus Parthorum fuerit, quam du-
 cebat hoc signum; quod alibi forsitan frustra quaesieris. De
 signo Draconum, quod Scythis etiam usitatum fuisse testa-
 tur Suidas. Apud Romanos, qui mos sub Marco nondum in-
 valuerat, neque hic dicendi locus est, & res a viris doctissi-
 mis ex Vegetio, Ammiano, Claudiano, aliisque iam illustra;

ta. Vide Lipf. de mil. Rom. 4. De fabulosis autem draconibus, legas, si lubet, Philostr. in Vita Apollonii lib. III, p. 98, qui, eos 30 cubitorum longitudine & amplius fuisse, tradit; & adeo celeres & infestos, ut eorum dentes ungueve ne perniciosissimus quidem effugere valuerit, qui semel in conspectum venerit. Addas etiam Curt. licet, qui (l. VI, c. 4) mare Caspium ingentis magnitudinis serpentes alere ait. Vid. Bochartum Hieroz. P. II, lib. III, c. 13. Persarum autem antiquiorum, ut id obiter moneam, aquila signum erat. V. Xen. Cyrop. VII, p. 102, 16. Alludit autem ineptus ille historicus ad historiam, quam narrat Polyaeus, & tangit Galenus de Theriaca p. 460 ed. Gr. Baf. Spanhemio laudatus p. 224. SOLAN.

Pag. 193. l. 5. Περιπειραθέντων) Γραι. περισπειραθέντων. Sic Plut. GUYET. Legendum περισπειραθέντων. Sic Plutarchus. MENAG. De alio inepto historiarum scriptore, qui dracones, signa militaria Parthorum, tradiderat fuisse ingentes serpentes vivos periculis alligatos, qui in proelio in hostes immixti magnam stragem ediderint: Ἀμέλαι πολλοὺς τῶν ἡμετέρων οὕτω καταποθεῖναι, καὶ ἄλλους περιπειραθέντων αὐτοῖς ἀποπνιγεῖναι, καὶ συγκλασθῆναι. Interpres: Nimirum multos nostrorum ita devoratos esse, alios vero ipsis transfixos fuisse, necatos, & confractos. Quid est alios ipsis transfixos? Scribe: καὶ ἄλλους περισπειραθέντων αὐτῶν, alios fuisse spiribus involutos, & sic ab ipsis elisos, & contritos. Περιπειρασθῆναι Virgilio est spiribus ligari: Tela ferentem Corripiunt, spirisque ligant ingentibus. GRAEV. Περιπειραθέντων) Ad confirmandam hanc Menagii emendationem, praeter auctoritatem W. & L. & Codicum, adde loca Luciani ipsius sequentia: in Φιλοφ. cap. 23. In Διφ. c. 6, & Ὀρχ. c. 2. Περιπειρω vero aliud est; usurpatur enim de rebus, quas transfigendo appendimus aut affigimus, ut carnes verubus. Apud Nostrum in Gallo; & capita hostis, in Xiph. Perlin. sub finem. Vid. not. ad Ἀναβ. c. 51. SOLAN. Περιπειραθέντων) Cur hanc lect. vulgatae praetulerimus, vide ex Philopoli. c. 22 f. ubi εἰλομένους περὶ τὸν αὐχένα, καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἐνίοις ἐσπειραμένους. De Dipfad. cap. 6, περισπειρασθῆναι τῷ ποδί. Et Vot. cap. 2 f. Recte igitur emendat Menag. Probat etiam Wesseling. ad Diodor. Sic. IV, c. 48, n. 79, ubi περισπειράμενον τὸ δέριμα. Et ex Paus. X, 33. REITZ.

ead. l. 12. Σοῦραν) (Σοῦσαν, quae metropolis Persidis. Vorst.) Quid hic in mentem Bourdelotio venerit, miror, cur hanc editionum veterum scripturam mutaret in σοῦραν; nisi forte imposuerit ei Latina vox *fura*. Sed σοῦρα Graecis ignota vox,

qui pro ea *γαστροκνημίαν* dicunt. Nomen est itaque loci proprium. Sed ubinam gentium situs sit ille locus, haud ita promptum est definire. Meminit Plut. oppidi Lyciae huius nominis 1796... Vide, an locum hic habere possit. Putaram, villam esse aut pagum prope Corinthum, aut in ipsa a Cranio ad Lernam via: sed nunc venustius videtur, locum esse, in quo perfrictae frontis nebulo scripserit se in Asia vulneratum. Quae-rant, si lubet, viri docti: sed interim asserenda fuit scriptura, donec aut ex historia pateat, pugnatum esse eo bello aut in Lycia, aut in aliquo alio loco, ex cuius nomine hoc corruptum sit, *Susa* nempe (de qua *Εύχ.* c. 33, & *Φιλοπ.* c. 28.) Sed tum scribendum erit *Σούσα*, non *Σουσαν*, neutrum est enim plurale; aut simile quid: aut apud Corinthum, ut *Cyllarabis* a Graevio, ita *Sura* aliqua a viro aliquo docto detegatur. Consule Kuhnii not. ad Pausaniae Corinth. p. 115. SOLAN.

ibid. *Κρανείου*) Conf. nos supra hoc Dial. c. 3. Et Dial. Mort. I, 1, ubi edd. etiam *Κράνειον* habebant. REITZ.

ead. l. 13. *Λέρναν*) Fons est prope Corinthum. Vid. Pausan. Corinth. p. 48, 10. Alia *Lerna* est, cuius meminit *έν. δ.* VI; palus scilicet non procul a mari in ora Argolica. SOLAN.

ead. l. 14. *Κατὰ τοίχου*) Cic. de Fin. ult. Qui nunquam philosophum, ut dicitur, pictum viderunt. Plaut. Afin. Nam neque unquam fictum, aut pictum, neque scriptum in poematis, ubi lena bene agat. SOLAN.

ead. l. 16. *Τάξεων ἢ καταλοχισμῶν*) *Τάξεων ἢ καταλοχισμῶν*. MARCIL.

Pag. 194. l. 1. *Ἐμελεν αὐτῷ*) Sic omnes impressi & M. Codex. Nisi quod ed. I. *ἔμελλεν* praefert; unde coniicio, Lucianum scripsisse *ἔμελλεν οὗτος*, ut supra in hoc ipso libello c. 12, καὶ ἔμελλέ γε οὗτος ἀγαπακτῆσειν ὁ Ἀλέξανδρος, & alibi saepius. SOLAN.

ibid. *Πλαγίαν — φάλαγγα*) Sic interpretandum fuisse, ut a nobis factum est, patet ex Arriano p. 18 Blanc. *Τὸ μὲν δὴ καταλοχίσαι ἐστίν, εἰς λόχους συντάξαι, ὃ δὲ λόχος ὀνομάζεται ἀριθμὸς ἀνδρῶν ἀπὸ τοῦ ἡγουμένου καὶ τῶν μετὰ τοῦτον κατὸ πιν τεταγμένων — ἀριθμὸν δὲ τοῦ λόχου οἱ μὲν ἑκτὼ ἀνδρῶν ἐποίησαν — οἱ δὲ καὶ ἑκαίδεκα.* Eodem etiam tactico interprete faciliora erunt, quae sequuntur. Nempe ita Arrianus pag. 63: *Πλαγία μὲν φάλαγξ ἐστίν ἢ τὸ μῆκος τοῦ βάθους πολλαπλάσιον ἔχουσα ὁρθία δὲ ὅταν ἐπὶ κέρας πορεύηται, οὕτω δ' αὖ τὸ βάθος τοῦ μήκους πολλαπλάσιον παρέχεται.* Obliqua sive transversa porro acies sive agmen est, cum in frontem ducuntur mili-

tes: *recta* cum in cornu. Igitur in *transverso* agmine plures longe adversis frontibus simul concurrere possunt, sed parciore a tergo habent, qui in prima acie pugnant: in *recto* agmine contraria omnia: pauciores simul concurrunt, plures sibi a tergo possunt succedere. Hic scriptor, quem reprehendit Lucianus, miscuit omnia, & *transversum agmen* dixit in cornu duci, (unde *rectum* potius *agmen* oritur) pro eo, quod debebat dicere, in *frontem*. Si cui haec abrupta nimis videantur aut obscura: at ille in manusumat Arrianum, neque dubium quidquam ei relinquitur. GESN.

ead. l. 2. ὀρθίαν) Deerat haec vox in omnibus vulgatis, & in ipso M. non sine summo sententiae dispendio. Reposuimus itaque ex ed. I. Quid sit autem ὀρθία φάλαγξ, quid πλαγία, ex Tacticis petendum. V. Pott. De ἐπὶ κέρως vide Thucyd. II, 90. SOLAN. Cum illud ὀρθίαν ex Iunt. admiserim, quod sensus postulabat, necessario etiam versionem Gesneri, quae ad vulgatam facta erat, mutavi. Id si peccatum est, mihi adscribatur. REITZ. Etiam sine illo ὀρθίαν (quod forte correctori Iuntinae debetur) sensus absolvitur, & quidem aliquantum argutius, quod brevius. *Obliquum agmen*, & tamen idem in cornu ducere dixit ineptus scriptor, quae repugnant, cum in *frontem* dicendum esset. GESN.

ibid. Ἐπὶ κέρως) Conf. iterum c. 37 huius Dial. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀπαντα ἐξ ἀρχῆς) Habemus hic capita summa rerum in eo bello gestarum. Deleto enim in Armenia Severiano, Parthi Syriam invaserunt; unde a Cassio summoti, propriis urbibus consulere coacti sunt, quarum tamen magna pars captae & combustae. In titulo, quem statim leges, omisa est Syria. SOLAN.

ead. l. 5. Τίγρητι) Sic scribitur in M. L. & recentioribus edd. B. 2. P. S. & A. At in antt. Τίγριτι, contra quam observant Hesychius & Suidas. Vide tamen c. 19, ubi recte in omnibus scribitur. SOLAN.

ead. l. 7. Συγγεγραμέναι φησὶ) Ita Photius. Forte Antiochus Sophista Cilix, de quo Philostratus L. II de vitis Sophistarum, ubi eam historiam scripsisse ait. LA CROZE.

ead. l. 10. δόλιχον) Mire hanc vocem Suidas, &, quem illic exscribit, Aristophanis Scholiastes interpretantur; ut ex eis certi nihil elici possit. Xen. sub finem IV Ἀναβ. pueris stadium, uti & Pauf. 179, 3, tribuit, *viris δόλιχον*. Erant etiam Athenis puerorum certamina: Athen. 495 F. Erant & Olympiae: Pauf. Eliac. II. Sed nusquam eis δόλιχον tribui video. Ni-

fi forsan, ut viris etiam erat stadium, (V. Paus. 180, 3.) ita & pueris δολιχος fuerit. Vorstius ἀγωνισμα curule facit, testemque adducit Aristoph. Schol. p. 559. SOLAN.

ead. l. 13. Τὰ μέλλοντα) Vide, an de Iamblichio intelligenda haec sint, qui ap. Photium (Cod. XCIV, p. m. 133.) iacet, se omnia futura praedixisse, quae in eo bello evenerunt. SOLAN.

ead. l. 15. Τριπόδιον) Conf. infra Ἀλεκτρ. c. 6. SOLAN.

in Schol. Μεσοποταμία) Prave: nam, ne longius abeam, Lucianus ipse iam distinxerat. SOLAN.

Pag. 195. l. 4. Νίκαιαν) Qua ratione Nicopolis ab Augusto post Aetiacam pugnam condita. SOLAN.

ead. l. 5. Ὀμόνοϊαν) Propter duos fratres simul imperantes: ut in nummis eorum frequens inscriptio Concordia. V. Mediol. SOLAN.

ead. l. 6. Δήρου — γέμουσα) Cf. infr. Διαβ. c. 23 f. SOLAN.

ead. l. 7. Κορύζης συγγρ.) Sic fere supra Νεκρ. Διαλ. XX, § 3. (ex divisione Solani.) SOLAN.

ead. l. 10. Τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἥδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα) Benedictus, sed Indicae historiae prooemium iam est compositum, & ordo tertius. Obscurior certe, quam Micyllus, tertium tagma seu tertius liber; qui intellexit id, quod alias Graeci vocant σύνταγμα. Sed quam infelicitur uterque? & cur sic distinguunt? Debuerant postrema cum sequentibus iungere in hunc modum: ἥδη συντέτακται καὶ τὸ τρίτον τάγμα καὶ οἱ Κελτοὶ καὶ Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Κασσίῳ πάντες &c. & tertia legio, ac Galli, parsque exigua Maurorum. GRON.

ead. l. 11. Καὶ τὸ τρίτον) Alium fatuum & infulsus scriptorem irridet, qui promiserat, se res in India gestas & expeditionem per Oceanum descripturum. Subiicit: καὶ οὐχ ὑπόσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἥδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα. Καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα, & quae sequuntur. Vertunt: Neque tantum haec sunt promissiones, sed Indicae historiae prooemium iam est compositum, & ordo tertius. Et Galli, parsque exigua Maurorum &c. Quis est ille tertius ordo? Nemo dixerit. Prava distinctio hunc quoque locum foedavit, & interpretibus fraudi fuit. Si sic interpunxeris, facilis erit explicatu: καὶ οὐχ ὑπόσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἥδη συντέτακται. Καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα. Neque tantum haec sunt promissa, sed Indicae historiae prooemium iam est scriptum. Et tertia legio, & Galli, & Maurorum exigua manus, Indum fluvium traiecerunt. Τάγμα. Graecis saepe est legio. GRAEV.

ibid. Τάγμα) Disertis verbis legionem esse docet Xiph. in M. Aurel. Antonino, καλοῦσι δὲ τὸ τάγμα οἱ Ῥωμαῖοι λεγεῶνα. SOLAN.

ead. l. 12. Κασσίω) De eo iam saepius supra dictum est. Hic autem Cassius est, qui postea, perlato de morte Aurelii falso nuntio, defecit, & imperium affectavit; neque ab incepto, cum vivere rescisset, oblata etiam venia, desistit. SOLAN.

ead. l. 15. Μουζούριδος) W. Μουζιρίδος. Quocunque tandem modo scribas, urbs est mihi prorsus ignota: in India, ni fallor, quaerenda est, ut quam remotissime a Luciano ponatur. SOLAN. Solanus Muzurin urbem ignoram ait. At Baudrand ex Ptolem. urbem & emporium Indiae intra Gangem esse docet. REITZ.

Pag. 196. l. 3. Ὅτι κεν) Longe aliter proverbium hoc apud hunc alibi legitur in Πητ. cap. 18: Ὅτι κεν ἐπὶ κε ῥῆμα γλ. ἑ. Quin & hoc ipso in loco Bourd. audis monentem legi in Flor. ἐπὶ καὶ ῥῆμα. Certe sic in P. legi testantur excerpta Perizonii, & ira in impressio FL In M. etiam, sed in litura pro ἐπακαίριμα, quod ibi prius erat. Haec autem verba sunt qui ex Aeschylō desumpta asserant, Platonemque sententiae auctorem assignent de Rep. VIII, p. 499 D. Sed frustra: ibi enim longe aliter effertur. En verba Platonis: οὐκοῦν κατ' Αἰσχυλον, ἔφη, ἐροῦμεν, ὅτι νῦν ἤλθ' ἐπὶ στόμα; laudat etiam Plut. eodem modo, quo Plato, & ad eundem Aeschylum auctorem refert ἐρωτ. 1358, 2, ἐπεὶ νῦν ἤλθεν ἐπὶ στόμα κατ' Αἰσχυλον &c. At Dionys. Halic. de struct. or. I, 8 ed. Lond. aliter & iisdem fere verbis, quibus in vulgatis hic Lucianus, ad hunc nempe modum: εἰ μέλλουσι μὴ πάντῃ κεν ἐπ' ἀκαίριμα γλῶσσαν ἔπος ἔλθῃ λέγειν, μὴ δὲ εἰκὴ συνθήσωνται τὰ προστυχόντα ἀλλήλοις. Eodemque prorsus modo Athenaeus lib. V, p. 217 C. ubi poetae, quem non nominat, tribuit. Confer Grotii excerpti. V, 3. SOLAN.

ibid. Ἐπὶ ἀκαίριμα) Ἐπὶ καὶ ῥῆμα in Cod. Flor. BOURD. E scriptore Dorico sumtum, ut videtur, proverbium, quod damnare ob id non ausim, quod nondum aliunde prolatum est. Forma certe non mala, ut γόνιμος, ἀλκιμος, φρόνιμος, &, quod plane simile est, ἀκαίριος ἀκαίριμος. GESN.

ead. l. 7. Ἀθίδος) Scripserat Philochorus historiam, cui hoc nomen fecerat. Vide Schol. ad Συγγρ. no. 32, & Marm. Hoc. 13 f. & quos laudat Paus. in Phoc. & Athen. VI. SOLAN. Ἀθίδια scripsere Philochorus apud Harpocrationem in Θεωρητικῶν & apud Athenaeum: itemque Clidemus, de quo Casau-

bon. ad Athenaei 14, 23, p. 594, & Hegesinous apud Pausaniam Boeot. p. 583 extr. GESN.

ead. l. 8. Ἀνέγων γὰρ) Haec duo verba Solanus noster in *Iun.* parenthesi incluserat, sic scilicet edi volens: quia vero ed. nulla praeit, nec mutatio adeo necessaria, ego nihil mutavi. Potest enim quisque eam parenthesin addere, qui probat. REITZ.

ibid. Ἀνέγων γὰρ Δημοτρίου Σαγαλαστίως) Ez. Spanhemius Dissert. IX de Praest. & usu numism. docet tam ex probatis & antiquis scriptoribus, quam ex Numism. legendum esse Σαγαλαστίως. Quin immo apud Stephanum Σαγάλαστος, qui addit etiam scribi Σάληστος. Vid. Thomam Pinedo, & eruditissimas Lucae Holstenii notas, p. 267. ALM.

ead. l. 9. Σαγαλαστίως) Emendationem Spanhemii confirmat W. Quadratus autem, qui paulo post huius belli & ipse historiam scripsit, titulum suae eundem ferme fecit, nempe Παρθηνίκα. Consule Salmast. not. in Capitol. Ver. c. 8. Traiectio insignis, nam Δ. Σ. Π. interiacent incommode: nisi forsan hoc a librariis profectum sit. SOLAN.

ead. l. 14. Εἴγε ἀληθὲς ἐκεῖνό φησιν ἡ διαλεκτικὴ, ὥς τῶν ἀμέσων ἢ διὰ τέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντείσταται) Obscure vertunt interpretes: si modo verum est, quod Dialectica tradit, nimirum eorum, inter quae nullum est medium, altero elevato, alterum deprimi: ἀντείσταται, non est deprimere. Vertendum est: contrariorum, inter quae nihil medii intercedit, sive, ut nunc loquuntur in scholis dialecticorum, immediatorum sublato uno necessario ponitur alterum. GRAEV. Non possunt ea notare, quod volunt interpretes, eorum, inter quae nullum est medium, altero elevato, alterum contra deprimi, sed altero sublato vel negato, prorsus reponitur vel confirmatur alterum. GRON.

ead. l. 15. Ἀρσις) Vertitur elevato. Sed vertendum sublato. GUYET.

Pag. 197. l. 4. ὥστε) In M. olim fuerat ὥστε οἰκοδομεῖ ἡ δὲ καὶ αὐτός. Quod longe praestat vulgatae. SOLAN.

ibid. Αὐτὸν) Non improbem, si αὐτὸν, pro ἑαυτὸν, idque pro ἑαυτὸν, hic legamus; aliter certe interpungamus, nimirum sic: ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖν ἡδὲ καὶ αὐτὸν ὥς δεῖξαι &c. Sic planior erit sensus; sic Solanus Iustinam dispunxerat. Sed quia mox sequitur αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιδν, potest & priore loco αὐτὸν per ipsum reddi; nec adeo necessario reciprocum requiritur, neque sine necessitate talia semper mutanda duxi. Bengelius in praefat. edit. minoris N. T. se αὐτὸς & αὐτοῦ sae:

pe pro αὐτοῦ studio reliquisse, ait, & αὐτοῦ reciprocum saepe esse: quod ut non ubique concedo, (non credens αὐτοῦ & αὐτοῦ semper promiscue usurpare licere) ita propter permulta exempla non audeo ubique negare, nec dicere, omnia mutanda esse, quae is in membranis, & quae nos in priscis edd. invenimus; cum & Latini nonnulli auctores discrimen inter *suus* & *eius* negligent, ut in Ambigg. notavi, & ipsum pro se quoque dicant. Diligentiss. in investigandis Codd. Grabius, etiam in edit. Vet. Test. studio saepe αὐτοῦ pro αὐτοῦ dedit, ut Exod. IX, 33, Μωϋσῆς — ἐξεπέτασε τὰς χεῖρας αὐτοῦ. Iterum sic X, 22. Item Amos c. II, 7, ὅπως βεβηλώσωσι τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ αὐτῶν, & v. 8, ἐπινον ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ αὐτῶν. Sed Exod. XI, 3, idem edidit Κύριος δὲ ἔδωκε τὴν χάριν τῷ λαῷ αὐτοῦ. Ut sexcenta alia omittam, ex quibus pateret, illum saepius primam laevigare, ubi adspirata ex praeceptis Grammaticis postulatur, & rarius adspiratione uti. Ubi vero ad perspicuitatem sensus interest, ibi ego mutare non vererer, memor quam facile in spiritibus aberretur ubique. In dubiis saltem id eligendum, quod melius est: ac potius sic statuendum, quia edd. & Codd. in pronominum spiritibus misere fluctuant, omnia, ut res postulat, corrigenda. Sic cum Long. Psal. III, 97, ait, καὶ ἐζητεῖ πρὸς αὐτὸν, ὃ, τι λεχθῆναι πιθανώτερον, *deliberat secum, quid potius dicendum esset*; secundum id corrigendum, quoties simili in loco male αὐτὸν expressum offendas, i. e. ubi periculum sit, ne ad aliam, quam decet, personam, referatur. Alibi enim & apud eund. Long. αὐτὸν sic positum invenio, ut L. III, p. 105 ed. Iungerm. ἀρνεῖταις ταῖς μητρῶσιν ὑποκλάσαντες αὐτοὺς, *agni matribus se substernentes, subiuxi, ad fugendum*; quod etiam in αὐτοὺς mutandum dixeris, quia deinde p. 109 ἐγκύψασα αὐτὴν diserte scribitur. Conf. c. 6 & 15 Dial. seq. ubi rursus haec differentia occurrit. REITZ.

ead. l. 7. Οὐδ' (Deest ex Gr. ταῦτα δὲ λελέχθω ἡμῖν οὐκ ἐπὶ λοιδορίας μέρει.) VORST.

ibid. Μῶμος μιμήσασθαι) Hunc locum imitatus est Aristaten. Ep. 1, l. 1, ex emendatione Ios. Merceri. BOURD.

ead. l. 8. Κορυφαῖατα) Conf. infra Soloec. c. 5, τῶν φίλων ὁ κορυφαῖατος. Prave iudicat Thomas Magister, hanc vocem hic ridiculi causa adhibitam esse a Luciano. Vide notam ad Sol. c. 5. SOLAN.

Pag. 198. l. 2. Ἀπὸ κασσιτέρου) Flor. ix. BOURD. Ἐκ M. L. & ed. Fl. pro ἀπὸ, quod in reliquis est. SOLAN.

ead. l. 3. Ἡ ἀπὸ Κόνωρος Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεωτροφίδου Μίλων

§16 ANNOTATIONES

να) Ex hoc loco licet conicere, Cononem illum ducem famē geratum fuisse corpore parvum & exilem: nam & ille Leotrophides, qui Miloni opponitur, a Comico Aristophane in avibus ut parvus & exilis traducitur, & ab eius Scholiaste ut talis notatur: de Titormo vero, & eius mirandis viribus, vide Aelian. L. XII, c. 22. PALM. Cononem aliquem imbecillū corporis hominem nondum observavi praeterea. In mentem veniebat minimus ille apud Plin. 7, 16, l. 16, homo duos pedes & palmum longus Conopas, qui in deliciis Iuliae neptis Augusti fuit. Leotrophides nobilis ex Schol. Aristophan. Avium 1406. Add. Casaubon. ad Athen. 12, 13. Neque de Titormo opus est aliquid adicere. Neque apologia, credo, longa opus habet illa circa apices immutatio, cum pro vulgato ἀλλὰ που legimus ἀλλὰ ποῦ cum interrogatione. GESN.

ibid. (Titορμον) Eleganter vidit Clericus, totum hoc de Titormo esse ex Aeliani Ποικιλ. lib. XII, cap. 22, desumptum, iisdemque, si pauca excipias, verbis enarratum. Opportuna admodum sunt haec Scholiastae, ut ex eo Aelianus, & ex Aeliano vicissim ipse emendetur. Nimirum in Scholiaste πρός ἑπος, sine dubio ex Aeliano scribendum ὅσον ἐπ'. Atque ex eodem apud Scholiasten pro καὶ ὁ μὲν ἀποδρᾶναι μὲν ἐσπουδεν, extrito posteriori μὲν, emendatius legas, καὶ ὁ μὲν ἀποδρᾶναι ἐσπενδεν. Tum ex Scholiaste emendandus Aelianus, vel potius confirmanda emendatio Tan. Fabri, apud Aelianum pro ἐνταῦθα ῥηθῆναι λέγουσι παροιμίαν, legentis ἐντεῦθεν ῥηθῆναι λέγουσι τὴν παροιμίαν. Plane enim ita, & recte, Scholiastes; nisi quod illud τοι, quod Faber inserit, non habet; nec id requiritur. IENS. (Titormus Aetolus in albo voracium fuit, diciturque a Graecis cum Milone de robore certasse. Ath. & Ael. l. c. Vorst.) V. Herod. VI, p. 238, 1, Athen. X, & Ael. V. H. XII. Locus Aristoph. de Leotrophida reperitur in Avib. p. 606. V. etiam 412 med. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀλλὰ που τὸ τῆς τέχνης καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον οὐκ ἐς ποίησιν) Χρήσιμον οὐκ ἐ. π. MARCIL. Ἀλλὰ που recte scribitur in Cod. P. In reliquis ἀλλὰ που. SOLAN.

ead. l. 6. τῶν προσόντων) Rectene hac voce utatur hic Lucianus, addubito. Vix eo sensu adhibiturum fuisse Demosthenem puto, qui Ol. III, pag. m. 25 f. sic scribit: τῶτ' οὖν δεῖ προσεῖναι τὰ δ' ἄλλα ὑπάρχει. Usurpat tamen Noster iterum 55 B. C. Vide tamen v. Eik. cap. 6 & 20 B: ubi eodem modo usurpat Noster. SOLAN. Nihil hic mutare Florentinam ab Hunt. Hag. & reliquis, notaverat Solanus. Quare? an igitur fusi-

catus est legendum *προσιόντων*; non credo. Vid. Nostrum infra de Imag. c. 6 f. & c. 20 med. REITZ.

ead. l. 7. Ἰκκος) V. Plut. 299, 1. Tarentinus, & hinc emenda Aelianum XI, 7, apud quem male scribitur ἰκχος. Vide etiam Plat. 647 C. qui eum toto exercitationis tempore, venire abstinuisse tradit. Fuit & Iccus Tarentinus Pythagoreus, Iambl. p. 216 B. SOLAN.

ibid. Ἡροδίζης) Angl. Ἡρόδικος. BOURD. Ἡρόδικος ex A. P. & Schol. restituiimus, loco vulg. Ἡροδίζης. Herodicum enim invenio celebrem gymnastam, (apud Plat. Πολ. III, 440 C; D. ed. Basf. & 337 B. & apud Plut. 983, 2.) Herodizem nullibi. In Platonis Protagora pag. 196 B. ed. Basf. coniungi etiam Iccum & Herodicum commodum monet I. la Faye vir doctissimus. Cf. Suidam. SOLAN. Vix dubitari potest, quin Lucianus in animo habuerit Herodicum illum, de quo Plato de Rep. 3, p. 440 C. Ἡρόδικος παιδοτρίβης ὢν, καὶ νοσώδης γενόμενος, μίξας γυμναστικὴν ἰατρικὴν, ἀπέκναισε πρῶτον μὲν καὶ μάλιστα ἑαυτὸν, ἔπειτ' ἄλλους ὕστερον πολλούς. Hic igitur accuratae illius athletarum diaetae auctor videtur. Hinc iungit etiam Themistius Or. 23, p. 290 A. Harduin. Ἰκκον τὸν γυμναστὴν τὸν Ταραντῖνον & Ἡρόδικον τὸν Συλημβριάνδην (leg. vid. Σηλυμβρ.) παιδοτρίβην. Nempe Ταραντῖνον Ἰκκον abstinentiae athleticae nomine vehementer laudat idem Plato de Leg. 8, p. 647 C. Το μετὰ τοῦ σωφρονεῖν ἀνδρεῖον ἐν τῇ ψυχῇ κερτημένος, ὅς λόγος, οὔτε τιδὲς πώποτε γυναικὸς ἤψατο, οὐδ' αὖ παιδὸς ἐν ὅλῃ τῇ τῆς ἀσκήσεως ἀκμῇ. Et Eustath. ad Diog. Perieg. 376 de illo, ἐπὶ βίου εὐτελείᾳ, inquit, εἰς παροιμίαν καίται, τὴν λέγουσαν Ἰκκοῦ δειπνοί, ἐπὶ τῶν ἀπερίττως δειπνούντων. De his igitur cum constet, illud mirari subit, cur ab Aldina editione discefferint sequentes, quod norim, omnes, omittenda negatione inter γυμναστὴς & ὑπόσχοιντο, quo facto tenebris omnia sunt obsita, quas reducta nunc antiqua lectio, & interpretatio illi accommodata, dispellit: nisi quod circa *Perdiccam* celebratae imbecillitatis hominem difficultas supereff; quam ita minuebat ὁ πάνυ Graevius, ut verba, quae parenthesi includenda putamus, non Luciano, sed Scholiastae alicui tribueret. Ceterum de Perdicca nihil monuit praeterea. Verum non absurde hic mentionem fieri hominis, prae amoris impatientia κατεσκληκότος, ut hic dicitur, aut, ut Plutarchus describit in Demetrio p. 1661 H. Steph. τρόπον ἀπαλλαγῆς τοῦ βίου ζητούντος, καὶ παραλύειν ἀτρεμία καὶ θεραπειᾶς ἀμελείᾳ, καὶ τροφῆς ἀποχῇ talis, inquam, hominis haud absur-

de hic mentionem fieri, vel ille Platonis locus satis declarat, quem de Tarentino Icco modo laudabamus. Utrum autem sit alius quoque, qui pro Antiocho Seleuci filio Perdiccam nominaverit, non habeo dicere. Appianus quidem Syriac. p. 126 seq. & Valer. Max. 5, 7, ext. 1, cum Plutarcho faciunt. GESN.

ead. l. 8. Ὑποσχωσθε ἄν σοι τοῦτον Περδίκκην) Οὐ τοῦτον Περδίκκην. MARCIL. Οὐχ ὑποσχ.) Sic ed. l. optime. Reliquae & ipse M. omiserunt illud οὐχ, atque adeo sensum depravarunt, quem ex ingenio restituere conatus est Marcellius, & post eum Vorstius. SOLAN.

ead. l. 9. Περδίκκην) Quem Perdiccam velit, aut cur huc adducatur, mihi non liquet. At quae de Antiocho & Stratonice, nota cum ex ipso Luciano, qui in de Dea Syria cap. 17 & 18 fuse enarrat, & iterum tangit Ὀρχ. c. 38, & Ἰκαρ. cap. 15; tum ex Plut. (in Demetr. 1660. — & 607 B.) Appiano, (Συρ. p. 87 ed. St.) Galeno (π. προγ.) aliisque permultis. Si quaeras autem, cur de Perdicca haec praedicet, quae Antiochi propria sunt; sic habeto: videri nempe fuisse Luciani aetate, qui ita scriberent; adeo ut necesse fuerit, eatenus receptam sequi opinionem. Sed ut verum fatear, in hoc non acquiesco, & locum corruptum esse pronuntio; intrusumque in textum Luciani Scholium, ab aliquo scriptum, quod Perdiccae nomen pro Antigoni in suo Codice hic invenerat. Fuit & alia Stratonice Macera, regis Perdiccae soror. V. Thucyd. II, 101 sub fin. Sed soror haec, neque eius amore captum fuisse Perdiccam ibi legitur. SOLAN.

ibid. Εἰ δὲ οὗτος) Εἰ δὲ οὗτός ἐστιν ὁ τῆς μητρῴας ἐρασθείς, & quae sequuntur usque ad Στρατονίκης ἐκείνης, nullus dubito, quin sint ὑποβολιμαῖα, & margini a magistro adscripta, ad Perdiccae nomen, quibus inquirebat, num hic esset ille Perdiccas, sic enim vertendum εἰ δὲ οὗτος, ut apud Latinos quoque, *visam si domi sit*, pro *num domi sit*, qui amore novercae correptus fuerit. Haec postea in ipsum contextum irreperunt. Nihil enim faciunt ad rem, de qua hic loquitur. Agit enim de Perdicca illo tempore noto, qui propter imbecillitatem, aut aliud corporis vitium, parum erat aptus ad artes athleticas. Verba, quae in eadem pagina praecedunt, obscurius versa sunt: ἀλλὰ πού τὸ τῆς τέχνης, καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον, οὐκ ἐς ποιήσιν τῶν προέστων, ἀλλ' ἐς χρήσιν αὐτῶν τὴν προσήκουσαν, verum artis & consilii haec est utilitas, ut non suppediente ea, quae adsunt, sed ut illis convenienter uti doceant. Nemo intelligit, quid haec sibi velint, ut non suppedient ea.

quae adjunt. Melius veritas: verum artis & consilii haec est utilitas, non ut efficiat illa, quae insunt, sed ut iis recte quis utatur, hoc est, quae ab arte proficisci possunt & consilio, utilia sunt non ad illa efficienda, quae in homine sita esse debent, nimirum ingenium & prudentiam: nullius enim ars & disciplina potest hominem stupidum & hebetem ingeniosum reddere; sed ut quis facultatibus, quas natura in illum contulit, recte utatur. Inde sequitur illa similitudo de palaestritis, qui Perdiccam imbellem promittant se arte Olympionicam reddituros parem praestantissimis & robustissimis athletis. GRAEV.

ead. l. 11. Ἀρτίος ὁ τοῦ Σελεύκου Στρ. ἐκ.) Iterum infra *Isap.* c. 15, & *Sup.* c. 17, atque alibi. SOLAN.

ead. l. 12. Θεαγ. — Παυδ.) Prior horum in Olympionicarum ab erudito Gul. Loyd (eruditissimi Wigornienſis Episcopi filio) edito nuper, cum haec scriberem, catalogo, comparet ad Ol. LXXVI, ubi ex Paus. Eliac. II, 188, 18 &c. παγκρατίῳ vicisse traditur. Ter Olympicam coronam reportasse narrat Dion Chrys. 230 A. Suidas tacet; sed de posteriore idem plurima habet iis fere similia, quae de *Titormo* a Scholiasta memorata legisti (παγκρατίῳ victor Ol. XCIII. Afr. & Paus. Eliac. II, pag. 112, 17; quem locum omnino vide. *Loyd.*) De Theagene adi Plut. 1452. Platonem etiam, cuius aetate vixit, de Rep. I, & Paus. l. c. Vide Nostrum Herod. fin. *Eik.* c. 19, & Ἑκκλ. c. 12. SOLAN. Monuerat Hemſterh. in marg. ad eundem Wasse ad Thucyd. p. 255, no. 30, (i. e. ad L. IV, § 27.) ubi Thucyd. Θεογένης mentionem fecit, qui explorator ab Atheniensibus electus sit, pro quo in quibusdam libris tamen legitur Θεαγένης, pergitque Wasse, Θεαγένης Tyrannus Megarenſium, fover Cylonis, Thucyd. I, 126, & Pausan. Atticis XXXVIII. Alius Θεαγένης Athenienſis apud Thucyd. V, 24, qui tamen ibidem cap. 19 Θεογένης. Θεαγένης athleta apud Paus. VI, 6, 11 & 15. Plutarch. Πολιτικοῖς παραγγέλι. Lucian. de Conſcrib. Hiſt. p. 626, (ed. Graev. i. e. hoc c. 35.) & Deor. Concil. pag. 714. Et Catapl. p. 427; aliaque ex Xenophon. &c. de Scriptore Hiſtor. philoſ. quae ibi vide, unde haec ſeſtinans excerpti. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 12. Ἀποδεί) Suspiciatur L. Kuſterus de verb. med. p. m. 45 f. (al. 74) potius ἀποδείναι ſcripſiſſe Aelianum, (ex quo haec hiſtoria verbatim petita, V. H. XII, 22; ſi pauca excipias) ſed falli Kuſterum, & ἀποδεί recte ſe habere, at promiſcuae ἀποδείν & ἀποδείσθαι uſurpari, ex Plat. L. IV de Rep. p. 453 B. aliſque probat F. L. Abreſch.

in Animadversf. ad Hesychii quaedam loca. Vide Miscell. Ob-
serv. mens. Aug. 1736, pag. 299. REITZ.

Pag. 199. l. 4. Ἀπίστω) Aristen. loc. cit. BOURD.

cad. l. 10. Τελέσειεν) Si quis me docuerit, quomodo hic le-
gitur, ita & alios esse locutos, & bene ea cum reliquis cohae-
rere, illi gratias agam merenti lubens. Interea interpretatus
sum, ac si legatur, quomodo Lucianum dedisse suspicor, τε-
λέσειεν ἂν χρῆ, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν ἵκουτο. Οὐ γὰρ ἂν φαίης κ.
τ. λ. GESN.

cad. l. 11. Καὶ τοι οὐ γὰρ) Ἀνακολουθία est in his verbis, si
interpretere, ut editores interpretati sunt: Καὶ τοι οὐ γὰρ ἂν
φαίης ἀπροσδεῖν τὸν συνετὸν εἶναι τῆς τέχνης, καὶ διδασκα-
λίας, ἂν ἀγροῖ. ἐπεὶ κἄν ἐκιδάριζε μὴ μαθὼν καὶ ἡυλῇ, καὶ
πάντα ὑπίστατο. νῦν δὲ μὴ μαθὼν οὐκ ἂν τι αὐτῶν χειρουργῇ-
σειεν. ὑποδείξαντος δὲ τινος, ῥᾶσά τε ἂν μάθοι, καὶ εὖ μετα-
χειρίσαιο ἐφ' αὐτοῦ. Neque enim dixeris, eum, qui fueris intelli-
gentia praeditus, arte & doctrina earum rerum, quas ignorat, opus
non habere: quoniam si absque doctrina citharam pulsare & tibia ca-
nere posset, etiam omnia sciret. Nunc autem non edoctus nihil eorum
manu pulsare posset: sed docente aliquo facillime disceret, & recte per
se ipsum administraret. Sed quae haec est ratio, qui absque do-
ctrina citharam pulsare posset, & tibia canere posset, etiam
omnia sciret? ἐπεὶ hic est alioquin, ut frequenter apud Plato-
nem, id quod dudum a doctis est observatum. Sic autem ven-
tendus hic locus: Neque enim dixeris, eum, qui ingenio praeditus
est, arte & doctrina rerum, quas ignorat, non opus habere. Alioquin
qui non didicisset, citharam pulsaret, & tibia caneret & omnia sciret.
Nunc vero, qui non didicit, haudquaquam aliquid ex iis tractet: mon-
strante vero aliquo facile & addiscat, & per se ipse exerceat. Alio-
qui, inquit, homo ingeniosus & follers facile, quamvis illa
non didicisset, cithara & tibia caneret. Non longe post tradit,
historicum debere esse ingenio militari, sed una etiam civili
prudentia, & peritia imperatoria. Hoc enim volunt illa ver-
ba, καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς καὶ ἐμ-
πειρίαν στρατηγικὴν ἔχων. Male interpretes, sicut & mox pag.
seq. καὶ τι ἐξελαύνειν, ἢ περιελαύνειν, male vertunt, quomodo
equum emittere, quid obequiare: cum sit, quomodo equitatu erum-
pere, aut illo circumire, seu circumvenire, scil. hostilem exerci-
tum. GRAEV.

Pag. 200. l. 3. Καὶ τοίνυν καὶ ἡμῖν τοιοῦτός τις ὁ μαθητὴς νῦν
παραδεδόσθω, συνεῖναι τε, καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγνοῆς ἀλλ' &c.)
Παραδεδόσθω οὐ συνεῖναι τε καὶ εἰπεῖν ἀγνοῆς ἀλλ' &c. MARG.

ead. l. 2. Συνείναι) Antea legebatur συνείναι, minus apte, cum ita facultas una eademque intelligatur; nunc utraque. In ea autem voce facile peccari, & res ipsa & exemplum c. 44 abunde ostendunt. SOLAN. Obscundavi Solano, συνείναι edens, pro vulgato συνείναι, quia Nostro ita usitatum novi. Et si enim συνείναι quoque a συνίημι formari tradunt Grammatici; tamen hic nimis ambiguum foret, & nondum satis probatum est uno alterove testimonio, συνείναι idem esse, quod συνείναι, quia error a compendio scribendi in infinitivis hisce usitato, facile potuit oboriri. Herodian. tamen L. II, 9, 15, οὗτω καὶ τὰς διανοίας παχέεις, καὶ μὴ ῥαδίως συνείναι δύναμειν, ita crasso sunt ingenio, & non facile sentiunt, si quid agatur dolose. Et licet Fl. Ald. H. I. & recentiores habeant συνείναι, nec Codex memoretur, qui aliter legat, tamen typographicum tantum vitium credo, cum versiones Latinae iam expresserint intelligendi verbum; quare monenti Solano tanto facilius obsecutus sum. REITZ.

ead. l. 4. Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν) Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίας στρατηγικῆς ἔχων. Requirit in historiarum scriba mentem praeditam & rei militaris aliqua notitia, & scientia politica, & usu imperatorio. Eant, videant nostri seculi historiarum scribillones, ecquid eiusmodi trogalia in suo sinu aut penu inventuri. MARCIL.

ead. l. 6. Ἐχειν) Emendationem Marcilii recepit in textum Salmurienfis editor Benedictus, & sane ad venustatem loci facere videtur; sed quia commoda satis est vulgata, & nonnulla sunt in eo loco salebrosa, quae ego penetrare non possum, aliis intacta relinquo, & scripturam veterum librorum reddo. Confer Livium XXV, 19, & Plur. in V. 1841. Quorum ille, tanquam eadem militares & imperatoriae artes essent. SOLAN. Nolo quidem nimium mihi indulgere in mutanda lectione recepta; sed non tamen accedo Solano, satis commodum sensum vulgatae pronuntianti, quem quidem satis apparere fateor, quid velit, sed non commodae tamen est structurae. Cum enim ἀλλ' ὅξυ δεδουρως in participio ponatur, & reliqua post alterum ἀλλὰ quoque per participia enuntientur, non video, quocum verbo infinitivus ἔχειν apte cohaereat; nam ut χρῆσθαι pendet ab οἷος, ita absurda oratio foret, si similiter, οἷος ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν dicas: quid enim est, aptus est habere peritiam militarem? Sed si cum Marcilio ἐμπειρίας στρα-

τηγικῆς legeris, quod mihi non displicet, tum ἀδιαφορον εἶναι, legasne ἔχων ἢ ἔχειν. REITZ.

ibid. καὶ — καὶ) Vid. de hoc pleonasmō huius Dialogi § 60. REITZ.

ead. l. 9. Κέρως — μετώπου) Conf. supra huius Dial. cap. 29 f. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀπαγγέλλουσι) Ed. I. ἀπαγγέλουσι. SOLAN.

ead. l. 16. Μῆτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπολίτου τοῦ τοξότου ἐν Ὀλύνθῳ) Non concordat Lucianus cum Historicis, qui id negotium attigerunt. Omnes fere uno consensu scriptum reliquerunt, id evenisse Philippo in Methones obsidione. Diodorus lib. 7: ὁ δὲ Φίλιππος τὴν μὲν πόλιν κατέσκαψε, τὴν δὲ χώραν διένειμε τοῖς Μακεδόσι, ἐν δὲ πολιορκίᾳ ταύτῃ συνέβη τὸν Φίλιππον εἰς τὸν ὀφθαλμὸν πληγέντα τοξέυματι διασφαρῆναι τὴν ὄρασιν. De Methona vero loquitur. Sic & Strabo lib. 8: παρὰ Θουκυδίδῃ δὲ ἐν τισὶ ἀντιγράφοις Μεθώνη φέρηται ὁμώνυμος τῇ Μακεδονικῇ, ἐν ᾗ Φίλιππος ἐξεκόπη ὀφθαλμὸν πολιορκῶν. Solinus c. 14: in regione Magnesia Methone oppidum situm est, quod cum obsideret Philippus Alexandri Magni pater, damnatus est oculoiactu sagittae, quam iecerat Aster oppidanus. Quo in loco notandus est error Solini, qui Methonem Magnesia cum Macedonica confundit. Nam ea Methone, quam obsidebat Philippus, alia erat a Magnesia, ex verbis expressis Strabonis lib. 9, ἐξῆς δὲ αὐτὸς ὑπὸ Φιλοκλήτου πόλεις καταλέγονται, ἡ μὲν οὖν Μεθώνη ἑτέρα ἐστὶ τῆς Θρακικῆς Μεθώνης, ἣν κατέσκαψε Φίλιππος: quod dictum sit obiter. Idem ait Harpocration Μεθώνη· Δημοσθένης Φιλιππικοῖς λόγοι ἀντὶ τῆς Θράκης, ἣν πολιορκῶν Φίλιππος ἐξεκόπη τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν. Suidas etiam in voce Κάρανος de Philippo: Μεθωνάοις δὲ τοῖς ἐπὶ Θράκης πολεμῶν τὸν ὀφθαλμὸν ἐπηράδῃ Ἀστέρος τινὸς ὄνομα βαλόντος αὐτὸν βέλει. Plutarchus in Parallelis causam forte erroris praebeuit Luciano; nam ille sic de hoc negotio: Φίλιππος Ὀλυνθὸν καὶ Μεθώνην βουλόμενος παρῆσθαι, καὶ βιάζόμενος ἐπὶ τῷ Σανδάνῳ ποταμῷ διαβῆναι πέραν, ὑπὸ τινὸς τῶν Ὀλυνθίων Ἀστέρος ὀνόματι ἐτοξείσθαι τὸν ὀφθαλμὸν. Et haec habet, ut ait, ex Callisthene in 3 Macedonic. & ex eo, quod sive ille, sive Callisthenes dixit, ὑπὸ τινὸς τῶν Ὀλυνθίων, putavit Lucianus, id evenisse in Olyntho. At nihil obstat, quin Aster ille, sive Amphipolitanus fuerit, ut ait hoc loco Lucianus, sive Olynthius, ut ait Plutarchus, fuerit in copiis Olynthiorum auxiliariis in Methones obsidione, & ut omnia quadrent, potuit esse Amphipolitanus patria, Olynthiis militans inter auxilia

Methonensium. Trogus apud Iustinum lib. 7 ait, in Philippum praetereuntem de muris sagittam iactam oculum effodisse, & in eo cum Plutarcho pugnat, qui, dum traicere conaretur Sandanum fluvium, oculum amisisse ait. Sed de Sandano illo fluvio nullus alius meminit praeter Stobaeum, qui ex Plutarcho habet, & eum Sardonem vocat in textu, in margine vero Sandanum. Ergo nihil in eo certi. PALM. *Plutarch. in Parall.*) Parallela illa Plutarcho falso tribuuntur. LA CROZE.

ead. l. 17. Ὑπὸ Ἀστέρος) Ecce rursus ὑπὸ pro ὑπ'. Sic Long. Paft. III, p. m. 105, ἀπὸ αἰγῶν, καὶ ἀπὸ ὕλων & IV, 112, ἐπὶ ἰκταίν. Sed hoc iam nimis egimus alibi, & saepe postea occurret. REITZ.

Pag. 201. l. 1. Ἐν Ὀλύμπῳ) Conf. supra c. 28. Et videbis, cur Solanus notatu dignum existimarit inquirere, num constans haec sit lectio. REITZ.

ead. l. 2. Μῆτε Ἀλέξ.) Videtur ad picturae rationem respicere Lucianus, & hoc indicare, Philippo, post oculi cladem, contigisse, quod de Antigono narrat Plinius 35, 10, f. 36, 14: *Pinxit Apelles & Antigoni regis imaginem altero lumine orbam, primus excogitata ratione vitia condendi: obliquam namque fecit, ut, quod corpori deerat, picturae potius deesse videretur: tantumque eam partem e facie ostendit, quam totam poterat ostendere.* Meminit etiam Quintilianus II, 13, 12. GESN.

ibid. Ἀνιάσεται) Τὸ ἀνιάσ. gloss. videtur. τὸ μελέτω ἀπὸ κορυοῦ repetendum, i. e. μήτ' μελέτω αὐτῷ Ἀλέξανδρος. GUYET.

ead. l. 3. Εἰ σαφῶς ἀνᾶγράφοιτο) Ἡ σαφᾶν scil. GUYET.

ead. l. 5. Καὶ κατέχων τὸ βῆμα) Benedictus, & tribunal contineat; Micyllus, & suggestum sive tribunal quasi possessionem suam detineat. Quanta apud hos vilitas Latini sermonis, tantopere ab elegantibus exagitata? Dicebant Romani *tenere forum, tenere curiam*, de eo, qui maxima auctoritate illic polleret. Plane sic iterum locutus est auctor in Symposio, φθορῶν αὐτῷ εὐδακίμουντι καὶ κατέχοντι τὸ συμπόσιον. Eae locutiones sibi prorsus respondent. GRON.

ead. l. 6. Οὐδὲ ἡ σύμπασα πῶλις τῶν Ἀθηναίων, ἦν τὰ ἐν Σιχαλίᾳ κακὰ ἰστορεῖ, καὶ τὴν τοῦ Δημοσθένους λήψιν, καὶ τὴν Νικίου τελευτήν.) Discrepant haec ab aliorum scriptorum sententia. Thucydides & Plutarchus narrant, utrumque a Syracusanis interfectum. Iustinus vero lib. IV ait, Demosthenem sibi ipsum intulisse manus, Niciam vero captum. Sed vide Plutarchum in Nicia. GRAEV.

ead. l. 8. Καὶ τὸν Δημοσθένους λήψιν) De his, & quae mox

sequuntur, vid. Thucyd. VII, 82, 84, 85, 86. SOLAN.
ibid. Νικίου τελευταίην) Ad loc. Thucyd. c. 86, quem Solanus
 laudat, meretur videri Waffius, ubi ait: Lucianus de Conscr.
 Hist. Niciam ait interfectum esse, captum vero Demosthe-
 nem. Iustinus IV, 5, Demosthenem sibi ipsi intulisse manus:
 recte quidem hic; nam percussit se in proelio, haud tamen le-
 taliter, teste Plutarcho p. 541. Die mensis Carnei XVII Athe-
 nienses subhaftati. Ceterum a Nostro dissidet Diodorus, & Ni-
 ciam Gylippo impulsore interemtum asseverat XIII, 347. Sed
 a Nostro stat Plutarch. scriptor eruditissimus, & illi hac in par-
 te anteponendus, Confer Euripid. fragm. 516. Haec Waffius
 l. c. REITZ.

ead. l. 15. Ἐκεῖνος ὁ δῖος) Vid. Demosth. Ol. III. SOLAN.

ibid. Ἐκτός ἐι μὴ εὐξασθαι δέον μή τι παρέλπειν) Extra quam
 quod ei optandum, nihil praetermisisse, sive ne quid praeter-
 miserit. MARCIL.

ead. l. 16. Εὐξασθαι δέον) Alludit ad Demosth. locum, in
 quo haec toridem fere verbis leguntur, Ol. III, p. m. 26 B,
 ἀλλ' οὐχ ἡδέα ταῦτα οὐκέτι τοῦδ' ὁ λόγος ἀδικεῖ. πλὴν ἐι δέον
 εὐξασθαι παραλείπει, ubi interpretes videatur. Ego vero neu-
 trum satis assequor. Id agit illic Demosth. ut ingrata sese dicen-
 tem purget. Neque enim sibi vitio verti merito posse ait, quod
 Reip. morbos ob oculos populi ponat. Nisi forte male invi-
 dere Reip. putent, si quis non perpetuo, ei ut bene sit, in ora-
 tione optet, cum non bene ominando, sed forliter consulendo
 res gerenda sit. Hunc Demosth. locum aut aliter intellexit Lu-
 cianus, aut alio detorsit, quod hic ab eo factum minime opor-
 tuit; aut denique aliter ipse, quam in hodiernis Codd. legitur,
 quod suspicor, scripserat. Confer & Phil. I. (124 B.) Chryf.
 Aut. 343 f. Ὅταν εὐξασθαι δέον, σπέρουσιν καὶ ἀγρυπνοῦσιν δια-
 νοῖα τοῦτο ποίησον. In M. μή τι supra scriptum est: unde liquet,
 insertum fuisse ab iis, qui huic loco medicinam facere vole-
 bant. SOLAN.

ibid. Μή τι παρέλ.) Obscuriusculum reddit hunc locum illa
 Anticisimi affectatio, circa negationem μή τι, quae, ceterorum
 rationi collata, abundat. Itaque idem hic valet μή τι, quod
 alias in eadem constructione valeret τοῦτο. Sententia igitur
 haec erit, scriptori rerum patriae suae adversarum imputari
 nihil potest, nisi forte illud, si eo ipso tempore, cum eae ge-
 rescentur, vota facere pro felicitate suorum intermiserit. GESN.

Pag. 202. l. 2. Τὸν Θουκυδίδην) Thucyd. VI, 96, & VII, 43;
 & de Γυλιππῳ VII, 73. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπιπολαῖς) V. Thucyd. l. c. SOLAN.

ead. l. 8. Πρώτων) Cur Solanus nil variationis in hac voce inveniens, tamen operae duxerit eam notare, non reperio. An dubitavit de plurali numero, quia ἐλπίς in aliis linguis vix habet pluralem? Non credo hanc esse causam: neque enim ignorare potuit, id Graecis multo esse familiarius, quam vel Ciceroni, qui *meas spes*, plurali num. quoque dicere amat. Et sic Lucianus tam saepe, ut fere annotasse pudeat. Vid. tamen mox cap. 61. Ita quoque Diod. Sic. lib. p. 297 ed. Basf. προσδοκίας ἐλπίδων ἀγαθῶν, & *ead. pag. iterum.* Ita & Long. Past. III, p. 99, παρ' ἐλπίδας ac non semel alibi. REITZ.

ibid. Ἀλκιβιάδου ἐλπ.) De spe Alcibiadis Thucydides, (e cuius libro septimo reliqua huius loci explicare facile fuerit) VI, 15, ἐλπίζων Σικελίαν τε καὶ Καρχηδόνα λήψεσθαι. Deinde sub persona Alcibiadis, quomodo fieri hoc possit, explicat c. 17 & 18, & concludit, ἢ τῆς Ἑλλάδος, τῶν ἐκεῖ προσγενομένων πάσης τῇ εὐκρίᾳ ἄρξομεν, ἢ κακώσομεν γε Σαρακουσίου. In ipso autem libri initio vanitatis illam spem accuat. GESN.

ead. l. 12. Ἀρταξέρξην) Testantur Hebraei scriptores, nomen hoc Persarum regibus commune fuisse, perinde ac Caesaris Romanorum imperatoribus. COGN.

ibid. ἱετρός) Ctesiam tangit, Artaxerxis Mnemonis medicum, qui fabulosa multa & adulatoria historiae admisituerat, quo sibi regem suum conciliaret. Videndus ea de re Plut. in Artax. in initio. Libros autem Ctesiae peritissime notum est. Superfunt tantum collectanea Photii in Bibliotheca. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐλπίζει) Ἐλπίζει ex W. est. In aliis enim ἐλπίζει, mendose. SOLAN.

ibid. Κάδυν πορφύρ.) V. Spanh. 455. SOLAN. Ctesiam hic tangi credibile est. De *candye* non diademate, sed toga, Spanh. de usu & praest. num. Diss. 8, p. 457. Torque non viros Persas, nisi quibus rex daret, constat ex Xenoph. Cyrop. 8, 4. *Nisaeos* equos inter res pretiosas numerant passim scriptores. Strabonis duo loca laudat Casaubon. ad Athen. 5, 5; itemque illud magnificum Oppiani elogium Cyn. 1, 310 seq. Κάλλει δ' ἐν πάντεσσι πέλει πανυπαίροχος ἵππος, κ. τ. λ. Sic utitur Iulianus Orat. 2. p. 50 extr. Lips. Themistius Or. 22, p. 266 A. Fons autem Herodotus 3, 106; itemque 7, 40, qui posterior locus est classicus. GESN.

ead. l. 14. ἵππον τῶν Νισαίων) Nisaea regio est Parthyenes haud procul Caspiis montibus: ea equos praestantissimos maximosque aluit, quibus reges ipsi uterentur. Strab. lib. 11.

Plin. lib. 6, c. 25. Plut. in Pyrrho Nisaei equi meminit. **COGN.** De quibus dico alibi. **BOURD.** V. Xen. Cyrop. L. VIII, pag. 124, 14. Unde dicimus, nulli apud Persas his uti ornamentis equivse licuisse, nisi a rege honoris causa donaris. Quem autem haec ultima respiciant, nescio; certe non Xenoph. quem mox iustitiae summa laude ornat. vid. **Cogn. SOLAN.**

ead. l. 16. Οὐδὲ Θουκυδίδης) Aemilius Probus in Themistocle & Cic. in Bruto Thucydidem plurima fide dignum putaverunt. **COGN.**

Pag. 203. l. 1. Μισῶ &c.) Xenoph. haec iuxta ac Thucydidem innuunt, quorum uterque factione civili in exilium acti, nihil tamen odii in inimicos in historia, teste omni antiquitate, admisicuerunt &c. **SOLAN.**

ead. l. 4. Θυτέον τῇ ἀληθείᾳ) Sic infra *Λεξ. c. 23 f.* χάρισι καὶ σαφηνείᾳ δύε. **SOLAN.**

ead. l. 5. Εἰ τις) Ait Noster, ἐν γὰρ, ὥς ἔφην, τοῦτο ἴδιον τῆς ἱστορίας, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, εἴ τι ἱστορίαν γράφων ἴοι. Et hic degeneratum ab antiquis editt. ubi recte *εἰ τις ἱστορίαν γράφων ἴοι* legitur. *Unum enim hoc, ut dixi, historiae est proprium; ac soli veritati liuandum,* (ridicule Benedictus, *immolandum*) *si quis ad historiam scribendam se convertat.* **IENS.**

ead. l. 6. Πῆχυν) Rectius veritas πῆχυν εἰς, καὶ μέτρον ἀκριβές, una norma, & mensura certa: non, ut interpretes, *una ulna.* **GRAEV.**

ead. l. 9. Κολακευόντων) Respicit ad Socraticam illam sive Platoniceam artium distinctionem, qua illas omnes in πολιτικὰς & κολακευτικὰς dividebat, cuius cum etiam Fabius meminere Instit. Orat. 2, 15, 25, ad eum locum e Platonis Gorgia, quae etiam hic sufficere possunt, protulimus. Ceterum ex Fabii l. c. verba quaedam nos sumisise interpretationis nostrae, conferebunt apparebit. **GESN.**

ead. l. 10. Εἰκότως) Adleverat Solanus margini *lunt.* confere. rend. Ὅρχ. c. 83, quod feci. Legitur autem ibi, *μαίνεσθαι αὐτὸς εἰκότως ἂν τινὶ ἔδοξεν.* Sed si hoc testimonio opus est ad probandam significationem adverbii *εἰκότως*, potius remitterem ad Somn. § 2, ubi id paulo preffius ad etymon exponit Bourd. Sed quid opus tam notis & ubique obviis inhaerere? **REITZ.**

ibid. Νομισθεῖν) Sic ὁ. εἰκ. c. 22. **SOLAN.**

ead. l. 11. Κομωτικήν) Genuina haec est scriptura, quam praeferunt M. & ed. I. Reliquae, praeter S. & A. *κομωτικήν.* Audi Plat. in Gorg. 288 C. *τῇ μὲν οὖν ἱατρικῇ — ἢ ὀφθαλμοποιτικῇ*

καὶ πολυκαίᾳ ὑποκείται. τῇ δὲ γυμναστικῇ, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦτον, ἡ κομματοικὴ, κακοῦργός τε καὶ ἀπατηλὴ, καὶ ἀγεννὴς, καὶ ἀνελεύθερος, σχημασί τε καὶ χρώμασι καὶ λειότητι καὶ αἰσθήσει ἀπατῶσα· ὥστε ποιεῖν, ἀλλότριον κάλλος ἐφελκομένους τοῦ οἰκείου τοῦ διὰ τῆς γυμναστικῆς ἀμελεῖν &c. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀλεξάνδρου γούν) *Alexandri dictum*. GUYET.

ead. l. 13. Ὡς) Sic emendavimus pro vulgato ὅς, quod corrupte in omnibus legitur, excepta B. 2. In M. prima manus nihil scripserat; additum est ὅς postea. SOLAN.

ead. l. 14. Ὀνησίκριτε) In omnibus libris hic perperam legabatur Ὀνησίκρατες, quod necessario mutandum fuit. Nam eiusdem meminit in Μαρ. c. 14, & in Περ. c. 25, ubi recte in omnibus scribitur Ὀνησίκριτος, quod verum esse viri illius nomen, & alii scriptores abunde testantur, quamvis in eo nomine cum apud Graecos, tum Latinos scriptores frequenter sit peccatum. (V. Lampr. in Commod. c. 1, & Salm. nott.) Suidas Platonis imitorem fuisse tradit. Diog. etiam Laërt. philosophis accenset, p. 158. Cuius etiam meminit IX, 10, & XI, 1. Scripserat Onesicritus Alexandri res gestas, eodem consilio, quo Xenophon Cyropaediam suam, ad quam tanquam exemplar composuisse Alexandri laudes dicitur a Suida & Laërtio. Qua occasione sunt prolata Alexandri verba, quae hic leguntur. Mutavit autem ed. P. nomen illius viri in Ὀνησίκρατες, quod non monerem, & incuriae typographorum imputarem, nisi ita vertisse etiam viderem. Strabo permulta ex eius historia habet XV & XVI. Plut. etiam in Alex. Sed apud hunc etiam variant quandoque libri; plerumque tamen *Onesicritus* audit, ut 1282 f. V. etiam 583 f. & 591, 2. Gellius etiam *Onesicritum* recte vocat IX, 4. SOLAN. Onesicritum hunc, hyperbolarum & mendaciorum non minus, quam Alexandri ipsius, ἀρχικυβερνήτην noscere facile iam est ex Fabricii Bibl. Gr. 3, 8, p. 223. Videbat Alexander, illas παραδοξολογίας sustineri aliquantum, dum ipse viveret, ridiculo futuras, se mortuo. GESN.

ead. l. 15. Ἀναγινώσκουσιν) Postulat sententia futurum. Invisit tamen omnibus libris nolimus mutatum: praesertim cum adeo discrepet ab hac scriptura. SOLAN.

Pag. 204. l. 7. Τοιοῦτος) Notae sunt sive characteres historici, de quibus Cic. I de leg. & de Orat. Strab. lib. 1, Polyb. lib. 12, Niceph. Greg. princip. histor. BOURD.

ibid. Συγγραφεὺς) Historicus omni metu carere debet, dicendi libertatem ac veritatem amare, ut sit vere παρρησιαστικός. Cic. 2 de Orat. COGN.

ibid. Ἀδέκαστος) Philostratus in Polluce p. 593, cum usurpasset hanc vocem, sic exponit: ἀδεκάστους δὲ ἀπροαγὰς καλῶ τοὺς ὅντες οὐνοὺς μήτε δύσοντας, qui verissimus etiam hic est huius vocis sensus; uti & in Ἑρμ. c. 64, διανοίας ἀκριβοῦς καὶ ἀδεκάστου Angli aptissime per *unbiased* exprimunt. SOLAN.

ead. l. 9. Κωμικός) (Aristophanes. *Vorst.*) Vide etiam Z. Tr. c. 32. SOLAN.

ibid. τὰ σῦκα) Sic passim. BOURD. Omnes hoc proverbium Aristophani tribuunt, nemo vero commonstrat, ubi eo utatur. In marg. *Ald.* 1. adscriptum lego *Aristoph.* in 2 Com. Sed non reperio, quidquid quaesierim. Legisse me tamen apud eundem credo, non vero annotavi, quod nimis obvium crederem. REITZ.

ibid. Σκάφην) Male interpres σκάφην *ligonem* interpretatur. Id est, *sinum*, *fitulam*. Hesychius: σκάφαι ὁ λοπλύνια, id est, τρύβλια. MENAG. Idem prorsus invenio in notis Guyeti: quare talia non semper repetam, nisi, ut supra dixi, quo videas, anne alter alterum exscripserit, quia toties idem dicunt. REITZ.

ead. l. 10. Ὀνομάζω) Legendum meo iudicio, τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην δὲ, σκάφην ὀνομάζων, οὐ μίσει, οὐδὲ φιλίαν νέμων, οὐδὲ φειδόμενος &c. Ut Comicus ait, ficus ficus, *scapham scapham appellans*; nihil neque odio neque amicitiae dans; neque parcens &c. Vulgo ὀνομάσων. IENS. Ὀνομάσων) Frustra sollicitat Ienius hanc scripturam. Proba est, & longe venustior ea, quam substituere tentat. SOLAN.

Pag. 205. l. 2. Μούσας κληθῆναι) Vid. idem huius *προσλαλίας* c. 1 sub fin. REITZ.

ead. l. 3. Κτήμᾱ τε) Verba Thucydid. sic habent: κτήμᾱ τε ἐς αἰὲ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν ξύγκειται. Habes, quod in usus perpetuos recondas, potius quam spectaculum, quo semel oculos auresve pascas. Unde maculam in Luciani libris eluimus, reponendo κτήμᾱ τε pro κτήματα, quod tamen omnes infidebat. Vid. Thucydid. I, 22. SOLAN. Locum Thucydidis iam attulerat L. Bos in animadv. crit. pag. 11, & eum Luciano comparaverat dicens: Thucyd. I, 22, κτήμᾱ τε ἐς αἰὲ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν σύγκειται. Elegans est antithesis vocabulorum, ut ἐς αἰὲ, & ἐς τὸ παραχρῆμα, in perpetuum & in praesens; sic κτήμα & ἀγώνισμα. Κτήμα est res ipsa, quae servatur & possidetur, veritas, historia vera. Recte Schol. ἀλήθειαν interpretatur. Ἀγώνισμα vero certamen ludicrum, fabula, historia fabulosa, fabulis adornata, quae auditoribus iucunda. Schol. τὸν γλαυκὸν λόγον,

Ἰάμα, παιδείαν, ποιητικὴν ἀγωνίσμα κομφοδοποιῶν ἢ τραγωδοποιῶν. Sic ἀγωνίσμα ποιεῖν *fabulam agere*, dicunt Graeci. Citavit haec verba Lucianus h. l. ubi eleganter exponit τὸ ἀγωνίσμα per τὸ μυθῶδες, & κτήματα per τὴν ἀλήθειαν. Inferius eod. lib. versus finem idem explanat dicens, — καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὲν μόνον ἑρῶν γράφε, ὡς εἰ νῦν ἐπαινέσονται σε — οὐδὲν κολακευτικὸν, οὐδὲν δουλοπρεπές, ἀλλ' ἀλήθεια ἐπὶ πᾶσι. Apposite etiam Polyb. L. 2, p. 197, & L. 3, p. 257. Adde quoque Ioseph. L. I contra Apion. p. 1035. Quorum verba Bos adducit, quae, quia nimia, non repero. Sed addo ex marg. *Ald. Historia sit κτήμα, non ἀγωνίσμα*. Citat idem Plinius L. V, Ep. ad Capitonem. REITZ.

ead. l. 4. Ἐς τὸ παρὲν ἀγ.) Nobilis locus ex I, 23, quem supra iam ex parte tetigit, ubi verus etiam Scholiafles *Herodoti Medica* notat innui. Ea nimirum ἀγωνίσμα ἐς τὸ παρὲν, vel, ut est apud Thucydidem, ἐς τὸ παραχρῆμα, scriptum ad hoc compositum, ut in Olympiorum celebritate recitatum plausus & victoriam auctori suo pararet, quod genus *commissiones* vocari constat e Sueton. Calig. c. 53, ubi hoc ipsum Thucydidis ἀγωνίσμα hac voce reddendum Cafaubonus ostendit. Thucydides sua sibi scripta esse vult κτήμα ἐς αἰ, *possessionem*, h. e. monumentum, quod perpetuo ipsius proprium sit. Laudat etiam hunc locum Plinius V, 8, 11. GESN.

ead. l. 5. Τὸ μυθῶδες) Vide eundem Thucyd. & Tacit. An. IV, 33. Ceterum ut profutura, ita nimium oblectationis afferunt. SOLAN.

ead. l. 7. Ἱστορίας, ὡς) Thucyd. I, 2, & II, 48. SOLAN.

ead. l. 8. Ὡς εἰ ποτε) Haec verba apud Thucyd. non reperiō, sed his similia. Vid. I, 22 f. II, 48, & VII, 56. Sic Liv. in operis praef. *Inde tibi tuaeque Reip. quod imitere, capias*. SOLAN.

ead. l. 9. Πρὸς τὰ π. ἀποβλέποντες) Ne quis imperitior credat ἐπιβλέποντες legendum, rursus monebo eleganter oppositam praeposit. solere addi eiusmodi verbis, ut Diod. Sic. L. XIII, pag. 297 ed. Basf. ἀπέβλεπον πρὸς τὰς εὐμενοῦς ἐλπίδας. Long. Paft. III, p. 118 ed. Iungerm. εἰς τὴν θάλασσαν ἀπέβλεπε. Noster, Gall. cap. 18, εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας. Idem supra Hermot. c. 79 f. ἐς ἄλμον ὕδαρ ἐκχέας ad quem l. alia similia iam dedi. REITZ.

ibid. Εὐχρησθαι τοῖς ἐν πόλεσι) Vertunt: *rebus civitatis recte uti possent*, cum sit, *bene rempublicam gerere*. Improbat in historico inter alia τὴν ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι, scilicet ἑρμηνείαν. Interpres, *argumentationibus rotundam*. At hoc laudem Lucian. Vol. IV. L1

meretur. Verte, *tortuosam argumentationibus*. In eadem periodo κομῶδῃ τεθηγμένος, non est *admodum acuminatus*, ut ineptissime interpretes, sed *valde concitatus*, ut solent oratores esse. Ex Alcidamante refert Aristot. 111 Rhet. c. 3, inter frigida dicta ἀκράτῳ τῆς διανοίας ὀργῇ τεθηγμένον, *mera animi ira incitatum*. Frigus est in ἀκράτῳ ὀργῇ. Nec sequentia verba ceperunt interpretes, καὶ ὁ μὲν νοῦς σύσσωμος ἔστω, καὶ πυκνός, cum illa vertunt, *sensentiae autem inter se cohaereant, ac solidae sint*, perquam absurde. Cum sit, *sensus sit sibi consonus*, (hoc est, qui sibi ipsi non repugnet) & *sapiens*, hoc est, varia rerum cognitione & scientia velut densus. GRAEV.

ead. l. 10. Τοῖς ἐν πόλεσι) Sic legit interpretes: aliter longe in Cod. Petri Golmani ἐν πόσι. BOURD. Ποσὶ Mss. Golm. & L. ut Nyrp. c. 4, & Z. τρ. cap. 31 & 43. In reliquis πόλεσι. SOLAN. Non sunt haec ipsa Thucydidis verba: sed hanc sententiam ex perplexa illius oratione licebat excerpere. Eo magis inclinabat animus pro illo, τοῖς ἐν πόλεσι, legere τοῖς ἐν ποσὶ, iis, quae ante pedes, vel prae manu, sunt: ita certe in interpretatione posui. Quin nihil excusatione opus esse video, inspecta Bourdelotii ad hunc locum observatione. GESN.

ead. l. 11. τὴν δὲ φωνὴν) Hic vero locus mihi semper difficilissimus visus est & mutilus; neque enim ullum apparet verbum, unde pateat, probet an reiiciat Lucianus, quae hic recenseret: & manca sane sententia, si haec ab ipso improbari cum Graevio aliisque sentias. Nam quod sequitur, μὴ κομῶδῃ τεθηγμένος &c. nulla arte efficies, ut ad haec spectent. At si rursus haec, quae enarrat, probet, quod fiet, si cum praecedentibus, ut facimus, coniungas, ut ἔχων ad utrumque pertineat; non minor oritur difficultas. Quis enim in historico, nisi forte cum pro concione dicentes inducit, *vehementiam* illam & *oratorias artes* requirat? Confer quae de historico stilo apud Cicer. praecipuntur in de Or. II, 15, & Or. 20. *Sed in his tractata quaedam & fluens expetitur, non haec contorta & acris oratio*. Nodum solvant alii, mihi non liquet. SOLAN. Solanus, qui ad verba τὴν δὲ φωνὴν ista annotavit, forte lecta nostra interpretatione aliter sentiret, inprimis considerata vi verbi τεθηγμένος, quod a ferri ac dentium acumine ad incitationem animi, ac dicendi vehementiam, pulchre refertur. Abesse vult ab historico forenssem illam asperitatem, & contentiosum genus dicendi. GESN.

ead. l. 12. Κάρχαρον) Vid. supra Mισθ. c. 35. Infra Ὀρχ. c. 4, Διχ. c. 33, Πενθ. c. 4, & saepe alibi. SOLAN.

ead. l. 16. Λέξις — πολιτικὴ) Recte Micyllus vertit *dictio civilis*, seu politica, quali utuntur in comitiis, in concionibus, in senatu, in iudiciis viri, qui in republica versantur. Seneca. *Controv. 8, lib. 1, dixit rem paulo elatiorē, quā in pressis & civilis oratio recipit.* Hermogenes tribuit Demostheni inprimis politicam dictionem, lib. 1. *Περὶ ἰδεῶν lib. 1, c. 1, Ὁ τοίνυν Δημοσθένης, ὃ, τι περ κεφάλαιον ἦν, τὸν πολιτικὸν ἡκριβωκώς, τὸ μὲν, ὡς διὰ πάντων ἦκει πανταχοῦ ταῖς μιξεσι.* *Demosthenes, id quod praecipuum fuit, cum accurate genus orationis politicae excoluisset, omnia quoque genera exsequitur, ubique ea miscens.* De politico hoc dicendi genere multis accurate agit Hermogenes in libro secundo c. 10 & seqq. Ei opponitur *σοφιστικὴ καὶ λογογραφικὴ λέξις*, Scholastica, & declamatoria dictio: ab ea quoque Hermogenes distinxit *ἀγοραῖον καὶ πανηγυρικόν*, forense & panegyricum, quod tamen quomodo *πολιτικῇ* misceatur, pulchre docet. GRAEV.

Pag. 206. l. 5. Φανώτατα) W. at reliqui *φανώτατα*. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπεὶ τοῖς) Docet figuris non molestis orationem ornandam, *ἐπεὶ τοῖς κατηρτυμένοις τῶν ζωμῶν εἰκότας ἀποφαίνει τοὺς λόγους.* Micyllus vertit: quoniam perinde, ut ius aliquod, orationem quoque recte conditam habere debet. Quam longe a Graecis abit, Benedictus: *siquidem illud orationem condimentis similem reddit.* Nequaquam. Oratio cibo debet similis esse, non condimento. Condimentum autem cibum reddit gratiorem. Illa condimenta sunt figurae, quae debent esse *ἡδύσματα*, non *ἐδέσματα*, ut superius docuit. Vertendum igitur: *siquidem suam orationem reddet similem iuri bene condito, aut suos libros.* GRAEV. Et vis praepositionis *κατὰ*, & ratio *τῆς ἐπεὶ*, qua vel in hoc libello aliquoties utitur Lucianus, facile interpretationem nostram tuebuntur, licet in alia omnia abeant, quantum nobis constat, interpretes & Lexicographi. Nostri τῷ *καταρτύνειν* simile verbum habent, *versulzen*. GESN.

ibid. Κατηρτυμένοις) Arist. Rhet. III, Ald. ed. p. 552, 1, *ὅ, γὰρ ἡδύσμασι χρῆται, ἀλλ' ὡς ἐδέσμασι τοῖς ἐπιθετοῖς.* SOLAN.

Pag. 207. l. 1. Ἀκάτια) Naviculam *acatium* Plin. IX, 30. Sed potius hic τὸ ἐν ἀκατίῳ ἰστίῳ de velo intelligendum recte vidit Baifius p. 121. *Vorst.* SOLAN.

ead. l. 6. Κίνδυνος — τότε μέγιστον) Ubi ostendit, quando & quomodo historicus possit poëticis locutionibus & dicendi generibus uti, ut quam considerate illis utendum sit, cum utitur: *Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστον παρακινῆσαι, καὶ κατασχῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα.* Interpretes: *Periculi*

lum enim est, ne, quod maximum est, de statu mentis emoveatur, & in istum Corybantem poëtices impingat. Ista verba, quod maximum est, frigent hic, si quis accuratius ea inspiciat. Existimo scripsisse Lucianum: Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστος παρακινήσαι, καὶ κατενεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα, periculum tunc maximum est, ne mente movearis, & corrigiaris enthusiasmo poëtico. Κόρυβας hic κορυβάντισμος, ἐνθουσιασμός. Sequitur statim: Ὡστε μάλιστα πειστέον τῆνικαὐτα τῷ χαλινῷ, καὶ σωφρονιτέον, εἰδότες ὡς ἵπποτυφία τις καὶ ἐν λόγοις πάθος οὐ μικρὸν γίνεται. Verterunt: Quare maxime tunc fraeno credendum, & ratione utendum; illud scientes, quod & in verbis non mediocre malum est, inanis gloria, seu hippotyphía. Non poterat infelicius. Nescivit, quid sit ἵπποτυφία, praeterea male ἐν λόγοις interpretatur in verbis, cum sit in oratione pedibus soluta, quae & pedestris dicitur, & opponitur poëticae. Ἱπποτυφία est fastus ille poëticus: sic enim vocavit grandia verba, quibus poëtae utuntur cum laude, sed quae vitiant orationem profam. Aristophanes vocat ἵπποβάμονα ῥήματα, hoc est, equestria verba, quae more equorum incedunt, hoc est, ὑψηλά, grandia. Alibi idem dicit ἵπποκρημνα ῥήματα, verba grandia instar grandium rupium, Latinis sesquipedia: sicut enim soluta pedestris vocatur, sic oratio pedibus ligata equestris. Ἱππος & βοῦς apud Graecos in compositis augendi vim habent. Βούπις, quae grandes oculos habet. Βούπαις, catulaster, in glossis & apud Orientum, h. e. maior puer, qui incipit catullire. Sic ἵππαλεκτρυών est magnus gallus; ἵππογνώμων, μεγαλογνώμων, qui elate & magnifice de se sentit; & alia multa huius notae. Sic ἵπποτυφία est magnus fastus, & in oratione nimius & inanis verborum tumor. GRAEV. Emendationem Graevii firmat Cod. L. Impressi plerique κίνδυνος—μέγιστον. M. & L. κίνδυνον—μέγιστον. SOLAN.

ead. l. 7. Κορύβαντα) Κορυβαντισμὸν. GUYET.

ead. l. 12. Καὶ μὴν καὶ) Vide nos paulo infra ad § 60 huius προσλαλιᾶς. REITZ.

ead. l. 13. Οὐτε ἀγαν ἀφιστάντα) Vid. Cic. orat. n. 57, pag. ed. Gronov. 558. SOLAN.

Pag. 208. l. 2. Συντακτέον) Angl. συνακτέον. BOURD. Συντακτέον A. G. W. & P. non ut in impressis omnibus, συντακτέον. SOLAN.

ead. l. 7. Κἄνταῦθα ἥδη καὶ στοχαστικός τις, καὶ συνθετικός τοῦ πιθανωτέρου ἔστω) Vertunt: Iam etiam hic esto aliquis ad id, quod probabilius erit, tum coniiciendum, tum componendum habilis. Iane συνθετικός est ad componendum habilis? Immo συνθετικός

τοῦ πιθανωτέρου est, qui, quod probabilius fuit, poterit constitutare, qui potest ex variis, quae varie narrari audivit, quod maxime probabile est colligere, construere, seu componere. Paulo ante mallet ex nostro & Angl. Codice, τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ οὐχ ὡς ἔτυχεν συνακτέον, *res ipsae non sunt temere congerendae, corradendae*. Nam συντακτέον, quod in editis habetur, curam & ordinem notat, quae in componendo adhibetur, quod tamen sententiae huius loci adversatur. GRAEV.

ead. l. 10. Πρῶτα) Cur Benedictus in πρῶτον mutarit, causam non video, neque consilio factum credo: pluralis enim quasi adverbialiter positus adeo est frequens, ut singulis fere paginis occurrat; vid. mox cap. 49 f. τοὺς στρατηγοὺς μὲν τὰ πρῶτα. Sic οἷα Nostro aliisque fere perpetuum quoque pro οἷον. Quare exempla ex Nostro, ut nimis obvia, non addam. Sed quia Hemst. Somn. § 2, operae pretium existimavit ἑμοῖα pro ὁμοίως exemplis adtribuere, quod nonnulli id non noverrant, liceat & nobis pauca addere ex aliis. Οἷα singulari additum videt. igitur ap. Long. Past. I, p. 18 & 21 ed. Iungerm. & II, 75, οἷα — εἰθισμέναι, ac non semel in seqq. Anacr. Od. IV, 7, Τροχὸς ἄρματος γὰρ οἷα βίος τρέχει κυλισθεῖς. Sic πότερα pro πότερον rursus Long. Past. II, p. 48. Sic ἴσα pro ἴσως Hippocr. pr. iur. iur. ἠγήσασθαι μὲν τὸν διδάξαντά με τὴν τέχνην ταύτην, ἴσα γενετήσιν ἑμοῖσιν. Immo superlativi adverbiales, ut sic dicam, tantum non perpetuo pluraliter effertur, ut ὕστατα millies ap. Homer. πρῶτιστα apud Aristoph. & Aelian. Vid. si quid opus, Spanhem. ad Aristophan. Plut. v. 46. REITZ.

ead. l. 13. Χρηματιζέτω) Lege omnino σχηματιζέτω, ποιηχρημ—, quod tamen omnes libri prae se ferunt. SOLAN.

ibid. Ἐοικέτω τότε τῷ τοῦ Ὀμήρου Διὶ) *Similis sit Homericō Ioni*, Iliad. V: Νόσφιν ἔφ' ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν, Μουσῶν τ' ἀγγεμάχων, καὶ ἀγαυῶν Ἰππημολγῶν. GRAEV. Vide Hom. II. N, 4. SOLAN.

ead. l. 14. Τῶν ἱπποπόλων Θρηκῶν γῆν) Malletem τὴν τῶν ἱπ. &c. ut recte Solan. in marg. Iuni. monet, etsi nulla edit. articulum femin. habet. Nam sic recte eadem legas infra, in Icarom. c. 11 post med. τὴν τῶν ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος, ἀρτί δὲ τὴν Μουσῶν, scil. γῆν. REITZ.

Pag. 209. l. 5. Εἰ μὴ Βρασίδας τις εἴη προπηδῶν, ἢ Δημοσθένης ἀνακόπτων τὴν ἐπίβασιν) Vide Thucyd. lib. IV de oppugnatione Pyli. GRAEV. Vide, praeter Thucyd. IV, cap. 11, Plut. π. τ. βρ. τιμ. non longe ab initio, & in Lyfand. initio.

Idem Thucyd. initio L. IV docebit te etiam, quem Demosthenem & ad quod eius praeclarum facinus respexerit. SOLAN. Respicit ad Thucyd. IV, 12, ubi Lacedaemonius Brasidas exscendere conatur in munitiones Atheniensium ad Pylum, prohibente Demosthene. GESN.

ead. l. 11. Καὶ συνδιωκέτω, καὶ συμφευγέτω, καὶ πᾶσι τοῦτοῖς μέτρον ἐπέστω) Codex vetustus melius, πᾶσι τοῦτοῖς μέτρον ἐπέστω, in his omnibus sit modus, teneatur modus. Sequentia perobscure transitulerunt: καὶ πρὸς πάντα σπευδέτω, καὶ ὡς δυνατὸν, ὁμοχρονεῖτω, καὶ μεταπετέστω ἀπ' Ἀρμενίας εἰς Μηδίαν, ac ad omnia properet, & quatenus fieri potest, idem tempus habeat, transvoletque ex Armenia in Mediam. Quid est, idem tempus habeat? Verte, eodem sit tempore & volet ex Armenia in Mediam: eodem tempore sit in Armenia, Media, Iberia, Italia. Hinc in fine huius periodi dicit, ὡς μηδενὸς καιροῦ ἀπολείπειν, ne nullo non tempore absit, hoc est, semper & ubique, ubi aliquid geritur, animo sit praesto: sic enim intelligenda haec sunt, interpretes non ceperunt. Paulo inferius tenebrae offuscae quoque sunt his verbis: οὐ γὰρ ὥσπερ τοῖς ῥήτορι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθσόμενά ἐστι, καὶ εἰρήσεται πέπρακται γὰρ ἤδη. δεῖ δὲ τάξαι, καὶ εἰπεῖν αὐτά. Non enim quasi rhetoribus scribant, sed quae dicenda sunt, etiam dicuntur: nam iam facta sunt. Verum disponere illa debet, & narrare. Hoc est, non quid dicant historicis quaerendum, id enim est iam factum, sed quae ratione & ordine dicant. Rhetori autem quaerendum, quid dicat. Hinc inventio praecipua Rhetorices est pars. GRAEV.

ead. l. 12. Ἐπέστω) Sic G. P. L. optime. In reliquis & M. ipso ἐπέστω. SOLAN.

ead. l. 14. Ἦν κατεπείγη) Ἐπ' ἐκεῖνα καταβαινέτω, ἢν κατεπείγη, interpr. si festinet, ad illa transeat: debebat, ad illa transire, si urgeant. Apud Isocratem & alios passim occurrit, ἢν κατεπείγη, si res urgeat. Mox dicit ὅταν ἐκεῖνα καλῇ, & pag. seq. iterum, ὅταν δὲ πᾶν κατεπείγη τὸ πρᾶγμα. VITRING. Si festinet, verterat Benedict. Rectius L. Bos de ellipsi. pag. 136, (quem in corrigenda versione sequendum peritissimus harum elegantiarum Hemsterh. annotaverat) si res urgeat, (five urgeat, ut scribendum volunt) intelligitur enim πρᾶγμα, ut Bos docet ibid. Sic itaque etiam nunc verti malim, etsi nihil in Gesneri versione mutavi, quia ab eius mente prope abest. REITZ. Nihil opus est, ut post κατεπείγη hic aliunde intelligamus πρᾶγμα. Simpliciter enim ad ἐκεῖνα refertur, quod etiam interpretatione expressum est. GESN.

ead. l. 16. Ὀμοχρ.) Musicorum est vocabulum, cum vox & cithara suos quaeque tonos servantes concentum edunt, quem pro lubitu modos faciens edi voluit; quod fit, dum utrinque tempus sedulo tono cuique assignatur, quod a *διδασκαλῶ* imperatum est, aut breve, aut longum, aut divisum. Usurpat iterum Noster Musicorum sensu *Eik. c. 14. SOLAN.*

Pag. 210. l. 5. Τὸ κέντρον) Ita W. & P. non ut in reliquis est *πρὸ κέντρον*. Aliquid forsitan hic subest, quod quia antiquorum speculorum ratio non satis nota est, industriam curiosorum hominum fugit. Hoc certe scio, neminem capere posse, quod priores interpretes hic habent. Ego si sensum Luciani non sum affecutus, certe aliquid videar dixisse; illi nihil. SOLAN. An eo tempore rotundis vulgo speculis vulgo utebantur, iisque vel convexis aliquantum, vel concavis, in quibus *centri* aliqua ratio habenda? Suadent illud tum alia, tum illud, quod Noviomagi in sepulcro repertum, de quo ex Io. Smithi, i. e. Smerii, epistola in Fortunii Liceti opus de Lucernis 6, 92, relata, ipsiusque adeo Smeriorum antiquitatibus Noviomagensibus p. 118, constare potest. Hoc tamen non eo pertinet, ut alia specula incognita tum fuisse dicamus, quod facile refutatur ex Seneca Nat. quæst. I, 17, Sexto Empir. Pyrrh. Hyp. 1, 48, p. 15, Fabr. aliisque. GESN. Ersi veterum specula fuerint plerumque rotunda, nihil tamen accuratum centrum facit ad imagines tales reddendas, quales acceperunt: nam quae hoc praestant specula, ea tantum oportet esse plana superficie, nihilque tum refert, sintne rotunda, necne. In quibus autem speculis centrum accuratum locum habet, ea sunt superficiei convexae, aut concavae, quorum priora reddunt imagines minores, posteriora maiores, immo inversas, si obiectum ad certam distantiam admoveatur, quod hodie satis notum. Si igitur eiusmodi specula caustica intelligat Lucianus, (quod non videtur) ea ad ordinarios usus fere sunt inepta. An igitur per ignorantiam mathematicam *κέντρον* dixit? an per *κέντρον* generaliter tantum opificis *ἀκριβείαν* intellexit, ut *ad amussim*, *ad normam*, dicimus, pro accurate, i. e. pro *affabre facta planitie*, quae opponatur *distortae*? Interim specula caustica veteribus non fuisse ignota arbitrator. Ersi enim quae de Archimedis speculis, quibus hostium naves in obsid. Syracus. incenderit, narrantur, pro fabula merito habentur; ipsum tamen commentum satis vetustum prodit, rem non incognitam fuisse. Quin & Aristoph. Neb. 764—8, de lapide splendido, sive crystallo, (vel vitro) quo alyptae ignem ex sole accen-

dunt, diserte mentionem iniicit, dicens: Ἦδη παρὰ τοῖσι φαρμακοπόλαις τὴν λίθον ταύτην ἔσρας, τὴν καλὴν, τὴν διαφανή, Ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἄπτουσι; τὴν ὕαλον λέγεις; Ἐγώ γε & ποικ, ταύτην λαβὼν — Ἀπώτερόν στας ὧδε πρὸς τὸν ἥλιον, τὰ γράμματ' ἐκτῆξαιμι, i. e. hac summa procul stans, hoc modo, ad solem Delevero literas scripti, i. e. liquefcere faciam ceram, in qua literae exaratae; id enim ἐκτῆκω hic significat. Aliud instrumentum aeneum, quo ignem sacrum ad solem incenderint, ex Plutarcho exhibet Lipf. Syntagm. de Vestal. sive T. III, p. m. 1092; quem etiam vide pagg. praecedd. licet forsan non plane ad mentem veterum, tamen indaganti patebit, ex solis radiis ignem accendere, non incognitum fuisse, etsi quoque is vocari queat ignis solaris, quem attritu lignorum eliciebant. Si tamen ulus vitri aut metalli causticus olim cognitus fuerit, dixeris, veteres non potuisse ignorare microscopia, perspicilla ac telescopia, quorum inventionem ampliff. de la Rue, in libr. inscripto *Geletterd Zeelandt*, tribuit Zachariae Ianfsonio, Medioburgo Zeelando, an. 1590. Sed Valer. Andr. Bibl. Belg. pag. 14, perspicilla dimetiendis turribus invenisse narrat Iacobum Metium, eodem anno (quod iam non diiudico, cum hoc posterius de dioptris astrolabii intelligi queat.) At potuit deperdita fuisse ars veterum, ac de novo inventa; quod certe statuendum, si vera attulit Mr. de Valois, qui in Hist. de l'Acad. R. de belles Lettres T. I, p. 136, asserit, veteres iam Archimedis tempore tubos, quae *telescopia* vocamus, habuisse, & Ptolemaeum regem Aegypti Pharum extruxisse, ex qua ope telescopiorum naves hostiles ad sexcenta miliaria detegi potuerint. Sed quis non sentit, fabulas has esse? quas tamen ubi ille legerit, adductis auctoritatibus veterum adstruam vellem, ut veritas indagari queat; alioqui ex fabula de Lynceo, idem praedicare possem. Interim ex his aliisque, quae adducere possem, si tempus permitteret, probabile tamen fieret, quod ante dixi, non incognita omnia veteribus fuisse, quae hodie pro novis inventis habentur. REITZ.

ead. l. 7. Ὡς περ τοῖς ῥήτορσι) Recte, an secus, se hic locus habeat, non pronuntio, me certe diu torsit. At ecce tandem alium huic prorsus geminum, ex quo & intelligetur melius, & fortassis emendabitur. Exstat in in Ὁρχ. c. 65, his verbis: ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστικῆς ἢ ὑπόκρισις ἐστίν, ὡς ἔφην, κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ τοῖς ῥήτορσιν ἐπιτηδεύουμένη. Vide itaque, an non & hic ita legendum, uti illic legitur. Vel si minus arridet haec

coniectura, aliam accipe. Lege ὥσπερ τοῖς ῥήτορσιν ἢ γραφεύσιν & excidisse puta verbum in hunc sensum, *licet aut demere de veris, aut addere*. Mihi magis placet coniectura prior, atque adeo sic lego, κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ῥ. γρ. Vid. Pl. l. cap. 2, & passim. SOLAN. Κατὰ τὰ αὐτὰ hic inferi voluit Solanus, quia in Prometh. § 2, & alibi, fere sic occurrit. REITZ. Τοῖς ῥήτορσιν γράφειν est sub magistro eloquentiae sive rhetore exercitationis causa scribere, uti & ipsam speciem, & verba fingere non licet modo, sed oportet. Alia historici ratio. Illud γράφουσι potest aliquem turbare, quia adhuc singulari numero de eo, quem format, historico egit. GESN. Cl. Bel. de Ballu, vertens, *car l'historien ne compose point comme on le fait dans les écoles des rhéteurs*, pro ὥσπερ legit ὡς παρά. Idem in Animadv. ad Oppian. libr. I de Ven. v. 62 annotat: In hoc loco recte de numero singulari ad pluralem saltum animadvertit Gesnerus. Similis invenitur numerorum enallage ap. Sophoclem in Aiace Maft. v. 739: οὐ τις ἴσθ' ὅς οὐ τὸν τοῦ μακέντος κἀτιβουλευτοῦ στρατοῦ Εὐναιμον ἀποκαλοῦντες. Quod vero ad illud ἀποκαλοῦντες observat Schol. hic legisse non poenitebit: Ἀττικὸν ἔθος τὸ ἐπιφέρειν ἐνικόις τὰ πληθυντικά, καὶ ἀνὰ πάλιν.

ead. l. 12. Ἀλαμμένει) Phidiae is aemulus. Vid. cap. 4. Plut. πολ. παραγγ. 1435. Plin. XXXVI, 5, & Paus. VIII. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡ τῷ) Minutum est, sed quod non observatum suspectam reddere possit interpretationem, non legendum hic esse, ut adhuc, ἢ τῷ ἄλλῳ, sed ἢ τῷ ἄλλῳ. Articulos του & τῷ encliticarum more pro τινός, τινὶ poni, notum; sed hic temere neglectum. GESN.

ibid. Οὐδὲ γὰρ οὐδ') Hanc plerarumque edd. lectionem praefero alteri, quae οὐ γὰρ οὐδὲ exhibet: maiorem enim vim habet. Et sic T. I, Nigr. § 6, (p. 31 huius ed.) οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν. Ad quae verba Hemsterh. ex aliis auclt. similia iam dedit. Et sic paulo post iterum τότε δὴ τότε. REITZ.

ead. l. 14. Ἐλέφαντα) Eburnea inter alias Iovis Olympici statua, & Eleensis Urania. De priori testatur Plin. XXXIV, 19, ut alios taceam. SOLAN. Ἐλέφαντα, pro ebore, ut supra de Sacrif. c. 11, ut Virg. fere Aen. III, 464, — *scettoque elephanto*. Conf. mox, ἔπριον τὸν ἐλέφαντα. Quod quidem satis notum: nam & sic Homer. non semel, ut Il. Δ, 141, ὧς δ' ὅτε τις τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοῖνικι μίμνη, *Ac veluti quando aliqua ebur mulier purpura tinxerit*. Ad quem vers. S. Clarke etiam alium ex Luciani Imag. locum affert. Sed quod notatu dignius, ex Pausan. Attic. I, c. 12: Ἐλέφαντα, ὅσος μὲν ἐς ἔργα καὶ ἀνδρῶν χεῖρας,

εἰσὶν ἐκ παλαιοῦ δῆλοι πάντες εἰδότες· αὐτὰ δὲ τὰ θηρία, πρὶν
 ἢ διαβῆναι Μακεδόνας ἐπὶ τὴν Ἀσίαν, οὐδὲ ἐωράκηνσαν ἀρχὴν,
 πλὴν Ἰνδῶν τε αὐτῶν, καὶ Λυβίων, καὶ ὅσοι πλησιόχωροι τού-
 τοις. Δηλοὶ δὲ καὶ Ὅμηρος, ὅς βασιλευσι κλίνας μὲν καὶ οἰκίας
 τοῖς εὐδαίμονεστέροις αὐτῶν, ἐλέφαντι ἐποίησε κεκοσμημένας,
 θηρίου δὲ ἐλέφαντος μνήμην οὐδέμιαν ἐποίησατο. REITZ.

ead. l. 15. Ἡλείων) V. Ένυπ. c. 6. SOLAN.

Pag. 211. l. 2. Ἐπὶ νηίζον) Fallitur ergo Budaeus in Lex.
 hoc verbum esse neutrum absolutum, quod pluribus probare
 non est opus. REITZ.

ead. l. 3. Οἰκοδομήσασθαι) Flor. οἰκονομήσασθαι. BOURD.
 Οἰκονομ. W. & ed. Fl. melius, quam ut in reliquis est, οἰκοδο-
 μήσασθαι. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος οἴηται μετὰ ταῦτα ὄραν τὰ
 λεγόμενα) Interpres, at quando auditor se ea, quae narrantur, au-
 dire putaverit. Inepte. Reddenda ita sunt verba: Et cum auditor
 aliquis postea videre sibi videatur ea, quae narrabantur. VITRING.

ead. l. 12. Δυνάμει) Δυνάμει δὲ καὶ τότε φροίμῳ χρησεται,
 τῷ ἀποσαφούντι περὶ τῶν λεκτέων, potentia vero etiam iure prooe-
 mio utetur, quo dicenda declaret. Ex hac versione nemo Luciani
 mentem intellexerit, quam ut percipiamus, sic erunt inter-
 pretanda: Et tunc quoque prooemio utetur implicite, si clare expli-
 cet, quatenam sint dicenda. GRAEV.

Pag. 212. l. 8. Ἡρόδοτος) Herodotus I, 1. SOLAN.

ead. l. 10. Νίκας) Aliter, & longe aequius, Herod. ὥς μήτε
 τὰ γενόμενα ἐξ ἀνθρώπων τῷ χρόνῳ ἐξίτηλα γένηται, μήτε ἔρ-
 γα μεγάλα τε καὶ θωύμαστα τὰ μὲν Ἕλλησιν τὰ δὲ βαρβάροι-
 σιν ἀποδεχθέντα ἀκλεὰ γένηται. SOLAN. Confer supr. Zeux.
 cap. 7. REITZ.

ead. l. 11. Θουκυδίδης). Verba sunt Thucydidis in ipso ini-
 tio, καὶ ἐλπίσας μέγαν τε ἔσσεσθαι καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προ-
 γεγενημένων. De bello, quod scripturus erat, sermo est, &
 ratio redditur, cur in ipso belli initio scribere iam decrevisset.
 Adde c. 21. SOLAN.

ead. l. 13. Παθήματα) Ex eodem libro c. 23, τούτου δὲ τοῦ
 πολέμου — παθήματα τε ξυνηνέχθη γενέσθαι ἐν αὐτῇ τῇ Ἑλ-
 λάδι, οἷα οὐχ ἕτερα ἐν ἰσῷ χρόνῳ. SOLAN.

Pag. 213. l. 5. Αὐτῇ) Emendavi vulgatum αὐτῇ, quod in
 omnibus libris reperitur. SOLAN.

ibid. Προῦχειν) Virtutes narrationis in historia observandas
 esse docet, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προϊούσα, καὶ αὐτὴ ὁμοίως,
 ὥστε μὴ προῦχειν, μήτε καικαίνεσθαι: leviter & aequaliter proce-

dens sibi similis, ita ut neque exstet, neque hiatus habeat, non male interpretes. Προῦχεν hic Luciano est, quod Petronio est *extra corpus orationis eminere*. Praeterea, inquit, curandum est, ne sententiae emineant extra corpus orationis expressae, sed intexto vestibus colore niteant: cum veluti centoni purpureus late qui splendeat unus Affuitur pannus. Sed intextus vestibus color est limbus purpureus togae attextus, ut in praetexta. GRAEV.

ead. l. 7. Εφν) Sic pro ἐχεν in *Amst.* ed. corrigendum esse monuerat La Croze, idque vel ex versione, quae tamen, ut dixi, habebat, facile erat videre. Edd. autem priores illud ἐφν iam recte habuere. REITZ.

ead. l. 14. Τάχος) Micyll. *brevitas*. Gefn. *celeritas*, propius ad Graecum, quamquam τὸ τάχος utrumque complectitur: intelligitur enim illa festinatio, qua res minoris momenti obiter tangentes, & verbositatem vitantes, ad ipsa facta historica properamus, quod ipse exponit c. 57 f. Cap. vero 59, ταχίς ἐπαίνοι & ᾄδῃσι, breves certe significat. REITZ.

Pag. 214. l. 14. Ομηρος) Tangit hos quidem Homerus l. c. Sed quam sobrie! Atqui haec ipsa tamen notam Aristarchi effugere non potuerunt, qui notha ea pronuntiare ausus est. V. Schol. Pindari ad Ol. I, p. m. 13 A. Cf. Hom. Il. Δ, 575. SOLAN.

ead. l. 16. Παρθένιος) De hoc & sequente Euphorione Sueton. Tib. c. 70. Poëta & historicus, (v. Voss. II, 1.) cuius liber περὶ ἑρωτικῶν παθημάτων hodieque exstat, in quo Euphorionem aliquoties laudat. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Λοπάς) Suidas λόπον vel λοπὸν habet, quod etiam significatione multum differt ἀπὸ τοῦ λοπάς, quod apud Siculos praefertim *patellam*, apud Atticos praeterea *loculum, capulum* significat. CLER.

Pag. 215. l. 1. Εὐφορίων) Chalcidensis, de quo Suidas & Voss. de hist. Gr. I, 16; erat enim & poëta & historicus. SOLAN.

ibid. Καλλιμαχος) De Callimacho, quem hodie habemus, non putat intelligendum hic Nostrum Ez. Spanh. vir de literis & de Rep. optime meritus, (in Hymn. Ap. f. 112.) sed forte de altero iuniore e sorore eius nato; quamquam fateatur hunc fere designari, cum nulla alia additur distinctionis nota. Rem fere ego in medio relinquo. De eo tamen Caf. ad Athen. 147. (Constat, doctissimum virum calumniandi ansam invidentibus praebuisse, quod multa quidem, sed breviter, carmina ederet. Solitus dicere Callimachus, magnum librum magnum esse malum — tandem ut os obturaret malis hominibus, magnum poëma Hecalen inscriptum coactus est edere.) V. Athen.

III, Καλλιμαχος ὁ γραμματικὸς τὸ μέγα βιβλίον ἴσον ἔλεγε εἶναι τῷ μεγάλῳ κακῷ. Ego certe apud eundem Athen. IX, 387 F. — quando Ister dicitur καλλιμάχειος συγγραφεύς, ad vitium respici credo, quod hic a Luciano notatur. SOLAN. Iuniorum quendam Callimachum hunc esse, credit Spanhem. ad Callimach. p. 118, quia alter brevitatis amans. REITZ. Pierfon. ad Moer. Atticist. p. 440, notante cl. B. de Ball. pro Καλλιμαχος reponendum coniciebat Ἀρτίμαχος.

ibid. Πόσοις ἔπεισι) Brevitatem Callimachi Battidae laudat, & haec Luciani forte ad alium pertinere, coniecit Spanhem. ad H. in Apoll. 112, p. 118. GESN.

ead. l. 5. Μηχάνημα) Vid. Thucyd. IV, 100. SOLAN.

ead. l. 6. Πολιορκίας σχῆμα) In Thucydide laudat, quod nimius non sit in describendis παύροις μάλλον δὲ ὁ Θεουκυδίδης αὐτὸς ὀλίγα τῷ τοιούτῳ εἶδει τοῦ λόγου χρησάμενος, σκέψαι, ὅπως εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηχανήματα ἑρμηνεύσας, ἢ πολιορκίας σχῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ χρεῖωδες εἶναι, ἢ ἔτι πόλεων σχῆμα, ἢ Συρακουσίων λιμένα. Quis credat, tam politum scriptorem usum fuisse in eadem περιτοπῇ bis voce σχῆμα, ne dicam πολιορκίας σχῆμα, quod vertunt obsidionis speciem, inepte dici. Ms. optime, ἢ πολιορκίας χρεῖμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ χρεῖωδες, aut rem ad obsidionem necessariam & utilem exponens. De Softrato vide Plin. XXXVI, 12, & Strab. lib. ult. GRAEV. Perperam in vulgatis legitur hic σχῆμα pro χρεῖμα, quod recte exhibet ed. I. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐτι πόλεων) Valde probō Ἐπιπολῶν, etsi vulgatam exhibeo. REITZ.

ibid. Σχῆμα) Non offendit me repetitio nominis σχῆμα, alioquin sexcenta & Nostri, & optimorum quorumque scriptorum, loca damnanda essent: sed illud offendit, quod libros omnes obsedit, ἔτι πόλεων σχῆμα, inconcinnum profecto, ubi id, quod coniunctum est, nempe Συρακουσίων λιμένα, indicat, transire iam ad ipsa singularia exempla auctorem. Breviser Ἐπιπολῶν σχῆμα legendum esse, ac sine dubitatione inter Luciani verba recipiendum, pauci ita vel duri erunt ad haec studia, vel tam morosi, quin nobis assentiantur. Describit Ἐπιπολῶν σχῆμα Thucydides VI, 96, tanquam χωρίου ἀποκρήνου τε καὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως εὐθὺς κειμένου κ. τ. λ. Nomen *Epiplarum* servari tanto magis hic & supra debuit, cum etiam Livius hanc Syracusarum partem patrio more appellavit XXV, 24, 4. GESN.

Pag. 216. l. 2. Ἐξω τοῦ διχ.) Sic intelligo: non habebitur

illarum ab auditore vel lectore ratio, ut qui eas vel plane omis-
surus, vel indignas iudicaturus sit, quibus assentiat: quem-
admodum nempe accusationis extra tribunal prolatae nulla
habetur a iudice bono ratio. GESN.

ead. l. 3. Θεοπόμπη) Atqui *Theopompum* hunc ipsum Athen.
III, p. 85 A. veritatis amantem ait fuisse, eiusque perveſtigandae studio magnam pecuniae vim insumpsisse. Μαθέτω, in-
quit, παρὰ Θεοπόμπου τοῦ Χίου ἀνδρὸς φιλαλήθους καὶ πολλὰ
χρήματα καταναλώσαντος εἰς τὴν περὶ τῆς ἱστορίας ἐξέτασιν
ἀκριβῆ. *De impensis Theopompi*, inquit ad hunc locum Casaub.
non tacet Dion. Halic. in *epist. ad Pomp.* De amore veritatis non
desunt, qui obſtrepant. Athen. ipse l. 6 δυσμενέστατον appellat, πα-
τὴν conſtans ſibi. Sed quia ingenua libertate vitia hominum Theo-
pompus carperat, multorum odia veritas illi paraverat. Itaque βά-
σκανον & aliorum virtutibus invidentem multi pronuntiarunt, quos
refellit Dionys. Lucianus &c. Hinc Theopompicum ſcribendi genus
nominat Ciceru, cum de omnibus omnia libere palam dicuntur, ad
Att. II. De Theopompi maledicendi prurigine non Lucianus
ſolus, ſed multi conqueſti ſunt viri graviffimi. Ciceronis iudi-
cium audiviſti. Lege etiam Corn. Nep. in Alcibiad. c. 11. V.
& Plut. 1570 f. SOLAN.

ead. l. 6. καὶ μὴν καὶ) Hic potius pleonaſmus elegantiae eſt,
(licet alibi illud nimis frequentatum καὶ oderim) ſic etenim &
Long. Paſt. I, pag. 26 ed. Iungerem. καὶ ἅμα καὶ αὐτῇ ἡρέμα
ὑπεφθέγγετο. Idem p. 28, καὶ λαβούσα καὶ αὐθις ἐπέβαλλε τῷ
κόλπῳ. Noſter ſupra c. 37, καὶ γὰρ Δία, καὶ ἐν ſτρατοπέδῳ. Et
c. 46, καὶ μὴν καὶ συνθήκη· & Somn. c. 7, ubi ſimilia iam no-
tavit Hemſterh. Et non ſemel alibi. REITZ.

ead. l. 9. Σὺ) Sic ed. I. In reliquis eſt σοί. SOLAN. Legendum
eſſe, non σοὶ δ', ut lectum eſt adhuc, ſed σὺ δ', ut interpretari
ſumus, facile, puto, conſtabit. GESN.

ead. l. 10. Πολλάκις) Notabat Solanus noſter, Vorſtium le-
gere ὡς πολλάκις, non imperite profeſſo, ubi cetera ſic lege-
rentur, ut in I. quae πολλάκις τοῦτο ἐρῶ, idque ſine parenthe-
ſi, habebat: cum vero aliae non τοῦτο, ſed τὸ αὐτὸ exhibeant,
& parentheſin etiam nonnullae addant, non opus iam ὡς ad-
dere; verum illud γὰρ ex W. potius reciperem. REITZ.

Pag. 217. l. 1. Δουλοπρεπὲς) Antiquiores fere omnes edd.
legunt hic Δουλοπρ—barbare, *Ald.* nempe I. & B. 2. P. etiam.
Sed bene habet in *Fl. Fr.* etiam S. & A. & in M. Cod. SOLAN.

ead. l. 3. Κρίδιον ἐκείνον ἀρχιτέκτονα) Nomen ex inſcriptio-
ne, quam mox exhibet, patebit. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον) De hac turri vid. Scholium ad Icarom. c. 12, & notam Humphr. Prideaux ad L. I Partis posterioris historiae suae, qua vetus testamentum cum novo connectit, p. ed. in 8°, 9. SOLAN.

ead. l. 8. Παρατονίαν) Plut. Anton. 814 B. & Ovid. am. II, El. XIII, 7, *Paractonium* vocant. Strabo etiam non semel & Polyaeus Strat. II, p. 145 C. Sed mutare hic non ausim; & omnino sic editum a Luciano ipso, ut vulgo nunc legitur, existimem. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀφυκτον) Sic sexcentis in locis apud hunc scribitur, ut in Dial. Apoll. & Merc. seu Θ. J. XVII, ἔπειτα δὲ συνεῖς ἐν ἀφύκτῳ ἔχοντες αὐτὸν, ἰκέτευε. Sic in Μισθ. c. 3 B. in Γυμν. c. 2 & 29. In Περθ. etiam c. 2 & c. & auctoribus Mss. A. B. & M. in Ἑρμ. c. 79. Ut nullum dubium sit, debere etiam hic scribi ἀφυκτον, non, ut in omnibus, ἀφευκτον. M. tamen Codex, qui in Ἑρμ. etiam habet ἀφυκτα, hic mendose cum ceteris ἀφευκτον habet. SOLAN. Ἀφυκτον verum esse, vid. var. lectr. ad Ver. Hist. I, c. 39; & supra, Deor. Dial. XVII. REITZ.

ibid. Οικοδομήσας οὖν) Illud οὖν epanalepsi infervire, vid. supra ad Zeux. c. 1. REITZ.

ead. l. 10. Αὐτοῦ) Et si veteres edd. αὐτοῦ spiritu leni hic quoque scribunt, & supra aliquanto lenior visus sum in tolerando αὐτὸν pro αὐτὸν, hic tamen ad perspicuitatem sensus nimium interest, qui omnino reciprocum postulat: suum enim, non regis, nomen intro scripserat architectus. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπιχρίσας) Unde haec habuerit Luc. incertum. Strabo enim & Plin. factam ei a rege inscribendi proprii nominis potestatem, disertis verbis testantur: hic XXXVI, 12; ille XVII, p. 791 D. Vide, si lubet, If. Voss. ad Pomp. Melam II, 7, & Luciani Schol. ad Icarom. no. 48. SOLAN.

ead. l. 15. Θεοῖς σωτήσιν) Ptolemaeum & Berenicen intelligunt viri docti bene multi. Consule Spanh. 415. Eandem inscriptionem habet Strabo l. c. SOLAN.

Pag. 218. l. 1. Ἀλλ' εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν νῦν καὶ τὸν ἀεὶ) Ἀλλ' εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν ἔπειτα. κ. τ. ἀ. MARCIL.

ead. l. 8. Κεκύλισται ὁ λίθος ἐν Κρανίῳ.) Κεκύλισται ὁ λίθος. Refert ad dolium Diogenis. MARCIL.

ead. l. 9. Πίθος) Sic omnino legendum cum M. & editionibus nonnullis. In L. & aliis λίθος, prave. Vid. supra cap. 3, ad quam historiam alludit. SOLAN.

ibid. Κρανίῳ) Lucianus, praecepta historica claudens, ait, se exhibuisse normam & amussim iustae historiae, quam si qui

observent, bene se rem habere, & alicui bono suum hoc fore scriptum; sin minus, volutatum esse in Cranio dolium (*εἰ δὲ μὴ, κεκύλισται ὁ πίθος ἐν Κρανίῳ*). Alludit Noster ad id, quod supra cap. 3 de Diogene satis lepide narraverat; nimirum eo tempore, quo Philippus Macedo diceretur Corinthum invasurus, valde turbatos fuisse Corinthios, & ad opus se accinxisse; alios aliud parasse; hunc arma fabricatum esse; illum lapides attulisse; neminem denique fuisse otiosum. Quo viso, Diogenem, cum nihil, quod ageret, haberet, nec a quoquam ad aliquid adhiberetur, multo studio volutasse sursum ac deorsum per Cranium suum dolium, interrogatumque, quid illa ageret, respondisse, se quoque, ne solus inter tot laborantes cerneretur otiosus, volutare suum dolium. Id ergo vult hoc in loco Lucianus, omnes hac tempestate, tantopere πολυφώ-
ου, aliquid historici lucubrantur: ego vero, ne solus nihil dicar fecisse, historici partes persecutus sum: si ad aliorum id fecero utilitatem, operae habiturus sum pretium; sin, cum Diogene aliquid saltem egero. Ceterum Cranium, in quo Diogenem degisse, ex hoc loco patet, fuisse gymnasium ante Corinthum, ait Diogenes Laërtius, qui locum hunc non, ut hic Lucianus cum Hesychio, Κράνιον, sed Κρανεῖον appellat. In Nostri primo Mortuor. dialogo scribitur Κράνειον. LENS. Videas Th. Marcil. quoque scribere Κρανίῳ; sed cur hoc improbem, vid. supra ad c. 3. REITZ.

IN VERAE HISTORIAE LIB. I.

Pag. 219: l. 1. ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ) Fabulosarum narrationum eiusmodi antiquiorem hac eam fuisse Photius censet; quam Antonius Diogenes de Thule insula lib. XXIV ediderat. De quo libro ille Cod. CLXVI, p. ed. Aug. 184 & seqq. Addit enim p. 189, καὶ γὰρ τοῦ περὶ ἀληθῶν διηγημάτων Λουκιανοῦ, καὶ τοῦ περὶ μεταμορφώσεων Λουκίου, πηγὴ καὶ ῥίζα εἶναι τούτου. Sed cum putarit Phorius, ut ex sequentibus eius verbis patet, Diogenem Antonium suum vixisse fere Alexandri Magni tempore; vanissimam hanc eius coniecturam, ego quidem existimo; Lucianoque fuisse recentiorem, cum hanc rem, ut novam prorsus, aggredi sibi visus sit Noster. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀθλητικοῖς) *Mos athletarum*. Praefatio in veras narrationes, in qua de corporis & animi cura agit, ac docet, quibus modis utriusque labores sint moderandi. De remissione

studiorum lege Quintil. L. I, c. 4, Cic. in Offic. Senec. de vit. tranquil. c. 15 & ult. COGN.

ead. l. 4. Εὐεξία) Medicis *εὐεξία* est perfecta sanitas, five, ut Galenus definit, *τῆς ὑγιαίνουσ ἕξεως ἡ τελειότης*. Vid. Foessii Oecon. Hippocr. *Εὐεξία* vero athletica aliquanto plus significat: est enim ea quidam excessus sanitatis, id est, corpus musculosum, torosum pleniusque nutritum exhibens. De athletarum isto *habitu*, ac victu, quo illum acquirebant atque conservabant, vid. Mercurial. de Art. gymnast. REITZ.

ead. l. 11. Ἐμμελής) Sic supra Συγγρ. c. 14, Ὁρῆς ὡς ἐμμελὲς ἡ ἀρχή. SOLAN.

Pag. 220. l. 1. τῶνδε τῶν) De repetitione ista articuli iam bis alibi monuimus. Sed conf. modo Somn. § 15, *τῆς δὲ τῆς διακαιοσύνης*. Addo hic tantum Long. Past. II, p. 68 ed. Iungerm. *ἐν τῷδε τῷ αὐτῷ* & p. 67, *ἄρα μέμνησαι τοῦ πεδίου τοῦδε, καὶ τῶν Νυμφῶν τῶνδε*; quod tamen inverſo ordine positum maiorem demonstrandi vim habet. Sed rursus, ut Noſter, idem Longus I, p. 3, *ἐν τῷδε τῷ ἀγρῷ*. Et ibid. paulo supra, *ἐκ ταύτης τῆς πόλεως τῆς Μιτυλήνης*. Atque alibi passim. REITZ.

ead. l. 6. τινὰς — σ — τας) In L. Fl. & B. 2. recte legitur *τινας*; in reliquis *τινα*, corrupte. SOLAN. Πρὸς τινὰς habere dixi Fl. & B. 2. ceteras *τινά*. Quod tamen non de accentu quoque intelligendum; nam scribunt *πρὸς τινα* & *πρὸς τινὰς*. Ego vero ex Grammaticis praeceptis post praepositionem accentum encliticae reddo. Eſſi edd. Luciani ubique aliter habent. Atona autem particula sequente, accentum praepositionis inverto, scribens *πρὸς τε*. REITZ.

ead. l. 8. Συγγεγραφότων) Ita Mf. Reg. 3011. melius, quam quod adhuc legebatur, *συγγεγραφότας*. Ex eodem Mf. mox edidimus *ἀν ἔγραφον*, sensu ita postulante. Edd. enim exhibebant *ἀνέγραφον*.

ead. l. 10. Κτησίας) Liber iste Ctesiae cum reliquis eiusdem periit. Photius tamen ex eo nonnulla excerptit, ex quibus, si ex aliis nesciremus, vanum ac mendacem Ctesiam fuisse satis demonstratur, qui fabulas meras pro visis & auditis tradat. Vid. Plutarch. in Artax. SOLAN.

ead. l. 12. Ἄλλου εἰπόντος) Longe rectius in Flor. Cod. quem secutus est interpres, *ἄλλου ἀληθεύοντος*. Probatur illius historia, vel qui rebus interfuit, vel qui e commentariis eorum, qui affuerunt, hausit: unde illud in historico fide dignum καὶ ἡμῖς ἰθὺς ἀσάμεθα, qua de re locus alius dicendi. BOURD. Lucianus proxime praecedenti libello, praeceptis datis, quae bo-

no observanda sint Historico, quo specimen alicuius historiae, haud dubie secundum leges a se latas conditae, ipse exhibeat, hoc in libello ipse narrat historiam. Veram quidem eam inscribens, pro falsa & ficta tamen haberi censens. Ne autem sine exemplo videatur narrare, quae nusquam scripta vel picta essent, Ctesiae & Iambuli exempla commemorans, Κτησίας ὁ Κτησιόχου, inquit, ὁ Κνίδιος, συνέγραφε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς, ἃ μὴτε αὐτὸς εἶδε, μὴτε ἄλλου εἰπόντος ἤκουσεν. ἔγραφε δὲ καὶ Ἰαμβούλος περὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ παράδοξα, γινώσκον μὲν ἅπασι τὸ ψεύδος πλασάμενος, οὐκ ἀτερπῆ δ' ὅμως συνθεῖς τὴν ὑπόθεσιν. Ctesias, Ctesiochi filius, Cnido oriundus, de regione Indorum, deque iis, quae apud illos sunt, ea conscripsit, quae neque ipse viderat, neque ex alio narrante intellexerat. Scripsit autem etiam Iambulus de rebus in mari magno, multa praeter omnium opinionem, ficto quidem mendacio, quod omnibus esset manifestum; non tamen iniucundo composito argumento. Hic pro εἰπόντος ex Flor. Codice ἀληθεύοντος profert Bourdelotius, idque vulgato rectius iudicat. At Hercules, non puto, facile quemquam hic quidquam mutari velle, qui vim orationis consideret. Ctesias, ait, Cnidius de Indorum regione & rebus ea scripsit, quae neque ipse viderat, neque alium dicentem audiverat. Id vult Nolter, ea, quae de Indis scripserit Ctesias, esse plane ficta: id vero probat eo, quod ipse Ctesias eorum nihil neque vidisset, neque fando accepisset. Nam si ab aliquo, sive vera, sive falsa narranti, ea audivisset, non omnino potuissent illa dici ab Ctesia esse ficta. IENS.

ead. l. 13. Ἰαμβούλος) De mirificis hominum formis in India quaedam tradidisse, testis est Tzetzes Chil. VIII, h. 144. Quando scripserit, ignoratur. Citatur etiam ab Harpocratio-ne in Ἀβάρης. Vid. Voss. L. III. Adde his Megasthenem Plut. 1728 C. SOLAN.

ead. l. 16. Τὰ αὐτὰ τοῖς τοῖς) Eadem, atque illi. Sic mox § 5, τὴν αὐτὴν ἡμεῖς γινώσκοντες. Et de Salt. § 2, ac sexcenties alibi. Plutarch. de virt. mulier. pr. Οὐ τὴν αὐτὴν τῷ Θουκυδίδῃ γινώσκοντες. Aristot. Hist. anim. I pr. Τὰ αὐτὰ ἀλλήλοις, eadem inter se. Et de generat. animal. III, §, οὐχ ὁμοιοτρόπως ἔχει αὐτοῖς. Quem Graecissimum & Latini amant, dicentes, idem facit illi, pro idem quod ille. Vid. Cort. ad Sallust. Catil. 20, 3, exemplorum satis adducentem. Non monerem, nisi viderem, plerisque hodie scribere minus probate, idem est cum illo. Et si paulo alio sensu non barbarum pronuntio, eadem vobiscum agam; nec satis credo affirmanti Cortio, Sallustium l. c. eun-

dem Graecismum adhibuisse, cum scribit, *simul quia vobis, eadem mihi, bona malaque intellexi*; quia dativus mihi simplicius refertur ad mala, quam ad eadem, ut sensus sit, quae mala mihi, i. e. pro me. REITZ.

Pag. 221. l. 5. Ὀμήρου Ὀδυσσεὺς) Ulysses in patriam rediturus, gravi exorta tempestate, primum in Ciconum litus appulsus est. Atque inde rursus solvens, simili tempestate eiectus in Africam ad Lothophagorum gentem pervenit: inde in Siciliam delatus est, ubi Cyclopi oculum eruit praeusto stipite. Hinc in Aeoliam navigans, ab Aeolo ventos coactos in utrem obtinuit. Postea ad Laestrygonas, tum ad Circen pervenit, post haec in insulam Syrenum delatus est. Inde Scyllam transiens & Charybdim, in Siciliam pervenit, tandem in Phaeacensium portum adnavit. COGN.

ead. l. 9. Ἰδιώτας τοὺς Φαίακας) Vacui capitis populum Phaeaca dicit Iuv. (XV, 23.) VORST.

ibid. τοὺς Φαίακας) Alcinoos Corcyrae regi, & eius populis Phaeacibus, Ulysses Laestrygonas, Cyclopas, & alia monstra a se conficta narrabat, & iis, omnia vera esse, persuadebat: unde Iuvenal. *Tam vacui capitis populum Phaeaca putavit.* COGN.

ead. l. 14. Κενοδοξίας) Emend. Vorstii & ed. S. in reliquis enim κενοδοξίας legitur. SOLAN.

Pag. 222. l. 2. Ἐπεπόνθειν) Utinam potius nobis reliquisset Lucianus historiam aut suorum temporum, aut certe suam. LA CROZE. Et *facere & pati* simul comprehendit hoc verbum. Vid. Herodian. I, 17, 22. Adde Nostrum Prometh. fin. ubi τί ἂν πάθοιμι; quid faciam? vertit Hemsterh. cetera ad Gatakeum remittens. REITZ.

ead. l. 6. Γράφω) Vid. Reines. Ep. 25 ad Casp. Hoffmannum p. 99. v. Arabonem L. XI de Massagetis p. m. 487. LA CROZE.

ead. l. 8. Μὴδ' ἄλλως ὄντων) Simile fere, quod apud Plut. de Homeri cum Hesiodo certamine traditur 267 A. Μοῦσά μοι ἔννεπ' ἐκείνα τὰ μὴ τ' ἐγένοντο πάροιθεν Μῆτ' ἔσται μετόπισθεν. SOLAN.

ibid. τὴν ἀρχὴν) Ab initio versum est tam in Paris. quam in Benedikt. Recte Gesnerus, omnino: ac tam saepe in hac locutione male vertenda olim erratum, ut iure scopulum interpretum eam vocet Hemsterh. ad Nigr. § 26. Monuere id quoque alii, Iensius, Elfnerus &c. Sed posterior hoc quoque recte addit, (ad Ev. Ioan. VIII, 25.) ab recentioribus vicissim saepe peccari, quasi semper omnino significet; cum tamen & inter-

dum sit vertendum, a principio, ut suo loco indicabo. REITZ.
ead. l. 11. Οὐρίω) Non contemnenda Aldina lectio εὐρω, quam cur deseruerint, qui sequi alias presso pede solent, non video. Certe Euro opus esse de Herculeo freto Oceanum intrantibus, constat. Sequitur mox οὐρίω ἀνέμω, unde huc assumtum videri potest. GESN. Οὐρίω Aldina prima aequae habet ac reliquae. Hinc εὐρω, quod Gesn. ait Aldinam esse lectionem, forsitan erit ex *Ald. 2.* Quod reciperem, si & prima haberet. Sed potest recipi altero loco, ubi duo Codd. εὐρω habent. Non tamen movi vulgatam, quia non magni interest. REITZ.

ead. l. 16. Πάμπολλα μὲν) Mēn abest ab edd. Nos reposuimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011, monente cl. B. de Ballu, propter sequens δὲ, — ἱκανὸν ΔΕ καὶ ὕδωρ.

Pag. 223. l. 5. Ἀκατος) Praedonum etiam esse Acatia, sive Acatos, Schefferus e Strabone docebit volentes. GESN.

ead. l. 7. Οὐρίω) P. L. εὐρω, quod eodem redit, adeoque vulgatam servavimus. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπεδίδου) Vis verbi ex opposito ἐνδιδόναι magis elucet; vid. utrumque paucis expositum supra Hermot. cap. 24. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπεγένετο) In verae historiae libro primo leve est mendum, quod ex Mss. tolles, καὶ κῦμα ἠνξάνετο, καὶ ζόφος ἔπεγενετο, & fluctus intumuit, & caligo orta est. Vulgo ἐνεγένετο. GRAEV. Ἐπεγένετο) Secuti sumus Mss. Gr. cum leviuscula, ut vides, mutatione. Ed. Iunt. cum aliis hic errat; sed supra pro ἐπεδίδου, ἔπεγένετο habet. SOLAN. Tempus imperfecti ex edd. saltem servavi. REITZ.

ead. l. 12. αὐτοὺς) Facile obsequor Solano, qui spiritum editionum lenem correxit, ac deinceps minus sollicitus, ubi necessitas exigeret, idem faciam: nam quia scribae pro arbitrio in his egere, cum antiquissimi Codices spiritus & accentus ignorent, dehinc regulas Grammaticas observabimus, parum curantes, quid scribae sibi indulserint in his minutiis. Confer tamen supra a me dicta ad cap. 33 Quom. conscr. hist. & mox c. 15. Ceterum αὐτοὺς pro ἑαυτοὺς hic valet pro ἡμᾶς, vel ἡμᾶς αὐτοὺς. Exemplum unum dedit L. Bos, etsi aliud agens, ad A&T. Apost. XXVIII, 16, ex I Reg. XXVI, 11, ἀπὸ τῶν ἡμῶν καὶ ἑαυτοῦς. Reliqua enim, quae ibid. affert ad demonstrandum, καὶ ἑαυτὸν significare per se, separatim, seorsum, huc non pertinent, quia tertiae personae verbi iunguntur; in hoc autem primae etiam aequae ac in Luciano adiunctum est.

Adde Catapl. § 9, καὶ μνήμα ἑαυτῷ παμμέγεθες ἀναστήσαι, ἐπιγράψω ubi ἑαυτῷ etiam pro ἑμαυτῷ, licet Solanus id putatum velit. Idem erat in nonnullis edd. in de Merced. cond. § 30. Sed quia aliae edd. & Codd. ibi habebant ἑμαυτὸν, hoc recepimus. Licet enim & ibi tolerabile dixeris ἑαυτὸν, tamen non semper eodem redit; cum ἑμαυτὸν interdum ambigui vitandi gratia praeferendum sit, ut vid. ad Herodoti sive Aëtio- nis cap. ult. REITZ.

Pag. 224. l. 4. Αὐτῶν) Legendum videtur αὐτοῦ, ibi, nisi prorsus malis obliiterari. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀνελθεῖν) Sic P. rectius, quam ἐπανελθεῖν, quod in omnibus impressis reperio. SOLAN.

ead. l. 7. Χαλκοῦ) Genitivus materiae, ut Grammatici aiunt, ut mox 2 Ver. Hist. c. 33, κεράμου πεποιημένη. Sic Long. Paft. III, 109, πῆραν ἐλάφου, *peram e pelle cervina*. Theocr. Eidyli. 25, (al. 26.) v. 206, βάκτρον ἐπηρέφους κοτίνοιο. Sed haec nimis nota. Conf. tamen fratris G. O. Reitzii Belg. Graec. pag. 322. Vere autem est ellipsis praeposit. ἀπὸ, quam Noster alibi addit, ut in Asino c. 53, κλίνη ἣν μεγάλη ἀπὸ χελώνης Ἰνδικῆς πεποιημένη. Vel potius ellipsis. *τοῦ ἐκ*. Vid. Ienſ. Lect. Luc. pag. 344. REITZ.

ead. l. 15. Οἶνον ῥέοντι) Similia apud Eustath. in Amorib. BOURD. Οἶνον ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ habent omnes, corrupte, haud dubie, neque enim ad fluvium, sed ad vinum referri debet. Lege itaque aut οἶνον, quae solita est huius verbi constructio, ut Γυμν. c. 25, aut ὁμοιότατον. At ne tum quidem sublata est omnis difficultas. Mihi ultra, quam dixi, non liquet. Ctesiam autem hic ridet, qui plures huiusmodi fontes in Indicis, teste Photio excerptore, memorat. Neque solus Ctesias, cum apud Strabonem Calanus ipse fontes olim laete, vino & melle fluxisse dicat in Onesicriti historia XV, p. m. 489 A. SOLAN. Infra Γυμν. c. 25, ἰδρῶτί τε εὐθὺς πολλῶ ῥέοντι, & alibi cum dativo ap. Nostrium aliosque, ut Homer. Odyss. E, 70, Κρήνας — ῥέον ὕδατι λευκῷ quod notius, quam ut pluribus adstruatur. Verum quia & accusativo iungitur ῥέον, diceres vulgaram οἶνον ῥέοντι servandam fuisse; nam sic Eurip. Hecub. v. 527 : — ἐν χερσὶν λαβὼν δέπας Πάγχερσον, ἔρρει χεὶρὶ πατρὶς Ἀχιλλέως Χοῆς θανόντι πατρί. — Sed neque sic cohaereret cum frequentibus: quare vitiosam scripturam reliqui, ut pro arbitrio corrigi queat. REITZ.

ibid. Οἶος περ) Sic Mss. Regg. 2954 & 3011. Edd. οἶος, si- ne περ.

ead. l. 16. Τὸ ῥέμμα) Articulum in edd. deficientem addidimus ex Mf. Reg. 3011.

ibid. Ἐνιαχοῦ) Ad h. v. in eodem Mf. legitur Scholion: ἐν τισὶ τόποις.

Pag. 225. l. 3. Δόξαν δέ μοι) Conf. mox infra huius narrationis c. 11. REITZ.

Pag. 226. l. 1. Τοιαύτην παρ' ἡμῖν τὴν Δάφνην γράφουσι) Interpretes, *talem apud nos Daphnen describunt*. Immo non magis Daphnen, quam Phaëthontidas, quam Myrrham, aliasque in idem immutatas: neque hic quidquam descriptiones poetarum aut fabulantium. Verti debuit, *talem apud nos depingunt Daphnen* &c. GRON.

ead. l. 4. Μεστοί) Ex Mf. Reg. 2954. Vulg. μέσται.

ead. l. 7. Ἡσπάζοντο καὶ) Mf. Reg. 2954 ἡσπάζοντό τε καὶ, cui lectioni faveret, quod in Mf. Reg. 3011 legitur, ἡσπάζ. το-τε καί. Quare illud τε, quod deerat in edd. in textum iam admittere non dubitavimus.

ead. l. 16. Ὅσον οὐδέπω) Sic Herodian. I, 13, 6, ἡμῖν δὲ (αἰτίον) ἐσόμενον ὅσον οὐδέπω. Confer, si lubet, de Merc. cond. cap. 31 f. ubi eadem phrasis occurrens obiter explicatur. Sic ὅσον οὐπω Bergl. ad Alciphr. I, 10. REITZ.

Pag. 227. l. 3. Συμπλοκὴν καὶ) Haec desunt in Cod. Flor. BOURD.

ead. l. 5. Οἰνισάμενοι) Minus etiam, quam in aliis, assequemur in hisce libris Luciani suavitatem: quod mollis & in partes omnes sequax lingua liberrimam illi fingendi voces potestatem tribuit, quam Romana refugit modestia. Quis enim ferat nos, si hic presse secuti verba Graeca poneremus, *aquati simul & ex stuvio vinati*? Atqui a ligno lignari est, quidni vinari a vino? Nempe Graeis praeter ingenium etiam dedit ore rotundo Musas loqui: nos Musas colimus severiores. Simili de causa Hippogypus, Hippomyrmeces, & id genus composita, semel quidem in parenthesi interpretamur *equivokures*, & *equiformicas*: ceterum ut priorum formam retineant, & illam peregrinitatis commendationem, Graecis ordinarie utimur. GESN.

ead. l. 9. Οἶον) Quidam legendum putant ὅσον. BOURD. Non designat Solan. quinam Codices ὅσον habeant, alioqui deliberrassem, anne praestaret id recipi. Ita enim solet Noster ὅσον, non οἶον numeris addere, ut infra c. 30, ὅσον σταδίων χιλίων, ac tam saepe alibi, ut vix opus sit plura addere: quod nec ex aliis proferri opus est, nisi ex solo Long. Paft. L. 2, pag. 70

ed. Iungerman. ὅσον δέκα σταδίου, & L. 3, pr. σταδίου ὅσον ἑκατίν. REITZ. Mss. Regg. 2954 & 3011 ὅσον ἐπὶ σταδίου τριακοσίου.

in Schol. Ἦσαν &c.) Forfan Lucianum pro more deridens Scholiastes, ironice addit: *immo tercenties tria millia fuisse; sive, cur non potius tercenties plura, Luciane, fingis fuisse stadia? distantia enim lunae ab terra longe maior est, quam tu eam ponis.* Patet autem corrupta esse verba, neque credo, Scholiasten lunae distantiam ab terra tantam scivisse, quanta hodie ab astronomis est detecta, quippe quae in apogaeo 60 semidiametrorum terrae statuitur, id est, milliar. 25800, si toti terrae diametro 860 tribueris, quot Sturmius in Scientia Comisca pag. 20 f. ponit. REITZ.

Pag. 228. l. 3. Ἐφαίνοντο ἡμῖν καὶ ἄλλαι νῆσοι) Καὶ in edd. omissum recepimus auctoritate Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 8. Δόξαν) Sic absolute, pro, *cum placuisset, cum decretum esset*, supra Harmon. cap. 4, & hac Hist. c. 7. Et Long. Past. 1, pag. 5 ed. Iungerm. (p. 4 ed. Moll.) Δόξαν δ' ἡ κακείνη, τὰ μὲν συνεκτεθέντα κρύπτουσι. Ubi Mollius similia ex Lucian. Nigr. & Thucyd. dedit; licet haud indicatis locis, quae tamen non inquirimus, quia tria haec iam a nobis adducta testimonio sufficiunt, & locutio non adeo infrequens est. REITZ.

ead. l. 14. Νεὸς γὰρ μεγάλης φορτίδος ἰστοῦ) Vertunt, *navis onerariae malo*, & sic omisso vocis secundae respectu, cuius eo diligentior ratio haberi debuerat, quia scimus, varias esse earum navium magnitudines ac mensuras; & cap. 18, τῶν δ' ἵππων μέγεθος, ὅσον νεὸς μεγάλης φορτίδος non omiserunt. GRON.

ead. l. 16. Περιπετομένοις) Conf. supr. Ἐπισκ. c. 22. SOLAN.

Pag. 229. l. 3. Συμφησάντων δὲ ἡμῶν) Ἡμῶν non legitur in edd. sed reponendum monuit cl. B. de Ballu ex Ms. Reg. 2954, in quo nos facile obsecundantes habuit.

ead. l. 6. Ἐνδυμίων) Pastor fuit admodum formosus, qui cum in Latmo monte obdormivisset, aliquando a Luna deosculatus est, quae in eius amorem ita exarserat, ut fratri bigas suas agitandas dederit. Senec. in Hippolyt. *Arsit obscura Dea clara mundi nocte deserta, Nitidosque fratri tradidit currus abste regendos.* Ovid. *Latmius Endymion non est tibi, luna, pudori.* COGN.

ead. l. 12. Κατορθώσω) Long. Past. IV, 130, (male est 138 in ed. Moll.) Κατορθώσας δὲ τηλικούτον ἔργον, *re praeclare gesta.* Et sic quoque recte vertitur ap. Thucyd. VI, 11, καὶ μὴ κατορθώσας, & *nisi rem feliciter gesseris.* REITZ.

ead. l. 13. "Ἡλιον κατοικ.) Fuisse, Seneca ait, inter Stoicos, qui deliberarent, utrumne soli quoque suos populos darent; inepte scilicet qui dubitaveris &c. Laet. III, 23. SOLAN.

Pag. 230. L. 6. Μέσον) Fl. & Iunt. non μέσον, ut in reliquis. Eadem Fl. μοχ ἀπαντήσας. SOLAN.

ibid. Ὑπαντήσας) Sic rectum esse, vid. infra cap. 21 huius προσλαλίας. REITZ.

ead. l. 8. Βούλομαι αὐθις ἐξ. τ. π.) Th. Mag. v. Βουλ. SOLAN.

ead. l. 9. Παραγγεῖλαι) Aldina lectio παραστῆλαι, licet verbum satis infrequens sit, si fides Lexicis, tamen multo nobis ad seriem orationis videbatur commodius accidere, cum non de imperanda scribendaque colonia, quod est παραγγεῖλαι, sermo sit, sed de deducenda & firmanda, misso exercitu, cui rei παραστῆλαι aptissimum esse, si minus aliorum inductione locorum probari potest, tamen ex usu verbi simplicis, & ratione, qua duplicatum est verbum, satis apparet. Idque in interpretatione nostra securi sumus. GESN. Παραγγεῖλαι & Aldina 1, cum reliqq. habet, alioqui lubens reciperem παραστῆλαι. REITZ. Mss. Regg. 2954 & 3011 ἀποστῆλαι.

Pag. 231. l. 4. Τὰ δὲ ὠκύπτερα ἔχει, θριδάκινοις φύλλοις μάλιστα προσωκτότα) Vertunt, quae vero ex his velociores erant, pennas habebant lactucae foliis maxime similes. Si haec Latina recte se habent, quae igitur ex his lachanopteris erant minus veloces? inprimis cum ipsa vox supponat, omnes fuisse veloces, & quidem pariter. Immo in qua Graecorum parte inveniunt interpretes illas pennas, quae certe sunt nullibi? Intelligit Lucianus totum corpus habuisse obfitum πτεροῖς; sed ex illis πτεροῖς ista, quae proprie constituiebant alas, & quibus volabant, (haec sunt ὠκύπτερα) fuisse talia prout describit. Ergo construe τοῦτο ὄρνεν ἔχει ὠκύπτερα, ac verte: habet autem pennas ad volandum similes maxime foliis lactucae. Sequentia ἐπὶ δὲ τούτων cum versit Benedictus his vestī, ineptus est, cum alios illis vehi in praecedentibus dixerit: & melius alii, ibi vero & cum his ordinati. Poterant propius post hos. GRON.

ead. l. 6. Τετάχατο) Velut τετάχεται, pro τεταγμένοι εἶσι, ita & τετάχατο pro τεταγμένοι ἦσαν Iones dicunt. Verum & Atticos interdum iisdem uti, ex Thucyd. aliisque probat Maittaire de Dialect. p. 354 edit. Haganae. Nec mireris, augmentum abesse; neque credas ἐτετάχατο scribendum, ut ap. Arrian. monente eodem, scribitur (in quo augm. frustra addendo saepe peccant commentatores): in huiusmodi enim temporibus, per se satis polysyllabis ira frequens est abiectio,

augmenti, etiam in soluta oratione, ut mirer, qui de eo dubitari queat. Sic Herodian. I, 15, 5, *πεπλήρωτο* ait. Sic Long. Paſt. *πέπαντο*, ad quem doctiff. Iungerman. p. 214 videatur, cuius editio cum non omnium in manibus fit, ex eo quaedam huc tranſcribam: *Longo noſtro*, ait, *familiaſe, iſtud augmentum negligere. Sic ſtatim πεποιήκατο* (i. e. L. 2, p. 82.) *Ibid. κεκήρωτο. Notavit italia erudite Caſaub. 2 ad Athen. 15. Et optimis ſcriptioribus illud uſurpatum, augmentum non uſurare. Lucian. Tim. καταδεδίκαſτο. Aſt. 14, πεπιſτεύκειſαν, περιπεπαθήκει. Marci penult. παραδεδώκειſαν. I Ioh. 2, μεμενήκειſαν. Ioh. 11, δεδώκειſαν &c. Ex Heliod. & Lucian. Somn. idem mox aſſert μεμνηχάντο, ac ſic tandem concludit: nec dubito, quin plura talia ſuperſeſſent in auſtorum libris, niſi δοκηſίſοφοι librarii muiaſſent. Interdum tamen recte reſtitui augmentum, credo, ut ſupra non ſemel dixi. REITZ.*

ead. l. 7. Ἀρκτου) Cl. B. de Ball. ad hanc v. adducit Scholion ex Mſ. Reg. 3011: Ἄρκτος δὲ ἐν οὐρανῷ ἐξ ἀστέραν, ἣν καλοῦσι καὶ ἄμαξαν, καὶ ὁ μὲν μικρὸς λέγεται ἄρκτοι δὲ δύο τὴν τε Ἐλικὴν καὶ τὴν Κυβέσουραν. Sed mutila ſunt haec atque corrupta.

ead. l. 10. Μέγεθος δὲ) Sic Mſ. Reg. 3011. Bene, propter praecedens μὲν — οἱ μὲν Ψυλλοτοξόται. In edd. aberat δέ.

Pag. 232. l. 7. Ἀπὸ τῶν κυάμων) Imitatur Homerī Batrachomyomachiam, quam conferat, cui tantum ab rebus feriis eſt otii. REITZ.

ead. l. 14. Αὐτὸν) Etſi αὐτὸν hic vertitur ſe, tamen non adeo opus eſt in αὐτὸν mutari. Non magis, inquam, quam apud Thucydīd. IV, 108, λέγοντος, ὡς αὐτῷ ἐπὶ Νιſαίαν τῇ ἑαυτοῦ μόνου ſτρατιᾷ οὐκ ἠθέληſαν οἱ Ἀθηναῖοι ζυμβαλεῖν, dicentis, Athenienſes non auſos eſſe conſigere ſecum apud Niſacem, ubi ſuum exercitum ſolum haberet. Vides, tam αὐτῷ, quam ἑαυτοῦ, per ſecum & ſuum recte reddi. Alibi tamen minime idem eſſe, ſatis ſaepe dictum. Vide ſupr. Quom. hiſt. c. 33, & cap. 6 huius Hiſt. Adde Ev. Luc. VI, 40, ubi αὐτοῦ & αὐτοῦ eodem verſu & ſenſu occurrit. In tribus certe, quas contuli edd. ſic legitur: οὐκ ἔſτι μαθητὴς ὑπὲρ τὸν διδάſκαλον αὐτοῦ. κατηρτιſμένος δὲ πᾶς ἔſται ὡς ὁ διδάſκαλος αὐτοῦ. Quorum alterutrum tamen mutandum, ut ſibi ſimilis ſit contextus. Αὐτοῦ igitur ſpiritu leni utrovīs loco legerem, & ſic edit. Tigurina anni 1566 habet. REITZ.

ead. l. 15. Οἱ ſύμμαχοι ὡς ἑκάſτοι) Micyllus apud Baſileenſes Latine reddidit: porro inter utrumque auxilia, ut cuique magis placuit. Non ſecus ac ſi vidiffet, quod ex Angl. notat Bour-

delotius ὡς ἑκάστοις ἐδόκει, quomodo, si legitur in scripto libro, id factum crediderim ab homine non assequente sensum vulgatae lectionis. Benedictus obscurior, *medium auxilarii utique singuli*. Quod quid sibi vult? At Graeca vulgata rectissima sunt, notantque propriis cuneis compositas singulas auxiliorum partes, ut loquitur Tacitus IV annal. 16, non dispersas & cum aliis permixtas. In Arriano alibi id quoque corruptum. GRON.

ibid. Ὡς ἑκάστοις) Anglic. ὡς ἑκάστοις ἐδόκει. BOURD. Vid. Ἀστρ. c. 7, καὶ οἱ ἄλλοι τ' ἄλλα, ὡς ἑκάστοις ἰλάσκονται, *prout cuique libitum est, vel ut fors tulit*. Thucydides passim usurpat. Plut. 1033 f. ὡς ἑκάστως ἐτυχε. In A. tamen P. & L. ὡς ἑκάστοις ἐδόκει. Sed glossema est. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐξακισχιλίας) Corruptum esse hunc numerum existimo, & fuisse tantum αὐτὸν ἑξ μ. aut ad summum ἑξήκοντα, ut aliquatenus respondeant equitatu pedites. SOLAN.

Pag. 233. l. 5. καὶ πεδίον δ' ἐποίησαν) Deleverat particulam δὲ Solanus, adscripseratque ed. Fl. omittit. Si exemplar Florentinum, vel Excerpta ex illo intelligit, (quod tamen alibi Ex. vel Exc. solet scribere) poterit verum esse, particulam ibi abesse; nec ego adderem, si in edit. quadam vetere abesset; at in edit. Flor. certe adest, aequae ac in reliquis, quamvis pleonasmus sit, euphoniae forsitan gratia interposita particula; nisi quis καὶ δὲ malit, ut sit, *iam mox, statim*; quod ad sensum quidem melius, ad euphonia autem peius. Interim si quis alius Codex praeiret, facilem me in expungendo δὲ praeberem. REITZ.

ibid. Πεδίον ἐπ.) In omnibus libris legitur πεδίον δ' ἐποίησαν sed cum mox sequatur ἐπὶ τούτου, satis patere puto rationem emendationis nostrae. SOLAN.

ead. l. 6. Εὐδιάνακτος) Mallem Εὐδιάνακτος, ut potius a somno deducatur, quam a serenitate. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ διπλοῦρος) Intendit significatum illud καὶ, immo admirationem quandam addit, ut Latinum *vel*. Ita & Long. Paft. 3, p. 127 ed. Iungerm. ἔση καὶ πλούσιος. *Ibid.* versus fin. κρεῖττον καὶ χρυσὸν μέλου φίλημα. REITZ.

ead. l. 16. Ἀεροκόρακες) Interpres securus est Anglicanum Cod. in quo Ἀεροκόρακες. BOURD. Ἀεροκόρακες praeter A. P. & ed. Iunt. & vetus interpres Latinus; & quamvis res nihili est, videtur omnino haec lectio genuina. Edd. reliquae Ἀεροκόρακες. SOLAN. Ἀεροκόρακες Aldus habet, quod vel ideo mihi fit probabile, quod κόραξ, *corvus*, sacrum Phoebo, id est,

Soli cognatum animal: κέρδαξ, saltationis genus, si omnino huc pertineat, forte referatur ad volucres, aut insecta quaedam, quae, quasi reſti, choro quodam connexae saltare per aëra videntur. Ceterum quae ſequuntur, ea neque Ἀεροκόρδαξι neque Ἀεροκόραξιν applicare poſſum, & excidiſſe aliquid arbitror, nimirum deſcriptionem τῶν ἀεροκοράκων aut ἀεροκορδάκων, aut nomen novi generis monſtrorum, in quod proxima deſcriptio conveniat. GESN.

in Schol. Εστ'.) In edito erant tantum ξ', i. e. ſexaginta. Ego vero ξστ' dedi, i. e. 66, non ſolum, quia Exc. G. teſte Solano, ita habent, ſed & πῆχεις ξστ' Cod. V. Nam licet Suid. (edit. meae Baſil.) vel bis dixiſſe legatur πλέθρον habere πῆχεις ξη', id tamen vitioſum eſſe, & ex ſequentibus facile corrigendum, apparet: ait enim Suidas, πλέθρον eſſe ſextam ſtadii partem. Stadium vero eſſe quadringentorum cubitorum. Iam dividas 400 in partes ſex, prodibunt 66, cum duabus tertiis partibus reſiduis, cuius reſidui ratio non habetur, ſed numerus rotundus exprimitur. REITZ.

Pag. 234. l. 3. Καὶ ὁ βληθεὶς) Ubi legerem, πόρρωθεν γὰρ ἐσφενδόνων ραφανίδας ὑπερμεγέθεις. ὁ βληθεὶς οὐδ' ἐπ' ὀλίγον ἀντέχειν ἐδύνατο· eminus enim iaculabantur grandes admodum raphanos: vulneratus ne exiguo quidem tempore poterat ſuſtinere; putaram excidiſſe ὡς, vel aliud quid, ut eſſet ὡς ὁ βληθεὶς, ut vulneratus, vel ſimiliter. Sed iterum hic agnoſcenda fuit ſocordia, qua poſteriores editiones ſunt mutilatae & vitiatae. Priores omnes habent καὶ ὁ βληθεὶς, recte. IENS.

ead. l. 4. Δυσοσμίας) Angl. δυσωδίας. BOURD.

ead. l. 5. Χρίειν) Ut in Nigr. & in Tox. BOURD.

ead. l. 12. Κυνοπρόσωποι) Cteſiae κυνοκεφάλους hic tangit, de quibus ille multa blateravit. Vide Photii Excerpta. SOLAN.

ead. l. 13. Κάκεινων) Vorſt. κακῆϊνοι. Sed nihil muto. SOLAN.

Pag. 236. l. 5. Ὅμηρος) Homer. Il. Π, 459. SOLAN.

ead. l. 14. Τοῦ Ῥοδίου) Angl. Ῥοδίου. BOURD.

ibid. Ῥοδίου Κολοσσού) De huius altitudine inter antiquos ſcriptores non conveniſſe ait Leo Allatius. Verum errat is egregie. Strabo enim eum LXX cubitos altum ſtatuit, Feſtus vero pedes CV. Idem aliis verbis dicunt, cum cubitus ſit pes ſeſquialter. Vide A. G. 2666, VIII. Scaligerum immerito idem carpit, pondus aeris ex numero camelorum rite ſubducentem, nor. ad Euſeb. Chron. pag. 137. De Quintaliis quam movet controverſiam, penes mercatores iudicium eſto: de uſu enim vocis non litigabo. Vide notam noſtram ad Συγγρα. cap. 23.

Editio Iunt. 'Ροδίου, cum A. & P. Reliquae 'Ροδίων. SOLAN.

Pag. 238. l. 1. Ἐκλείψις τῆς Σελήνης) Duker. ad Thucyd. VII, 50, (quem adeundum Hemst. in marg. monuerat) observat, Scaligerum ad Tibull. I, 8, 19, existimare, verbum ἐκλείπειν tam de Lunae, quam Solis, defectu ab omnibus Graecis usurpari. Sed nomen Ἐκλείψις veteres raro de Luna, immo de Sole tantum dixisse. Verumtamen Aristotelem II Meteorolog. 8 τὰς ἐκλείψεις τῆς Σελήνης dixisse, & post hunc Polyb. V, 78, item Plutarch. in libr. de facie in orbe Lunae non semel, nec non Diog. Laërt. Proboem. § 2, iure huic opponit Dukerus, a quo haec desumfi. REITZ.

ead. l. 6. Ὀμήρους) Vid. Thom. Mag. v. Βούλομαι. SOLAN.

ibid. Ἐπὶ τούτοις) *Insuper* vertere Bened. & Parisinae interpretes. Sed vid. quae mox ad vers. hinc tertium dicentur. REITZ.

ead. l. 8. Τῇ προτεραίᾳ) Hoc videri ex Thucyd. III, 36, desumptum, recteque προτεραία scribi, (pro προτέρα, quod in nonnullis Thucydidis exemplaribus erat,) vid. ap. Duker. ad Thucyd. VII, 51, ubi & hoc Luciani testimonio est usus. Intelligi autem ἡμέρα videtur, quod apud Thucyd. additur; αἶψα enim: τῇ μὲν προτεραίᾳ πρὸς τὰ τελεχῆ τῶν Ἀθηναίων προσέβηλλον — καὶ ταύτῃ μὲν τῇ ἡμέρᾳ ἀπεχώρησεν ἡ στρατιὰ τῶν Συρακουσίων· τῇ δ' ὑστεραίᾳ &c. Et si ἐκκλησίᾳ quoque intelligi queat, ut vid. ad c. 11 eiusd. lib. Noster rursus in V. Hist. f. & Afri. c. 42, & alibi. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπὶ τούτοις) Ἐπὶ de conditione, in quam aliquid paciscimur, frequens. Herodian. I, III, 5, Καίνας ἡδονὰς ἐπὶ μεγίστοις μισθοῖς ἐθήρατο. Et ibid. c. 2, 2, ἐπὶ συντάξεσιν οὐκ εὐκαταφρονήτοις καλῶν. Apertius apud eund. III, 12 ipso pr. Ἐπὶ ταύταις δὴ ταῖς συνθήκαις ἀνελθὼν ὁ χιλιάρχης. Noster infra Philop. § 16, ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν. Long. Paft. 2, p. 81 ed. Iungerm. ἦσαν ἐπὶ μισθῷ τράγω καὶ σύριγγι. Inprimis vero solemne historicis ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ τοῖςδε dicere, in describendis foederis conditionibus. Thucyd. VIII, 18 pr. Ἐπὶ τοῖςδε συμμαχίαν ἐποίησαντο πρὸς βασιλέα καὶ Τισσαφέρην Λακεδαιμόνιοι. Ad quae verba Wasse ac Duker. plura produnt exempla, quae hic non repetam. At iam videndum, an igitur ὁμήρους ἐπὶ τούτοις δοῦναι, quod modo praecessit, non simili fere modo reddendum, *obsides dare in has conditiones*, i. e. se in fidem promissorum obsides daturos. Potest sic intelligi, ac tamen *super* verti, non *insuper*; nam obsidum traditio non adeo est nova actio, sed continuatio & confirmatio prioris. Et si non adeo multum interfit, si quis no-

vam actionem statuat, & *insuper* vertat, cum distinctio paulo maior, quam simplex comma, praecedat; quam distinctionem fervandam duxi, ut erat in Paris. ac nonnullis aliis, quia novum verbum ἵθελεν sequitur, quod posteriorem sensum aliquantum tamen dirimit a prioribus, quae ab alio verbo pendent, nimirum ab ὑπισχυεῖτο. Nam ἐπὶ τούτοις & alibi recte veritas *insuper*, vel *post*, ut ap. Aristoph. Pl. 57, Ἡ τὰ πρὶ τούτοις δρῶ. Et ibid. 1002, καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις εἶπεν ἀποπέμπων, & *insuper dixit haec remittens* &c. Et si πρὸς ibi magis adiuvat significationem τοῦ *insuper*; tamen Ael. 2 Var. Hist. 13 med. καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐπὶ τούτοις σοφὸς, & *praeter haec sapiens*. Ne plura addam, quae in promptu essent. REITZ.

Pag. 239. l. 4. Τὴν δ' ἀποικίαν τὴν ἐς τὸν Ἑωσφόρον κοινὴν ποιεῖσθαι, καὶ μετέχειν τῶν ἄλλων τὸν βουλούμενον) Posteriora verba sic perperam reddidit interpr. & *qui volet, aliorum sit particeps*: nam τὸ, ἄλλων, non pertinet ad verbum μετέχειν, sed ad τὸ, τὸν βουλούμενον, ut sit, q. d. τὸν βουλούμενον ἐκ τῶν ἄλλων. Verte integrum locum: *Mittatur vero ad Luciferum colonia communis, eiusque demigrationis societatem habeat ex aliis, quicunque voluerit*. L. BOS.

ead. l. 15. Δώσειν πρὸς γάμον) Sic αἰτεῖν πρὸς γάμον, Long. Paft. III, p. 122. REITZ.

Pag. 240. l. 2. Ἡξίουں ἀποπειμῶναι κάτω) Th. Magist. voce βουλομαι. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀλλ' ἐν ταῖς γαστροκνημίαις) Iosephus Acofta Historiae Indicae cap. 39, lib. 4. MARCIL.

ead. l. 13. Νεκρὰ) Tacite respicitur ad plural. ἐμβρυα, licet singularis tantum praecedat; ut infra in verso ordine, praemisso plurali, sequitur singularis. Vid. quae notamus ad 2 Ver. Hist. cap. 37. REITZ.

Pag. 241. l. 5. Φαλλὸς) Vide Aristoph. Schol. in Acharn. p. 271. Vorst. De his vide Συρ. Iterum infra cap. 30. SOLAN. Sed φαλλὸς *suber*, ut 2 Ver. Hist. c. 45, & alibi. REITZ.

ead. l. 6. Πηχυαῖαι) In omnibus legitur πηχυαῖοι, quod cum aperte corruptum esset, mutavimus. Similem phrasin vide c. 40, σταδιαῖον τὸ μῆκος. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐκκολάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους) Benedictus, *ex iis homines excludunt*. Patior; sed quomodo id fit? Certe, cum utitur verbo *excludere*, innuit se putasse ab Luciano id sic conceptum esse, quomodo apud Latinos pulli excludi dicuntur insidendo & calefaciendo: quod parum videtur convenire sensui auctoris. Idem verbum rursus occurrit lib. 2 Verae Hist. cap.

40 f. πελέκασιν γοῦν διακόψαντες ἐν τῶν αὐτῶν, νεοττὸν ἄπτερον ἐξεκολλάσαμεν, nec dubitavit Benedictus sibi similis esse, cum igitur unum ex ovibus securibus praecidisset, pullum implumentum exclusimus, quae quidem mirifica ratio excludendi. Nec sic loquerentur Latini; & ideo nec amamus. Nostrum locum alii intolerantius reddunt, in homines effingunt, quasi de caelando cogitasset Lucianus. Putamus simpliciter verti debere, homines exiundunt. GRON.

ead. l. 10. Ταῖς γαμεταῖς) Frater Lucianum τοῖς dedisse monet. Non male ad sensum. Sed vulgatum non moveo sine auctoritate, quia ludit in genere, dum iidem sponsarum loco sunt. REITZ. Verissimam Reitzii emendationem confirmat Ms. Reg. 3011: quare sic rescriptimus. Mox v. 12 seq. ex eodem Ms. supplevimus ὁ ante καπνός. Desiderabatur enim in edd.

ead. l. 16. Περικαθεσδέντες) Angl. περικαθεζόμενοι. BOURD. Etsi aorist. hic insolentior est & rarior, immo barbarus vocatur a Th. Mag. & Codd. quidam περικαθεζόμενοι habent, ego tamen eum cum Iensio servandum censeo, cuius verba ex Lectt. Luc. pag. 11 huc transcribi merentur. Magistri nostri, ait, vox est, Ἐκαθέσθην, καθεσθεῖς, καθήσομαι, καθεσθῆναι καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων, βάρβαρα. Mitius, mitius, ὦ βέλτιστε. Nonne περικαθεσδέντες ab καθεσθεῖς; Atqui eo uti non dedignatus est, non barbarus Lucianus, in Vera Hist. p. 726, (i. e. h. l.) quamquam me non fugit, ex Cod. Angl. produci περικαθεζόμενοι a Bourdelotio. Rursum non ita pro barbaro habendum ipsum ἐκαθέσθην, a quo stilum suum non abstinuit Hesychius; quem in eopse loco, ubi hac voce utitur, turpiter corruptum emendasse operae erit: ubi enim legis Κατρεῖξατο, ἐκαθέσθην, sine nulla haesitatione lege Κατ' ἄρ' ἔξετο, ἐκαθέσθην. Praeterea quod hunc literarum κατ' ἄρ' ordinem locus ipse postulat, adi Scholiaften veterem Homeri, qui ad Il. A, 73, & 106, haec eadem Hesychii verba habet. Haec, inquam, bene Iensius, cuius sententiae confirmandae gratia addo Long. Paft. l. 2, p. 86 ed. Iung. ὑπὸ τῇ δρυὶ καθεσδέντες ἐσύριζον. REITZ.

Pag. 242. l. 2. Ποτὸν) Veteres edd. hic consentire cum vulgata, annotavit Solanus. An ergo quaesivit, num aliae πότος masc. gen. haberent? Sed nihil opus est: nam & ποτὸν neutr. praeter Xenoph. Lexicis annotatum, etiam Cebes in Tab. p. 10 ed. Reland. τοῦτο δὲ τί ἐστὶ τὸ ποτὸν; REITZ.

ead. l. 3. Οὐ μὲν — ἀφοδ.) Haec & sequentia ideo finxit Lucianus, ut Ctesiae similes prorsus fabulas derideret, quae hodieque in Excerptis Photii leguntur, quem adi. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐν ταῖς πυγαῖς) Castius, si quid in exsecrando tali scelere, Angl. Cod. ἐν ταῖς ἑδραῖς. BOURD.

ead. l. 15. Θάλλουσα ἐς αἶν) Thom. Mag. v. αἶν. SOLAN.

Pag. 243. l. 2. Μέλι) i. e. acetum. Vid. Helladii Chrestom. LA CROZE. Antiphrasin igitur dixeris, vel potius ironiam, quia antiphrasis non admittitur a viris doctis. Qualis nempe ironia est in illo Cael. Aurel. III, 1, quod Voss. affert in Inst. Or. L. V, 13, § 11, p. m. 251: *Multa enim contrariae interpretationis vocabulum sumserunt: ut fella, quae Graeci γλυκέα vocant, velut dulcia, cum sint amarissima.* Sic Aethiopem *cygnum* vocari, ex Iuven. Sat. III, 2, aliaque, vid. ibid. Et nos in Ambigg. Tit. *adiecti contrar. & antiphrasi*, ubi inter alia ex Iustin. XXIX, 1, 5, observamus, Ptolemaeum *Philopatora* vocatum, qui patrem ac matrem interfecerit. Verum quod Aurelian. loco modo adducto quoque dicit, *orthopnoeam* etiam a contrario dictam, (namque ait: *cum spirationem evertat ac depravet, tanquam corrigat orthopnoea, nuncupatur*) id minus verum. Sic enim dictus ille morbus, quod aegri non nisi erecto corpore spiritum ducere valeant. Cels. IV, c. 4: *Cum nisi recta cervice spiritus trahatur, ὀρθόπνοια* (dicitur). Sic Galenus, sic Hippocr. definiunt, vid. Foel. Oecon. Hipp. REITZ.

ibid. Ποτῶσιν) Ὑπνώσιν in Mf. BOURD.

ead. l. 3. Ἀλείφουσιν) Mf. & Cod. Angl. ἰδρῶσιν aliter tamen legit interp. BOURD. ἰδρῶσιν) Hanc lectionem A. B. & P. in textum recepimus: quamquam stare vulgata etiam potest, ἀλείφουσιν, ut scil. athletarum more, pro oleo lacte ungantur. Sed ne quando penuria lactis laborent, aut negotium ipsis faceffamus mulgendo, uti *mel emungunt*, ita lac *sudent*, auctor sim. SOLAN. Quamvis videatur stare posse vulgata editionum priorum lectio, ἀλείφουσιν, propter γυμνάζονται, cui unctio convenit; tamen nihil miraculi haberet, *lacte ungi*. Verum quo magis portentosum est *lac sudare*, eo melius, eoque convenientius cum eo, quod praemiserat, *mel emungunt*: totus enim est auctor in fingendis monstris, quo considerato, iam plane frigebit vulgatum ἀλείφουσι. Versionem tamen non immutavi, quia Gesn. ad nostram quoque lectionem, quae ex uno Cod. in Graev. ed. iam erat notata, videtur respexisse. REITZ.

ead. l. 10. Τῇ γαστρὶ) Ridet Lucianus historicum aliquem, qui talia animalcula dari tradidisset, sed immerito: nuper enim post nostrorum hominum ad Indias utrasque navigationes compertum est, existere genus quadrupedis, cui sub ventre pera quasi est, in quam se pulli recondunt. Cuiusmodi Canta-

brigiae anno MDCC vivam circumlatam earum rerum curiosi omnes viderunt. Adi etiam Aelian. de An. I, 17. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡς περ) Ex Mss. Regg. 2954 & 3011. Vulg. ὅσα.

ead. l. 13. οὐδὲ ἤπαρ) Eleganter pro οὐδὲ ἔντερον, οὐδὲ ἤπαρ. Vid. Bos de Ellipsi. REITZ.

ead. l. 16. Μαλακὴ) Sive μαλακὴ, quod eodem redit. *Vestes molles* alibi sunt *sericae*. ἱμάτια μαλακά ditorum & aulicorum notissima ex Evang. Matth. XI, 8; ubi Iac. Elsner. plura ex profanis auctt. & Lucian. Fugit. Epist. Saturn. & de Salt. adduxit. Conf. de Salt. c. 2, ubi μαλακαῖς ἐσθῆσι tamen scribitur, non μαλθακαῖς, quod Hippocrati familiarius, ut μαλθακὴ νοῦσος, *miis, remissus morbus*, I Aphor. 7. Et millies alibi; sed & Atticis utrumque usitatum esse, nimis notum est. REITZ.

Pag. 244. l. 15. Εἰς τὸ κάτωπτρον ἀποβλέψῃ) De oppositis his praepositionibus v. supra Quom. Hist. c. 42. REITZ.

Pag. 245. l. 13. Παρήειμεν) Rescripsimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011. In edd. enim legebatur *περίειμεν*, contra sensum. *Περί* & *παρὰ* saepe confundi a librariis, notat B. de Ball.

ead. l. 14. Ἐν χροῖ) Sic supra Ζεύξ. c. 6 f. SOLAN.

Pag. 246. l. 8. Ἀνθρώπον μὲν οὐδένα) Ita Mss. Regg. 2954 & 3011. Impr. *ἀνθρ. οὐδένα μὲν*.

ead. l. 15. Οὐδὲν ἡμᾶς ἡδίκουν) Ἀδικεῖν esse vim inferre, nocere, (adeoque etiam de inanimatis rebus dici) ut Thucyd. L. II, p. 103, & V, 400, & Apocalypf. IX, 4, ἵνα μὴ ἀδικήσωσι τὸν χόρον, adductis etiam his Luciani aliorumque verbis, probat Elsner. ad N. T. T. 2, p. 453 ed. Traiect. REITZ.

ead. l. 16. Ἐπὶ ξενίᾳ ἐκάλουν) Sic Icarom. cap. 23, & D. Sic. XIII, c. 83, p. 608, intellectu *τραπέζῃ*, ut L. Bos docet. Alios probare *ἐπὶ ξένια*, scil. δῶρα, vid. Wess. ad Diod. l. d. REITZ.

Pag. 247. l. 5. Σβεσθῆναι) Videtur hoc commento ridere philosophos, qui animas esse naturae igneae statuere, ut ex fabula Promethei notum, & ex Cic. Somn. Scip. c. 3, ubi Commentatores vide. Unde quibusdam opinio sedebat, aquis suffocari mortis esse genus omnium pessimum, quod anima sic penitus exstingueretur. REITZ.

ead. l. 9. Ὅπως ἔχουσιν) Conf. mox c. 33, ubi *ὡς ἔχει*. Sed 36, ὅπως bis. SOLAN.

ead. l. 12. Νεφελοκοκκυγίαν) Ex Aristophanis avibus sumta urbs v. 820 seqq. *Κοττυφίωνος* nomen non mutarim, cum apte ad hanc rempublicam congruat. GESN.

ead. l. 15. Κοττυφίωνος) Ait, se pervenisse in urbem *Νεφελοκοκκυγίαν*, cuius rex fuerit ὁ Κορωνὸς ὁ Κοττυφίωνος. Puto scri-

psisse Lucianum Κοκκυφῶτος, ridicule formata voce a κόκκυξ & κοκκύω. GRAEV.

ibid. Ἀριστοφάνους) Aristoph. Ὀρν. p. 565. SOLAN.

Pag. 248. l. 3. Πυρώδεις) Angl. πυροειδεις. BOURD. Πυροειδεις A. & P. Reliqui πυρώδεις, nisi quod *Fl.* πυρώδης, *Iunt.* πυρόδεις habent. SOLAN.

ead. l. 5. Μαλακῶς ἐνδιδόντος) Conf. supra Apol. pro Merc. c. 4, καὶ ἐνδιδόντων φυγεῖν. Vel potius Hermot. c. 24, ubi plane similem phrasin ex Aristoph. Plut. 488 addidimus. Et infra Toxar. c. 11. Ubi lenf. vim huius verbi pluribus explicat. Oppositum ἐπιδιδόναι vide hac ipsa Ver. Hist. c. 6. REITZ.

ead. l. 9. Ἀπορρίψαντες, ἐνηχόμεθα) Elliptice pro ἀπορρίψαντες ἑαυτοὺς ἐκ τῆς νεῶς, ἐνηχόμεθα. Pariter Lucas in Act. Apost. XXVII, 43. L. Bos. Vide etiam Ἀλ. c. 9. SOLAN. Adscripserat Solanus, aliquem coniecisse, forsitan ἀπερρύψοντες legendum. Sed ἀπερρύψοντες voluit, a ρύπτω abstergo, sordes abluo, tumque profecto non male quidem: verum vulgata non est movenda, nam & sic in loco N. T. quem L. Bos indicat, ἐκέλευσε — ἀπορρίψαντας πρώτους ἐπὶ τὴν γῆν ἐξίέναι. REITZ.

Pag. 249. l. 2. Φαλλῶν) Idem vid. supr. c. 22. SOLAN. Quales describit in lib. de Dea Syria Noster. GESN.

ead. l. 3. Σκόλοπας) Confer supra de Merced. cond. cap. 3. SOLAN.

ead. l. 5. Περιβάλλοντες) *Fl.* optime. Reliquae περιλαβόντες. SOLAN. Florentinam eo lubentius secutus sum, quod hoc verbum de amplexantibus & osculantibus proprie usurpatur. Sic Long. Past. IV, 125, (ed. Moll. p. 133, numero per errorem typothetarum depravato) οὗτοι πάντες περιέβαλλον, κατεφίλουν χαίροντες, & L. IV, p. ult. Δάφνις τε καὶ Χλόη περιέβαλλον ἀλλήλους. Nec refert, illic laetitiae signum esse, hic metus & valedicentium; valedicentes enim aequae se amplexantur ac gratulantes. Ne plura in re nota congeram. REITZ. Mf. Reg. 2954 περιβαλόντες, probante B. de Ball.

ead. l. 7. Συναρράξαι τοῖς ὀδοῦσιν) Contra mentem Luciani reddunt haec verba: *At dentibus non confregit prius, quam per eorum raritatem intro navis decidisset.* Contra mentem Luciani, inquam: nam navis illa prorsus non fuit contrafacta, nec dentibus belluae, nec in eius ventre, sed integra iterum emissa, quando mortua erat bellua, ut videre est in principio L. 2 Ver. Hist. Voluit autem Lucianus his verbis indicare, os eius belluae, & vacua inter dentes spatia adeo vasta fuisse, ut opus non esset dentibus prius confringere navim, & sic per partes

eam absorbere, sed integram navim illaefam per dentium raritates facile potuisse transire. Veritas igitur locum: *non vero dentibus prius comminuit, sed per eorum interstitia navis in ventrem decidit.* Haec in Obs. Crit. pag. 52. L. Bos. Nihil mutandum. Iam observarunt Grammatici saepius duplicari hic literam ρ . Adde etiam $\iota\sigma\tau. \beta.$, prope finem. SOLAN.

ead. l. 10. κῦτος) Ferri non potest κῦτος. Lege itaque cum *Fl. κῦτος*. Vide tamen Breerwood p. 133 *Of long. &c.* SOLAN. Lubens arripui scripturam Florentinae; nam vulgata κῦτος; *cete*, sensum exhibet satis absurdum. Etsi enim vel omnia huius historiae commenta merito absurda dixeris, tamen orationis nexus non debet esse absurdus. Nihil autem in sequentibus est, unde liqueat, homines in *ceto* sedentes, alium *cetum* vidisse. Sed quid simplicius est, quam ut in eo latentes, partes eius internas perlustrarint? Quare κῦτος hic intelligo *tartareum capicis alvi specum*, ut Phaedr. loquitur IV, 5, quem tum perispicere dabatur, cum bellua hiaeret, lumenque ante negatum per os admitteret. Est vero κῦτος proprie alveus navis; vid. Polluc. Onom. I, 87, p. 58. Et *venter*; vid. notam Kuhnii. Ediderunt autem in Polluce κῦτος prima acuta, cum tamen fateantur, Mss. habere κῦτος. At versa vice L. 2, p. 171, κῦτος dedere, cum Mss. ibi κῦτος legere affirmet editor. Quod quidem cur factum, non video: nam si differentiam statuissem, quod posteriore loco *cranii capacitas* significetur, monuissent forsitan. Verum nihil differentiae video, cum de quavis capacitate vas ingens referente dicatur; nec adeo moror accentum, qui in syllaba ancipiti interdum ab aliis fit circumflexus, ab aliis acutus. Mallem tamen κῦτος utroque loco, ex analogia, ut *μῦθος, νῦκος*, & similia, quae circumflecti amant. Adde Alciphr. 3, Ep. 7, p. 292, qui κῦτος τῆς γαστρὸς, *capacitas alvi*. Et Dioscor. Sic. III, cap. 40 m. qui pro *alveo navis*. Versio Gesneri ad vulgatam est composita, ideo reliqui eam, sed mutatae lectionis versionem ei adiiciens, ne mihi nimis sumxisse dicar. REITZ. Ut probio lectionem κῦτος, quam secururus eram scilicet, si videre mihi contigisset; ita vulgatam κῦτος absurdam non puto. Quem enim piscem antea, qualis extra esset, viderant, eundem, non alium in illo cetum, qualis sit intus vident. Ceterum iuvat, dum ista retracto, observare, nomen κῦτος praeclare illustratum a D. W. Trillero Obs. Crit. p. 215, ubi idem nomen recte abiudicat Heliodoro Aethiop. 9, p. 445 pr. & ibi non κῦτος ἀπαν τὸ ποτάμιον, sed Nilum κῦδος ἀπάντων ποταμῶν, legendum esse, divine coniecit, κῦδος ipse μέγα gentis nomine.

strae, & Apollinearum artium omnium singulare ornamentum. GESN.

ead. l. 16. Γούν) Ita ex Mss. Regg. 2954 & 3011 expressimus pro vulg. οὐν, ut vitetur hiatus.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἐν τῷ περὶ &c.) Hoc Scholion male olim ad verbum σκόλοπας relatum, iam in sedem suam retractum. REITZ.

Pag. 250. l. 14. Ὁξείως) Florentinae lect. ὁξείως malam esse, vid. mox c. 40 f. SOLAN.

Pag. 252. l. 2. Τοι) Quid haec particula saepe in oratione, quasi supervacanea, valeat, tamen non ignoro. At hoc quidem in loco legendum censeo σοι. SOLAN.

ead. l. 3. Αὐτῷ σκάφει — καταποθέντες) Pro σὺν αὐτῷ σκάφει. Ita quoque Alciph. I, Ep. 2, p. 12, ἀφείς τὸ φορτίον αὐτοῖς ἰχθύσιν, ἀφείς δὲ καὶ ἡμᾶς αὐτῷ τῷ σκάφει. Ad quae verba Bergler. plura similia affert, quae nec repetam, nec augebo, quia nota. REITZ.

ead. l. 8. Τε) Deficiens in edd. τε supplevimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011, propter sequens καί.

ibid. Ὁ δὲ, οὐ πρότερον, ἔφη, εἰπεῖν &c.) A scopo aberravit, qui haec ita transtulit: *ille vero, non prius dicam, inquit, nec intelligetis ex me, quam hospitio excepti praesentibus bonis fruamini.* Sensus est: *ille vero negavit se dicturum, aut ex nobis sciscitaturum esse prius, quam hospitalia sua, quae habebat, nobis impertisset.* Et hoc velle Lucianum, liquet ex iis, quae sequuntur: *ἐπειδὴ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυνθάνετο ἂν ἐπεπίνθειμεν.* Et inferius, *ὁ δὲ ὑπερβαυμάσας, καὶ αὐτὸς ἐν μέρει τὰ καθ' ἑαυτὸν διεξήει.* L. Bos.

Pag. 254. l. 3. Λούμεθα) Huc pertinet, quod Ienf. in Lectt. Lucian. pag. 11 & 12 monuit, scribens: Λούμαι, inquit Thomas Mag. πάντες Ἀττικοί, καὶ λούσθαι. Sed & λούομαι habet Lucian. in Ver. Hist. p. 337, (i. e. hoc loco.) Haec ille. Aristoph. vero amat λούσθαι & λούμενος dicere: ἀπέλου tamen pro ἀπέλουε Biferus ait metri causa dictum, vid. Maittaire de Dialectt. pag. 9. Ex uno autem Luciani loco nihil conficitur, dices; cum alibi plerumque in aor. & fut. hoc verbo utatur, ubi contractio locum non habet: sed & Nigr. c. 13, λούμενος, non λούμενος, sine varietate legitur, nec non postea; quare rursus aio, non ὑπεραττικίζειν Lucianum. REITZ.

ead. l. 16. Τριτωνομένδης τὰ μὲν ἄνω ἀνθρώποις ὁμοίητες, τὰ δὲ κάτω τοῖς γαλεώταις) Interpres: *Tritonomendetes, superioribus partibus similes hominibus, inferioribus vero felibus.* Male.

Γαλεῶται hic non sunt feles, sed pisces, qui γαλεῶται dicuntur, & alio nomine ξιφίας, Latinis etiam *Xiphiae*. Sed ratio compositionis huius vocis quae? Triton fingitur quidem monstrum marinum, superiore parte hominem referens, sed μένδης est hircus, sive ipse Pan. Vide Herodot. lib. II, c. 46, & Suidam. Mihi non liquet: quaerant otiosi. Quid enim μένδης cum Xiphia, aut etiam fele, si id malis, habet commune? GRAEV. Τριτωνομένδης appellatio monstri ex Tritone, marino homine, & hircocompositi, quem Μένδητα esse Aegyptiis, notum ex Herodoto. Sed quid ad hunc γαλεῶτης, sive *stellionem* dicas, sive *selem*, sive *mustelam* denique? Itaque metuo, ne hic etiam lacuna sit, ut modo circa Ἀεροκόρακας observatum est. GESN.

Pag. 255. l. 1. Θυννοκέφαλοι) In *S. Κυνοκέφαλοι*. In reliquis Θυνοκέφ. quod ego cur mutarim, manifestum est; vide etiam cap. 38. SOLAN. Θυννοκέφαλοι Aldus, quod ortum videtur ex *Θυννοκέφαλοι*, q. d. *thunnicipites*. *Thunnus* piscis nobilis, cum *cancris* commode iungitur. Si allegoriam spectes, notum est, brutum quendam imperum multitudinis ea imagine notari. Sed deinde ipse quoque Aldus dedit *Κυνοκεφάλους*. Et κύνα quoque piscem esse, notum. GESN. Et si Parisina *Κυνοκέφαλοι* praeferebat, tamen in versione *Thynoccephali* expressum erat: unde facile patet, quid edi voluerit. REITZ.

ead. l. 2. ἑαυτοῦς) Et sic legere Florentinam cum Iunt. notaverat Solanus. Quid tum? non enim opus erat aliam lectionem quaerere. ἑαυτοῦς enim sic amare poni pro ἀλλήλους, *se invicem*, vel *mutuo*, nisi satis notum est, vid. ex veteri Lexico, in Biblioth. Coslin. pag. 233, quod ait: ἑαυτοῦς, ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους, οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι. Adde Thucyd. IV, 25, καὶ παρὰ καλεσθέντες ἐν ἑαυτοῖς, & *se mutuo adhortati*. REITZ.

ibid. Πεποιημένοι) Active hic ponitur, ut εὐρημένη similiter active ap. Alciph. I, Ep. 8, καὶ δέομαι τὸ λῶρον εὐρημένην συμβουλεύσαι. Ubi Bergl. bene monet, praeter alios sic saepe Demosthenem loqui, ut εὐρημένοι τιμᾶς &c. Noster supr. Deor. Dial. XIV fin. θνητὸν πεποιημένος τὸν ἐρώμενον. Ac non semel alibi; quae loca indicabit Iens. ad Tyrannicid. Ita οἱ κεκτημένοι dicebantur Athenienses, qui praedia possidebant, & qui servos. Licet & alibi id signif. quod possidetur. Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. 4. Ibid. v. 7, ἐωνημένος, qui *emerat*, cum etiam sit, qui *emtus* est; vide commentt. Sed & praeterita passiva aliorum modorum interdum sic ponuntur, ut Herodian. I, 13, ἐδεσούλωντο δὲ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν — ἐπάλληλοι — σω-

ματος ἡδοναί, subiugabant omnem eius animam aliae ex aliis voluptates. Permulta eiusmodi congerere liceret. Sed haec iam sufficiunt. REITZ.

ead. l. 3. Ψιττόποδες, γένος μάχιμον καὶ δρομικώτατον) Psittorodes genus bellicosum & velocissimum. Forte Ψιττόποδες, qui habebant pedes intar passerum; a ψίττα passer, sc. marinus. GRAEV. Vera huius nominis scriptura ex phrasi petenda est admodum insolenti, quae in Δεξ. c. 3 legitur: ἀγρὸν δὲ ὠχόμεν ὑπὸ τῶν κατατείνας, οἷσθα δὲ ὡς φίλαγρός εἰμι, quod non est, ut visum fuit Micyllo somnianti vertere, sed rus ibam, ubi ripae aggerem protendō; sed ut recte Benedictus, contento cursu rus ivi. Unde lux Hesychio in voce ὑπὸ τῶν. Sed vide, quae ad eum locum annotata reperies: aut saltem adi Epist. Sat. ad div. c. 5, ubi haec verba, sic emendata, leges: ὅς δὲ καὶ ἑλαφὸς ὄπταμενοι μεταξὺ δρασμὸν βουλευσούσιν ἐκ τοῦ ὀπτανεῖν ἔς τὸ ὄρος. καὶ ὄρνις ὑπὸ τῶν κατατείνας αἴπτεροι καὶ αὐταί, παρ' αὐτοὺς τοὺς πένητας ἐκπετῆσονται. Lege itaque Ψυττόποδες, non, ut in omnibus libris legitur, Ψιττόποδες. Rationem hanc esse nominis, etiam ex eo, quod addit Lucianus, cum vocat γένος δρομικώτατον, patet. SOLAN. Legendum videtur Ψιττόποδες, ut cum Παγουράδαι sociantur melius: piscium enim nomina Ψίττα & Πάγουρος. Ψίττα quid hic sibi velit, equidem nondum intelligebam. Ψίττα etiam adhibet noster Ἀναβ. 549. Sed tanto minus aliquid mutare ausim, quia saepius idem nomen eodem modo scriptum recurrit. GESN.

ead. l. 6. Τοῖς Ψιττοπόσιν) Τοῖς non aderat in edd. Addidimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 9. Βιοτεύσωμεν) Patet, vel metacente, Lucianum scripsisse, ἡμᾶς δὲ χρὴ ὅραν ὅπως δυνησώμεθα τοσούτοις ἔθνεσι μάχεσθαι, καὶ ὅπως βιοτεύσωμεν, non, ut editum est, βιοτεύσωμεν. Est autem operae pretium; ut prospiciamus, quo modo cum tot gentibus congredi poterimus, & qua ratione victuri simus: IENS.

ead. l. 17. Τῆς προθεσμίας ἐνεστώσης) Obscure versio Parisina, iam passu tempore imminente. Sed προθεσμίαν esse constitutum tempus, ut in Epist. ad Galat. IV, 2, ἀχρι τῆς προθεσμίας τοῦ πατρὸς, producto hoc Luciani loco, alioque ex eiusd. Nigri- no, Plutarcho item & Aeschine, post alios docuit Elfner. ad N. T. l. c. REITZ.

Pag. 256. l. 6. Ἐξοπισάμ.) Sic Coll. P. & L. At impressi omnes ἐξαυλισάμενοι. SOLAN. Vulgatam ἐξαυλισάμενοι servavi, etsi ἐξοπισάμενοι intellectu facilius est. Posset enim ἐξαυλισ. significare e tentoriis, tuguriis, exciis; quasi oppositum τῷ

ἐναντιζομαι. Et sic video Gesnerum accepisse: at non invenio auctoritatem; ideo suspectum habeo istud verbum, donec alibi invenero. REITZ.

ead. l. 15. Τοὺς φωλεοὺς) Frater monet legendum τὰς φωλ. contra edd. REITZ.

Pag. 257. l. 5. Θυννοκέφαλοι) Ut cap. 35. Sed hic omnes, excepta B. 2. Κυνοκέφαλοι habent. SOLAN. Confer omnino supra c. 35. Parisina hic iterum Κυνοκέφαλοι cum reliq. In versione tamen iterum quoque *Thynocephali*; quare, si vulgata supra erat movenda, etiam hic mutanda fuit. REITZ.

ead. l. 9. Ἀρτήχει τὸ κῆτος) Wessel. ad Diod. III, c. 16, p. 12, coniicit ἀρτέχει τὸ κῆτος, quod κῆτος testudinis crustam significet, ac sic frequenter Diod. Sed ignoscat, si nihil adhuc mutem, propter continuo praemissum in Luciano πολλῶ βοῶ χρώμενοι. Clamori enim hic bene responderi Eccho, & usitatum historicis clamoris istius ante pugnas repercussionem commemorare. REITZ.

Pag. 258. l. 15. Ἀπαντα ὦν) Quamquam sic etiam ferri possit, malim ἀπάντων ὦν. SOLAN.

Pag. 259. l. 6. Εἴκοσι καὶ ὀκτὼ) Atqui mox, praeter remiges, quadraginta armatos audies. Audis etiam hic statim post numerum prolatum τούτων δὲ ἔcc. ut necesse sit, maiorem a Luciano fuisse scriptum, quem LXX fuisse existimo. Sed res nihili est in tali libro. SOLAN.

ead. l. 11. Σταδιαίων) Sic πηχυαῖοι supra c. 22; & ἡμιστάδιαιους hoc eod. cap. REITZ.

ead. l. 13. Πῦρ ἦν) Homer. II. E, 4. SOLAN.

ead. l. 14. Ὁ ἀνεμος) Vulgo ἀνεμος sine articulo, quem restitui ex Mf. Reg. 3000.

ead. l. 16. Η) P. L. & ed. Iunt. In reliquis οἱ. Alludit ad Homeri locum in margine designatum; quem Zoilus etiam carperat, immerito. (Vid. Didym.) SOLAN.

Pag. 260. l. 6. Ἐκβληθεῖσαι) Qui dissolutae interpretati sunt, legebant illi forte ἐκλυθεῖσαι, quod placeret, si in libro invenirem. Ex fateor, me non habere, qui ἐκβληθῆναι hoc sensu dixerit, quo hic opus est. Itaque analogiam, & vim τῆς ἐκ, quam habet etiam intendendi atque augendi, secutus sum. GESN.

ead. l. 13. Σπύργους) Corruptam hanc vocem arbitror; sed quid reponam nescio. Nec res tanti est. SOLAN. Gisb. Koen ad Gregor. de Dial. p. 64 coniiciebat κούργους, notante cl. B. de Ball. Sed nihil opus mutatione.

Pag. 261. l. 7. Αἱ δὲ λοιπαὶ πρύμναι προσιόμεναι) Nimis

saepe & erudite hoc genus loquendi illustratum est ab praeclaris ingeniis, quam ut voces postremas intelligamus cum Micyllo simul & Benedicto collisa puppi. GRON.

ead. l. 8. Πρύμναν κρούειν) Imperitissime vertitur, αἱ δὲ πρύμναν κρουσάμεναι ἔφευγον, reliquae collisa puppi fugerunt. Siccine? collisa puppi poterant fugere? Verte, reliquae remis inhibentes fugerunt. Quod Graecis πρύμναν κρούειν, hoc Latinis inhibere remis. Cum olim fugam molirentur in pugnis navalibus, non conversa navi fugiebant, sed paulatim euntes cessim, & remis inhibentes cursum navis, retro navigabant, ut erudite docuit ὁ πάνυ I. Frid. Gronovius lib. IV Observat. cap. ultimo, quem vide. GRAEV.

ead. l. 11. Κατέδυσαν) Passive accipias necesse est: nam numerus non patitur, ut de hostium insulis intelligatur, quod priores interpretes non animadverterant. Sic Polyaen. I, p. 77, & passim. SOLAN.

IN VERAЕ HISTORIAE LIB. II.

Pag. 263. l. 1. ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ) Inscriptio Scholiorum hic rursus erat ἀληθινῶν διηγημάτων vid. princ. 1 VER. HIST. quam itaque, quia nihil ad rem facit, in Scholiis omisi. REITZ.

ead. l. 9. Ἀποθανεῖν) Nihil opus esse τῷ ἔμειλλε, quod Vorst. ingerit, attendenti parebit: fatis enim commode ad διέγνωμεν refertur hic infinitivus, & vel sic elegantius, quam si quidquam addatur. Sic fere Athen. VI, pag. 246 C. Συμπότας φησὶ — συνάγεσθαι ἐξ ἀπάσης τῆς πόλεως, οὓς προσαγορεύεσθαι γελοιαστάς. Ita & Sallust. lug. cap. 113, 3: Dicitur secum ipse multa agitavisse, — quae scilicet tacente ipso, occulta pectoris patefecisse. Plura addere in re nota non liber. At potuit Vorstii mens fuisse, ἔμελλεν hic per ellipsin intelligendum, uti mox ἔμελλεν ἔσεσθαι plene enuntiatur; tumque nihil contra dico. REITZ.

Pag. 264. l. 4. Μεγάλαις δοκοῖς) Hunc locum in corrupto Codice cum legisset Thomas Magister, incaute secutus est, quam illic inveniebat, scripturam. Nostri Codices omnes habent μεγάλαις, recte. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀνεκίσσαντες τὸ πλοῖον, καὶ διὰ τῶν ἀρειωμάτων διαγαγόντες, ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξέλαντες) Cum vertissent alii, per raritatem dentium educentes & explicantes, inde Benedictus fecit deductam & explicatam. Sed turbatissime hic nugamur

omnes, & illud *explicare* nihili est. Verte, *per raritates traditam & ad dentes religatam*. Id enim est hoc loco ἐξάψι. Ut in fine praecedentis libelli, ἐκείνην μὲν τὴν νύκτα περὶ τὸ θηρίον ἠύλισαντο, ἐξάψαντες αὐτοῦ τὰ ἀπόγεια. Et translate in A-moribus, ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος ἐκατέρωθεν ἐξάψαμενος περιήειν. GRON.

ead. l. 9. Καὶ) Καὶ absens in edd. restitutum ex Mss. Regg. 2954 & 3011.

Pag. 265. l. 2. Ἐπάγη) Ridet. At nostra aetate satis iam compertum est, mare ipsum sub Ἀρκτο, hibernis totis mensibus, glacie rigere, & vix aestivis tutum. SOLAN.

ead. l. 10. Προσελθόντες) Lege *προελθόντες*. SOLAN. Non dubito, quin Solani emendatio sit vera; nam *προελθόντες*, *prod-euntes* ex illa fovea, meliorem sensum praestat, quam *προσελθόντες*, *accedentes*: quia tamen Codd. nullis nititur, intactam sibi vulgatam. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἀπωλώλειται) Hoc verbum, ut suspexit, notaverat Solanus: coniicio itaque, eum maluisse ἀπωλάλει, vel ἀπωλείτο, quod non improbem. REITZ.

Pag. 266. l. 4. Ὡς περὶ ὁ Μῶμος) Lucianus hic alludere videtur ad id, quod de Momo scripsit Aristoteles de partib. animal. lib. III, eum naturam incusasse, quod bobus cornua in capite, non in armis potius addiderit; videlicet quod vehementius possent ferire. Id Lucian. in Nigr. COGN. Conf. supr. Nigr. § 18, (ex divis. Hemsterh. est § 32.) & Hermot. c. 20. SOLAN.

ead. l. 13. Ὅσον μὲν) Ita dedimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011, pro vulg. ὅσον τε. Μὲν respondet seq. δὲ — ποτὸν δέ.

ead. l. 15. Τυρὼ) Huius fabulam repete ex 'Εν. Δ. XIII, & adde, si lubet, Φιλοπ. c. 6. SOLAN.

Pag. 267. l. 11. Φελλῶ) Nota etiam est Φελλῶς Pamphyliæ urbs, itemque Φελλεύς mons Atticae &c. Vide Stephan. Byzant. h. v. GESN.

ead. l. 12. Συνοδοιπόρου) Conf. Hermot. c. 13. SOLAN.

Pag. 268. l. 3. Ἀπ' αὐτῶν) Ita restituimus, auctoribus Mss. Regg. 2954 & 3011. Desiderabantur enim in edd. duo hae voc.

ibid. Κατὰ δὲ τὴν πύραν) Proditum est a veteribus poëtis, esse quasdam in Oceano insulas, ad quas post mortem deferuntur eorum animae, qui sancte religioseque vixerint; Homer. Lucian. de Luctu. COGN.

ead. l. 7. Ἡρόδοτος) Herodot. III, p. 123. SOLAN.

Pag. 269. l. 4. Ἐπηρεμίσις) Quamquam enim vox sit inso-

lens, aptissima videtur. Verbo ἐπηρμένω utitur Ἐρωτ. cap. 45. Certe ridicule antea legebatur & vertebatur hic locus, ἐπ' ἐρημίας, in desertis. SOLAN.

ibid. Πλαγίων αὐλῶν) Dum quis meliora me doceat, intelligo fistulas obliquas. Quersseffen, (Belg. Dwarsfluiten) suspensas voti causa a pastoribus in locis desertis, specubus, arboribus, quas sonum aura spirante edere, nihil impedit. Tales sunt apud Longum Pastorem lib. I, p. 5, 19, ubi in antro ἀνέκειντο αὐλοὶ πλαγίοι, καὶ σύριγγες, καὶ κάλαμοι πρεσβυτέρων ποιμένων ἀναθήματα. Plura ibi Mollius. GESN.

ead. l. 5. Βοή &c.) Hunc etiam locum in depravatissimo Codice legerat Thomas Magister, quem vide in voce ἀθροός. Nostri Codices non ἀθροός, sed οὐ θορυβώδης habent. SOLAN.

ead. l. 7. Κροτούντων πρὸς αὐλὴν ἢ κιθάραν) Non debuit verti, ad tibiam vel citharam saltant; neque enim κροτεῖν est saltare: & certe erat quoque modulatus plausus. Utique & in Pseudomanti κυμβάλοις κροτοῦντα interpretatur Benedictus cymbala pulsantem, sine mentione saltandi; & in Saltatione κροτοῦντα τε προσέτι καὶ ἐπαίνους ἀπρεπεστάτους ἐπιβοῶντα reddidit, applaudens & laudibus indecentissimis acclamans. GRON.

ead. l. 12. Περιπλόις) Angl. περιπόλοις. BOURD. Περιπολ. A. P. L. S. A. Impressi vero omnes περιπλόις, ante S. quae recte mutavit. SOLAN.

ead. l. 16. Ὁ Κρῆς Ῥαδάμανθος) Rhadamanthus, Lyciae rex, filius Iovis ex Europa, Minois & Aeaci frater, vir iustissimus. Vid. Virg. VI Aen. COGN.

Pag. 270. l. 2. Αἶαντος) Occubuit ad Troiam, ut scribunt Sophocles in Aiac. & Diólys Cretenf. in Histor. COGN.

ead. l. 3. Κατηγορεῖτο) Leve admodum est vitium, quod tamen inquinat editiones omnes, ut mirum, a tot editoribus non esse sublatum. In omnibus enim exstat κατηγορεῖτο δὲ αὐτοῦ pro ἐκατηγορεῖτο, quod puer videat. GRAEV. Ἐκατηγορεῖτο) In omnibus antea legebatur, κατηγορεῖτο & sane sic passim apud hunc, Prometh. fin. Ib. c. 4 f. Νεκρ. Δ. XXVII, & Μενιπ. c. 19, eodem modo, quo hic in impressis. Sic & Fab. Aesop. Delect. Fab. X, vitiose; & Aesop. Fab. 72, & apud Demosth. c. Mid. p. 409 A. SOLAN. Solanus cum Graev. sentiens, ἐκατηγορ. scribendum esse etiam in marg. Iunt. notavit. Ego vero cur neutri obsecundem, dicam. Miror autem Graev. tam confidenter dicentem, vel puerum videre, ἐκατηγορεῖτο scribendum. Ego certe & plures mecum id non videbunt. Meruisset saltem probari illud ἐκατηγ. An enim non cogitavit vir sum-

mus, verbum esse compositum, ideoque augmentum in medio potius locum habere? (quamvis eiusmodi composita interdum initio, interdum utrobique augeri noverim.) Quin ἐκατηγορεῖτο, etsi Lexica sine auctoritate afferunt ἐκατηγόρησε, mihi potius suspectum esset: nam Thucydides, Atticae puritatis norma optima, I, 95, καὶ γὰρ ἀδικία πολλὴ κατηγορεῖτο αὐτοῦ. Iterum ibidem paulo post, κατηγορεῖτο δὲ αὐτοῦ οὐχ ἥκιστα Μηδισμὸς, καὶ ἐδόκει σαφέστατον εἶναι. Sic nec imperf. aēt. gerit augmentum in fronte ap. Aelian. V. H. III, 19, λαλῶντος κατηγόρει. Idem XII, 12, ἐστεφανοῦτο — τὸ δὲ στεφάνωμα κατηγόρει αὐτοῦ. Nec aorist. id habet apud eund. I, 34, πάντα ἀκριβῶς κατηγόρησε. Adde Herodian. VI, 9, § 1, τοῦ τε Μαξιμίου — κατηγόρει, & ter quater alibi. Omnino igitur vulgata erat servanda, etiamsi forte alibi ἐκατηγορεῖτο inveniretur. Nec tamen abiectum esse augmentum dixeris, ut in Zeux. § 10, κροτάλιζον pro ἐκροτάλιζον quod in nonnullis temporibus, maxime in plusquam perf. passiv. etiam in soluta oratione saepe fieri, ut πετοίκιλτο pro ἐπετοίκιλτο, δεδώκεισαν pro ἐδεδώκεισαν, diximus ad 1 Ver. Hist. c. 13. Ita & Iungerman. ad Long. Past. 220 εὐχοντο & ἠύχοντο promiscue scribi, aliaque similia docet, & frustra illud εὐχοντο, quod ap. Long. III, p. 94, editum conspicitur, in ἠύχοντο mutari, observat. Immo quia κατηγόρει & κατηγόρηκα locis ab Solano citatis, Noster ubique dixit, tanto minus debebat id nunc mutare; quin & reliqua eius testimonia contra ipsum faciunt. Et Graevius, ad Mort. Dial. XXVII § 7 f. ad verba ἐαυτοῦ κατηγόρει φάσας aliquid commentatus, ibi tamen de addendo augmento, etsi tempus imperf. & ibi est, nihil dixit. REITZ.

ead. l. 5. Νῦν μὲν αὐτὸν πτόμενον τοῦ ἑλλεβόρου) Th. Magist. v. πτόμαι. SOLAN. Sed ἑλλεβόρου adspirate apud Thomam invenio. REITZ.

ead. l. 11. Τοσαῦτα) Sic pro τοιαῦτα, quod est in ed. Reitzii, reponendum ex Mss. Regg. 2954 & 3011 monuit cl. B. de Ball. Sed ita iam scriptum offendimus in ed. B. 4. & S.

ead. l. 14. Περὶ προσδρ.) Conf. Dial. mort. XII pr. SOLAN.

ead. l. 17. Παρὰ Κύρον τὸν Πέρσ.) Th. Mag. v. Παρά. SOLAN.

Pag. 271. l. 3. Οὗτος) Sic lego pro οὗτω, quod in omnibus hic reperio. SOLAN.

ead. l. 15. Πύλαι πᾶσαι μονόξυλοι κινναμώμινοι) Benedictus, portae ex solo cinnamomi ligno. Item infra, εἰς ναὺν μονόξυλον, navim solido ex ligno conflata. Quae versiones quam sint ab-

furdae, docet ipse, cum statim βωμοὶ μονόλιθοι vertit *ex uno lapide*. Id enim vult, ista non esse composita ex frustis, sed ex una trabe & segmento arboris tam magnae exsecta. GRON.

in Schol. Αὐτὴ μὲν οὖν &c.) Ad aliena verba antea referebatur hoc Scholium, duce Cod. V. quod & notae I. Clerici ansam dedit; quam, quia iam huius loci non est, omisimus. Ad modo Apocal. XXI, 10, & seqq. ut, quam haec illis similia sint, videas. SOLAN.

Pag. 272. l. 6. Πηχέων ἑκατὸν βασιλικῶν) Vid. supra Catapl. cap. 16. SOLAN.

ead. l. 9. Πύελος, ὄρυγμα, ἔμβατὴ, ἔνθα ἀπολούνται. Aristoph. Schol. *Vorsl.* Vid. *Ἰππ.* c. 6. SOLAN.

ibid. Ἐσθῆτι) Si pristinam versionem respicias, quae habebat, *utuntur autem vestibus purpureis &c.* statuas ἔσθῃσι legendum, ut referatur ad πορφύρεας. Sed ut constructio sic evadat faciliior, sensus tamen erit deterior: nam nihil adeo mirum foret, si vestes tantum purpureae dicantur; sed magis mirum, araneorum telas ipsas esse purpureas; quales lanas aevo aureo promittit Virg. Ecl. IV, 45, *Sponte sua sandyx pascentes vestiet agnos*, & quae praecedunt. Ait igitur Lucianus, *pro vestitu utuntur aran. telis per se purpureis*. Interim, si a colore recesseris, hodie non adeo mirum, vestes ex araneorum telis posse confici, cum nostra memoria id in Gallia experimenti causa factum sit. REITZ.

ead. l. 15. Ὁμοιότητα) Angl. ὁραιότητα. Aliam tamen lectionem secutus est interpres. BOURD.

ibid. Εἰ γοῦν μὴ ἄψ.) Describit eleganter umbras apud inferos, posse quidem eas non tangi, habere tamen corpora valde subtilia, quae non tam corpora sint, quam corporis instar. Sed interpretes non recte intellexerunt hunc locum: Καὶ ὅπως εἴκοι γυμνή τις ἢ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν, τὴν δὲ τοῦ σώματος ὁμοιότητα περικειμένη. εἰ γοῦν μὴ ἄψαιτὶ τις, οὐκ ἂν ἐλέγξειε μὴ εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. Vertunt: *In summa videtur eorum anima nuda circumvagari, similitudine corporis circumdata. Ac nisi quis tetigerit, non possit deprehendere non esse corpus, quod videt. Nam sunt ut umbrae rectae, non nigrae.* Latina versio ei γοῦν μὴ ἄψαιτο, longe a Graecis verbis abit, quae sic erant transferenda: *Licet igitur quis attingere nequeat, non tamen vincat non esse corpus, quod videtur. Sunt namque tanquam umbrae rectae, non nigrae.* Videntur enim, licet non tangantur. GRAEV.

Pag. 273. l. 1. Σκιαὶ ὄρθαι) Umbrae aliae in libero loco stantis hominis humi iacere ac trahi videntur: hae, instar homi-

nis ipsius, erectae. Aliae defectu lucis, h. e. natura sua nigrae; hae coloratae tum carnis colore, tum vestium. Ceterum ita recte me interpretatum post alios hunc locum arbitror, licet aliter summo viro videatur. GESN.

ibid. Οὐ μέλαιναι) Non sicut nostrae, iacentes & nigrae, sed corporibus veris, si soliditatem excipias, similes. SOLAN.

ead. l. 11. Ὀπώραν) (Ὀπώρα λέγεται ἡ χλοώδης τὸν καρπὸν ἔχουσα, οἷον δωρακινὰ, μήλα ἀπιδία, δαμασκηνὰ, καὶ ὅσα μὴ ἔχει ἔξωθεν τι ξυλῶδες. *Const. Γεωγ. L. X.*) *Voss.* SOLAN.

Pag. 274. l. 16. Στόμασιν) Parum concinne hoc quidem, nisi cum Aristophanis Socrate ὀρθοπυγίῳ facias canentes. SOLAN.

Pag. 275. l. 6. Τοῦ Ὀμήρου) In edd. non legebatur articulus τοῦ, quem reposuimus ex *Mf. Reg. 3011.*

ead. l. 9. Εὐνομος) Musicus is clarus, cuius historiolum lege, quam narrat in *Προτρ.* Clemens Alexand. sub ipsum initium, de cicada chordae fractae vicem subeunte. SOLAN.

ead. l. 11. Σπείχρος) Poëta propter Helenae vituperationem oculis captus, non prius, nisi placato palinodia oblaeso numine, videre potuit. Lucian. *Macrob. COGN.*

ead. l. 12. Ἐλένης) In Helenam poëma inclementius scripserat, ob quod a Castore & Polluce luminibus orbatus, cantata rursus palinodia visum recepisse fertur. Vid. *Philostr. VI, 245,* & *Plat. in Phaedro;* adde *Isochr. Ἐλ. ἐγκ. p. 329.* SOLAN.

ead. l. 17. Περὶ) *Angl. παρά. BOURD. Παρά)* Ex *Angl. & P.* reliqui enim *περί* habent, vitiose. SOLAN. Infra vero cum dativo, hac ipsa *Differt. cap. 33 pr. πηγάς δύο παρά ταῖς τύλαις.* REITZ.

Pag. 276. l. 4. Ἡμιθέους) Semidei non integri Dii, neque homines; sed altero parente divino, altero humano: aut Semidei ratione virtutis. Tertullianus quatuor Gentilium Deorum differentias fuisse scribit, quorum quidam selecti & maiorum gentium Dii vocati sunt, quidam Semidei & Heroës, quidam Medioximi, & quidam Semones. *COGN.*

ead. l. 5. Λοκροῦ Αἴαντος) Ob violatam ab eo *Cassandram.* SOLAN.

ead. l. 9. Νομῶν) Omnes, quotquot vidi, libri *Νομῶν.* Sed vide *Ἀποφρ. c. 8,* & *Μακρόβ. c. 8.* SOLAN.

ead. l. 10. Τέλλον) Vide *Ἐπισκ. c. 10,* & *Plut.* SOLAN.

ead. l. 11. Ἄνθι Περιάνδρου) Aut quia tyrannus; aut potius quia calamitates domesticas tam inique tulit, ut, aegritudine inde contracta, decesserit; quod sapientis non est. At si *Aelium* audias, duo *Periandri* fuerunt, sapiens alter, alter tyrannus.

mus; Var. Hist. XII, 35. Sed foede corruptus locus est ille Aeliani. Fuere quidem duo Periandri, sed uterque tyrannus; sapiens hic Corinthi, Ambraciae vero alter ille. Vide Diogen. Laërt. p. 25, & Menag. not. p. 36. Qui *Periandrum* VII sapientibus annumerari nolunt, *Epimenidem* pro eo reponunt. (Vid. Plut. Solon. 154, 2.) Plato vero *Eudoxum*, teste Diog. Laërt. 7 F. sed in Protag. 206 F. ubi sapientes Plato recenset, *Eudoxus* ille non comparet. Immo Diogenes ipse 10 D. *Mysona* ibi pro *Periandro* a Platone suffectum observat. Vere itaque censet Menagius, priorem Diogenis locum sciolii esse glossema, quod in textum absurde receptum est. Vide notas eius ad utrumque locum, unde multa ex antiquis Scriptoribus habes, quae ad catalogum illum VII Sapientum spectant. SOLAN. Periander insula beatorum excidit haud dubie, quod tyrannus esset, & oppressam servitute Corinthum teneret. GESN.

ead. l. 12. Ἀδολεσχούντα μετὰ Νέστορος) Quod optabat in ultimis sermonibus suis, a Platone in Apologia & Xenophonte servatis. GESN.

Pag. 277. l. 10. Ὡστε γῆμαι λαΐδα) Serio accepit Menagius, (ad Diog. Laërt. p. 138 D. E.) quod nolim a tanto viro factum. Iocose enim haec Lucianus, quia a nuptiis abhorruisse traditur Diogenes. Vid. Diog. Laërt. 144 E. & 150 E. ἐρατιθεῖς ποῖα καιρῷ δεῖ γαμεῖν; ἔφη, τοὺς μὲν νέους μηδέποτε, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μηδὲ πώποτε. & 155 B. ἔλεγε δὲ καὶ κοινὰς εἶναι δεῖν τὰς γυναῖκας· γάμον μὴδὲ ὀνομάζον, ἀλλὰ τὸν πείσαντα τῇ πείσασθαι συνεῖναι. SOLAN.

ead. l. 15. Τέταρτον — ἐλλεβορίση) Vide supra B. πρῶσ. cap. 23, & Ἑρμ. c. 86. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐλλεβορίση) Conf. supr. Hermot. c. ult. GUYET.

ibid. Ἀκαδημαϊκούς) Analogia videtur suadere scribendum Ἀκαδημαϊκούς. Verum prius ex usu obtinuit, pluraque huius scripturae exempla citat Steph. in Thes. qui etiam observat, μετὰθεσιν vocalium in hoc adiectivo factam. Et quia numerus exemplarium longe maior, non hic modo, sed ubique in Luciano, vulgatam confirmat, non mihi dubium est, hanc scripturam esse veram. REITZ.

Pag. 278. l. 7. Καταλαμβάνοντας) Καταλαμβάνοντας illud pertinet ad ἀκαταληξίαν Academicorum: itaque comprehendendi verbo usus essem, si illud de eo quoque dici posse scivissem, qui securus alterum, tandem assequitur. Neque enim hic de fure, aut servo fugitivo sermo est, sed de viatoribus, vel currentibus in stadio: ubi assequendi verbum domicilium

quasi habet, quod tamen ipsum etiam ad illam mentis facultatem transfertur, qua *comprehendere* dicimur, quae plane intelligimus. GESN.

ead. l. 8. Ἦσαν ἀξιολογώτατοι) Flor. λογικώτατοι. BOURD.

ead. l. 13. Διδώμντο &c.) Vide, quae nos supra ad B. πρᾶσ. c. 16, in eam rem attulimus. SOLAN.

Pag. 279. l. 2. Τοῦτο) Προ κατὰ, vel διὰ τοῦτο. Vid. supra Nigrin. § 27. REITZ.

ead. l. 7. Αὐτὸς) Necessaria videtur Vorstii emendatio, scribentis αὐτούς. Ratio in promptu est. Quis enim ferat nescire sese dicentem, quod tamen uno halitu enarrans inducitur? Absit autem, ut, post Leonem Allatium, aut Cressollium, (uter enim horum hoc asseverarit, non satis certo annotavimus) hic id agamus, ut Babylonium non fuisse Homerum demonstramus. Non enim mente captis scribimus. Vid. AG. X, 119. SOLAN. Recepta lectio, αὐτὸς μὲν ἀγνοεῖν, nimis aperte contradicit his, quae statim sequuntur. Plane indubium mihi est, dedisse Lucianum αὐτούς, quod refertur ad ζητοῦντας seu disputantes, synesi non abstrusa, nec difficili. Certe sic interpretatus sum. GESN. Gesneri emendatio adeo est necessaria, ut eam recipere, etiam invitis libris, nihil dubitarim. Sed & Vorstius in marg. sic emendarat, & Cod. Pell. correctionem firmat. La Croze adscripserat, ἔρασσον legendum: quod etsi praestit vulgatae, tamen non satis planum reddit sensum. REITZ. Ὁ δὲ αὐτὸς μὲν ἀγνοεῖν ἔρασσον· οἱ μὲν γὰρ Χίον, κ. τ. λ. Ita haec vulgo legebantur, absurde nimis. Reitzius igitur αὐτὸς mutatum ivit in αὐτούς. Neque sic tamen rotunda satis exibat oratio, quod accuratius consideranti facile patebit. Veram Luciani manum tandem exhibuit cl. Bel. de Ballu ex Mss. Regg. 2954 & 3011, quam in textu expressimus.

ead. l. 9. Κολοφώνιον) Non dubitavi secundam syllabam contra edd. correptam dare; quia non modo Strabo ita ubique scribit, vid. eius L. XIV, p. 952, vel 643, ubi ter quater occurrit; sed & quia poëtis corripitur, ut in saepe ab aliis adducto versu ex A. Gell. III, XI; quem tamen paulo aliter exhibet Antholog. IV, 2, quae sic: Ἐπὶ πόλεις διερχοῦσιν περὶ ῥίξαν Ὀμήρου Σμύρνα, Ρόδος, Κολοφῶν, Σαλαμῖν, Χίος, Ἄργος, Ἀθήναι. REITZ.

ead. l. 14. Κατεγίνωσκον) Non verum est, quod Scholiast. ait, ab Atticismo nostrum recessisse, quando hoc verbum cum accusativo construit; nec hi enim duplicem genitivum sem-

per adhibent. Ecce Thucydid. VI, c. 61: Οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἐρήμην δίκην θάνατον κατέγνωσαν αὐτοῦ τε καὶ τῶν μετ' ἐκείνου. Aristophan. Eq. v. 1357, Εἰ μὴ καταγνώσεσθε ταύτην τὴν δίκην. Quod tamen & condemnandi notione capiendum ibi Scholiastes monet, id exponens: Εἰ μὴ κατακρινεῖτε καὶ καταδικάσετε. Plura Steph. ex Demosth. aliisque in Thes. append. T. I, p. 1854. Sed si apud Lucian. pro simplici *cognosco* accipere velis, licet: nam & sic fere Aristoph. Eq. v. 46, Οὗτος καταγνούς τοῦ γέροντος τοὺς τρόπους. Et si paulo plus valeat, quam simplex, ut Bifetus ibi monet, dicens: Καταγνούς, θεωρήσας. περιττὴ ἢ κατὰ, οἷον καταμαθὼν καὶ αἰσθόμενος· πρὸς ἑμφάσιν δὲ πλείονα εἶπε τοῦ μαθὼν &c. quae apud eum sis vide. REITZ.

Pag. 280. l. 1. Ζηνόδοτον) Aristarchus notissimus. Zenodotus Bibliothecae Alexandrinae primus praefuit. Suid. SOLAN.

ead. l. 4. Μηνιδος) Immerito hic Homerum fugillat, quod iram Achillis initium suo poemati fecerit: palam enim est Iliada legenti, eam rem in toto poemate agi, ut rectissime id *argumentum* esse dixeris. Quod non intelligentes e nostris quidam imperiti & barbari prorsus homines, *Rhapsodias* cum audiunt antiquis dicta Homeri poemata, nec quid ea vox sit, nisi ex vernaculo idiomate assequi valentes, varia sibi fingunt & dissoluta carmina, nullo consilio iudiciove a caeco mendicabulo temere effusa, in unum tandem corpus confarcinata, aut potius a fatuis hominibus & prorsus rudibus collecta, *Poëma heroicum* nunc audire. Qui, si cum Luciano haec ludentes effutirent, venia forsitan digni putandi sint. At serio id agunt, ut quae ipsi prae imperitia, nisi Latine versa, intelligere non possunt, aliis contemtui sint & deridiculo. Horum ego temeritatem audaciamque, & pulcherrimarum rerum ignorationem summam, cum sui seculi suarumque rerum admiratione coniunctam, Boilaeis compescendam exagitantamque relinquo. SOLAN.

ead. l. 6. Εἰ προτέραν) Hac de controversia acutissimum videtur Longini iudicium cap. VIII π. ὕψους. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅτι μὲν γὰρ οὐδὲ τυφλὸς ἦν, ὃ καὶ αὐτὸ περὶ αὐτοῦ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμεν, ἑώρα γὰρ, ὥστε οὐδὲ πυθάνεσθαι ἐδέομεν) Vertunt: ipsum vero caecum non esse, quod etiam dicunt, mox cognovi: vidi enim; itaque veritus sum percontari. Sed an ἑώρα, est, vidi? an οὐκ ἐδέομεν, est, veritus sum? Minime. Quare in hunc modum debebant: Caecum vero non fuisse, quod ipsum etiam de eo dicunt, illico cognovi: videbat enim, adeoque rogaré opus non erat. VITRING.

ibid. Οὐδὲ τυφλὸς ἦν) Cicero tamen Tusc. Disp. V, cap. 39, *Homerum caecum inducit*, scribens: *Traditum est etiam, Homerum caecum fuisse. At eius picturam, non poësin, videmus. Quae regio, quae ora, qui locus Graeciae, quae species formaeque pugnae, quae acies, quod remigium, qui motus hominum, qui ferarum, non ita expressus est, ut quae ipse non viderit, nos ut videremus, effecerit?* nam quamvis pictori compareretur Homerus, ex sequentibus tamen apparet, Ciceronem eum caecum facere: quod etiam confirmatur exemplo Tiresiae caeci vatis, quem illico subiungit Cicero. Vid. notam Davisii, quem consulendum Hemst. in marg. Graevianae ed. indicarat; ubi is Brod. Misc. V, 9, & Scholiasten Lucian. ad T. II, p. 17, (i. e. ad Somn. f. Gall. ad verba τυφλὸς αὐτὸς ὄν) id cum Luciano negantem citat; nec non Vellei. Pat. qui L. I, 5, ait: *Homerum si quis caecum genitum putat, omnibus sensibus orbis est.* Non igitur plane negat Velleius, Homerum caecum fuisse; sed ab nativitate id calamitatis ei obtrigisse negat: cum prae senio visum amisisse dici queat, quod & illi, quos Davis. citat, voluere. Vide etiam not. Boeckleri ad Vellei. pag. 38 ed. Burm. Caecum autem fuisse, Davisius nullo modo dubitat; quod sub Demodoci persona femet ipsum describere credatur apud Max. Tyr. Diff. XXII; nec ego dubito, si casu aut senio id contigisse dixeris, ut Brod. L. c. ex Herodoto, Pausan. in Messen. & Tzerze probat: nam ab nativitate caecum statuere, absurdum videtur; cum peregrinatio ad varios hominum mores, cultum, regionumque & urbium situm, quarum ingentem nobis catalogum reliquit, cognoscenda, praecipuum eius fuerit studium. Quod autem ab statuariis desumitur argumentum, qui eum oculis captum finxerint, id admodum incertum mihi videtur: nam aut vulgare hi rumorem secuti sunt, aut non satis differentiae inter videntem ac caecum est in illorum arte; solent enim marmoreae effigies oculorum orbis ac pupillam raro exprimere, quorum circuli cum sulcis aliquantum excavatis describendi sunt, id totam faciem deformat, & maligniores, ut sic dicam, oculos exhibet, quam si exterior tantum eorum ambitus solus efformetur. REITZ.

ead. l. 13. Μετὰ τ. δ.) Sic lego pro κατὰ, quod in omnibus libris est. SOLAN. Solani emendationem confirmant Mss. Regg. 2954 & 3011, quare sic rescripsimus. Mox ex iisdem Codd. edidimus ἐπεννευμένην, pro vulg. ἀπεννευ.

ead. l. 14. Θεοπίτου) Hom. II. B, 212. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐσκαψε) L. B. 2. & S. Cett. prave ἔσκαψε. SOLAN;

Pag. 281. l. 3. Χρυσῶς ὄλον τὸ δεξ.) De femore Pythagorae aureo vid. supra Vit. auēt. § 6. Neque hic putes χρυσῶς in χρυσοῦν mutandum: est enim solita ellips. τοῦ κατὰ, aureus erat femur, pro ad femur. Et si hic totum dextrum latus pro femore dicit. REITZ.

ead. l. 5. Εὐφορβόν) Troianus fuit adolescens, Panthi filius, fratris Hecubae, teste Hom. Il. 17. Lege Laërt. in Pythag. & Ovid. L. XV Met. COGN.

ibid. Αὐτὸν ὀνομάζειν χρῆ.) Non hoc verborum ordine in fine periodi usum Lucianum, sed χρὴ αὐτὸν ὀνομάζειν scripsisse, probat Mf. Reg. 2954.

ead. l. 7. Ὠπτημένος) Sic infra in mort. Peregr. § 37, ἡδὺ τὸ δῆαμα ὦπτημένον γέροντα ὄραν. Sed in praef. temp. mox c. 29, & supra in Necyom. REITZ.

ead. l. 9. Θανατούσια) Eccere! vir optime ceteroquin de literis Graecis meritis hunc festum diem, eamque celebritatem Graeciae suae feriatae inseruit. O lepidum caput! Mirum ni Paradisus Socratis, & symposium in eius Attica alicubi locum habebant. Sapit Potterus, qui, cum cetera exciperet, expunxit. SOLAN.

ead. l. 12. Πάλην μὲν ἐνίκησε Κάρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους) *Lufta vicit Carus Heraclides*. Sic vertit interpres. Nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium. Rursus hoc loco legendum est Κάρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους. *Caprus post Herculem primus*, de quo supra fufe diximus. PALM. Quem hic interpretem probabimus? In Basileenfi editione vertunt, *Carus, qui ab Hercule stabat*, satis lepida captatione; ac si Graeca eadem foret constructio, quae Latina; & scilicet in hoc certamine componebantur partes, quibus plurimi continebantur, & alii ab hoc stabant, alii ab illo. Ridicule omnino. Benedictus, *Carus Heraclides*, quod propius ad genium sermonis Graeci. Sed nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium, inquit Palmerius. Quasi vero Lucianus huc introduxerit talem in terris celebrem luctatorem: immo quis egregius luctator ille Ulysses? ex quo alterius adversario patet, prorsus ratiocinationem Palmerii non procedere: multo minus ut ὁ ἀφ' Ἡρακλέους possit reddi, *post Herculem primus*, quidquid de Capro suo sollicitus sit. Opinor, optime annotasse patrem Κάρανος. Non agitur de luctatore: agitur de heroibus, inter quos memorabilis Caranus Heraclides. GRON. Consule Loyd, honoratissimi Praefulis Wigorniensis doctissimum & ipsum filium, ad Olym. CXLII Catal. Olym. a Scal. editum. Pausan. Suid. (sed apud

hunc suo loco non compareret aut *Kāpos*, aut *Kάπος* ille) Ulyssē hic adducit, quia luctantem fecit Homerus (Iliad. Ψ, 710, & seqq.) cum Aiace, quem & prostravit. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀρείου) Vid. Plut. 396, 2. Sed is tamen a nostro diversus. SOLAN.

Pag. 282. l. 1. Ὅστις) Ita restituimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011, pro vulgat. *τίς*.

ead. l. 3. Ὅμηρος — Ἡσ.) Ad traditionem alludit, quae coaetaneos faciebat. Vid. Philostr. Her. p. 726, & seq. & Hennet. pag. 52. SOLAN.

ead. l. 8. Φάλαριν) Hic Agrigentinorum tyrannus, cui Perillus taurum aeneum fabricavit, quo impositi noxii dum torrerentur, tauri mugitum reddebant. Senec. L. 2 de Clem. cap. 4, & L. 2 de Ira. COGN.

ibid. Βούσυριν) Busiris rex Aegyptiorum, Neptuni & Lybiae filius, qui Thrasii consilio hospites violabat incognitos, ut eorum sanguine pluviam eliceret, cuius penuria Aegyptus novem annis laboraverat. Seneca loc. cit. COGN. Mendose antea scribebatur *Βούσυριν*. Sic, ut edidimus, non auctores tantum multi, sed & numismata scribunt: de quo vide Apollod. II, p. 53 B. SOLAN.

ead. l. 9. Διομήδην) Diomedes rex Thraciae dum equos suos humana carne aleret, in Tyrida oppido truculentus ab Hercule equis ipsis ad devorandum obiectus est. Ov. IX Met. COGN.

ead. l. 10. Σκείρανα) Latronem insignem, qui proximos Megaris scopulos insidens in viatores praetereuntes nullo non crudelitatis genere saeviebat: hunc Theseus occidit. COGN.

ibid. Πιτυκάμτην) Schinim, insignem latronem, qui circa Isthmi initium, teste Pausania, miro crudelitatis genere saeviebat. De eo Plutarch. in Thes. COGN. Vide Plut. in vita Thesei. Et Xenoph. lib. II Ἀπομν. VORST. De Centauro illo, qui pinus incurvabat, supra, ni fallor, T. I, iam habuimus. Suidae ed. Hag. *Πιτυκάμπτης* scribit, omisso medio *ο*. REITZ.

ead. l. 11. Ἡρώας ἐπὶ τῆς ἡϊόνος) Bene contra Th. Magist. monet Iens. in Lectt. Luc. pag. 10, scribens: Ἡρῶ Ἀττικοί, scribit iterum Thomas, οὐχ Ἡρώα· καὶ Ἡρώας, ἐπὶ αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν, οὐχ Ἡρώας. Ecce tamen non semel Ἡρώας Lucianus. In Zeux. c. 3, ὁ Ζεῦξις οὐκ ἔγραφεν Ἡρώας, ἢ Θεούς. In Vera Hist. cap. 23, Ἐκτάσσει τοὺς Ἡρώας ἐπὶ τῆς ἡϊόνος. Ipsa quoque haec vox Ἡϊὼν, ἡϊόνος, deterior, quam ἡὼν, ἥϊονος, censetur ab eodem; cum tamen non modo in novissime adducto hoc Luciani loco, sed & in aliis, ac ferme omnibus, haec vo-

cis huius forma diserte legatur. In Herodoto p. 617, (leg. Her-
mot. c. 84) Ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενος. In Ver. Hist. Ὀρεα ἐπὶ
τῶν ἡϊόνων ἔδοντα. Ibid. Πλησίον τῆς ἡϊόνος ἐκοιμήθημεν. Haec
alio loco ab Iensio dicta huc transcribere operae pretium exi-
stimavi. REITZ.

Pag. 283. l. 2. Ἐπὶ Δηλίῳ) Hic cum fortiter pugnasset, tan-
dem cum reliquis fugere coactus est: quia pugna Xenophon-
tem equo delapsum pedes ipse servavit. Diog. Laërt. p. 38 E.
Vid. Strabon. IX. Plat. 11 C. Συμπόσ. 334. & Plut. Alcibiad.
354 & 1032 I. Aelian. etiam Var. Hist. III, 17, ubi male ἐπὶ
Δηλον. Plat. etiam in Apol. Socr. 363 F. & Athen. V, p. 215,
& Not. Casaub. ad Diog. Laërt. pag. 17. Thucyd. IV, 96 f. &
100 l. Plut. 1032 A. Ibidem & Plato fortiter pugnavisse tradi-
tur. Vid. Diog. Laërt. p. 72 A. SOLAN. Adducit haec verba
Duker. ad Thucyd. IV, 107, nec non alia quaedam testimo-
nia, quibus probet, ἐπὶ dandi casum in huiusmodi locutione
postulare, adeoque suspectam esse Thucydidis lectionem,
quae ἐπὶ Νισαίαν pro ἐπὶ Νισαία habet, merito arbitratur. Et-
fi ἐπὶ δεξιὰ & ἐπ' ἀριστερὰ recte dicitur, ut Hom. II. VII, 238,
& alibi; nam ibi aliud verbum adiungitur. Conf. nos supra ad
cap. 28 Quom. conscr. hist. Et videbis, non immerito locum
Ael. ἐπὶ Δήλιον, suspectum quoque Solano videri. REITZ.

ead. l. 6. τοὺς ἑτέρους) Sic legit interpres. At ego puto le-
gendum ἑταίρους: nam & infra in Demonacte discipulos So-
cratis, de quo hic loquitur, ἑταίρους vocat, εἰπόντος δέ τινος
τῶν ἑταίρων: & rursus, τῶν ἑταίρων τις ὄρων ταῦτα. PALM. Ad-
modum iocose narrat Lucianus, uti, cum esset apud inferos,
impii ruptis vinculis invaserint piorum regionem; Rhada-
manthyn autem heroas eduxisse in aciem, praefectis Theseo,
Achille, & Aiace Telamonio, qui strenue reprefferint impios.
Ante omnes tamen virtutem Socratis, in dextro cornu pu-
gnantis, emicuisse; quare donatus fuerit pulchro & spatioſo
horto, in quem convocarit τοὺς ἑτέρους, reliquos, heroas nem-
pe, ut ego quidem expono. At Palmerius pag. 678 legit ἑταί-
ρους. Verum quidem, ἕτερος saepe perperam apud scriptores
reperiri pro ἑταῖρος, & contra: (nam & ἑταῖρα pro ἑτέρα in
suo libro legisse Brodaeum apud Nostrum in de Merc. cond.
circa fin. liquet, quia ibi pro ἑταῖρα legendum monet ἑτέρα,
ut nunc recte in vulgatis editionibus legitur.) Hic tamen nul-
la videtur mutandi necessitas; cum, ut dixi, ceteri heroës sint
intelligendi: eos enim ibi apud Socratem fuisse, & ἐπινίκια
celebrasſe, patet ex seqq. IENS. Ἑταίρους) In omnibus libris le-

gebatur *ἐτέρους* sed proba est Palmerii & Vorstii emendatio, quam L. Cod. auctoritas etiam confirmat. SOLAN. *Ἐταίρους* legendum. LA CROZE. Quia quinque doctissimi viri, Palmer. Vorst. Solanus, La Croze & Gesnerus, id vel coniectura afsecuti sunt, vel praetulere, quod Codex optimaе notae L. confirmat, non haesitavi id recipere contra turbam aliorum exemplarium minus apte *ἐτέρους* legentium. REITZ.

ead. l. 12. Ἀρχὴ τοῦ ποιήματος) Imitatus hic videtur Lucianus initium poematis Epigonôn, de quo Bentleius in Epist. ad Io. Millium p. 62, 63. LA CROZE.

in Schol. col. 2. l. 3. Πιράδεισος) Ex Xenophonte, Polluce & A. Gellio notum est, vocem hanc esse Persicam, & significare *viridarium*. Occurrit etiam in Ecclesiastae libro scripto, si viris doctis credimus, post captivitatem. CLER.

Pag. 284. l. 7. Ἐπιμανῶς) Κίρυρος ἦρα πολὺν ἤδη χρόνον τῆς Ἑλένης, καὶ αὕτη δὲ οὐκ ἀφανὴς ἦν ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. Satis certe usitato loquendi modo dicitur hic Helena *ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα*. Sed ecce Scholiaſtes non *ἐπιμανῶς*, sed *ἐπινῶς*, legi vult, idque exponit *ἐφελκυστικῶς*, addens *ἐπινάξειν* notare *ἐφέλκεσθαι*. Ubi *ἐπινάξειν* alibi occurrat, ignoro; nisi huc referendum sit τὸ *Ἐπινάξαι*, quod Hesychius exponit, *ἐπιπακτῶσαι* in editione Flor. plane, uti vult Scholiaſtes, legitur *ἐπινῶς*. Habet quoque hanc vocem Suidas, eamque interpretatur *λιαν*. IENS.

ead. l. 11. Ἀρπάσαι) Statim ubi legitur, καὶ δὴ ὕπ' ἔρωτος καὶ ἀμνηχανίας ἐβουλεύσατο ὁ Κίρυρος ἀρπάσας τὴν Ἑλένην, non dubium mihi est, quin unius literulae mutatione locus hic sanior reddi possit, legendo *ἀρπάσαι* neque enim quidquam, quo *ἀρπάσας* subsistat, sequitur. IENS. Non opus erit mutatione Iensii, si cum Ms. Reg. 3011 legas, *ἀρπάσας τὴν Ἑλένην φυγεῖν*.

ead. l. 16. Κολασθῆσόμενος) Flor. *κωλυθῆσόμενος*. BOURD. *Κωλυθ.*) Sic Fl. & Iunt. edd. (nisi quod in utraque mendose est *κολ.*) & sic sane venustior sensus est, quam si cum reliquis legas *κολασθῆσόμενος*. SOLAN.

Pag. 285. l. 4. Μεσονύκτιον) Vid. hanc vocem contra Th. Mag. assertam, infra hac ipsa Ver. Hist. c. 40. REITZ.

ead. l. 8. Πολὺ ἀπέχουσιν) Flor. οὐ πολὺ, male, & aliter Interp. BOURD.

ead. l. 14. Παρὰ τοσοῦτον ἦλθον διαδράναι) Interpr. *Tantum viae emensi erant, ut elaberentur*. Reddendum ego putem: *Tam parum aberat, quin elapsi fuissent*. Ita infra 2 Ver. Hist. c. 43,

παρ' ὁρίγον ἐλθοῦσα κατενεχθῆναι· ubi recte interpr. *Quamquam parum aberat, quin delaberetur in praeceps*. Ut & in Pseudomant. c. 57, παρὰ τοσούτον ἐλθὼν ἀποθανεῖν, postquam parum abfuisset, quin periissem. VITRING. Quod HORI Vitring. & hic & supra cap. 20 in versione corrigendum monuit, id Gesnerus, etiam non visa illius animadversione, sponte praestitit; quare illa Vitringae omittere potuissem: at eum, etsi levioris res est momenti, sua laude fraudari fas non erat; nam & alibi in his verbis vertendis peccatum ab aliis interpretibus. Obfop. tamen id in Luciano non semel recte reddiderat. Et sic bene lungerm. convertit Long. Past. 2, p. 62, παρὰ τοσούτον ἦλθε κακόν, parum absuit quin &c. Adde Nostrium Catapl. c. 4 f. παρὰ τοσούτον ἦλθε διαφυγεῖν, tantillum aberat, quin effugisset. In Thucyd. tamen L. VI, c. 37, ὥστε παρὰ τοσούτον γινώσκω, vertitur, *quamobrem ab hac opinione ego adeo dissentio*; quod & Scholiast. sic exponit: τοσούτον διαφέρομαι τοῖς τὰ ἕτερα διαγγέλλουσι &c. quem vide. REITZ.

Pag. 286. l. 12. Πολλὰ ἐκέτευον) Vid. Th. Mag. v. Βούλομαι eadem citantem. SOLAN.

Pag. 287. l. 3. Ἄφ' ὧν) i. e. unde; pro quo & hic dicas, ἐφ' ὧν. Etiam si alibi ἀπὸ in simili locutione paulo aliter valeat, ut ap. Aristoph. Nub. 766, (τὴν ὕαλον) ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἀπτοῦσι· quod supra in Quom. confr. hist. vidimus. REITZ.

ead. l. 7. Τῇ ὑφ' ὑμῶν) Sic scribendum, non, ut in libris est, ἡμῶν. Vid. c. 47; unde clare liquet, oppositam nostrae terrae, non ei, quam incolebat, qui hic loquitur, Rhadamanthus. SOLAN. Loquitur Rhadamanthus in insula beatorum, & loquitur cum vivo & ad suos redituro Luciano, & praedicat ea, quae in ipso fine huius libelli indicantur, non enarrantur. Nullo modo igitur ferri hic potest ἡμῶν. Quare contra libros omnes atque interpretes, quos norim, rescribendum, ut interpretatus sum, ὑμῶν. Si res verbis egeret, & reliquis ex hoc libello loquendi rationes conferrem, & Scipionis Africani maioris cum minore sermones compararem. GESN.

ead. l. 11. Μαλάχης ῥίζαν) Dogma Pythagoricum ridet, qui folium malvae sacratissimum habebat. Aelian. Var. Hist. IV, 17, ἔλεγε δὲ ἱερώτατον εἶναι τὸ τῆς μαλάχης φύλλον. Iambl. n. 109. Ad Homerietiam μέλυ (Od. K, 304.) alludit. SOLAN.

ibid. Ταύτη κελεύσας &c.) In omnibus edd. hic locus ita adhuc legebatur: ὁρᾷς μοι ταύτην, κελεύσας ἔν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις ταύτη προσείχουσαι. Sed quis non offendatur in elegantissimo scriptore inconcinna repetitione illa ταύτην —

ταύτη; Rectius Mss. Regg. 2954 & 3011 posterius ταύτη omittunt, & pro priorē ταύτην, ταύτη legunt, interpungendo post ὡρεξέ μοι. Valeat igitur vulgata.

ead. l. 13. Μῆτε πῦρ μαχ.) Et hoc Pythagoricum symbolum est, de quo multi. Vid. Diog. Laërt. p. 218, & not. Porphy. n. 42. SOLAN.

ibid. Μαχαίρα πῦρ σκαλεύειν) De hac superstitione locus alius dicendi: praeceptum est Pythagorae. BOURD.

ead. l. 14. Παιδί) Cicero Tusc. IV, 34, conqueritur philosophos exortos, & auctore quidem suo Platone, quem non iniuria Dicaearchus accuset, qui amorī auctoritatem tribuerent. Doctissimus eius enarrator Theodoritum etiam testem citat, eundem Platonem dixisse, τοὺς παρὰ τὴν φύσιν ἀσελγῆν ἀσπαζομένους καὶ τῇ δὲ μακαρίου — καὶ ἐκδημύσαντας ὀντεῦθεν εὐδαίμονας ἐσσεῖσθαι. Therap. IX, p. 131. SOLAN.

ead. l. 15. Πλησιάζειν) Ut infra in Pseud. (c. 41.) LA CROZE.

Pag. 288. l. 1. Τῇ δ' ἐπιούσῃ) Sic Mss. Regg. 2954 & 3011, pro vulgato τῇ ἐπ. δ'.

ead. l. 6. Λουκιανός) Sive Creticum hic posuit Lucianus in versus principio, sive, quod nolim, penultimam nominis sui corripuit contra morem, sive, vocalem per synizesin sequenti coniunxit: dubium non est, Latine interpretanti idem licere debere. GESN.

in Schol. col. 2. l. 2. Το γὰρ) Lege εὐτω γὰρ τὸ, & confer Schol. ad Alex. ad verba Τὴν γὰρ σεληνὴν. SOLAN.

Pag. 289. l. 5. Ἐξ αὐτοῦ) Sic Fl. & Iunt. pro vulgato ἐαυτοῦ. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀπόξυρος) Mendose in omnibus impressis, excepta Fl. legitur ἀπόξηρος. Vid. Pnt. c. 7, & in Eύχ. c. 8. Recte etiam scribitur in Mss. Angl. P. & L. initio Prometh. SOLAN.

ibid. Καὶ τράχῳσι) In quibusdam libris Scholiafles legisse videtur, pro his duabus vocibus, τραχέσι. Sed satis sana videtur vulgata scriptura: quamquam non sunt ad manum nunc, unde confirmem, loca. Talia Plutarchus in Ἀλεξ. τόπους ἀπόρρωγας vocat. SOLAN. Mallem τραχώσι, α τραχῶν, τραχῶνος, locus asper, et si omnium edit. accentum, qui in prima erat, servavi. Nam quod Τράχων Suid. scribat, id nomen proprium esse, recte iudicat Steph. At in Strab. XVI, pag. 756, f. 1096, Τραχῶνες tamen editum est, qui sint duo colles ultra Damascus; sed ibi Τράχωνες scribendum arbitror, quia apud Iosephum sic plus decies, ut L. XIII Ant. cap. 16, § 5, & XV, 10, 1 bis &c. REITZ.

ead. l. 10. Οὐδὲ) Negativa simplex pro duplici, ut supra 1 Ver. Hist. c. 4, ἐντερον δὲ ἐν αὐτῇ, οὐδὲ ἥπαρ φέρεται. Alius generis elliptes negativae particulae vid. apud L. Bos pag. 331—2. REITZ.

Pag. 290. l. 7. Διὰ πάντων) Forſan διὰ παντός. SOLAN.

ead. l. 10. Πολλοὺς δὲ καὶ) Deficiens in edd. καὶ revocavimus ex Mſſ. Regg. 2954 & 3011, ſuadente cl. B. de Ball.

ead. l. 13. Αἷς) Quamvis ferri poſſit vulgatum οἷς; praeferenda tamen videbatur Codicum modo laudatorum lectio αἷς.

Pag. 291. l. 4. Ἀſπαςάμενος τὸν Ναύπλιον ἀπέπεμψα) Benediſtus, ſalutato Nauplio diſceſſi. Prorſus non ita, ſed ſalutatum Nauplium remiſi; haec enim conveniunt praecedentibus GRON.

ead. l. 13. Πύλιν) Lege πόλιν. Quamquam enim *eburnearum portarum* facta mentio ſit, ut portui propinquarum; melius videtur, ut urbem intrare dicatur. Mihi *Geographia illa ſomnialis* non admodum perſpecta. Quid enim, ſi per *Portas eburneas*, aliquid ſimile voluerit *Portis Caſpiis, Thermopylis &c.*? SOLAN. Emendationem Solani, πόλιν legentis, confirmant Mſſ. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 16. Ὀμηρος) Hom. Od. T, 560. SOLAN.

Pag. 292. l. 5. Πηγὰὶ δύο παρὰ) Confer ſupra c. 16, ubi ſimilis variatio praepoſitionis: quam etiam T. I ſaepe habuimus. REITZ.

ibid. Παρὰ ταῖς) Edd. *Fl. & Iunt.* Reliquae περί. SOLAN.

ead. l. 9. Ὀμηρος) Vide eum l. c. SOLAN.

ead. l. 11. Κεράμου πεποίημ.) Conf. ſupra 1 Ver. Hist. c. 7, χαλκοῦ πεποίημένην. Adde hic, etſi hoc tritiſſimum, Long. Paſt. I, p. 7, δέσμον ῥάβδου χλοῦς λυγίſας. Et III, 116, ſτεφανίſκον ἰὼν πλέκουσα, corollam ex violis netſens. Tamen & dativo utitur id. I, p. 6, τὰ ἀγάλματα λίθοις ἐπεποίητο. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 17. Ἐμμενετικά) Ex C. inſertum, cum in edito tantum legeretur νετικά; ſed remanet tamen hiatus, ſinique Scholii adſcripſerat Solanus: Hoc Scholium ſic emaculatum, ſed adhuc obſcurum, aliis enarrandum lubens relinquo. REITZ.

Pag. 293. l. 13. Ἀντιφῶν) Athenienſis. Vid. Suid. qui eum τερατοſκόπον vocat. SOLAN.

ead. l. 14. Παρὰ) Dixi ſupra ad Ἀλλ. c. 1. Solae autem *Fl. & P.* recte hic habent. Reliquae vitioſe περί. S. autem & A. quod mireris, ἐπί. SOLAN.

ead. l. 15. 'Ονειρων) Difficultas hic Latino interpreti oboritur non facile superabilis, quod personam affingit Somniis Lucianus, & cives huius reipublicae facit: quod Graeco facile, qui non neutro solum genere ἐνύπνιον dicere possit, sed masculino etiam ὄνειρον; negatum Latinis. Sed laboratur fere, quoties lusus eiusmodi ad verbum transferre coneris: quibus ob ipsam eam causam in scriptis seriis & aetatem laturis vix, ac ne vix quidem locus est. GESN.

Pag. 294. l. 9. Δεξιῶς ἐξένιζον) *Accurate receperunt recte veritas non absumilem Longi phrasin*, in *Pastor. IV*, pag. 107 ed. Moll. *Τούτων ἐδεξιούντο πᾶσαν δεξιῶσιν* sive, *cum industria*; nam οἰκίται δεξιοὶ *servi industrii* sunt apud eundem pag. 126. (f. 134.) REITZ.

ead. l. 14. Καθεύδοντες, εὐωχοῦμενοι) *I. Fl. & H.* nihil hic a vulgata abire notaverat Solanus. An voluit igitur coniunctionem quaerere? Vix credo: nam ἀσύνδετον illud hic melius & efficacius, quam si coniunctio adesset; immo vellem ita saepius enuntiasset Noster, ut Long. *Past. III*, 120 ed. Iungerm. *μιμείται πάντα — θεούς, ἀνθρώπους, ὄργανα, θηρία*. Et *L. IV*, 115, (123. Moll.) *Θόρυβος πολὺς κτηνῶν, οἰκετῶν, ἀνδρῶν, γυναικῶν*. Quamvis idem alibi etiam nimis amet illud repetitum καί. REITZ.

Pag. 295. l. 1. 'Ωγυγία νήσω) Vid. *Plut. 1733. SOLAN.*

ead. l. 6. Λευκοθείας) *Matuta. VORST.*

ead. l. 7. Διασωθέντα) Utitur his Luciani verbis Iac. Elfner. ad *Epist. Petr. III*, 20, quo probet, *διασωθῆναι* usurpari de eo, qui salvus in aliquem locum pervenit, i. e. ex periculo vel naufragio servatus est; ut *Act. XVII*, 44, *διασωθῆναι ἐπὶ τὴν γῆν*, triaque alia testimonia adducit, quae non reperam, nec augebo, quia hanc significationem ubique obviam novi. REITZ.

ead. l. 10. Τηλεγόνοῦ) Conf. *infr. de Salt. c. 46. SOLAN.*

ead. l. 17. Ὅμηρος εἶπε) *Odyss. E*, 57. SOLAN.

Pag. 296. l. 1. 'Επελέξατο) In omnibus libris nostris erat ὑπεδέξατο, quod cum ferri non possit, sic mutavimus. Vide *Ἐν Δ. V*, & *Γυμν. c. 21*. Suspisor tamen, fuisse a Luciano scriptum ὑπελέξατο, ut *furtim* ab ea *lectam* epistolam notaret. Sed quia vox ea a nullo, quod quidem sciam, Lexicographo observata est, nec ubi apud alios auctores occurrat, ipse annotaverim, eam in textum recipere non sum ausus. SOLAN. *Ὑπεδέξατο*) Quid sibi velit ὑπεδέξατο a vi verbi ἔλαβε diversum, non comminifcebar aliud, quam quod in interpretatione

ne expressi. Cogitabam etiam, an ὑπελέξατο vim legendi habere posset? quod nihil fere ab altero illo ὑπεδέξατο distat in MSS. Vulgatum quidem illud, postquam epistolam accepit & admisit, non intelligebam. GESN. Solanum secuti rescriptissimus ἐπελέξατο cui emendationi adstipulantur Mss. Regg. 2954 & 3011. Vulgata ὑπεδέξατο nullum h. l. sensum habet. Mox l. 4 post ὁποῖα ex iisdem Mss. edidimus τε. Aberat enim ab edd.

ead. l. 9. Κατιόντος τοῦ πνεύματος) Sic Thucydid. VI, 2, κατιόντος τοῦ ἀνέμου τάχα ἂν δὲ καὶ ἄλλως πῶς ἐσπλεύσαντες. Ubi Dukerus docet, ἀνεμον κατιόντα esse ventum increbescens, & quidem a tergo euntes prosequens, idque hoc Luciani aliisque testimoniis probat contra Vallam, qui de vento ponente plane contrario modo intellexerat. REITZ.

ead. l. 12. Παραπλέοντας) Sic scribo, non ut in omnibus, quos vidi, libris est, περιπλέοντας. SOLAN. Recte Solanus vidit, pro περιπλέοντας rescribendum παραπλέοντας, & sic plane exhibet Mf. Reg. 3011.

ead. l. 14. Πηχέων ἕξ) Nescio, an sic nugari voluerit Lucianus, ut mensuram poneret, quae vix ullam ad reliqua, quae hic dicuntur, proportionem habeat. Facile, numerum hic esse corruptum, putare aliquis possit. Sed parum alias quoque religiosus hac parte est scurra noster, ut mox circa halcyonem. GESN. Ioculariter mensuram videtur addere exiguum, cum in expectationem magnae lectorem coniecisset, praemittens naves esse maximas. Quales metaphorae deceptionis parce & apte usurpatae, fallendo delectant, quarumque exempla collegit Emian. Thesaurus, in Idea argutae dictionis, toto c. XVI, a pag. 369 ad 385. Ubi Corinthi bella moenia videns Agis, interrogat, quinam sunt haec moenia inhabitantes MULIERES? Vel hoc Martialis, — Centum Coramus amphoras AQUAE fecit, cum quisque expectaret vini. Noraque est ista cavillatio Caligulae victoris, cum literas laureatas ad Magistratus mitteret: Parate quam maximum triumphum, quam MINIMO SUMTU. Addo Aristophan. Plut. 27, πιστότατον ἡγούμεαι, καὶ κλεπτίστατον, ubi vid. interpret. Si cui hic lusus non ardeat in facietiarum magistro, & satis magna esse navigia contendat, cubitorum sex, utpote ex cucurbita, quae vel sic sane est maxima, per me licet, ita exponat, vel ἕ, i. e. c. 60, pro ἕξ legat, quo respondeat mensurae navium hostilium c. seq. REITZ. Ἐξήκοντα legunt Mss. Regg. 2954 & 3011, quod verum videtur cl. B. de Ball.

ead. l. 15. Αὐτὴν) Αὐτὴν ad unam κολοκύνθην elliptice refer-

tur, etsi pluralis & neutrum adiectivum praecessit: qualis synthesis apud Latinos quoque est frequens, ut Terent. Eun. 2, 1, 19, *Adeone homines immutarier ex amore, ut non cognoscas eundem esse*. Sallust. Cat. 56, 5, *Servilia* — cuius, ad quem I. vide Excurs. VIII Cortii. Alia exempla ex Latinis auēct. collegit Th. Wopkens in Lectt. Tullian. pag. 15, & passim aliis pagg. Oppositam, sed analogam, enallagen supra ad Scyth. vers. fin. dedimus ex Aristoph. Pl. 527, οὐχ ἄξις οὐτ' ἐν κλινῇ καταδαρδεῖν, οὐ γὰρ ἔσονται, (scil. κλίνει). Non ab familia dedit Hemsterh. ad Lucian. Nigr. ipso pr. Conf. Zeux. c. 7, ubi περιβαλε — καὶ ἀράμενοι alio modo, cui addere oblitus sum similem locutionem ex Evang. Luc. V, 4, ἐπανάγαγε εἰς τὸ βάθος, καὶ χαλάσατε τὰ δίχτυα ὑμῶν, & Lucian. Harmon. c. 3, ἀλλότριον τὰ ἐμὰ &c. Ubi & addere potuissim Hippocr. Sect. II, aph. 3, Ὑπνὸς ἀγρυπνίῃ, ἀμφοτέρα τοῦ μετρίου μᾶλλον γενόμενα, κακόν. Conf. etiam Reviv. cap. 13, μία πάντων φιλοσοφία, pro πασῶν, ubi lens. ex Lucian. Amor. καρπούς — ἃ συνωρόφουν, pro οὓς &c. Alias eiusmodi enallagas generis vid. apud Interprett. ad Aristoph. Plut. 291, τέκνα ἐπαναβοῶντες, respectu filiorum, qui per τέκνα intelliguntur, ubi Kusterus etiam addit Homer. Od. M, 74, — νεφέλη — Κυανή, τὸ μὲν οὐ ποτ' ἐρωεῖ, ibique τὸ respectu νέφος dici, quod tacite intelligitur, recte monet, ut alia omittam, quae ibi videri possunt. Adde tantum ex fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. p. 320, I Timoth. 2, 15, σωθήσεται δὲ διὰ τῆς τεκνογονίας, ἂν μείνωσιν ἐν πίστει, quod Heinsius in Exercitt. Sacr. p. 485, de coniugibus exponit, ita ut μείνωσιν referatur ad virum & uxorem simul; alii ad uxores solas referunt. Paulo aliter etiam Long. Past. L. IV, p. 107 ed. Moll. εἰς αὐτὰς ait, tacite respiciens ad oves & capras, cum tamen sing. ἀγέλη praemisierit. Sic infra Tyrannicida c. 8, ὃ δὲ masc. gen. relatum ad τὸ ξίφος, quod vide. REITZ.

Pag. 297. l. 1. Πληρώματων) Navium πληρώματα dicuntur ipsi remiges vel classiarii milites, quibus implentur. Hic autem sumitur pro ipsis navigiis instructis & armatis. Vorst. Vid. Baif. 127 f. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀγχομάως) Monuerat Hemsterh. in marg. ad eundem Duker. ad Thucyd. pag. 493, No. 53, i. e. ad L. VII, cap. 71, ubi Thucyd. ὥς ἀγχομάλα ἐναυμάχουν ait, Waffiusque Pollucem reprehendit, qui hoc verbum τραχὺ esse scribat, quod tamen ille ex Dionys. Halic. hic ex Luciano h. l. proferat, Suidamque & Lexica alia plures habere eius vo-

cis auctoritates, observat; quare plura non addam. REITZ.
ead. l. 8. Ὀλιγόωρησαν) Et si supra fatis dixi, augmentum
 saepe negligi, & hic edd. fere omnes habent ὀλιγ. tamen non
 credo sic Lucian. dedisse, quia usitatissimum in hoc verbo aug-
 mentum initiale, & ratio abiectionis nulla, quia verbum in-
 de non fit longius, si addatur, (ut in plusquam. quae fatis po-
 lyssyllaba per se, ideoque augmentum frequenter negligunt.)
 Quare invitis edd. iam mutaveram, quod in vocali brevi cum
 longa permutanda scribarum culpa sit quotidiana; sed postea
 consulens omnes edd. ad manum quae erant, vidi & *Salm.* re-
 cte ὀλιγ. exhibere. REITZ.

ead. l. 13. Κελύφη) Sic L. & Fl. ed. melius, quam quod in aliis
 est, κελύφινα. In Scholiis etiam recte κελύφη legitur. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀπεκρύψαμεν). Suspicor legendum ἀπεκρούσα-
 μεν. SOLAN.

Pag. 298. l. 11. Μεσονύκτιον) Nugatur igitur, ut saepe, Th.
 Magister, scribens: Μεσονύκτιον, καὶ Μεσονύκτιον, ποιητικόν.
 Habuimus & supra μεσονύκτιον, de Merc. cond. c. 26; item
 hac differt. c. 26, & alibi. Habet & Evang. Marc. XIII, 35,
 & Luc. XI, 5 &c. REITZ.

ead. l. 17. Γοεράν τινα &c.) Conf. supra Ἀλλ. c. 1. SOLAN.

Pag. 299. l. 6. Ἀδρότερον) Male Solanus in marg. *l.* notarar,
 etiam *S.* & *H.* cum *l.* habere ἀδ. prima laevigata. Nam recte
 habent adspiratam; ut ceterae priscoe, quas adii: & sic solet.
 Vid. Poll. On. non uno loco. Quamvis & Budaeus in Lex.
 minore ἀδρέω augeo male, mox tamen ἀδρός recte habet ibi-
 dem, operarum culpa. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπετέρυξατο) Conf. Ἀλλ. c. 1. SOLAN.

ead. l. 12. Ὁ γὰρ) Illud γὰρ in *l.* aequae ac Fl. & H. reperiri
 notabat Solanus. Idem sic notarar supra Hermot. cap. 29. An
 igitur id suspectum habuit? vix credo; nam sic saepe apud
 Nostrum occurrit. REITZ.

ead. l. 16. Ἀποτρέψαι) Quamquam hic aliam lectionem sug-
 gerant Scholiae & Fl. ed. cave hanc mutassis: proprium
 enim est in ea re vocabulum. Unde Ζεὺ ἀπατρόπαιε &c. Vul-
 gatam etiam confirmat P. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἀαρὼν ῥάβδον). Iterum imperite Lucia-
 num inculsat Scholiae: notum enim est, hoc desumptum esse
 ex Bacchi fabula. CLER.

*Pag. 300. l. 12. Καὶ δὴ ἐδόκει ἡμῖν ἀναθεμένους τὴν ταῦν ἐπὶ
 τὴν κόμην τῶν δένδρων*) Perridicula ista super silvae ramis na-
 vigatio, sive ὕληεις πλοῦς: sed videntur idem ei facere Iose-

phus Acoſta, & illi, quos navigationis ſuae fundos auſtoreſque habet, Hiſtoriae Indicae c. XXX, lib. IV. Ipſa eius haec *ῥητὴς* narratio. *Un de nos freres homme digne de foi nous contoit, que s'étant égaré & perdu dans les montagnes, ſans ſçavoir quelle part n'y par où il devoit aller, il ſe trouva dedans des buiſſons ſi épais, qu'il fut contraint de cheminer ſur iceux ſans mettre les pieds en terre par l'eſpace de quinze jours entiers, & que pour y voir le ſoleil, & pour remarquer quelque chemin en cette forêt ſi épaiſſe & pleine de bois, il avoit beſoin de monter au coppeau des plus grands arbres, pour là decouvrir le chemin.* MARCIL.

in Schol. 'Αντί τοῦ &c.) Hoc & ſequens Scholion ad aliena verba relatum, eo, quo pertinet, reduxit Solanus. REITZ.

Pag. 301. l. 4. 'Αντιμάχου) Scripſerat is poëma de Argivorum contra Thebanos expeditione, cui *Thebais* titulus erat. Athen. 468 A. 475 D. & 482 F. Meminit Plutarchus Elegiae ab hoc ſcriptae f. 65, 2. Platoni probatur. Cic. Brut. 51. Hunc tanti faciebat Adrianus Imp. ut Homero exacto, ſolum ab omnibus legi vellet. Audi Xiphil. p. 261, καὶ οὕτω γε τοιοῦτος ἦν ὡς καὶ τὸν Ὀμηρον καταλύων Ἀντίμαχον ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγειν, οὐ μὴδ' τὸ ὄνομα πολλοὶ πρότερον ἠπίσταντο. Verboſum fuiſſe docet Gregorius Theologus in Epift. ad Nicobulum 2, his verbis, οὕτως ἐγὼ καὶ βραχυλογώτατον Ὀμηρον λέγω, καὶ πολὺν τὸν Ἀντίμαχον πῶς; τοῖς πράγμασι κρίνων τὸ μῆκος, ἀλλ' οὐ τοῖς γράμμασι. Apud Baſil. p. ed. Baſ. 286. SOLAN.

ead. l. 11. Ὁρώμεν) Edd. *Fl. & B. 2.* recte; in reliquis *ὠρώμεν*. Latinus interpres recte vertit, quaſi *ὀρώμεν* & ipſe legiſſet. SOLAN. Errat Solanus, dicens *B. 2. i. e.* Baſileenſem ſecundam, cum Florentina facere; nam aequae ac *B. 1.*, cuius errores fideliter ſolet repetere, habet *ὠρώμεν*. De Florent. vero recte monet. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Κρεῖττόνων) Quam apte hanc vocem homo Chriſtianus uſurpet, aliis diiudicandum relinquo. Certe Moſem a Luciano peti non credo. SOLAN.

Pag. 302. l. 4. Κατ' ἐκεῖνο) Variationem fruſtra quaefivit Solanus; nec ea opus eſt. Nam licet *θάλαττα* praecedat, poteſt tamen neutrum *ἐκεῖνο* ad *πέλαγος* paulo ante praemiſſum referri, vel, quod malim, absolute poſitum accipi de loco; veluti ἐπὶ τὸ, & εἰς τὸδε *huc*, intellecto *χωρίον* accipitur, vid. L. Bos de ellipſi in *χωρίον*. Verum & praeterea neutrum genus, ut generale, etiam ſubſtantivis maſculinis & femininis iungi, quis neſcit, ut Long. Paſt. I, p. 8, ἡ μὲν Νάπη, τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο. Vel, ut in triſtiſſimo illo Aelian. X, 10, τοῦτο βούε,

ἐκεῖνο ἵππος. Epist. ad Rom. XIV, 18, ἐν τούτοις habet, post praemissa tria feminina δικαιοσύνη, χαρὰ, & εἰρήνη. Sed de aliis paulo durioribus iam dictum ad Reviv. cap. 13, ubi μία πάντων pro πασάν. REITZ.

ead. l. 7. Εὐπρόσιτος) Antea legebatur εὐπρόσιτος, prave. Ego mutavi. SOLAN. Verti, ac si legeretur εὐπρόσιτος, συνοικουμένη. Gratias agam, qui me docuerit, quae sit εὐπρόσιτος συνοικουμένη. Ita mox pro προσήειμεν ὑδρευσόμενοι, dedisse arbitror Lucianum προήειμεν, & sic interpretatus sum. GESN. Recte quidem Solanum coniecisse arbitror εὐπρόσιτος legendum; verum quia neque editio ulla, neque Cod. praeit, & plura etiam corrigenda restant, nihil mutavi. Nam comma etiam post εὐπρόσιτος addendum; tum pro συνοικ... ἐνοικ. legere malim; certe illud συν in Fr. ita exaratum est, ut parum differat ab ἐν. REITZ.

ead. l. 10. Καίτοι) Legendum potius καί τι Solan. marg. Iunt. adleverat; quod non improbem. REITZ. Omissio καίτοι Mss. Regg. 2954 & 3011 mox pro σιτίου legunt σιτία. Sed malle-mus cum Solan. καί τι.

Pag. 303. l. 5. Κτείνωμεν) Et sic cum l. habere Fl. & H. notarat Solanus; sed habent & aliae. Cur autem variationem quaesivit? quia ἐδιώκομεν & κτείνωμεν diversa sunt tempora, ideoque διώκομεν potius legi quis malit; id quod nec ego improbaverim. Verum in eadem hac Hist. id occurrit adeo frequenter, ut studio tempora variasse videatur auctor: nam cur paulo ante non item quaesivit varietatem, cum legeret ἐδιώκον, καὶ λαμβάνουσι, & paulo post λαμβάνομεν, καὶ ἀναστρέφομεν pro ἀναστρ. & c. 46, εἶδον, καὶ συλλαμβάνω, καὶ ἀνέκρινον· ut alia mittam. Coniunctiones enim similia tempora non regere, supra iam diximus. Et ex Latinis sexcenta similia proferre liceret, ut Sallust. Iug. c. 113, 7, Iugurtha Sullae vinclis traditur, & ab eo ad Marium deductus. Quin & modus diversus interdum coniunctionem sequitur, ut apud Liv. II, c. 23, 11, Postulare — ut senatum vocarent, curiamque ipsi circumfistunt. Ac ne credas postulare ibi pro postularunt positum, vid. not. Dukeri, qui ex eodem assert moliri — & pertentant, aliaque similia. REITZ.

Pag. 304. l. 7. Μεγάλα) Pygmaeos Ctesiae hic ridet. Vide Photii Excerpta. SOLAN.

ead. l. 8. Ποδεῶνας) Leop. 136. SOLAN. At supra Contempl. § 3, τὴν ὁδὸν στεῖλαι, ἢ ἐνδύνασι ὀλίγον τοῦ ποδός, ubi Solan. similia ex Nostro produxit. REITZ.

ead. l. 9. Ἄλλοι δὲ μετὰ τούτους, ἐπὶ φελλῶν καθήμενοι, ζεύξαντες δύο δελφίνας, ἡλαυνόν τε, καὶ ἡνιοχέουσιν οἱ δὲ προϊόντες ἐπισύροντο τοὺς φελλοὺς) Vertunt: *post hos & alii suberibus insidentes, iunctis duobus delphinibus remigabant, & equitabant, alii praecedentes subera trahebant.* Ita vertentes indicarunt, se mentem auctoris non satis percepisse. Nam, ut taceam, μετὰ τούτους hic potius significare praeter hos, observandum est, Lucianum de *suberibus* loqui tanquam de vehiculis; de *delphinibus* tanquam de equis vehicula trahentibus; de *hominibus* illis, qui suberibus insidebant, tanquam de aurigis vehicula agentibus, & moderantibus; aurigarum enim propria sunt verba, quibus utitur, ἐλαύνειν & ἡνιοχεύειν quae propterea hic non reddenda erant, remigare & equitare. Et per οἱ δὲ προϊόντες non intelligendi sunt *homines alii*, uti habet versio; sed illi *delphini*, qui suberibus iuncti erant. Totus itaque locus hoc modo est vertendus: *Praeter hos & alii suberibus insidentes, iunctis duobus delphinibus, agitabant, & moderabantur eos: illi vero* (scil. delphini) *praeceuntes trahebant subera.* VITRING.

ibid. Φελλῶν) Si quis auctoritates super h. v. & usu desiderat, adeat Bergler. ad Alciph. Ep. I, 1, p. 7. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 3. Κᾶνταῦθα) At vide πούς serio ea de re alibi etiam usurpatum, ut Ἐπισκ. c. 3, & not. SOLAN.

ibid. l. 4. Φελλός) De hoc Italiae monte nihil, quod equidem rescire potuerim, apud Geographos invenitur. Plinius praeterea negat *in tota Italia nasci suber.* Lib. XVI, c. 8. Licet Theophrastus *in Tyrrenia* nasci scribat, lib. III, c. 16; nisi sit mendum, quod ut suspicer facit Plinius contrarium affirmans, licet legisset hunc locum Theophrasti, quem & in quibusdam vertit. Ceterum hic absurde ex piceis suber desumi dicit, cum sint arbores plane diversae. Videtur potius apud Graecos φελλός idem significasse ac φλοῖς, & *suber κατ' ἀντωνομασίαν dictum corticem*, (ita legitur, pro *cortex*) ut etiam apud Latinos factum, quod observavit in suo Lexico R. Constantinus, & post illum I. Harduinus ad locum Plinii laudatum. CLER.

Pag. 305. l. 1. Ἑλλάδα φωνήν) Pro Ἑλληνικῇ. Sic Σκυθὴν ὀνομαζόμενον προ Σκυθικὴν ὀδὸν ex Aesch. Prom. p. 5, & γυναικα μαζὸν ex Hom. Il. Ω, 58, nec non Ἑλλάδα διάλεκτον, aliaque similia, ex Eustath. affert Maittaire de Dialect. p. 78. Plura Iens. in Lectt. Lucian. p. 89 ad 94; quae pertinebant ad Dial. Deor. XV, 1, ad verba τέχνην βαναυσον; ibi autem non sunt inserta, quia nimis erant multa. Meretur tamen huc addi, quod postea margini adlevit idem Iensius: Ἑλλήνα πόλεμον habet Thucyd.

pag. 104 in Oratione Periclis (i. e. lib. II, cap. 36.) REITZ:

ead. l. 4. Καβαλοῦσα) An Κοβαλοῦσα, a κόβαλος, i. e. κοβαλόεσσα; GUYET. Haëtenus Lucianus nomina finxerat intellectu satis facilia. Nunc autem *Cabalusam* & *Hydamardiam*, monstrosa & barbara vocabula cur obtrudat, nondum satis perspicio. Est tamen Graeca vox καβαλικός, vel huic proxima καββάλιος, quam M. Aurelius (VII, 52.) & alii usurpant pro iiciendi sensu. Vide ad eum locum Gatakeri not. & Plut. 421, 2, καβαλικώτερος. Sed pone, regionem Καβαλοῦσαν ideo dictam, quia feminae istae advenas mactarent, quid erit urbs Ὑδαμαρδία; Parvi quidem hoc refert; sed tamen ad aquam alludit, in quam magae istae se convertebant. Regionem *Cabalensem* memorat Strabo XIII sub fin. p. m. 434 A. SOLAN. Καβαλοῦσα forte est καββαλοῦσα, id est, καταβαλοῦσα, deliciens homines ad illa χαμαιτυπεία. Circa Ὑδαμαρδίαν res difficilior. Si eventum narrationis spectes, possis suspicari, Ὑδαμαυρίαν dedisse Lucianum, διὰ τὸ εἰς ὕδωρ ἀμαυροῦσθαι τὰς γυναῖκας ut nempe in aquam, in fumum, & si quid his fugacius est, abeunt voluptates venereae, postquam deiecere ignavos, & similes libidinosis asinis homines. GESN. Cl. Bel. de Ball. coniiciebat Κασαλβαδοῦσα, l'isle des courtisanes, a κασάλβαδες; laudatque Aristoph. & eius Schol. Ἑκκλ. v. 1106.

ead. l. 5. Λαβοῦσαι) Angl. διαλακούσι. BOURD.

ead. l. 6. Ἐκάστη πρὸς ἑαυτὴν ἀπήγε, καὶ ξένον ἐποίητο) Interpreter: *secum quemque singulae abduxerunt* &c. Mallem: *singulae quemque domum suam abduxerunt*. Ita passim, ὡς αὐτὸν, & πρὸς ἑαυτὸν, παρ' ἐμὲ &c. Sic in Afin. cap. 42, ἐπιθεῖς μοι τὸν πυρρὸν, ὡς ἑαυτὸν ἤλαυνεν, *imposito mihi tritico ad se*, h. e. ad aedes suas, *me ducebat*. Sic etiam ibid. cap. 55, & in Gallo, sine c. ult. παρ' ἡμᾶς. VITRING.

ead. l. 7. Ἐγὼ δὲ μικρὸν ὑποστὰς) Cl. Bel. de Ball. ad h. l. annotat: *Je soupçonne une lacune dans cet endroit, où le texte dit: pour moi je m'arrêtai un peu. Ce ne peut être dans la campagne, mais chez la courtisane qu'il apperçoit les ossemens dont il parle plus bas; & c'est peut-être au moment où elle lui offroit ses faveurs, qu'il dit, je m'arrêtai &c.*

ead. l. 12. Μαλάχην) Confer supra cap. 28. SOLAN. Quam nempe ad hoc ipsum discedenti ex Heroum insula dederat Rhadamanthus. GESN.

Pag. 306. l. 1. Ὅροσκέας) De hac copiose Coelius. Tangit Gilbert. Gaulminus ad Psellum. Interpr. Aristophan. ad Ranas. BOURD.

IN TYRANNICIDAM.

Pag. 308. l. 3. Ἀνῆλθέ τις &c.) Argumentum huius controversiae in Collectaneis Galeanis integrum legitur. SOLAN.

ead. l. 4. Καὶ αὐτὸν) Καὶ abesse etiam a Fl. norat Solanus in marg. I. Si eo charactere Flor. edit. ut solet, designat, errat; nam comparet in ea. Igitur Codicem Flor. intellexerit oportet. REITZ.

ead. l. 16. Ἀποσκευασάμενος) Ut Galli *depecher* pro occidere, & nos *affscheren*. Sic & Herodian. VII, 1, 7, εὐθέως οὖν τοὺς τε φίλους πάντας — ἀπεσκευάσατο. Ac persaepe alibi: quod tamen plenius effert L. 2, 10, 7, τοιοῦτον ἄνδρα φόνῳ ἀπεσκευάσαντο. REITZ.

Pag. 309. l. 4. Ζῶντι) In libello Tyrannicida inscripto, ait auctor c. 1, Ὁ παῖς δὲ ἐκείνου (τυράννου) τέθνηκε μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ὑπὸ πρέσβει δέ μοι καὶ ἀποθανὼν πρὸς ἄλλον φόνον, ζῶντι μὲν συναδικῶν τῷ πατρὶ, μετὰ θάνατον δὲ πατροκτονήσας, ὡς ἐδύνατο. Rotundiori & efficaciori sensu videtur mihi Lucianus scripsisse ζῶν. Scilicet is, qui tyrannum ipsum occidere voluerat, arce conscensa, invento tyranni filio trucidato, & relicto gladio, effugit: pater trucidatum filium reperiens, & ipse eidem illi gladio incubuit. *Filius itaque tyranni, inquit, mea quidem manu cecidit, at iam mortuus mihi ad aliam caedem ministerium praefuit; vivus quidem una cum patre iniurius & iniquus, mortuus vero, patre, qua potuit, trucidato.* Filium namque quasi causam paternae caedis agnoscit, cum pater prae φιλοστοργία sibi ipse violentas manus intulerit. Longe perfectior est antithesis, vivens una cum patre iniurias exercuit, mortuus parricidium commisit; ut pateat, tyranni filium & vivum & mortuum fuisse scelera-tissimum; atque adeo pulcherrimum esse facinus, tantum scelus de medio sustulisse. IENS. Ζῶν ἐτι) In omnibus scriptum invenio ζῶντι, quod cum palam sententiae adversetur, exfulcare iussimus. Emendationem nostram firmabunt loca seqq. μὲν ἀξιώσαντες ἀπαγορεύσαι ζῶντας ἐτι ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν οἰκείων, Τυμν. c. 38. Et in Εὐχ. c. 40, ὁρᾷς οἷα μὲν ζῶν ἐτι ἔχεις πράγματα δεδιὸς καὶ φορτιστῶν καὶ κάμων. Et Ἰστ. β, c. 10, τί παθόντες ἐτι ζῶντες ἱεροῦ χωρίου ἐπιβαλόμεν. Vid. II. Σ, 10. SOLAN. Ζῶντι) Videtur omnino legendum ζῶν. GESN. Ζῶν ἐτι) Veritas coniecturae Solani, ita se mihi probavit, ut fidem librorum in re tam aperta & mutatione adeo exigua expectare nihil opus duxerim, & cum versio ac nota Gesneri quoque sic iu-

beat, tanto magis utrique obtemperavi. Potest quidem ad priorum editionum lectionem versio ita detorqueri, ut aliquis inesse sensus appareat, sed is adeo friget prae restituta lectione, ut frustra illam defendere quaeras. Iam enim vera patet oppositio, quid *vivus* filius praestiterit, quid *mortuus*. In eo enim vis argumenti versatur, neque quid *vivus* pater ab eo passus fuerit, hic narratur. REITZ.

ead. l. 14. Ἐλπίδος) *Spes* pro metu si absolute non dicitur, (ut nonnulli negant, inter quos Vossius *Inst. Or. IV, 12, 3*;) tamen pro expectatione tam adversarum, quam bonarum rerum, Graecis aequae ac Latinis dici, peritis satis notum; sic *mox c. 11 f. τίς ἐλπίς τοῦ φόβου*, ubi plura simil. dabimus. Et *c. 18, μελλόντων ἐλπίδας χρόνων*, quod Erasmus vertit, *quique in posterum imminuebant metus*; lensius, *futur. tempor. horrores*: sed quia ἐλπίδι φόβος additur, dices, distinguere a metu spem malam: recte; at non alio gradu, quam temporis; φόβος enim timor s. terror est ob mala praesentia, ἐλπίς κακῶν metus futurorum, i. *expectatio malorum*, quod eodem redit. Herodian. *L. 2, 1, 16, Πάσαι μὲν τὸδε τὸ τέλος τοῦ βίου εἶχον δι' ἐλπίδος, hunc exitum vitae* (i. e. necem a percussoribus immixtis) *diu spectabam*, i. e. metuebam. Scio, *spem* ac *metum* esse opposita; ideoque non idem valere. Sed si addas *futurorum*, dicasque *metum futurorum*, recte dixeris; & hinc saepe ἐλπίζειν alii ἁπλῶς metuere verterunt, ut in Herodiano saepissime, nec male, quia ex sequentibus satis patet, ad futura illum metum referri. Sed satis hoc egi in libro de Ambiguis pag. 565. Et iam nimius fui in vulgaribus. REITZ.

Pag. 311. l. 8. Κελεύει) Ita *B. 2. & S.* Reliquae κελεύει. SOLAN.

ead. l. 17. Τοὺς τυραννομένους) *Tyrannide vexatos*. GUYET. Male interpretes, *qui tyrannidem affeclantes e medio tollebat*. Τοὺς τυραννομένους, hoc est, *tyrannide vexatos*. MENAG. Τοὺς τυραννομένους ἐκκόπτων cum *I.* habere *Fl. H. & S.* notarat Solanus. Forte igitur aliam quaesivit lectionem: nam Erasmus verterat, *tyrannidem affeclantes*, quod non video, qui cum Graeco verbo congruat; quia τυραννοῦμαι passivè solet accipi, ut ap. paulo ante, ἐτυραννεῖτο. Ut ap. Dion. Hal. IX, p. 601, 37, βασιλευμένης τε καὶ τυραννομένης τῆς πόλεως. Iterum XI, p. 721, 23, & alibi. Herodian. I, 16, 1, & sic saepe apud alios. Sed media forma accepit Erasmi. Concederem, si a τυραννιάω formatum esset, quod *tyrannidem affeclto* signific. Sed quid si pro ἐκκόπτων legamus ἐγκόπτων, ut significetur, filius

subditos arcebat, *impediebat eorum consilia*, & sic melior erit gradatio. Verba proxime sequentia, ὁ τοὺς ἐπιβουλευόντας φοβῶν, Erasmus etiam infelicitè reddiderat, *qui insidias formidabat*. Sed plura eiusmodi iuvenilis versionis τεκμήρια insunt huic dissertationi, quam ut ubique ea indicare opus sit. REITZ.

Pag. 312. l. 1. Ὁ τοὺς ἐφήβους ἀνασπῶν) Vix dubium est, quin illud genus iniuriæ notetur, quo adolescentuli vel castrantur plane, vel nervis certe *convulsis* aut contritis ad generandum redduntur inhabiles: tyrannorum opus, quod ab Orientis regibus didicere. Huic rei aptum esse verbum σπᾶν, faciunt *spadones*. Vid. viri docti ad l. 128 de V. S. Sed est etiam apud τοὺς ὁ Levit. XXII, 24, ἀποσπασμένον, respondens τῷ cheroth. atque τῷ Ἑλαδίᾳ, & ἀκτεθλιμμένῳ & ἐκτομίζ. iunctum. Habet ἀποσπάδας Suidas, τοὺς ἀποσπασθέντας, quibus iungit ἀποσπᾶδοντας τοὺς ἀποκοπέντας. Quæ cum ita sint, legendum puto ὁ τοὺς ἐφήβους ἀποσπῶν, & vertendum, ut posui, utque Erasmus iam posuerat, a quo discessum non oportuit. Quod si ἀνασπᾶν eodem modo accipi posse doceat aliquis, mutatione plane opus non fuerit. Neque tamen, si cui ista displiceant, vehementer repugnaverim, si ἀνασπᾶν retinere velit, & interpretari *contrahere*, *sibi adiungere*, *quasi sursum*, *in arcem suam*, *trahere*. GESN.

Pag. 313. l. 9. Οὐ) Ita Mss. Regg. 2954 & 3011. Vulg. οὐδέ. ead. l. 13. τῆς ἐμῆς) ταῖς ἐμαῖς. MARCIL.

Pag. 314. l. 6. Πάντες ἡμεῖς) Sic Mss. Reg. 3011, melius, quam quod in edd. est, πάντες μὲν.

Pag. 315. l. 3. Ὁ δὲ) Tyrannicida gloriabundus commemorans, tyranni filium, iuvenem, robustum, pessimum patriæ immanitatis sectatorem, a se occisum esse, idque gloriosius sibi multo esse, quam si tyrannum ipsum, superstite adhuc filio, occidisset; ait, se noluisse patrem tyrannum sua manu interficere: neque enim ulli futurum sibi fuisse gloriæ, post tam nobile facinus, ignobiliori caede præcedens decus comminuere: propterea se reliquisse gladium, quo pater posset, si vellet, uti; atque adeo gladium sibi fuisse ministrum. Ὁ δὲ, inquit porto, ὑπερ ἑγὼ προῦμαντευσάμην, διεπράξατο, καὶ ἐτυραννοκτένησε, καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ ἐμῷ δράματι. Pro ὁ δὲ, legendum necessario vel τὸ δὲ, vel, ut potius nihil mutetur, δ δέ. Intellegitur ξίφος, quod tyrannicida reliquerat occiso tyranni filio; & cui (ξίφει) quasi imperaverat, ut pro se reliquum opus efficeret, ipsum nempe tyrannum confoderet. Propterea deinceps cap. 19, alloquens suum gladium, ait, ὦ ξίφος, κοινῶν,

καὶ δίαδοχον τῶν ἐμῶν κατορθωμάτων. IENS. Nihil muto. De gladio tam forti, quasi vir esset, loquitur. SOLAN. Masculin. gen. ait, etsi referendum ad praemissum τὸ ξίφος. Sed vid. supra ad 2 Ver. Hist. c. 37. Et Maitt. de Dial. p. 84 & 263. Ubi οὐδ' εἰς γυνή, ex Achill. Tat. aliaeque generis enallagae referuntur. Non tamen hic statuo enallagen generis proprie sic dictum; sed Solano accedo, dicenti, *alloquitur gladium, ut personam*; idque confirmo ex c. 19, ubi gladium *facti socium* vocat, & se ambos *praemio dignos* pronuntiat, masculino gen. REITZ.

Pag. 316. l. 16. Τῶν) Illud τῶν officere videtur sententiae. Nam si eius rationem habeas, ita vertendum fuerit, *si quis est eorum, qui ante me fuere, praemio dignus*: quod a nemine factum puto. Et sane aut omittendum videtur, aut in πω, aliamve particulam mutandum. GESN.

Pag. 317. l. 13. Ἐμὸς ὁ φόβος) Eleganter fane idem Tyrannicida, qui Tyrannum ad suam ipsius caedem adegerat, ait: Ἐμὸς ὁ φόβος, ἡ χεὶρ ἐκείνου. Si enim ego, inquit, *filium obtruncavi*, prae cuius desiderio pater non poterat vivere, ipse patrem occidi: mea est caedes, manus eius fuit ministra. Phyllis apud Ovidium: *Ille necis causam praebuit, ipsa manum*. Et apud eundem in Fastis, ipsiusque Didus epistola: *Praebuit Aeneas & causam mortis & ens*. Ipsa sua Dido concidit usa manu. Persequitur porro Tyrannicida: Μὴ τοίνυν ἀκριβολογοῦ ἔτι περὶ τοῦ τρόπου τῆς τελευτῆς, μὴδ' ἐξέταζε ὅπερ ἀπέθανεν. Hoc tamen Amstelaedamenses εὐ ποιούντες correxerunt, edideruntque ex antiquis edd. ὅπως ἀπέθανεν. Aldina tamen hac labe inquinata quoque est. Pergit Noster, id nimirum inquirendum esse, εἰ μὴκέτ' ἐστίν, εἰ δὲ ἔμὲ τὸ μὴκέτ' εἶναι ἔχει. ἐπεὶ καὶ κείνο προσεξετάσειν μοι δοκεῖς, καὶ συκοφαντήσειν τοὺς εὐεργέτας, εἰ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῷ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί δ' εἰ λιμῶ ἐξεπολιόρκησα τὸν τύραννον δις. ἄλλῳ τῷ τρόπῳ, alio quo modo; nempe articulus hic pro τις ponitur; ergo ita, uti fecimus, scribendum. Interpres egregie fane agit, verba εἰ δ' ἐν λιμῶ ἐξεπολιόρκησα, vertens, *si fame obsedissem*. Sed debuit bonus noster, *si fame expugnasssem*. IENS.

ead. l. 15. Ὅπως) Miror, diligentiam Solani hanc varietatem praeteriisse, quam editiones conferens deprehendi inter ὅπως & ὅπερ. Et cum viderem principes edd. prius habere, id recepi, non curans quid reliquae habeant. REITZ.

Pag. 318. l. 1. Εἰ μὴκέτ' ἐστίν) Adleverat Hemsterh. videndum L. Bos in Exerc. Phil. ad N. T. p. 5. Is autem ibi occasione verborum Evang. Matth. II, 18, Παχὺλ καλίουσα — ὅτι

οὐκ εἰσι, plura testimonia affert, ubi haec phrasis de mortuis adhibeatur, non omisso etiam hoc Luciani loco. REITZ.

ead. l. 3. Ἀλλὰ τῷ τρόπῳ) Articulum τῷ pro τινι hic accipiendum, recte monuit Iensf. nota superiore. Exempla vero vid. Prometh. c. 7, ibique Hemsterh. Adde Gesn. ad Quom. hist. cap. 51. REITZ.

ead. l. 10. Ἐλπίς τοῦ φόβου) Conf. huius Diss. c. 3 & 18. Adde Thucyd. VII, c. 61, (quem adeundum Hemsterh. in marg. admonuerat) ubi τὴν ἐλπίδα τοῦ φόβου similiter dictum, alio Thucyd. testimonio ab Waffio, hoc ipso vero Luciani loco ab Dukero confirmatur. REITZ.

ead. l. 12. Χρωμένου) Retulit librarius ad συκοφαντοῦντος. Sed esse debet accusativus iunctus infinito ἀποστρεῖν. Quam pronum fuerit v. mutare in υ, apparet. GESN.

ead. l. 16. Εἰ τις αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἴ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε, μὴ δὲ τῇ χειρὶ ἐδράσῃ τὸ ἔργον, ἢ ἀγαγὼς δὲ, καὶ παρ᾽ ἑσχατομένην τοῦ φόβου, τὰ ἴσα καὶ τοῦτο ἄξιόι ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι, μάλα δίκαιως. οὐ γὰρ ἐβούλετο τοῦ πεπραγμένου ἴσον γίγνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας) Vertitur: Si quis ipse occidit, aut si non ipse quidem occidit, neque manu facinus peregit, verum compulsi, praeiuitque mortis occasionem. Ex aequo & hunc quoque supplicio affici oportere lex censet, idque iure optimo. Audaciam enim factio minus valere noluit. Non nisi inficete haec ultima reddi vides, Audaciam enim factio minus valere noluit. Ubi hoc in Graecis? An ἴσον γίγνεσθαι significat minus valere? Ἀἷρος, λῆρος. Explodenda quoque correctio Marcilii, pro οὐ γὰρ legentis καὶ γὰρ. Nihil hic intellexerunt boni viri. Id vult Tyrannicida: duas esse caedis causas, legibus praefinitas; si quis vel ipse occiderit, vel non ipse quidem sua manu, sed coegerit, mortisque occasionem praeiuerit. Ex aequo & hunc quoque puniri, censere legem: & quidem id iure censere legem. Neque enim (pergit ille, quae ita vertenda sunt) voluit lex, eius, qui tantundem commiserit, esse impunitatem; hoc est, noluit lex, id impunitate abire alicui, qui plane id, quod secundum leges etiam caedes censetur, perpetraverit. Τὸ τῆς ἀδείας, usu loquendi Graecis trinitissimo, est hoc in loco impunitas. Praecipue autem videtur Marcilius cum interprete offendisse ad πεπραγμένου, quod pro ipso facto uterque adspexit; ubi πεπραγμένου (nam in masculino hic πεπραγμένου dicitur) sit ipse intersector, hoc quidem in loco. Saepissime Graeci perfectio passivo pro activo utuntur. Lucianus id facit passim. Sic in Nigri-
no § 10: Σὺ γὰρ ὀλίγα, καὶ ὅσα οἶδ' ἔχεις ἡν, τυγχάνεις τῇ μήτῃ

συγκεκομισμένους, *Tu enim pauca, & tantum quantum pote erat, memoria complexus tecum affers*; pro συγκεκομικώς. Lib. 2 Verrae Hist. cap. 33: Οὗτος γὰρ δὴ ἄρχει παρ' αὐτοῖς, *satrapas duo, καὶ ὑπάρχους πεπονημένους, Is enim apud illos regnat, duobus satrapis & praefectis creatis*. In Tox. c. 11: ἔστι μὲν, ὃ Τόξαρι, οὐ φαῦλον τὸ ἔργον ἀνδρὶ οἷς σοί, — *τεθηγμένους παρσκευασμένους τοὺς λόγους, Est quidem, o Toxari, res haud parva viro, qualis tu es, paratam habenti orationem sollerti acumine*. Aelianus VI Ποικιλ. c. 11: Οἱ δὲ οὐκ ἠθελον, *δηλονότι πεπειραμένοι αὐτοῦ, pro πεπειρακότες*. Diodorus Sic. lib. IV, cap. 69: Ἐπιγόνους τὴν στρατείαν ἐπιφανῆ πεπονημένοι. Sic πεπονημένους εὐχὰς apud eundem lib. V, cap. 58. Polybius lib. I, Ῥωμαῖοι Τυρρηνούς ὑφ' αὐτοὺς πεπονημένοι· δι, *τοὺς Καρχηδονίους πολλὰ μέρος τῆς Λιβύης ὑπήκουα πεπονημένους*. Dionys. Halic. lib. IV ἀρχαιολογ. Ἐὰν εὐρεθῇ παρσκευασμένος ὄπλα. Sic κακτημένος passim pro domino, cum proprie is sit κακτηκώς. Nec in Participiis tantum, sed etiam in Indicativis uruntur passivo, sensu activi. Lucianus in De saltatione cap. 79: Ἡ μὲν γὰρ Βακχική ὄρχησις κεχεῖρωται τοὺς ἀνθρώπους, *perspicue pro κεχειρωται*. In Deor. dialogis VII fin. Ῥάβδον τινὰ πεποιήσιναι θαυμασίαν τὴν δύναμιν, ἢ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατὰγει τοὺς νεκροὺς, *virgam quandam fecit Mercurius, mirifica pollentem vi, qua animas sub tristitia tartara mittit*. Sic ἐπεποιήτο pro ἐπεποιήκει Noster in Prometheus es in verbis. Idem in Infinitivo: iterum Noster in Hermotimo c. 54, Φασὶ γέτοι Φειδίαν, ὄνυχά μόνον λέοντος ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνου ἀναλελογίσθαι ἡλικὸς ἂν ὁ πᾶς λέων γένοιτο. E contrario αλούς in activa forma, significatione passiva poni, nemo harum literarum peritus ignorat. Ita εἰλωκώς valet captus apud Nostrium in Philopseude. c. 2. Huc referam quoque id, quod in Glossario legitur, *Absumtum, καταναλώσαντα*; nec sentiam cum Vulcanio, emendanti καταναλωθέντα. Ego existimem, quia καταναλώσαντα, quamvis in activa forma, repertum fuerit significatione passiva, propterea potissimum fuisse notatum. Nam profectio iterum habes idem in Glossario Graeco-Latino, *καταναλώσαντα, absumtum*. Ceterum quod monere fere oblitus eram, locus, quo de agimus, ita, ac nos eum supra posuimus, distinguendus est: vulgo male, καὶ παρέσχεν ἀφορμὴν τοῦ φόβου τὰ ἴσα, καὶ τοῦτον ἀξιόι ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι. Sequitur continuo apud Nostrium, Εἴτα τὸν μὲν οὕτως ἀποκτείνοντα, κολάζειν ὡς ἀνδροφόνον ἀξιοῖς, καὶ οὐδαμῶς ἀφείσθαι δέλεις. τὸν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦτῃ τρόπον εὖ πεπονηκάτα τὴν πόλιν, οὐ τῶν ὁμοίων ἀξιώσεις

τοῖς ἐπεργέταις. Haec per interrogationem puto prolata esse, atque adeo eius signum in calce utriusque periodi requiritur. Secundum leges, ait, non modo qui ipse caedem perpetravit, punitur, sed & qui utcumque caedis auctor fuit. *Ergone eum, (pergit) qui ita cecidit aliquem, puniri tanquam homicidam censēs, & neuiquam absolvi vis? Eum vero, qui pari ratione ac ille (scilicet qui caedem commisit, licet utcumque fuerit auctor) bene de civitate meritus est, non iisdem dignum censēbis, quibus dignos censēs bene meritos?* Forſan scripsit quoque Noſter ἀποκτείναντα, non ἀποκτείνοντα. Sed illud κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦτω τρόπῳ, utique sanum & sincerum est, ac ab Marcilio indigne sollicitatum. Est enim, ut exposuimus, pari ratione mereri praemium censendus est hic, qua ille (qui caedis auctor fuit,) vere commississe caedem, & puniendus esse, censendus est: sive, eadem ratione illi rationi, quam modo posuimus. Sic enim αὐτός τινι dicitur, qui plane idem sit, ac alius. IENS.

Pag. 319. L. 4. Μάλα δικάως) Καὶ μάλα δικάως. MARCIL. Non improbem illud καὶ μάλα, si plures Codd. addicerent: nam vulgata claudicabat, quia comma ante μάλα expressum erat, quod iam sublatum minus hiantem facit orationem: si quis tamen καὶ insertum cupit, ei licet id assumere. REITZ.

ibid. Οὐ γὰρ ἐβούλετο &c.) Καὶ γὰρ ἐβούλετο. Etenim voluit par esse factio, id quod extra metum seu periculum facti, τὸ τῆς ἀδείας, nempe ἀφορμὴν ἴσως παρέχειν. MARCIL. Οὐ γὰρ ἐβούλετο οὗτος. Sic legendum videtur. Et sic videtur legisse interpres. GUYET. Sic P. & L. οὐ γὰρ ἐ. τ. π. ἥσσαν γ. τ. τ. ἀ. Antea pro ἥσσαν in omnibus legebatur ἴσσαν. Locum corruptum merito censēbat Vorſtius, qui illud ἥσσαν non viderat. SOLAN. Sic vertere visum, ut ipsa argumentandi ratio magis pateret. Opponuntur, ut arbitror, τὸ πεπραγμένον, (ut mox κεφαλὴ τῶν πεπραγμένων, & alia) id quod sua quis manu fecit, & τὸ τῆς ἀδείας. "Αδείαν autem puto, quam modo ἀφορμὴν τοῦ φόβου dixit. Obversantur mihi alia etiam loca, ubi ἀδεία & ἀδεῶς similiter ponuntur, ut non tam ad metus absentiam & impunitatem, quam ad plenam, cui nihil deest, facultatem, opportunitatemque referantur: sed memoriae confusus, ut fit, scribere neglexi. GESN.

ead. l. 5. ἥσσαν) Quia probis Codd. nititur, & bellam argumentationem efficit, recepi, & pro nonne — aequalem; non enim minorem, in versione reposui, ut quam minime multa in Gesneri interpretatione mutarem; quae ad vulgatam οὐ γὰρ — ἴσσαν composita, sic habebat: nonne enim voluit ipsi factio ac-

qualem esse suppositam plenam faciendi facultatem? Quam versionem ut non reiicio, sic tamen illud ἥσσον eo planiorem sensum exhibere existimo, quo ipse sic est simplicior, si sine interrogatione procedat. Est enim sensus: *Lex non minus respicit consilium, quam ipsum factum.* Ἀδεια enim temerariam atque audacem molitionem hic significare videtur; quare, si liceret, omnia sic redderem: *Non enim voluit (lex) facto ipso levius censeretur audax consilium, vel potius, conatum istius, qui eo minore cum poenae meru agit, quod tutius per alium, quam per se caedem perficit.* Verum & recte *licentiam*, sive *potestatem agendi*, quam alteri facio, veritas, cuius significatus exempla Steph. in Thes. licet haud nimis accurate, notavit; ideoque hac in parte nihil quidem Gesnero adversor, modo ea agendi facultas per ἀδειαν intelligatur, quae simul securitatem quandam aut impunitatem promittit. Nam & recte hoc Iosephi de Bell. Iud. IV, c. 7, § 2, Διὰ γοῦν τὴν ἐν μετροπόλει στάσιν καὶ παραχῇν, ἀδειαν εἶχον (sic enim pro ἔχον lego) οἱ κατὰ τὴν χώραν πονηροί, τῶν ἀρπαγῶν, convertas: *Itaque propter seditionem ac turbam in metropoli plenam facultatem habebant nequissimi accollae ad rapinas.* Verum ea facultas licentiam & impunitatis spem involvit. Conf. tamen praemissam Iensii notam, quam quia alia erudite tradit, integram servavi; circa haec verba autem haud scio, an sententiam fuerit mutaturus, si Solani mutatam lectionem vidisset. Assentirer facile de πεπραγμένου hic active accipiendo, cuius exempla quoque dedi ad 1 Ver. Hist. c. 35. Sed quomodo sic τὸ τῆς ἀδειας significet, eius esse impunitatem, non video, quia tum videtur dicturus fuisse Lucianus, ἐβούλετο γίγνεσθαι τὴν ἀδειαν. At iam τὸ τῆς est *licentia ipsa.* REITZ.

ead. l. 7. Ἀποκτείνοντα) Non reiicio vulgatam; sed commode ἀποκτείνοντα legas. REITZ.

ead. l. 8. Τὸν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον) Marcilius pro τούτῳ legendum censet τοῦτον. Sed quam habuerit emendandi rationem, non video: αὐτὸς enim passim cum casu tertio construitur. Xen. K. Π. 2, ὑμεῖς δὲ εἰς μὲν τὸ αὐτὸ ἡμῖν σπούδετε. Et in Sympol. pag. 893, εἰς ταύτην τῷ οἴνῳ. Imitati sunt Latini. Horat. *Invitum qui servat, idem facit occidenti.* VITRING. Vitringam & Iensium recte contra Marcilium sentire, si quid probatione indiget, vide nos ad 1 Ver. Hist. c. 3. REITZ.

ead. l. 14. Ἐν τῇ σφαγῇ) Probe monuerat Hemsterh. videntum Duker. ad Thucyd. IV, 48. Is igitur σφαγὴν & hic iugulum significare, aequae ac apud Thucyd. l. c. pluribus testimo-

niis probat, inter quae eminet illud Plutarchi Galb. τὴν σφαγὴν προτείνας, δρᾷτε, εἴπε. Quod Suet. Galb. 20 dicit, *obiulisse ultro iugulum*. Tum neque Luciani verba sola adduxerat; sed & ea, quae mox cap. penult. sequuntur, ἀποσπάσας δὲ τῆς σφαγῆς, καὶ τοῦ τραύματος ἐξελών τὸ ξίφος (quod Erasmi ibi recte verterat, *avulso igitur ense e iugulo*) nec non Phalar. I, c. 5, μᾶλλον δὲ γυμνὴν ἢ δὴ ὑπέχειν τὴν σφαγὴν, ubi Gronov. recte reprehendit interpretem, qui haec, *nudam caedem sustinere*, convertit. Sed vid. quae ibi noto. Adde Foef. in Oecon. Hippocr. ubi σφαγὰς ex Hippocr. libro περὶ ἀδέων, *venas iugulares* esse recte docet, & σφαγὴν *iugulum* significare, ex Polluce tradit; ideoque id versioni inserui. REITZ. Plane dubium non est, σφαγὴν esse iugulum, idque e Polluce iam Camerarius de partibus corp. hum. & Lexica vulgaria observant. Sed posueram in interpretatione, *gladium in caede reliqui*, non modo uti proprietatem vocis exprimerem; nam ideo lacuna illa inter κλείδα, s. iugulos interiecta σφαγὴ vocatur, quod locus ille ad *matlanda* parva vi animalia opportunus est: sed etiam quod obverfabantur memoriae poëtae verba, quae iam quaerere non vacat, *gladiumque in caede reliquit*. Confer quae mox dicentur ad Phalar. I, § 5. GESN.

Pag. 320. l. 2. Ὑμῖς) Quamquam Parisina habebat ἡμῖς, in versione tamen recte expresserat vos. REITZ.

ead. l. 5. Μέλει δὲ σοι πῶς ἀπέθανεν;) Non ita populus Romanus, de quo Cic. Fam. 9, 10: *Te hoc scire volo, vehementer populum sollicitum fuisse de P. Sullae morte, antequam certum scierit. Nunc quaerere desierunt, quomodo perierit. Satis putant se scire, quod sciunt*. GESN.

ead. l. 8. Τὰ δὲ διὰ μέσου) Ita Ms. Reg. 3011. In edd. δὲ legebatur post μέσου.

ead. l. 17. Ἐνδεῖ τι) Τι in edd. deficiens, reposuimus ex Ms. Reg. 2954.

Pag. 321. l. 8. Ταῦτα, εἰ καὶ) Hic deest verbum τελεῖν, aut simile quid. GUYET.

ead. l. 9. Ἐκ γὰρ) Sic P. in reliquis est ἐκ τε. SOLAN.

ibid. Καταστάντα) Ἀπὸ παραστάντα; GUYET. Accipio καταστάντα iudiciali significatione, ubi significat *stare in iudicio*, quo sensu *consistere* Tertulliano & aliis IGtis usitatum. Thucyd. I, 131, καθίστησιν ἑαυτὸν ἐς κρίσιν κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 13. Τῆς γνώμης μόνης) Antea in omnibus aliter interpretungebantur haec verba, & μόνος pro μόνης legebatur, ad hunc modum: ἐπειράδην τῆς γνώμης, μόνος &c. nullo aut cer-

re misero sensu, qui nunc longe, ut puto, melior apparet: SOLAN. Solanus in *I.* aliter distinxerat & correxerat haec; scilicet sic: ἐπεχειρήσα, ἐπειράθην τῆς γ. μόνος μόνος ἄξιός εἰμι, i. e. ut coniicio, τῆς γνώμης μόνος &c. ut sensus esset: *suscepi negotium, periculum feci; propter solam adeo voluntatem solus praetio dignus sum: ἐνεκα* enim tum ante γνώμης relinquitur intelligendum. Non male. REITZ.

Pag. 322. l. 2. Οὕτω ῥᾶστον) Malles fortasse, Lector, οὕτω ῥᾶδιον, quia sic usitatus post adverbia intendendi; sed quia mox opponit τὸ μέγιστον, καὶ δυσκατέργαστον, studio videtur ῥᾶστον superlativo gradu posuisse, ut non facillimum, sed maximum & difficillimum facinus id fuisse praedicet. Neque contra linguae genium esse, ut rarior sit locutio, patet ex faceto Lucillii versu in Antholog. L. 2, c. 32: Οὕτω κουφάτατος πάλε Γάιος, ὥστ' ἐκολύμβη &c. REITZ.

ead. l. 9. Κατώρθωσε) Vide, quae de hoc verbo dicta, supra i Ver. Hist. cap. 12 pr. adde mox cap. 19 κατορθωμάτων pro egregiis factis. REITZ.

Pag. 324. l. 3. Δεσπότης) Pro tyrannico imperio etiam Galli hac voce adiective utuntur, aequae ac Germani & Belgae. REITZ.

ead. l. 9. Ὑδὴν ἐν ἡλικίᾳ) Ἠλικία, κατ' ἔξοχὴν de adolescentia dicitur, & illi, qui in ἀκμῇ, in flore aetatis sunt, dicuntur εἶναι ἐν ἡλικίᾳ. Ulpian. ad Olynth. I Demosth. ἡλικία ἐξαίρετος ἐπὶ τοῖς νεωτέροις. In Philipp. III Demosth. ὁ ἐν ἡλικίᾳ ὀρπνιτὺρ πρεσβυτέροις. Thucyd. L. VI, c. 24, τοῖς δ' ἐν τῇ ἡλικίᾳ. Et L. VII, c. 60. Xen. Hist. Gr. L. I, p. 446. Pari modo Latinis aetas usurpatur. Liv. XLII, 34, Cum primum in aetatem veni. L. BOS. In Epicuri testamento apud Diog. Laërt. p. 272 A. εἰς ἡλικίαν ἐλθεῖν dicitur virgo, cum nubilis est. SOLAN.

ead. l. 15. Εὐθὺς ἀγνοῆσαι) Non satis liquet, volueritne marg. A. i IV. notare Codicis alicuius lectionem, qui bis ἀποθανεῖν habeat, omisso ἀγνοῆσαι, (quod tamen ita videretur, quia sic & alibi solet similia notare) an vero ἀγνοῆσαι ἀποθανεῖν, quo Solani coniectura, qui hanc collationem non vidit, belle adiuvaretur. REITZ.

ibid. τὸ δ' εὐθὺς) Turbant hic Codices. In Flor. defunt τὸ δ' εὐθὺς ἀποθανεῖν. Ego τὸ δ' εὐθὺς ἀγνοήσαντα ἀποθανεῖν legendum censeo. Sed interim, dum accedat Codicum auctoritas, vulgatam retineo. SOLAN.

Pag. 325. l. 1. Ὡς οὕτως) Frequens compellendi formula, non tamen nimis honorifica, sed plerumque aliquid reprehendi-

tionis habens, ut Aesop. in fabulis per saepe solet, veluti Fab. 16, cum Oraculum maligno exploratori respondet, ὁπότερον, ὦ οὗτος, βούλη, ποιήσον, & alibi non semel; vel pro heus tu, ut ap. Aristoph. Ran. 172, & Pluto 439. Verum & in mitiorem partem Aesop. Fab. 25, ubi medicus ait consulenti, ὦ οὗτος, εἰ σώζεσθαι βούλει, λαβὼν ἄρτον — ἐπίδος. Quare non irascor pristino interpreti, haec verba vertenti, *vir egregie*; nec tamen satis probo. V. idem cap. 16. REITZ.

ead. l. 13. Τὰς ἐπὶ τῶν) Pro ἐπὶ, lego ἔτι. Vide, an sic sanetur locus. Nam quod ἐλπίδας χρόνων μελλόντων pro μετῴ sumitur, ne te moretur. Habuisti enim iam in praecedentibus, cap. 3, τῆς τῶν μελλόντων κακῶν ἐλπίδος & cap. 11, ἐλπίς τοῦ φόβου. Sic etiam Chrysost. 253, 1, ad Pop. Antioch. Omnium maxima difficultas ex sequentibus oritur, ἐπ' α. ἔ. τ. σ. quo enim referantur non habent. SOLAN.

ibid. Ἐλπίδας) Conf. quae supra dicta ad cap. 3. De plurali autem supra quoque iam dixi. Conf. c. 38 f. Quom. hist. & cap. 61 f. & Long. Past. III, p. 99, παρ' ἐλπίδας, & Duker. ad Thucyd. VIII, c. 81, 43. REITZ.

ibid. Χρόνων, ἐπ' αὐτὸν) Ait Tyrannicida, se sublato tyranni filio, omnia simul mala patri ingessisse, quae eum mori cogerent. Ἀπαντα τοῖνυν αὐτῷ ἄθροα περιέστησα, τὴν φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνωσιν, τὸν φόβον, τὰς ἐπὶ τῶν μελλόντων ἐλπίδας χρόνων, ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην τοῖς συμμαχοῖς, καὶ παρὰ τὴν τελευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα. Videtur aliquid intercidisse, nimirum καὶ post vocem χρόνων. Omnia itaque cummulata ei circumdedi, naturam (στοργὴν scilicet), dolorem, desperationem, metum, temporum infecutorum horrores, & auxiliatoribus in eum usus sum, atque ad extremum hoc consilium perpuli. Interpres non male supplevit τούτοις, his adversus illum auxiliis usus sum. In editione Florentina post vocem μελλόντων hiatus est, & duae voces sequentes omissae; quod argumento est, Codicem, quo Florentini usi sunt, eo loco se male habuisse. IENS.

ead. l. 14. Ἐπ' αὐτὸν) Τούτοις hic desiderari videtur, legendumque, τούτοις ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην. GUYET. Parum abfuit, quin illud τούτοις ante ἐπ' in contextum receperim; ita id mihi necessarium videtur. At potest iam eo uti, qui voluerit. Neque quisquam vitio vertat, quod tamen mox πρὸς pro παρὰ & περὶ ex eodem receperim: id enim factum, quia res ipsa loquebatur, etiam sine Codicum ope sic corrigendum; tum quia nec vulgaria lectio sibi constabat; quae quando con-

stans est, minus facile movenda. Ceterum, si cui minus arri-
det illud καὶ, quod lens. post χρόνων inferi vult, punctum mi-
nus post id vocabulum ponat, & sic sine καὶ sensus satis con-
stat, qui tamen vel cum commate rolerabilis est. REITZ.

ibid. Πρὸς) Sic rescripti. In impressis παρὰ, excepta *Iunt.*
quae περὶ habet, quod in P. etiam exstat. SOLAN.

ibid. Καὶ παρὰ τὴν) Hic locus integer non videtur. GUYET.
Iam tamen ex Solani emendatione integer videbitur. REITZ.

Pag. 326. l. 2. Ὑφ' αὐτοῦ) Ὑφ' αὐτοῦ erat in P. Sed ex ipso
ὕφ' satis apparet, eam & αὐτοῦ adspirare voluisse. REITZ.

ead. l. 14. Παντὶ) Leg. πάντῃ τούτῳ. GUYET.

ibid. Νομίσατε) Ἐνομίσατε. GUYET. Οὐκ ἀντὶ τούτου — ἐνο-
μίσατε) Fuit cum putarem legendum πάντως. Sed nondum
sic satis sanus erat locus. Nunc autem verissima mihi videtur,
quam in textum recepi, emendatio. SOLAN. Quia sequentia
verba omnia suum augmentum habent, etiam in hoc verbo
addidissim, quod & Solan. in *Iunt.* fecerat. Licet haud imme-
mor sim eorum, quae supra non semel de augmento frustra
adiecto dixerim. Verum quia Gesner. id imperativo modo ac-
cepit, nihil mutavi. Sed si quid mutandum, possis etiam νομί-
σατε legere, ut sit, iudicassetis; nam vel sic, vel ἐνομίσατε le-
gendo, argumentatio clarior, & sensus magis cohaerens mi-
hi videtur. REITZ. Ego putabam, νομίσατε relinquendum,
cum ipsam contineat petitionem possessoris gladii, & protafin
argumentationis finiat. Si hoc solum peterem, Gladium ho-
norate: nonne ipsum quoque dominum ultro, honore affice-
retis? GESN.

Pag. 327. l. 1. Ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνεθ.) Non ut ipse quoque inter
Deos referatur gladius; quamquam apud Scythas cultum aci-
nacem legimus: sed quoniam ad donaria in templis suspensa,
(forte etiam Deo alicui, ut Iovi ultori, ut Marti, appensus
gladius) pars etiam cultus & religionis illius videtur perveni-
re. Sic supra Ἐνυπν. c. 8 statuarii nobiles μετὰ τῶν θεῶν προσ-
κυβεῖσθαι dicuntur, quod cum Phidiae Iuppiter adoratur,
etiam ipse artifex in partem honoris videtur venire. GESN.

ead. l. 4. Τίτρωσκέμενος) Hic desiderari videtur ὁ υἱός, vel ὁ
νεανίσκος, ut interpretes exposuit. GUYET. Non adeo desidera-
tur υἱός, vel νεανίσκος, quam intelligitur ex antecedentibus &
consequentibus. Nexus enim orationis est, ἐπεὶ γὰρ φρονέ-
μενος, ὁ μὲν ἀνεβόησεν. Nisi malis mecum articulum addere,
ὁ φρονέμενος legendo, ut sic plenius eidem respondeat re-
petitum deinde ὁ μὲν, quod ἐπ' ἀνέδωκ' inservit, propter in-

feras illas caedis rationes, sensum suspendentes. REITZ.

Pag. 328. l. 8. Προπαρσκευασμένον) Vide, si operae est, similem lapsum complurium editionum, *προπαρσκευ.* pro *προπαρεσκ.* exhibentium, infra in Lexiphan. cap. 24. Hic enim augmentum ab auctore fuisse neglectum, non credo, etsi supra exemplorum satis dedimus, ubi id studio fecerint auctores. REITZ.

ead. l. 14. Πρώτος) Legendum omnino aut *πρώτος*, aut *πρώτω*, sed illud concinnius videtur. SOLAN.

ead. l. 16. ἦ) Delendum istud ἦ, ut ineptum. SOLAN. Solanus particulam ἦ deletam cupit; nec ego desiderarem, si abesset. Verum, etsi *ἄλλ'* ἢ etiam pro *ἄλλὰ μόνον* accipiat, ut Viger. de partic. ex Aristoph. *Εἰρην.* docet, quid prohibet *μόνον* vel ἢ per pleonasmum addi? Nam & alibi abundat ἢ, in alio locutionis genere, ut Aesop. fab. 2 Aquil. & Scarab. *ὀρκίζων αὐτὸν κατὰ τοῦ μεγίστου Δίδε, ἢ μὴν μὴ καταφρονῆσαι τῆς μικρότητος αὐτοῦ.* Sic sine accentu ἢ legitur in mea edit. Aesopi. Sed ἢ μὴν in iurandi formulis usitatum circumflecti solet; quare & forsitan hic scribendum *ἄλλ' ἢ*, ut significet *certe quidem*, cuius significatus exempla Stephan. iam dedit in Thefauro. REITZ.

ead. l. 18. Ἐπῆγε τὴν σφαγὴν) Vertitur, *gladium adegit*. Sed vertendum, *caedem accelerabat*, ac pro *ἐπῆγε ἐπειγῆ* legendum. GUYET.

